

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI HISTORIAR.

T. V. P. II.

A D N O T A T I O N E S

AD LIB. III. ET IV.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM TERTIUM.

CAP. I. Lin. 11. ἐνῆγε τῇ συμβουλῇ) Servo Aldinum, in cuius codice supra βουλῆς hinc calami errore natum testantur Arch. Vind. et Theo. Solet scriptor hanc in consiliis vocem frequentare. Loca notavit Portus. Συμβουλῇ sicubi conspiciatur, dubiae fidei est, uti VI. 109. et I. 157. Alibi msssti damnant mutantque, quemadmodum Medic. Pass. Ask. VII. 15. VIII. 101. et 102. Non nescio, in Platone, Xenophonte, Demosthene, Dinarcho, multisque aliis συμβουλήν sese legentibus obferre, sed eos nunc moror nihil. WESS. — Commode I. 5. ἐκ βουλῆς, consilio hominis; nunc, variandi caussa, τῇ συμβουλῇ, suasu eiusdem. Structura orationis sic intelligenda, ἐνῆγε τῇ συμβουλῇ Καμβύσια, κελεύων αὐτὸν αἰτίειν etc. Caeterum I. 157, 12. apud Nostrum in συμβουλῆς consentiunt omnes. S.

12. ἵνα ἢ δοῦς ἀνιώτο, ἢ μὴ δοῦς) Ista scribens et vicina, [I. 15.] οὐκ εἶχε οὔτε δοῦναι οὔτε ἀρνήσασθαι, meminerat forsan Euripidis in Iphig. Aul. 56. Tyndarei sollicitudine distractum in diversa animum, quum tot nobilissimi filiam ambirent proci: Δοῦναι τε, μὴ δοῦναι τε, τῆς τύχης ὅπως Ἀψαιτ' ἄθραυστα: ista vulgatae vocis ἄριστα correctio, a nullis Codicibus, ut equidem arbitror, expectanda, debetur ingenio Ti. Hemsterhusii, locum explanantis ad Hesych. in ἄθραυστα. Euripides illic suum imitabatur Aeschylum Suppl. vs. 385. ἀμχανῶ -- Δράσαι τε, μὴ δράσαι τε, καὶ τύχην εἶναι. VALCK.

19. μεγάλη τε καὶ εὐειδής) Glossator S. Germani: Εὐειδής* [Εὐειδής*] οὕτως φασὶν ἀδόκιμον εἶναι τὸ ὄνομα· ἀλλ' ὁ καλὸς Ἑσπεῶν Ἀπομνημ. Γ. (p. 783. B.) Ἡρόδοτος Α'. δις καὶ τρίς, καὶ Herodot. T. V. P. II.

ἀπειράνεις οἱ Κωμικοί. Qui improbabant, litem de differente usu τοῦ καλοῦ, εὐμόρφου et εὐειδοῦς in Ammonio et Thoma M. spectarunt. Τέσσα εὐειδέα τε καὶ μεγάλα habet cap. 3. Ego vero speciosam Niteti formam non nego, miror tamen. Erat unica Apriae filia, quem ante hos XLIV. annos Amasis extinxerat, fato functus, sicuti cap. 10. perscribitur, in auspiciis huius Persicae expeditionis. Consequens est, ut plures annis XL. quum in Cambysis amplexus veniret, numerarit. WESS. — Difficultatem levatum ivit Larcher, monens minime certum esse, ante XLIV. annos extinctum fuisse Apriem ab Amaside: initium regni Amasidis numerari ab eo tempore, quo galea ei imposita est, (Il. 163.) praeterea regnante etiam Amaside, complures adhuc annos vixisse videri Apriem. S.

24. διαβεβλημένος ὑπὸ Ἀμ. οὐ μανθάνεις) Ab Amasi deceptus esse nescis, pro te deceptum. Quam lib. I. c. 5. recte converterat Valla, hic formam loquendi minus apte interpretabatur, Poëtis etiam Latinis notam; quorum ubi loca collegit Io. Davies ad Ciceron. Tusc. IV. 15. rectius omisisset ad mentem Bentleii. Optimi quique veterum, Tragici praesertim, amant verbis γνωριστικοῖς in istum sensum rectos adiungere casus participiorum. Pro οὐ μανθάνεις hic quoque scribi potuerat οὐ γινώσκεις vel οὐκ αἰσθάνη. De multis ista quadrant Herodoteis: Soph. Antig. 538. οὐδ' ἰμάνθανον Τρέφων δὺ ἄτα. Aiac. 818. ἔγνωκα μὲν δὴ Φωτὸς ἡπατημένην etc. Pausan. II. p. 157. ὡς ἔγνωσαν ἀπατάμενοι. VII. pag. 557. ἐπεὶ ἀπατάμενοι συνήκαν. Eurip. Med. 26. ἐπεὶ πρὸς ἄνδρος ἥσθετ' ἡδικημένη. Xenophon Ἑλλ. VII. pag. 359, 41. οὐκ αἰσθάνεσθε ἐξαπατάμενοι. Thucyd. II. 51. ὁπότε τις αἰσθοίτο κάμνων: vertit Lucretius VI. 1229. ubi se quisque videbat Implicitum morbo. Graecismus fuisset, ubi quis sentiebat morbo implicitus. Virgilius: Sensit medios delapsus in hostes. VALCK.

CAP. II. 1. οἰκισθῆναι Καμβύσεα) Dinon in Persicis, et Lynceas Naucraticis in Aegyptiacis, τὴν Νειτῆτιν Κύρω πεμφθῆναι φασιν ὑπὸ Ἀμάσιδος, ἐξ ἧς γεννηθῆναι τὸν Καμβύσεα, apud Athen. XIII. p. 560. F. ubi quae narrata fuerant e Ctesia, de Neitetide, ad Cambysen missa, pleraque concinunt Herodoteis. In Νειτῆτις, Νίτωρις, aliisque nominibus Aegyptiacum latere Minervae Neir vel Νηῖθ, vidit Iablonskius, monuitque plus semel. VALCK.

Ibid. Αἰγύπτῳ δὲ οἰκισϋνται Καμβύσιαι) Herodoti haec manus: vide I. 4. et 94. Aegyptiorum de Cambysis matre Niteti opinionem, sicuti *Athenaeus* ostendit XIII. pag. 560., *Dino* in Persicis et *Lynceas* Naucratis Aegyptiacorum lib. III. amplexi fuerunt, quos *Polyaenus* Strateg. VIII. 29. sequitur. Nostri disputatio an valida sit, nunc quaerere omitto: adprobavit suo eam calculo *Ctesias*. WESS.

CAP. III. 12. Αἰγύπτου τὰ μὲν ἄνω, κάτω θῆσω, etc.) Non dissimiles minae, neque fugit *Berglerum*, Carthaginiensium, alio tamen gestu declaratae, in *Plutarchi* Timol. p. 240. E. Cambysis dictum, et haud paullo significantius, convenit *Platonico* in *Phaedon*. p. 90. c. ἀλλὰ πάντα τὰ ὄντα ἀτεχνῶς, ὥσπερ ἐν Εὐρίπῳ, ἄνω καὶ κάτω στρέφεται: et *Demosthen.* adv. *Aristogit.* I. p. 492. ἔταν τὸ δίκαιον -- ἡττᾶται τοῦ φθόνου, τότε ἄνω καὶ κάτω πάντα χρὴ νομίζειν ἱστράσθαι. Rursus περὶ Στρίφ. p. 156. Τῶν μὲν οὖν λόγων, οὗς οὗτος ἄνω καὶ κάτω διακυκλῶν ἔλεγε. Quo ille de genere saepe plura, atque eius exemplo *Dio* uterque, *Aristides*, *Libanius* etc. Neque id mirum, populare enim. WESS.

16. τὴν ἐπ' Αἰγυπτῶν στρατιήν) Apud *Athen.* XIII. pag. 560. F. tradidisse dicuntur *Dion*, et *Lynceas*, Καμβύσῃν ἐκδικοῦντα τῇ μητρὶ, [τὴν] ἐπ' Αἰγυπτῶν ποιῆσθαι στρατίαν. Suum hic atque alibi recuperabit *Herodotus*, στρατιήν: cui exercitus dicitur. στρατιή, expeditionem suscipere, στρατιήν ποιῆσθαι, III. 39. V. 77. Ut *Herodotus*, στρατίαν et στρατίαν tanquam diversa semper distinxerunt *Thucydides*, *Xenophon*, ceterique scriptores antiqui. In his itaque corrigendis sequeretur iudicium *H. Stephani*, *Sylburgii*, *Hemsterhusii*, *Taylori*, *Marklandi*, *Ruhnkenii*. VALCK. — στρατιήν reposui, ut I. 206. WESS.

CAP. IV. 4. καὶ τὰ πολέμια ἄλκιμος) Possunt τὰ πολεμικά apud alios valere, saepe citra ius inculcata. *Herodotus* non admittet, nisi vi coactus, qui οὐδαμῶν ἔσαν τὰ πολέμια ἀμείνους V. 78. et τὰ δὲ πολέμια κάρτα δόκιμος eodem libro cap. 111. sive, uti ibi scriptus codex, τὰ πολεμῆια: tum ἄριστοι τὰ πολέμια VII. 9, 3. ἀγαθοὶ τὰ πολέμια VII. 238. πρῶτοι τὰ πολέμια IX. 57. sed manum conprimo. Confer ad *Diodor.* I. 54. et *Abreschii* Dilucid. *Thucyd.* p. 196. WESS.

11. ἀποστείλας τρεῖς ἡρεῖ) Bene *Arch.*; *Τρεῖς* *Med.* et alio-

rum turbat orationem, et Scriptoris morem, quo VI. 19. ἐπὶ Χερσυνήσου ἀποστέλλουσι τριήρει οἱ Πεισιστρατίδαι: et V. 85. μετὰ τὴν ἀπαίτησιν ἀποσταλῆναι τριήρει μὴ: tum III. 44. ἀπέπεμπε τεσσαράκοντα τριήρεσι. Accedat, quod Reiskius, V. Cl. admovit, στείλας πλοῖον ἐς Κέρκυραν III. 52. ex Med. in πλοῖον conversum. WESS.

13. καταμεθύσας γὰρ τοὺς φυλάκους) *Mactatis custodibus* Laurentius ex Cod. sui θύσας, consentiente Arch. Non arbitror ex vero. Commodius multo est vulgatum. Quod de *Cambyse* sequitur [L. 15.] καὶ ἀπορέοντι τὴν ἔλασιν, exercuit doctissimum virum *Miscell. Lips. Vol. VIII. pag. 87.*, exercuit alios. Deficit κατὰ, quod orationem fulcire, etsi tacitum, debet, ut saepe numero. Simile in *Vindob. II. 121*, 3. WESS. — Conf. IV. 179, 9. S.

CAP. V. 2 seq. μέχρι οὖρων τῶν Καδύτιος πόλιος, ἣ ἐστὶ Σύρων τῶν Παλαιστίνων) Articulum ἣ ante ἐστὶ *Iac. Perizonius Orig. Aegypt. cap. 23. p. 475.* nullo iure sustulit. Pingi debet aut ἣ ἐστὶ, sublato tono, aut γῆ ἐστὶ, quae *Iac. Gronovii* plausibilis divinatio. In Phoenice Sidon et Tyrus fere ultimae erant, II. 44. et 116. Phoenicem excipiebat Syria Palaestina, iuxta mediterranei maris litus ad Aegyptum usque protensa. Τῆς Συρίας τοῦτο τὸ χωρίον καὶ τὸ μέχρι Αἰγύπτου πᾶν, Παλαιστίνη καλεῖται, scribit VII. 89. Paria his, ἀπὸ τῆς Φοινίκης, a Phoenice porrigitur propter hoc mare illud litus, παρὰ τε Συρίην τὴν Παλαιστίνην, καὶ Αἴγυπτον, ἐς τὴν τελευτᾶ, IV. 39. Sic de tractu regionis maritimo generatim: hic explanatur, quorum ditionis sit, distinctius. A Phoenice ad finem s. urbis Cadytis, (male μέχρι οὖρων ad montes vertunt, quod *H. Stephan.* et *Gronovius* pulcre viderunt) Palaestinarum censebatur: hinc emporia ad mare, nam ἐπὶ iustum est, Ienysum usque, regis Arabis, τοῦ Ἀραβίου recte Arch. et Vind.; inde vero, ad Serbonidem lacum, omnia iterum Syrorum Palaestinarum. Haec, puto, aperta et vera sunt. Consequens videtur, ut Cadytis et Hierosolyma longe discrepent. Illa erat regionis maritimae, ac Philistaeae; haec a mari remotior, et mediterraneis montibus inposita, Iudaeae. Et quis Hierosolyma Καδύτιν adpellavit? Sanctam aiunt קדוש sive קדיש fuisse nuncupatam viri eruditissimi, a quorum ego opinione olim non abhorruī, inde et קדוּת Καδύτιν, formatam. Fac vero, Iudaeos San-

etiam religionis suae metropolin habuisse et vocasse, ut sane dixerunt, etiam-ne Philistaei et vicinorum alii, gentis Iudaicae osiores maximi? Qua porro dialecto **אֲתִיקָה**. *Caduta*, quum **אֲתִיקָה** apud omnes sibilantem litteram servet constanter? Inpulit ea res V. Cl. Thom. Hyde, ut **Κάδυσιν** superiore libro [II. 159, 7.] atque hic **Κάδυσιος** corrigeret, ad *Itiner. Mundi Abr. Peritzol* pag. 19., callide quidem, sed contra tabulas. Atque haec de *Cadytis* situ paucis: qua in disputatione ex parte quadam consortes *Perizonium*, *Relandum*, et doctum iuvenem (dignum, si fata sivissent, vita prolixiore) *Isac. Toussaint*, *Dissert.* ante hos xxii. annos *Franequerae* scripta, de *Cadyti Herodotea*, habui. Anceps nunc et difficilis restat ex urbibus electio eius tractus, quibus *Scaligeri* et *Perizonii*, quippe in Arabiae mediterranea atque a mari recontrior, *Cades Barnea* inseri non potest. *Gaza* Dissertationis *Toussaint* foret opportuna, modo nomen congrueret. *H. Relandi Philistaeorum Gath*, unde **Κάδεις** et **Κάδυσ** nasci potuerit, non imprudenter huc advocata fuit. Mihi, quod in veteri formula, *N. L. De Ienyso* nihil quoque habeo constitutum, nisi ex trium dierum eam inter et Casium montem intervallo videri prope *Rhaphiam* fuisse. De *Serbonide palude* et *Typhone demerso in eam* videndus *Apollon. Rhod.* II. 1215. cum Criticis veteribus. WESS.

CAP. VII. 3. **σάξαντες ὕδατι**) Divinus hic *Arch.* liber est. **ἔλξαντες ὕδατι** quis intelligit? nec melius erit **ἐλπίσαντες ὕδατι**, quod *Pavii* extudit ingenium; namque **κατὰ δὴ τὰ εἰρημένα**, secundum ea, quae dicta sunt, spem istam, ut ne de *Codd.* dicam, excludunt. *Vasa* innuuntur *vinaeria*, quae aquâ stipabantur, ut sitientibus potum in Arabia illis arenis praeberent: hoc **σάξαντες ὕδατι**, sive, ut proxime, [cap. 6, 11.] **πλήσαντες ὕδατος**. Cl. *Reiskius*, cui idem in opinionem incidit, ut verbo liquidis in rebus usus adpareret, ex *Clementis Alex. Paedag.* II. p. 219. **ἀποσεσαγμένους τροφαῖς**, et *Athen.* VII. pag. 322. **τοῦ τὴν σάξας**: tum *Polybii Excerpt.* pag. 1489. **σάττονσιν εἰς ἀγγεῖα** adposuit, [Polyb. XII. 2, 5. nostrae ed.] neque oblitus, prorsus opportunum, **ἀγγεῖον ὕδατι σεσαγμένον** *Luciani Deae Syr.* c. 48. *Adcedit Cercidae* versus in *Stobaei Sermon.* IV. p. 54. **ἀνέρες, ὡν τὸ κέαρ Παλῶ σίσακται καὶ δυσεικνίπτω τρυγί.** Quibus omne *Herodot. T. V. P. II.*

luto, seu vino, uti opinor, Cor sordet atque faece non purgabili, ex versione summi Grotii. Nam αἵματί τε καὶ σαρκὶν διασάρτην Galeni Protrept. pag. 5. praetereo. Neque enim in dubio res manet. Latina in fraudem alios ne induere pergant, correctione gaudebunt. WESS.

CAP. VIII. 7. κροκύδα) Corrighenti docto viro κροκύδα favent Arch. et Vindob., non certior usus. Κροκὺς est in Polluce, quin ipsa haec Herodotea ex Falckenburgii Codice. Κροκύδας reliquisse Hesychium vocum series monstrat. Κροκιδίζειν in floccis legendis posuit Aretaeus: habet Aëtius lib. III. c. 161. περὶ κροκιδίων. In Theophrasti Charact. c. 2. vetustissimi mssti ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κροκύδα. Hippocratis et Galeni libri variant, sicuti Foësius in Oeconomia docuit. Quae si satis non faciunt, observata Salmasio in Solin. p. 283. adcedere poterunt. WESS.

[8. Νθους ἑπτά. Norunt orientalium linguarum studiosi, ex hoc Herodoti loco cum aliis collato rationem reddidisse doctos viros, unde factum sit, ut in Hebraeorum sermone iusiurandum eo vocabulo insigniatur quod a septenario numero derivatum est. S.]

15. ὑποτρόχαλα, περιξυρῶντες) Περιτρόχαλα recipiet e codicibus Herodotus. vid. Diss. Herod. p. 100. Praebet illud Plutarch. T. II. p. 261. f. Περιτρόχαλα κείρεσθαι Athenis, quod ex Hesych. constat, σκαφίον dicebatur: ad Harpocr. in Σκαφίον notat H. Valesius. Plura dedit H. Iunius, de Coma c. 6. Potuerunt autem ista, κείρονται περιτρόχαλα τοὺς κροτάφους, commodè reddi περιξυρῶνται. Sed pro περιξυρῶντες, quae forma certe non est Ionica, fortasse cui scripsisse suo more videbitur Herodotus περίξ ξυρῶντες τοὺς κροτάφους: mihi tamen vulgatum potius ex interpretamento videretur natum. VALCK.

Ibid. κείρονται δὲ περιτρόχαλα) Verum hoc praestant veteres schedae et sermonis consuetudo. Pollux de tonsurae generibus, II. 29. κουρᾶς δὲ εἶδη, κῆπος, -- περιτρόχαλα, ex Salmasii in Tertulliani Pall. p. 266. certa emendatione. Consentit Hesychius in Σκαφίον. Hinc Aristodemus tyrannus in Plutarchi T. II. p. 261. f. τὰς δὲ θηλείας (bene ita Salmas.) ἠνάγκαζε περιτρόχαλα κείρεσθαι, in orbem tonderi. Talis εὐτίμων ille καὶ ἀποκαιράμενος τὴν κεφαλὴν περιτρόχαλα, in Prisci Excerpt. Legat. p. 45. Tales Franci περιτρέχον κειρό-

μνοι, *Agathiae* lib. I. p. 11. c. Arabum olim idem tonsurae modulus, proptereaue *Ieremiae* c. 1x, 25. פְּרָצִי פֶּה *circumcisi capitis angulos*, seu in rotundum capitis comam adtonsi. Plura *Salmasii* Epist. de Coma p. 50. et *Vitringae* Commentarius in *Esaiæ* c. xv. p. 463. WESS.

17. Οὐροτάλ) Dedi *S. Bocharto* Phal. II. 19. p. 110. et *Reiskio* Miscell. Lips. T. VIII. p. 88. hanc ex codicibus (nisi 'Οροτάλ quis maluerit) scripturam: nam Οὐροτάλ-ultimam ex sequente articulo sibi sociavit. Designantur duo totius Orientis praecipua numina, *Sol* et *Luna*. In Οὐροτάλ princeps syllaba manifesto Hebraeorum et Arabum נוֹר, solem lumenque indicans, se prodit: defit enim praegnans caussa, ut 'Ολοτάλ cum *Pocockio* Specim. Hist. Arab. p. 107. formetur. Pars vocis extima in ambiguo haeret. *Reiskius* אורוּטַל *Urotal*, [vel *Orvetal*] h. e. lux et umbra. Qua quidem ratione sonus et litterae voci constant; [Arabum enim littera و respondet Hebraeorum י.] haud scio an et Arabum atque Orientis Theologia. Lux, illorum in disciplina, boni origo; umbra et tenebrae, mali; ex bono et malo eidem numini cognomen impingere, incongrui quidpiam habet. Manet tamen suum specimen coniecturae. Aliam dabit *Io. Clericus* ad *Iobi* c. xxxi, 26. Mihi quoque suborta alia fuit, cuius in re ancipiti fidem prodigere nolo. Luna, sive *Coelestis Venus* Arabum, I. 131. 'Αλῖττα perhibebatur; unde, nisi binominis fuerit, alterutrum vitiosum videri posset. Sed puto neutrum. 'Αλλὰτ, quod ill. *Scaliger* ad Fragment. Graec. p. 27. iam pridem docuit, Arabum est הלֵלֵאלֵה *Halala*, *Alila*, sive *Luna* μνησείδης et crescens. *Bochartus* plura. WESS.

CAP. IX. 12. βαλόμενον τῶν ὠμοβοτείων etc.) *Aldi* et aliorum, etiam *Arch.* (e quo ἀψόμενον *Galeus*, longe errans, produxit,) potior lectio. Consui profecto prius coria ista bubula, ut canalem scorteum darent, debuerunt, quam variis ex partibus aptari inter se nectique. Non nego βάπτειν in Musis iterari, nec adspernantur tamen ἐς τὸν μηρὸν ἐνέβαλετο II. 146. Amnis *Corys* Arabum Geographo נוֹרֵי אֶלֶקֶרִי, torrens *Core*. WESS.

15. τὸ ὕδωρ σῶζουσιν) Nihil in his quod offendant: parantur cisternae, ut aquam servant. Nonne quoque, ut potum sitientibus dent? Hoc postulant *Valla* et schedae, quae

ἵνα δεκόμεναι τὸ ὕδωρ ποτίζωσι, ut aquam recipientes potum praebeant. Lubens fateor, me Laurentio adsentiri, siquidem plenior ita surgit sententia. Nolui tamen orationi, ne videar modum excedere, inserere; [bene factum; videtur enim ποτίζωσι e scholio natum, quod ab homine profectum, qui σώζωσι τοὺς Πέρσας intellexerat.] qua formidine praepeditus non sum in revocata τριῶν voce [L. 17.] et ἱστρατοπειδύμετο. [CAP. X. L. 2.] Levia admodum sunt, quibus contra utramque pugnatur. Nam de locis tam arctis et difficilibus quod obponitur, ipse Vir Celeb. V. 116. profligavit. Ἐν Πηλουσίῳ στόματι, [Cap. 10, 1.] ad Pelusium ostium bene Valla. Στρατεύεσθαι praeterea et στρατοπειδύσασθαι permiscetur V. 14. Sed quid multa? στρατοπειδύσασθαι ἐν Πηλουσίῳ habetur II. 141. WESS.

CAP. X. 14. ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψακάδι) Hoc mihi quoque sincerius videtur ante vulgato ψεκάσι. Veteris erant Atticismi, Moeridi adnotatae formae: Ψακάς, Ψίαθος, Ψαλος, Σίαλον: eundem sonum in nonnullis alteri praetulerunt Iones. Numerum adfirmabit Aristides T. III. p. 567. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς (λαμπρῶ forte scribendum:) [immo bene habet λαμπρῶς] πολλάκις ἔεται, ψεκάδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω: quod multo verius Herodoteis proximis, οὐ γὰρ δὴ ἔεται τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου τὸ παράπαν: vid. Wesseling. ad Diodori I. p. 84. [P] Pluviâ irrigari vel humectari est ἕεσθαι. Recte restituit e msto Gronov. lib. II. c. 14. εἰ μήτε γε ἕεται σφί η̄ χώρη. Assyria ἕεται ὀλίγω, I. 193. hieme Scythia, IV. 50. ἕεται ταῦτα τῆς Λιβύης, IV. 198. In excerptis ex Indicis Ctesiae scribendum p. 655, 11. οὐχ ἕεται, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ ποτίζεται ἡ Ἰνδική: contra scribit Philostr. Indiam θαμά ἕεσθαι. Aelianus N. A. XV. c. 6. ἕεται Ἰνδῶν γῆ διὰ τοῦ ἥρος μέλιτι ὑγρῶ. VALCK.

Ibid. ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψακάδι) Sequor Med. etsi patroni ψακάδι non desint; at scribi demiror, augeri sic magnitudinem miraculi, quod ubique observata eodem tempore fuerit lapsa ex aëre una gutta, et mox cessaverit, non geminando lapsu: eoque magis, quod venerint ex calamo viri eruditi. Vide hoc Aristidis in Aegypt. p. 339. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς πολλάκις ἔεται· ψεκάδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω πολλάκις ὥς ἐν χρόνοις: ubi si posterius πολλάκις tollatur, uti aequum est, nihil utique indicatur aliud, quam minutam subin-

de [at hac ipsa notione, subinde haud raro graecum πολλάκις usurpatur,] in superiore Aegypto pluviā cadere, sive, uti *Aelian.* de Anim. VI. 41. ἱανίσι δύνειν λεπταῖς τὸν θεόν. Mitto νεφετὸν ψεκᾶδι λεπτῇ μεμιγμένον *Plutarchi* *Socr. Gen.* p. 596. c. et κατὰ νεφῶν ψεκᾶδας ὕεσθαι *Heracliti Allegor.* p. 466. WESS.

CAP. XI. 15. πεσόντων ἐξ ἀμφοτέρων) Male praepositionem ab *Arch.* et *Vind.* exilio tradi, supra I. 76. significatum est. Inmani autem barbariei, qua sanguinem humanum, vino mixtum, in pateris circumtulērunt, per ea est. similis *Apollodori* *Cassandrensis* Tyranni in *Diodori* T. II. [Excerpt. ex lib. XXII.] p. 563. ubi olim plura. WESS.

CAP. XII. 4. χωρὶς μὲν γὰρ τῶν Περσέων etc.) Omnia ista, uncinis incincta, ex Grammatici scholio derivat *Cl. Abreschius*. Non audeo accedere. Abeunt minime ab abundantiore *Nostri* in scribendo more, habuitque suo *Synesius* in libro, tantum in regis *Psammeniti* nomine lapsus. Cur autem Aegyptiorum capita fuerint duriora, fragiliora Persarum, disputavit praeter alios *Mercurialis* *Var.* *Lect.* I. 21. WESS.

17. ἀσθενείας φορέουσι τὰς κεφαλὰς) Persae, quia σκιτροφθεύσι, πέλους τιάρας τε φορέοντες. Horum recordabatur forte *Plato*, quando de *Leg.* XII. p. 942. D. τὴν τῆς κεφαλῆς, inquietabat, καὶ ποδῶν δύναμιν μὴ διαφθείρειν, τῇ τῶν ἀλλοτρίων σκεπασμάτων περικαλυφῇ τὴν τῶν οἰκείων ἀπολλύντας πέλων τε καὶ ὑποδημάτων γένεσιν καὶ φύσιν. Hoc in loco πῖλοι capitis sunt tegumenta: pedum involucra πῖλοι eidem *Platoni* dicuntur in *Sympos.* p. 220. B. quod *Pollux* adnotavit VII. 172. *Platonis* locum respicit *Musonius* *Io. Stobaei* p. 17, 53. Non protrita *Graevius* dedit ad *Hesiodi* *Ἔργ. κ. Ἦμ.* vs. 542. VALCK.

18. πέλους τιάρας φορέοντες) *Synesius* πέλους duntaxat, sed multa alia suo sermone mutans. Ego cum *Gronov.* sentio, cui *Strabo* ex parte adstipulatur, τιάρας περικείμενοι πηλωτάς, de Persis XV. p. 1066. [p. 733. B. ed. Cas.] *Iornandes* *Getic.* cap. XI. de *Diceno*, nomen illis *Pileatorum* contradens, ut reor, qui opertis capitibus tiaris, quos pileos alio nomine appellamus, litabant: quasi omnes pilei fuissent tiarae, quod secus habet. Mox ἰόντα εἶδον [I. 19.] ex schedis restitui, inhaerens vestigiis Auctoris, IX. 54. VI. 109. etc.

Confer Gronov. IV. 23. [ubi nihil quidem, quod huc faciat, reperitur.] WESS.

CAP. XIII. 3. ἀνὰ ποταμόν) *Cambyses navem Memphin versus misit.* Hic non requiritur articulus, recte etiam omissus IV. c. 14. ἔπλεον κατὰ ποταμόν - - ἐς θάλασσαν: hoc est secundo flumine navigare; illud, *adverso*. κατὰ ῥέον et ἀνὰ ῥέον similiter adhibentur. In iisdem formulis saepe requiritur articulus adiectus: de Euphrate, lib. I. c. 194. ἀνὰ τὸν ποταμόν, *adverso flumine navigari nequit prae rapiditate.* II. 96. in Nilo baris ἀνα μὲν τὸν ποταμόν οὐ δύναται πλέειν - - κατὰ ῥέον δὲ κομίζεται. Lib. IV. c. 18. πλόν ἀνὰ τὸν Βερυσθένα. *Secundo flumine vehi, κατὰ τὸν ποταμόν καταπλεῦσαι,* Thucyd. IV. c. 107. et Aeschini de Fals. Leg. p. 44, 30. et 38. Contra *adverso Eridano navigare Luciano est ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἡριδανόν,* T. II. p. 88. *adverso Nilo, ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Νεῖλον,* T. III. p. 536. In his similibusque verbo praefixa praepositio phrasin determinat. Sed qui Alexandria profecti nave petebant Aethiopiam, nisi fallor, Diodoro Siculo I. p. 200, 59. non κατὰ, sed ἀνὰ τὸν Νεῖλον πλέοντες dici debuerunt; prouti legitur p. 272, 55. et 300, 90. VALCK.

7. καὶ τοὺς ἀνδρας κρεουργηδὸν διασπείσαντες) Opinor in his aliquid esse commissum. Apparet satis nautas indicari, eadem Mitylenaea navi vectos. Sed bene si Herodotum novi, non neglexit de numero eorum, debuit certe, addere. Studiose adscribit c. 14. Aegyptiorum ad bis mille supplicio fuisse destinatos ultimo de regionum iudicum sententia, et eorum quidem in vicem, qui cum navi Mitylenaea ad Memphin crudeliter fuerant absumti, denis singulorum loco computatis: obtruncati ergo ducenti sunt. Lege nunc καὶ διηκοσίους ἀνδρας etc. et ratio et oratio constabit. In τοὺς latent numerales ΗΗΣ notae διηκοσίων. Si [aliud exemplum vocis] κρεουργηδὸν desideretur, Eunapius in Aedes. p. 45. dabit. WESS. — Immerito τοὺς ἀνδρας sollicitasse videtur Vir doctissimus. Fuerint in navi ducenti homines: non nego. τοὺς ἀνδρας adiecto articulo scribens Herodotus, indicat, dilaniatos fuisse quotquot homines in ea fuerant. S.

9. χερόνῳ παρέστησαν) Laurentii Latina, *obsessi aliquamdiu restiterunt*, correxerat bene H. Stephanus, inconsulto spreus. Viam muniverat Scriptor VI. 99. ἐνθαῦτα τοὺς ἐπο-

λόμεον - - - ἐς δὲ καὶ οἱ Καρύστιοι παρέστησαν, *donec etiam Carystii in deditionem venerunt*. Porro cap. ult. lib. VI. ἐπολορεύοντο, ἐς δὲ καὶ οὗτοι παρέστησαν: tum V. 56. παρέστησαν δὲ ἐπὶ μισθῷ τοῖσι τέκνοισι. Non addo aliunde plura. Lege notas Cl. Io. Taylori ad Demosthenis Androt. p. 244. et Abreschii Diluc. Thucyd. p. 328. WESS. — Quo magis mireris, nuper etiam virum doctum contendisse (in Actis philol. Lips.) haud dubie hic παραστήσαντο legendum, provocantem ad illud III. 155, 12. οἱ πολέμοι παραστήσονται. Non meminerat vir optimus, secundum aoristum huius verbi non minus, quam futurum medii, reciprocum vel passivum habere significatum. S.

CAP. XIV. 10. παρὰ τοὺς πατέρας) Servanda fuerat, opinor, altera lectio, κατὰ τοὺς πατέρας: *quum puellae plorantes illac praeteribant, ubi parentes erant collocati*. Κατὰ significat in talibus ex adverso, contra. Herod. p. 134, 7. [II. 121, 68.] ὡς δὲ κατὰ τοὺς φυλάσσοντας ἦν. Rursus p. 195, 28. p. 364, 11. [III. 86, 3. VI. 101, 2. Conf. supra ad II. 158, 11.] Thucyd. VIII. 86. ἐπειδὴ ἐγένοντο πλείοντες κατ' Ἄργος. Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 302, 5. κατὰ Λακιδαιμονίους ἐγένοντο. Demosth. contr. Conon. p. 689, 12. παρέρχεται Κτησίας κατὰ τὸ Λεωνόριον: mox iterum, ἡμῖν συμβαίνει - πάλιν κατ' αὐτὸ πῶς τὸ Λεωνόριον εἶναι. VALCK. — Sic de his qui in acie stant ex adverso aliorum, Herod. IX. 27, 36. c. 46, 6° seq. et deinde saepius. S.

Ibid. παρήσαν. αἱ παρθένοι) Pingi potuerat παρῆσαν aut παρήσαν, de quo II. 163. At placuit scriptorum fidem sequi. Offerent sese ἤσαν δρόμῳ III. 77. ἤσαν ἐπὶ τὴν οἰκίην IX. 5. ubi ἤσαν tamen scripti. *Etymologus* p. 121, 42. καὶ ἐν συνθέσει ἀπῆεν καὶ παρῆεν καὶ ἐξῆεν τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν - - - ἀπῆσαν. [Vide Var. Lect.] Rediit praeterea [l. 11.] οἱ μὲν ἄλλοι πατέρες, quod ex scriptionis compendio vitiatum series postulat. Denique παρεξελθούσι, [l. 13.] cui rarior usus, quo minus in sede illibatum haereret, nocuit. Τὸ δὲ φάσμα τοῦτο ἰωυτὸν μὲν παρεξελθεῖν, VI. 117. Sophocles Antig. 933. ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην. WESS.

22. τὸν παῖδα ἡγεόμενον ἐπὶ θάνατον) Tametsi bonae fidei Codd. sic velint, vereor, ut recte valeat. Vetus ἀγεόμενον rarum videtur, minime tamen genio sermonis pugnans: convenit συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας VI. 63.; usus respondet:

ποῦ certe τὸν παῖδα ἐπὶ θάνατον στείχοντα [l. 37.] de eodem regio iuvene posuit: adcedit, lapsus leviter, *Aristoteles Rhetor.* II. 8. p. 78. διὸ καὶ Ἀμασις, ἐπὶ μὲν τῷ υἱεὶ ἀγομένῳ ἐπὶ τὸ ἀποθανεῖν, οὐκ ἐδάκρυσεν, ὡς φασιν, ad haec adludens. Quod si tamen ἡγεόμενον defendi debeat, refingi ἡγεόμενον τὴν ἐπὶ θάνατον poterit, ut dux eorum fuerit, qui fatale illud iter ingrediebantur. Τὴν ὁδὸν ἡγέοντο IX. 15. τὴν ἐπὶ θανάτῳ supra. [nescio an I. 109, 3. respiciat: sed vide ibi notata.] WESS. — Potuerat, si opus fuisset, ad VII. 223, 8. provocare, coll. l. 24. huius cap. S.

38. οὔτε ἀπέκλαυσας) Praecessit ἀνακλαύσας μέγα et sequetur. Nunc schedae aliud probant, idque commodum aequae: τὸν ἄν ἰδωνται ἀποκλαύσαντα, II. 121, 3. *Aeschylus Prometh.* 638. Ὡς ἀποκλαῦται καὶ ποδύρεσθαι τύχας. *Sophocles Oed. Tyr.* 1466. *Philoct.* 709. et frequentissime *Procopius*; sollers priscorum aemulator. WESS.

41. ἦν μέζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν) Saepius omissum non requirerem, si codicibus abesset, ὥστε: a Codicibus affirmatum haud sanequam repudiarem, quippe quod in eadem saepe soleat exprimere structura *Xenophon*, sicuti Ἀπομν. III. p. 448, 30. μείζον ἢ ὥστε φέρειν δύνασθαι κακόν: idem paucis dixit *Eurip.* *Hec.* 1114. κρείσσον ἢ φέρειν κακὰ: μείζον ἢ φέρειν, *Soph.* *Oed. Tyr.* 1302. In *Eumenid.* *Aeschyli* forte restitui poterit vs. 473. τὸ πρᾶγμα μείζον ἢ τιν' οἶσθαι τόδε βροτὸν δικάζειν. Quae primum occultaverat amorem, *Stratonicae* τὸ κακὸν μέζον ἡσυχίης ἐγένετο, in libello de *Dea Syria* p. 469. Censebat *Herodoti* *Psammenitus*, eam cladis esse domesticae gravitatem, quae fletu levare recusaret; quique adeo flenda pateretur leviora perperum: τὰ οἰκία ἦν μέζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν. *Ista Ios. Wasseus* commodum admovit *Thucydideis*, VII. 75. μείζω ἢ κατὰ δάκρυα πεπονθότας. In *Stobaei Flor.* Tit. 121. p. 612. exstat illud *Bacchylidis*, μείζον ἢ πανθεῖν κακόν. Quae verbis exprimi nequeunt prae magnitudine, κρείσσον ἢ λέξει λόγῳ *Τολμήματ' Eurip.* dixit *Supplic.* vs. 844. Illud Eiusdem apud *Strabon.* VIII. p. 563. B. [p. 366. ed. Cas.] Ἀρετὴν ἐχούτης μείζον ἢ λόγῳ φράσαι, et vicina suspicor equidem, ob historiam *Messenicam*, e *Cresphonte* petita. *Herodoteum* ὥστε vel ὡς in talibus occurrit in dicto *Simonidis Plutarch.* II. p. 15. c. apud *Philon.* *Iud.* p. 884. E. *Pausan.* I. p. 48. IV. p. 325. VALCK.

42. πένθος) πάθος melius. Eiusdem originis voces, (quales βάθος et βένθος,) atque a Grammaticis saepe permutatae, veterum tamen usu distinguuntur. Quod sequitur: [L. 44.] Homereum ἐπὶ γήραος οὐδῶ, Plato, Lycurgus, et Hyperides adhibuerunt: vid. Io. Taylor V. Cl. in Or. Lycurgi p. 328. quem tamen oratorem p. 153, 5. ad normam Atticam scripsisse suspiceris, ἐπὶ γήραος οὐδῶ, prouti Lysiam dedisse liquet ex Harpocr. in Ὀδός. Aeneum limen, χαλκίος οὐδός in oraculo dictum, Sophocli vocatur in Oed. Col. vs. 57. χαλκόπους οὐδός: neque enim οὐδός vulgari debuerat: vide vs. 1586. et Schol. Ὀδὸν adfirmant Suidas et Eustathius. VALCK.

45. καὶ ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα etc.) Procopius Bell. Vand. I. 6. ταῦτα ἐπεὶ ἀπενειχθέντα ὁ Φάρας ἔγνω, et Belli Pers. II. 24. Id mirum accidit, tot membranas εὖ δοκέειν σφί εἰρησθαι prae se ferre: quae mihi spectasse regium videntur consilium; nam Cambysi plures adfuisse procerum, rerum cohaerentia patefacit. Sic, ipsis videri recte illa dicta, haud utique sine colore et specie veri. Certum praestant ἐπισπόμενος Καμβύση scripti libri, sicuti I. 91. indicatum. WESS. — In istis, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα ὑπὸ τούτου, εὖ δοκέειν οἱ (sive σφί malis) εἰρησθαι ὡς δὲ λέγεται ὑπ' Αἰγυπτίων, δακρύνει μὲν Κροῖσον, perspicua satis sententia est; sed in verborum structura insunt nonnulla, quae turbata videri possint, nisi Herodotei moris memineris. Ut a postremis verbis incipiam, de illa quidem loquendi formula ὡς δὲ λέγεται, δακρύνει μὲν (nempe λέγεται, vel λέγουσι) Κροῖσον, abunde dixi ad I. 58, 7. Tum vero in his quae procedunt, satis patet, ad infinitivum δοκέειν idem verbum λέγεται e sequentibus intelligi. Denique, quum planissime sic dicturus fuisset, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπενείχθη, Et haec postquam relata sunt, potuerat pro verbo finito, quoniam reliqua oratio infinita est, infinitivum ponere; quemadmodum in tali oratione ἐπεὶ et huiusmodi particulae frequenter cum infinitivo construuntur; veluti III. 35, 10. et II. 32, 24. ubi conf. quae Wess. adnotavit. At nunc placuit auctori, cum particula ὡς, loco verbi finiti, aut loco infinitivi, participium construere, ut ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα idem valeat ac ταῦτα ὡς ἀπενείχθη. Similiter VI. 31, 5. ὡς ἐκάστην (νῆσον) αἰρέοντες οἱ βάρβαροι, ἐσαγήνευον τοὺς ἀνθρώπους: et VI. 79, 7. ὡς ἐκάστους ἐκκαλεόμενος

ὁ Κλαυδῆς, ἔκτιμι: ubi αἰρίοντες et ἐκκαλύμενος idem valent ac ἤριον et ἐξεκαλίετο. S.

CAP. XV. 5. ἥν δὲ καὶ ἠπιστήθη μὴ πολυπρηγμονεῖν) Nolui ἠπιστήθη movere, quantumvis Arch. ἐπιστήθη concinnius tinniat. Quaerunt, possit-ne ἠπιστήθη ex ἐπίσταμαι formari: negavit H. Stephanus: satis acerbè, etsi tectius, a Porto propterea in Lex. Ion. perstrictus. Accipe haec ex litteris Cl. Abreschii: H. Stephan. in *Collectione Verbor.*, quorum Themata sunt Anomala, audiehdos esse negat, qui ab ἐπίσταμαι repetant ἠπιστήθη, quod tempus tantum sit τοῦ ἀπιστίομαι. Verum fallitur haud dubie vir doctus. Saepe eo utitur Plato: in *Convivio* p. 321. A. ἐπιστηθεῖς: *Phaedr.* p. 357. D. ἐπιστηθεῖ: *III. Legg.* p. 589. B. ἠπιστήθη: et *ibid.* C. [ubi ἠπιστήθησαν.] Citantur autem paginae edit. Lugd. 1590.] Hactenus Vir amicissimus. Ego vero malletm ἠπιστήθη aut ἐπιστήθη μὴ πολυπρηγμονεῖν, ex more supra I. 77. firmato. WESS. — De partic. ἥν in ed. Wess. temere pro ei posita dixi in *Var. Lect.* Iam verbum ἠπιστήθη idem Wesseling. cum Porto ab ἐπίσταμαι derivans, passiva notione accepit; quod vel inde adparet, quod πολυπρηγμονεῖν in participio, quam πολυπρηγμονεῖν maluerit. conf. ad C. 1, 24. Eadem notione Valla acceperat, cuius versionem h. l. etiam Wess. cum aliis editoribus tenuit: Qui si compertus etiam fuisset non affectasse res novas. Portus vero, pariter quidem passive accipiens, impersonaliter dictum ἠπιστήθη existimavit: Si compertum fuisset, si constitisset, nihil cum novi curiose moliturum. At in omnibus quidem exemplis ab Abreschio e Platone productis ἠπιστήθη, ἐπιστηθεῖς etc. haud dubie activa notione ponuntur. Unde profectus Werferus (in *Act. Philol. Monac. T. I.* p. 106.) sic vertenda Herodoti verba monuit: Si autem scivisset non moliri res novas; opportune conferens ista ex VII. 29, 15. ἐπίστασο εἶναι αἰὲν τοιοῦτος, scito semper talis esse vir, scito te semper talem praestare. Et haec quidem utique commodissima ratio est expediendi hunc locum, si modo ad thema ἐπίσταμαι referendum sit istud ἠπιστήθη. At mihi, hoc verbum cum H. Steph. (cuius vide *Thes. T. III.* p. 140. b. et d.) ad thema ἀπιστίω referenti, persuasum est, obtinere hic illum graecae linguae idiomatismum, passim a Grammaticis notatum, quem supra in *Adn.* ad I. 68, 11. attigi: nempe ex duabus negationibus

alteram abundare. Scilicet εἰ ἐπιστήθη μὴ πολυπραγμονεῖν, idem est ac si dixisset, εἰ ἐπιστεύθη μὴ πολυπραγμ. aut εἰ μὴ ἐπιστεύθη πολυπρ., si de illo creditum esset, non eum res novas moliri, aut, nisi creditum esset novas eum res moliri. Similima certe ratione apud Thucyd. I. 10. ἀπιστοῖν μὴ γενέσθαι τὸν στόλον idem valet ac πιστεῖν μὴ γενέσθαι, aut μὴ πιστεῖν γενέσθαι: et apud eundem, II. 101. ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἤξειν idem valet ac πιστεύοντες μὴ ἤξειν, aut μὴ πιστεύοντες ἤξειν. Similisque ratio illius dictionis apud Nostrum I. 68, 11. ἐπὶ ἀπιστίας μὴ γενέσθαι μηδαμῶ etc. S.

10. ἐν δὲ δὴ καὶ τῷδε τῷ Λίβυος etc.) Revocavi sollemnem formulam ἐν δὲ δὴ, quemadmodum II. 43.: tum Inaro, iuventibus schedis, non negavi ex patria nomen, quo c. 12. VII. 7. et in Thucydidis I. 103. insignitur, ubi Λίβυος, βασιλεὺς Λιβύων τῶν πρὸς Αἰγύπτῳ. In Ctesiae Excerpt. [c. 32.] p. 644. Ἰνάρου Λυδίου ἀνδρὸς nunc ex prava, at dudum ab egregiis viris correcte, scriptura legi, Celeb. Dukerus tacitum non habuit. Veram Liban. T. I. p. 420. c. servavit etiam. Iustum itaque τῷ Λίβυος Ἰνάρῳ παιδί. Quod autem Persarum in more fuisse docetur, rebellantium regulorum liberis principatum non auferre, eius contrarium recentiores Persae, victis gentibus parentes, nunquam regiae familiae, observarunt apud Agathiam lib. IV. p. 94. ed. Venet. WESS.

12. τῷ Ἀμυρταίου Πανσίρῳ) De Amyrtaeo II. 140. Confiunt his ex verbis viri eruditi, praeterque ceteros Ampl. Bouherius, Diss. Herod. c. 1. Herodotum vitam in tempora Darii Nothi, Persarum regis, prorogasse: descivisse enim Amyrtaeum anno eius secundo, regnumque tenuisse sex annos, ex Syncelli fide, Chronograph. p. 205. ed. Venet. At ea, quum opinionis ducem non testatus sit, fallax est. Ex Thucydide I. 110. Diodoro XI. 71. et Ctesiae Excerptis liquere videtur, circa Olymp. LXXIX. Inarum et Amyrtaeum Persarum excussisse iugum, certe utriusque defectionem bello Peloponnesiaco fuisse priorem. Tutatus fortasse se, cum in paludibus Aegypti latitans Amyrtaeus ad deditionem adigi difficulter posset, in id usque bellum fuit; Syncelli tamen auctoritas validius fulcrum desiderat. Stat meis a partibus H. Dodwellus, V. Cl. Annal. Thucyd. p. 99. WESS.

CAP. XVI. 5. εἰς δὲ ταῦτά οἱ ἐπιτελεῖα γίνετο) Ita

praestat augeri. Inferius c. 141. ταῦτά οἱ ποιεῖν ἐπιτελεῖα: et ad I. 117. Sustuli quoque τὸν νέκυν, ex praecedentibus inconsulto repetitum. Dio Chrysostomus Corinth. p. 466. hinc orationem distinxit: quod Amasin autem ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ ὑπολαβεῖν oratio ostentat, id manifesto claudicans, ὑποβαλεῖν doctissimus Berglerus recte instauravit. WESS.

10. Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ) Ioannes Chrysost. iisdem paene verbis T. II. p. 54. v. θεὸς παρὰ Πέρσαις νομίζεται τὸ πῦρ. Alia plura Brisson. Regn. Pers. II. 14. et Sam. Tenullius Dissert. Histor. de Igne c. 9. p. 48. Quae Persis ignem deum cum obtrudunt, nimis stricte urgenda non sunt: ἱερὸν illis πῦρ erat, quem sacrum ignem mortuo rege et summo in luctu studiosissime exstinguebant apud Diodorum XVII. 114. quod citra impietatem et religionis contemptum fieri profecto non potuit, si ignis Deus esset. Neglexit hoc Th. Hyde, multa pro Persis disputans, de Relig. Pers. c. 1. et 6. abreptus tamen nimio gentis studio: nam ignis in ea natione cultum plus quam civilem fuisse, ex edicto regis Saporis in Assemani Orient. Biblioth. T. I. p. 191. liquet apertissime. At hoc nunc non agitur. Recte Cl. Gronovius in sequentibus οὐ δίκαιον εἶναι λέγοντες ex Med. admisit: postulant id ipsum alii; neque nocet hilum Stobaeus, orationem Herodoti inmutans. Adsunt praeter ea, quae vir Celeb. advocavit, similis structurae plura VI. 13. VII. 144. etc. WESS.

14. πῦρ θεῖον εἶναι) Qui requiritur articulus, vel e Stobaeo p. 614, 48. potuisset interseri: τὸ πῦρ θεῖον εἶναι ἔμψυχον: ut paulo ante, Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ, atque alibi passim articulo [qui tamen non citra exceptionem necessarius est] subiectum insignitur orationis. Paulo post tolerari nequit invectum a Gronovio φησὶν, pro σφί, vel σφιν, ut est apud Stobaeum. Verum in istis: οὐκ ἔστιν ἱερὸν νομίζουσιν ὅτι σφί ἐστι τὸν νέκυν διδόναι: pro τὸν v. suspicor olim fuisse scriptum, ἀνθ' (sive ἀνθρώπου) νέκυν, hominis cadaver: τὸν νέκυν venerat olim in mentem; nunc placet alterum. Superius paulo scripsit νεκρὸν ἀνθρώπου, et II. 90. muliebri cadaver dixit νεκρὸν γυναικός, II. 89. pueri, παιδίου νέκυν, I. 113. Saepius alibi loquitur ad eandem rationem, non secedens ab usu, quem alii quoque receperunt. Uxor cadaver δάμαρτος νέκυν Eurip. dixit, Or. 1623. ἀνδρὸς νε-

κρὸν, Soph. Electr. 1488. τὸν Ἑκτορος νεκρὸν, Athenaeus XV. p. 688. D. Vid. Platonis Gorgias p. 524. c. Eustath. ad Ἰλ. l. p. 682, 49. In Herbdoto magis etiam adfirmabunt ἀνθρώπου νέκυν ista Antonini VI. 13. νεκρὸς οὗτος ἰχθύς, οὗτος δὲ νεκρὸς ὄρνις, ἢ χοίρου. VALCK. — At per se facile intelligebatur, de hominis hic agi cadavere. S.

17. οὐδαμῶς σφι ἴσσι) Miror οὐδαμῶς φησὶν ἔστι amplecti ex Mediceo Cl. Virum: nihil enim eius errore ineptius. Σφίσιν ille voluit, quorsum Ask. si praecedentis ultima admoveatur, ducit. Aegyptios autem vulgarem ignem θηρίων ἔμψυχον censuisse, non abhorret a vero: alioqui inter eorum numina ΦΘΑΣ sive Vulcanus, ignis et plerarumque artium inventor, apud Diodorum I. 12. et 13. Iunge Nicandri Alexiph. vs. 175. et Plut. Sympos. VII. 4. p. 703. WESS.

21. οὐκ Ἀμασις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν) Cambysis insaniam, et popularem Aegyptiorum in hac tegenda contumelia sollicitudinem iure merito ridet Sinopensis Diogenis admirator, Dion. Chrysost. Or. 37. p. 466 seq. et praeter cetera, οἱ Αἰγύπτιοι τε, αἰτ, καὶ Καμβύσης, εἴτε ἄλλος τις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν, εἴτε αὐτὸς Ἀμασις ἦν, τύπος ἦν ἀναιμης, ἄσαρκος, ἄψυχος. Hoc quoque stultissimum Regis facinus in libro Historiarum deperdito narraverat. Diodorus, quod liquet ex Eclog. de Virt. et Vitiis p. 556. VALCK.

CAP. XVIII. 2 seq. ἐπίπλεος - - πάντων τῶν τετραπόδων) Sic Acta Ap. x, 12. De Mensa hac Solis, Pausan. VI. 26. et ibi Kühnius: at uberius multo Aldus in docta Praefatione, Philostrati Latinae interpretationi praefixa, Hieronymi μνημονικὸν ἀμάρτημα in ea mensa erudite et modeste castigans. Addo, Libanium Orationi Antioch. T. II. p. 385. hinc colorem dedisse. WESS. — Expendi meretur ratio qua in hunc Herodoti locum de Solis mensa commentatus est Heeren, in Ideen über die Politik etc. T. II. p. 378 et seqq. ubi alia nonnulla Herodoto memorata, tam erudite, quam ingeniose, pertractantur. S.

CAP. XIX. 4. ἐν ᾧ δὲ τούτους μετήσαν) Usque dum isti veniunt: Valla. Herodoteo more (ἦσαν et ἀπήσαν alibi leguntur Ionice scripta:) scribendum μετήσαν, vertendumque: dum ad istos arcessendos proficiscebantur. Infra c. 28. quem adduci iusserat Apin, μετήσαν ἄλλοντες. Atticum est

μετῆσαν: μετήσαν Ionicum. *Ire quid petitur*, ἐλθεῖν ἐπὶ τι, Poëtis et in veteri lingua dicebatur μετὰ τι: hinc ista vis significandi haesit in μετελθεῖν, μετιέναι, μεθήκειν, similibusque. Eurip. Andr. 561. Οὐ γὰρ μᾶς σε κληδόνος προθυμία Μετῆλθον, ἀλλὰ μύριον ὑπ' ἀγγέλων. Soph. Phil. 343. Ἦλθόν με νῆϊ ποικιλοστόλῳ μέτα. Huius generis quaedam prouident ad Eurip. Phoen. p. 446. In Aristoph. Eq. 602. μετῆσαν στρώματα, ibant *petitum stragula*, prout optime cepit L. Küsterus; qui domo aberat, ista scribens ad Aristoph. Eccles. 530. „Μετῆλθε: Id est, accersitum venit; sic enim scribendum est pro μεθήκει.“ Vulgatum verbum iure tuetur Steph. Bergler. in Notis, quas unius P. Burmanni Sec. debemus munificentiae, ad literas elegantiores amplificandas atque in Belgio tutandas nati. VALCK.

Ibid. ἐν ᾧ δὲ τοὺς μετῆσαν) Negligi haec non debuerant. Similia c. 28. οἱ μὲν δὲ μετῆσαν ἄζοντες. At utrobique oportuerat μετῆσαν, refinxique adeo. Refer huc c. 15. τὸν μὲν δὲ παῖδα εὐρον οἱ μετιόντες, ubi arcessendi potestas potior. Strabo XIV. p. 950. A. [p. 641. B. ed. Cas. Conf. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 135.] καὶ ἀλλαχόθεν μετιόντες αἰεὶ τινὰς ἄξιους τῆς τοιαύτης προστασίας, et semper aliunde arcessentes etc. tum XV. p. 1501. B. [?] ἀναστρέψαι πάλιν αὖ οἴκου, μετιόντος τε αὐτὸν, κλεῦσαι ἦναι: arcessente eum, iussisse venire. Vulgo isthic aliter. WESS.

7. οὐκ ἂν ποίειν ἕσια ἐπὶ τοὺς παῖδας etc.) Themistocles ad Iones οὐ ποίετε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι, IX. 22. ex simili ratione. Iones Atheniensium erant coloni, Phoenicibus originem acceptam serebant Poeni, filii ergo illorum; quemadmodum Atheniensium Iones: nec aliam ob causam Tyrus ΤΥΡΟΣ, filia Sidonis, Esaiæ xxiii, 12. Maior patria colonias pro liberis putabat: unde apud Locros in Graecia tabulae foederis cum Italicis hoc exordio, ὡς γονεῦσι πρὸς τέκνα in Polybio; ad cuius Excerpt. p. 49. [lib. XII. cap. 10. nostrae edit.] egregie Henr. Valesius, et Fronto Ducaeus ad Io. Chrysost. T. II. p. 832. Statim ἐδιδώκεσαν [l. 12.] ob schedas et sequentia non recusavi. WESS.

CAP. XX. 3. τὰ τε λέγειν χερῶν) Medic. consentaneique non sibi constant. Vide inferius c. 65. et VII. 39. [et conf. Var. Lect. h. l.] χερῶν Arch. et Vind. ex χερῶν καὶ natales

accepit. Recepi et ψάλα [l. 5.] sicuti c. 22. IV. 168. IX. 79. quia mssti iubent et Grammatici. Habet praeterea τὸν μύρον ἀλάβαστρον *Eustath.* in *Homer.* p. 946, 53. [*Iliad.* p. 923, 10. ed. Bas.] *Herodotum* nominatim non excitans: sed *Suidas* in *Λήκυθος* illi τὸν ἀλάβαστρον tribuit. [Sic et *Photius*, in *Lexico* haud ita pridem edito.] Haud scio an recte: quamquam si *Codd.* offerrent, pro legitimo procederet facile. Hoc addere iustum est, Persarum regibus placuisse hoc genus munera, aliis mittenda et dividenda, in *Xenophontis* *Kyr.* II. VIII. p. 209. *WESS.* — At nec ferendus h. l. ullo pacto videtur articulus, quem ad ἀλάβαστρον adiectum volunt grammatici, nec absente articulo cognosci potest utrum in masc. an in foem. genere vocabulum illud *Herodotus* usurparit. Quare suspicor, *Suidam* et *Photium*, non inspecto *Herodoto*, perperam interpretatos esse superioris alicuius Grammatici observationem, qui monuerat, non ἀλάβαστρον, ut Attici solent, sed ἀλάβαστρον scripsisse *Nostrum*. De duplici illa vocabuli forma vide *Erunck* ad *Aristoph.* *Acharn.* 1053. cuius monitum de Atticorum usu firmant ea quae a nobis ad *Athen.* V. 206. c. et VI. 268. a. adposita sunt. Eo minus autem opus fuerat de masculino genere, quod huic vocabulo *Herodotus* tribuerit, monere; quoniam illud Atticos etiam scriptores eodem genere frequentasse constat, velut *Aristoph.* l. c. et *Cratinus* apud *Athen.* VI. 268. a. S.

8. κάλλιστοι ἀνθρώπων πάντων) Ita-ne omnium, quotquot sunt, hominum? Displicet ista exaggeratio *Cl. Corn. de Pauw*, suspicanti Αἰθιοπῶν πάντων: de *Macrobii*s sermonem continuari, atque eos cunctos inter *Aethiopas* proceritate et elegantia formae eminuisse. At respuunt id auxilium membranae, quibuscum *Eustath.* facit: aversatum scriptor ipse, de *Aethiopibus* οὐλότατον τρίχωμα ἔχουσι πάντων ἀνθρώπων, VII. 70. Differt id nonnihil; sed eum toties repetita, scribere se τὰ ἤκουσι, excusabit professio. *WESS.*

8 et seq. νέμοισι δὲ καὶ ἄλλοις χρᾶσθαι etc.) His proxima si iungerentur in codicibus, κεχωρισμένοις τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, voculas intermedias, αὐτοὺς καὶ, hanc certe, natam e syllaba sequenti, non desiderarem. *Aethiopes* isti *Μακρόβιοι*, *Solensi Bioni* in *Aethiopicis* Ἀθάνατοι dicti ap. *Athen.* XIII. p. 566. c. secundum *Herodotum* constituisse Regem nar-

rantur, cuius corporis præcæritati fortitudo responderet, quo patre natus esset parum curantes. Huc pertinere suspicor fragmentum ex eiusdem Bionis Aethiop. lib. I. Ἀθίο-
 πης τοὺς βασιλέων πατέρας οὐκ ἐκφαίνουσιν, ἀλλ' ὡς ὄντας νιούς
 Ἑλλένου παραδιδόασιν. Ista vulgavit e Cod. msto. Celeberr. Io:
 Alberti in Append. ad Gloss. in N. F. p. 213. Aethiopum
 τοὺς μὲν βασιλείας ἐγχειρίζουσιν εἰ μὲν εὐπρεπεστάτοις; τύχης ἡγού-
 μενοι δῶρα ἀμφοτέρων, τὴν τε μοναρχίαν καὶ τὴν εὐπρέπειαν, Dio-
 dor. Sic. lib. III. c. 9. ubi notat P. Wess. VALCK.

10 et seqq. τὸν ἄν τῶν ἀστῶν etc.) Nolo dissimulare, ele-
 gantiora mihi, quae Arch. et Vindob. subministrarunt,
 adparere. Loca κρίνωσι, hinc ablatum, post τὴν ἰσχὺν et τοῦ-
 τον βασιλεύειν tantum admitte; ecquid ad cultam et perfe-
 ctam desiderabitur sententiam? Sed qui me passim, ne
 quid audacius moveatur, et hic incessit timor. Adsumant
 ergo, quibus volupe est. Regum autem istam ex magnitu-
 dine et virium robore in Aethiopibus electionem, hinc
 Aristoteles, Bio, Nic. Damascenus et Strabo derivarunt, de
 quibus ad Diodori III. 9. WESS.

CAP. XXII. 5. δολεροὺς μὲν τοὺς ἀνθρώπους etc.) Plu-
 tarchus de Malign. p. 863. v. ex Nostro Aethiopum regem
 dixisse, ὡς δολερά μὲν τὰ χρώματα, (immo vero αἰείσματα ex
 Cl. Reiskii correctione,) δολερά δὲ τὰ εἴματα τῶν Περσέων ἐστί,
 perhibet. Iterum Sympos. II. p. 646. v. ὡς δολερά εἴματα καὶ
 χρίσματα, κατὰ τὴν βαρβάρου Φωνήν. Quorum posterius non
 sine excusatione erit, prius, Herodotum cum adpellavit,
 nequaquam. Decepit doctum criminatorem memoria fal-
 lax. Convenit Aethiopico ex parte quadam dictum; in-
 tegrum Lacedaemoniis, de purpura et unguentis talia pro-
 fessis, debetur: cuius rei testem fero Clementem Alex.
 Strom. I. p. 344. Post pauca [l. 11.] τρίτα δὲ, quod in Cod.
 Bodleiano, recepi ex Cl. Wasse et Gronovii II. 22. iudicio.
 WESS. — Cf. II. 22, 14. 137, 14. I. 204, 10. etc. S.

[20. εὐδὲν θωυμάζειν etc. Spectavit hunc locum Iulianus,
 citatus a Suida, voce Ἡρόδ. S.]

22. εἰ μὴ τῷ πόματι τῷδε ἀνέφερρον) Adcessit penulti-
 mum vocabulum ex schedis. [Adiecto nil opus fuisse, in
 Var. Lect. monui.] Legisse Laurentium ἀνέφερον, dudum
 P. Leopardus Emend. VII. 14. et H. Stephanus animadvertet-
 runt. Utrum praestet, in ambiguo latet. Si vulgatum pro-

betur, plenum exhibit εἰ μὴ τὸν ἄρτον, sive, ut Aethiops, τὸν κόπρον, τῷ πόματι τῷδε ἀνέφρον, nisi panem, seu stercus ex Aethiopsis contemtu, hoc potu miscerent. Et poterit, ubi advocata admittantur, sententia [claudicante quidem pede] procedere. Cultior-ne tamen et praestantior, si ἀνέφρον valeat, evadet? Absurdum in Aethiopsis ore non erit sane, εἰ μὴ τῷ - - ἀνέφρον, nisi hoc se vini potu recrearent. Sic accessiones vocabulorum non desiderabuntur, et sermoni usus et ratio constabit. Dio Cassius LVI. p. 680. ὥστε μηδένα εἶναι τρόπον ἀνεγκεῖν δυνήσθαι: ut nullo modo vires recipere ac recreari possit. Tale Aeliani Hist. Animal. XIII. 12. ἀναφρόντες ἑαυτοὺς ἀνεβιάσκοντο. [Saepe sic Appianus, cuius testimonia in indice Graec. olim collegimus.] Non adiungo in re frequente plura. Quae quidem commentari, ut arbitrandi ius integrum omnibus maneret, cum maxime libuit. Mox τοῦτω γὰρ - - ἐσσοῦσθαι [l. 23.] pro vero posset censerī. Vide tamen c. 106. WESS.

CAP. XXIII. 2. ἕτερα μὲν ἐς εἴκοσί τε καὶ ἑκατὸν etc.) Sequor veteres editos et scriptos codices, adposita duntaxat ex his enclitica. In Medic. et similibus εἴκοσι, quod alias damnant, praepositionem, fortasse male pictam, absorbit: certe ad Medic. tutamen producta a Cl. Viro non admodum urgent. [Provocat ille ad II. 36, 4.] Meliora Portus subpeditabit abunde. Ecce Valer. Maximum VIII. 13. Ext. 5. Huius regis (Arganthonii) consummationem annorum minus admirabilem faciunt Aethiopes, quos Herodotus scribit centesimum et vigesimum annum transgredi. Scribit sane Herodotus, sed non tam laxē. WESS.

8. et seq. ἀσθενὲς δὲ τὸ ὕδωρ - - χαλεπὸν ἐς βυθόν.) His superioribusque descriptis Cel. Boerhavius Element. Chem. T. I. 550. subdit: Ubinam talis aqua hodie? nusquam sane, et si semel haberi posset, daretur comparandae aquae cognitio. Sed neque natura talem hic nobis praebet, neque ars ulla parare potest, ne sollicitissima quidem et repetita destillatione. Quare credidi olim ista legens, quae pro verissimis habeo, quod ligna in Aethiopiae illa parte quam ponderosissima habeantur, aquae simul nostrarum respectu levissimae sint. Tum, positis in medio Asiae, Africae et Americae gravissimi ponderis lignis, non dubitabimus, addit, amplius, quin in illis telluris plagis ligna habeantur ponderosissima, in confirmationem eorum, quae Hero-

dotus narravit. Enimvero hodiernae observationes probant fere omnia MAGNI VIRI dicta etc. Prorsus pro Herodoto benigne et honorifice. Quam autem vellem exposita itidem illa fuisse, μήτε τῶν ὅσα ξύλον ἐστὶ ἐλαφρότερα. Herodotus, uti sequentia arguunt, de veritate rei addubitasse videtur. WESS. in *Addendis*.

16. ἐν πίδῃσι χρυσέῃσι δεδέσθαι) Hinc sua desumpsit Dion Chrys. Or. 79. p. 664. v. Postquam dixisset, apud Aethiops τοὺς ἄνω αὐρὸν rem censi vilissimam, subdit ista: καὶ φασιν αὐτόθι τοὺς κακούργους ἐν παχείαις δεδέσθαι πίδασι: addendum omnino χρυσαῖς: [aut παχείαις in χρυσαῖς mutandum:] quod cur monere neglexerit Theod. Canter. Var. Lect. l. c. 5. caussae nihil erat. Auro sic abutebantur isti, quibus ὁ χαλκός, ut ait Herod. σπανιάτατον καὶ τιμωτάτατον. Notum Platonis illud in Euthydemo p. 304. v. Τὸ σπάνιον, ὃ Εὐθύδημε, τίμιον· τὸ δὲ ὕδωρ εὐωνότατον, ἄριστον ἐν, ὡς ἔφη Πίνδαρος. In his, alia longe populo διὰ τὸ σπάνιον τίμια, alia sapientiae verae cultoribus. VALCK.

Ibid. ἐν πίδῃσι χρυσέῃσι etc.) Tetigerunt haec Aethiopum ex auro vincula plures veterum, a Theod. Cantero Var. Lect. l. 5. ad testimonium excitati. In Dione Chrysost., haec Herodotea aemulante, Or. LXXIX. pag. 664. v. καὶ φασιν αὐτόθι τοὺς κακούργους ἐν παχείαις δεδέσθαι πίδασι, scribi ἐν χρυσαῖς aut παχείαις χρυσοῦ omnino decuit, quod Steph. Bergletum, V. Cl., non fugit. Opportune Heliodor. Aethiop. IX. pag. 40. καὶ τὰ τε δέσματα ἀμείβειν καὶ χρυσᾷ ἐπιβάλλειν· ὅσα γὰρ σίδηρος παρ' ἄλλοις εἰς τὰς χρεῖας, ταῦτα παρ' Αἰθίοψιν ὁ χρυσὸς ἐνενόμισται. WESS.

CAP. XXIV. 2. αἱ λέγονται σκευάζεσθαι ἐκ ὑάλου) Ionum et Atticorum veterum adsuetudo ὕalon praetulit. Docte T. Hemsterhusius ad Thom. Mag. voc. Ὑαλος. [Ὑαλος Atticorum esse, ait Thomas, ὕελος aliorum Graecorum. Ionum nulla ibi mentio, quos novimus plurimorum in vocabulorum usu ab usu Atticorum abhorruisse. Idem Thomas recte monuit, ἀλάβαστρον absque ῥ Atticòs dicere, ἀλάβαστρον alios Graecos: atqui, ἀλάβαστρον usurpasse Herodotum, supra c. 20, 5. vidimus.] Rem ipsam ad Diodori II. 15. examinavi, non praeterita Ctesiae iniqua et loliginis plena in Herodotum criminatione. Electrum sive succinum Th. Gatakerus fuisse, non ὕalon vitrum, divinavit

ad *Antiqui* Imp. IV. pag. 133., quam opinionem erudite nuper Celeb. Io. Matth. Gesnerus illuminavit, Commentar. Soc. Reg. Gotting. T. III. p. 92. De vitro utrique non refragor. Cum tamen *Herodotus* electrum, ex ultima adventum Europa, quod c. 115. huius libri manifestat, bene noverit, ad credendum erit difficile, ὑάλου vocabulo hic succinum indicasse. At fac intellexisse; unde in Aethiopicis tam uber electri copia, ut cippis ingentibus, intracavum recepturis integra mortuorum cadavera, suffecerit, neque uni, sed generatim omnibus totius nationis? Veri ea fidem superiaciunt. *Diodorum*, *Strabonem*, *Lucianum*, narrationem memini, quamquam discordes, amplecti; quorum auctoritas, in *Herodotum* aut *Ctesiam* reditura, nullatenus iuvat. Mihi, si quid iusti fabulae inest, salis fossilis et εὐεργού indoles et copia, ex *Iobi Ludolfi* Aethiopicis ad *Diodorum* exposita, hac δάλφ innui probabile manet. WESS. — *Crystallum* dici, addubitans quidem, suspicatur *Heeren*, in *Ideen* etc. T. II. p. 373. S.

6. περισταῖσι στήλην ἐξ ὑάλου) Parum caute duci suo nimium fidit *Diodorus*, non inspecto volumine *Herodoti*, sententiam, prout illam *Ctesias* retulerat, enarrans lib. II. c. 15. ταριχεύσαντες τὰ σώματα, καὶ περιχεύσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὑέλων, ἱσταῖσιν ἐπὶ στήλης, ὥστε τοῖς παριούσι φαίνεσθαι διὰ τῆς ὑέλων τὸ τοῦ τετελευτηκότος σῶμα, καθάπερ Ἡρόδοτος εἰρηκε. Tuitus est contra *Ctesiam* *Historicum* suum *Wess*. Suam forsitan ille χρυσὴν εἰκόνα, in quam primum incluserint cadaver, confinxit ex Aegyptiacis *Herodoti*, in quibus legerat lib. II. cap. 86. ποιεῖντα ξύλινον τύπον ἀνθρωποειδέα, ποιησάμενοι δὲ ἐσεργνῶσι τὸν νεκρόν. VALCK.

10. καὶ ἔχει πάντα φανερὰ etc.) Haec τὴν στήλην sive cippum signant: nam si cum *Laurentii* Latinis ad mortui cadaver referas, absurdum erit ὁ νέκυς - - - ὁμοίως αὐτῷ τῷ νέκυϊ: quibus etiam offensus *Cl. de Pauw*, ἔχει - - - ὁμοίως αὐτῷ ὁ νέκυς coniecit, nimis confidenter. Quid si αὐτῷ τῷ νέκυϊ alienum nunc occupent locum, olim, uti in *Cod. Remigii*, οἱ μάλιστα αὐτῷ τῷ νέκυϊ προσήκοντες scripta? Loquendi formulam scriptor non renuet, quippe οἰχέσθαι ἀγγέλλοντα τοῖσι προσήκουσι τῷ νεκρῷ, IV. 14. At nihil decerno. WESS. — Hoc dicit *Scriptor*: columna omnia manifesta (s. conspicua) habet, sicut ipsum cadaver. Scilicet

mumiae Aegyptiacae nonnisi a parte anteriore conspici poterant, dorsum erat arculà tectum: cadaver Aethiopicum omni ex parte conspicuum erat; nam columna vitrea, quae illud circumdabat, omni ex parte diaphana erat, nec in postica parte parietem habebat. S.

CAP. XXV. 3. ὄργην ποιησάμενος, ἐστρατεύετο) Quandoquidem ὥρμητο στρατεύεσθαι, et similia frequenter occurrunt, non miror ὄργην viro cuidam docto venisse in mentem: verum ὄργην ποιησάμενος idem est ac ὄργισθεις, iratus. Herodoti Xerxes, VII. 105. οὐκ ἐποίησατο ὄργην οὐδεμίην, ἀλλ' ἠπίως αὐτὸν ἀπεπέμψατο. Thucydidi dicuntur Athenienses, IV. 124. ὄργην ποιούμενοι, (cap. 123. ὄργισθέντες:) εἰ καὶ οἱ ἐν ταῖς νήσοις ἦδη ὄντες ἀξιοῦσι σφῶν ἀφίστασθαι. Huius simillimae Herodoto formae sunt loquendi; θῶῦμα ποιούμενοι, μί-
rati; λήθην ποιούμενος, oblitus; καταστροφὴν ἐποίησατο, debellavit; VIII. 74. I. 127. VI. 28. Ab his distant istae, Herodoto aliisque frequentatae, δεινὸν ποιῆσθαι, μέγα, et συμφορὴν ποιῆσθαι: in quibus ἡγείσθαι, τίθεσθαι, et ποιῆσθαι eidem usui inserviunt. VALCK.

6. ἐμμανὴς τε ἐὼν καὶ οὐ φρενέρης) Sophocli praesertim adamatum hoc quoque genus παραλληλισμῶν frequentat Herodotus, cuius attigere quaedam viri docti; illud etiam e lib. V. cap. 42. ἦν οὐ φρενέρης, ἀκρομανὴς τε. lungit et III. 34. παραφρονέειν καὶ οὐκ εἶναι νοήμονα. IX. 54. μαινόμενον καὶ οὐ φρενέρεα. Unum hoc satis est, e quo fiat de reliquis coniectura. De re eadem Soph. Antig. 498. Λυσσῶσαν αὐτήν, οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν. Conf. Electr. 474. Antiphon Or. III. pag. 117, 5. ἐσωφρονέουν, καὶ οὐκ ἐμάνοντο, τὴν σωτηρίαν τοῦ κέρδους προτιμῶντες. In talibus, ad exemplum Aeschyli, Sophocle multo parcius fuit Euripides. In Herodoto longe frequentiores istiusmodi, rei propemodum eiusdem, sub alio nomine repetitiones, quam apud Thucyd. et Xenoph.; invenientur tamen apud quosvis veteres; apud Oratores etiam; sed in certis tantum locutionibus, qualis est ista: φράσω καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι, Demosth. p. 196, 6. ἐγὼ καὶ οὐ σιωπήσομαι, eidem restituenda p. 632, 116. VALCK.

8. τοὺς παρόντας αὐτοῦ ταύτη etc.) Optime Arch.; aliorum αὐτοῦ, si tacuisset is, fuisset probum: sed est istud Herodoteum, ut I. 214. ostensum, et a Gronovio IV. 135. Haud quoque scio, repudiari-ne debeat, [l. 9.] π-

γευόμενος ἐγένετο ἐν Θήβῃσι, ut toties repetitum στρατιῶσθαι vitetur. Nihil certe urget, cur mox ἐξανδραποδισαμένοις cum docto viro pingatur: adhaeret sequenti verbo, et recurrit aliàs. WESS.

21. ἕως μὲν τι εἶχον ἐκ τῆς γῆς λαμβάνειν etc.) Vertebat Seneca liberius III. de Ira c. 20. Sustinebant famem primo tenerima frondium et cacumina arborum, tum coria igne mollita et quidquid necessitas cibum fecerat: postquam inter arenas radices quoque et herbae defecerant, apparuitque talium solitudo, decimum quemque sortiti, alimentum habuerunt fame saevius. Sic loco animalium bene Gronovius, plaudente Herodoto et probante. Corruptissima sunt Libanii Declam. XIX. Tom. I. pag. 507. de Potidaeatis, semet ipsos, dum obsiderentur, depastis: οὐδὲ Καμβύσης εἰς τοσοῦτον ἢ κακείνον· ἐξ Αἰθίοπων ἐπανήγαγεν ἀρχόμενον τούτων τῶν κακῶν. Suspisor fuisse eis τοσοῦτον ἢ κακείνοι ἐμάνη· ἐξ Αἰθ. ἔπαν. ἀρχομένων etc. Neque adeo Cambyses, atque illi, insaniit: abduxit ex Aethiopum finibus copias, cum malorum eiusmodi, h. e. ἀλληλοφονίας, initium esset. WESS.

30. οὕτω ἔπρηξε) Adeo cessit infelicitèr adversus Aethiops suscepta expeditio. Nonnunquam utuntur in designanda calamitate verbo πρᾶξαι simpliciter posito, mali ominis voce κακῶς omissa. Postquam triste fatum narrasset Anacharsidis Herodotus, IV. 77. οὗτος μὲν, inquit, οὕτω δὴ ἔπρηξε. De Syracusanis navali praelio superatis Thucyd. VII. 24. κατὰ τὴν ναυμαχίην οὕτως ἐπιπράγισαν. Demosth. pro Cor. pag. 172. εἰ μετὰ τῶν Θηβαίων ἡμῖν ἀγωνιζομένοις οὕτως εἴμαρτο πρᾶξαι: ubi Schol. πρᾶξαι recte reddidit δυστυχῆσαι. VALCK.

CAP. XXVI. [4. ἐς Ὀάσιν πόλιν) Ὀάσις (sive Αὔασις, ut recte hodie apud Strab. lib. II. p. 130. n. et XVII. 791. A. pro vitioso olim Ἀνασις editur) docente eodem Strabone generale nomen est, quo in Africae partibus ab occidente Aegypti sitis insigniuntur loca habitata, vastis undique arenis latisque tractibus aqua carentibus circumdata. Confer quae de eodem vocabulo ex lingua Coptica, et generatim de Oasibus Langlès Vir clar. commentatus est in Adpendice II. ad Voyage de Hornemann, T. II. p. 343. seqq. S.]

5. Σάμιοι τῆς Αἰσχρινῆς Φυλῆς) Narrat apud Etymologum

pag. 160, 22. *Themistagoras*, cum colonis Samum profectos *Proctem* et *Tembriona*, facta cum Caribus societate, Samum in duas tribus divisisse; quarum unam de fluminis nomine *Σχησίαν* dixerint, alteram de nomine urbis *Ἀστυπαλαίαν*. Hoc unico loco *A. Berkelius* inductus, *evidentissimum* esse scribit ad *Steph. Byz.* in *Ἀῤῥασις*, in *Herodoto* reponi debere, *Σάμιοι τῆς Σχησίης Φυλῆς λεγόμενοι εἶναι*, aut *τῆς Σχησιονίης*. Neutra coniectura probabilis videbitur. Codex *Etymologici* mstus *Χήσιον* et *Χητίαν* exhibet; quam sinceram esse scriptionem contendit, *Etymologi* locum docte pertractans, *Henr. Vales.* in *Exc. ex Dionys. Halic.* p. 75. Una de duabus tribubus, ut a flumine *Χησία*, sic ab altero coloniae duce *Tembrione* *Τεμβριωνία* denominari potuit: sed hoc, litteras vulgatas propius accedens, aequae est incertum. Tribus, in quas populi quidam fuere descripti, si Atticas excipias, raro memorantur veteribus. VALCK.

Ibid. τῆς *Ἀισχυριωνίης Φυλῆς*) *Berkelius* (in *Steph. Byz.* *Ἀῤῥασις*) scribi iubet τῆς *Σχησίης*, aut si forma vocabuli possit pati, *Σχησιονίης*, cuius emendationis auctorem fideiussoremque obtrudit *Themistagoram*, profitentem apud *Etymol.* pag. 160. duas Samiorum tribus *Schesiam* et *Astypalaeam* fuisse tantum. Verum *Themistagoras* non Samiis, aucta eorum civitate et copiis florente, negat plures tribus; de primis initiis, cum Graecorum coloni Caribus, insulam possidentibus, miscerentur, memoravit. Qua re *Aeschrioniae* tribui, etsi alibi vix proditae, nihil officit. Confer *Nicandri Alexiph.* vs. 151. et *Scholia*, et infra c. 39. *Θηβίων* cur redierit [l. 3. et 6.] non eget indicio. WESS.

7. κατὰ Ἑλλήνων γλῶσσαν) Forsan articulum Codices agnoscent interiectum. κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν scribi solet ab *Herodoto*: p. 99, 16. 239, 5. [II. 30. et IV. 52.] sed κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν pag. 256, 34. p. 365, 25. [IV. 110. et VI. 98.] Vulgatur in *Aeliani* Var. Hist. IX. c. 16. αὐτὸ τοῦνομα (Μάρης) εἰς τὴν Ἑλλάδα, φασίν, ἱππομυγῆς δύναται. Ex *Scaligeri* Castig. in *Propert.* pag. 287. dudum recipi potuisset emendata lectio: εἰς τὴν Ἑλλάδα φράσιν. Scaligerana semper digna sunt, quae consideratius exigantur a literatoribus. VALCK.

8. In *Μακάρων νῆσοι*, ob *Olympiodorum* et *Eustath.*, nominatim *Herodotum* adpellantes, non haesitavi: solent

ita de his insulis Graeci, in quibus Plato Menex, pag. 235. atque alii. Μακάρων tamen νῆσος Steph. Byz. sed convertuntur apud Suidam et Hesychium voces istae. WESS. — Equidem non dubitandum arbitror, νῆσος singulari numero scriptum reliquisse Herodotum. Vide Var. Lect. S.

13. λέγεται δὲ ταῦτε ὑπ' αὐτῶν Ἀμμωνίων) Delevi [καὶ] copulam [ante ταῦτε]: nihil praecedat, quod eam aut requirit aut tueri potest. Displicuit et Cl. Pauw. [mihi visa est locum suum posse tueri.] Eleganter Seneca Quaest. Nat. II. 32. Aliquando Cambyses ad Ammonem misit exercitum; quem arena Austro mota et more nivis incidens texit, deinde obruit. WESS.

CAP. XXVII. [2. ὁ Ἄπις, τὸν Ἕλληνας Ἐπαφον καλοῦσι. Iam dixerat lib. II. c. 153. conf. II. 38, 2. S.]

CAP. XXVIII. 2. οὐ λήσειν ἔφη αὐτὸν) Non clam se fore dicebat, si manu tractabilis venisset ad Aegyptios Deus. Χειροῦθης, mansuetus, (τὰς χεῖρας προσφέροντα ὑπομένων, Xenophonti p. 438, 29.) movit mihi olim suspicionem, scriptum fuisse primum, ψάψειν ἔφη αὐτοῦ contrectaturum se Deum manu tractabilem: ista quum dixisset, ἐπάγειν ἐκέλευε τὸν Ἄπιν. Deinceps [l. 5 seqq.] tradit Herod. e quali vacca nasci crederetur sacer iste vitulus; non e tauro, sed divinitus conceptus, genitili lumine de coelo in vaccam delapso: Αἰγυπτίοι λέγουσι, σίλας ἐπὶ τὴν βοῦν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατὰ ἰσχεῖν, καὶ μιν ἐκ τούτου τίττειν τὸν Ἄπιν. Ob rariorem usum τοῦ Κατὰ ἰσχεῖν excitat Herodoti verba Eustath. ad Iliad. α. pag. 100, 40. et Cl. Abresch. Dil. Thuc. p. 460. Signa, quibus Apis a cultoribus agnoscebatur, hic etiam enarrata, [l. 10 seqq.] variis disserendi praebuere materiam: videndus inprimis Iablonskius Panthei lib. IV. 2. quocum, ὑπὸ δὲ γλώσση κἀνθάρον, corrigit et Wesseling. Diss. Herod. p. 175. merito laudans illustris Galli coniecturam, pro λευκὸν τετράγωνον, corrigentis λευκὸν τι τρίγωνον. Apin Nili fuisse atque Aegypti foecunditatis symbolum Iablonski docuit: utrumque τρίγωνον illud expinxit. Aegypti figura traditur esse τρίγωνον et δελτωδὸν, Eratostheni Catast. cap. xx. Theoni ad Arati Phaen. vs. 235. De foecunditatis imagine Porphyrius Eusebii Praep. III. p. 98. d. σπορὰ καὶ γενέσει (ἀπένειμαν) φάλητα, καὶ τὸ Τρίγωνον σχῆμα, διὰ τὸ μᾶλλον τῆς θηλείας. VALCK.

7. ἐς γαστέρα ἄλλον βάλλεσθαι γόνον) Hoc probare se *Pavio* non potuit: λαβέσθαι divinavit, forte animo volvens *Lucae* Eu. c. 1, 31. καὶ ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ, quod ibi iustissimum, neque istud hic damnable. Adsolet alias ἀναιρέσθαι illa in re usurpare: cum tamen βάλλεσθαι ἐς θυμὸν probaverit, et *Codices* conspirent, dictioque absurdi habeat nihil, cur mutanti obsequemur? WESS.

11. ἐὼν μέλας) Summo iure *Gronov.* ex *Med.*, cui plures adsentiuntur, recepit; locumque, expulso inutili verbo, instauravit. *Aelianum* de *Anim.* XI. 10. *Strabonem* et alios adiungere dedignatus est. Restat λευκὸν τετράγωνον, quod τὸ τρίγωνον sive triquetrum esse debebit, si *Apidis* ex aere figurae, quarum frontibus triangulus inscriptus, non fallunt. Vidi ipse tales, et complures *Comes Caylus*, τρίγωνον refingens, in *Recueil d'Antiquit.* T. I. p. 43. Porro de notis sacri huius bovis *Plinius* VIII. *Hist. Nat.* cap. 46. Nodus sub lingua, quem cantharum adpellant. Etiam *Porphyrius* apud *Euseb.* Pr. *Euang.* III. 13. Ἡλίου δὲ σημεῖον, τὸ μέλαν τοῦ σώματος, καὶ ὑπὸ τῇ γλώττῃ κἀνθαροῦς. Qui *Herodotum* studiose cum versaverint, utique hic ὑπὸ δὲ τῇ γλώσσῃ κἀνθαρον invenisse censendi sunt: atque haec plausibilis coniectura *Iablonskii*, *Panth.* IV. 2. p. 183. WESS.

CAP. XXIX. 4. παῖς τὸν μηρόν) E vulnere contabuit et mortuus est tandem; ut *Apin* *Cambyes* occidisse dicitur *Plutarcho* de *Is.* et *Os.* §. 44. *Aeliano* Var. *Hist.* VI. 8. Postea temporis insaniam *Cambysis* superavit, sacro vitulo mactato, *Artaxerxes Ochus*; quem contemptum quum asinum dicaces vocarent *Aegyptii*, ὁ μέντοι ὄνος οὗτος, inquiebat, ὑμῶν κατενωχῆσται τὸν βούν, atque ita ἔθυσεν τὸν βούν, narrante *Plutarcho* §. 31. e *Persicis* *Dinonis*, e quibus, sicut alia plurima quae nobis aliunde non innotuissent, sua hausit *Aelianus* Var. IV. 8. conf. *Idem* de *Nat. An.* X. 28. et *Maximus Tyr.* XXXV. §. 1. *Cambysis* insanum facinus detestatus, utroque vir multo melior, *Darius Hystaspis*, populari superstitione scienter usus, *Aegyptiorum* sic sibi favorem conciliavit, ut illum unum omnium Regum maxime coluerint et vivum et fato functum, teste *Diodoro* Sic. I. 95. vid. *Polyaen.* VII. cap. x, 7. VALCK.

5. τοιοῦτοι θεοὶ γίνονται etc.) Multo hoc significantius

quam *Medic.* οὗτοι οἱ. Addunt auctoritatem schedae veteres. Insequentibus [l. 7.] secutus *Arch.* et *Vind.* sum [scil. delens γε ante Αἰγυπτ.] non oblitus γε in Poëtis bis saepe uno in versu collocari, quibus arguens adesse causa solet metri. Confer Cl. *Valckenarium* ad *Tragici Phoeniss.* vs. 557. pag. 209. WESS.

CAP. XXX. 5. τὸ τόξον μῦθος --- ἐπὶ δύο δακτύλους εἴρυσσι) Damnat haec, futilia arbitratus, Cl. *de Pauw*; neque enim arcui tam inflexibile robur, ut Persarum nemo intendere valuerit, adfuisse; aliud, modo verba, ut oportet; scribantur, indicari: *Herodoti* manum esse ὅσον τε ἐπὶ δύο δακτύλοις εἴρυσσι, h. e. ἐπέειρυσσι, praepositione interpositis aliis a verbo distracta, *duobus fere digitis*, indice nempe et maximo, *arcum tenderet*. Quod ego commentum exagitare nolo. De ingente arcus rigore testatur rex Aethiops c. 22., vires eum tendendi haud obscure negans Persis: inest praeterea emendationi tale loquendi genus, cui par desidero. WESS.

12. τῇ κεφαλῇ τοῦ οὐρανοῦ φαύσσει) Induit hoc, iterum iterumque hac in narratione repetitum, proverbii speciem. *Aristaenetus* lib. I. Ep. xi. καὶ τὸ λεγόμενον δὲ [f. δὴ] τοῦτο, ἐδόκει τῇ κεφαλῇ φαύειν τοῦ οὐρανοῦ. *Aelianus* Var. XII. 41. ὁ πόντος αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ φαύσσει, recte sic *Faber* et *Perizonius*. Parum discrepat *Eunapii* Vit. *Aedesii* p. 48. καὶ ἡ δόξα τῶν ἄστρον ἔφασι: *Libanii* quoque, Tom. II. p. 115. B. καὶ πατέρων ἀρεταὶ φαύσσαι τῆς οὐρανόθεν ἀψίδος. Cultum utrumque, atque hoc de fonte manans, sicuti *Horatianum*, *sublimi feriam sidera vertice*. Vide *Barth.* in *Statii* Theb. III. 155. Mox [l. 14.] ἄρχῃ, cui schedae decus et auctoritatem conciliant, recuperavit locum, quem duobus istis ἐς Πέρσας cum *Arch.* et *Vind.* si recusaveris, non obluctabor. WESS. — Eodem hoc capite ter ista ἐς Πέρσας leguntur, lin. 5. 9. et 14. Si semel deleta velles, commodissime eis l. 9. carebimus. Sed nec ibi, nec ad l. 14. in *Var. Lect.* ex *Arch.* et *Vind.* quidpiam adnotatum est. Solummodo ad l. 5. notavit *Wess.* exulare ibi ab *Arch.* duas istas voces. S.

17. ἐπ' ἄγρην ἐξαγαγόντα) Redit ad Σμείδιν, exeuntem, ἐξαλαύνοντα. Malim tamen ἐξαγαγόν, ut ad *Prexaspem* redeat. Quid sibi velit προσαγαγόντα, non video. Forte πρὸς ἀλιεῖν ἀγαγόντα, ad piscationem. Haec vir doctissimus in *Miscell.*

Lipsiens. Verum enim vero προσαγαγόντα καταποντώσαι cum Prexaspem signent, alium-ne praecedentia postulabunt? Adduxit infelicem Smerdin ad Rubrum mare, sive Persicum sinum, (nam is innuitur, uti I. 189. VI. 20.) Prexaspes, sed quo obtentu proditum non est. WESS.

CAP. XXXI. 9. εἶπετο τοὺς βασιλῆϊους δικαστὰς) In Scholiis ad Lucian. de Sacrif. T. I. p. 530. responsum exhibetur iudicum ad Regis quaestionem. De Regiis his iudicibus agens *Brissonius* de Regn. Pers. I. pag. 119. eosdem fuisse censuit apud Persas τοὺς περιχώρους δικαστὰς et τοὺς βασιλικούς, quos diversis his appellationibus distinguit *Aelian.* Var. lib. I. cap. 34. isthoc capite tribusque praecedentibus Persica tradens haud certe protrita: sed iudices περιχώρους sive *Dinon*, seu alius, vocasse videtur, qui regionem peragrantes ius dicendo leviores forte controversias in pagis dirimebant; quales olim in Attica κατὰ δήμους δικασταὶ dicti, οἱ περιῶντες κατὰ δήμους τὰ μέχρι δραχμῶν δίκαια ἰδνάζον, teste *Aristotele* ap. *Harpocr.* et *Poll.* VIII. 100. In *Demosthenis* Or. contr. Timocratem lectum olim Κατὰ δήμους δικαστῆς, non inventum *Valesio*, restitui debet p. 463. §. 176. ubi vulgatur κατὰ νόμους δικ. VALCK. — Ex mssis verum ibi restituit *Reiske*, p. 735. S.

Ibid. βασιλῆϊους δικαστὰς) Interponi καλεομένους ex *Valla* et *Codd.* poterit, ubi necessitas, quam nullam video, urserit. Supra c. 14. et VII. 194. βασιλῆϊαι δικασταὶ tantum. Multa de illis *Barn. Brissonius*, Regn. Pers. I. 132. pag. 187. et docti interpretes ad *Aeliani* Var. Hist. I. cap. ult. et in *Hesychium*; quibus ex *Heliodori* Acthiop. VIII. p. 482. [c. 9. pag. 326. ed. *Coray.*] adstrui possunt: τοὺς τε δυνάστας Περσῶν, οἱ τὸ βουλευέσθαι ὑπὲρ τῶν κοινῶν, καὶ δικάζειν καὶ τιμωρίας δρίζειν ἰσχὺν εἶχον. Adferunt enim illis amplius ornamentum. WESS.

12. ἢ σφι παρενρῆθῃ τι ἄδικον) *Cl. Gronov.* iure ita. Firmatur casu *Sandocis*, quem regium iudicem *Darius*, ὅτι ἐπὶ χρήμασι ἄδικον δίκην ἰδνᾷσαι, in crucem tolli iussit, VII. 194. Scripsi μέχρι τούτου, sicuti cap. 21. Nam quae *Valla* et *Arch.* mox liberaliter offerunt, illis non utor. Cum *Aldino* ἀνακτάται [l. 15.] secus habet: male *Stephanus* mutavit, quippe Ἰακόν et genuinum, uti I. 14. et alias. WESS.

23. ἔγχευε τὴν ἐρωμένην) Nihil demuto. Atossam intelligit, indice Schol. Luciani, idque liquet ex cap. 88. huius Musae. Sororum Cambysis alteram, comitem in Aegyptum et deinceps uxorem, Libanius Antioch. pag. 343. et Or. XXXII. p. 668. D. Meroën indigetat, haud scio unde edoctus. WESS.

CAP. XXXII. 2. λέγεται λόγος) Placuit hoc ex membranais. Τῆς περὶ λέγεται ὅδε ὁ λόγος, II. 135. et cap. 47. ἔστι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ λεγόμενος, etc. WESS. — Vide Var. Lect. et miraberis solum cod. Med. cum Aldo exhibentem: nisi hic, ut saepe alias, diligentiam Gronovii effugit codicis scriptura. S.

15. θρίδακα τὴν γυναικὰ περιτεῖλαι) Remittimur ad explosum ἀποτείλας Musae Primae c. 123., ut περιτεῖλαι Med. stabiliatur. Error est scribarum, simplicem vocalem et diphthongum, ut saepissime in mssis, confundentium. Iam, quod [l. 17.] est in Arch. et Vind. ἡ δασεῖα ἡ θρίδαξ ἐοῦσα, Herodotum quodammodo redolet genium; prorsus autem, ubi δασεῖα foret. Verum multorum in similibus grassata licentia est. Θρίδαξ ex Grammaticorum decreto Ionum tantum est, θριδακίνη Atticorum; cui docti viri non adsurgunt. Lege eorum Animadversiones ad Thom. Mag. θριδακίνη. WESS.

17. ἡ δασεῖα εἶη καλλίων) Interpretamentum videtur, quod in Codd. inventum a Galeo et Gronov. καλλίων: ab Herodoto scriptum, κότερα περιτετιμμένη ἡ θρίδαξ, ἡ δασεῖα ἐοῦσα (hoc e Codd. reciperem), εἶη ἀμείνων καὶ τὸν φάναι, δασεῖαν. Hoc in loco Ἀμείνων reddi potuit καλλίων, ut Ἀμείνον, κάλλιον Hesychio, non vice versa. Quam περιτετιμμένην Herod. θρίδακα ἀπολελεμμένην dixit Epicharmus Athen. II. p. 68. F. VALCK. — Cur vero ἀμείνων hic alteri praeferremus, equidem non exputo. Epicharmus de lactuca loquitur cuius cauli detractus cortex. S.

CAP. XXXIII. [3. ἐώθεε. Vide Adn. ad II. 68, 23. S.]

5. τὴν ἱρὴν ὀνομάζουσι τινες) Vulgus nimirum et superstitiosi, quorum credulitatem et fraudes explodit Causenex in elegante commentario περὶ τῆς ἱερῆς νόσου, cuius ex pag. 308., disciplina certe, fluxit verissima sequens Scriptoris observatio. WESS.

CAP. XXXIV. 7. περὶ ἐμείο ποιεῖνται) Rarior pro-

nominis flexio in Musis, obvia libro I. 126. VI. 86, 1. etc. uti *είς* cap. 9. etc. Contra ea *σεῦ* et *ἐμεῦ*, quod hic in *Arch.* et *Vind.*, creberrima. Vir Cl. Corn. de Pauw in Praefatione galeata, *Phrynicho* praefixa, non dubitat, amanuenses errasse, et pro *είς* et *μέο* scripsisse *σεῦ* et *μεῦ*: haec enim Dorica esse, non Ionica. *Etymologum* auctorem in *Ἐμείῳ* et *Phavorinum* in voce *Ἐγών* advocat hanc ad rem, non malos quidem, at non locupletes. Gravior multo *Apollonius Dyscolus* in Excerptis est et apud *Samas.* in *Solin.* pag. 591., ubi *Ἐμεῦ*, κοινὴ Ἰώνων καὶ Δωριέων. *ἐμεῦ* δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον, ex *Homero*: cui *Pherecyden* et *Democritum* addit, quos omnes una cum *Herodoto* a scribis in his depravatos, etsi *Pavius* confidenter adserit, haud facile obtinebitur. Equidem non inprobo *ἐμέο*, sicubi *Codicum* adest auctoritas, nec *ἐμεῦ*. WESS.

9. *Φιλονίη* - - - προσκίεσθαι) Optime restituit *Gronovius.* *Herod.* I. 134. de Persis, οἶνον κάρτα προσκίεται. *Athen.* X. p. 433. B. *Φιλονός* ἐστὶν ὁ πρὸς οἶνον ἔτοιμος - - - Νίστωρ προσέκειτο τῶν ἄλλων μᾶλλον τῷ οἶνῳ. Eandem respiciens historiam, sua tamen aliunde repetiit, *Seneca* de *Ira* III. 14. *Cambysen regem nimis deditum vino* (*Φιλονίη προσκείμενον*) *Prexaspes* unus ex carissimis monebat, ut parcius biberet; turpem esse dicens ebrietatem in Rege, quem oculi omnium auresque sequerentur. Ex *Herodoto* historiam sumsisse *Seneca* videbatur *Io. Hartungo* *Locor. Memorab.* *Decur.* II. c. 2, 20. VALCK.

11. Νῦν ἄρα με Φασὶ Πέρσαι) Hoc mssti repositum vult, [scil. Πέρσαι cum *Ald.* et *Steph.* omiserat *Gronov.* codice suo non satis diligenter (puto) h. l. inspecto.] estque opportunum. Post pauca [l. 16.] πρὸς τὸν πατέρα *Kῦρον* *Fragm. Paris.* ex *Graecorum* more. *Lucianus* *Tim.* cap. 42. εὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς *Τίμωνα*. *Plutarch.* *Solert.* *Anim.* p. 963. B. καὶ τοι τὸ μηδὲν ἐν τούτοις πρὸς ἐλέφαντα καὶ κάμηλον ὄντες. In quibus similibusque aliis πρὸς comparationi servit. Sed codex ille [verbum omittens] solitarius incedit, πρὸς τὸν πατ. τελέσαι *Kῦρον* *Reisk.* et *Abresch.* pro ὥστε τελέσαι accipiunt recte, ut ad patris exemplar perveniat, sive eum aequiparet. Namque ad patrem consummandum, quod pro *Laurentiano* adaequandum Latina [a *Gronovio*] acceperunt, obscurum et alienum est. WESS.

23. ἦσθη τε ταῦτα) ἀκούσας addendum omnino; quod perperam eiecerat e contextu Gronovius: istis auditis laetus est. Vērbis ἦδισθαι, τέρπεσθαι, χαίρειν, quaeque his significatum habent contrarium, ἄχθεσθαι, λυπεῖσθαι, χαλεπῶς φέρειν, sic solent adiungi participia. Soph. Philoct. 879. ἦδομαι μὲν σ' εἰσιδών. vs. 673. οὐκ ἄχθομαι σ' ἰδών τε καὶ λαβὼν φίλον. Diphilus Athen. II. p. 47. B. τέρπομαι γυμνοῦς ὄρων τοὺς ὀξυπτεῖνους. Lysias p. 153, 6. ἀκούων ἠχθόμεν. Aeschini, atque eo etiam adhibitum Demostheni, dictum Euripidis e Phoenice, Ὅστις δ' ὁμιλῶν ἦδεται κακοῖς ἀνὴρ. Tyranni secundum Xenoph. in Hierone p. 531, 34. τοὺς ξένους δυνατωτέρους τῶν πολιτῶν ποιῶντες ἡδονταί. VALCK.

Ibid. ἦσθη τε ταῦτα ἀκούσας) Occupavit veterem sedem ἀκούσας. In Musis ἦσθη (neque Gronov. latuit, et Georg. Arnaldus Animadv. cap. 29. ursit vehementer) tertium sibi sociat casum, alibi quartum, imprudenter erudito iuvene negante. Menander in Legation. Excerpt. p. 135. ὡς ἦδεται καὶ αὐτὸς τὴν εἰρήνην: ubi τῇ εἰρήνῃ vir doctus. Sed Menandrum tuetur Aristophanes, Acharnensium p̄ncipio ter ita locutus, et Scholia in 'Ιλ. l. 77. WESS.

CAP. XXXV. 9. ἀνασχίζειν αὐτὸν κελεύειν) Apud Senecam de Ira III. 14. Cambyzes intendit arcum, et ipsum cor adolescentis (id enim se petere dixerat) figit, *recissoque* (rectius scribetur, et respondebit aptius ad verbum Graecum, *rescisoque*) pectore haerens in ipso corde spiculum ostendit; ac respiciens patrem interrogavit, *satisne certam haberet manum?* At ille negavit Apollinem potuisse certius dimittere. Dixisse patrem refert Herod. Δέσποτα, οὐδ' ἂν αὐτὸν ἔγωγε δακίω τὸν θεὸν οὕτω ἂν καλῶς βαλέειν. Subdit istis. Philosophus: Dii illum male perdant, animo magis quam conditione mancipium: κακὸς κακῶς ἔλειτο, τῇ ψυχῇ μᾶλλον δοῦλος ἢ τῇ τύχῃ. VALCK.

11. ἐνεόντα τὸν ὀϊστὸν) Nulla τὸν ἰὸν controversia turbasset, ni eam scripti movissent Codices. Τὸ βλῆμα, cui supra locus, [l. 10.] H. Stephanus apud classicum auctorem exstare non arbitrabatur, Thes. T. I. p. 666., deposuit et Euripides in Suppl. vs. 330. et Philo Iud. de Exsecrat. pag. 932. E. Ceterum multis tragicam et furentem hanc Cambysis crudelitatem et turpem servilemque Prexaspis adulationem luminibus ornavit Seneca III. de Ira

c. 14. Ἐπίσκοπα, quod sequitur, [l. 15.] *Hesychius* Glossis inseruit, explicuitque *Clar. Io. Alberti* et *Cl. Salmasius* ad *Achillem Tatium* Amor. Clitoph. p. 578. WESS.

20. ὁμοία τοῖσι πρώτοις) In tanta scribarum discordia, promptus ad *Aldum*, haud iuste ab *H. Stephano* desertum, reditus fuit: caussam ad superioris libri cap. 57. produxi. Par sententia *Bergleri*. Fuit autem Persis in variis suppliciorum generibus recepta et sollemnis viventium crudelissima defossio, Nostro indice VII. 114., quam quidem ex *Abrahami*, filium divino iussu inmolaturi, exemplo derivans *Th. Hyde* Reliq. Pers. cap. 2. p. 30., a verò longe deflectit. Quantum enim distant inmolare et humi supplicii caussa defodere? Quin si aris mactatos inposuissent Persae, nihil ad *Abrahamum*, quippe *Isacum* non inmolantem, quod variis nationibus inopia olim suasit religio. WESS.

CAP. XXXVI. 3. καταλαμβάνει σεωυτόν.) Bene στήν pingunt *Pauw*, *Reiske*, *Abresch*, et ante eos *Valla*. ἀγαθόν τοι ex *Reiskii* correctione, aut ἀγαθόν τι, ut mssti, praestat. Notum est Latini poëtae *Triste lupus stabulis*. Noster διαβολή γάρ ἐστι δεινότερον VII. 10, 7. et plenius III. 53. Φιλοτιμίη κτήμα (aut χρημα, variant enim codices) σκιδόν. Porro προμηθήνη [l. 5.] dialecto debetur, uti II, 18. Scriptor ipse I. 88. καὶ πάντα ἐν πολλῇ προμηθήνῃ εἶχε. *Euripides* *Hecub.* 795., *Sophocles* *Philoct.* vs. 558. ubi προμηθείας contra *Atticorum* poëtarum morem, de quo copiose et docte *Valcken.* ad *Phoeniss.* p. 496. WESS.

12. ὡς χρηστῶς μὲν τὴν etc.) Ironia in ὅς χρηστῶς frigebat admodum: melius est in bonae fidei codicibus; qui quoque [l. 14.] Ἀράξεα, uti I. 205. 210. 211. Male vero de iussu κελύων accipiunt; suasorem monitoremque requirit, sicuti supra πολλὰ κελύων et passim alia. WESS. — Mihi nec aliena a *Cambysis* persona videbatur ironia, et commode sibi mutuo respondere ista, ὅς χρηστῶς μὲν τὴν σεωυτοῦ -- et, εὖ δὲ τῷ πατρὶ etc. denique καὶ ἀπὸ μὲν σεωυτόν ὤλισας etc. S.

18 seq. ἀλλ' οὐ τι χαίρων) Ex diversis ista lectionibus est genuina. Eadem verba legerat, e praecedentibus explenda, *Herodotus* in *Euripidis* *Oreste* vs. 1595. Supra I. 128. ἀλλ' οὐδ' ὧς ὁ Κῦρός γε χαιρήσει. *T. Hemsterh.* in *Miscell.* Obs. VI. p. 343. Formula, inquit, loquendi, quamquam in

speciem lenior, gravem habet magnique mali comminationem. Nonnulla collegit D'Orvillius in Chariton. p. 641. Hic quoque [coll. l. 12.] dici potuerat: 'Ἄλλ' οὐ τι χαίρων ταῦτα τελεμήσεις λέγειν, sive συμβουλεύειν. In Messenicis Pausan. pag. 332. egregius ille patriae defensor Theoclus: 'Ἄλλ' οὗτοι τὸν πάντα γε χρέον χαίροντες καρπώσεσθε τὰ Μεσσηνίων. Vera vatem praedixisse demonstravit Spartanis Epaminondas. VALCK. — Nihil ista formula certius. Sophocles Philoct. 1293. ἄλλ' οὐτι χαίρων, ἣν τόδ' ὀρθωθῇ βέλος. Oedip. Tyr. 372. ἄλλ' οὐτι χαίρων, δὲς γε πημονάς ἐρεῖς. Euripid. Orest. 1593. etc. WESS.

20. ἰδεόμεν ἐπιλαβέσθαι. Ταῦτα δὲ εἶπας etc.) Trium vocum in Med. et aliis defectus, absentiaque a Vallae libro vocabulorum ταῦτα δὲ εἶπας, esse quidpiam hic superflui manifestat. Si cum Gronovio adsentiri Medic. libebit, orationis habitus Cambysem, ira praecipitem, exprimet haud male. Eum adi. WESS. — Tenuerat quidem Gronovius in contextu tria illa verba: sed in Notis haud incommode monuit, nervosiores esse istam brevitate, ἐπι τοι καὶ πάλαι -- ἰδεόμεν. Εἶπας ἐλάμβανε etc. S.

33. οὐ καταπροιξέσθαι) Pro οὐκ ἀνατὶ vel οὐκ ἀτιμωρητὶ, non impune, veteres etiam dixerunt οὐ προῖκα, Iones οὐ προῖκα, id est οὐκ ἀμισθί, vel οὐκ ἀζημίως: poena, τιμὴ, merces erat flagitiis debita. Hinc Ionica manavit forma loquendi, οὐ καταπροιξέσθαι, non impune laturum. Miror cur in notis ad Equites Arist. sub Casauboni nomine vulgatis, dicatur illud Atticis scriptoribus familiare verbum; quod apud nulum, quantum recorder, invenitur nisi Aristophanem. Quin imo plebs Attica duntaxat transsumsisse videtur in quotidianas iurandi formulas illud Οὔτοι καταπροιξέει. Non nisi a iurantibus adhibitum invenietur, ut tu istud, ita me Jupiter amet, non impune feceris, vel dixeris, οὔτοι καταπροιξέει τοῦτο δρῶν, aut λέγουσα ταυτί. vid. Arist. Vesp. 1357. Thesm. 573. Eq. 433. In eundem sensum apud Herodot. semper verbum iungitur participiis: lib. III. cap. 156. οὐ δὲ ἐμὲ γε ὥδε λωβησάμενος καταπροιξέται: non sanequam impune feret quod me sic mutilavit: cf. V. 105. VII. 17. Participi loco, nominis pronominis-ve secundus casus accedens verbo vim indit irridendi, insultandi-ve, atque adeo etiam despiciatui habendi. Mulier indignabunda in Vespis Aristoph.

vs. 1387. οὐτοι, μὰ τὰ θεῶ, καταπροιξὶ Μυρτιάς. *Berglerus* interpretatur: Ita me divae ament, ut tu non impune illuseris *Myrtiae*, et in *Nub.* vs. 1242. Scholiastes ad *Eq.* 433. optime cepit, οὐ κατατελάσεις μου χωρὶς ζημίας: adferens in eam rem *Herodotea* quaedam, et iambum *Archilochi*, restituendum ex *Etymologo* p. 689, 3. Ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροιξεται: non ille me sic impune spreverit, infidus forte *Lycambes*. VALCK.

CAP. XXXVII. 4. ἐς δὲ δὴ καὶ τοῦ ἩΦ. τὸ ἱρὸν) Longe hoc suavius ambitioso *Medic.* ὡς δὲ δὴ καὶ ἐς etc. Cui enim bono dictionis illud principium? Geminum vulgato est ἐσῆλθε δὲ καὶ ἐς τῶν Καβ. τὸ ἱρὸν, quod consequitur. De *Pataicis Phoeniciis* [l. 6.] egregie, post *Scaligerum* et *Bochartum*, *Stanleius* ad *Aeschyli* VII. contr. *Theb.* vs. 214. In *triremium* proris locatos. *Noster* adseverat; ἐν ταῖς πρύμναις sive *puppibus* Scholiastes, nescio unde. An ἐν τῇσι πρύμνῃσι suo in Codice vidit? Id suspicari proclive foret, nisi plura eaque absona, uti alias patefiet, adscripsisset saepe. Scholiasten *Suidas* solito more excerptis, fortasse et *Hesychius*. Uterque *Pataicos* in puppe navium ponit, acriter correptus a *Io. Swintono*, Dissert. de Num. Samaritan. et *Phoenic.* p. 60., ubi *Sidoniorum* in numo, modo vir doctus recte perspexerit, navis prora deos tutelares, sive *Pataicos*, ostentat. WESS.

8. ἐγὼ δὲ οἱ σημαίνω) Mutari *Aldinum* haud debuerat. Ex *Medicei* scriptura [ὦδε σημ.] τῷδε σημαίνω, illi declarabo, formavit *Abreschius*. Vide hoc I. 75. τὴν ἐγὼ - - σημαίνω: et IV. 99. ἐγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω. Alia non stipo. Id adiungere alienum non erit, πυγμαίου ἀνδρὸς μίμησιν *Tub. Gutberlethum* de *Myst. Deor. Cabir.* cap. vi. p. 43. vertisse fortis sive robusti viri imaginem, caussa ex comparatione cum *Vulcano*, fabro, et propterea robusto admodum, sumta, tum quod πυγμαῖοι in *Graecis Ezechiel.* xxvii, 11. sint viri membris torosis. Verum *Vulcani* statuæ fuerint-ne ea, quam fingit, *Herodoti* aevo forma, quis docebit? nam πυγμαῖοι ex *Ezechiele* nihil ad istos homunciones. *Aquila*, doctus interpres, sed verbum verbo reddere suetus, גַּמְדִּים *Gammadim* Prophetæ, quia גַּמָּא cubitus, πυγμαῖους fecit, scutique Latini sunt, præbita multis errandi ac cavillandi ansa. WESS. — Qui primus ὦδε pro ἐγὼ δὲ hic scri-

psit, eum turbaverat δὲ particula, in posteriore orationis membro ex priore repetita; quae quidem hominem in Herodoti aliorumque graecorum scriptorum lectione paululum versatum morari non debebat. S.

CAP. XXXVIII. 3. εἰ γὰρ τις προθείη) Haec et seqq. suum in Florileg. recepit Stobaeus Tit. περὶ Φιλαντίας, pag. 190. Respicit, ut Herodoti plura, Sophista in Diss. περὶ Καλοῦ καὶ αἰσχροῦ, in Fragn. Pythagor. p. 715. docēns, non eadem omnibus esse honesta atque turpia, sed omnia maiorum institutis iudicari, sicuti loquitur Corn. Nepos. Quibus ad-suevimus usu diuturno, natale solum, patriae leges, atque instituta maiorum, prae aliis pulcra videntur hominibus, ut naturae, sic receptarum consuetudinum tenacissimis. Vel hoc solum, Herodoto iudice, Cambysen argueret dementiae, quod Aegyptiorum sacris violatis religiosos ritus habuerit ludibrio. VALCK.

Ibid. εἰ γὰρ τις προθείη) Hoc locum merito tuetur, rei et sententiae unice congruens. Solent amanuenses utrumque modo litera auctius, brevius modo pingere, sed damno orationis. Exempla dabunt Diodorus I. 2., Lysias Orat. de Caed. Erastosth. p. 12. cum nota Cl. Taylor, et Dionysius Halicarn. Ant. X. p. 662. A. et quae ibi Sylburgius. Si quem tamen Origenes, Stobaeus et mssti aliorum trahant, utatur observatis Gronovii. Hoc addo, [L. 7.] ἄλλον γε δὴ ex Origene et Arch. pristinam in sedem rediisse. WESS. — Gronovius, quum προθείη lin. 3. cum superioribus editis recte tenuisset, in Notis mendosum προθείη absurdus homo absurda ratione defendit. ἀνθρώποις, quod ead. lin. pro ἀνθρώποις in nostrum irrepsisse exemplum perinvitus video, ne quis forte ex dialecto ita positum putet; typothetae erratum est, quod, ut passim alia nonnulla, et plura quidem quam par erat, non meos solum, caligantes fefellerat oculos, sed etiam iunioris in corrigendis speciminibus typographicis socii animadversionem effugerat, gravioribus rebus intentam. S.

16. τοὺς καλεομένους Καλατίας) Hecataeus nationis huius Indicae nomen eodem scribit modo apud Steph. Byz. in voce. At infra cap. 97. Καλαντίας, sive ex msstis Καλλι-ερίαι. Gentes, parentes suos vorantes, produntur plures.

Herodot. T. V. P. II.

D

Conf. *Sextum Empiric. Hypotyp. III. 24. p. 184. cum Fabricii observatis. WESS.*

22. Νόμον πάντων βασιλέα φήσας) Pindari petium e carmine perduto dictum primus e nostris scriptoribus adhibuit post *Herodotum Plato Gorgia pag. 484. v.* atque hinc etiam criminandi *Platonis* arripuit occasionem *Aristides* in altera orationum, quas opposuit *Gorgiae T. III. pag. 89.* Meminisse debuerat *Sophista*, saepius in Politicis de *Lege* graviter disputantem *Platonem* ista tamen *Pindari* nuspiam alibi laudasse, praeterquam in *Gorgia*; hic autem non e sua vel *Socratis* sententia loquentem *Philosophum*, adversarium, quem refutat, *Calliclem* ista facere dicentem; ut et alia, a quibus *Machiavellus* et *Hobbesius* non valde dissentirent. *Pindari* locus, e Scholiis aliquando supplendus ab Editore, in *Platone* sic mea poterit opinione partim ex *Aristide* restitui: Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς, θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων, ἄγει δικαίῳ τὸ βικιότατον ὑπερτάτῃ χειρί. Τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλῆος, ἐπεὶ ἀπριότης (nempe *Γηρύονος* βόας ἀπῆλασεν.) Quae dici possent in hanc sententiam locus non admittit. Suspicio illà *Calliclem* atque alios etiam abusos, omissis, quae Poëta, laudator aequi bonique, his adiecerat vicina. Priora *Pindari* verba, Νόμος πάντων βασιλεὺς, aut his paulo plura, forsàn e *Platone* petita, adhibuerunt *Chrysippus*, *Plutarchus*, *Dion Chrys.*, *Clemens Alex.* et *Iamblichus*, quorum mihi loca haec scribenti versantur ob oculos. Verius *Pythagoreis* *Lex aeterna naturae*, sive *recta ratio*, dicebatur πατήρ καὶ ἡγεμὼν τῶν γεγραμμένων νόμων: atque amplissimi nominis honore dignus *Βασιλεὺς*, νόμος iisdem vocabatur ἔμφυχος. Talem humanis Legibus superiorem in sua civitate desiderabat *Plato*, qui hinc in *Politico p. 294. A.* ἄριστον, αὐτ, οὐ τοὺς νόμους ἐστὶν ἰσχύειν, ἀλλ' ἄνδρα τὸν μετὰ Φρονήσεως βασιλικόν, qualem isthoc dialogo, e fonte *Pythagorae* petito, describit; quippe qui posset, ubi res ita postularet, imitatus optimum universi Regem Deum, τῷ περικῇ πρόσθεν ἡγεῖσθαι δίκης, ut loquitur *Euripides* in *Eclogis Stob. Grot. p. 125.* sive τῷ ἐπιεικῇ λεγομένῳ δικαίῳ τὴν αὐστηράν τῶν νόμων Φωνὴν παραμυθεῖσθαι: ut inquit *Sopater* in aureis illis de Magistratu bene administrando praeceptis, *Stob. Flor. pag. 314. VALCK.*

Ibid. Νόμον πάντων βασιλέα) Poëtae hoc scito nihil cele-

brius. *Plutarchus*, *Aristides*, *Clemens Alex.*, *Iamblichus*, et hoc de genere alii laudarunt frequenter. Eorum exscribere verba supersedeo: habent docti viri ad *Clement. Strom.* I. p. 427., *Io. Iac. Wetsten.* in *S. Iacobi Epist.* c. 2, 8. et *Io. Alberti* ad *Hesych.* Νόμος. Non omnium tamen, qui utuntur, idem sensus, idemque institutum. *Herodotus* intelligit mores longa adsuetudine valentes et dominantes, quantumvis pravos et inhumanos. *Pindarus*, si *Platothem* in *Gorg.* pag. 484. audimus, isto ὁ νόμος πάντων βασιλεὺς θνητῶν τε καὶ ἀθανάτων voluit aliud, et quidem, aeterna lege immortales mortalesque constringi, cedereque adco debiliores robustioribus, superioribus inferiores oportere. Refer huc elegantem *Abbatis Fragnerii* dissertationem, *Histor. Acad. Inscript.* T. III. pag. 165. *WESS.* — Consule *Heynii Pindarum*, Vol. II. P. 1. p. 76. et seqq. S.

CAP. XXXIX. 8. ξεινην Ἰωνίων Ἀμάσι - - συνεθήκατο) Sit-ne ξεινή Ionici sermonis, haereo. Πρωχίης, cum hac voce a viro Celeb. I. 80. compositae, ratio est diversior, sicuti εὐσεβείης, ἀληθείης, στρατηείης et similium. Unquamne φίλη Ionum ore φιλήη sonuit? Ξεινήν *Herodoti* Musae norunt duntaxat. Sed hoc, quum πολεμῆια et ξυνήια (de quibus *Eustath.* in *Hom.* p. 233, 29.) [p. 177, 1 seq. ed. Bas.] poëtae non refugerint, urgere detrecto. Non placet ξεινήν - - βασιλείῃ Φιλίῃ συνεθήκατο ex *Med.* et consortibus. *H. Stephanus*, nescio quo ex codice, Φιλίῃ Ἀμάσι - - συνεθήκατο dedit, glossam receptae vocis ξεινείης. *Mediceus* eandem, sed loco admisit alieno: Copulam si adiungas ex viri Cl. divinatione, decurret oratio utcunque, neque scopae erunt dissolutae. At quanto melius interpretamentum, tot a membranis damnatum, reciditur? *Herodotea* sunt, I. 27. καὶ οὕτω - - Ἰάσι ξεινίῃν συνεθήκατο. Rursum *H.* 181. φιλότῃα τε καὶ συμμαχίῃν συνεθήκατο, etc. *WESS.*

[14. χιλίους τοξότας. Videri potest numerus iusto minor, praesertim si conferas cap. 45, 16. Monuerant etiam *Reisk.* et *Larcher.* S.]

Ibid. ἔφερε δὲ καὶ ἤγε πάντας) Callidum et iniquius *Polyaenus* commentum *Polyaenus* describit I. 23, 1. ἔδοξεν εἶναι στρατηγικόν, εἰ κατάγοι κατά τῶν φίλων, ὡς εἰ ἀπαιτούμενα λαμβάνοιεν φιλοτέρους ἔξει· οὐδὲν δὲ λαβὼν, οὐκ ἂν εὐδ' ἀποδύναται. δύνασθαι: sed verbis non usque quaque sanis. *Steph.*

Berglerus ex Casauboni coniecturis ei φέρει καὶ ἄγει τὰ τῶν φίλων, ut Herodoteis congruant, adripit et defendit. Lenior et salubrior longe H. Valesii et Masvicii medicina est, ei κατάγει καὶ τὰ τῶν etc. si amicorum bona suos in portus deveheret. Κατάγειν τὰ πλοῖα docte Harpocratio explicuit, κατάγειν τοὺς ἐμπόρους et τὰ τῶν πόλεων Valesius ad istius Lexicon p. 43. et Dounaeus Praelect. Demosth. p. 184. Ceterum fratres Polycratis idem Polyaeus Sylosonta et Παντάγνωστον nominat. WESS.

CAP. XL. 5. Ἀμασις Πολυκράτει) Graecorum studiosissimus literas forte dederit Amasis in Graeciam: Poly-crates Amasi Pythagoram epistolā scriptā commendasse traditur Diogeni Laërt. VIII. 3. Sed quam velut Aegyptii Regis ad Biantem scriptam exhibet Plutarchus in Convivio VII. Sap. pag. 151. B. illa aeque censeri poterit Amasis epistola, atque haec apud Herodotum, per τὸ ἐξ Αἰγύπτου νοσήτημα designata Maximo Tyr. XXXV. 2. in qua sic parum considerate fingitur loquens Amasis, ac si Solonem audiisset in aula Croesi verba facientem. Mihi, inquit Amasis Herodoti, nimia felicitas tua non placet, τὸ θεῖον ἐπισταμένῳ ὥς ἐστι φθονερόν. Eiusdem Solon I. 32. se dicit ἐπιστάμενον τὸ θεῖον πᾶν ἰὸν φθονερόν. In omnibus rebus ante fortunatum neminem se novisse narrat Amasis, ὅστις ἐς τέλος οὐ κακῶς ἐτελεύτησε πρόβριζος: omnium finem respiciendum Solon monebat, πολλοῖσι γὰρ δὴ ὑποδέξας ὄλβον ὁ θεὸς πρόβριζος ἀνέτρεψε. Qui Solonis illud cum Croeso colloquium, hanc etiam confinxit Epistolam, Herodotus; ab illis hoc nomine non facile reprehendendus, qui historiae cursum orationibus interiectis sibi libenter patiuntur ab historicis Graecis et Latinis interrumpi; quibus excipi prorsus hac in parte posset Siciliensis Diodorus, si per Messenios Cleonin et Aristomenem, Nicolaum et Theodorum Syracusanos liceret. VALCK.

Ibid. ὧδε λέγει) Nihil simplicius et per Orientem olim probatius hac in epistolis et regum edictis formula. Ὁ ποίτης Πολυκράτει ὧδε λέγει, cap. 122. huius Musae. Xerxes in Thucyd. I. 129. ὧδε λέγει βασιλεὺς Ξέρξης Πανσάνα. Rabsaces ad Hierosolymitanos II. Reg. cap. XVIII, 31. וְאִתְּמַר מִלֵּךְ אֲשׁוּר, τὰδε λέγει βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, sicuti IX. 140. Μαρδόκιος τὰδε λέγει. Quam dictionis simplici-

tatem H. Steph. et G. Raphelius inlaudatam noluerunt. WESS.

8. τὸ θεῖον - - ἐπὶ φθονερὸν) Veriorem huic sententiam Platonis opposuit atque egregia notavit Cl. Wesseling. supra p. 15. [ad I. 32, 6.] Istius modi Historicorum dicta minus etiam videbuntur invidiosa cogitanti, τὸ θεῖον Deum esse ultorem, φθόνον vindictam divinam, vulgo dictam νέμειν. Quos Deus sequitur ultor, superbis videtur diciturque φθονερός. Talis Croeso videri poterat, quando hunc ἔλαβε ἐκ θεοῦ νέμεις μεγάλη lib. I. c. 34. vid. finis libri IV. Permutantur in quibusdam ista duo locutionibus. Qui suspicionem amoliebantur arrogantiae, ut notum, οὐ νέμεις dicebant, vel οὐ φθόνος: vid. Iac. Elsner. in Iacobi Ep. iv, 5. προσκυνῶ τὴν Νέμειν, sive τὴν Ἀδράστιαν, Bergler. ad Alciphr. p. 139. et D'Orvill. in Charit. p. 332. Rarius illud Sophoclis Philoct. 773. Ἴδου, δέχου καὶ, τὸν φθόνον δὲ πρόσκυτον. Apud Livium V. 21. M. Furius Camillus dicitur precatus esse, ut si cui Deorum hominumque nimia sua fortuna populi-que Rom. videretur, ut eam invidiam lenire suo privato incōmodo, quam minimo publico populi Rom. liceret. In eiusdem lib. X. c. 13. Q. Fabius Maximus se dicebat Fortunam ipsam vereri, ne cui Deorum nimia iam in se, et constantior, quam velint humanae res, videatur. Diodor. Sic. XIII. 21. προσκυνούντες τὴν Τύχην, μηδὲν ὑπὲρ ἀνθρώπων πράττει. XI. 92. τὴν Τύχην καὶ τὴν Νέμειν τῶν θεῶν ἐντρέπεσθαι. Superbiae atque arrogantiae vindex in talibus vocatur non tantum ἡ Νέμεις, ἡ Ἀδράστια, ὁ φθόνος, ἡ Τύχη, sed et ἡ Δίκη, ὁ Θεός, sive τὸ θεῖον. Aristidi T. II. ed. Iebb. p. 436. Νέμεις καὶ Δίκη dicuntur οὐκ ἔῶσαι μείζω τῆς φύσεως φρονεῖν, (supra hominis fortunam se efferre:) ἀλλὰ ῥαδίως μικρούς ἐκ μεγάλων ποιοῦσαι. Id ipsum ὁ Θεός facere dicitur Iasoni Thessalo Xenophontis, Ἑλλ. VI. p. 350, 9. Conf. Kur. Παιδ. V. p. 70, 29. Ἀναβ. VI. p. 223, 3. Nicias in Thucyd. VII. 77. εἴ τω θεῶν ἐπιφθονοὶ ἰστρατεύσαμεν, ἀποχρήντως ἤδη τιτιμωρήμεθα. vid. Herodot. VIII. 13. VALCK.

11. ἡ εὐτυχίων τὰ πάντα) Paulo post ista sic scripta recte leguntur, et c. 43. Hic in aliis etiam inveniētur Codicibus ἡ εὐτυχεῖν τὰ π. quod praebent Stobaeus p. 583, 14. et Epistolarum Gr. Editio quae nomen praefert Cuiacii, tum margo Steph. et Valla. Perverse Reiskius corrigere tentabat μὴ εὐτυχίων. Herodotus, Homerum suum imitatus,

scripsit: βούλομαι --- τὸ μὲν τι εὐτυχίην τῶν πραγμάτων, --- ἢ εὐτυχίην τὰ πάντα. Huius quidem in istius modi locutionibus voculae μάλλον, et magis, omissae exemplata, saepius e Graecis et Latinis scriptoribus accumulata, non requirerent Herodoti lectores: hic tamen, quod fatendum est, μάλλον verbo βούλεσθαι saepius adiecit; neque loci recordeo, in quo supplendum illud reliquerit: nam generis est paulo diversi lib. IX. c. 29. ἡμέας δίκαιον ἔχειν τὸ ἕτερον κέρως, ἢ περ Ἀθηναίους: quale hoc Plauti Rud. IV. 4, 70. Tacita bona est mulier semper quam loquens; quaeque dedit ad Livii lib. V. c. 21. I. F. Gronovius. VALCK.

Ibid. ἢ εὐτυχίην τὰ πάντα) Verissime Stobaeus et scripti codices: vulgata stare non potest, nisi si οὐκ aut μὴ εὐτυχίων, quae et docti viri correctio, pingatur. Rem vidit Cl. Pauw. Quod autem [l. 13.] ex Medic. in hanc Amasidis epistolam inmigraverat, ὅστις ἕτερος οὐ κακῶς, miror placere potuisse, quippe sententiae hic nullius, et multo magis cavillationes, ad ἐς τέλος vellicandum sparsas. Ἐς τοῦτο ἐτελεύτησαν huius libri c. 125. inconcussum manet, et ἐς τέλος κακῶς ἐτελεύτησε πρόβριζος futile et nulli rei habebitur? Eἰς τέλος, tandem, aut παντελῶς, tritum satis. Conf. ad Diodori III. 40. p. 207. WESS.

CAP. XLI. 3. τὴν ψυχὴν ἀσηθείη) Non puto, ἀσθῆναι [quod Gronovio placuerat,] τὴν ψυχὴν dixisse Graecorum quempiam. Ἀσῆν et ἀσῆσθαι saepe Hippocrates de fastidio et tristitia: ἀνιάται καὶ ἀσῆται παρὰ καιρὸν, Morbi Sacr. p. 209. quae repetuntur, sed hinc sumta, in Fragmento περὶ Μανικῆς p. 1286. Theognis vs. 659. [665. ed. Brunck.] Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ. Φρένα: ne crucia mentem difficilibus. Iterum versu 983. [967. ed. Br.] ὅταν τὸν θυμὸν ἀσηθεῖς, ubi tristi fueris animo. Debentur Theognidis haec Georg. Arnaldo Animadv. c. xxix. p. 161. quem vide. WESS.

5. σμαράγδου μὲν λίθου ἰοῦσα) Plinius, de gemma Nat. Hist. XXXVII. c. 1. Sardonychem eam gemmam fuisse constat: ostenduntque Romae, si credimus, in Concordiae delubro, cornu aureo Augusti dono inclusam. Sequitur Solinus, uti solet, c. 33. sed, quod Salmasius et Bochartus docuerunt, errantem. Herodotum hac aemulatur in re Pausanias VIII. 14. p. 629. et Tzetzes Chil. VII. Hist. 121. recte Theodorum Teleclis filium perhibentes, qui Rhoeci filius aliis; uti Dio-

doro extremo libro primo. P. Leopardus Emend. X. 25. bene de veterum hoc dissensu. WESS.

Ibid. ἔργον Θεοδώρου τοῦ Τηλεκλέους) In msto Galei, patris nomen perverse scribitur: Telecleus duobus in locis Pausanias adfirmabit lib. X. [c. 38.] p. 896. et VIII. [c. 14.] p. 629. ubi haec respicit Herodotea: Θεοδώρου δὲ ἔργον ἦν καὶ ἐπὶ τῆς λίθου τῆς σμαράγδου σφραγίς, ἣν Πολυκράτης ὁ Σάμου τυραννήσας ἐφόρει τε τὰ μάλιστα, καὶ ἐπ' αὐτῆς (lege αὐτῇ) περυσσῶς δὴ τι ἡγάλλετο. Rhoecus istis in locis Pausaniae memoratus, amicus Theodori, filiis suis indidisse videtur nomina Teleclis et Theodori: atque hos esse suspicor Diodoro lib. I. c. 98. aliisque memoratos: vid. P. Wessel. ad Diod. et Franc. Junius in Catal. Artif. p. 210. VALCK.

CAP. XLII. 3. ἡξίου μιν Πολυκ.) Excidisse μὲν iusta Reiskii suspicio foret, si φέρων δὴ mssti ignorarent. [In Animadverss. editis nihil ad hunc locum Reiskius adnotavit.] Valla liberius χωρήσαντος δὲ οἱ τοῦτου αἰανιτορε permissus expressit: nam συγχωρήσαντος δὲ οἱ τοῦ πυλουροῦ in schedis offendisse, si quidem nullum in Arch. et Vind. talis scripturae vestigium, ad credendum difficile est. Χωρεῖν et προχωρεῖν de felice successu Musae amant, V. 62. VII. 10, 2. VIII. 102. etc. WESS.

12. μέγα ποιούμενος ταῦτα) Rapitur animus in partes, hocce retineat, an Arch. Vind. μεγάλα ποιούμενος, cui IX. 110., ipsis dissentientibus, locus est. Dedit II. 121, 4. τὴν κεφαλὴν μιν κόπτεσθαι μεγάλα βοῶντα. Habet Polyaeus VII. 10, 8. p. 629. καὶ μεγάλα ἀναγγελάσας. Poëta Ἰλ. v. 282. ἐν δὲ τὲ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει. Tum Euripid. Androm. vs. 188. οἱ γὰρ πνέοντες μεγάλα. Quae dictionem satis adfirmant. Egit Cl. d'Orvillius super eadem ad Chariton. lib. VII. p. 595. WESS. — Variare orationem amat Noster: quare facile credas, placuisse nunc ei μέγα in sing. cum plurali ταῦτα construere. Praeterea credibilis est, μέγα hic a nonnullis in μεγάλα mutatum esse, quam vicissim. S.

19. οἷα καταλελάβηκε) Unā literā verbum auctius hic non spernerem: τὰ ποιήσαντά μιν οἷα καταλελάβηκε, quae facienti qualia sibi accidissent: exempla praebet Porta in ee. Alibi λελάβηκε et καταλελάβηκε recte leguntur apud Herod. III. c. 65. VIII. 122. IX. 59. [nunc 60.] Flexus est

Ionicus. Pherecydes Laërt. I. 122. νοῦσός με καταλελάβηκε. προσλελάβηκε habet Eusebius Stobaei, p. 309, 48, ubi γνόμενος mutandum est in πνόμενος. Λελάβημαι frustra quaeras in Euripidis Bacchis, designatis in Bibl. Coislin. p. 482. *Archimedes* in Arenarii fine, [qui Ψαμμίτης graece inscriptus] τοῖς μεταλελαβηκότεσσιν opponit τοὺς μὴ κεκοινηκότας τῶν μαθημάτων, quibus veracissima sua decreta negat εὐπίστα φανησεῖσθαι: sic enim scribendum est pro φανήσιν, ut λαμψεῖσθαι pro λαμψεῖν ὁ δὴ, in Ocello Lucano Stobaei, Ecl. p. 45, vs. 2. VALCK. — Apud Stobaeum, neglecta dialecti ratione, λήψεσθαι edidit Heeren T. I. P. 1. p. 424. ut est in ed. Galei p. 514. S.

Ibid. οἷα καταλελαβήκει) Stabiliunt κχωρήκει, ἀναβεβήκει, ἔκωρήκει, et innumera alia, de quorum apud Ionas flexione Etymologus p. 386, 28. Mox [l. 20.] ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε, videlicet τὴν ἐπιστολὴν, aut τὰ γράμματα. Sic enim plenius alii. Thucydides I. 129. ἐς Βυζάντιον ἐπιστολὴν ἀνεπέθει αὐτῷ. Vide Suidam in Ἐπιθείς et Ἐπιθήσειν, et ad lib. V. 95. WESS. — Qui in proxime praecedentibus, πάντα, τὰ ποιήσαντά μιν, voculam τὰ superfluum esse et ex πάντα temere repetitam existimavit Benedictus, non vidit τὰ ionico more pro ἃ poni; quae si abesset vocula, luxata foret oratio. S.

20. γράψας δὲ ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε) Reddi debet: tradidit epistolam in Aegyptum perferendam, sive traditam misit in Aegyptum. Commodum Harpocraton in Ἐπιθέτους ἑρτάς λέγειν, inquit, ἣν εἰδισμένον, Ἐπέθηκεν ἐπιστολὴν, ἀντὶ τοῦ παρέδωκεν, Cratinum excitans testem et Demosth. pro Chrysippo: postrema Suidas et Etymol. omiserunt. In Demostheneis illud non invenerat H. Vales. olim lectum p. 542, 41. οὐ τὰς ἐπιστολάς ἀπέδωκες αὐτοῖς, ἃς ἡμεῖς (ego et frater:) ἀπέδωκαμεν: nam dubium erit nemini, quin ex Harp. corrigendum sit ἃς ἡμεῖς ἐπέθήκαμεν, [sic recte ed. Reisk. p. 915.] quas nos tibi in Bosphorum deferendas dederamus. Supra p. 540, 11. venit εἰς τὸν Βόσπορον Phormio ἔχων ἐπιστολάς, ἃς δίδωκ' αὐτῷ ἀπενεγκεῖν τῷ παιδὶ τῷ ἑμῷ, παραχειμαζόντι ἐκεῖ. Contractam loquendi formam Pausanias explicuit IV. p. 334. ubi heroum optimi consilia proditorum inter Graecos exemplar Aristocrates ἐγγράψας βιβλίῳ καὶ τὸ βιβλίον ἐπιθείς τῶν οἰκετῶν fidissimo πρὸς Ἀνάξανδρον ἀπέστειλεν ἐς

Σπάρτην: paulo post scribendum putem τὰ ἀντεπισταλμένα, quae dici quoque possent ἀντιπιτιθέμενα. Vid. Harpocr. in Ἀντιπιτίθωσιν et notas ad Thom. Mag. in Ἐπίθηκά τιμι ἐπιστολήν. VALCK.

CAP. XLIII. 8. τοῦδε εἶναι) τοῦδε δὲ εἶναι *Abreschius*; neque inconmode. [Vide *Var. Lect.* et conf. VIII. 85, 11.] *Synesius* Epist. XLVI., Amasidis institutum haud probans, id laudat, quod Polycratis calamitati, si ea amicitiae renuntiationem antevertisset, lacrymas non fuisset negaturus, κέρυκα πέμψας τὴν φίλιαν ἀπείπατο, δῆλον ἐποίησεν, ὅτι καὶν ἐδάκρυσεν, εἰ προῦλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόρρησιν. WESS.

CAP. XLV. 2. ὑπὸ Πολυκράτους) Non intercedo, quominus haec deleantur; quamquam tales περισσολογίδι in Musis geminae conplures. Ἐν Καρπάθῳ [l. 4.] *Laurentius* in *Carpathio* mari rectissime: nihil certe est cur ἐν Καρπάθῳ reperisse eum putemus cum *Corn. de Pauw*. Tritum dicendi genus viri *Cl. Perizonius*, *Gronovius*, *Dukerus* abunde declararunt. Ecce tibi hoc *Diogenis Laërtii* I. 81. χρόνῳ δ' ἐν ταῖς Ἀθήναις -- τοῦ τρίποδος εὐρεθέντος ὑπὸ τῶν ἀλίων, h. e. in mari, quod *Athenas* alluit, περὶ τὴν Ἀθηναίων θάλασσαν scripsit sect. 31. *Strabo* de *Caesaraugusta* II. p. 246. B. [p. 162. D. ed. Cas.] ἦν ἔφαμεν ἐν τῷ Ἰβήρῳ ἰδρύσθαι: ubi vir magnus ἐπὶ τῷ, scriptore in praecedentibus praeunte. At idem I. p. 64. c. [p. 38. A. ed. Cas.] οὔτε γὰρ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς θαλάττῃ οἰκοῦσιν τινες Αἰθίοπες, mare nostrum sive mediterraneum non accolunt Aethiopes. Sed manum, quod dici solet, de tabula. WESS. — Conf. ad II. 163, 7. notata. S.

14. Πολυκράτεια παρατήσασθαι) Laxius est, ad expellendum. *Thucydidis* καὶ πολιορκία παρεστήσαντο *Schol.* recte explicant ἰδούλωσαν, I. 98. et 124. *Suidas* in Παρίστῃ ex *Procopio*, ut opinor, ὥν τὰ μὲν βία ἔρει, τὰ δὲ ὁμολογία παρίστατο. Is certe *Bell. Vand.* I. 3. ἐπεὶ οὐδὲ βία, οὐδὲ ὁμολογία -- παραστήσασθαι οἶοί τε ἦσαν. Lege *Schol.* in *Sophaclis* *Oedip.* *Col.* vs. 909. et *Cl. Vasse* *Addend. Thucyd.* p. 667. WESS. — Conf. III. 13, 9. S.

20. ἢν ἄρα προδιῶσι οὔτοι) *Vallam*, cuius Latina durant, [si cum redeuntibus aliis prodidissent,] legisse hic προῖωσι aut προσάγωσι, suspicatur doctus vir in litteris ad me, neutro contentus, ut nec vulgato. De *Laurentio* omnia alia pronuntiare debeo; in schedis *Arch.* discrepantia nulla, nulla

in *Vind.* quibus *Vallam* simillimas versasse constat. Πῶς δίδωσι πρὸς τοὺς etc. idem est, ac *inita proditione transfugiant.* [Conf. V. 113, 3 et 5.] Congruit ἰβουλεύοντο ἐκλαπῆν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας, VI. 2100. et de Thespensibus αὐτῶν ἐκλειπομένων ἐς τὴν Πελοπόννησον: quibus citra talem ellipsin tenax gratia non perseverabit. Mox [l. 21.] *Suida* duce et genio sermonis αὐτοῖσι πεποιοῖσιν amplecti libuit. Vide ad *Librum* superiorem c. 46. WESS.

CAP. XLVI. 4. τὰ μὲν πρῶτα λεχθέντα) Nervos Laconico dicto *Med.*, prorsus sine auxiliatore, incidit, proptereaque vituperium, non laudem meritis. Si *Plutarcho* fides, responderunt Samiis Lacones, τὰ μὲν πρῶτα ἐπιλελάθαμες, τὰ δὲ ὕστερα οὐ συνήκαμες, διὰ τὸ τὰ πρῶτα ἐπιλελάσθαι, Laconic. Apophthegm. p. 232. v.; quorum postrema Spartanam fortassis breviloquentiam dedecorant, reliqua pondus addunt atque auctoritatem scripturae *Codicum Arch.* et *Vind.* defenduntque probantem. WESS.

7. τὸν θύλακον ἀλφίτων δέσθαι) Quod aliunde *Steph.* [in ora] enotarat, e *Med.* recepit *Gronov.* Melior meo iudicio vetus est lectio: τὸν (id est τοῦτον) ἀλφίτων δέσθαι, aut, quod hic praetulerim, τόνδε: nempe δεικτικῶς, huncce, quem digito monstrabant, saccum inanem, farina indigere, atque adeo tacendo dicentes: Ὡς ἄλφιτ' οὐκ ἔνιστιν ἐν τῷ θυλάκῳ. Illud τόνδε et τουτονὶ sic in primis comoedia frequentat. In *Aristoph.* *Nub.* vs. 1145. τουτονὶ πρῶτον λαβέ: *Bergler.* istum saccum farinae prius accipe. *Schol.* θύλακον ἀλφίτων δίδωσιν αὐτῷ. Vulgatur in *Av.* 443. Μὴτ' ὀρχίτιδ' ἔλκειν, μὴτ' ὀρύττειν. *Xo.* Οὐτὶ που τὸν, οὐδαμῶς. Quibus non est ignota comoediae petulantia, Τόνδ' οὐδ. scribendum esse fatebuntur. Neque in *Comicis* tantum *Tragicisque*, sed et in *Oratoribus* et *Historicis* multa pendent ab actione animo repraesentanda. Exemplo sit notum illud, quod perhibent *statuae monumenti Sardanapali* inscriptum: Ἔσθι; πῖνε, παίξε, ὡς ἄλλα τούτου οὐκ ἄξια: apud *Athen.* XII. p. 530. c. qui ad τούτου recte scribit, τοῦ ἀποκροτήματος εἶμαι λέγειν: cetera huius non facio; digitorum crepitus nimirum: quae leguntur alibi, istius τούτου sunt interpretamenta: vid. ill. *Bouhier Diss. sur Sardanapale* p. 384. *Ista* prostant in *Append. Vatic. Prov.* p. 314. τὸ ἐφεστὸς τῷ μνήματι ἀγαλλμα, ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἔχον τὰς χεῖρας, πεποιήται ὥστ' ἀναπαυχοῦν

ταῖς δακτύλοις: corrigo: ὡς τινὰ ἀποτελοῦν ἦχον ταῖς δακτύλοις [At vide *Suidam* in *Σαρδαναπ.* et in *Ἀναποληκοῦν*, quod ipsum quidem verbum cum sua interpretatione in *Küsteriana* *Suidae* editione temere praetermissum est; tum confer *Hesychium* voc. Ἀπὲλῆκσεν et Ἀπολάκημα: intelligesque nimis violentam et arbitrariam esse emendationem a *Viro* doctissimo propositam, satisque fuisse ὥστ' ἐν ἀποληκοῦν corrigere, coll. *H. Steph.* *Thes.* voc. *Λακίῖν*.] Eadem hac opera in *Schol.* ad *Arist. Ran.* vs. 944. γρύζοντας οὐδὲ τοῦτ': emendari poterit, εἰκὸς αὐτὸν ἀπακροτοῦντα τῷ δακτύλῳ δεικνύειν τὸ, οὐδὲ τοῦτ': vulgatur ἀπρακτοῦντα. VALCK. — In nostra ad h. l. *Var. Lect.* sunt nonnulla parum accurate posita. Primum monere debueram, τὸν θύλακον iam ab *H. Steph.* in ora fuisse adnotatum. Tum imprudenti exciderat, ut scriberem „ἀλφίτων delevit *Schæf.*“ pro eo quod volueram debueramque „θύλακον, inde a *Gronov.* vulgatum, denuo abiecit *Schæf.*“ Denique magis distincte docere debueram, nostrum cod. F. tenere quidem θύλακον δι φέροντες, sed dein dare ἔφασαν τὸν θύλακα ἀλφίτων δεῖσθαι: atque ita fortasse ipse *Herodotus*, variare amans verborum formas, scripserat; a recto casu ὁ θύλαξ. S.

9. τῷ θύλακῳ περιεργάζεσθαι) Frustra *H. Stephanus* ad haec adhæsit, mutila arbitratus. *Diogenes*, luxum *Socrati* exprobrans, περιεργάζεσθαι γὰρ καὶ τῷ οἰκιδίῳ καὶ τῷ συμποδίῳ, nimium fuisse aiebat in parva domo et lectulo, apud *Aelian.* *Var.* IV. 11. Non alia *Laconum* sententia. *Samii* panarium, et vacuum quidem, in medium collocarant: addiderant, τὸν θύλακον ἀλφίτων δεῖσθαι. Id *Spartani* dictum nimiae loquacitatis damnant: satis enim fuisse ostensum panarium. Res manifesta ex *Sexto Empir.* est lib. II. adv. *Mathemat.* [§. 23.] p. 293. ubi *Chiorum* legatus, cum alius in petendo ob multum loquentiae frumento repulsam *Lacedaemone* tulisset, κενὸν θύλακον porrigens, insuper ἀλφίτων αὐτὸν δεῖσθαι, prorsus ut *Samii*, adiungit. At illi oratorem reprehendunt ὡς ἀδελίσχην, tanquam nimis garrulum. ἀποχρῶντως γὰρ κενὸς δευχθεὶς ὁ θύλακος ἐσήμνηε τὴν τῶν Χίων αἰτίησιν. Sic *Sextus*. WESS. — Nempe sic utique *Sextus*, respiciens quidem (ut videtur) hunc *Herodoti* locum, sed fallente memoria *Chiis* tribuens quod ille de *Samiiis* narrat, interpretatus est *Spartanorum* responsum; at prorsus

contra Herodoti mentem. Quemadmodum apud Aelian. l. c. Σωκράτην περιεργάζεσθαι εἰκιδίῳ καὶ σκιμποδίῳ καὶ βλαύταις, non significat Socrati satis fuisse habere domunculam et lectulum et blautas; sed in hoc nimium fuisse Socratem et supervacanea fecisse, (adeoque τρυφῆσαι, delicatulum fuisse) quod domunculâ, lectulo et blautis usus sit, quibus rebus carere potuerat et supersedere debuerat: sic τῷ θυλάκῳ περιεργάζεσθαι (scil. αὐτοῦς) non significat satis fuisse ostensum panarium, aut (ut H. Steph. latine vertit) illos panario supervacuam orationem adiecisse; debuisse contentos esse panarium seu saccum ostendere; sed e contrario, panario supersedere illos potuisse, non opus illis panario fuisse. Et hoc ipsum quidem responsum duobus modis intelligi potest: uno modo, ut dixerint Spartani, rem supervacaneam fecisse Samios quod panarium monstrassent; nempe, satis fuisse verbis exponere quid vellent: quam in partem Schneider accepit in Lexic. voc. Περιεργάζομαι. At haec quidem interpretatio parum apta videtur ubi hoc Samiis exprobrant Spartani, quod nimis multa verba faciant: itaque altero modo accipiendum fuerit responsum, panario (nempe hoc vocabulo, panarium sive saccus) supersedere eos potuisse, in hoc illos nimios (nimis loquaces) fuisse: quum enim panarium ipsum coram monstrassent, satis fuisse dicere, στίων δέεται; nil opus fuisse adiecto vocabulo ὁ θυλάκος. Satis caeteroquin constat, ad ineptiam usque adfectasse Spartanos brevilloquentiae gloriolam. S.

CAP. XLVII. 4. οὐκ οὕτω τιμωρῆσαι) Recte restituit Gronov. pro οὐκ τι e Med. cui plures forte Codd. suffragabuntur. Vellem praeterea praeberent: οὐκ οὕτω τιμωρῆσαι δεόμενοι Σαμίοισι ἐστρατεύοντο, ὡς τίσασθαι βουλόμενοι, non adeo Samiis, ut vindictae sumendae cupidis auxiliarentur, quam ut ipsi vindicarent iniuriam sibi illatam. Apud Plutarch. [de Malign. Herod.] T. II. p. 859. c. dixisse feruntur Lacedaemonii, ὡς οὐ βοηθοῦντες, οὐδ' ἐλευθεροῦντες, ἀλλὰ τιμωρούμενοι Σαμίους στρατεύσαιντο. Auxilium alteri ferre in iniuria propulsanda dicitur τιμωρεῖν, ἀμύνειν, et ἀρήγειν [τινί]: sed τιμωρεῖσθαι, τίσασθαι, ἀμύνεσθαι, et ἀλέξασθαι, [τινά] significant sibi illatam vindicare [in altero.] Illud Herodoti haud tritissimum, οὐκ οὕτω --- ὡς βουλόμενοι, quantillum fuisset Gronovio, lectoribus commendasse simillimis aliquot locis designatis e

p. 206, 24. p. 350, 15. [III. 120, 18. VI. 61, 3.] et p. 368, 46. [VI. 108, 14.] οὐ κατὰ ἐννοίην οὕτω, ὡς βουλόμενοι. VALCK.

10. καὶ ζῶων ἐνφασμένων) Haec redarguunt *Pliniana* Hist. Nat. VIII. 48. *Plurimis vero liciis texere, quae Polymita appellant, Alexandria instituit: magis etiam Is. Vossii coniecturas de Iudaeis Alexandrinis, talis ὑφαντικῆς auctoribus, et monstra fabulosaque animalia, cuiusmodi erant Cherubini et Seraphini, ut scribit, intextentibus; ad Catull. p. 196. Ars enim in Aegypto Alexandria multo vetustior, et, quae Iudaeis adfricantur, sine locuplete teste. Verum ista huius non sunt temporis et loci. Meliora Plinii de thorace Amasidis, Minervae sacro, lib. XIX. cap. 1. [sect. 2, 2.] et Aelian. Nat. An. IX. 17. in quo Ἀμασιν ex ἄμασιν praeclare Trillerus extudit. WESS. — Ζῶα in pictura, textura, et sculptura, non sola animalia dici, sed cuiuslibet generis figuras et imagines, iam saepius monuimus. Vide ad I. 70, 5. et ad I. 203, 11. S.*

CAP. XLVIII. 6. παῖδας τρικροσίους etc.) Inmanem hanc crudelitatem Plinius Nat. Hist. IX. 25. et Diogenes I. 95. obliti non sunt; de nobilium numero puerorum nihil. Plutarchus et mssti in trecentis acquiescunt, a quibus nihil dissentio. WESS. — Conf. Valck. ad c. 49, 7. S.

[13. ἐργόντων Κορινθίων) Nil variant, quod sciam, libri: sed fere non dubito τῶν Κορινθ. scripsisse Herodotum. S.]

19. ἐς τοῦτο δὲ οἱ ἐγένετο) Literis duabus repetitis legem: ἐς τοῦτο τόδε σφι ἐγένετο, ἐς δὲ οἱ Κορίνθιοι, τῶν παιδῶν οἱ φύλακοι, οἴχοντο. Si correctioni favent codices, ut favere videtur ms. Arch. tantilla forte non displicebit. VALCK.

Ibid. ἐς τοῦτο δὲ τόδε ἐγένετο) Vulgata ἐς τοῦτο δὲ οἱ excusatione caret: τοῦτο δὲ σφι, ne sententia labaret, Reiskius reposuit; ego msstos sequor Arch. et Vind. diversas codicum scripturas edentes. Quod autem [CAP. XLIX. 2.] φίλα ἦν iidem mssti mutatum ierunt, non laudo. Herodotea sunt φίλα ποιεῖσθαι, εἰρηναῖά οἱ ἦν, et consimilia. WESS.

CAP. XLIX. 5. εἰς ἀλλήλοισι διαφοροὶ ὄντες ἰωῦτοῖσι) Praeferunt haec insoliti quidpiam. Est, cui placet ὄντες οἱ ὦτοἱ h. e. αὐτοὶ, quamvis iidem sint, quippe ex Corinthiorum metropoli et eius propago, me non invidente. Herodotus II. 7. ἔστι εὐρέα Αἴγυπτος ἐοῦσα ὑπὲρ. Iterum IV. 46. ἀλλὰ φερέοικοι ὄντες πάντες ἔωσι ἰπποτοξοταί:

tum V. 95. αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει. Alia prudens negligo. De tempore deductae in Corcyram coloniae, non eadem omnium opinio. Eusebium si sequi consultum fuerit, Olymp. xviii. a Corinthiis occupata est: cuius quidem sententiam dum ill. Scaliger testimonio Diodori V. 16. stabilire voluit, a vero aberravit. Pityusae isthic initia describuntur, nulla Corcyrae. Strabo VI. p. 414. [p. 269. D. ed. Cas.] Echecratem, Corcyrae conditorem, comitem Archiae, colonos Syracusas deducendi, adiungit sub Olymp. xi.; Timaeus vero in Scholiis Apollonii Rh. IV. 1216. sexcentis ab eversa Troia annis constitutam ait; gravissime, modo Critici verba eius bene expresserint, lapsus: foret enim his ex calculis colonia Cypselo et Periandro posterior. Ut ut fuit, si Echecrates, coloniae auctor, aut ira percitus aut ignominia notatus, Corintho excessit, quod Timaeus significat; certa manent, quae de Corcyraeorum et Corinthiorum inimicitiiis hic produntur. Adde antiquissimum totâ Graeciâ navale praelium hos inter pugnatum apud Thucydidem I. 13. WESS.

Ibid. εἰς ἀλλήλοισι etc.) Nota quidem graeca locutio, διάφοροι ἐνύγχανον ἔοντες: sed nondum exputo, quid sibi velint ista: εἰς ἀλλήλοισι διάφοροι ἔοντες ἐωϋτοῖσι. Ponuntur ab Herodoto valde vicina, ἔστι -- ἐούσα, ἦν -- ἐών, et similia; sed de rebus tamen diversis: p. 237, 15. 20. 268, 26. 278, 5. [IV. 46. IV. 147. et 175.] Lib. VI. c. 52. de Eurysthene et Procle, τοὺτους, inquit, ἀνδραβέντας, αὐτοὺς τε ἀδελφεοὺς ἔοντες, λέγουσι διαφοροὺς εἶναι τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς αὐτίων ἀλλήλοισι. Ad istam rationem si hic legeretur, νῦν δὲ αἰεὶ, ἐπεὶ τε ἔκτισαν τὴν νῆτον, εἰς ἀλλήλοισι διάφοροι, ἔοντες ἐωϋτοῖσι συγγενεῖς, vel ὁμογενεῖς, vel simile quid, nihil hic esset impediti: nam revera Corcyraei cum Corinthiis eiusdem fuere generis atque originis participes, Corinthiorum quippe coloni; sed, quae maioribus suis debebant, habentes neglectui, opibus etiam elati, marique potentes, ab antiquissimis usque temporibus in sua viscera saevientes bella gessere cum Corinthiis, viciniis Atheniensibus discordiam foventibus, dum suas inter se vires colliderent, utilissima. VALCK. — Vide Var. Lect. et conf. III. 108, 4 seq. et Adn. ad I. 122, 4. S.

7. ἐπ' ἐκτομῇ) Sardes misit τῶν πρώτων Κερκυραίων τοὺς

παῖδας. Cap. 48. dicitur eum in finem misisse παῖδας τριηκοσίων ἀνδρῶν τῶν πρώτων: ubi rectius τριηκοσίων videtur legisse Plutarch. II. p. 859. f. Hic et in seqq. narrata Diogenes Laërt. addigit I. 94. et 95. ubi notat Menagius. VALCK.

CAP. L. 6. Προκλῆς) Sic omnes. Th. Gale ex Arch. Πατροκλῆς eruit, deceptus linea, qua προκλῆς in codice ornatur: habet eandem Περιανδρος, et, quae propria dicuntur, nomina. Diogenes I. 100. et Athenaeus XIII. p. 589. f. tyranni nomen parili modo scribunt; Pausaniae II. 28. Πατροκλῆς est, frequentissima utriusque tituli ex compendiariae scriptionis lege conmutatione. WESS.

16. τέλος δέ μιν περιθύμως ἐχόμενος) Quod edebatur περί θυμῷ ἐχόμενος docti viri per tmesin dissectum censuerunt: mihi περιέχισθαι creberrime se in Musis obfert, nusquam, quod quidem recordor, tali usu. Περιθύμως dabit Aeschylus Choëph. 38. Περιθύμως (quod in Arch.) ἔχων Noster II. 162. et ὀργῇ ἐχόμενος I. 141. etiam Prædicius Bell. Goth. I. 10. qui quoque c. 7. καὶ θυμῷ πολλῷ ἤδη ἐχόμενος, et c. 18. θυμῷ μεγάλῃ ἐχόμενος: tum, quod paulo audacius, cap. ult. θυμῷ τε πολλῷ καὶ κραυγῇ ἐχόμενοι. WESS. — Cum περιθύμως stare ἐχόμενος non potest: ἔχων oportebat, ut II. 162, 25. Itaque tenenda longe plurimorum codicum scriptura περί θυμῷ, quemadmodum apud Poëtam Iliad. v. 119. ὤμην δὲ νημεσσῶμαι περί κῆρι: et ibid. 206. τότε δὴ περί κῆρι Πηλεΐδων ἐχολῶθη: sive cum Schaef. περί retracto accentu pingere malueris, περί θυμῷ ἐχόμενος, ut περί idem ac περισσῶς valeat, quomodo talibus in locis apud Poëtam scribere doctiores Editores consueverunt. S.

CAP. LI. 14. ἀπελαινόμενος ἄν' ἡῖε) Eleganter ὦν ἡῖε Cl. Reiskias. Quid si ἄν istud παραπληρωματικὸν sit, ut profecto paullo superius est? [De usu particulae ἄν cum indicativo, in re quae subinde fit, vel idemtidem fieri solet, vide Herman. Adn. 286. ad Viger. et, quem is laudat, Brunck. ad Sophocl. Philoct. 290. Caeterum conf. Var. Lect. ad h. l.] Porro ἐπ' ἐτέρην τῶν ἐταίρων vitiose scriptum Cl. de Pauw censetur: nam sodalium, inquit, aedes si adisset Lycophron, non recepissent eum, quia Periandri erat filius, sed quoniam amicus et sodalis: praestare ἐπ' ἐτέρην τῶν ἐτέρων. Sic ille, argute magis, opinor, quam solide. Sodalium, τῶν ἐταίρων, abesse non potest mentio. Ceterum a Periandri edicto Oedipi verba

ap. Sophoclem Oed. Tyr. 347. μήτ' εἰσδέχσθαι, μήτε προσφανεῖν τινα, non abirent multum, ni uberiorem ea quae sequuntur, sanctionem complecterentur. WESS.

CAP. LII. 16. εἰ γάρ τις συμφορὴ ἐν αὐτοῖσι ἐγγόνεσι) Hesychius: Ἐναντιότης, ἔρις καὶ Ἐναντίοι, ἀλλήλοις ἐρίζοντες: hoc si verum est, ἐναντίοις hic scribi potuit pro ἐρίζουσιν: εἰ γάρ τις συμφορὴ ἐναντίοις ἐγγόνεσι, ἐξ ἧς ὑπεψήην ἐς ἐμὲ ἔχεις. Suum sic tegit irati crudele facinus Periander, qui uxorem Melissam interfecerat, ὑπὸ ὀργῆς βαλὼν ὑποβάθρῳ, ἣ λαμπρίσας τὴν γυναῖκα ἐγκυνε εὖσαν, ut scribit Diog. Laërt. I. 94. Quid Periandrum crudelem reddiderit narrat Parthen. περὶ Ἐρωτ. Παθῆμ. c. 17. VALCK.

Ibid. ἐν αὐτοῖσι ἐγγόνεσι) Fuit qui ἐν οἰκίοις emendaret: neque enim αὐτοῖσι, si ad ἀγαθὰ referatur, consistere posset. Hoc verum quidem. At ἐν αὐτοῖσι, modo tacitum πρῆγμασι intelligatur, bene procedit. Reiskio ἐν αὐτοῖσι, aut αὐτοῖσι idem est atque ἐν ἡμῖν αὐτοῖς, si quae calamitas nobismet ipsis contigit. WESS. — Reiskius, in editis Animadv. adsentiens Wesselingio, ἐν αὐτοῖσι his in rebus, hoc in negotio interpretatur. Mihi prior eiusdem interpretatio probata est; ita tamen ut ἐν αὐτοῖσι intelligam apud nos, in familia nostra. IV. 97, 19. habemus ἑωυτοῦ εἵκεν idem valens ac ἑμεωυτοῦ. conf. Var. Lect. VII. 28, 5. Pro ἑωυτ. vel ἑαυτ. vero haud raro nudum αὐτ. ponitur: sic II. 143, 19. αὐτοῦς valet ἑωυτοῦς: et II. 162, 25. αὐτῷ i. q. ἑωυτῷ. Atque etiam III. 85, 5. αὐτῶν haud obscure notione ἡμῶν positum videtur. S.

19. ὅσον φθονέσθαι κρίσσειν etc.) In celebri hoc et passim cunctis probato dicto si qui ex Stobaeo ὅσον praeoptaverint, non repugnabo. Brevius κρίσσειν οἰκτιρμῶν φθόνος Pindarus extr. ode I. Pyth. WESS.

30. ἐντα αἰτιώτατον) Perbrevis exstat apud Diogen. Laërt. I. 100. epistola Dorica, velut a Periandro scripta ad socerum Proctem, cuius pars sic vulgari debuerat: Ἀμὴν μὲν ἀκούσιον τᾷς δάματρος τὸ ἄγος· τὸ δὲ ἐκὼν, τῷ παιδί ἦν ἀπὸ θυμοῦ με ποιήσας, ἀδικεῖς. ἢ ὦν, παῦσον τὰν ἀπῆνειαν τῷ παιδός, ἢ ἐγὼ τὸ ἀμνησῶμαι. Pro τοῖ Dorismus τὸ, id est σὲ, postulabat. Uxor cadaver Epidaurum ad Proctem misisse videri posset e Pausania Periander, qui Melissae quoque μημα prope Epidaurum invenit II. [28.] p. 177. VALCK.

CAP. LIII. 6. οὐκ ἐνεώρα) Tot schedis obluctari temerarium censeo, eoque magis, quod dictio Herodoti genium spiret. Εἰ γὰρ ἐν ὧρων τοῦτο ἐν ὑμῖν scripsit lib. VIII. c. 140, 2. et I. 38. οὔτε ἄλλο --- παριδὼν τοι. Ex Medic. οὐκ ὧρα finxit docte οὐ νόον ὧρα Reiskius, quo uti non licet. WESS. — Frequenter verbo ἐνορᾶν utitur Noster; sed constanter ita, ut accusativus aliquis verbo iungatur. Quare nudum οὐκ ἐνεώρα utique videri poterat nimis abrupte hic positum: at nimirum e praeced. intelligendum, οὐκ ἐνεώρα αὐτὸν δυνατόν ὄντα τὰ πράγματα ἐπορᾶν. S.

6. τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν παίδων) Nomen iuveni, quod hic signatum non est, Nobil. Palmerius Exercit. p. 15. ex Aristotelis Politic. lib. V. 12. Gordium, cuius filius Psammetichus Periandro successerit, indidit. Verum Gordius ille, sive Gorgias potius, Periandrum non agnovit patrem, sed fratrem, utpote Cypselo progenitus. Plutarcho utor teste et auctore, Conviv. vii. Sapient. p. 160. WESS.

[8. ἀνακρίσιος) Commodius utique ἀποκρίσιος videri poterat, quod offerebant codices nonnulli: sed speciem hoc habet emendationis e librarii alicuius ingenio adlatae. S.]

14. ἢ αὐτὸς σφε ἀπελθὼν ἔχειν) Illa σφέα saepe dixit Herod. forsitan et hic, ἢ αὐτὸς σφεα ἀπελθὼν, ubi poni quoque potuit tanquam de exule κατελθὼν. Duo memorarat puella, τὴν τε τυραννίδα ἐς ἄλλους πεσεῖν, καὶ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς διαφωρθέντα, imperium, et bona paterna, quae sic in Attico quoque foro dicebantur. VALCK. — Σφε, ut μιν, valet αὐτὸν, αὐτήν, αὐτό: itaque h. l. ad οἶκον referri potest, et cap. 52, 18. ad συμφερόν. Sed non solum singularis numeri est id pronomen, verum etiam pluralis, ut apud Poëtam, Iliad λ'. 111. et τ'. 265. S.

15. φιλοτιμία κτήμα σκαιόν.) Nihil verius: at Periandri Lycophron non φιλότιμος, sed erat φιλόνηκος et pernicax. Quandoquidem tamen nimia φιλοτιμία et φιλονεικία vitia sunt adfinia, sic ut saepe iungantur φιλότιμος ἄγαν καὶ φιλόνηκος, quin dici nonnunquam videtur veteribus φιλοτιμία, quae propria potius adpellatione vocanda esset φιλονεικία, nihil et hic novandum censerem; si scripti libri vulgatae lectioni concinunt. Hanc praefert et Stobaeus Tit. xxiii. p. 190. ubi sequentes quoque leguntur Herodoteae Periandrines egregiae sententiae, nisi fallor, e poë.

Herodot. T. V. P. II.

E

tis expressae. Primam harum Sophocli debet Herodotus, postremam, τυραννὶς χρεῖμα σφαλερόν, πολλοὶ δὲ αὐτῆς ἱεασταὶ εἰσι, forsitan Euripidi. Euripidea Stobaei p. 343. Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξεύεται Δεινοῖς ἐρώσιν, ἥς Φυλακτίον περι: sic scripta retulit Grotius in Floril. p. 185. ut οἷς pro ἥς posuerit. Πέρι commutetur in περ, id est πάτερ, frequens in fine senariorum Euripidae. Locum sincerum praestabo, sic a me dudum emendatum:

Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξεύεται

δεινῶς ἐρώσιν, οὗς Φυλακτίον, πάτερ.

Regnum undique petitur misere amantium insidiis, quae, mi pater, praecavendae sunt. VALCK.

16. Μη τῷ κακῷ τὸ κακὸν ἰῶ) Melior hic ordo et probatior. Sophocles in Stob. Serm. IV. p. 54. κακοῖς ὅταν θάλωσιν ἰῶσθαι κακὰ. Apollon. Rh. IV. 1081. σχιδόμεν δὲ κακῷ κακὸν -- ἀκαιομένη. Appian. I. Bell. Civ. p. 601. Σύλλας κακῷ τὸ κακὸν ἰώμενος. [Similiter Idem, Civil. IV. c. 11. ἀτυχήματι τὸ ἀτύχημα ἰωμένη.] Libanium, Io. Chrysostomum, Palladium, Proclum, ipsumque Thucydid. V. 65. etsi alia ordinatione usum, nunc omitto. Qui quidem cum κακῷ articulum negent, nec hic necessarius erit. Vid. Duker. ad Thucydidem et Vincent. Riccardum ad S. Procli Or. XVII. p. 505. Προτιθῆαι, quod sequitur, dialectus, et ἀπίβαλον Stobaeus, mssti, atque usus rata habent. WESS.

28. Περίανδρος ἐπέλλετο εἰς τὴν Κέρκ.) Male Laurentius Perriander Corcyram ipse veniebat, iuvenis Corinthum. Conatus et consilium itineris indicantur, quo de more ad I. 68. Nex Lycophronis, ni fallat Schol. Thucydid. I. 13. ansam dedit certamini Corinthiorum et Coreyraeorum navali, quo nullum tota Graecia prius. Si Thucydidem audimus ipsum, pugna ista cclx. ante finem belli Peloponnesiaci annis pugnata fuit. Age, amputentur anni cclx. a Period. Iul. Ann. 4310. quo bellum istud terminatum fuit, et praelium in annum eiusdem Periodi 4050. incidet: at eo Cypselus. Periandri pater, necdum Corintho, Bacchiadis obpressis, potitus erat. Itaque errat Scholiastes. Probe memini, Ampl. Bouherium in cclx. Thucydidis annis vitium animadvertisse Dissert. Herodot. c. xv. atque ex cclx. annos fecisse clx., unde consequens esset, ut naumachia contigerit An. Per. Iul. 4150. quo, si Diogeni Laërtio et Euse-

bio credimus. Periander rebus humanis dudum exemptus erat. At hinc ab eo. Satis est, egregie a Thucydide firmari, inimicitias Corcyraeorum et Corinthiorum citissime ortas et propagatas fuisse, quo de superius. WESS. — Verbum στελλέσθαι subinde quidem latine redditur *proficisci, iter facere*; nec vero id satis adcurate. ἐστὶ δὲ λη quidem *perfectus* est significat; sed στέλλεται, ad iter se instruit; et ἐστὶ δὲ λη, ad iter se instruebat, *proficisci parabat. S.*

CAP. LIV. 4. ὑπερέβησαν) Reliqui sua in sede, haud inconmodum ἐπέβησαν Arch. et Vind. arbitratus. Sic IX. 69. ἐπέβησαν Ἀθηναῖσι τοῦ τείχεος. [ὑπερέβησαν significat, *ultra illam turrem eos iam penetrasse.*] Cur mox ἀπηλάθθησαν et ἐπισπόμενοι, quod *Portus* coniiciendo adsecutus fuerat, reformaverim, significatum saepe antea est. WESS. — ἐπισπόμενοι quidem unice verum est, at ἀπηλάθθησαν non deterius quam ἀπηλάθησαν. vide Var. Lect. c. 46, 1. et Adnot. ad I. 168, 7. S.

CAP. LV. 7. αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγενέμεν) Quae sequuntur, δήμου γὰρ τούτου ἦν, huius enim erat oppidi civis, in ipsius Codice perverse scripta rectius non attigisset in libello de Dial. Gregorius, quem Corinthum vocant. Δῆμον sive *demum* dicamus, seu *oppidum*, sive *curiam*, singula Ciceronis adfirmari possunt auctoritate. Non apud Athenienses tantum, sed et alibi pagi vel oppida *minora* dicebantur δῆμοι: neque tamen promiscue de quibusvis ista fuit adhibita appellatio; nihil minus. Quando e pagis diversis, vel minoribus oppidis, cives, seu sponte, aut etiam inviti coaluerant in unam civitatem; tum dicebantur isti pagi δῆμοι, et singulorum cives, in suam singuli veluti *curiam* transscripti, *curiales* et δημόται. Singula ista oppida sua sibi sacra habuerunt non tantum, sed et suos Magistratus, suum δῆμον, sive *popularem regiminis formam*. Ea de re forte dicam aliquando explicatius in *Diatribae de demis Attices*; in quibus eandem nominis rationem fuisse iudico, atque alibi locorum; et in hac ipsa *Pitana*, uno e minoribus oppidis Laconicis, duro Spartanae civitatis imperio parentibus. Erat Archias Herodoti demo-Pitanates, et Lacedaemonius. Videtur autem illo familiariter usus Herodotus; et, ut saepe humana fuit passus, propterea hanc avi huius Archiae collaudandi captasse occasionem: fecit

idem in aliis. Verum hac etiam in parte a Thucydide diversissimi ἡ Ἡροδότου διάθεσις ἐν ἅπασιν ἦν ἐπισκευῆς, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς συνηδομένη, ut vere civis eius iudicabat Dionysius. VALCK.

8. δήμου γὰρ τοῦτου ἦν) Nulla status his foret controversia, ni mssti et G. Corinthus dissentirent. Schedae Vind. et Arch. longius, me iudice, aberrant: in Corintho, ut passim editur, est, quod inprobo. Aldus vulgaverat Anno MDXII. αὐτὸς μὲν ἐπὶ τόνους συνεγερόμην δήμου τοῦ ἦν, ἀντὶ οὗ ἦν, vitiose citra dubium. Si scripseris, αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγερόμην, δήμου τοῦ ἦν, videbitur Herodoteum. Ita Corinthus certe opinatus est. Verum uberius hoc doctissimus iuvenis Gisb. Koerl, cui Corinthi de Dialectis Eclogas, culte tractatas, brevi debemus, examinabit. De Pitanae δήμῳ ad Eurotam Laconico Gronov. et Io. Meursius Miscell. Lac. IV. 9. WESS.

12. ὑπὸ Σαμίων εὔ.) Malui msstos plures sequi. Fateor, publice contumulatos bene (εὔ) plerumque fuisse sepultos; an semper, ignoro. Sane εὔ publicae sepulturae amplius quoddam decus addit. Vocula ipsa saepe orationem terminat in Herodoto, cap. 82. monitore Gronov., in Perictiones Fragm. ap. Stob. pag. 488. ἀνδάνει ταῖς γυγνομέναισι εὔ. Ego vero non ambigo, quin ταφθῆναι Noster nationis et dialecti consuetudine exaraverit. Conf. Eustath. in Homer. p. 519, 41. WESS. — Adde Adn. ad I. 130, 8. et ad II. 121, 11. S.

CAP. LVI. 5. λόγος ὤρηται, λέγεται) Apte nexa haec non sunt: saltem λέγεται γὰρ etc. Praestaret ὤρηται λέγεσθαι, Πολυκράτεια etc. Sic adsolet enim. Ὁ λόγος ὅδε ὤρηται λέγεσθαι: IV. 16. Iterum VI. 86, 4. Statim μόλιβδου, Ael. Dionysio ap. Eustath. in Homer. pag. 1340, 30. [p. 1469, 20. ed. Bas.] obtemperans, amplexus sum. Vid. ad Diodorum lib. II. [c. 10.] pag. 125. WESS. — Qua caussa λέγεται γὰρ maluerit Vir doctissimus, non video: immo prorsus ab hoc loco aliena foret haec particula. Nec vero ad λόγος ὤρηται quidquam desideratur: sic sane et φάτις ὤρηται ait, VII. 189, 7. fama exiit, emanavit, fertur. Caeterum moneo, esse h. l. plenam locutionem, qua alias elliptica usum esse vidimus Nostrum: quod si enim contuleris loca a nobis in Adn. ad I. 58, 7. adlata, intel-

liges, ex more *Nostri* citra sententiae damnum omitti h. l. verbum λέγεται potuisset; quod ipsum verbum, si vel ab uno vetere codice abesset, equidem arbitrarer temere in reliquos codices invasisse e scholio, quo olim aliquis adnotasset, λόγος ὤρμηται idem ac λέγεται valere. S.

8 seq. ταύτην πρώτην στρατηγήν etc.) Egregius, nimius tamen, *Medic.* est in Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς. Postremum satis fuerat. Alia prave mutat. Vagum et generale nimis, (quod et G. Arnaldus Animadv. cap. 29. vidit:) ubi πρώτην induxeris, sententiae nascitur genus. Primam fuisse signat, ut eiusmodi in Asiam expeditionum initia constarent. Finxi praeterea στρατηγήν ex coniectura, quam perpetuus Scriptoris mos certissimam praestat. Praeivit quidam ex parte Editor Genevensis. WESS.

Ibid. ταύτην πρώτην - - - Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς) Istam primam expeditionem in Asiam dicuntur suscepisse, ταύτην πρώτην στρατηγήν: sic enim scripserat: perperam Gronovium oblitterasse vocem πρώτην, monuerat G. Arnaldus Anim. pag. 162. Precibus Ionum Asiaticorum excitati iam ante Spartani rebus se miscuerant Asiaticis, Herod. I. cap. 152. sed haec prima illorum erat στρατεία, vel ἔξοδος, in Asiam. Imitator Herodoti Pausanias de primo loquens bello Messenico, IV. [5.] p. 292. ταύτην, inquit, Λακεδαιμόνιοι πρώτην ἐπὶ Μεσσηνίους ἔξοδον ἐποιήσαντο. Scientem historiae Graecae neminem sanequam offenderent alibi Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς: sed hoc in loco Lacedaemonios e proximis notissimos nemo requireret, si Δωριεῖς in Codicum nominarentur contextu, voce Λακεδαιμόνιοι in marginem reiecta. Alia longe res est in his Atheniensis Euphemi apud Thucyd. VI. 82. Imperio recusamus esse subditi ἡμεῖς, (Ἀθηναῖοι,) Ἴωνες ὄντες, Πελοποννησίοις, Δωριεῦσι, respondentis ad ista Syracusani Hermocratis, cap. 80. ἐπιβουλεύμεθα μὲν ὑπὸ Ἴωνων, αἰεὶ πολεμίων, προσδιδόμεθα δὲ ὑπὸ ὑμῶν, Δωριεῖς Δωριέων. Apud Pausan. VII. pag. 537. bellis Persicis Achaei Λακεδαιμονίους Δωριεῖς ἀπηξίουον σφίσιν ἡγῆσθαι. Hoc nominis honore superbi praesertim Heraclidae Spartani se libenter Δωριεῖς nuncupabant; Asiaticos non tantum, sed Athenienses vel in primis per contemptum Ἴωνας: vid. Thucydides p. 323, 72. 426, 51. 450, 46. 482, 21. 483, 66. 520, 56. Propter ista horumque similia, plerique tanquam Herodotea hic etiam utrumque censebunt retinendum. VALCK.

CAP. LVII. 5. καὶ νησιωτέων μάλιστα ἐπλούτεον) Quod Corinthus hinc adfert κατ' ἀρχαίς νησιωτέων etc. unde acciperit, iuxta cum illis scio, qui ignorant: est quoque inutile. Siphniorum metalla et pecuniae veterem abundantiam, (nam seriore aevo nihil illis tenuius,) ex Nostro, Suida et Phavorino in luce S. Bochartus posuit de Phoenic. Colon. lib. I. 14.; quibus accedere Pausanias, Siphniorum apud Delphos thesaurum atque opes memorans lib. X. 11. pag. 823., obportune potuerat. WESS.

11. εἰ αὐτοῖσι) In Gregorii de Dialectis libro msto legitur: ὡς αὐτοῖσι τὰ παρεόντα ἀγαθὰ etc. Si qui forte Codd. affirmarent, illud ὡς considerari mereretur; pro πῶς, quomodo, Tragicis aliisque frequens. Siphniis datum oraculum soli debemus, opinor, Herodoto, quo iubentur Φράσασθαι ξύλινόν τε λόχον, κήρυκά τ' ἐρυθρόν. Huius ξυλίνου λόχου fieri potest, ut Themistocles fuerit recordatus, dum Delphici vatis τεῖχος ξύλινον civibus ille suis utiliter interpretabatur: Φράζεσθαι, in oraculis verbum usitatissimum, significans animo considerare, saepius etiam notat considerata cavere, φυλάξασθαι. Apud Plutarch. T. I. pag. 597. c. et T. II. pag. 599. v. Φράζω δὲ Σπάρτη, -- Μὴ σθένει ἀρτίπιδος βλάβη χωλῇ βασιλείᾳ. Vates Diopithes in Xenoph. Ἑλλ. III. p. 289, 6. εἶπεν ὡς Ἀπόλλωνος χρησμὸς εἶη, Φυλάξασθαι τὴν χωλὴν βασιλείαν: utrumque iunxit in Agesilao Plutarch. I. p. 612. E. εἶλοντο χωλὸν καὶ πεπηρωμένον, ὃ παντὸς μᾶλλον αὐτοὺς ἐδίδασκε Φράζεσθαι καὶ φυλάττεσθαι τὸ δαιμόνιον. D'o Delphico rectius obsecundassent Spartani; nam egregius Imperator Agesilaus immoderato in Thebanos odio suaeque dominandi cupidine patriam pessumdedit. VALCK.

CAP. LVIII. 6. αἱ νῆες ἦσαν μιλητιφείες) Grammaticis si fides manet, ἰακόν erit τὸ νῆες ex Vindob.; in Musis, quod supra admonitum, mira valet inconstantia, nullā scriptoris culpā. Naves μιλητοπάροχοι Homeri versibus celebrantur: μιλητιφεῖας qui adpellarit, novi neminem. Eustathius de compositis ex ἀλφειῷ huiusmodi, διὰ δὲ τοῦ φ, μόνον τὸ ἰῶτα ἔχουσιν οἷον ἀνηλιφῆς ναῦς, ἢ μὴ ἀλφειῖα πίσση, καὶ πισσαλιφῆς, ἢ πεπισσωμένη: in Odyss. p. 1561, 8. [p. 260, 45. ed. Bas.] Paria Etymolog. p. 61, 5.; quorum quidem ex scito μιλητηλιφεῖες levi opera fingentur. Mihi Arch. μιλητηλοφείες vehementer blandiuntur. Ξηραλοφείν, μυραλοφείν suppetias ferunt. WESS.

CAP. LIX. 2. Ἐδρεῖαν τὴν ἐπὶ Πελοποννήσῳ) Praeclara Arch. et Vind. laus ex instaurata insula. Θυρέη, Thyrea, in mediterraneis Argolidis et Laconicae finibus, in numero insularum locum capessivit nunquam, neque potuit. Venit in conditionem ea post acre certamen, de quo I. 82., Spartanorum; a quibus humanissime Aeginetis exulibus contributa fuit colenda et habitanda, Pausania auctore lib. II. c. 29. et 38. Nihil proinde iuris in eam Hermionensibus. Contra ea, ut Cl. Askew belle animadvertit, Hydrea insula e regione Hermiones in sinu Saronico situm habebat, eodem Pausania Corinth. cap. 34. p. 192. testificante. Est quidem in Steph. Byz. Ἐδρεῖα, νῆσος πρὸς τῇ Τροιζήνι, sed stabilit insulae posituram: vicinae enim Hermione et Troezen; unde et Samii pecunia redemptam Troezeniis certa lege tradiderunt. Atque hinc fortassis πρὸς τῇ Τροιζήνι in Stephano, quoniam eius in civitatis potestatem devenerat. WESS.

5. Ζακυνθίους ἐξελοῦντες) Omnes ita. Herodoto solemnia sunt ἐξελῶντες, ἐξελῶν, ἐλῶν, IV. 148. V. 63. IX. 89., ad quam formam et hic ἐξελῶντες scripsisse, credibile est. Eadem Jo. Piersoni sententia ad Moerid. pag. 146. WESS. — Potuerat ἐξελῶντες scribere, sed et ἐξελοῦντες probum. Vide nostram Var. Lect. S.

8. τῆς Δικτύνης) Sic omnes, etiam Valla. Δικτύνην, Dictynnā, creberrime alii, ut notum omnibus, scribunt. In numis Cretensium apud Mediobarbum ΔΙΚΤΙΝΑ: in Cornuto Nat. Deor. c. 34. [pag. 230. ed. Gal.] Δίκτυνα et Δίκτηνα. Multa de ea Diodorus V. 76. et ill. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Dian. vs. 205. WESS.

10. καπρίους ἐχ. τὰς πρῶρας) Prorarum insignia, capros, arietes, tauros, apros, leones, viri longe doctissimi, Scaliger, D. Heinsius, Stanleius, ea ornarunt eruditionis copia, ut tacere consultum sit. Accedat Iungermannus ad Pollua. I. 83. Nam Κυπρίους Arch. et Vind., nisi lapsus offendentis fuerit calami, non intelligo. WESS.

12. ἔγνωτον ἔχοντες) H. Stephani praeiudicio, Prolegom. Edit. Secundae, ἐν κότον ἔχοντες scribendum ubique: solum verum esse κότον ἐνέχειν ex lib. I. c. 18., quod per tmesin, ut Herodoti plura, disiunctum ἐν κότον ἔχειν prae-buerit; ἔγνωτον praeterea in adiectivis locum semper ha-

bere. Ego vero bene reminiscens ἔγκοτον στύγος Aeschyli Choëph. vs. 391. et Homeri κότον ἔχειν, Ἰλ. α. 82., in viri doctissimi iudicio non acquiesco. Vetant Scholiastes, Timæus, et Suidas, et Scriptor ipsemet; siquidem VIII. 29. τούτων δὴ σφί ἀμφοτέρων ἔχοντες ἔγκοτον; et IX. 109. ταύτη οὐκ ἔχε ἔγκοτον: in quibus tmesi nulla occasio. WESS.

CAP. LX. 2. εὐρέως τε ὑψηλοῦ ἐς πινυ.) Gronovium, semper in Medic. proelivem, nihil hic demutasse, [scil. non abiecisce vocab. ὄρυγμα, vulgo olim post ὑψηλοῦ insertum.] mirum accidit. Verissima sunt, quae amplectimur. ὄρυγμα ex insecutis insertum imprudenter fuit. Iustum praeterea τούτου τὸ ὄρ. ex schedis, videlicet montis; nec alia Cl. Reiskii suspicio. WESS. — Vide nostram Var. Lect. S.

6. διὰ παντός δὲ αὐτοῦ) Fossa erat ἀμφίστομος, duplici instructa ore. Quare διὰ παντός non aliud vult, ac per eundem montem et iuxta priorem fossam [sive in illius medio] excavatam fuisse alteram, quae aquae ductus vicem praeberet. Prior hominibus transitum dabat, ut, si quid aquae ductui labis fieret, sarciretur: unde et latior et celsior altera erat: nam τριπλοῦν Vallae et Codicum manifesto aberrat. Mecum faciunt Cl. de Pauw et Reiskius. Ὁρώρυκται, etsi ὠρυκται II. 158., possessionem recepit: illud enim et cap. 186. Musae primae, atque alias. Placuit quod οἰκετεύμενον διὰ σωλ. ex codicum consensione. WESS.

CAP. LXI. 4. τῶν οἰκίων μελεδωνόν) Servari οἰκίων μελ. potuerat, ni Scriptori placuisset prius. Μελεδωνόν τῶν οἰκίων cap. 63. et ἐπίτροπον τῶν οἰκίων cap. 65. fuisse Magum scribit. Mitto perpetuam in his libroriorum aberrationem. Conf. I. 109. Recte Manasses in Annalibus, Οἱ τῶν δαμάτωι φύλακες τῶν βασιλείων Μάγοι, de his fratribus. WESS.

13. ὁ μάγος Πατιζέθης) Notabile Pass. codicis ex Dionysia Milesio Scholion ob diversam nominis Magi scripturam. Κατιζέθης Zonarae ex Herodoto, sed corrupte. Alii longius abeunt, de quibus Ian. Rutgersius Var. Lect. I. 8. et III. 10. Vallae Latina, tanquam ambigua, Stephanus olim in Voc. Herodoti Recensione castigavit. Et erant sane, tametsi quadam tenus congrua Arch., non bona. WESS.

16. προερίοντα -- ὡς Σ. ἀκουστέα εἶη) Quando paulo legitur inferius, εἰ κήρυκες προηγόρευον ταῦτα, lectio Cod. Arch.

abiici debuerat a Galeo, non tentari. [Scil. pro mendoso προελθόντες, quod Arch. hic habet, „forte προσελθόντας“ adnotaverat Gal.] De praecone praesertim frequentata προειπεῖν, προαγορεύειν, προερῆν, significant proclamando edicere vel denuntiare. Προειπεῖν quum forte legeretur in Attica lege Demosth. contr. Macart. p. 607, 83. in errorem induxit S. Petitem in Legg. Att. pag. 623. Scribi debuerat: προειπεῖν τῷ κτείναντι: et apud eundem Dem. p. 647, 98. ὀνομαστὶ μὲν οὐδενὶ μὴ προαγορεύειν, τοῖς δεδρακόσι δὲ καὶ κτείνασι. Doctis notum est quid in Attico foro diceretur πρόρρησις et προαγορεύσις. Herodoti Magus edici iussit exercitui, ὡς Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστέα εἶη. Sophoclis est in Elect. 340. τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα. Istam quidem scribendi formam Noster alibi, quantum memini, non adhibuit; qua Thucyd. utitur et I. 86. οὓς οὐ παραδοτέα τοῖς Ἀθηναίοις ἐστὶν, οὐδὲ δίκαις καὶ λόγοις διακριτέα, - ἀλλὰ τιμωρητέα ἐν τάχει. Illa Tragicis, Comicis, Platoni, ceterisque Atticis est multo usitatior forma, qua docet amabilis ille morum magister in Xenoph. Ἀπομν. II. p. 430, 27. quo modo θεραπευτέον τοὺς θεοὺς, τοὺς φίλους εὐεργετητέον, τὴν πόλιν ὠφελήτέον. Ab utraque distant Herodoteum, οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα ἀνθρώποις, et similia. VALCK.

CAP. LXII. 4. ἐν Ἀγβατάνοισι) Stephanus Byz. haec Herodoti ista in Voce advocans, sic iubet; Laurentius in suis invenit schedis. At nullum gravius urget imperium, quam Scriptoris, cap. 64. urbem non aliter exarantis. Adde lib. I. c. 98. Quae autem Syriae illa Ecbatana sive Agbatana, decernere non stricte queo. Memorat Iosephus Vit. cap. 12. p. 6. Ἐκβάτανα in Galilaeae tractu, sed male habita et vitiosa, quod Spanhemius et Relandus viderunt. In Plinii Hist. Nat. V. 19. de Carmelo, et in monte oppidum eodem nomine, quondam Ecbatana dictum. Id huc pertinere, probabile est. WESS. — De hoc Syriae oppido consulendus omnino Hyde, Relig. Vet. Pers. pag. 541. S.

10. οὕτω μοι) Perplacet: Οὕτω μοι διεπρήξαο τό τοι προσέδικα πρῆγμα; ita-ne mihi rem executus es, quam tibi iniunxeram? Sic ista dum vertebat Valla, οὕτω se reperisse demonstrat in suo Cod. enotatum a Galeo ex Arch. Vallae versio, hominis ut erant tum tempora perdocti, centies

minus cogitate fuit a correctoribus interpolata. Quid in suis invenerit Zonaras, decerni nequit. Quod infra legitur, [L. 13. seq.] οὐ -- τι -- ἢ μέγα ἢ σμικρὸν, (conf. pag. 327, 4.) [V. 106, 14.] significans nihil prorsus, frequentatur apud Oratores etiam Atticos. VALCK.

18. νεώτερον κακὸν ἀναβλαστή) νεώτερον κακὸν qui dixerit, novi neminem: novi qui κακὸν vel κακὰ ἀναβλαστῆν et ἀναφύεσθαι eodem sensu posuerint; plurimos autem, qui pro κακὸν per εὐφημισμὸν scripserint νεώτερον: ut adeo, si κακὸν omitteretur in Codicibus, ex interpretamento fluxisse videretur. Pausan. IV. p. 367. οὐδὲ ἐκ τῶν Μισσηνίων -- ἐγένετο οὐδὲν ἐξ αὐτῶν νεώτερον: idem illud sic adhibuere Herod. V. 19. 35. et 93. VIII. 142. Thucyd. p. 85, 34. Euripid. Rhese vs. 590. Aristoph. Ἐκκλ. 338. Λέγειν τι νεώτερον est in Eurip. Or. 1331. ut in Platonis Protag. pag. 310. μήτι νεώτερον ἀγγέλλεις; οὐδὲν γ', ἢ δ' ὅς, εἰ μὴ ἀγαθὰ γέ. Insidiis alteri structis res novas moliri, νεώτερα βουλευῆσαι dicitur Herodoto I. 210. cuius est in lib. VIII. c. 21. ἦν τι καταλαμβάνῃ νεώτερον τὸν πεζόν. Huius vice Thucyd. VII. 64. dum scribit, εἰ ξυμβήσεται τι ἄλλο, secundum Schol. εὐφημότατα ἡνίκατο τὴν ἥταν. Solà quoque vocolà τὰ mala quaevis bellica designantur in Eurip. Phoen. 642. καὶ τί σοι πόλος γένεται. VALCK. Ibid. νεώτερον ἀναβλαστήσει) Quod in verbo ausus sum, schedae excusabunt; excusabunt etiam κακὸν in exsilium actum, a Vindob. et Valla merito proscriptum. Νεώτερόν τι ποιεῖν habet V. 19. et aliàs, expressum κακὸν non desiderans. Immo vero plura credo in hac vicinia mutationem subiisse, fuisseque primitus, uti Codd. praecedunt, νῦν ὧν μοι μεταδιώξας τὸν κήρυκα ἐξετάζειν παρ' ὅτεν etc. Convenit Scriptoris elegantiae, qua inferius cap. 134. σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι. Sunt, quae iuvare possunt, et alia. Hoc celare iniustum foret, glossatorem S. Germani ἐτάζειν hic reperisse. Sic enim Ἐτάζειν τὸ ἐξετάζειν, Ἡρόδοτος I'. WESS.

CAP. LXIII. 6. αὐτὸς τοι Σμέρδις) Vere libri veteres: labat ceteroqui oratio, quod Reiskium non latuit. Ἐς ὅψιν, postulanti bus msstis, cur recusarem, nihil erat. ἔρχεσθαι εἰς ὅψιν praebebit Diodorus, φαίνεσθαι εἰς ὅψιν alii, quos in re nota non fatigabo. Vide tamen VII. 6. WESS.

17. ὁ ἐπιβατεύων τοῦ Σμέρδιος οὐνόματος) Recurrit c. 67.

et IX. 94. Singulare et rarum Pollux habuit: itaque plures, tanquam emblema, ornandae orationi inseruerunt. Tale Iamblichi ἵνα μὴ καὶ ἑτέρα τις τοῦ τῆς Σινωνίδας ἐπιβατεύσῃ ὀνόματος apud Phot. Biblioth. p. 248. [ed. Rothom.] Procopio, aemulatore Herodoteo, mire arrisit: οὐτε τοῦ ὀνόματος ἐπιβατεύσαι ἤξιωσεν, Bell. Goth. I. 1. et Bell. Pers. I. 25., tum Vandal. I. 11. etc. WESS.

CAP. LXIV. 8. τῇ ἀπάσῃ συμφορῇ) Corrigitur τῇ ἀπαντεύσῃ occurrente: verum ἀπάσῃ, summā totāque, recte erit, sicuti docti norunt monentque. [Iterum c. 65 extr. ἀπέκλαι πᾶσαν τὴν ἰωντοῦ περὶ ξιν. Conf. Lexicon nostrum Polyb. voce Πᾶς, num. 3.] Maiorem movet litem [l. 11.] τοῦ κοιλιοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης, sive, ut Gronov. in Latinis, *fungus vaginae gladii*. Est-ne summa an ima vaginae pars? Eustathius et Grammaticorum plures prius optant ἐτὶ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους interpretantur: quibus favet Portus. Contra Pavius, quod capulus sit obtusior et ad vulnus inferendum ineptior, μύκητα esse illud ferrum, quod in ima parte mucronem ambit et ipsius est mucronis theca. Satis speciose. Mihi forma gladii apud Persas et Graecorum priscos non explorata est cognita, potior tamen Criticorum caussa. Similitudo μύκητος, *fungi*, manubrio gladii propior est, quam extremae vaginae. Nicandri praeterea Alexiph. vs. 103. μύκης ὅθι καί πεσεν ἄρης vaginae extrema indicare nequeunt; bene Schol. μύκης κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους, τὸ κατακλιῖον τὴν θήκην. Eadem Etymolog. p. 594., leviter in prima voce vitiosus: minime vero Plutarchi de Flumin. p. 63. ἐξέπισεν αὐτοῦ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους ὁ μύκης: illis enim nihil ad hanc rem clarius. WESS.

11. τοῦ κοιλιοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης) Eustathio, ubi excitat Herodotea, in Ἰλ. β'. pag. 219, 27. μύκης minus accurate fuisse dicitur ἢ λαβὴ τοῦ ξίφους. Cautius Zonaras Ann. IV. pag. 127. d. ipsa transcripsit Herodoti verba, τοῦ κοιλιοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης ἐξέπισε. Recte, credo, definitur ab aliis τὸ κατακλιῖν τὴν θήκην τοῦ ξίφους: fungo namque cadente Cambysis acinaces vagina fuit nudatus. Loca Grammaticorum collegit Abr. Berckel. ad Steph. voc. Μυκῆναι. Huius non meminerat historiae interpretes Pausaniae, quem huc respexisse minime dubito I. [c. 28.] p. 70. Λέγεται καὶ ἄλλα τῶν ἀνύχων αὐτόματα ἐπιβαίνειν σὺν τῷ δικαίῳ τιμωρίαν ἀν-

ἄριστος ἔργον δὲ κάλλιστον καὶ δόξῃ φανερώτατον ὁ Καμβύσης παρίσχετο ἀκιννάκης. Nihil sanequam fecit ista res ad Atheniensium gloriam: τί γὰρ Καμβύση καὶ Ἀθηναίοις ἦν πρῆγμα; [Perspecte ista Pausaniae graeca sic gallice reddidit nuperrus doctus Interpres: et l'exemple le plus célèbre en ce genre est celui du sabre de Cambyse.] Illud vero mirabile, quod Cambysi, idem evenisse Annibali secundum Pausan. VIII. pag. 623. Poenum deceperat Iupiter Ammon nomine Ἀμβύσης: Cambysen Latona, nomine Ἐμβασιάνων. Figura ex ambiguo coelestibus istis valde fuit adamata. VALCK. — De vi vocab. μύκης videndus omnino Schneider, Animady. in Nicandri Alexiph. vs. 103. et quos ille laudavit auctores; quibus adiiciendum Hecataei fragmentum, ex Scholiis Venetis ad Iliad. XV. 302. a Creuzero prolatum in Historicor. Graec. antiquiss. Fragm. pag. 77. S.

14. ὡς οἱ καίριῳ ἔδοξε τεύεσθαι) Laurentius male vertat. Palmerius, quem ducem Gronov. habuit, melius, Exercitat. p. 16., non neglectis Syriae Ecbatanis. Non repeto caussas, quibus Ἀγβάτανα ex msstis restitui. [Vide supra, ad cap. 62, 4.] Iosephum Antiq. XI. 2, 2., Cambysis obitum Damasci contigisse scribentem, miror, nec minus Ctesiam, qui Babylone. WESS. — Ad καίριῳ intelligi πληγῇ, vix opus fuerit ut moneatur Herodoti lector. S.

CAP. LXV. 16. ὑπεραιρημένου) Sive cum Reiskio scribendum ὑπαραιρημένου, seu ὑπεξαραιρημένου, Smerde submoto, vel sublato: hoc praebet lib. VII. c. 8. §. 3. Portus in Ἀραιρημένος nostrum illud non attigit. VALCK.

Ibid. ὑπαραιρημένου) Gronovii coniecturam firmat Pass. codex. Παραιρημένου, ut plures schedae hic et eap. 126., praesidium ex Demosthenis Philipp. II. p. 46. et eius Scholiaste, quem Suidas descripsit, [item ex Polyb. I. 9, 6.] nancisci posset, nisi vulgatum dialecto congrueret aptius. WESS.

[27. οἰκιστάτων) In nostro exemplo ante *ν* iota operarum errore irrepsisse, non est quod moneam. De vocali antepenultimae syllabae notare debeo, editos quidem libros omnes *ω* longum tenere; recte illos quidem hactenus, quoniam ob divulsam in duas vocales diphthongum *ω* praecedit brevis syllaba. Codex vero ms. F. (nescio an consentientibus aliis) et h. l. et V. 5, 8. breve *ο* habet, ne is

quidem male, nempe omissis utrobique super η (quo pacto ille constanter diphthongum η pingit,) punctis diaereticis. At altero loco, V. 5, 8. editi omnes ante Schaeff. et Borh. οἰκνίστατ. praeferunt, brevi e. utentes, simul tamen diphthongo in duas syllabas distracta. S.]

35. ἀπαιρεθῆναι) Membranae hoc desiderant, scriptore consentiente. Paulo ante, δέσας μὴ ἀπαιρεθῶ τὴν ἀρχήν. Rursus I. 69. ὡς ἀπαιρεθείησαν ὑπὸ Σαμίων. Denique III. 126. ὑπὸ Μήδων ἀπαραιρημένους τὴν ἀρχήν. WESS.

40. μὴ ἀνασωσαμένους δὲ τὴν ἀρχήν) Et hoc, iisdem postulanti- bus, iustum est. Vide c. 75. Diras, quas rex impre- catur, ex saxo Aphrodisiensi illustravit Gronovius: gemi- nae Teiorum sunt in Antiq. Asiatic. p. 98. Edm. Chishull; longe vero dirius in Israëlitas, ni saperent, carmen Deu- teron. xxviii, 16. etc. WESS.

41. τὰ ἐναντία τούτοις ἀρέομαι) Ista Sophoclis: Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὐχομαι θεὸς Μὴ τ' ἄρετον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι, τινὰ Μὴ τ' οὖν γυναικῶν παῖδας: ex Oed. Tyr. 277. forte respexit Herod. qui lib. VI. c. 139. hanc Pelasgis memorat in Lem- no divinitus inflictam poenam: οὔτε γῆ καρπὸν ἔφερε, οὔτε γυναικὶς τε καὶ ποίμνια ὁμοίως ἔτικτον ὡς καὶ προτοῦ. conf. Phi- lostr. Vit. Apollon. III. 20. In veteribus imprecationum formulis ista talia leguntur saepenumero; in recentiori- bus etiam absurdissima. VALCK.

CAP. LXVI. 2. κατηρέϊκόν τε) Superfluum τε, leni- ter in το mutatum, dabit κατηρέϊκοντο: quod, si vel omnes Codices alterum praeferrent, harum rerum peritis since- rum videbitur. In Regis non optimi, Regis tamen, luctu Persarum proceres obsecundabant consuetudini, lugen- tiumque sibi personam induebant: πάντες τὰ τε ἐσθῆτος ἐχό- μενα εἶχον ταῦτα κατηρέϊκοντο καὶ οἰμωγῇ ἀφθόγῳ διεχρέωντο: non aliis vestes illi diripiebant, non κατεῤῥήγνυνον, sive κατήρεικον, sed κατηρέϊκοντο, suas discindebant. Praeterea praebet id ip- sum, hic enotatum probabiliter, Hesychius: Κατηρέϊκοντο, κατεσχίζοντο. κατασχίσασθαι τοὺς πέπλους est apud Pollucem VII. 50. ex interpretamento Xenophontei καταῤῥήξασθαι: sicut ap. Diodor. Sic. T. I. p. 83, 34. ad Κατεῤῥήττοντο Codd. scholion adiiciunt καὶ ἐσχ. sive κατεσχίζοντο. Vir D. in Miscell. Obs. Nov. T. I. p. 73. ad Hesychium comparans Aeschyli locum e Pers. vs. 537. in Herodoto tamen κατήρει-

κον scribendum credidit. Quid differant περιβρῆξαι τὴν ἐσθῆ-
 τα et περιβρῆξασθαι Praeceptores mei docuerunt in *Miscell.*
Obs. V. 3. p. 64. et ad *Diodor. Sic.* T. II. p. 186. Quibus
 ista fuerint explorata, nec non cura scribendi Herodotea;
 hi minime dubitabunt, quin verum sit κατηρείκοντο, inpri-
 mis Aeschylea considerantes, ubi Persides in publico lu-
 ctu: Πολλὰ δ', ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας Κατερείκμεναι, δια-
 μυδαλέοις Δάκρυσι κόλπους Τίγρουσ' ἄλγους μετέχουσai: quae
 fortasse respexit Herod. et, ubi de eodem, de quo Aeschylus,
 luctu loquitur lib. VIII. c. 98. τοὺς κισῶνας κατεβρῆξαντο
 πάντες, βοῇ τε καὶ οἰμωγῇ ἐχρέωντο ἀπλῆτω. Xenophontis Tigra-
 nes Κυρ. Παιδ. III. p. 38, 26. περιεπάσατο τὴν τιάραν καὶ τοὺς
 πέπλους κατεβρῆξαντο, quod recte tuetur H. Steph. Diodorus I.
 72. de Aegyptiis, Rege, inquit, mortuo omnes κοινὸν ἀνηρεύοντα
 πένθος, καὶ τὰς ἐσθῆτας κατεβρῆττοντο. Herodotus in horum loco-
 rum primo ponere quoque potuisset κατηρείξαντο, pro κα-
 τεβρῆξαντο. Ἐρείκειν a Grammaticis redditur σχίζειν et ῥηγνύειν:
 vid. Hesych. in Ἐρείκει et in Διήρικον: neque tantum ἐρείκειν,
 sed et ἐρείξαι usu fuisse receptum monstrant Aristophanis
 κατερείξαι in *Vesp.* vs. 647. et Hesychii Διερείξας. Ex eodem
 discimus, τὰ κατεβρῶγόντα ἱμάτια alicubi fuisse dicta Κατερι-
 κτά. Apud Hephaestion. p. 34. Καττύπτεσθε κόραι, καὶ κατερεί-
 κεσθε χιτῶνας, cum Editore legit Wesseling. ad Herod.
 p. 124. n. 38. [ad II. 42, 27.] VALCK.

Ibid. κατηρείκοντο) Aldinum κατερείκων τε Syllburgius ad
 Brisson. R. Pers. II. 205. p. 563. κατήρικον, Gronovius ex
 Med. κατήρικον refinxit. Nihil verius admissio. Hesychius,
 hoc fortassis e loco, κατηρείκοντο, κατεσχίζοντο. Forma verbi
 unice quadrat. Vetus poeta in *Enchirid.* Hephaestionis
 p. 34. καττύπτεσθε κόραι καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας (sic Io.
 Corn. de Pauw egregie): Aeschylus Pers. vs. 537. πολλὰ δ'
 ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερείκόμεναι: quo Tragici versu
 in *Miscellan.* Observ. Nov. T. I. p. 72. usus etiam vir do-
 ctus est. WESS.

4. ὡς ἐσφακίλισέ τε τὸ ὄστίον) Multa Foësius *Oecon.* p. 603.
 Opportune vero Galenus in *Hippocr. Aphorism.* p. 323.
 postquam γάγγραιαν medicorum, aliis Graecorum σφάκε-
 λον dici monuisset, οὕτω γοῦν μοι δοκεῖ καὶ ὁ Ἡρόδοτος τὸν μη-
 ρὸν εἰρηκέναι τοῦ Καμβύσου σφακελίζεσθαι, sed memoria lapsus.
 De Miltiade ad eum modum VI. 136. Adde *Cononem Narr.*

xviii. ipsumque Galenum p. 546. ubi Herodoteis adsimilia. WESS.

[5. ἀπῆνεκε Καμβύσέα) Possis ἢ νοῦσος supplere cum Porto, aut τὸ κακόν: sive τὸ ὁστίον σφακίλισεν καὶ ὁ μηρὸς σαπίς. Caeterum conf. VI. 27, 6. S.]

11. ἵνα οἱ ἐκπολεμῶν ᾗ πᾶν τὸ Περσικόν) Gronovii Latina, ut sic ab eo omne nomen Persicum ad hostilem iram concitaretur, non sunt bona: Vallae praestantiora, [ut sic omne illi nomen Persicum redderetur hostile,] et propterea restituta. Notissima verbi potestas est, spreta saepe. Noster V. 73. ἡπιστάτο γὰρ σφι πρὸς Λακεδαιμονίους - ἐκπεπολεμῶσθαι. Iosephus B. Iud. VII. 10, 2. οὗ γὰρ Ἀντιόχῳ μὲν ἔτι μᾶλλον ἐκπεπολεμῶσθαι τοὺς Ἰουδαίους. Confer doctissimos Ammonii, Moeridis et Thom. Mag. in Πεπολέμωται commentatores. Mox [l. 14.] μὴ μιν ex scriptis malui: eadem Reiskii divinatio. WESS. — Nos non poenitet μὴ μὲν revocasse. Vide Var. Lect. S.

13. βασιλέα ἀνεστειῶτα) In sacris frequens, ἀνίστη. (Op) βασιλεὺς, his in libris non puto reperiri; nisi si forte quis ad vitam crederetur revocatus: quo modo legitur supra c. 62. ὁ ὧν saepe dicitur κατεστῶς, Herodoto κατεστῆς. ἐνεστῆς de Rege, quasi τῷ θρόνῳ ἐνιστῆς, lib. I. c. 120. σέο δ' ἐνεστῆτος βασιλέως, ἰόντος πολιήτῳ, καὶ ἄρχομεν τὸ μέρος. Hic itaque legi non nolim ἐνεστῆτα: et pro ἀνιστάμενος infra c. 67. ἐνιστάμενος εἰς τὴν ἀρχήν, ingressus imperium. VALCK. — Possit tamen ἀνεστῆτα idem ac ἐπανεστῆτα valere: atque etiam ipsum ἀνεστῆσι c. 62, 16. de insurrectione intelligi fortasse poterit. S.

CAP. LXVII. 3. μῆνας ἑπτὰ τοὺς ἐπιλείπονς Καμβύσῃ etc.) Ordo confusior turbas civit. Bene Abreschius τοὺς ἐπιλείπονς Καμβύσῃ τῆς πληρώσιος εἰς τὰ etc. Alibi ἐπὶ μὲν τέσσερα ἔτια πλήρεια VII. 20. Reiskius corrigebat εἰς τῶν ὀκτὼ ἔτιων τὴν πληρώσιν, sine plausu. WESS.

10. ἐνιστάμενος εἰς τὴν ἀρχήν) Hoc dederat, offeruntque schedae. ἐκέχρηστό σφι - - αὐτίκα ἐνισταμένοισι εἰς τὰς τυραννίδας II. 147. et VI. 59. ἐπεὰν - - ἄλλος ἐνίστηται βασιλεὺς. Atque hic non obliviscor Alexandrinor. Interpretum et Paulli Apostol. Epist. ad Roman. xv, 12. καὶ ἀνιστάμενος ἄρχειν ἰθὺν, quod multum discrepat, et alius est indolis. WESS.

CAP. LXVIII. 3. ἐμοίως τῷ πρώτῳ Περσῶν) Sic ista recte Zonaras interpretatur Ann. IV. p. 127. E. Ὁρδ-

νης ἢν γένει καὶ πλούτῳ Περσῶν τοῖς πρώτοις ἐνάμιλλος. Dedit et ad initium somnii Luciani Hemsterhusius, quae vix ab alio poterant exspectari. Thucydidae locum, huius imitator frequens, forsitan et hunc Herodoti, respexit scriptor Epist. Phalaridis Ep. xxi. ὁμοία τοῖς πρώτοις Σικελιωτῶν πεπλούτηκεν: ubi paulo post corrigendum censeo, τυραννοκτόνος Φαλαρίδος ἀκούειν, pro ἀκουσθῆναι. VALCK.

Ibid. ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσῶν) Abbas Geinozius ex conjectura ὁμοιος, quod in Arch. Idem Lipsiae expressit Io. Friderichius in Magophonia. At perinde est. Ὅμοια, ὁμοίως, ὁμοιος frequentantur in talibus. Pausanias I. 9. p. 22. καὶ Μακεδόνων ὁμοίως τοῖς ἀρίστοις ἦγεν ἐν τιμῇ. Lege T. Hemsterhusio observata ad Luciani Somn. c. 2. Scripsi ὑπόπτευσαι, [l. 4.] ne semper in his dialecti ratio contemneretur. WESS. — Ubi adverbio locus est; ibi plerumque ὁμοίᾳ pro ὁμοίως utitur Noster: sed adverbio hic locus nullus, quia nullum adest adiectivum aut verbum, quo illud referatur. S.

12. παρ' αὐτὴν τὴν θυγ.) Clariss. Gronov., quia Med. παρ' αὐτὸν, nescire se scribit an quid lateat. Latet omnino nihil, nisi error amanuensium, Med. et huic nationi non insuetus: quamquam melius, opinor, ut Arch., παρὰ ταύτην τὴν θυγατέρα. WESS.

23. τῶν συγκατημένων γυναικῶν) Committit hanc dictionem vir Celeb. cum Latino stare in lupanari, non iniuriā D'Orvillio ad Chariton. lib. V. 9. p. 489. inprobante. In gynaeceis Medorum et Persarum plures morabantur feminae, quod ex reginae Estherae historia atque aliunde cognitissimum: hae iuxtim sedebant, pensa trahentes aut texentes, quemadmodum eas inter Sardanapallus in Diodori II. 23. Aldinum ὠθηρῶπος rediit in veterem possessionem. WESS. — κατῆσθαι etiam de artifice vel opifice selulario dici, in officina sua sedente, supra vidimus II. 86, 1. S.

CAP. LXIX. 10. ἄφασσον αὐτοῦ τὰ ὄρα) Suidas Ἀφάσσω, ψηλαφῶν Ἡρόδοτος: quod Steph. Berglerus in ἄφασσον, ψηλάφωσον non inconsulte transmutat. Spectavit utique grammaticus haec Nostri, in consequentibus verbi sibilantem literam semper geminantis. Eadem aliis consuetudo: de Hippocrate liquido Erotianus et in eum Eusta-

chius p. 50. WESS. — Vide Erotiani Glossar. ed. Franz. p. 168-seq. et conf. nostram *Var. Lect.* ad h. l. Libris obtemperans ἀφασον revocavi. Videtur ab ἀφάσσω futurum ἀφάσω formatum fuisse. Sic quidem et παραφᾶσαι (nisi rectius παραφάσαι) et ἰσαφάσασθαι et ἰσαφάτας habes apud Galen. in Explan. voc. Hippocr. p. 538. et 474. Conf. Foësi Oecon. p. 485. S.

16. ἐπίλαμπος δὲ) Capitalis instauratio. Suidas, Scholiastes, Phavorinus, et hoc de genere alii, nugantur, [ἐπίλαμπος scribentes,] κατάδηλος et καταφανής ex Ionum more, ut adseverant, interpretati. Nihil futilius. Qui communiter Graecis ἐπίληπτος, uti Antigono Caryst. c. 45. is Ionum lingua ἐπίλαμπος, cuiusmodi et καταλαμπτός III. 127. Viderunt verum et in clarissima posuerunt luce Cl. Küsterus et Alberti ad Ἐπίληπτος Hesychii. WESS.

Ibid. ἐπίλαμπος) Tolletur, ut opinor, menda vetus e codicibus. ἐπίλαμπος δὲ ἀφάσσουσα ἔσται restituit e Codd. Parisinis L. Küster. ad Hesych. ubi Ἐπίληπτος redditur καταφανής. Attice diceretur: αὐτὴ δὲ ληφθῆναι vel φωραθῆναι vel ἀλφῶ φηλαφῶσα, sive ψαύοντα deprehendatur: solent ista, sicut alia huius generis, adiungi participiis. Eiusdem formae, cuius est ἐπίλαμπος, pro φοιβόληπτος positum φοιβόλαμπος legitur in Herod. IV. 13. Sunt autem Ionici flexus istius verbi aliunde notissimi: constanter in Alexandrino Codice Vet. Test. λήμλεισθαι, λημφθῆναι, et similia scripta reperiri monuit et alibi Io. Ern. Grabijs et in Proleg. ad Vol. I. c. 2. §. 7. Vid. Küster. Praef. ad Ed. N. T. Io. Millii p. 9. Sed a quibusvis Graecis literam μ. superfluum in multis, tum verbis tum nominibus, praesertim propriis, labialibus emolliendis praefigi tametsi constet, saepenumero tamen tentantur a correctoribus minime corrigenda. VALCK.

20. Ἡ ὧν δὲ Φαιδύμην) Paucis interiectis orationem interruptam solemnibus oculis redorsus non necesse quidem habebat Herod. iterum nobis narrare, quo patre sata esset Phaedyne; sed sic studet ille suaviloquus narrationes suas in animos insinuare legentium, ut addere malit superflua, quam obscurus esse verborum aliquot parsimonia: addidit itaque, αὕτη ἡ τοῦ Ὁτάνιου θυγάτηρ. Utilis istius luxuriae, qua sua ipsius explanat Noster, centum
Herodot. T. V. P. II.

forte possent exempla proferri. Hoc eo dico, ne quis olim ista talia intempestive obiiciat hic illic voculam velut Scholion proscribenti. Quod paulo post [l. 26.] legitur diversi generis, *μαθοῦσα οὐ χαλεπῶς, ἀλλ' εὐπειτίως*: pleonasmus est, aliis etiam istius ferme aetatis scriptoribus optimis satis usitatus: *Antiphontis* est, *οὐκ ἐλάσσω, ἀλλὰ πολὺ μίջω*, p. 118, 24. *Lysiae*, *οὐ βουλόμενος, ἀλλ' ἄκων*, p. 319. *Isaei*, *οὐ μικρὰ, ἀλλὰ μεγάλα*, p. 67, 4. VALCK.

22. ἐπὶ τε αὐτῇ μέρος ἐγένετο) Graecus interpretes *Estherae* cap. 2, 12. καὶ ὅταν ἡ καίρὸς κορασίῳ εἰσιλθεῖν πρὸς βασιλῆα: quae versio non est, sed expositio. Hebraea ita, *וְכַתְּבָהּ לְבָרוּךְ הוּא אֱלֹהֵינוּ*, et quum veniret ordo, τὸ μέρος puellae, ut ad regem accederet. Gemina sunt atque eadem de re. WESS.

CAP. LXX. 5. τοῦ Ὀράνῳ) Tametsi Ὀράνιος sequenti redeat capite, Gronovium sequi ausus non sum. Ὀράνῳ vocandi casu c. 72. ἀπὸ Ὀράνῳ et τῷ Ὀράνῳ c. 84. Multa in talibus admissa sunt; Ὑστάσιος et Ὑστάσιῳ pari variatione, quamquam Ὑστάσιῳ apud *Agathiam*. Quem vero [l. 7.] Ἰνταφέρνηα plerique scribunt, is *Arch.* et *Vallae* semper Ἰνταφέρνης sicuti Ἀρταφέρνης pluribus in *Codd.* V. 25. et *Aeschyl*i Pers. vs. 780. Paulo ante τοῦτον, τῷ legitimus est. WESS.

7. εἰσάγεται Ἰνταφέρνηα) Introducit? quo tandem introducebat? Idem fere significari debet, quod in proximis dicitur προσηγορεύσασθαι, *conspirationis sibi socium adsciscere vel conciliare*. Corrigendum ἐπάγεται, parat sibi *στασιῶτην*, vel in partes suas adlicit. Hariolor id ipsum in Codicibus adservari, sicut in suo *Zonaras* invenit, qui *Ann.* IV. p. 128. B. ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς καὶ ἑτέροις προσηγορεύσασθαι, καὶ Ὀράνης μὲν ἐπάγεται Ἰνταφέρνην. vid. *Andr. Dounaei*, viri Graece perdocti, *Praelect.* in *Demosth.* Philipp. p. 99. VALCK. — Nil mutant libri, nec opus erat sollicitare vulgatum. S.

[9 seq. παραγίνεται εἰς τὰ Σοῦσα - - ἐκ Περσίων ἡκων) Nempe *Susa* urbs, licet caput quodammodo Persici regni, et regia prae caeteris sedes, tamen non in Perside proprie dicta, sed in Cissiis sita erat. conf. c. 91, 20. S.]

CAP. LXXI. 6. καὶ αὐ τοῦτου εἰνεκεν ἡκω) Invenit iterum *Vir Cl.* manifestam Codicis corruptelam. Venerat in urbem Regiam *Darius* αὐτοῦ τοῦτου εἰνεκεν, ob id ip-

sum, sive solius istius rei gratia. Pausan. I. p. 54. πολλοῖς, αὐτῶν τούτων εἵνεκα, ἐς λόγους ἦλθον. Thucyd. p. 544, 6. ἄλλο μὲν οὐδὲν, αὐτὸ δὲ τοῦτο: et p. 91, 19. Xenoph. p. 326, 26. αὐτὸ τοῦτ' ἔφη, προσήκει σκοπεῖν: elegantiore usum Iac. Perizon. intellexit in Aeliani Var. Hist. II. 29. Videtur idem, neque est tamen, pervenustum illud Iovis Luciani T. I. p. 210. Ὡς ἀφελῆς ὁ παῖς ἐστι, καὶ ἀπλοῖκός, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἐστὶ. VALCK. — Ex Medic. αὖ τούτου si valet, vis et vigor sermonis Darii flaccesceret. Scriptor ipse lib. II. c. 3. καὶ ἐς Ἡλιούπολιν αὐτῶν τουτίων εἵνεκεν ἐτραπόμην: aliàs etiam, et quis non? WESS.

20. μάλιστα μὲν νῦν ὀφείλετε) Non indigemus Vindob. ὀφείλετε: idem est vulgatum et Ἰακόν. Verti debetis haud convenit, sed debebatis, ut olim Valla: languet alioqui inpetus Darii. Βαλλόμενοι rectissime expedit Cl. Gronovius. [Nec vero spernendum βαλλόμενοι, quod offert ms. F.] In Libanii Declam. II. p. 204. D. καὶ ὁ μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ βαλλόμενος, ἔπραττε τὸ τερπνόν. Notat Morellus ex msstis ἐφ' ἑαυτοῦ et λαβόμενος ac βουλούμενος, quorum ultima corruptelae, verisimum prius, et imprudenter ab eo spreum. WESS.

23. ὅτι ἢν ὑπερπίση ἢ νῦν ἡμέρη) Non placet ὑπερπίση. Multo cultius et suavius Arch. ἤνπερ πίση: nec muto tamen quod displicet, ne nimium novator censear. Nemo tamen erit, quin ἀλλὰ σφιας αὐτὰς ἐγὼ ex schedis restitutum adprobet. WESS. — Equidem, cur ἤνπερ πίση alteri praeferatur, nihil admodum video caussae. S.

[24. οὐκ ἄλλος φθαῖς ἐμεῦ κατηγοροῦς ἔσται) Latine ista converti quasi esset φθαῖς ἐμεῖ, quemadmodum φθάνω cum accus. casu constructum habemus VII. 161, 2. et alibi. Graeca rectius ad verbum Valla expressit: non alium occupaturum ut me apud Magum accuset. S.]

CAP. LXXII. 18. ἐνθα γάρ τι δεῖ ψεῦδος etc.) Laxissima haec de mendacio professio; verumque fallaciloquentiae suscitabulum. Genio Ulyssis interroganti Neoptolemo; Οὐκ αἰσχρὸν ἡγῶ δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν; responsum, Οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναι γὰρ τὸ ψεῦδος φέρει, conveniebat belle in Sophoclis Philoct. vs. 107. Discrepant nonnihil Heliodori Aeth. I. p. 50. Καλὸν γάρ ποτε καὶ τὸ ψεῦδος, ὅταν ὠφελοῦν τοὺς λέγοντας, μηδὲν καταβλάπτῃ τοὺς ἀκούοντας: neque enim mendacium adprobat, sed fictum, citra alterius ius et

detrimentum, sermonem, quem *falsiloquium* nova voce appellant. Utrumque scriptoris locum enotaverat *Steph. Berglerus*; nec praeterierat in doctis de Mendacio et Verit. libris *Nicol. Abramus*, longe plura admensus, lib. I. 17. p. 465. WESS.

22. οἱ δ' ἀληθίζονται, ἢ αὐτὰ etc.) Verius hoc. Quae sequuntur, optime *Gronovius* inlustravit. At illa οὕτω ὡς ταῦτα ἀσκήοντες intacta miror. Qui mentiuntur et qui veraces sunt, eadem-ne exercent? Utrique, si Nostro creditur, lucrum spectant, in loquendo longe dissimiles. Cohærebit oratio aptior, modo cum *Valla* et *Arch.* οὕτω οὐ ταῦτα ἀσκήοντες, probetur. WESS.

29. δεικνύσθω ἐνθαῦτα ἰὼν πολέμιος) Pro hoste habeatur: verbi corrector *Reiskius* quae sunt huius generis paulo rariora non habebat in numerato. [In editis *Animadverss.* silentio hunc locum *Reiskius* praeteriit.] Δεικνύσθω ἰὼν, sive dicatur Φανερὸς γενέσθω πολέμιος ὑπάρχων, seu ἔνδηλος, eodem sententia recidit: pateat illum nobis hostem esse; atque adeo tanquam talis confodiatur, συγκεννέσθω, quod verbum infra legitur, ubi obviis interfectis, ut scribit *Iustinus*, ad *Magos* perveniunt: intelligitur itaque id ipsum, quod suo more *Vir D.* exprimi volebat. In *Lysiae* p. 90. Φανερὸς ἔστι πομπάμενος, patet eum fecisse, *Marklandus* interpretatur; communivit exemplis aliquot *Io. Taylor*, *Vir Cl.* *Euripides* *Bacch.* vs. 47. αὐτῷ Διὸς γεγώς ἐνδείξεμαι. *Andocid.* p. 31, 34. ἐνδείκνυται - - ὑμᾶς τοῖς αὐτοῦ τρόποις ἀκολουθεῖν ἀξιῶν. *Herod.* II. 119. ἐπαίσιτος ἐγένετο τοῦτο ἐργασμένος. *Xenoph.* Ἑλλ. III. p. 291, 36. μάλ' ἀχθεσθέντες Φανέροι ἐγένοντο. et II. p. 275, 14. *Thucyd.* II. 64. μὴ ἔνδηλοι ἔστε τοῖς παρούσι πόνοις βαρυνόμενοι. *Soph.* *Trach.* 679. ἄθυμῳ δ' εἰ φανήσομαι τάχα Κακὸν μέγ' ἐκπράξατα. In *Xenoph.* *Kyr.* Ἄν. V. p. 211, 8. si Codex scriptus praeferret ἡξίουν Ἑλληνας ὄντας Ἑλλήσι τοῦτω πρῶτον καλῶς δεικνύσθαι, τῷ εὐνοῦς εἶναι: ego quidem vulgatum verbum huic postponerem. VALCK.

Ibid. δεικνύσθω ἐνθαῦτα ἰὼν πολ.) Varie tentantur haec. Est cui διακινάσθω, confodiatur, lanietur, non magna molitione, unice placet. Alius δεικνύσθω ἐνθαῦτα νεκρὸς, ἰὼν πολέμιος, interimatur, quippe hostis, praeoptat. Quorum equidem institutum sequi non audeo. Dictio rarior est, signatissima tamen. Δεικνύσθω πολέμιος, aut, si velis, ex *Arch.*

διαδεικνύσθω ostendatur sive manifestus hostis sit, eaque, quae in hostem licet, patiatur: ὑπὸ τραυμάτων νεκρὸν διξας est in Diodori Excerptis, aliud in Libanii Epist. cix. quorum tamen utrumque diversius abit. WESS. — Compositum verbum, alibi frequentatum Nostro, et hic pariter a codd. nonnullis oblatum, receptum me voluisse, in *Var. Lect.* significavi. S.

CAP. LXXIII. 3. κάλλιον παρίξει) Optime Gronovius. Ex Aldino Corn. de Pauw idem aut etiam παρέχει formaverat. Mox ὅτε γε ἀρχ. ex schedis, ut Reiskius divinarat, potius est visum: habet particula suam sibi in talibus vim et elegantiam, qua de Cl. Valckenar. ad Tragicum Phoeniss. p. 209. WESS.

12. ἄλλοθι ἰόντας ἢ ἐπὶ τὸν) Si, quod sentio, dicere liceat, et quid ni? multo Gobryae sententia et ardor incenditur, ubi ἄλλ' ἰόντας ἐπὶ τὸν μάγον ἰθὺς, sed in magum statim et recta pergentes, probabitur. Secutus hoc Valla est, et praeferunt membranae. [Eo etiam probabilior haec scriptura, quo minus commode ἄλλοθι hic ponatur, ubi ἄλλοσι aut ἄλλῃ requirebatur.] Mox ταῦτα αἶνεον postulabat sermonis et Scriptoris usus: τὴν Δαρείου πάντες αἶνεον γινώμην, c. 76. et IV. 80. ὁ δὲ Ὀκτομασάδης κατακτείνει ταῦτα. WESS.

CAP. LXXIV. 5. μόνος ἡπίστατο) Supra c. 61. noverat fraudator Magus, τὸν Σμέρδιος θάνατον -- ὡς ὀλίγοι ἦσαν εἰ ἐπιστάμενοι Περσῶν: et apud Zonaram p. 127. B. dicitur γινῶς ὁ Κατιζέλης (Πατιζέλης) ὡς ὀλίγοις ὁ ἐκείνου θάνατος ἔγνωσται. Prae paucis istis unicus Prexaspes ea de re planissime erat persuasus, quippe qui iussus Cyri Smerdin remotis arbitris e vita sustulisset. Collectanea Io. Iac. Wetstenii, ad Euang. Ioann. XVII, 3. ὅλη τῷ θυλάκῳ excussa, digna sunt quae considerentur. VALCK.

7. ἰόντα ἐν αἶνῃ μεγίστῃ) Futile est Arch. ἐν αἰτίῃ, quod et Valla in suo cod. legerat. Prexaspes, πιστότατος ἢ ἐν Πέρσῃσι, sicuti mox perhibetur, non flagrabat invidia et odio, sed omnium laudibus ferebatur, quippe maximo in honore. De Themistocle, ὡς εἶη ἐν αἶνῃ μεγίστῃ τῶν στρατηγῶν, lib. VIII. 112. Arrian. Indic. c. 27. τῶν ἐν αἶνῃ -- ὧν Μακεδόνων. Atque hoc quidem extra periculum. Quod succedit [l. 9.] πίστει τε λαβόντες καὶ ὀκλόισι, Gronovio se non probavit, contra ex Med. πίστις τε, siquidem λαβεῖν πίστις ferri nequeat.

Scriptor tamen ipse lib. IX. 105. [IX. 106, 23.] *πίστι καταλαβόντες καὶ ὀρκίοισι*: quomodo ὀρκίοις δεινотάτοις καταλαβὼν Procopius Bell. Goth. I. 11. Hist. Arc. c. 2. et Zosimus ex certissima Sylburgii emendatione lib. IV. c. 26. Fac vero *πίστι λαβόντες* eadem in re inportune, quod ego quidem non largior, necti, non-ne utroque in sermone verbum, uni rei aptum, pluribus iungitur? Tætigit hanc figuram Scholiastes ad Sophocl. Electr. vs. 438. Quid porro *πίστις τε λαβόντες, καὶ ὀρκίοισι*; unde pendebit posterius? Succurrit Cl. Abresch Diluc. Thucyd. p. 425. ὀρκίοισι, mutata distinctione, sequenti *ὑπισχνεύμενοι* adstruens, quod, si *πίστις τε λαβόντες* valere debeat, certissimum auxilium. WESS. — Vocab. ὀρκίοισι ad προσεκτέωντο retulerat Gronov. Compositum utique καταλαβόντες malles, si modo vel unus codex offerret. S.

12. *ὑποσχομένον*) Interpretamentum genuino locum cedit *ὑποδεχομένου*, quod in tribus inventum Codd. e Galileo iam constitit. Si mox praebent et ἀνέγνωσαν, hinc quoque deturbabitur ἀνέπεισαν, quod saepius sede, quam occupat, non sua deiectum iri, monstrat Diss. Herod. p. 40. 41. Zonaras, καταθεμένου δ' ἐκείνου ποιήσιν ταῦτα, προσεπήγον: hoc posuit pro προσέφερον Herodoti, cuius ille vestigia solius persequitur in his enarrandis; sicut in aliis Xenophontea. VALCK. — ποιήσιν, quod l. 13. pro ποιήσιν nostro in exemplo exaratum indignabundus video, ne quis forte ex dialecti ratione ita scriptum putet: typothetae errori et correctoris festinationi, quem nimis urget typographi ardor, originem debet. Mox etiam πυργον et ἀγορεύσαι, pro πύργον et ἀγορεύσαι, neminem turbabunt. S.

CAP. LXXV. 4. τῶν μὲν τοι ἐκείνοι προσεδ.) Multis non sine ratione displicuit infelix τῖ: aut eraserunt, aut te esse voluerunt. Abreschius μὲν τοι, addicentibus schedis, e quibus post nonnulla [l. 6.] ὡς ἐς τοῦτον κατέβη, ad hunc Cyrum nempe. Non me fugit, neutrum τοῦτο locum capessere c. 82. sed vicit Codd. imperium. WESS.

CAP. LXXVI. 2. αὐτίκα ἐπιχειρέειν) Litem his moveo nullam. Notabile Arch. ἐπιρρέειν, Herodoto in confluente plurium multitudine non insuetum IX. 37. Tale Theocriti Idyll. XV. 59. σπεύδωμες ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρρεῖ. De invadendi inpetu, qualis horum in magos principum, non reminiscor. WESS.

6. ἰδόντων αὐτοῖσι σφισι λόγους) Mire blanditur Arch. et Vind. αἵτις, ut iterum rem secum reputarint, quo modo IV. 102. et superiore libro c. 162. Abstineri a mutatione, arbitrio aliis relicto. Aldum [L. 8.] μή δέ οἱ διόντων publicantem H. Stephanus in Recensu Voc. Herod. comiter in viam reduxit. Vide infra c. 127. WESS.

8. ὑπερβαλλέσθαι) Si teritur usu, quam vim hic tempus haberet futurum non exputo. ὑπερβαλλέσθαι hinc excitat, et sequentia, καὶ μὴ οἰδούντων τῶν πρηγμάτων ἐπιτίθεσθαι, Eustathius ad Od. β'. p. 90, 43. [p. 1441. sub fin. ed. Rom.] verum minus apte τὸ ὑπερβάλλεσθαι hic interpretabatur per διατρίβειν. Voluit Otanes opportunitatem expectare rei gerendae, ὑπερβάλλεσθαι, quod frequentius dicitur ἐπιτίθεσθαι, secundum Ammonium significans, τὸ ἐπιμένειν τὸν ἐπιτηδεύον καιρὸν τῶν πράξεων, neque censuit consilium, quod ceperant, exsequendum, dum res adeo essent turbidae. Ἐπιτίθεσθαι τοῖς πρηγμασι nimirum, hic non est insidiari, sed res aggredi: τοῖς πράγμασιν ἐπιχειρεῖν ἀδυνάτοις ἐπιθέσθαι πράγμασιν, Isocratis est ad Philipp. p. 90. A. et Xenoph. Ἀπομν. III. p. 453, 29. Longino περὶ Ὑψ. XV. 6. ἐπιτίθεσθαι Φαντασίαις οὐκ ἄτολμος dicitur Euripides; Αἰσχύλου Φαντασίαις ἐπιτολμῶντος ἡρώικατάτοις, ibid. §. 11. Ἐπιθέσθαι τῇ ποιήσει dixit Eupolis, in luculenta parte parabasis, ut puto, quam nobis servavit Stobaeus Floril. p. 53. Nihil vetat illinc duo tres-ve decerptos trochaicos hic ponere scriptos emendatius, quam vulgo solent, aut etiam leguntur in Exc. Grotii p. 31. Ἦν δέ τις τῶν ἐνθάδ' ἀστῶν, μηδὲ ἐν χεῖρον Φρονῶν, Συνεπιθῆται τῇ ποιήσει, πάννυ δοκεῖ κανῶς Φρονεῖν, Μάλινταί τε καὶ παρὰ τῶν Φρονῶν, τῷ σῷ λόγῳ. Cetera fortasse non cadent in controversiam: ad παρὰ Hesychius comparatur, et Theocriti ὁ πάραρος τῆνος, ex Eid. XV. 8. Schol. ὁ ἀνάρμοστος, καὶ μάταιος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρήρων ἵππων: imo τῶν παρηόρων. VALCK. — De verbo ὑπερβαλ. vide Var. Lect. Nec vero spernendum ὑπερβαλλέσθαι, quod habet F. in praes. temp. Sic sane et συμβαλλεῖν et συμβαλλέσθαι utitur Noster, inserta vocali ante verbi terminationem: nec obstat quod paulo post idem codex in ὑπερβάλλεσθαι cum aliis consentit. S.

CAP. LXXVII. 5. Δείη πομπῇ χρωμένους) Laurentius pompa. Instinctum et divinum impulsus scriptor voluit, uti lib. I. 62. IV. 152. Aeschylus Agam. 757. πομπῇ Διός

ἐνίον. Apud Suidam in Ἀναλώθησαν scriptor incertus θηρίον αὐτοῖς πομπῇ κρείττονι ἐντυγχάνει: quo de loco Abreschius ad Aeschylum lib. I. 23. WESS.

CAP. LXXVIII. 17. θείων αὐτοῦ προσθεῖναι τὰς θύρας) Nimis sollicite quaesivit Portus, [Lexic. ion. voc. θύρας] utrum αὐτοῦ ἢ αὐτῶ, in quod pronior est, scriptum fuerit olim. Neutrum locum habuit; thalami fores signantur. Bene Kühnius auxilio Nostri defendit Diogen. Laërt. II. 105. ἀλλὰ τὸ θύριον προστιθεῖς μετέῃχε Σωκράτους. Iungere potuerat ex Lysiae Or. de Caede Eratosthen. p. 8. Ed. Britan. [p. 14. ed. Reisk.] ἐκείνη δὲ ἀναστᾶσα καὶ ἀπιοῦσα προστίθῃσι τὴν θύραν. Atque hoc hactenus. Mox [l. 18.] Codd. discors voluntas ambiguum τὸ συνισπύπτουσι efficit, quod Zonaras, haec describendo imitatus, praetulit, et prior eo Plutarch. T. II. p. 50. E. WESS. — Conf. Polyb. IV. 71, 12. et Indicem nostrum Graecitatis Appiani. S.

Ibid. προσθεῖναι τὰς θύρας) His commodum usus Ioach. Kühnius aliis non intellectum explicuit Diogen. Laërt. II, 105. eo nomine laudatus Küstero ad Arist. Ἑκκλ. 420. E neutro Pollux enotasset X. 25. sed προσθεῖναι (τὰς πύλας) invenerat apud Thucyd. IV. 67. Ad illud Lysiae (Or. I. p. 8.) προστίθῃσι τὴν θύραν - - καὶ τὴν κλεῖν ἐφέλκεται, comparat Salmasius hoc Petronii e cap. 94. adduxit repente ostium cellae, - - exemitque raptim clavem. Lucian. de Paras. T. II. p. 878. τὴν θύραν τοῦ δωματίου προστίθῃσι. Pausan. II. p. 195. ἀναπεπταμένας ἔχοντες - - προσέθεσαν τὰς θύρας. Adducere ostium Graece dicebatur συναγαγεῖν τὴν θύραν: opponere ianuam, vel adponere (si tamen hoc Romanis fuit in usu,) προσθεῖναι. VALCK.

25. Δαρεῖος δὲ πειθόμενος) Vel coecus videat, πυθόμενος consistere hac in vicinia non posse. Laudo Io. Friderichum, illud in Magophonia secutum. Non male, etsi laxius, Iustinus I. 9. Quorum alterum Gobryas medium amplexus, cunctantibus sociis, ne ipsum pro mago transfoderent, quia res obscuro loco gerebatur, vel per suum corpus adigi mago ferrum iussit. Consimilia alii, omnes uno ex fonte. WESS.

CAP. LXXIX. 5. ἔθειν ἔξω) Quod narrationem voce ἔξω auxerim, excusabunt schedae et rerum series. Certe ἔθειν ἔξω principes, cum foras se proriperent, ut populo, quid Magis factum fuisset, ostentarent. WESS.

16. Μαγοφόνια) Optime Gronovius ex Med. addicentibus aliis. Postulabat regula, praescripta lib. I. c. 148. et Agathias lib. II. p. 47. A. Utrique Io. Friderichus paruit. WESS.

CAP. LXXX. 1. ἐκτὸς πέντε ἡμερῶν) ἐντὸς πέντε ἡμ. nimis est angustum, nihilque certe finit. Sequor scriptorum fidem. WESS.

4. ἐλέχθησαν δ' ὧν) Nihilominus: οὐδὲν ἦσαν ab aliis adhibetur in talibus; aut etiam in fine periodi, ἐλέχθησαν δ' diceretur, vel ἐλέχθησαν δ' ὁμως. Sed ita solet Herodotus, praesertim ubi rem narrat minus credibilem, vel incertam: IV. 5. ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες, λέγουσι δ' ὧν. IV. 82. ἔλεξε, οὔτε εἰ ψευδόμενος οὔτε εἰ ἀληθὴς λέγων ἔχω σαφηνείας εἶπαι, ἔλεξε δ' ὧν. Qui Herodotum tanquam fabulatorem traducunt, suam quisque Helenam mirati, saepe minus attendunt ad minutas istas loquendi formulas; quas diligenter expressit Pausanias, fabulis, quas enarrat, minime fidem adhibens. VALCK. — De ista coniuratorum deliberatione conf. Heeren Ideen über die Politik etc. T. I. p. 465 seq. et Creuzer Historische Kunst der Griechen, p. 108. quorum hic quidem totam illam disputationem ex fabulosa fama relata esse a Scriptore nostro censet; ille vero, quamvis color disputationis et totum genus tractandi propositam quaestionem e medio Graecorum more desumptus sit, rem tamen ipsam et argumentorum summam non utique pro conficta habendam esse iudicat. S.

7. μούναρχον μοῦνον) Ad exemplum scripsit Homeri, ut erat Ὀμηρικώτατος Herodotus. Qualia saepius attigerat, multa collegit Homerea huius generis Eustath. ad Od. τ'. p. 699. [p. 1867. ed. Rom.] Eustathii commentariis usus Henr. Stephanus diligentissime in Append. de Dial. Att. nonnulla dedit p. 87. In sermone quoque quotidiano vis nativa saepius in compositis negligebatur: huc pertinent ζῶπυρα πυρός, IV. Maccab. VIII, 12. Βουκόλια βοῶν, Ioëlis I. 18. σαρκοφαγοῦσι σάρκας Diodori Sic. V. 39. Nonnihil hinc distant ista eiusdem Diodori, σαρκοφαγεῖν ἀνθρώπους· θρεμματοτροφεῖν ἀγέλας βοσκημάτων· σιδηροφορεῖν πελέκεις. VALCK. — At vide Var. Lect. S.

10. Κῶς δ' ἂν εἴη χρεῖμα κατηρημένον) Scribi quoque potuit κατηρημένον vel κατηρητισμένον. [Nil hic variant libri. V. 106,

29. ex uno Arch. καταρτίσω pro aliorum καταρτήσω recepit [Wess.] Quae hinc sequuntur Otanis Herodotei descripsit Stobaeus p. 345. Herodotus de tribus rerum publicarum speciebus, quae populi, quae paucorum, quae unius potestate regerentur, ut loquitur Quintilianus, ea facit Otanem, Megabyzum, Dariumque dicentes, quae pro singulis dici posse viderentur, aut ab aliis dicta meminisset. VALCK.

Ibid. Κῶς δ' ἂν εἴη χεῖμα etc.) Elegans, sed communis de tyrannide disquisitio, nihil cedens Euripideis in Suppl. vs. 428. Οὐδὲν τυράννου δυσμενέστερον πόλει Ὅπου τὸ μὲν, et quae succedunt. Iustissimum mox τῇ ἔξοτι ἀνευθύνω etc. De Romanorum dictatore ap. Dionysium Antiq. VI. p. 370. ὃς ἀνευθύνω χρώμενος ἐξουσίᾳ καὶ βουλῇ καὶ δῆμον ἀναγκάσει: et in Suidae Ἀνεύθυνος, nam ad dictatorem fragmentum pertinere, credibile fit. Statim πάντα ἐς ταύτην τὴν ἀρχὴν [l. 12.] Herodoteum videri, Stobaeus et mssti ostendunt. [conf. ad I. 21, 4. notata.] Ceterum haec disputatio in oculis Plutarchi fuit T. II. p. 826. E. WESS. — De Otanis ista disputatione confer lib. VI. c. 43. S.

14. Φθόνος δὲ ἀρχῆθεν ἐμφύεται) Facilitatem Cl. Viri minor. Vidit verum; tenere, Herodoto saltem reddere, noluit. [Nempe Aldinum ἐμφύεται consulto se tenuisse ait Gronov.] Invidia insita plerisque mortalium est, et adquiritur amplior. Alia in re Eusebius apud Stob. Serm. XII. p. 270. ὅπως μὴ - - ὀλιγωρίᾳ καὶ ἀνασκησὶν ἀρετῆς ψυχᾶς τῶν κατὰ πόλιν ἐμφύη. Insolentiam autem, sive ὕβριν, tyrannidis suscitabulum et fomentum haberi, Sophocles Oed. Tyr. vs. 883. Ὑβρίς φυτεύει τύραννον, ὕβρις κ. λ., ne alios adnumerem, testimonio est, ususque firmat. WESS.

22. διαβολὰς δὲ ἄριστος ἐνδέκασθαι) Saepe de librariorum Editorumque perverso iudicio querela iteratur. Nunc insigne licentiae specimen, ut Plautinum usurpem, specitur. Aldus, Camerarius, Stobaeus et schedae habebant ἄριστον ἐνδέκασθαι, de suo H. Steph. admensus est ἡγείται. Quanto lenius et elegantius Arch. ἄριστος ἐνδ. sine inutili fuleimento? Porro [l. 25.] plures mssti ἄχθεται ἄτε θωπεῖαν, cui Aldus ἡγούμενος adstruxit. Additamentis nunc locus nullus. Cui enim bono? Eccum aliud: Stobaei et Arch. ἄτε θωπεῖαν itidem in θωπεῖαν inperite flexerunt. Habet in more Herodotus ἄχθεσθαι τῇ ἀρχῇ, et hoc de genere alia, struere; uti

II. 103. et 175. Θῶς assensator blandus est; cuius et λόγος θῶπες, ex Euripidis Syleo, Philoni Iud. adv. Flacc. p. 979. v. et Legat. ad Cai. p. 1015. D. θῶπες καὶ ἀπατηλοὶ Procopio Bell. Pers. II. 30. Rem ipsam si velis, consentiet Dio Chrysost. Or. VI. p. 97. Denique κτείνει ἀκρίτους [l. 27.] since- rum Codices praestant. Culta profecto sunt quae simili in disquisitione conduxit Theophylactus Παιδ. Βασιλικῆς c. 82 et 9. WESS.

28. ἰσονομίην) Erunt fortasse, qui Stobaei ἰσοτιμίην eligent, Herodoto vetante. Otanes ὁ Πέρσης ἰσονομίην σπύδων ποιῆσαι, c. 83. et Maeandrius ad Samios ἰσονομίην ὑμῖν προαγορεύω c. 142. In populari statu laudatur iuris inter omnes aequabilitas. Euripid. Suppl. 433. ὅ, ε' ἀσθενής, Ὁ πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσων ἔχει: et Hyperides ex versione Rutilii Lupi lib. II. de Figur. Sentent. p. 7. Non simile est vivere in aequa civitate, ubi ius legibus valeat: et devenire sub unius tyranni imperium, ubi singularis libido dominatur. Livii memorabilia lib. II. c. 3. non exscribo. Praeclare erudita sunt quae Valckenarius noster super hac ἰσότητι ad Tragici Phoeniss. vs. 541. p. 199. WESS.

CAP. LXXXI. 4. τὰ δὲ -- ἄνωγε φέρειν) Quia praecessit τὰ μὲν -- τυραννίδα παύων, maluit Cl. Pauw ἀνάγων φέρειν. Qui si in msstis ἄνωγε κελεύων φέρειν latere novisset, sibi fuisset haud dubie gratulatus. Id ego arbitrio legentium trado, non utique prorsus futile, neque vulgato detrabo. De plebis multitudine, δῆμος συνοίκημα ἀχαριστώτατον, VII. 157. Apud Suidam οὐδὲν ὑβριστικώτερον ὄχλου: quo prior affirmari huius loci scriptio videbatur; at praestantior nova. Ipse Grammaticus in Ὑβριστότερος testem adpellat Xenophontem Κυρ. Παιδ. V. p. 147. c. WESS.

9. τῷ δὲ οὐ γινώσκων ἔνι) Celeb. viri adnotationem confusio- rem animadverto. Aldus et Camerarius id, quod legitur, vulgaverunt: a Stephano est οὐδὲ γινώσκ. De plebis in administrandis rebus inscitia non dissimilia Euripides Suppl. vs. 417. Aeschines, Δῆμος γὰρ, ἀχαριστόν, ἀψίκορον, ὠμόν, βάσκαρον, ἀπαίδευτον, Dial. III. 17. Non addo alia elo- gia, sed haud efficacem καλὸν inter et οἰκήτιον [l. 11.] ob- positionem haberi. WESS.

10 seq. οὔτε οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκήτιον) Sic scri- pta commodam vix admittunt interpretationem. Saepius

opponuntur *ιδέναι*, sive *νοῆσαι*, et *διδασκῆναι*: ut ap. Xenoph. Έλλ. V. p. 334, 14. ἢ αὐτὸς νοήσας ἢ διδασκῆς ὑπὸ του. Soph. Oed. Tyr. 714. Pausan. V. pag. 410. ἐξιυρόντα αὐτόν, ἢ καὶ ὑπ' ἄλλου διδασκῆντα: sicut ap. Platonem plus semel. Archytas Stobaei pag. 270, 8. Δεῖ ἢ μαθόντα παρ' ἄλλου ἢ αὐτὸν ἐξιυρόντα - - ἐπιστάμονα γενέσθαι. Eadem Archytas et plura dedit Iamblichus in *Περὶ τῆς κοινῆς Μαθηματικῆς Ἐπιστήμης*. Huc pertinet et nobile Hesiodi dictum Έργ. καὶ Ἡμ. vs. 291. quod interpretantur Cicero pro A. Cluent. c. 31. atque ita Livius XXII. 29. *Eum primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit; secundum eum, qui bene monenti obediat: qui nec ipse consulere, nec alteri parere sciat, eum extremi ingenii esse.* In postremam classem populus Megabyzo videretur reiciendus, ὃς οὔτε ἐδιδάχθη, οὔτε οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκῆϊον, qui nihil pulcri honestique novit, aut ab aliis edoctus, aut a se ipse quod sit proprium. Literis aliquot, quae male fuerant repetitae, reiectis, sic ista capienda iudico; atque οἶδε οὐδὲν οἰκῆϊον, idem esse ac οὐδὲν οἶδεν οἰκῆσθαι, id est ἐξ αὐτοῦ. Quando tamen tres quatuorve iunguntur interdum negationes, ne litera pereat, forsitan erit qui hic scribi malit: οὔτε οἶδε καλόν, οὐδ' οὐδὲν οἰκ. advocato Platone in Theaet. pag. 180. A. ἤγτων αὐτοῖς ἐνὶ ἡ τὸ μηδὲν μᾶλλον δὲ ὑπερβάλλει τὸ οὐδ' οὐδὲν. VALCK. — Οἰκῆϊον equidem cum Corayo apud Larch. ad h. l. pro καθῆκον et πρόπον accepi. Citavit ille locum ex Isocratis Orat. ad Philipp. T. I. pag. 236. sub fin. (§. v. p. 320. ed. Auger.) Alia loca dabit Lexicon nostrum Polyb. p. 401. S.

12. *χειμάρρῳ ποταμῷ ἱκελος*) Ὁ δῆμος ὥσπερ ἐμπεισὼν τὰ πρήγματα ἄνευ νόου. Talis Populus illis omnibus videri debuit, quibus inconsulta concionum innotuerat Graeciae temeritas, Oratoribus in primis quotidie concionem habentibus, aut agentibus cum populo; qui ad iudicandum impetu temerario ductis saepe cedendum, atque ex Antigone Sophoclis (vs. 727.) didicerant, παραρρίθροισι χειμάρροισι ὅσα δένδρων ὑπέκειε κλῶνας ὡς ἐκσώζεται. Cicero Herodoteis instar erit commentarii in Or. pro Cn. Plancio, toto cap. 4. et ibid. cap. 6. Illae, inquit, undae comitiorum, ut mare profundum et immensum, sic effervescunt quodam quasi aestu, ut ad alios accedant, ab aliis autem recedant. Sicut isto loco, ter alibi Cicero, pro L. Murena c. 17. de Provinc. Con-

zul. c. 16. pro Milone cap. 2., insignem locum respexit, qui *Camerarium* et *Abramum* non latuit, *Demosthenis* contr. Aesch. Falsae Legat. p. 229. [p. 383. ed. Reisk.] ubi videri voluit non ipse dicere, quid sibi de superbis dominis videretur, sed suam ipsius sententiam artificiose Philippo contribuit, quem osores Atticae libertatis docerent: ὡς ὁ μὲν δῆμιός ἐστιν ὄχλος, ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν ἀπάντων, καὶ ἀσυνθετώτατον, ὥσπερ ἐν θαλάττῃ κύμα, ὡς ἂν τύχοι κινούμενον, κ. τ. λ. sic ista, partim ab aliis adiutus, legenda censeo. Praeter ceteros, *Demosthenis* locum expresserunt oratores suo aevo nobilissimi, *Aristides* T. III. p. 78. et *Dion Chrys.* Or. III. p. 44. c. Eiusdem quoque meminerat *S. Ioannes Chrys.* Oper. T. III. pag. 50. v. De multis unicum ponam incerti *Comici* dictum ex *Dione Chrys.* p. 368. δῆμος ἄστατον κακόν, Καὶ, θαλάσση πάνθ' ὁμοιον, ὑπ' ἀνέμου βίπτεται. VALCK.

CAP. LXXXII. 7. πολλῷ τοῦτο προσίχειν) Cave τοῦτον melius opineris. Adsolent in similibus ita. Δῆμος, ἀχάριστον, *Aeschines*, videlicet χρεῖμα. Μοχ καὶ ἐν τούτῳ διέδεξε ὅσῳ ἐστὶ τοῦτο ἄριστον, i. e. *Monarchia*, [l. 17 seq.] et c. 83. ὡς ἡ μοναρχίῃ κράτιστον, tum τὸ τοιοῦτο περιστέλλειν. Quae continuo succedunt [l. 10.] σιγῶτό τε ἂν etc. morari *H. Stephanum* non debuerant. In monarchia semper tectiora in hostes consilia, et expeditiora; quae multitudini committuntur, plenae rimarum, hac atque illac perfluunt, uti *Comicus*. Vide *S. Pufendorfium* I. N. et Gent. VII. 5. WESS.

13. αὐτὸς γὰρ ἕκαστος) Noxium αὐτῶν γὰρ *Stobaei* etiam margini *Gesnerus* adlevit. Αὐτὸς ἕκαστος πρῶτος est VIII. 10. et c. 123. αὐτὸς ἕκαστος δοκίαν ἄριστος γένεσθαι. Eum in modum *Aeneas Tactic.* c. 4., levi macula spurcus, ὡς πρὸς ὄλους αὐτοὺς ἕκαστος δοκῶν ὑστερον παραγίνεσθαι. Quid dederit, cuilibet adparet; sequens quoque multitudinis numerus molestus recordato *Sallustiani* coepere se quisque magis extollere et lib. VII. 144. non erit. WESS.

22. συγκαρύψαντες ποιῶσι) Hoccine idem ac mutuo se occultant? [quo modo *Valla* hunc locum reddidit.] Non opinor. Obtegunt fortassis furta, rapinas, flagitia, technasque. Saltem occultantes faciunt. At aliud voluit, a *Stobaeo*, msstis, qui nunc durant, antiquiore, fideliter cu-

stoditum: συγκύψαντες ποιῶσι, in idem incumbentes et consentientes faciunt; uti VII. 145. εἰ συγκύψαντες τῷ αὐτῷ πρήτσουν πάντες. Aristophanes Equit. vs. 850. τοῦτο δ' εἰς ἓν ἐστι συγκυκυφός: ubi Critici bene, ὁμονοοῦσιν ἑαυτοῖς καὶ συνπνέουσι. Venit hoc quoque in ingeniosam Cl. Abreschii coniecturam. Quod apud eundem autem Stobensem προστάτης τοῦ δήμου, fuit olim προστάτης, quo Plato in demonstratione, ὡς μεταβαίνει τύραννος ἐκ δημοκρατίας, saepius utitur lib. VIII. Rep. p. 566. WESS. — In nostra Var. Lect. ubi συγκυρῖψ. Arch. posuit typhotheta, debuerat συγκυρῖψ. Arch. S.

24. ἐκ δὲ αὐτῶν) Scripserat forsitan: ἐκ δὲ αὐτῶν δὲ θωμάζεται οὗτος δὴ ὑπὸ τοῦ δήμου· θωμάζομενος δὲ αὐτῶν ἐφάνη μόνναρχος ἰών. Ut praepositio ἀνά a verbo ἐφάνη, vovula ὦν interiecta, per tmesin usitatam. Herodoto fuerit seiuncta: ἐκ τῶνδε significaret postea, noto praepositionis usu, de quo dedit egregia perdoctus Theologus Io. Pearsonus in Vind. Ignat. p. 372. VALCK.

CAP. LXXXIII. 6. ἦτοι κλήρω γε λαχόντων) Si-ve sorte sortiamur Latina; quae metuo ut ex Graecis bona sint. Hoc Aeschyli vide, Eumen. vs. 33. ἔτων πάλῳ λαχόντες, ὡς νομίζεται: eant sorte lecti. Rursus VII. contr. Theb. vs. 128. Philo Iud. Constit. Princip. pag. 722. Οὐ τοίνυν προσήκει δεσπότης --- ἀποφαίνειν τοὺς κλήρω λαχόντας. Iam sorte legi plures, ut regnarent, haud poterant, verum unus duntaxat, Otane liquido significante. Quidni ergo ex Arch. et Vind. κλήρω γε λαχόντα sorte adeptum probamus? Ita IV. 94. τὸν πάλῳ λαχόντα αἰεὶ σφειν αὐτίκῃ ἀποτίμπτουσι. Aeschylus VII. contr. Theb. vs. 55. ὡς πάλῳ λαχὼν ἕκαστος. At hoc alii viderint. Quae in msstis turbantur statim, ex generis et numeri enallage, satis obvia et proposita ad Diodori II. 19., natales acceperunt. Placet ἢ ἄλλη τινὶ μηχανῇ, ex formula cui saepe repetitum Lysiae μήτε τέχνη, μήτε μηχανῇ μηδεμιᾷ concinit. WESS. — Recte fecere qui λαχόντα adoptarunt. Quod vero in Var. Lect. dixi, nec male habere vulgatum olim λαχόντων, id imprudenti exciderat. κλήρω λαγχάνειν numquam, quod sciam, significat sorte inter se contendere: sed κλήρω λαγχάνει is cui aliquid sorte obvenit, qui sorte designatur vel eligitur. S.

14. ἐκ τοῦ μέσου καθῆστο) Simillimum lib. I. cap. 46.

[c. 45 extr. quem ad locum vide quae notavimus.] κατῆστο, ἐκατίστο et κατῆμενος Ionum sunt. Dictio ipsa non vult ex medio abire alio sessum, sed e medio secedere, et partiam esse neutrarum; qui usus opportunius alibi valebit. [IV. 118, 9. VIII. 22, 9. 73, 16.] Elegans est Arch. et Vind. [l. 16.] καὶ οὐτε ἀρχεται, πλὴν τῶσαῦτα. Nec cultum minus, cui suus supra locus, ἐπ' ᾧ τι - - ἀρχεσθαι. [l. 10 seq.] At manum abstineo. WESS.

CAP. LXXXIV. 6. τὴν πᾶσαν δωρεὴν etc.) Haec re-
currunt extremo hoc libro. Cuiusmodi autem dona fue-
rint, docte Barn. Brissonius Regn. Pers. I. 144. examinavit.
Medicam vestem, Acanthiis honoris ergo a Xerxe datam,
lib. VII. c. 116. habet. WESS.

[9. Vitiosum ἐξαίρεται quo pacto irrepserit, non exputo.
Corrige quaeso ἐξαίρετα, ut habent libri omnes. S.]

11. ἀνεῖ ἰσαγγελῖος) Expressit hunc locum Scriptor libelli
de Syr. Dea p. 472. ubi Rex ad Combabum: ἀπίξαις παρ'
ἡμῶς ἀνεῖ ἰσαγγελῖος, οὐδέ τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης ὄψιος, οὐδ' ἦν
γυναικὶ ἅμα εὐνάζωμαι: hanc proceres Herodotei constitue-
rant exceptionem, ἢν μὴ τυγχάνῃ εὐδαν μετὰ γυναικὸς βασι-
λέως. VALCK. — Conf. ad I. 114, 8. notata. S.

14. ἐβούλευσαν τοιόνδε) Sermonis studiosissimo hic
quidem certe syllaba debet restitui, quam describentis
praetermisit incuria: ἐβουλεύσαντο τοιόνδε, re inter se delibe-
rata constituerunt. Ponitur enim pro βουλευσαμένοις ἴδοξεν
αὐτοῖς, vel συνέθηκαντο, prout legitur cap. 86. Iustinus: pa-
etique inter se sunt, ut, --- cuius equus inter solis ortum
hinnitum primus edidisset, is rex esset. In his convenisse
Ctesiae videtur cum Herodoto: forsā ex Hellanico, mul-
tum diversa traduntur in Scholiis ad Aeschylī Pers. vs. 776.
VALCK. — De usu verbi βουλεύειν apud Nostrum vide
notata ad I. 73, 20. Videnturque hic ex scholio libri non-
nulli ἐβουλεύσαντο posuisse. conf. paulo ante, l. 10. S.

Ibid. ἐβουλεύσαντο τοιόνδε) Hoc utilius et genio lin-
guae congruentius in constitutione de regno, sicuti et
paullo superius. Conf. I. 73. VIII. 101. Videntur autem
matutinum legisse tempus, quod solem orientem Persae
venerarentur. Εἶναι γὰρ αὐτοῖς νόμον τὰς τοῦ ἡλίου ἀνατολὰς
προσκύνειν ἐκαστῇ ἡμέρᾳ, in Procopii Bell. Pers. I. cap. 3.
WESS.

CAP. LXXXV. 9. Εἰ --- ἐν τούτῳ τοί ἐστι) Sententiam expressit Zonaras p. 129. A. θάρρει, ὡς δέσποτα, ἔφη, ὡς σὴ ἔσται ἡ βασιλεία. Apud Iustinum, Dario de regno sollicito equi custos ait, si ea res victoriam moraretur, nihil negotii superesse. Ad Herodoti formam loquendi, εἰ ἐν τούτῳ τοί ἐστι ἡ βασιλεία εἶναι, ἢ μὴ, proximum accedit hoc Eurip. Iphig. Taur. 1057. τὰμ' ἐν ὑμῖν ἐστίν, ἢ καλῶς ἔχειν, ἢ μὴ δὲν εἶναι. Herod. VI. 109. ἐν σοὶ νῦν, Καλλίμαχε, ἐστὶ, ἢ καταδουλώσῃς Ἀθήνας, ἢ ἔλευθ. Paulo plenius Andocides de Myst. p. 6, 18. ὅπως ἐν ἐκείνῳ εἴη ὄντινα βούλειτο Ἀθηναίων φάναι τῶν ἀνδρῶν τούτων εἶναι, ὄντινα δὲ μὴ βούλειτο λέγειν ὅτι οὐκ ἦν. Lysias pag. 20. ἐν ὑμῖν δ' ἐστὶ, πότερον χρὴ τούτους ἰσχυροὺς ἢ μηδενὸς ἀξίους εἶναι. VALCK.

13. ὥρῃ μηχανᾶσθαι καὶ μὴ etc.) Sumtum fortasse ex nobili Bacchylidae, Οὐχ ἔδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς. Sicuti ὡς --- ὁ ἀγὼν ἡμῖν ἐστὶ ad Proverbii modulum, Νῦν γάρ ἐστ' ἀγὼν, aut πλησίον ὁ ἀγὼν: de quibus nunc nihil, nisi culte a magno viro, Is. Casaubono, explicita esse ad Suetonii Neron. cap. 45. WESS.

20. ἐγχερίμπτων τῇ θηλέῃ) Arch. ἐγχερίπτων non sprevimus ad superioris Musae c. 60. [ubi vide notata ad l. 8.] Portus τῇ θηλέῃ habet in Ἐγχερίμπτειν ex coniectura, sed bona: nam θηλέην amat dialectus I. 192. II. 41. III. 102. VII. 58., neque aut Eustathio in Hom. p. 546, 42. [pag. 414, 46. ed. Bas.] aut G. Corintho latuit. WESS.

CAP. LXXXVI. 1. Ἀμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ οἱ εἰξ) Postero die ubi primum illuxit sex illi etc. Zonaras: ἔωθεν δὲ τῶν ἐπτά παραγενομένων: dare quoque debuerat τῶν εἰξ, sed alterum posuit, eorum immemor quae de Otane legerat olim in excerptendo praetermissa: Platonem mirarer, cur de Leg. III. pag. 695. d. scripsisset, πάλιν εἰς Πέρσας ἐλθεῖν τὴν ἀρχὴν διὰ Δαρείου καὶ τῶν ἐπτά: dare potuerat διὰ Δαρείου αὐτοῦ ἐβδόμου: dederat forte καὶ τῶν εἰξ. [At similiter Noster quoque c. 84, 4. ἢ ἐς ἄλλον τινὰ τῶν ἐπτά etc.] In ista formula legitur infra lib. IX. cap. 44. Ἄμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ. Codices si variant, vix constitui poterit, utrum dederit Noster. Ad Diodori Sic. XIII. 18. τῆς ἡμέρας ὑποφωσκούσης, vid. Wesselingius. Aliorum in his fuere locutiones, ὡς ἡμέρα vel ὡς ἔως ὑπέφαινε: prima luce, primo luci, et ubi primum dilucularet: vid. Gellius Noct. Att. II. 29.

p. 200. 201. ibique Io. Fr. Gronov. et VII. c. 1. ubi noctis legitur extremo, priusquam dilucularet: ὄρθρου βαθείας: tempus memorat Plato ἀπ' ὄρθρου μέχρι περ ἂν ὁ ἥλιος ἀνίσχη, Leg. XII. p. 951. D. VALCK.

Ibid. ἅμ' ἡμέρῃ δὲ διαφασκούσῃ) Sic ἅμα ἡμέρῃ διαφασκούσῃ lib. IX. 44. et ἥλιος ἐπιφασκόντων doctus Iobi interpret c. xxxi, 26. Apud alios ἡμέρας ὑποφασκούσας, aut τῇ ἐπιφασκούσῃ Matth. c. xxviii, 1. nec concordi ubique scriptura, de qua ad Diodori XIII. 18. Quod praeterea in Codd. [L. 2.] παρήσαν ἐπὶ τῶν, id vulgato concedit nihil. Ἦκιν ἐπ' ἔκπου IX. 43., Sophocl. Oedip. Col. 305. Αἰνυαίης ἐπὶ πῶλῳ βιβῶσα. Talia, urbem albis equis introiit, in Neron. Suetonii, et poetarum per medias in equis itque reditque vias. Plura Cl. Burmannus ad Ovidii Art. Am. lib. I. 214. WESS.

8. ἐτελίσσέ μιν) Laurentius compotem voti fecit. Quod nunc in Latinis, [cum inaugurarunt,] debetur viro celeberrimo. Simile Auctoris Epist. ad Hebr. c. 2, 10. τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελεῖσθαι Th. Beza recte accepit. Statim, e msstis quae exsulant ὡς βασιλεῖα, si consensus foret, possent illic relinqui: solemnem certe principum προκύνησις accessione illa non egebat. At vide Polyæn. VII. 9. et Valer. Maxim. VII. 3. Ext. 2. WESS.

CAP. LXXXVII. 5. ἔχει αὐτὴν κρύψας) Recte cepit Zonaras, cui dicitur Oebares τὴν χεῖρα κρύπτειν ἐν τῇ ἀναξυρίδι. Κρύψας ἔχει ponitur pro κρύπτει, vel ἔκρυψεν, in Euripidis Danaë vs. 40. Hec. vs. 1012. πίπλων ἐντὸς ἢ κρύψας ἔχεις; Hesiodus Ἔργ. καὶ Ἡμ. vs. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Pausan. V. pag. 408. ἔχειν ἀποκρύψαντα ὑπὸ τὴν ψάμμον. X. pag. 832. ὁμοῦ τῷ χρυσίῳ κατακρύψαντα ἔχειν αὐτόν. Sed in his tamen ἔχειν suam quoque vim exserit; in multis huius generis non item, de quibus ad Phoen. vs. 712. VALCK. — De praeterito periphrastico conf. not. ad I. 37, 7. De scriptura ἔχοι, quam adoptavimus, dictum in Var. Lect. ad h. l. S.

9. Φριμάξασθαι τε καὶ χρεμετίσαι) Eadem verba retinuit Zonaras. Φριμάξασθαι hinc enotatum in Gloss. Herod. et Suida redditur per φρυάξασθαι, quod usitatius erat de equo; cum alterum exinie de hirco diceretur. VALCK.

CAP. LXXXVIII. 1 et seqq. Δαρειὸς τε δὴ ὁ Ὑδάσπιος etc.) Cl. Abreschius Δαρειὸς γε δὴ, Darius quidem certe. Herodot. T. V. P. II.

Arabes, quum omnis Asia a Cyro et Cambyse domaretur, aut illi domandi in conatu essent, illorum in ditionem non venerunt, *Diodoro* lib. II. c. 1. concordante. Atque illud est, quod olim Deus O. M. Ismaëli et posteris recepit *Genes.* c. XVI, 11. 12.; cuius illi fructum promissi uberrimum abstulerunt habentque, liberi, sui iuris, ἀδούλωτοι. Prorsus eximie eruditi Britanni et cum cura super ea nationis libertate *Tom.* XVII. p. 829. *Historiae Catholicae Ed. Belg.* [T. XVI. ed. Germ. §. 334.] *WESS.*

7 et seqq. Γάμους τι τοὺς πρώτους ἐγάμει Πέρσης etc.) Quatuor hic memorat uxores Darii; duas, praeter illas, alibi: vere tamen, opinor, scriptum fuit *Iustino* I. 10. *Principia regni Cyri Regis filiam in matrimonium recepit, regalibus nuptiis regnum firmaturus, ut non tam in extraneum translatum, quam in familiam Cyri reversum videretur.* De duabus unius tantum meminit *Atossae*; cuius, prae ceteris uxoribus, altera etiam Cyri filia, mulieris in aula Darii potentissimae, praecipua semper habita fuit ratio; quod variis documentis demonstrat *Herodotus*, et VII. c. 3. ἡ Ἀτοσσα, inquit, εἶχε τὸ πᾶν κράτος, regnum obtinebat *Atossa*. Ibid. cap. 2. traditur, antequam pervenisset ad imperium Darius, ex filia Gobryae tres suscepisse filios; Rex factus Persarum, ex *Atossa* quatuor. Hoc loco motus *Schol.* ad *Aeschyli Pers.* 719., Ἡρόδοτος, αἶτ, ζ' Φησὶ Δαρείου παῖδας εἶναι: addens, Ἑλλάνιος δὲ ἰά. Atqui totidem ille apud *Herod.* reperire potuisset, quin imo XII, in transcurso plerosque memoratos, Darii filios. Praeter pellices, sex habuit Darius uxores legitimas, atque ex his singulis liberos etiam mares procreavit; praeterquam ex *Otanis* filia *Phaedyma*, quae Magi fraudem patefecerat. Ex *Gobryae* filia tres suscepit filios Darius: natu maximus fuit *Αρβαξίνης*, (VII. 2.) memoratur et *Ἀριαβίγνης*, VII. 97. Tertiū nomen non memini me legere: sed suspicor matris olim factam mentionem VII. 68. quae si iusta suspicio, fuerit is *Ἀρσαμίνης*: et certe *Plutarcho* aliisque filius ex uxore Darii prima vocatur *Ἀρσαμίνης*. vid. ad *Iustinum* notata II. 10. Ex *Atossa* Cyri filia, praeter *Xerzen* Darii successorem, nati fuerunt *Μασίστης*, *Ἀχαιμίνης*, et, fratribus minus nobilitatus, *Τοράσσης*. vid. *Herod.* VII. 82. 97. et 64. Ex *Artystone*, altera Cyri filia, quam virginem du-

xit uxorem, (Atossam iam ante habuerant frater Cambysis, et Magus Smerdis:) Ἀρσάμης et Γωβρύης, VII. 69. et 72. Ex Parmy, Cyri nepte, filia Smerdis, unicus memoratur natus Ἀριόμαρδος, VII. 78. Tandem VII. 224. ex Phratagyne, filia fratris Artanis, nati dicuntur Ἀβροκόμης et Ὑπερόνης. Postrema duo nomina hoc equidem miror, quod inter centena forte Persica Herodoti, praeter Phaedymae nomen, sola sunt planissime Graeca. Adtigit illa Hemsterhusius ad initium Xenoph. Ephes. Quid Iac. Palmerius velit in Exercit. pag. 38. non satis liquet. In historia Persica recentiori non sane miror nomina Persarum Graeca, neque adeo Abrocomam sive Acrocomam satrapam, prout Isocrati dicitur pag. 69. n. sed in Darii filiorum nominibus flexus Graecos mirabar ut inexpectatos. VALCK. — Quod l. 8. ἐγάμει Πέρσῃσι scribitur, ἐν Πέρσῃσι malebam: sed videtur dativus ille casus a vocab. πρώτους pendere, nuptias quae Persis primae, i. e. nobilissimae erant. S.

14. δυνάμεις τε πάντα οἱ ἐπιπλάτο) Apostoli ad Ephes. III, 16. δυνάμει κραταιοῦσθαι, et Aristidis T. I. pag. 326. δυνάμει ἐμπίπλασθαι μετὰ κουφότητος, cum his composuit Abreschius. Ego vero [paullo post] meis ex libris atque Aldo τύπον ποιησάμενος λίθινον malui, opinatus aliorum λίθον ex scripturae esse compendio. Belle χρυσίους τύπους, τύπους λιθοκλήτους, et χρυσίων ξοάνων τύπους Euripidis et aliorum novi, τύπον λίθον nequaquam. De Darii equo iucunde Oppianus, Cyneget. I. 234. et ibi Rittershusius. Nam, quod Thom. Hyde Relig. Pers. cap. 23. omnem de equo narrationem ex Persarum vocabulo, sed male expresso, Gheshtasp, i. e. factus equo, propagatum pertendit, a vero abhorret. WESS.

CAP. LXXXIX. 1. ἀρχὰς κατεστήσατο ἑαυτοῖς) In sequentibus viginti recensentur istae satrapiae, quaeque singulis subiectae fuerint regiones; singulorum enim imperio plures suberant, exceptis praefectis Ciliciae atque Indiae. Videant homines eruditi, quo pacto haec Herodoti cum aliis possint in concordiam redigi; a quibus longius etiam distat, quod, undecunque tandem repetitum, duobus in locis Plato tradidit; quorum locorum alter notus fuit Brissonio de Regn. Pers. I. p. 148. e Leg. lib. III. p. 695. c. Δαρείος βασιλεύς οὐκ ἦν νίδς, παιδεία τε οὐ διατηρῶν τεθραυμένους ἑλθὼν δ' εἰς τὴν ἀρχήν, καὶ λαβὼν αὐτὴν ἔβδωμος, διέλιτο ἐπὶ τῇ

μέρη τιμέμενος: quarum partium singulas, regiones amplissimas, singulis e sex coniurationis sociis regendas attribuerit: hoc Platonem voluisse liquet ex ipsius Epist. VII. p. 332. A. ubi Siciliensem Dionysium, qui paene *nemini se credebat*, (Cicero Tusc. V. 20.) neque uxoribus nec filiabus, hac etiam parte multo fuisse scribit deteriorem Dario, ὃς οὐκ ἀδελφοῖς πιστεύσας, οὐδ' ὑπ' αὐτοῦ τραφῆσι, κοινωνοῖς δὲ μόνον τῆς τοῦ Μήδου τε καὶ εὐνούχου χειρώσεως, διένειμ' τε μέρη μείζω ἑκάστα Σικελίας πάσης ἑπτὰ, καὶ πιστοῖς ἐχρήσατο τοῖς κοινωνοῖς, καὶ οὐκ ἐπιτιθεμένοις οὔτε αὐτῷ οὔτε ἀλλήλοις. Verbosa, quam suo more scribit in hunc locum, adnotatione parum extricat H. Steph. recte per *Medum et Eunuchum* eundem intelligens; in cuius nomine quantum fuerit variatum, docuit Iac. Nic. Loënsis Miscell. Epiphyll. I. cap. 21. Prior Platonis locus atque integra ista disputatio Κύρου παιδεία fuit opposita Xenophontis, quem virum optimum, ut et alios e Socratis palaestra, oderat Plato. VALCK. — Fortasse imperii Persici distributionem, quae posteriori tempore obtinuit, cum illa priore, quae a Dario instituta est, permutavit philosophus. S.

[6. καὶ ὑπερβαίνειν τοὺς προσεχίας, ἄλλοισι ἄλλα ἔθνεα τὰ ἑκατέρω νέμων. Prorsus contra satis manifestam auctoris mentem, ne quid asperius dicam, verba ista gallicus Interpres accepit, sic convertens: *et quelquefois, omettant ceux qui étoient voisins, il mettoit dans un même département, des peuples éloignés l'un de l'autre.* Cuius tamen vestigia, quod mirari subiit, secutus est perspicacissimus Heeren, in *Ideen* etc. T. I. p. 186. S.]

9. Βαβυλώνιον σταθμὸν τάλαντον) Refingitur τάλαντον a docto viro. Contra lib. I. 51. τὰ δὲ ἄλλα -- σταθμὸν διτάλαντα: et ἔλαουσιν σταθμὸν τάλαντα δέκα. Aelianus Var. Hist. X. 17. Θμιστροκλέα τρία τάλαντα ἔχειν τὴν οὐσίαν τὴν πατρῴαν. Atque ita solent Graeci Latinique, docente summo viro Io. Fr. Gronovio de Pecun. Vet. lib. I. cap. 6. Iam sive Εὐβοϊκὸν seu Εὐβοϊκὸν probetur, parum referet; illud Steph. Byz., hoc Polybius, Strabo, Appianus, maluerunt. Maioris momenti minae sunt septuaginta Euboicae in talento Babylonio: aliter Aelianus Var. I. 22., Atticas minas septuaginta et duas illi talento tribuens: in prius autem, siquidem hoc auctore doctissimus De la Barre Histor. Acad.

Inscription. T. VI. pag. 355. ἰσδομήκοντα καὶ δύο μνίας *Herodoto* operosa reddit disputatione; cui calculum addere nondum audeo. Arcent auctaria schedae veteres, conspiciatque *Pollux* IX. 86., minis septuaginta talentum *Babylonium* aequiparans: dubiae praeterea fidei *Aeliani* locus est, et acriter oppugnatus a *Willebrodo Snellio* de *Re Nummar.* pag. 41. Quin si fides illi constet, Atticas minas complectitur duntaxat. Conf. *Panelium* de *Cistophoris* pag. 110. etc. *WESS.* — *Reizius*, inter *Εὐβοϊδας* et ἰσδομήκοντα stellulâ interpositâ indicans nonnihil ibi omissum se iudicare, in inferiore libri ora, ubi summa rerum capita adnotantur, haec posuit: *Babylonicum talentum LXXVIII. minarum Euboicarum*: qui quam sit rationem in ea computatione secutus, nec novi equidem, nec nunc inquirere vacat. *S.*

16. Δαρειῶς μὲν ἦν κάπηλος) Signatissima ea sunt et aliorum commentationibus frequenter ornatus intexta caussa, *Dionis Chrysostomi*, *Libanii*, *Iuliani*, *Themistii*, quorum loca *Spanhem.* ad *Iuliani* Or. I. p. 9. et *Davisius* in *Maximi Tyr.* Diss. IV. p. 508. antestati illustrarunt docte. Commodum minus de tributo, a *Dario* primum descripto et instituto, hic et a *Polyaeno* VII. | 10, 3. traditum, censi posset; siquidem Magi ἀτελεῖν στρατηγὸς καὶ Φόρου in triennium Persis tribuerunt c. 67. huius Musae. At bene habet: nam tributum continuum hic loci, posteriore [altero loco, (c. 67.) illud,] quod in tempus et belli usum ac doni instar erat, tangi per bene amicus meus *Herm. Venema* Dissert. ad *Danielis* Vaticinia p. 161. animadvertit. De *Strabone* lib. XV. p. 1068. [pag. 735. ed. Cas.] tributorum (τοῦ φόρου) in Persis primordia *Artaxerxi Longimano* asserente, consulto taceo. *WESS.*

17. διαπότης· Κύρος δὲ πατήρ) Adtigat postrema *Wess.* ad *Diodori* T. I. p. 275. T. II. pag. 553. Reliqua transcripsit etiam *Eustathius*, Homerea tractans de Rege dicta, πατήρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν, Od. β'. 57. ubi leguntur et ista: Κύρος δὲ πατήρ, — — — ὅτι ἥπιος, καὶ ἀγαθὰ σφισιν ἐμνηχανήσατο: quae lectionem adfirmant, a *Gronovio* non absurde mutatam. Praestantem bellica virtute virum, *Philopoemenem*, *Messenii* vere nuncupabant πλέον τι ἢ πάντ' τοῦ Ἑλληνικοῦ πατέρα, apud *Pausan.* VIII. pag. 704. *Herodoti* meminit agens de

Rege Dion Chrys. p. 5. c. etc. opponens πατέρα et δεσπότην, quae appellatio Graecis semper visa fuit invidiosa: alibi Dio respicit et τὸν κάπηλον Darium: vid. Io. Davisius in Max. Tyr. p. 508. De Dario, istiusmodi quoque κοπήλων osor acerrimus, longe iudicabat aliter Plato Epist. VII. p. 332. B. ἔδειξε παράδειγμα, οἷον χρητὸν νομοθέτην καὶ βασιλέα τὸν ἀγαθὸν γίνεσθαι: hic titulus quam sit amplus et magnificus docebit Platonis Politicus. VALCK.

19. ὅτι ἥπιός τε) Erat elucubrantis in animo Homericum, ex Odyssea, πατήρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν, quo nihil in laudem praeclarius dici de rege potest, egregie Sopatro apud Stobaeum Serm. XLIV. p. 312. monstrante. Dabit conplura alia doctissimus Gatakerus ad Antonini lib. I. 9. p. 11. Ceterum ἀγαθά σφι τὰ ἐμνησθήσαστο Medic. et consentaneorum, tinnit scabrum et radit aures. Suavius multo et ad sententiam gravius ἀγαθά σφι πάντα, quomodo Ald. et plures. WESS.

CAP. XC. 3. Μιλύων) Arch. optime et mox [l. 10.] Μαριανδυνῶν. Sic veteres nuncupant omnes, ac Scriptor ipse, illos I. 173., hos I. 28. VII. 72. Reduxi quoque [l. 6.] Λασονίων nomen, quoniam ita VII. 77. In Cabaliis sive Cabalensibus, qui eadem septimā Musā Καβηλῆς, nulla haesitatio; incolis quippe regionis Cabaliae apud Plinium, seu Καβαλίδος, in Stephano Byz. ex Strabone cum L. Holstenii observatis. Qui vero [l. 7.] Hygennenses, Autenenses, Augennenses, talis enim in schedis discordia, frustratā quaesivi operā. Placuerat Lycaoniae regio Obigene, cui fidere non libet. Eccum tamen Plinii Hist. Nat. V. 32. verba: Attingit Galatia et Pamphyliæ Cabaliā et Milyas. - - Item Lycaoniae partem Obigenen. Valckenarii elegans hariolatio consideranda est. WESS.

6 seq. Καβαλίων καὶ Τυεννέων) Coniecturam ponam, quam ante aliquot annos cum Wesselingio communicavi, quaeque etiam nunc videtur probabilis. Quandoquidem Τυεννῆς, sive Τυεννῆς, quos hic in suo Codice Stephanus invenisse videtur, aliunde sunt ignoti, suspicor, literas ΚΑΙΤΤΕΝΝΕΩΝ, in ΚΑΛΕΤΜΕΝΩΝ esse transmutandas, et scriptum antiquitus fuisse: Λασονίων τῶν (hoc facile potuit elidi:) καὶ Καβηλίων κατευμένων. Fundus coniecturae locus est Herodoti, Xerxis copias recensentis lib. VII.

cap. 77. Καθηλίας δὲ οἱ Μήονες, Λασιόνοιο δὲ καλούμενοι. Sed et haec et quae sequuntur Geographica praestiterit intacta viro summo reliquisse. VALCK.

15. ἐς τὴν Φρουρέουσαν ἵππων) Omnia videntur plana. Laurentii, in ea Ciliciae regione, quae equos producebat, respondent Arch. et Vind. Cilicia fuit optimorum equorum alitrix, ut vicina Cappadocia. Φορέουσα ἵππος notare potest τὰς Φοράδας, sicuti Gregor. Nazianzenus et Basilius M. appellant. Tum τῆς Κιλικίης χώρας praestaret; quod ego in re dubia adfirmare non sustineo. WESS. — Mihi haud dubie vitiosa scriptura Φορέουσαν videtur, commodissima autem et unice vera Φρουρέουσαν, quam a Viro praestantissimo sollicitatam nollem. S.

CAP. XCI. 2. ἐπ' οὐροισι) Docte hanc scripturam defendit Th. Pinedo ad Ποσειδιον Stephani, et participium impersonale ἀρξάμενον Georg. Raphaelius verbis Lucae Euang. cap. xxiv, 47. WESS. — Istud participium ἀρξάμενον contulit Larcher cum δόν, ἐξόν, παρόν, ἰνδεχόμενον: quorum tamen non prorsus eadem ratio est. S.

10. ἐκεκοσμέατο) Mutari non debuerat. Sic lib. I. 100. et IX. 30. ἐπὶ τε τάξιν πλεῖνας ἐκεκοσμέατο, pro quo κατὰ ἔθνη κεκοσμημένοι ἦσαν VII. 212., fortasse ex scholio. Κεκοσμέατο est in Arriani Indicis pag. 321. Praeoptavi quoque προσήτι ob Ionicam speciem et verbi in Musis frequentiam. De pecuniae proventu ex Moeridis lacu, II. 149. Cetera Gronovius optime expedivit. WESS.

12. τὸ ἐγένετο ἐκ τῶν ἰχθύων) In alio scriptore viderentur ista lectoris emblemata: in Herodoto caute versandum est: vid. lib. II. c. 149. Diodor. I. 52. τὴν ἐκ τῆς λίμνης ἀπὸ τῶν ἰχθύων γινομένην πρόσδοον ἔδωκε (Rex Aegypti, atque Aegyptiorum ad exemplum Persa:) τῇ γυναικὶ πρὸς μύρα καὶ τὸν ἄλλον καλλοπισμόν: hinc ratio liquet exceptionis hoc in loco. VALCK.

17. Σατταγύδαι) Gentem non novi: nomen ita exaratum ex mssis placuit; nam Med. et Arch. una in littera aberrarunt. Aparytas frustra quaerendo vestigavi. Gandarii et Dadicae recurrunt VII. 66. neque aliis sunt ignoti. WESS.

CAP. XCII. 4. Παριναίων) Ad eum modum Steph. in Παριναίῳ, et alii, cum Nostro VII. 86, Sunt autem hi

Paricani ab illis diversi, qui *Aethiopibus* iunguntur cap. 94. *Orthocorybantii* [l. 5.] an *Orthocorybantes* rectius pingantur decernere haud valeo. Παυσίται, [l. 6.] si Is. Vossii non fallit coniectura, Παυσίται erunt. Eum vide ad *Melam* III. 5. WESS. — De *Caspiis* conf. mox ad cap. 93. 9. notanda. De *Paricaniis* facile equidem *Rennello*, clarissimo Viro, adsentior, in *Geogr. System of Herodotus* pag. 270. Παρηταννοὶ h. l. corrigenti, collato Nostro I. 101., *Stephano Byz.* in Παράτανα, aliisque auctoribus a *Cellario* *Geogr. Ant. T. II.* p. 808. citatis. Dissentit quidem *Larcher* in *Indice geogr.* ad *Herod.* p. 419. S.

9. μέχρι Αἰγλῶν) *Steph. Byz.* Αἰγῆλοι, ἔθνος Μηδικόν: quam nationem eandem atque *Aeglorum* suspicabatur *Luc. Holstenius*, et ante eum *Ortelius*. ΑΙΓΔΩΝ, quomodo *Valla* et *Arch.*, et ΑΙΓΑΩΝ vocabulum idem: error est alterutra in scriptione, incertum qua. Habet lib. VII. 72. Αἰγύων in hac vicinia gentem, quae Αἰγύων et Αἰγυες *Arch.* Eadem Αἰβύες, et *Bactris* contermina, cap. 86. eiusdem libri. Qua quidem in discordia, cum auxilii spes aliunde deficiat, *ἐπιχρῆν* consultum est. WESS.

CAP. XCIII. 4. Σαραγρίων καὶ Σαραγγίων etc.) *Sagartii* memorantur a *Steph. Byz.*, *Ptolemaeo* et Nostro I. 125. VII. 85., tuenturque nomen suum. *Sarangae*, Σαραγγαί, Σαραγγίων VII. 67., unde Σαραγγαίων absurde finxerunt, quo lapsu voces Ἀθηναίων, Θηβαίων, locum Ἀθηνέων, Θηβέων, invaserunt. De *Myris* [l. 5.] nulla deinceps haesitatio: adstipulantur *Holstenio* et *Berkelio*, titulum nationis *Ethnicographi* praescripto instaurantibus, schedae veteres et VII. 68. WESS.

[9. Κάσπιοι. *Caspii*, ad *Caspium* puta mare habitantes, supra nominati sunt, cap. 92, 6. iidemque iterum lib. VII. cap. 67, 1. memorantur. Nunc qui h. l. iterumque VII. 86, 6. eodem nomine insigniuntur, (si vera scriptura est, quam utrobique libri tenent omnes) hos ab illis diversos esse adparet. At exspectare debebamus, adiectâ quadem notâ hos, quos *Indorum* vicinos fuisse intelligi par est, distincturum fuisse *Herodotum* ab alteris illis *Caspiis*. Quod quoniam non factum, nec apud alios scriptores reperitur *Caspiorum* in illo terrae tractu mentio, ex coniecturâ corrigere scripturam et h. l. et

VII. 86; 6. tentarunt. Et Reizius quidem *Καρτίσων* corrigens, *Stephani Byz.* auctoritatem (ut ipse in Praef. ad suum Herodotum p. xvii. docet) secutus est, qui ex *Herodoti libro tertio* *Κάρτυρον* urbem Parthorum memorat, *Indiae finitimam*. Quod nomen quum nusquam alibi apud Herodotum legatur, sedes illius haec fuisse videri debebat. „Una dubitatio est: (inquit idem REIZIUS) quod Herodotus non urbis hinc meminit, sed gentis; et, quum *Stephanus* dicat etiam gentem *Καρτίσων* nominari, alium is eius rei testem laudat, non eundem Herodotum.“ Itaque „audacius fortasse quam par erat se fecisse, *Καρτίσων* corrigentem,“ ipse vir doctus profitetur: pro cuius quidem causa hoc dici poterat, nihil impedire quo minus credamus, in *Epitome Stephani*, quae sola ad nos pervenit, locum istum (quod in plurimis aliis factum constat) nonnihil turbatum esse; ab ipso *Stephano* nomen *Κάρτυροι* non minus ex *Herodoto*, quam ex *Dionysio*, fuisse citatum. Aliam rationem secutus doctissimus perspicacissimusque *Rennell*, in *Geographical System of Herodotus* pag. 302. (laudatus hoc nomine a *Larchero* in *Tabula Geogr. ad Herod.* pag. 99 seq.) quoniam cum *Sacis* iungitur hic populus, *Κάρτοι* corrigendum censet, eius regionis incolae intelligens quae *Καρία χώρα* apud *Ptolemaeum* *Geogr. lib. VI. cap. 15.* nominatur. Caeterum non opus est ut moneam, quum in hac parte *Historiarum Herodoti*, tum in alijs ubi de geographicis rebus agitur, praeter *Larcheri Indicem Geographicum*, cum fructu consuli posse idem laudatissimum *Rennelli* opus, e quo multa passim *Larcherus* (tam in *Notis ad Herodotum*, quam *Tomo VIII. quo Index Geographicus continetur*) excerpsit, nobis quidem, ne nimium augeatur huius operis moles, praetermittenda. S.]

CAP. XCIV. [1. Παρικάνιοι δὲ, καὶ Αἰθιοπες οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ] Alios *Paricanios*, cap. 92, 4. memoratos, videri *Parretacenos* esse, supra monuimus. *Paricanii*, qui hic cum *Aethiopibus Asiaticis* componuntur, iidem lib. VII. c. 68. componuntur cum *Utiis* et *Mycis*, quos *Erythraei maris* accolae fuisse ex superiori cap. 93, 5. intelligitur: quare et hos haud procul ab illo terrae tractu sedes habuisse probabile est. *Larcherus* in *Not. ad h. l. Aethiopus Asiaticos* adfirmat *Colchos* esse, prorsus contra *Herodoti* usum men-

temque, qui *Colchos* suo semper nomine nominat, (ut II. 104, et III. 97, 15.) eosque ne coloniam quidem Aethiopum, sed Aegyptiorum facit, denique qui mox diserte docet, (III. 97, 15.) *Colchis* tributi nomine nihil fuisse imperatum, sed de donis quinto quoque anno adferendis pactos illos esse cum rege. Hoc igitur gratis sumto, idem vir doctus *Paricanios*, qui huc nominantur, *Colchis* finitimos statuit, inter Caucasum et Pontum Euxinum habitantes. Conf. *Steph. Byz.* in Παρικάνη, *Plin. Hist. Nat.* VI. xvi, 18. et *Pomp. Melam* I. 2. ibi ab *Holstenio* citatum. S.]

3 seqq. Μαρινόισι etc.) Adsolent ad hoc vocabulum et ad *Saspires*, tanquam ad scopulum offendere scribae. Vide lib. I. cap. 189. et 110. Μοσσύνισκοι *Ask.* et lib. VII. 781 codicum plurium, haud male. Μόσσυνες, gentili dialecto, turres; quas quoniam incolebant, inde nomen in *Diodori* lib. XIV. 30. Μάρδοισι ex *Is. Vossii* ad *Melam* lib. I. c. 2. correctione Μαρσί. Certe Μάρες apud *Stephanum* *Mossynocorum* perhibentur vicini, suntque infra lib. VII. 79. nec longe ab illa viri docti divinatione mssiti distant. *WESS.*

[10. πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους) *Ad omnes ceteros* vertit *Gronov.* incertâ sententiâ; cuius versionem tenuit *Wess.* Idem vero *Gronov.* in *Notis*, par caeteris omnibus. Nos, pro ratione aliorum omnium, posuimus: rectius fuerit, prae reliquis omnibus. Conf. II. 35, 3. et VIII. 44, 2. Nescio an eandem sententiam in animo *Valla* habuerit, super caeteros omnes scribens. Manifeste vero contra auctoris sententiam *Larcherus*: Ils payoient autant d'impôts que tous les autres ensemble. S.]

CAP. XCV. [3. γίνεται τεσσαράκοντα καὶ πεντακῆσια καὶ εἰκασιχίλια τάλαντα) Id est, 9540 talenta, nempe *Euboica*: qui numerus quum minime congruat cum his quae proxime sequuntur; si modo iustus est numerus 14560, quo paullo post universa tributorum summa indicatur, vera fuerit codicis *Arch.* scriptura, ὀγδάκοντα καὶ εἰκασιχίλια καὶ εἰκασιχίλια exhibens, id est, 9880, qui numerus alioqui ex docti cuiusdam viri emendatione adscriptus videri poterat. Certe; si de summa 14560 (l. 8 seq.) detrahas 4680, (ex l. 5 seq.) restant 9880. Alteri autem numero 4680 recte constat ratio; quandoquidem 360 talenta ramentorum auri, pro ratione tredecupla, quam ipse *Scriptor*

indicat, conficiunt 4680 argenti talenta Euboica. Sed ipsam illam 14560 talentorum summam, sive alterum numerum 9880 talentorum, quo pacto collegerit Noster, id vero haud satis adparet. In unum collectis numeris omnibus, qui in recensu tributorum ex XIX. praefecturis redeuntium diserte indicantur, prodit summa 7740 talentorum Babyloniorum; quae, pro ratione 60 ad 70, quam cap. 89, 11. docuit auctor, conficiunt Euboica talenta 9030; quibus si adieceris 4680 ex India redeuntia, habebis summam 13710. Denique his 13710 si adieceris 240 fere talenta, quae ex Moeride lacu (cap. 91, 11. coll. cum II. 149 extr.) redibant, conficiuntur 13950 talenta. Itaque, nisi in numero 14560 (sub finem huius cap.) erratum fuerit, intelligi par est, aut in superiorum numerorum particularium aliquo sive aliquibus peccatum fuisse, aut 610 illa talenta, quae complendae summae 14560 desunt, ad reliquam summam adiectam esse tamquam pretium frumenti, ab Aegyptiis eorumque finitimis ad alenda centum et viginti hominum millia conferendi, de quo cap. 91, 13 seqq. De verbo *γίγεται*, quod in locum vulgati olim *εἶναι* substitui, dictum in *Var. Lect.* ubi simul monui, videri istud ex *εἶν* corruptum. Similiter *Benedictus* in *Act. Sem. Phil. Lips.* haud incommode *εἶν ἀν* legendum corrigit, quo significetur (coll. l. 9.) incerti quiddam in definienda hac summa inesse. S.]

4. *τρισκαίδεκάστειον*) *Auri ad argentum ratio varia*, pro minore aut maiore eius abundantia. Quae hic *τρισκαίδεκάστειος*, ea aetate Platonis in *Hipparch.* p. 231. D. duodecupla sive *δωδεκάστειος*. Menandri Comici aevo decupla, *δεκαπλάσιος*, ap. *Polluc.* IX. 76. Adtiget hanc rem *Car. Arbuthnotius* *Tabul. Antiq. Numm.* c. 6. Est quoque in *comparatione talenti Babylonici et Euboici*, et utriusque inter se iusta proportionem, anceps disputatio et difficilis, iam olim ab egregio viro *Guil. Budaeo* de *Asse* lib. IV. p. 87. prudenter instituta, et nuper a *Cl. de la Barre* *Histor. Acad. Inscript.* T. VI. p. 355. docte iterata. WESS.

[9. *τὸ δ' ἔτι τοῦτων ἑλασσον ἀπὸν*;) Obscurius dictum: id quod his (sive, in his) minus est, omittens. Quid velit, satis adparet, *omittere se minorem numeram unitatum*, qui huic summae deest ad veram summam complendam. S.]

CAP. XCVII. 4. δῶρα δὲ ἀγνέον) Futile ἀγνέον superstitiosae Florentini Codicis admirationi, oculos clarissimi viri nimium praestinguenti, debetur. Nolo factum traducere, miror tamen, cum toties totiesque ἀγνέον et ἀπαγνέειν in hac tributi descriptione deponantur. Sequentia exscripsit Eustath. ad Odys. p. 1366, 8. [Od. p. 13, 14. ed. Bas.] WESS.

9. σπέρματι μὲν χρέωνται) Paucis, ut solet ὁ πάνν, lectionis vulgatae monstravit absurditatem in Dissert. Herod. p. 174 et 175. monuitque consuetudinem respici memoratam c. 38. qua solebant, τοὺς πατέρας ἀποθνήσκοντας κατασιτίσθαι, pro σπέρματι docte corrigens ἔργματι. Cogitanti mihi H saepius in Π mutatum a librariis, venerat in mentem σήματι (id est τάφῳ) μὲν χρέωνται τῷ αὐτῷ, τῷ καὶ οἱ Καλατίαι Ἰνδοὶ, οἰκήματα δὲ ἔκتهνται κατάγαια. Potuit utraque domus simul conmode memorari. Vid. Diodor. T. I. p. 60, vs. 69. [lib. I. c. 51.] Mos ipse vix alibi narratur, ubi hac in re dissimillimae variarum gentium recensentur consuetudines Nicolao Damasceno Stobaei, Diodoro Sic., Plutarcho, Ciceroni, ceterisque; quo scilicet hi Indi atque Aethiopes, secundum Herodotum, viva parentum suorum erant sepulcra, quorum illi cadavera visceribus suis ingesta condebant, et ἑμβρυχοὶ τάφῳ dici possent Γοργιάζοντι. vid. erudita collectanea Th. Gatakeri ad M. Antonin. IV. 21. et Iac. Tollius ad Longin. III. 6. Ad hanc consuetudinem accedebat prepe illa Massagetarum ap. Herod. lib. I. c. ult. atque hinc Anonymo memorata, cuius dissertationibus inter Pythagoreorum reliquias locum non dederim, p. 713. Μασαγίται τῶς γονέας (non quosvis:) κατακόψαντες κατέσθοντι, καὶ τάφῳ κάλλιστος δοκεῖ ἡμεν ἐν τοῖς τέκνοις τεθάφθαι, in liberorum visceribus conditum esse, honestissimum videtur sepulcrum. Conf. Herod. III. 99. VALCK.

Ibid. σπέρματι μὲν χρέωνται --- οἱ Καλαντίαι) Superius c. 38. Καλατίαι, veriore titulo. Quod autem hic de semine, σπέρματι, quo eodem Aethiopes et Indi Calatiae utebantur, expediri non potest. Nusquam quidquam Scriptor illo de semine. Contra prodit, Indos istos τοὺς γονέας κατέσθιν, parentes suos vorare. Idem hi Aethiopes, uti verba requirunt, si factitarint, σπέρματι insinuata est penitissime labe, nec melius leniusve, nisi erro, detergenda,

quam ἔργατι μὲν χρ. eodem facinore defunguntur, quo Indi Calatiae, scribendo. Ita secum non pugnabit Herodotus et sermo procedet recte. Ἔργματα καλὰ sunt in Perictionae fragmento ap. Stobaeum p. 487. Euripides Orest. vs. 160. Ὡ μέλειος, ἐχθίστων θεόθεν ἔργμάτων. WESS. — Ut operosa et longius adscita, sic parum utilis, haec doctissimorum duumvirorum disputatio. τὸ ἐν Αἰθιοπία γινόμενον σπέρμα memoratur Athenaeo III. 110. e. Polluci VI. 73. Hesychio in Ὀρίδην: intelligiturque sive oryza, sive milii quoddam genus, Nostro iterum paulo post (c. 100.) memoratum. Confer Denon, *Voyage en Egypte*, p. 75. aliosque Itineratores. S.

13. διηκοσίας φάλαγγας ἰβένου) Plinius hoc ex loco in tributi vicem regibus Persidis e materie eius (ebeni) centenas phalangas tertio quoque anno pensitasse Aethiopas; quibus, nisi memoriae ludibrium debuerit, longe minorem phalarum se numerum invenisse, declarat. Idem lib. VIII. 3. quae Iuba cornua appellat, Herodotus tanto antiquior, et consuetudo melius, dentes. Conf. ad Diodor. II. 19. WESS.

15. ἐτάξαντο ἐς τὴν δωρεήν) Sic ex Scriptis. Colchi ipsi [se] ad donationem ordinarunt. Fert ita mos in ultronea tributi et donorum collatione. Ipse post pauca, οὗτοι ὦν δῶρα τὰ ἐτάξαντο: et c. 13. καὶ φόρον τε ἐτάξαντο. Rursus lib. IV. 35. ἀντὶ τοῦ ὠκυπόρου τὸν ἐτάξαντο φόρον: tum c. 165. eiusdem Melpomenes. WESS.

18. τοῦ Καυκάσιος) Agnoscit Steph. Byz. Alioqui Καύκατος mons ille aut Καυκάσιος lib. I. 203. Quod ex Aldo venerat ἐς ἡμεῖς, pro ἐς ἡμεῖς, id bene lib. I. 66. (ubi idem olim) decurtarat H. Steph., hic praetervidit. ἐς ἡμεῖς genius sermonis flagitat, et usus lib. IV. 125. V. 45. etc. WESS.

22. πάρεξ τοῦ φόρου) Arabes ἀτελεῖς sive a tributo erant immunes, cap. 91. Par et memoratarum paullo ante nationum conditio. Dona ferebant ultro, nullum tributum. Consequens est, ut πάρεξ τοῦ φόρου eas non spectet, sed *descriptum aliis et imperatum tributum*. Geminum dabit c. 117. WESS.

CAP. XCVIII. 2. κομίζουσι, cui in Med. et sequacibus locus negatur, exsulare potest, Gronovio probe admonente: satis autem est τοιῶδε κτείνονται. WESS. — Quo pacto, salvâ orationis structurâ, abesse verbum κομίζουσι h. l. possit, non video equidem. S.

11. ἐκ πλοίων κατακείμενων ὀρμεύμενοι) Displicuit semper ultimum vocabulum: nam quid? insiliebant-ne ex navigiis Indi in pisces magno inpetu, ut manibus deprehensos raperent? Id dicendum, si vulgato vigor adsit. Coniiciebam ὀρμευόμενοι. Apud Hesych. Ὀρμευτής est αἰλιεύς, hamo pisces captans, formatus utique ex ὀρμεύω. Video nunc simile in opinionem Cl. Pavii venisse, scribentis ὀρμειώμενοι, ex ὀρμιά, sive linea hamoque, unde ὀρμειώμαι. Foret sane alterutrum ad sententiam utile, Indosque ex navigiis hamo piscibus exhiberet insidiantes. At deest verbo auctoritatis usus; favet analogia. Pro vulgato *Abreschius* ad Thucyd. p. 297. *Naves ex arundinis in India internodiis non neglexit Diodor. II. 17. WESS.* — ἐκ πλ. καλ. ὀρμειώμενοι commode habere videtur, nil aliud significans, nisi *navibus arundineis ad capiendos pisces exeuntes*; perinde sive hamo, sive retibus, illis insidiarentur. De *Indica arundine*, cuius singula internodia navigiorum vicem, si credimus, (ut *Plinius* ait) praestant, conferri *Theophrastus* potest, *Hist. Plant. IV. 12. Strabo lib. XV. p. 710 seq. ed. Cas.* hisque prior *Ctesias*, *Indic. c. 6.* qui tantam eius crassitiem esse narrat, quantam duorum hominum ulnae vix complecti possint; cuius verba ad *Plin. XVI. xxxv. 65.* adposuit *Harduin. S.*

13. ἐσθήτα φλοῖνη) Ex libro [latine reddidit] vir Cl. spreto *Salmasiano ex phleo*, quod verius multo. Atticis φλέως, Ionibus φλοῦς, herba palustris, scirpi instar, auctore *Polluce X. 178. Ἐσθής φλοῖνη*, scirpea sive ex *phleo*, etiam *Pausan. lib. VIII. c. 22. p. 641. Conf. ad Solin. p. 702. et Bod. a Stapel in Theophr. lib. IV. [c. xi.] Hist. Plant. p. 463.* Articulum ἦν ultima praecedentis syllaba in codicibus quibusdam devoravit, quae crebra omissionum causa. *WESS.* — *Herodoti* hunc locum respexit *Niebuhr, Itinerar. T. II. p. 70. ubi vid. Tab. aen. XII. fig. G. S.*

CAP. XCIX. 3. Παδαῖος) *Broukhusius* aliique dum viderunt, huc respexisse *Tibullum IV. 1, 144. Impia nec saevis celebrans convivia mensis, Ultima vicinus Phoebos tenet arva Padaeus.* Gentis nomen, auctoritate *Tibulli* satis munitum, restituendum videtur *Nicolao Damasc. ap. Stob. p. 105, 31. hinc in Excerptis N. Cragii et H. Valesii p. 514. similiter scriptum: ἐν Παιδαλῶς Ἰνδοῦ Ἰθου οὐχ ὁ θῶν,*

ἀλλ' ὁ εὐνιτώτατος τῶν παρόντων κατάρχεται τῶν ἱερῶν αἰτίταις
 ὃ αἰὶ παρὰ θεῶν οὐδὲν ἄλλο πλὴν δικαιοσύνης. Corrigebam in Παν-
 δαίοις: nam inhumana gentis consuetudo nihil impedit,
 quo minus solam a Diis virtutem, sive iustitiam, expeten-
 dam esse censuerint. VALCK.

Ibid. καλόνται δὲ Πανδαῖοι) Haesitat Cl. Salmasius an for-
 san Πανδαῖοι Pandaei sit legendum, ad Solin. p. 700. quasi
 a Pandaea, Herculis filia, de qua Arrian. Indic. c. 9. genus
 duxerint. Sed de gentis nomine nihil dubitandum. Tibul-
 lus, quod vir summus fatetur, hinc lib. iv. l. 146.

Impia nec saevis celebrans convivia mensis

Ultima vicinus Phoebō tenet arva Padaeus.

ubi Pandaeus metri modulum depravabit. Quod et Cella-
 rium V. Cl. Geogr. Ant. lib. III. 23. p. 872. observasse con-
 perior. Νομαίοις ex Steph. margine Herodoteum dictio-
 nis colorem ostentare, norunt omnes. Unde accesserit,
 ignoro. WESS. — In vetere libro scripturam νομαίοις
 reperisse Stephanum, nostri libri declarant. S.

7. ἀπαρὸς ἵστι μὴ μὲν νοσέειν) Hic forte legendum suspi-
 cabatur Vir Clar. μὴ μὴν, vereor ut uspiam illud invenia-
 tur in talibus: ἢ μὴν in iurandis frequentat et Herod. Quod
 hoc uno loco Reisk. dimisit intactum, saepe sollicitavit,
 velut in his II. 179. χρεῖν ὁμόσαι, μὴ μὲν ἐκόντα ἐλθεῖν: III. 66.
 ἔξαρκος ἦν μὴ μὲν ἀποκτείνουσι Σμέρδιν: V. 106. θεοὺς ἐπόμενυμι μὴ
 μὲν πρότερον ἐκδύσασθαι. Sana nunc videbuntur, quae suis
 singula locis censebantur vitiosa: amat hanc etiam vō-
 culam μὲν traicere in alium locum Herodotus. VALCK.

CAP. C. 2. κτείνουσι οὐδὲν ἑμφύχων) Gentis Indicae
 nomen praebet Nicol. Damasc. apud Stob. p. 66, 38. Ἀπτόνοι
 τῶν ἐμφύχων οὐδὲν ἀποκτείνουσι: τὰ δὲ κεράμια τῶν χρηστήριων ἐν
 χερσοῖς ἰλύτροις φυλάττουσι. Nic. Cragii, Conr. Gesnerum se-
 quuti, corrigit errorem Henr. Vales. in Exc. Peiresc. p. 74.
 et τὰ κεράμια τῶν χρηστήριων, (aliiς ςίχτα τῶν σκευῶν τὰ κερά-
 μια,) recte interpretatur: conf. I. G. Graevius in Hesiodi
 Ἔργ. κ. Ἡμ. vs. 402. Dudum ante Vales. Nicolai locum iam
 explicuerat Casaub. in Athen. p. 20. [P] vid. Leopardus Em.
 XIII. c. 6. VALCK. — De vocab. χρηστήριον conf. Athen.
 V. 204. f. et quae ad Athen. III. 114. d. adnotavimus. S.

[4 seq. αὐτοῖσι ἵστι ὅσον κτήχρος τὸ μέγεθος etc.) Vide supra
 c. 97, 9. ibique notata. S.]

CAP. CI. 4 seqq. ἡ γονὴ --- μέλαινα, κατὰ περ τὸ χροῖμα) *Aristoteles* hanc assertionem falsi, neque sine ratione, coarguit *Hist. Anim.* III. 22. p. 82. et *Generat. Animal.* II. 2. p. 207. Causa Indorum Aethiopumque nigredinis *Onesicritum* et *Theodecten* sollicitos habuit ap. *Strabonem* XV. p. 1019. [pag. 695 seq. ed. Cas.] non infulse decernentem, in utero κατὰ σπερματικὴν διάθεσιν tales fieri, quales sunt qui genuerunt. Sed haec erudite *Cl. Bern. Sigef. Albinus* *Dissert. de Colore Aethiop.* p. 10. *WESS.* — Conf. *Soemmering, vom Neger*, p. 59. laudatum *Heerenio* in *Ideen* etc. T. I. p. 416. S.

CAP. CII. 3. κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν) Copula [quae olim ante τῶν inserta erat] nexum et seriem sermonis conturbabat. Scripsisse, *Corn. de Pauw* coniectura est, κατοικημένοι μετὰ τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ etc. *habitantes cum aliis Indis*, qui *Bactriorum* more vivunt; nam Indos, aurum colligentes, ex istis fuisse, qui *Bactriorum* moribus utebantur. Atque haec tolerari utcunque potuerant, ni καὶ, fide msti, bonam eiurasset copiam. πρὸς ἄρκτον --- κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ etc. *versus septentrionem* --- *incolentes aliorum Indorum*, qui etc. Tale IV. 7. πρὸς βορῇν -- ἀνεμον τῶν ὑπερῖκων τῆς χώρας, ad boream eorum qui superioris regionis incolae sunt. *Caspatyro* (Κασπάπυρος *Steph. Byz.*) opportunior opera lib. IV. c. 44. veniet. *WESS.* — Vide ibi notata. S.

[6. ἱρημία. *Desertum Cobi*. Conf. *Heeren Ideen über die Politik* etc. T. I. p. 390. et 116. S.]

13. εἰς δὲ καὶ εἶδος ὁμοιότατοι αὐτοὶ) Sequi si libuerit *Arch. et Vind.*, οὗτοι ex pristina scriptura eradentes, nihil erit, quod molestiam creabit. Similes nostris quantum ad formam designantur. Ut nunc est, καὶ εἶδος αὐτοῖσι etc. maluit *Cl. Reiskius*, cui *Dio Chrysost.*, Nostri vestigia premens, Or. XXXV. p. 436. v. favet, οὗτοι δὲ εἰς ἀλωπίκων μέζοντες τὰλλα δὲ ὁμοιοὶ τοῖς παρ' ὑμῖν. Quae *Strabo* XV. p. 1032. [p. 705. extr. et seq. ed. Cas.] et *Arrianus* Indic. c. 15. de formicis ex *Nearcho* et *Megasthene* referunt, prudens negligo. Omnes videntur, ut vere *Arrianus*, ἀκοὴν ἀφ' ὧν τιθεσθαι, nec ipsas vidisse. Habet ex *Busbequii* *Epist.* IV. magnus *Thuanus* lib. XXIII. p. 461. animal, cui *formicae Indicae* nomen ex quadam similitudine inpositum, quod ad stabiliendam hanc rem Nihil. *Palmerius* *Exercit.* in

Graec. Auct. p. 16. aptissimum censuit. WESS. — De scriptura quam secuti sumus, videsis quae in *Var. Lect.* monuimus. Ad rem quod spectat: si vera fabula, (cuius ingeniosam interpretationem ex Comitibus *Velthemii* coniectura; *Heeren* loco cit. p. 392. refert) fuerint istae bestiae de vulpino genere; quae ob vitae quidem genus conferri utcumque cum formicis, atque inde nomen etiam potuerunt invenire: quod vero de corporis specie simillima formicis hic narratur; ea quidem fabula nescio cuius ex errore manavit. Intelligi par est, hoc voluisse *Herodotum*, debuisse certe, vulpibus similes esse illas bestias. Animal esse canis mediocris magnitudine; mordax et saevum; ex *Busbequo Thuanus* scribit. *Nearchus* apud *Artianum*, vivum quidem animal se non vidisse profitetur, pelles vero multas (δορὰς αὐτῶν πολλὰς) in Macedonum castra adlatas. S.

21. δυνατώτεραι πολλὰν) Gronovio et meliorum Codicum conspirationi, etsi multiplex πολλὸν inter et πολλῶν conversio, obniti recusavi. Editur lib. VII. 7. Αἰγυπτον πᾶσαν πολλῶ δουλοτέραν ποιήσας, invitis membranis, πολλὸν ostentantibus. Sed talium messis uberrima. De camelis taceo. Animal ex *Herodoto* doctissimi viri *Conr. Gesnerus*, *Bochartus*, *Shah* atque alii illustrarunt. WESS.

CAP. CIII. 4 seqq. καμήλος ἐν τοῖς ὀπισθίοις etc.) *Aelianus*, quando de Nat. Anim. X. 3. Ἡρόδοτος, inquit, λέγει, τὰς καμήλους ἐν τοῖς ὀπισθίοις σκέλεσιν ἔχειν τέτταρας μηρούς, καὶ μέντοι καὶ γόνατα τσαῦτα, τὰ δὲ ἄρθρα διὰ τῶν σκελῶν τῶν κατόπιν ἐς τὴν οὐρὰν τετραέσθαι αὐταῖς: dubites ἄρθρα legerit, an αἰδοῖα: quae sic non *Herodoto* tantum, sed etiam *Aelianus* frequentius, quam aliis ἄρθρα, vocantur, de animalibus loquenti, lib. I. 17. III. 47. VI. 27. IX. 48. ad quorum locorum primum nonnulla notat *Trillerus*. Secundum *Solonis* tabulam, ὡς ὁ ἄξων φησὶν, *Lucian*. T. II. p. 358. obtruncare licebat Athenis moechum, quem *Plautus* vocat (*Bacchid*. IV. 8, 77.) manifestarium, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχοντα. *Petit*. in *Legg. Att.* p. 463. VALCK. — Ἄρθρα de genitalibus *Noster* usurpavit III. 87, 4. IV. 2, 4. De camelo consuluisse iuvabit quae ad *Aelian*. X. 3. huc spectantia *Schneiderus* adnotavit. S.

CAP. CIV. [7. ὑπερτίλας, μέχρις οὗ ἀγορῆς διατάξις) Distinctionem vulgo post ὑπερτίλας nullam interponentes, *Herodot.* T. V. P. II.

iuncta ista intellexerunt ὑπερτίλας μέχρις οὗ etc. Quae quum sic Vallae convertisset, eo usque effervescens dum tempus est a foro discedendi; verbum ὑπερτίλας rectius expressurus Gronovius, in hunc modum interpretatus est, eousque capitibus imminens dum tempus est etc. quo nihil non modo a Scriptoris mente alienius, sed et per se nihil absurdius dici poterat; quandoquidem tempus quo a fore disceditur, meridiei licet proximum, tamen antemeridianum intelligitur. Quo magis mirari subit, versionem istam non modo a Wesselingio, perparco in corrigendis Gronovii vel Vallae latinis, esse servatam, verum a Larchero etiam fideliter his verbis expressam, ils l'ont à plomb sur la tête jusqu'à l'heure etc. Satis verò adparet, ὑπερτίλας referri ad θερμότατος δὲ ἔστι ὁ ἥλιος, ardentissimus est sol ex quo ortus est, sive, ex quo ad aliquam coeli altitudinem pervenit, usque versus medium diem. Ὑπερτίλλοντες ἀνατίλλοντες, Hesychius. Rursus idem, consentiente Suida, Ὑπερτίλλων ὑπερανατίλλων, ὑπερφαιδόμενος τῶν ἄλλων ἀστρον. S.]

[10. ἐν ὕδατι λόγος αὐτοῦς ἔστι βρέχισθαι) Intelligunt vulgocum Vallā, dicuntur illi tum in aqua se abluerē; sive maderē facere, ut Gronov. Ego de vehementiore sudore accepi, quemadmodum gallice dicimus nager dans l'eau. Sane latinum vocabulum sudor satis manifeste ipsum graecum ὕδωρ est. S.]

14. ἐπιὼν ἔτι μᾶλλον) Quod scriptus offert liber, ἐπὶ μᾶλλον, damnabile non est. Haud dissimili in negotia lib. IV. 181. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν ἐς τὸ θερμόν: etiam I. 94. Pherecydes ap. Diogenem I. 122. τῇδε νοῦσθι πιεζόμενος ἐπὶ μᾶλλον. Pulcre propterea Cl. Reimarus caussam infitiatu esse, cur Dionis Cass. lib. LXVII. p. 507. Ed. Nov. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἢ πρὶν ἐνιωτέρουν abeant in ἔτι μᾶλλον. WESS.

CAP. CV. 9. καὶ παραλύεσθαι ἐπιλοκόμενους οὐκ ὁμοῦ ἀμφοτέρους) Inest his ingrati quidpiam ob sequentia. Cl. de Pauw, καὶ παραλύεσθαι, ἐπιλοκόμενους καὶ ὁμοῦ ἀμφοτέρους, et deficere attractos aliquando duos pariter, levi mutatione. Maius est molimen docti viri in Miscell. Lipsiensibus Vol. VII. p. 93. Mihi copula non placet, proscripta in Arch. et inducta. [Eandem delendam censuit Reisk. aut scribendum ἀπειπιῶν καὶ παραλ. Possis tamen, ut saepe alias, etiam, cum vi intensiva, vel adeo, intelligere.] Tum dubium est, debeat-ne παραλύεσθαι de virium resolutione, an vinculorum,

sumi. Quorum in posterius saepe declivis fui. Mares cameli erant *σειρηφόροι*, *funales*: in pernici cursu cum feminis pares haud essent, *attracti exsolvebantur*, sed οὐκ ὁμοῦ ἀμφοτέροι, *non ambo pariter*, prior fortasse dexter, tum sinister, aut contra. Hoc si valeat, cessabit fortasse difficultas. Certius est, διδόναι μαλακὸν [quod l. 11. ex Med. adsciverat Gron.] pugnare sermonis genio et ex schedarum macula venisse. Hemsterhusium fugere hoc ad Comici Plutum non potuit: cuius monito adiungenda Elsneri observata Schediasm. Critic. p. 10. Praestat praeterea οὕτω Ἰνδοὶ aut εἰ Ἰνδοὶ ex Aldo et aliis. Sic c. 109. οὕτω κτῶνται Ἀράβιοι. WESS. — In istis, παραλύεσθαι ἐπελκομένους etc. si nihil mutandum, et ego nunc in eam partem inclino, quae Wesselingio probabilior visa erat. Similiter ἐπέλκειν ἵππον ἐκ τοῦ βραχίονος, V. 12, 12 et 22. et ἐπέλκειν τοὺς οὐράς, III. 113, 6. At rursus alibi ἐπελκομένους dicit Noster eosdem atque τοὺς ὑπολειπομένους, qui in agmine pone manent, qui aegnius sequuntur, moratores, IV. 203, 19. quae notio opportuna huic loco foret, si negans particula abesset. Aliam rationem secutus doctissimus Coray, in Larcheri Notis, verba ista in hunc sensum interpretatur: *Les chameaux mâles se sépareroient des femelles (resteroient en arrière), s'ils n'étoient point tirés ensemble et à coté d'elles.* S.

11. ἐνδιδόναι μαλακὸν εὐδὲν) Virum Clar. notavit T. Hemsterh. ad Schol. in Arist. Plut. vs. 488. ubi haec Herodoti commodum admovit Grammaticus Aristophaneis, μαλακὸν δ' ἐνδῶστει μὲν. Similia quaedam collegere L. Klüster. et in Schediasm. Crit. se longe doctiorum satis superbus censor Iac. Elsnerus. Quid haec sibi velint non est obscurum; *femellas nempe camelorum desiderio pullorum, a quibus fuerant abstractae, gradu currere concitatissimo, maribus sua quoque natura velociores.* Sed mihi non plane liquet, quid in proximis dixerit de duobus maribus *funariis*: *σειρηφόρους* fuisse novimus ex cap. 102. ubi insidens femellae habebat Indus *σειρηφόρον* ἐκατέρωθεν ἔρσεναι παρέλκειν. VALCK.

14. ὀρυσσόμενος) Omissum hoc verbum non requirerem. Hic satis erat dixisse: ἄλλος δὲ σπανιώτερος ἐν τῇ χώρῃ. Flumina etiam erant aurifera: cap. 106. χρυσὸς ἀπλετος αὐτόθι ἐστὶ, ὁ μὲν ὀρυσσόμενος· ὁ δὲ καταφορέυμενος ὑπὸ ποταμῶν· ὁ δὲ ἀργαζόμενος. Haec Is. Casaubonus, quaeque participium

ἐρυσσόμενος sequuntur, αἱ δ' ἰσχατιαὶ πως τῆς οἰκουμένης τὰ κάλλιστα ἔλαχον, adhibuit in *Athen.* VI. c. 4. [cap. 23. nostrae ed.] ad ista p. 233. D. ἐν ταῖς ἰσχατιαῖς τῆς οἰκουμένης καὶ ποτάμια τὰ τυχόντα ψήγματα χρυσοῦ καταφέρει: quae, ni fallor, *Posidonii* verba, *Eustathio* etiam excitata ad *Od.* δ. p. 153, 42. Celtarum, quos vocabant, flumina potissimum spectant. Eidem *Posidonio* sua hac de re debet *Diodorus Siculus* V. 27. ut pleraque, quae de Hispanis, Gallis, et finitimis populis nobis tradidit. Hunc quoque fontem *Diodori*, praeter ceteros, aperuit eruditio *Wesselingii*. VALCK.

CAP. CVI. [3. τοῦτο μὲν γὰρ) His respondent ista, Πρὸς δ' αὖ μεσαμβρίας, initio capitis seq. S.]

12 seqq. εἴρια -- προφέροντα - ἀρετῇ τῶν ἀπὸ τῶν οἴων) Nihil verius. Idem ingenii remigio *Pavius* adsecutus fuit. Larga de hoc arborum genere *Palmerii* disputatio (*Exerc.* in *Gr. Script.* p. 18.) plantam, gossypii feracem, excludit, arborem gossampinam praeferens *Plinii*. Quae *Bellonius* *Observ.* II. 6. *Prosp. Alpinus* de *Plant. Aegypt.* c. 18. et popularis meus *Io. Veslingius* *Observ.* in *Alpin.* c. 18. ea disputanti adsentiant cum *Bod. a Stapel* ad *Theophrast.* *Hist. Plant.* lib. V. c. 9. p. 427. WESS.

CAP. CVII. 6. εὐπετίως) Solam itaque myrrham sibi comparabant χαλεπῶς et σὺν πόνῳ; haec enim apud nostrum opponuntur τῷ εὐπετίως. Cur ergo de illa tacet, multis enarrans quomodo colligerent λιβανῶν, κασσίνην, κιννάμωμον, ληδανον; sic ut dici potius debuisse videantur ταῦτα πάντα nacti οὐκ εὐπετίως, vel δυσπετίως: postremum praebet *Cod. Arch.* teste *Galeo*. VALCK.

5 seq. πάντα, πλὴν τῆς σμύρνης, εὐπετίως κτίνονται) Velle haec videntur, myrrham difficulter comparari, de qua et eius colligendi modo, in aliis aromatibus studiose occupatus, nihil scriptor. Thus, casiam, cinnamomum non sine periculo Arabes sibi quaerebant, in ledano fortassis non tantum discriminis et laboris. Qui ergo εὐπετίως de omnibus? *Cl. de Pauw* πλὴν hic ait includere; non, ut plerumque semper, excludere: verti debuisse, praeter myrrham illa omnia facile parant Arabes: non unam enim myrrham, sed omnia illa aromata in promptu et parato esse. Mihi dubius voculae talis usus, praestabiliusque *Arch.* δυσπετίως, difficulter, censetur. Myrrha sine magna collige-

batur aerumna, reliqua δυσπερίως, periculoso opere; quod in thure, casia et cinnamomo certum ipse praestat. *Styracem* autem ad serpentes fugandas, in odoriferis silvis frequentissimas, Arabes urere Nostri exemplo *Plinius Hist. Nat. XII. 17. Serpentes habet Musa secunda c. 75. et Diodorus III. 47. WESS.*

CAP. CVIII. 7. ἀνιηρά) Quae cutem pungunt aut etiam animum, dicuntur ἀνιηρά, molesta. *Muscae, crabrones, pulices*, atque id genus animalcula hominibus sunt ἀνιηρά: ἀνιηρόν εἶσιν αἱ μυῖαι. *Leaenae, viperac*, de quibus acturus est, me iudice, dici vix possunt ἀνιηρά. Non de nihilo est, quod legitur in cod. *Arch. ἀνιηρά*, parum distans ab ἀνικτα. Corrigendum arbitror: ὅσα δὲ σχήτλια, καὶ ἄμικτα, ὀλγόγονα. Non ferae tantum istiusmodi, sed ferinis etiam moribus populi, saepe dicuntur ἄμικτοι. *Aristogiton*, ὅφης ἢ σκορπίος. dictus *Demostheni*, vocatur eidem ἄμικτος, p. 489, 74. *Centauros*, Θήρας, *Sophocles* vocat ἄμικτον στρατόν, *Trach. vs. 1111*. Obponuntur ap. *Herod. ὅσα ψυχὴν τε δειλὰ καὶ ἰδῶδιμα. VALCK.*

8. ὁ λαγὼς) Quae de lepore tradit, ex *Athen. IX. p. 400. r. et Eustath. in Hom. Iliad. μ'. p. 869, 16. et aliunde*, hunc in modum videntur integranda: ὁ λαγὼς ὑπὸ παντός θηρεύεται καὶ θηρίου καὶ ὄρνιθος καὶ ἀνθρώπου, οὕτω δὲ τι πολυγόνον ἐστὶ ἐπικινύσκεται τε μαῦνον πάντων θηρίων καὶ τὸ μὲν δασὺ τῶν τέκνων ἐν τῇ γαστρὶ, τὸ δὲ ψιλόν, τὸ δὲ ἄρτι ἐν τῇσι μήτρῃσι πλάσσεται, τὸ δὲ ἐπαναιρέεται. Mitto reliqua, quae vulgatis procul dubio sunt meliora. Formam Ionicam λαγὼς dat *Codex Arch. λαγοῦ* legitur et alibi apud Nostrum. Λαγὼς, ὁ Ἴων, *Phrynichus p. 78. Eustath. in Iliad. χ'. p. 1372, 47. H. Stephan. App. de Dial. Att. p. 148, 149, 193. Postremum ἐπαναίρεται* est ex *Eustathio*, qui illud explicat: ἐπαναλαμβάνεται, καὶ ἐπὶ τοῖς πρὸ αὐτοῦ τελεωτέροις κυήμασι σπέρματικῶς συλλαμβάνεται. *Herodotea* comparans cum *Pliniani Salmasius in Solin. p. 283. praeferre videtur ἐπαναίρεται*, quod *Athenaei* praebet editum exemplar. Ἀναίρεσθαι *Herodoteum* est: lib. VI. c. 69. ad *Demaratum* mater: ἐν σὲ τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἀναίρεομαι: id est συλλαμβάνω. vid. *Cl. Abresch* ad lib. *Cattierii* p. 66. *Lepus* vero, quae super priores foetus alium adhuc concepit, ἐπαναίρεται. Idem est paulo ante Ἐπικινύσκεται: adiecto τε formam praetuli mediam vul-

gatae in *Athenaeo* et *Eust.* ἐπικνίσκει τε. Memineram, his apud *Herodotum* legi κνίσκεσθαι, lib. II. c. 93. pisces ἐπεὶ ἰσὶν οἷστρος κνίσκεσθαι. IV. 30. ἐπεὶ ἂν προσή ηἴ ὥρη κνίσκεσθαι τὰς ἰστρούς: quin etiam ἐπικνίσκεται apud *Clementem Alex.* reperriri *Paedag.* II. p. 223, 17. de leporis agentem salacitate: ὀχρεῖ πάντας τὴν ὥραν ὁ λαγώς - - - κνεῖ δὲ κατὰ μῆνα καὶ ἐπικνίσκεται ὀχρεῖται καὶ τίκτει· τικτούσα δὲ εὐθὺς ὀχρεῖται ὑφ' οὗ ἂν τύχῃ λαγωῦ, καὶ συλλαμβάνει πάλιν ἐτι θηλαζομένη. Paria de lepore tradiderunt *Xenophon* *Cyneg.* p. 572, 33. *Aristoteles* de *Gen. Anim.* IV. 5. *Aelianus* de *Nat. An.* II. 12. *Ex Theophr.* partim, ad *Arati* *Phaenom.* vs. 338. sic redintegrari poterit cap. 34. *Cataster.* *Eratosthenis*: Λαγώς ἐστιν ἐν τῇ καλοκνηγίᾳ εὐ τεθείς· διὰ δὲ τὴν ταχύτητα τοῦ ζώου καὶ τὴν πολυγονίαν - - - μόνον γὰρ τῶν τετραπόδων δοκεῖ κνεῖν πλείονα, ὧν τὰ μὲν τίκτει, τὰ δ' ἔχει ἐν τῇ κοιλίᾳ. VALCK.

9. οὕτω δὲ τι πολύγονόν ἐστι) *Praeclare* mssti, nam insititium τὸ vitiabat sermonem. Πολύγονος *Arch.* relinquo. *Oppianus* fin. *Cyneget.* III. Ἐξοχα γὰρ τόδε Φῦλον ὅτ' ἄπλετος ἔτρεφεν αἰὶα Πολύγονον τελίθει, et reliqua hoc ex fonte artis luminibus culte colorata. *Ἐπικνίσκει τε Athenaei* et *Eustath.* nihil, me iudice, melius. Usus utrique auctoritatem dat. Placet etiam inpense ἀναίρεται, reductum lib. VI. 69. Possem hic *Olearii* lapsum ad *Philostr.* *Icon.* p. 772. et *Steph. Monachii* in *Barnab.* *Epistol.* p. 813. perstringere. Sed cui bono? WESS.

13 seqq. ἡ δὲ δὴ λίαινα etc.) *Herodotea* de *Leaena*, semel in vita unicum catulum pariente, hinc attigerunt *Antigonus Caryst.* c. 25. et *A. Gellius* *Noct. Att.* XIII. 7. hic quidem, quam *Plinius* vocat, deliram fabulam refutans *Homeri* et *Aristotelis* auctoritate: gravioribus testibus advocatis quidquid in eam rem dici posset praecepit *Sam. Bochartus* P. I. *Hieroz.* lib. III. c. 2. VALCK. — *Parisiis* ter eodem anno peperisse leaenam legimus in *Menagerie du Museum d'Histoire Naturelle*, Fasc. 2. et primum quidem abortum fecisse, iterum vero tres peperisse mares, denique tertio duas femellas. S.

19 seq. ἐπικνέεται καταγράφων) Blanditur ἐσικνέεται, tot codicibus protectum, ex quo *Aeschyl.* *Suppl.* 565. εἰσικνουμένη βέλει βουκόλου πτερόεντος. Sed locum illi, quoniam in dubio, sit-ne vulgatum, Ionum more, ex ἐπικνᾶσθαι,

non concessi; certe καταγράφων optime tum adhaerescet, etsi et sua venus in Arch. καταγράφων. Hoc considerent, quibus volupe fuerit. De eiecto leaenae utero falsa omnia, et dudum a Philosopho explosa Hist. Anim. VI. 31. Adoptavit tamen Basilius M. Homil. IX. in Hexaëm. p. 85. B., et ita quidem, ut hanc de providentia, animalibus timidae incolis, ferocioribus, leporibus et ceteris, disquisitionem suam fecerit. Vide ibi Front. Ducaem. WESS.

Ibid. ἰσικνίεται καταγράφων) Mihi sincera videtur lectio Cod. Arch. ἰσικνίεται καταγράφων, unguibus obstantia lacerando penetrat. Si nuspiam etiam alibi legeretur illud καταγράψαι (de altero ἰσικνίεται non contenderim:) suo se tamen colore hic facilius multo tueretur, quam in Troad. Euripidis vs. 1251. ex origine parum distans significatu a verbis usitatoribus, καταμύσσειν, et καταξάλλειν. Spinās, quibus adversarium Croesus laceratum perdidit, κνύφον vocat Herodotus I. 92. Tribulis lacerare, Plato dixit ἐν ἀσπαλθῶν κινάπτειν, de Rep. X. p. 616. A. Contulit Tib. Hemsterh. ad Hesych. p. 1359, diversas etiam verbi memorans lectiones. Ex eodem disci potest T. Hemsterhusio in Misc. Obs. V. p. 21. verba τάφειν et θάπτειν non nisi forma differre: par est in similibus ratio, ut et in Γνάφειν et Γνάπτειν, Κνάφειν et Κνάπτειν. Dedit in iisdem Miscell. multa d' Orvillius, IX. p. 118. et seqq. quae, si Grammaticus tractaretur, examinari mererentur. Recte Herodianus Eustathii: ἐκ τοῦ Κνάω λέγει καὶ τὸ Κνάπτειν γίνεσθαι. VALCK. — Conf. Var. Lect. S.

CAP. CIX. 3. εἰ ἐγίνοντο) Cl. Reisk. εἰ διεγίνοντο, h. e. εἰ διετέλουν, εἰ perseverarent. WESS.

Ibid. οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα) Hunc, ut puto, locum Aristides alludebat T. III. p. 521. εἰ μὴ τῇ κακίᾳ τῆς φύσεως αὐτῶν καὶ τοῖς πονηρεύμασιν ἀσθένειαν καὶ ἀνικνδρίαν ὁ θεὸς προσῆψεν, ἅπαντ' ἂν ἀδίκῃ ὑπ' αὐτῶν ἦν, ὥσπερ Ἡρόδοτος περὶ τῶν ὄφειων ἔφη. Ichneumon nisi crocodilorum ova contereret, διὰ τὸ πλῆθος τῶν γεννωμένων θηρίων ἀβατον ἂν γενέσθαι τὸν ποταμὸν, scribit Diodorus Sic. T. I. p. 97, 34. [lib. I. c. 87.] huc etiam respiciens, quod vicina manifestant. Quae sequuntur Herodoti [de serpentibus] citat Aelian. de Nat. An. XV. 16. conf. I. 24. VALCK.

10. δισθίει τὴν μήτραν) Nec haec superioribus fide, etsi veterum plures adsciverint, antecellunt. Cultī versus sunt, ex Herodoteis ficti et politi, Nicandri Ther. 130 seqq.

praesertim, ἐπεὶ διὰ μητρὸς ἀραιήν. Γαστήρ' ἀναβρώσαντες ἀμήτορες ἐξεγίνοντο. Memini Galenum Theriac. ad Pison. pag. 461. γαστήρ' ἀναβρήξαντες legere, sed ex glossa, quam Herodotus et Critici in Euripidis Orest. vs. 479. iugulant. Ἀμήτορες viperae simili de caussa Philostrato Vit. Apoll. II. 14. p. 66., ubi Olearius bene multa. Statim χρῆμα τῶν τέκνων cum Galeo praeoptavi: posuit saepe antea nec refugiant in animalibus, ut superius c. 105. Ἀλίας στραβήλου τέκνον Sophocles ap. Athen. III. p. 86. WESS.

13. πολλὸν τι χρῆμα τῶν ἐφίων) τῶν τέκνων e Codicibus reciperem: avium pulli, νεοσσοὶ Poëtis, ad imitationem Homeri, saepe τέκνα dicuntur: quod exemplis excitatis Ritscherhusius et Gatakerus ostenderunt. Vid. quae notat, primum literarum nostrarum decus, Io. Alberti ad Hesychii Γύρινον. Contra liberi parentum dicuntur νεοσσοί. Suo more Plato venuste ἀκυρολογεῖ, de Rep. VIII. pag. 548. A. [ed. H. Steph.] Propria Graecis erat in his forma patronymica in δεύς: λύκου τέκνα, Λυκιδεῖς dicebantur: Theocritus V. 38. θρέψαι δὴ λυκιδεῖς, τέκνα λαγωῦ, Λαγιδεῖς. Reperiuntur et Λεοντιδεῖς Πιθηκιδεῖς Ἀλωπεκιδεῖς Χηνιδεῖς Περιδικιδεῖς Ἰερακιδεῖς Περιστεριδεῖς: quae causae nihil erat, cur in Lexicis omitterentur pleraque. VALCK.

CAP. CX. 6. τῇσι νυκτερίσι) Syllabā ex πτερωτὰ repetitā legerim: τὰ, τῇσι νυκτερίσι προσείκεια μάλιστα, καὶ τέτταρα δεινὸν, καὶ ἔστιν ἐς ἄλλην ἄλκιμα. Dabunt saltem Codd. τέτταρα, sicuti IV. 183. in Cod. Arch. et apud Eustathium ad Dionysii Perieg. vs. 180. legitur, τετρίγασσι, κατὰπερ αἱ νυκτερίδες. Alter sonus τρύζειν, turturis est: νυκτερίς τρίζει. Eustath. in Iliad. β'. p. 173, 44. ἔστι Τρίζειν τὸ λεπτὸν ἠχίην κατὰ τὰς νυκτερίδας: τὸ μέντοι Τρύζειν, ἀφ' οὗ ἡ τρυγὼν, τραχυφωνότερόν ἐστι. Quae collegerat, omnia dedit Io. Iac. Wetstenius in Ev. Marci IX, 18. VALCK.

7. καὶ τέτταρα δεινὸν) Similiter lib. IV. 183. scripti Codices. Homerus Odys. ω. 5. ταὶ δὲ τρίζουσαι ἔπαντο, Ὡς δ' ὅτι νυκτερίδες - - Τρίζουσαι πατέονται: ubi plura Eustathius. Ex Nostro Plinius, tanquam fabulose narratum, item oasiam circa paludes propugnante unguibus diro vespertilionum genere, aligerisque serpentibus, Hist. Nat. XII. 19. Scripsi perpetuo καὶ σίην iussu scholarum, quomodo lib. II, 86.; alii sibi latentem geminare maluerunt, ex dubia vocis Phoenicum

πύλη pronuntiatione. In *Heliodori* X. p. 494. Φύλλον τε τοῦ θυάδου καὶ κἀδάς καὶ κινναμώμου mentio: rectius *Vat. Pal.* et *Vind.* καὶ κασσίας. Κινναμώμου *Vind.* WESS.

CAP. CXI. 7. τὰ ἡμεῖς ὑπὸ Φοινίκων μαθόντες) Dum alium vellicat, in turpem ipse errorem induitur *Plinius* *Nat. Hist.* XII. 19. *Cinnamomum et casias* fabulose narravit antiquitas, princeps-ve *Herodotus*, avium nidis, et privatim phoenicis, in quo situ Liber Pater educatus esset, ex inuis rupibus arboribusque decuti. Nihil *Herodotus* de ave phoenice, sed de *Phoenicibus*. Intactum id non dimisit *Salmas.* in *Solin.* p. 283. Habet narratio multum fabulosi, a *Phoenicibus* ad *Graecos* propagati, inque ipsis *Sinensium* finibus diu probati, bene ex *Garzia ab Horto* lib. I. *Arom.* cap. 15. enotante *Barthio* ad *Statii* *Theb.* VI. 61. WESS. — *Conf. Heeren Ideen über die Politik etc.* T. I. p. 864. et seqq. et, quos ille laudat, *Thunberg*, in *Anmerkungen über den Zimmt*, in *Actis Acad. Suec.* et *Beckmann* ad *Antigon.* de *Mirabil.* p. 84 seqq. S.

CAP. CXII. 1. τὸ Ἀράβιοι καλεῖται λᾶδανον) Vere scribit. λᾶδανον, *Ladân*, illis dicitur. Vid. *Ol. Celsii Hierobotan.* Parte I. pag. 284. Iustum, fatente *Cl. Gronovio*, εἶναι τοῦτου θωύμασιώτερον, quomodo supra de cinnamomo εἶναι τοῦτων θωύμασιώτερον συλλέγουσι. Vellem praeterea [l. 3.] τῶν αἰγῶν καὶ τῶν τράγων schedae darent aut alterutrum abesset. Prius *Salmasius*, *Pavius*, *Reiskius* decreverunt, habentque consensum *Dioscoridis* lib. I. c. 128. τὰ φύλλα - - - νεμόμεναι αἱ αἰγες καὶ τράγοι - - - ἀναλαμβάνουσι τῷ πάγωνι. Alioqui minore molimine τῶν τε τράγων, ex coniectura egregii iuvenis *Mein. Tydemanni*. WESS. — Quidni vero *hiroos* τράγους τῶν αἰγῶν dicere *Herodotus* potuerit? Nam ex ipsius usu series naturalis verborum in hunc modum concipienda est, ἰν τοῖσι πάγωνι τῶν τράγων τῶν αἰγῶν. Similiter quidem et germanice *geisbock* dicimus, et ὁ τράγος αἰγῶν vel τῶν αἰγῶν est in graeca versione *Danielis prophetae* cap. 8. vs. 5., 8. et 21. S.

CAP. CXIII. 1. Ταῦτα μὲν θυωμάτων πίρι) Non potui ab hoc instaurando temperare, siquidem membranae viam muniunt et lones volunt. Dictum supra II. 86. Ad sequens ἀπόζει δὲ etc. alludit *Lucian.* *Dea Syr.* c. 30. et nominatim II. *Ver. Hist.* c. 5., quod et *Diodoro* in animo fuit lib. III. 46. WESS.

1 seq. ἀπόξι - - τῆς Ἀραβίης θισπίσιον ὡς ἡδύ) Paria dabit de Arabia Felicee, utriusque Nostri Schultensii deliciis, Diodorus Sic. III. 46. ubi vid. Wess. n. 59. Alexander Sophista apud Philostr. p. 575. οὐδὲ φύλλον Ἀραβίαν ἐμβαλεῖς, οὐδὲ κάρφος ἀπορίψεις οὐδὲν ἐκτὶ φυν, τοσοῦτον ἢ περὶ τοὺς ἰδρωτάς εὐτυχεῖ. VALCK.

5. οὐράς - τριῶν πηχέων οὐκ ἐλάσσονας) Multimodis hoc praeferendum dictionis habitus suadet, et, cui suo haec adumbrare libuit sermone, Aelianus Hist. An. X. 4. Sic enim, τὰς μὲν αὐτῶν οὐράς ἔχειν μικίστας, ὡς εἶναι μετρήσαντι καὶ τριῶν πηχέων οὐκ ἐλάσσονας. Addit continuo, ἀσπερὸν εἰ ἴῃ τις ἐπισύρειν, ἐλκοῦσθαι ἂν αὐτάς πάντως, nitide omnia adfirmans, quae ex codicibus Herodoto redierunt. Eadem viderat Abreschius felice coniectura. Pensemus nunc operam, et Aeliano vicem reddamus: τοὺς νομίας δὲ εἶναι ἀγαθοὺς χειρουργεῖν, ὅπερ ἂν - τῶν ἀμαξιδῶν scribit de plostellis et pastorum sollertia, quam librarii foedarunt. Voluit ὑπεράνω τῶν. Callidos esse pastores in caudis ovium super plostella, ne tractae per aspreta convulnerentur, componendis. WESS.

Ibid. τριπήχειας) τριπήχειων vulgabatur ante Gronovium: τριῶν πηχέων, genuinum praebent Valla, margo Steph. Cod. Arch. et Aelianus Nat. An. X. 4. de ovibus Arabicis enarrans Herodoto tradita. — In proximis forsitan etiam Codices variabunt in ἐπήχει: ego quidem literas transponendas arbitror, ut scribatur: τὰς εἴτις ἐπείη σφι ἀπέλκειν, vel ἐπὶ ἐλκεῖν potius: quas caudas si quis illas siverit per terram trahere. Aelianus: ὅσπερ εἰ ἴῃ τις ἐπισύρειν, ἐλκοῦσθαι ἂν αὐτάς πάντως παρατριβομένας πρὸς τὸ δάπνον. VALCK.

CAP. CXIV. 1. Ἀποκλιναμένης) Ἀπὸ κλιναμένης Reisk. maluerat: et [l. 3.] οἰκομενέων Schurzfleischius. WESS. — Non incommode Reiskius. Haud dubie verum quidem est ἀποκλιναμένης cap. 104, 12. sed ibi alia ratio. S.

[4. καὶ δένδρεα πάντα ἄγρια) Nempe ἀμφιλαφία φέρει. Conf. Hesych. et Suid. in voce, et Apollon. Rhod. II. 735. S.]

CAP. CXV. 1. ἐσχατιαὶ εἰσι) Non moveo; neque infitior, [quod Gronov. adnotavit,] ἐσχατιαὶ convenire posse agris et minoribus regionum partibus, quod docte, ut solet, Hemsterhusius in Timon. Luciani cap. 30. stabilivit. Verum propterea haud spernitur in ultimis terrae habitabilis tra-

etibus. En tibi ex cap. 106. αἱ δ' ἰσχατιαὶ πως τῆς οἰκουμένης τὰ κάλλιστα ἔλαχον. Rursus cap. 116. αἱ δὲ ὦν ἰσχατιαὶ οἰκασί etc. Mitto quod statim in oculos incurret legenti, et alia. WESS.

4 seqq. Ἡριδανὸν τινα καλεῖσθαι etc.) *Electrum*, sive *succinum*, auditione acceperat in ultimo septemtrione erui ad flumen, cui *Eridano* nomen, atque hinc in Graeciae et Asiae oras importari. Id recipere se negat, quoniam amnis titulus Graecum quid redoleat: haud quidem imprudenter, in illa ultimae Europae tum caligine. Nec male tamen mercatores, sive Phoenices illi, seu aliunde fuerint, de amne. In ore illis erat flumen *Rhodaune*, quod *Vistulae* haud longe *Gedano* miscetur: succini isthic esse uberem copiam, quae in Prussiae maritimis adhuc dum redundat. Fluvii, varie pronuntiatum nomen, dedit Ἡριδανόν, terminatione Graeca, non natalibus. Id fugere solertissimum potuit. Egregie viri eruditissimi Ph. Cluverius Germ. Antiq. lib. III. 34. p. 634.: Io. M. Gesnerus de *Electro* T. III. Comment. S. R. Goetting. p. 88. et Th. S. Baierus de *Eridano* T. VII. Comment. Acad. Petropol. p. 350., cui in amne *Duna*, qui *Marciani Heracleotae* sit Πούδων, non adstipulor: ad eum enim succini proventus nullus. De *stanno* [L. 7.] iidem mercatores multa, falsa minime, sed commodi sui caussa obscurius. Hinc *Nostri* et plurium olim in *Cassiteridibus* sive *Stannariis* insulis hallucinatio. Inspice *Diodorum* lib. V. 38. p. 361. WESS. — Conf. *De la Nauze*, in Act. Acad. Inscr. T. XXXVI. p. 66. S.

8. ὁ Ἡριδανός) Auctor an lector adiecerit decerni non poterit: satis certe notum erat e proximis nomen *Eridani*; in quo veterum adtigat errores, *Herodotea* citans paulo aliter scripta quam vulgantur, I. P. Maussac. in Diss. Crit. [Harpocrati adiecta] p. 402. Non nescio quo pacto possit hac in sede defendi ὁ Ἡριδανός: sed satis erat dixisse: τοῦτο μὲν γὰρ αὐτὸ κατηγορεῖ τὸ οὐνομα, ὡς ἔστι Ἑλληνικόν, καὶ οὕτι (sive, quod praetulerim, καὶ ἐνὶ) βαρβαρικόν: ubi deterior mihi videtur Codicum lectio βάρβαρον, quod alteri *Gronovius* antetulit lib. VIII. c. 19. monitorum magni Patris sui semper immemor, dum tractabat *Herodotum*. Ἑλληνικά et βαρβαρικά apud Xenoph. Ἑλλ. V. p. 331, 1. apud Theopompum Longini π. Γψ. XLII. 5. et apud quosvis alios frequenter opponuntur. VALCK.

10. τοῦτο δὲ οὐδενὸς αὐτόπτεω.) Nulla hic caussae opus est dictione. Scriptorem qui norunt, formulam probabunt cupide. οὐ βάρεβρον repudiabunt fortasse, tametsi eius in usu varietur. Conf. doctos Thomae M. explanatores et H. Stephan. in Criton. Platon. p. 52. Inutile certe οὕτι erat, melius ex Reiskii correctione οὐ γι. WESS.

Ibid. οὕτι δὲ) Quando praecesserat τοῦτο μὲν, partim quidem, sequi debebat usitato more τοῦτο δὲ, partim vero: hoc, vel absque Codicibus mea opinione restituendum, praebet Codex Arch. Τοῦτο δὲ οὐδενὸς αὐτόπτεω γενομένου δυνάμει ἀκούσαι τοῦτο μελετῶν, etc. Postremum, si sincerum est, idem propemodum significabit ac πῶς οὐδὲν δὲ σπουδῇ πάντοθεν ἰδεῖσθαι, quod ego reponendum arbitror in Pausaniae IV. p. 282. med. [princ. cap. 2.] pro vulgatis π. δέ που δὴ πάντοθεν. Neque tamen μελετῶν sic adhibitum recorder; et μελετῶν codex Arch. μοι λέγοντος praebet cod. Eton. pro μελετῶν. Venit in mentem haec scribenti haerens in eadem voce vitium apud Isocratem: ista leguntur in Archidamo pag. 122. E. ὅπως δὲ τοῦ δικαίου χρηρὴ ποιῆσθαι τι προεργαίτερον; (τὸ συμφέρον,) οὐδεὶς ἂν μελετῶν πείσειεν: non aliter nuper Londini vulgarunt, Vol. II. p. 27. Nemo monitus dubitabit, quin castigatissimus orator dederit: οὐδεὶς ἂν με λέγων πείσειεν, nemo verbis mihi persuaserit. Isocrat. p. 354. c. ταῦτ' - - οὐδεὶς ἂν ὑμᾶς λέγων ἔπεισι. Aristoph. Lys. vs. 1231. ἦν τοῦς Ἀθηναίους ἐγὼ πείσω λέγων. Apud Aristidem T. III. pag. 313. Themistocles τὸν Εὐρυβιάδην ὡς οὐκ ἔπειθε λέγων: Eurybiadem quum minus quam vellet moveret, Cornel. Nep. Themist. c. 4. VALCK.

[12. ὅπως θαλάσσαι ἴσθι τὰ ἐπὶ κίονα τῆς Εὐρώπης) Quum Vallae versionem, quomodo se habeat mare ad illam Europae partem, tenuisset Wess. cum Gronovio; perspecte Schaeferus ad Bosii Ellips. Graec. pag. 289. monuit: „Verte, „mare esse ultra Europam. Aliter interpretes; cuius ratio, „nem miror Larchero probatam esse.“ Confer Nostrum IV. 45, 3. S.]

CAP. CXVI. [1. Πρὸς δὲ ἄρκτον τῆς Εὐρώπης) Tenendum est hoc loco id, quod ex IV. 42. et 45. discimus, Europam ex Herodoti ratione secundum totam Asiam superne porrigi, universamque Asiae (quam nos vocamus) partem septemtrionalem comprehendere. S.]

4. λέγεται ὑπ' ἐκ τῶν γρυπῶν ἀρπάζειν etc.) *Arimaspos* assidue circa metalla cum gryphis bellantes, aurum, mira cupiditate, et feris custodientibus, et illis rapientibus, ex *Herodoto* tacitos noluit *Plinius* Nat. Hist. VII. 2. Si ὑπὲρ τῶν γρυπῶν valeat, ut in honore fuit, nihil simile *Herodotus*. Fama ferebat ultra *Arimaspos χρυσοφύλακας* esse γρύπας lib. IV. 13. et 27. At aurum ὑπὲρ τῶν γρυπῶν quis assequetur? Liquidum et clarum ὑπ' ἐκ dant msssti, quod scriptor Ὀμηρικώτατος Poëtae exemplo *Iliad.* π'. 353. *Odys.* λ'. 37. etc. deposuit. WESS.

CAP. CXVII. 3. *Χορασμίων, ἐν οὐρεσι ἰόντων*) *Florentiae*, *Romae* atque alibi festinantes scribarum oculi haec inconsulte transilierunt. In vocibus ἐν οὐρεσι ἰόντων citra dubium error, cui detergendo doctorum cura subvenit, successu diverso. Cl. *de Pauw* ἐν οὐρεσι ἰόντων etc. facillima medela, sed quae planitiem montibus inponit, montē incinctam tantum. *Reiskio* in elegante *Schediasm.* de *Sail Ol Aram Alcorani* p. 7. visum verius ἐν κρατὶ ἰόντων *Χορασμίων*, cum sui iuris *Chorasmii* erant ipsi etc. tum de *Sarangensibus* nonnulla et *Thamanaeis*, quae secundis curis inprobabit ipse. *Abreschio* superiora *Dilucid.* *Thuc.* p. 75. consideranti nimiae sunt correctionis, leniora multo, si mutata distinctione, pro αὐτῶν scribatur αὐτονόμων, hoc modo, τοῦτο τὸ πεδῖον ἦν μὲν κατὰ Χορ. ἐν οὐρεσι, ἰόντων Χορ. τε αὐτονόμων καὶ etc. Qua ratione *Chorasmii* planis ex locis in montana deducuntur, nolente, ni fallor, *Herodoto*; et novantur, quae salva linqui debuerant. Quantum ego quidem perspicio, haec mens et sententia Scriptoris: planitiem illam, monte inclusam, olim *Chorasmiorum* fuisse, sitam ipsorum in finibus et *Hyrcaniorum* ac *Parthorum*: postea vero *Persarum* ditionis. Finge ergo mecum τοῦτο τὸ ἦν μὲν κατὰ Χορασμίων, ἐν οὐρεσι, ἰόντων Χορασμίων τε αὐτίων καὶ etc. et oratio et ratio nihil sibi desiderabit. Plura non adiungo; hoc tamen, *Vallam* ἐν οὐρεσι invenisse, cuius in finibus Latina [in ed. *Wess.*] receperunt, glossis *Stephani Gronovii*que expulsis. *Amnis* autem [l. 8.] Ἄκης, an Ἄκεις, vero nomine fuerit, ignoro. Siculus *Acis* ex *Theocrito* nihil iuvat. [Est quidem etiam apud *Hesychium* Ἄκεις, *Asiae* flumen: forsā ex hoc *Herodoti* loco.] De consensu Cl. *Valchenarii*, quem his dudum scriptis animad-

verto, laetor. WESS. — Quod in *Var. Lect.* dixi, pro *ἐόντων Χορασμίων*, in cod. *Paris. C.* *ἐὸν Χορασμ.* legi, id *Georgiades* noster ex hoc codice adnotavit, qui ex cod. *Paris. A.* h. l. nihil excerpserit. Eandem vero scripturam *ἐὸν Χορασμ.* *Larcherus*, qui codicem nostrum *Par. C.* non excussit, ex *Paris. A.* laudavit; simul monens, in eodem codice (non in *Pc.*) *οὐροισι* inter lineas scribi, in codd. *Ph.* et *Pd.* vero eandem quatuor vel quinque voces omitti, quae codici *Med.* eiusque sociis desunt. S.

Ibid. ἐν οὐρεσι ἐόντων) Voce *ἐόντων* in duas *ἐὸν τῶν* distracta, locum, qui videbatur difficillimus, leni molimine facilem me puto reddidisse, vere emendando: ἐν οὐροισι ἐὸν τῶν Χορασμίων τε αὐτῶν, καὶ Ὑρκανίων, καὶ Παρθῶν, sensu planissimo: Planities ista Chorasmiarum quidem erat olim; in finibus sita et ipsorum Chorasmiarum, et Hyrcaniorum, et Parthorum, et Sarangarum, (sive Drangarum:) et Thamanacorum: sed, a quo tempore penes Persas est imperium, nunc in ditione Regis est. In οὐροισι, finibus, et in ἐὸν adfirmandis tempus non teram; nam, ut ominor, utrumque satis certum illis ipsis videbitur, quibus hic locus gravioris erat mendae suspectus. Vulgavit ante hos annos ferme XII. Lipsiae Clar. Reiskius doctam Dissertationem de Arabum Epochā vetustissima, in qua hunc quoque tractans *Herodoti* locum pro ἐν οὐρεσι ἐόντων corrigere tentabat ἐν κατέστι ἐόντων, eo tempore quo adhuc sui iuris essent et hi ipsi Chorasmi et caeterae vicinae ipsis gentes: sic ille. In eundem sensum lenius fore remedium videbatur Clar. *Abreschio*, *Diluc. Thuc.* p. 76. si mutata distinctione pro αὐτῶν scriberetur αὐτονόμων, hoc modo: ἢν μὲν καὶ Χορ. ἐν οὐρεσι, ἐόντων Χορασμίων τε αὐτονόμων, καὶ etc. Si verum, ut est, ἐν οὐροισι ἐὸν τῶν Χορασμίων τε αὐτῶν, necesse non erit, ut istae refutentur virorum eruditorum coniecturae. Duo hic tradit *Herodotus*: primum, in quarum gentium finibus ista sita fuerit planities, quinque gentibus contermina: praeterea docet, in quorum illa fuerit olim ditione; quorumque esset imperio suo tempore subiecta: ἢν μὲν καὶ Χορασμίων --- (νῦν δὲ) ἔστι τοῦ βασιλέως: olim quidem erat Chorasmiarum, nunc vero Regis est, sive Regis in ditione, vel sub Rege, ἔστι ὑπὸ τῷ βασιλεῖ, vel ὑπὸ τὸν βασιλέα: permutantur enim ista inter se. Sicut autem *Herodotus*, sic

loquuntur passim Graeci Latinique; praesertim in foederum formulis: ex. gr. Livius XXIX. 12. ut Parthini - - Romanorum essent; Atintania - - Macedoni accederet. Thucyd. VIII. 18. ὁπόσῃν χώραν καὶ πόλεις βασιλεὺς ἔχει - - βασιλέως ἔστω: cap. 37. utraque foederis forma displicebat Lichae c. 43. tertia vid. c. 58. Apud Xenoph. Ἑλλ. IV. pag. 313, 36. dicebat Dercyllidas, ὅτι καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἢ ἐξ ἀρχῆς βασιλέως ἐστὶ, καὶ Τῆμος καὶ Αἰγαί εἰσι (sic legerim:) - - οὐχ ὑπήκουα ὄντα βασιλέως. Graeca libertate pacis indignae conditiones, ab Antalcida concitore denominatae, ferebant τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεις βασιλέως εἶναι: insularum tres solas, ut fuerant olim, εἶναι Ἀθηναίων, Xenoph. Ἑλλ. V. p. 322, 1. Hanc formulae partem, ab Artaxerxe praescriptae, suo iure notabat Isocrates Paneg. p. 68. E. p. 78. B. Panathen. pag. 254. F. De multis unius succedat locus Dionis Chrys. p. 324. ult. si quis quaerat, τίνας ἐστὶν ἡ νῆσος; ἢ, τίνας ἡ Κασία; φήσουσι Ῥοδίων ἰάν δι' ἄλλως ἱερῶν, τοῦτ' ἐὶν χωρίον; ἢ τὸν ἄγρον; δῆλον ὅτι πύσῃ τοῦ διαπύτου τὸ ὄνομα. Ceterum Asiaticae gentes, hic Herodoto commemoratae, aliunde satis innotuerunt, tum temporis obscura Graecis nomina, Parthi, Hyrcani, et Chorasmii. Χοράσμοι etiam memorantur Herod. III. 93. VII. 66. Hecataeo in Asiae periegesi ap. Athen. II. p. 70. B. Πάρθων πρὸς ἧλιν ἀνίσχοντα Χοράσμοι οἰκοῦσι, γῆν ἔχοντες καὶ πιδίᾳ καὶ οὖραι: horum partem Stephanus excitat Byz. in voc. Χορασμίνη: ubi quae censebantur eiusdem esse Hecataei, verba sunt Herodoti his vicina, quae suo nunc poterunt restitui parenti. Meminit et Chorasmiorum in Macrobiis Lucian. III. p. 210. ubi nomen scribitur prima producta, sicut in Dionysii Periegesi: vid. Cellarii Geogr. Ant. III. c. 21, 18. Multo sunt minus noti Σαράγγαι et Θαμαναῖοι: et in his variant etiam Codices. Σαρραγγαίων καὶ Θαμανίων legit in suis Valla; Σαρραγγίων καὶ Θαμανίων, Gronovius ex Med. Supra legitur III. 93. Σαρραγγαίων καὶ Θαμαναίων: infra VII. 67. Σαρράγγαι: hinc Ionica fit flexione Σαρραγγίων. Demamur primam nomini litteram, Ἀράγγαι nulli sunt, sed noti satis Δράγγαι. Veri valde videtur simile, barbaricum unius gentis nomen a Graecis diversimode fuisse pronunciatum, Σδράγγας, Δράγγας, Σαρράγγας: quod et suspicatus est Fabricius ad Isidor. Charac. Pro καὶ Θαμανίων si qui Codd. darent καὶ μανίων,

cuius facile Καρμανίων nomen hic subnasceretur: sed hariolationum desino; postremas, si nimis forte displicent, earum prima peritis redemisse iudicabor. VALCK. — Herodoti hunc locum tractans Mannert in Geogr. Graecor. et Romanor. T. V. pag. 8 seqq. veterem scripturam ὄρησι ἰόντων recte habere nec ulla indigere emendatione contendit: caeterum planitiem montibus cinctam, de qua hic agitur, Indiae regionem Caschmir intelligit, fluviumque Acen sive Acin [l. 8.] eum esse censet, quem Arcesinen vocant rerum Alexandri Scriptores, ab oriente in Indum influentem, hodie Tschunab vel Tschinab nominatum. Multo probabilior eorum sententia, qui planitiem, quam dicit Herodotus, ab oriente Caspii maris longe ab Indo remotam statuentes, Acen vel Acin amnem, quem ille vocat, eundem atque Oxum esse autumant. Sic quidem Sainte-Croix in Examen des Historiens d'Alexandre pag. 714. in eandem partem inclinante Barbier du Bocage ibid. p. 829 seq. sic item Heeren in Ideen etc. p. 907. praeunte (quem ibidem laudat) Gatterero. S. [9. διαλελαμμένος πινταχού] Quum πινταχού olim nullo aut perincommodo sensu legeretur, mireris nemini in mentem venisse scripturam unice veram, quam felicibus auspiciis codex Paris. C. nobis servavit. Vallae versionem, per multas ambages errantem, Wess. et Gronov. tenuere: per singulas undique intercisiones ductus ac distributus. Videtur idem interpretes in suo codice vitiosum διαλελαμμένος, quod cum Aldo libri nonnulli praeferunt, reperisse, idque pro διεληλαμμένος (a themate διαλένω) accepisse. Recte vero Henr. Stephanus διαλελαμμένος, a verbo διαλαμβάνω, dedit. Conf. Var. Lect. S.]

CAP. CXVIII. 6. ἔσοδον εἶναι παρὰ βασιλέα.) Haud percipio, quorsum docti viri animadversio, qua εἶναι non aliud ac εἶναι, tendat. Non nescio in Codd. utrumque saepe permutari; at hic εἶναι naturalem usum deponere non poterit. Rem supra c. 84. commemoravit. WESS.

CAP. CXIX. 6. ὡς οὐ συγκειμένοις.) Non absurdam profecto dat lectionem Codex Arch. ὡς οὐ σὺν ἰκεῖνοισι: si plures dant οὐ σὺν κείνοισι dignum illud quod paulo spectetur consideratius: σὺν τινι et ἄνευ τινός interdum notant conscio et inscio. VALCK.

Ibid. ὡς οὐ σὺν ἐκείνοις) Ex coniectura σὺν κείνοις olim; cui auctoritatem Arch. liber et Valla conciliant. τὰ συγκείμενα, τὸ συγκείμενον, in pactis conventis teruntur; sed σὺν συγκείμενοις ποιῆσαι, non ex compacto agere, haud recordor. Μὲν καὶ τοὺς παῖδας [non τὸν παῖδα,] dedisse scriptorem, clarius, quam cum sudum est. Sequitur enim continuo τὸν ἄνδρα τε καὶ τὰ τέκνα ἐγκαταλιποῦσα, ne plura advocem. WESS.

[10. ἴδῃσι τὴν ἐπὶ θανάτῳ) τὴν - - δέσιν intellige. Vide Adnot. ad I. 109, 2. S.]

12. κλίσσκει ἄν καὶ ὠδύρετο) Incommoda mihi visa fuerat ἄν particula, et ἄνωδύρετο placuerat. Tuentur voculam codices, ut liquet ex Dissertatione Herodotea p. 144. et praebent κλίσσκει ἄν καὶ ὠδύρετο. VALCK.

Ibid. κλίσσκει καὶ ὠδύρετο) Inconmodum ἄν Abreschius ἄν corrigit, ego inductum ex Arch. Vind. malo. 'Ὀδύρετο, sicuti πνέσκειτο lib. VII. 119.; ostendit speciem Herodoto olim frequentissimam, nunc rariorem. Vid. Etymolog. pag. 624. fin. Quod Galeus autem ex schedis Arch. καὶ ὠδύρεται, id illae non norunt. WESS. — Particulam ἄν, a Wess. Reiz. et Borh. abiectam; restitui cum Schaefero. Utitur illa et alibi Noster eodem modo in actione identidem repetita; veluti III. 148, 5. et 9. omninoque passim eam adhibet, ubi abundare videri poterat, ut I. 196, 15, 18. et 21. S.

25 seqq. 'H δ' ἀμείβετο etc.) Cum memorabili mulieris responso comparavit et Sophoclea ex Antigone vs. 924. celeberr. Wesseling. Diss. Herod. pag. 176. In continuis quatuor versibus tanta cum Herodoteis est similitudo, ut alter alterius velut interpres censi queat, et, ut equidem puto, Sophoclea Herodotus dederit ad verbum propemodum expressa. Non me praeterit, homines eruditos et Iac. Tollium in Fortuitis c. 4. sic statuere, ut Herodotea potius videri deberet Sophocles imitatus: ego vero, quod pace fiat illorum, aliter censeo; et, cur id adeo in animum induxerim, habeo rationes forte non adspernandas, quae hic conmode non possunt explicari. Qui Longino dicitur Ὀμηρικώτατος, XIII. 7. Herodotus, Homerum, quem Polemo (Laërt. IV. 20.) vocabat Tragicum, Homereae certe magnificentiae proximum Sophoclem habuit in deliciis. Verum, haec ut unde sint Herodot. T. V. P. II.

ducta liqueat, singula ponam seorsim: *Sophocles*: Πόσις μὲν ἂν μοι, κατθανόντος, ἄλλος ἦν. *Herodotus*: Ἀνὴρ μὲν μοι ἂν ἄλλος γένοιτο, εἰ δαίμων ἐθέλοι. *Soph*: Καὶ παῖς ἂπ' ἄλλου Φωτὸς, εἰ τοῦδ' ἤμπλακον. *Herod*: Καὶ τέκνα ἄλλα, εἰ ταῦτ' ἀποβαλάωμι. *Soph*: Μητὺρ δ' ἐν ἄδου καὶ πατὺρ κεκευθότιν, οὐκ ἔστ' ἀδελφός, ὅστις ἂν βλαστοῖ ποτί. *Herod*: Πατὺρ δὲ καὶ μητὺρ οὐκ ἔτι μὲν ζώντων, ἀδελφεός ἂν ἄλλος οὐδενὶ τρέπῳ γένοιτο. *Postiores* duo versus, quales minus sincere scriptos legerat apud *Clem. Alex.* p. 747. velut ex deperdito dramate petitos *Grotius* posuit in *Excerptis* pag. 153. Levem errorem correxit *Gatakerus* *Adversar.* cap. x. Novator *Sophoclis* pro κεκευθῆναι vel κρυφθῆναι adhibuit τὸ κεκευθῆναι: haec est ratio, cur insolentius, genuinum tamen, κεκευθότιν, in alia fuerit mutatum. *Sophocles* *Oed. Tyr.* vs. 977. Θανὼν Κεύθει κἀπὼ δὴ γῆς. *Scholiasta*: Κεύθει, ἀντὶ τοῦ κεύθεται, κρύπτεται καὶ ἐν Ἀντιγόῃ, Μητὺρ δ' ἐν ἄδου καὶ πατὺρ κεκευθότιν. Ab *Antigones* autem *Sophocleae*, et *Intaphernis* uxoris *Herodoteae* iudicio non valde dissidet illud *Abauchae* *Scythae*, qui, uxore liberisque tenellis post se relictis, aegrotantem amicum ex incendio servavit, narrante *Toxari Luciano* T. II. p. 565. [*Toxar. s. Amicit. c.* 61.] rogatusque causam, ἀλλὰ παιδὰς μὲν, ἔφη, καὶ αὐτὸς ποιήσασθαι μοι ἔδειξεν, καὶ ἄθλον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται οὗτοι· φίλον δὲ οὐκ ἂν εὐροίμην ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, οἷος *Γυνδάνης* ἐστὶ. VALCK.

28. οὐκ ἔτι μὲν ζώντων) *Clementem Alex.* Strom. lib. VI. p. 747. et *Plut.* περὶ Φιλαδ. p. 481. E. οὐκ ἔτι μὲν ἰόντων, quem in modum supra cap. 65. et saepe alii, invenisse, plura ni mutassent, putares. *Persicae* matronae dictum eum *Sophocleo* *Antig.* vs. 925., velut hinc derivato, comparavit operosius *Iac. Tollius* *Fortuit.* cap. 4. Quae his autem apta et nexa, non ex mulieris oratione, sed narratoris esse videntur, etsi discrepet librariorum iudicium. *Tollius*, feminae tribuens, ἐξέλεξα τοῦτον, fratrem videlicet, emendabat, cui non accedo. WESS.

CAP. CXX. 3. Ὁρότης) *Satrapae* nomen unius literae discrimen apud alios, Ὁρόνην adpellantes, habet: ex *Nostri* exemplo instauratur a *P. Victorio* in *Cicerone* *Var. Lect.* II. 4. et *Io. Davisio* ubique ad *Maximum Tyr.* *Diss.* V. p. 511., non sine ratione; modo hoc ex fonte, sicuti *Aelian.* *Hist. An.* VIII. 11., hauserint; quae quidem

dubia res Cel. Hemsterhusio ad Luciani Contempl. cap. 14. WESS.

[9. νομοῦ ἄρχοντα τοῦ ἐν Δασκυλίῳ) Conf. c. 126, 6. Nempe Bithyniae erat praefectus. S.]

12. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ;) Simili saepe in formula multitudinis numerus, qui tot in multis, probatur: post pauca cap. 125. ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιούμενος εἶχε, quo Procopius modo Bell. Pers. I. 7. καὶ τοὺς περιόντας ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιῆται, et lib. II. 5. eiusdem belli. Tale ἐν συμμάχων λόγῳ, Musae VIII. 68. et alia ap. Portum. Nec diversum de Gelimere, ultimo Vandalorum rege, καὶ νῦν ἐν εἰχμαλώτων λόγῳ ἦκων, Procopii Bell. Vand. lib. I. 7. WESS.

Ibid. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ;) Minus adtendenti blandiri posset lectio Codicum ἀνδρῶν: mihi genuinum videtur vulgatum ἀνδρες. Viri quidem praestantes εἶναι dicuntur ἐν λόγῳ: (ὅσπερ εἰσὶν ἐν λόγῳ restituerem in Euripidis Rhese vs. 149.) quique nullo sunt numero, οὗτ' ἐν λόγῳ οὗτ' ἐν ἀριθμῷ. Verum εἶναι ἐν ἀνδρῶν λόγῳ hoc sensu vereor ut Graecis fuerit in usu. Nisi fallor, σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ; tantundem est ac σὺ γὰρ ἀνὴρ; tu-ne vir fortis, vel egregius censereris? sive σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ μοῖρα vel μέρει; Platoni in Menex. pag. 249. dicitur civitas bello defunctis ἐν κληρονόμου καὶ νόμοις μοῖρα καθιστηκῆσα. ἐν πολέμῳ μοῖρα, Demosth. pag. 412, 92. Tanquam privatae sortis hominem degere, ἐν ἰδιώτῳ μέρει διαγεῖν, Isocrat. Euag. p. 193. c. Eusebius Stobaei pag. 567, 9. ὅδε μὲν καὶ ὅδε ἄρχουσι καὶ τετιμιάται τὸ δ' ἐμὸν ἐν ἰδιωτίῳ λόγῳ καὶ ἀτίμου. Eadem est Herodoti forma scribendi. VALCK.

20. δι' ὃν τινα κακῶς ἤκουσε) Stat H. Stephani fides, ab omni in posterum suspicione immunis. [Nempe hoc ex ms. notaverat Stephanus in marg. de quo in Var. Lect. monere debueram.] Certe commodissimum, agnoscente Gronovio, quod rediit. Cl. Reiskio διὰ τινα idem prorsus ac δι' ὃν τινα propter quem, ob veterum exempla, Miscell. Lips. Vol. IX. pag. 312. sedulo conducta, quibus uti nunc non licet. WESS.

CAP. CXXI. 5. καὶ Ἀνακρίοντα τὸν Τηίδην) Aetas hominis hinc constituta manet. Amores et Polycratis familiaritatem non persequor. Multa P. Baelius post alios in Lexico, verum copiosior, quam res postulabat, in scri-

ptorum dissensu ventilando. Vixit Musarum, Veneris Bacchique corculum Cyro, Cambyse et Dario, Persarum regibus: haec discrepantiae origo. Ipsa autem commemoratio haec *Herodoti*, verborum seriem et structuram si consideres, implicatio atque ex interpositis parenthesisbus paullo inpediitior est: hinc variae coniecturae et mutationes, quas doctis auctoribus relinquo. Pendent omnia ex οἱ δὲ διάσσωτες λήγουσι. WESS.

CAP. CXXII. [1. Αἰτίαι μὲν δὴ αὐτὰς διαφοραίας etc.) Aliam caussam saevitiae, quam in Polycratem Oroetes exercuit, ex *Diodori Sic. Excerptis de Virt. et Vit.* (T. II. ed. Wess. p. 557.) adnotavit *Larcher. S.*

5. Μύρρον τὸν Τύγτω) Genus-ne *Myrsus* ex Gyge, Lydorum rege, derivarit, non habeo, etsi veri specie defectum non sit, dicere. Nomen Lydum esse, Myrsi et Myrsili, Lydiae regum tituli lib. I. 7. nitide declarant. Recurret homo lib. V. 122., ubi mendose et contra fidem Codicum huc usque Μύρρον. WESS.

8. παρὲξ Μίνωός τε τοῦ Κνωσίου) De Minoë fatentur *Thucyd.* I. 4., *Diodorus* IV. 60. V. 54. et ibidem nominati. Minoëm inter et Polycratem tamen plures *Βαλασσοκρατοῦντας* *Africanus* et *Eusebius* in *Chronicis* recensuerunt, a summis viris *Casaubono* in *Polyb.* p. 192. [ed. Gron.] et *Seldeno* de *Mari Clauso* lib. I. 10. ordine digestos et temporibus divisos. Sed hic reges et tyranni nominantur. Nam aut Democratici aut Aristocratici formulâ imperii gubernabantur fere Graeci illi, penes quos dominium marinum toties, ut ap. *Eusebium* et *Africanum* traditur, variabatur, bene *Seldenus*: vere quoque *Scaliger*, ἀνθρώπων γένεσιν [l. 10.] esse tempus historicum, et opponi τῇ μυθικῇ, lib. III. Can. *Isagog.* pag. 278. Aliis ἀνθρώπων γένεσιν et ἀνθρώπων spatium vitae humanae xxx. annorum aut etiam pauciorum, uti *Artemidoro*, *Porphyrioque*, quos *Berglerus*, huc non pertinentes, advocavit. WESS.

11. Πολυκράτης ἐστὶ πρῶτος,) Hiabat sermo, nunc lenissime labens. Πρῶτος ob praecedentia placuit. Quod de *Ioniam* sequitur, [l. 12.] ridiculum *Cl. de Pauw* et plane absonum est. Non ea enim fuisse Polycratem potentia, ut *Ioniam* posset Persarum regi eripere: imperium maris et insularum animo agitasse, id hic innui, repetendum ex

superioribus et considerandum ac si θαλάσσης Ἰωνίης foret. Sic vir doctus. Verum ut amantes sibi somnia fingunt, haud aliter ambitiosi. Polycrates mari, quod Ioniam adspersit, iam dominabatur in Musae huius cap. 39. Crevit habendi cupido, et hominem in perniciem detruxit, vana se spe lactantem. WESS.

Ibid. Πολυκράτης μοῦνος) Quomodo tandem solus? quum tam multi memorentur in historia veteri θαλασσοκράτορες. *Vallae* vetus et vera lectio fuit iterum a correctoribus oblitterata: vertebat *Valla*: Primus, inquam, extitit ex eo genere, quod humanum vocatur, (opposite ad heroicum:) qui multam conciperet spem Ioniae atque insulis dominandi. Legit itaque, quod ex Arch. Cod. dedit *Galeus*: Πολυκράτης ἰστὶ πρώτος (vel πρώτος) ἡπείδας πολλὰς ἔχων Ἰωνίης τε καὶ νήσων ἄρξεν: quod, mea quidem sententia, paene significat idem atque illud de eodem Polycrate paulo ante dictum *Herodoto*: πρώτος - - Ἑλλήνων θς θαλασσοκρατεῖν ἐπινοήθη. *Thucydidi* dicitur insulas sibi subiecisse Polycrates ναυτικῇ ἰσχύων, I. 13. *Straboni*, fuisse δυνάμει λαμπρὸς, ὥστε καὶ θαλασσοκρατῆσαι, XIV. pag. 945. B. [p. 637. D. ed. Cas.] Qui maris tenuere mediterranei partem Graeci, superbo θαλασσοκρατούντων insignes titulo, in aliquot insulas Aegaei maris exercebant imperium, sic satis interdum violentum; nam obniti quidem noverant dominationem affectantibus, sed moderate imperandi artem ignorabant Graeci. Insulas, quarum imperium et τὸ θαλασσοκρατεῖν, per contemptum νησὶδρια Thessalus vocabat Iason apud *Xenoph.* Ἑλλ. VI. p. 340, 8. Nobis ista nunc nota sunt, quae forsitan ignorassemus, absque *Casauboni* fuisset in *Polybium* commentario p. 97. qui pag. 192. et seqq. sequutus *Eusebii* ductum populos θαλασσοκράτορας recensuit, huius *Herodoti* tum forte loci non memor; nam, quod de Minoë tradit *Noster*, enotavit e libro IV. c. 60. *Diodori Siculi*, idem illud de Minoë ter quaterve tradentis alibi. VALCK.

CAP. CXXIII. 3. Μασιάνδριον (Μαιανδρίου) Restituit e *Med. Gron.* accedunt Arch. et *Valla*: et saepius in c. 142. et seqq. *Herodoto* dicitur Μαιανδρίος. Praeter *Perizon.* [ad *Aeliani* Var. XII. 53.] vid. *Hemsterh.* ad *Luciani* p. 478, 510. [ad *Necyomant.* c. 16. et *Contempl.* c. 14.] Patris nomen filio fuit inditum, more minus inter Graecos usitato:

Persas id ipsum fecisse nonnunquam, Herodotei demonstrant Ἀραφέρνης ὁ Ἀραφέρνηος, et Ὑδάρνης ὁ Ὑδάρνεος. In duobus Demosthenis locis pag. 144, 98. et p. 744, 191. quinque memorantur patribus cognomines, Cephisophon, Cleon, ipse Demosthenes, Hippocrates, Diophanes, omnes eiusdem aetatis Attici: hoc aevo multo fuit illud usitatus quam olim. VALCK.

8. λάρνακας ὀκτώ πληρώσας λίθων) *Amphoras complures complens plumbo, summas operiens auro et argento*, Gortynios dum callide ludificabatur Annibal, ut a Graecis alia, hoc forte ceperat ex Herodoto consilium; nam Graece Poenium scientem nonnihil etiam temporis tribuisse literis constat. Ut Polycratem Oroites, catos illos Athenienses non immeritos deceperunt Egestaei apud Thucyd. VI. 46. Diodor. XII. 83. Polyaen. VI. 21. Fraus dissimilis, qua Syracusanus Pythius bonum illum equitem Romanum circumvenit, Ciceroni venuste narratur, de Off. III. 14. VALCK.

[11. καταδήσας δὲ τὰς λάρνακας) *Alligatas arcas vertunt: commodius obligatas dixissent. Obsignatas* equidem, (hoc enim me voluisse, non *obsignatus*, quisque videt) ad sensum magis, quam ad verbum, reddidi. Commode Larcherus ex Eustathio ad Odyss. θ'. 447. adnotavit, priusquam claves fuissent inventae, arcas et fores, quas tuto clausas voluere veteres, loris fuisse colligatas, eisque nodis fuisse constrictas, quos nemo alius facile solvere posset: καὶ δύναται (ait Eustath. pag. 319, 9. ed. Bas.) καὶ εἰς παροιμίαν κεῖσθαι ὁ τοῦ Ὀδυσσεύς δεσμός ἐπὶ τῶν σφραγισμένων ἀσφαλῶς. De eodem more Reiskius etiam ad hunc Nostri locum monuerat. S.]

CAP. CXXIV. 6. παντοῖν ἐγένετο [placuit ἐγένετο ex ms.] μὴ ἀποδηῆσαι τὸν Πολυκρ.) Cl. Reiskius τὸ μὴ ἀποδηῆσαι. Explicatur phrasis lib. VII. 10, 3. τότε παντοῖοι ἐγένοντο Σκύθαι δεόμενοι Ἰώνων λῦσαι τὸν πόρον. Iam quod Polycratis filiae per quietem obiectum dicitur somnium, id ipsum vidisse tyrannum et recitasse, cum Persarum regis iussu in crucem tolleretur, Philo Iud. prodidit apud Euseb. Pr. Evang. lib. VIII. 13., alios fortasse secutus. Vid. Mangeium Oper. Philon. T. II. p. 639. WESS.

Ibid. παντοῖν ἐγένετο μὴ etc.) In Xenophonteis semel, ut puto,

reperietur: *ἐν παντὶ ἦσαν, μὴ ἐτε.* pag. 334, 8. Hinc diversum illud Herodoti significat in omnes se formas vertebat, obsecrans Polycratem, domo ne abiret: *δεμένη* namque subaudiendum, additum ab Aeliano Nat. An. XV. 21. *παντοίοι ἐγένοντο οἱ Ἴνδοι δέσμενοι τοῦ Ἀλεξάνδρου μηδὲνα ἐπιθέσθαι τῷ ζῳῷ*: quod saepe facit, Herodotum imitabatur Aelianus, cuius ista sunt VII. p. 385, 2. [c. 10, 34.] *παντοίοι ἐγένοντο Σκύθαι δέσμενοι Ἰώνων λῦσαι τὸν πόρον*. Neutrum horum Portus adtigit. Quocunque vehementiore mentis motu subito concitati, terrore praesertim, seu metu, dicuntur *παντοίοι γινέσθαι*. Uxorem metuens Xerxes Herod. IX. 108. *παντοίως ἔγενετο*, in omnes se formas vertebat, ut ne dare cogeretur quod amata sibi petierat Artaynte. Vid. Luciani T. I. pag. 268. p. 725. T. II. p. 358. et p. 378, 78. ubi reperias *παντοίους ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους*. VALCK.

8. *ἐπιφημίζετο*) Gronovio, compositum hoc proscribenti, satis, puto, faceret Eustath. in Iliad. α. p. 28, 27. [pag. 21, 48. ed. Bas.] *Σημειῶσαι δὲ ὅτι τὸ παρ' Ἡροδότῳ ἐπιφημίζεσθαι, οὐ ταυτὸν ἐστὶ τῷ ἐπιφημεῖν ἀλλὰ μαντικὴ λέξις ἐστὶ, δηλοῦσα προφορὰν τινὰ μαντικῆς δι' ἀναμνήσεως ἑνυσπίου*. Quorum quidem recordatio si animum non subiisset, aderat Hesychi *Ἐπιφημίσμασιν, οἰωνίσμασιν*, potuerantque in promptu esse Thucydidis et Iosephi verba, a Grammatico explicata. At homines sumus, et specie deludimur. Tu vide Albertium ad Lexicographum. Restitui *πεντηκόντερον*, scriptore praeceunte. WESS.

CAP. CXXV. 5. *καὶ τὴν τέχνην ἀσκέοντα*) Minimi refert, utrum eligatur: [*ἀσκ. an ἑπασκ.*] parendum tamen Codicum imperio. *Ἀσκήων πεντάθλον* IX. 32. pro quo *ἑπασκήσας* VI. 92. *ἀσκήϊν χρηστότητα* Eurip. Suppl. 872., *κακότητα ἀσκήϊν* Aeschyl. Prometh. 1064. Superius [lin. 4.] *Κροτωνίτην ἄνδρα, ἡττητὸν τ' ἐτε.* fortasse voluit, ut c. 122. *Μύρρον - ἄνδρα Λυδὸν*, nisi scribenti in oculis fuerit Homeri *Ἰντρός γὰρ ἀνὴρ*. [Iliad. λ'. 514.] WESS.

8. *ὅτι γὰρ μὴ οἱ Συρακουσίων*) Horum corruerat sensum Valla, qui eiectam a Gronovio reperit et in suo Cod. vocem *τύραννοι*. Per Syracusanorum Tyrannos, quorum *μεγαλοπρίπεια* cum illa posset Polycratis Samii componi, nullos, ut puto, designare potuit Herodotus, nisi nobilissimum illud par fratrum, Gelonem, et Hieronem; nam pri-

mus etiam Hiero paulo ante iam illuc abierat, quam historiam suam conderet Herodotus; quo tempore Syracusis imperium fuit penes suum dominum, Populum. Utrumque cum excellenti viro Pisistrato comparans Plutarchus de Sera Num. Vind. p. 551. r. Gelonem, inquit, novimus, et Hieronem, Sicilienses, et Pisistratum, ὅτι πονηρία κτησάμενοι τυραννίδας, ἐχρήσαντο πρὸς ἀρετὴν αὐταῖς, καὶ παρὰ νόμους ἐπὶ τὸ ἀρχεῖν ἐλθόντες, ἐγένοντο μέτριοι καὶ δημοφελεῖς ἄρχοντες. Gelo certe, libertatis amantissimis civibus post obitum etiam desideratus, clementiae fuit et moderationis, et prope modum Regis qualem fingebant in umbra Philosophi, verum exemplar; civibus dictus εὐεργέτης, καὶ σωτὴρ, καὶ βασιλεύς, Diodor. XI. 26. Ad illum non aequiparandus frater Hiero, eruditorum istius aevi hominum studiosissimus cultor, Simonidis, Pindari, Bacchylidis, Aeschyli, ceterorumque, (Aelian. Var. IV. 15.) eo dignus vel inprimis fuit Herodoto visus, qui huius laudis ornaretur titulo. Sed his longe recentioris secundi Hieronis, (cum primo saepe confusi,) sub Romanorum umbra Regis fortunatissimi, mihi multo notior est μεγαλοπρέπεια. VALCK. — μεγαλοπρεπήν tenent libri omnes, sicut I. 139, 4. Unus Borh. μεγαλοπρεπήν suo arbitrio edidit. Subintelligendum κατὰ vel ἐς μεγαλοπ. facile patet. S.

11. οὐκ ἀξίως ἀπηγήσεις etc.) Tentata haec varie sunt, frustraneo successu: explicatione indigent, nulla correctione. Significatur, Polycratem, postquam indigno modo qui narretur, fuisset ab Oroeta occisus, in crucem sublatum. Modus supplicii, quem negat relatu dignum Herodotus, aliquod sine dubio crudelitatis insigne exemplum habuit. Solebant Persae cruci suffigendis capita amputare, ut Histiaeο VI. 30. et Leonidae VII. 238., aut pellem detrahare; qua fortasse excoriatione, ut multum in tollendis iis, quorum corpora in propatulo postea ponebant, abusi etiam fuerunt in Polycrate. De Bagapate Ctesias Eclog. Pers. cap. 58. τὸ δέρμα περιαιρεθεὶς ἀνισταυρώθη. Haec magnus Casaubonus, atque, ut opinor, verissime, Exercit. XVI. ad Annal. Baronii p. 541. WESS.

CAP. CXXVI. 3. καὶ τῶν Μάγων τὴν βασιλείην) Hic iterum, si non fuisset interpolata, Vallae versio, post Cambyxis obitum, occupato a Magis regno, demonstrasset atten-

dentī, καὶ in κατὰ debere transmutari: μετὰ γὰρ τὸν Καμβύσιον θάνατον κατὰ τῶν Μάγων τὴν βασιλίην. Necessary cor-
rectionem esse sciens historiae Persicae nemo diffitebitur:
vid. Herod. III. 61. et 67. Per septem menses Medus ille
Smerdis regnavit cum fratre fraudis architecto: κατ' ἐκείνο
τοῦ καιροῦ evenerunt hic narrata. Ut passim ab aliis, κατὰ
sic etiam adhibetur ab Herodoto I. 67. κατὰ τὸν κατὰ Κροῖ-
στον χρόνον, καὶ τὴν Ἀναξανδρίδῳ τε καὶ Ἀρίστωνος βασιλίην ἐν Λα-
κεδαίμονι. vid. P. Leopard. Em. XI. c. 5. [καὶ τῶν M. tenent
scripti omnes: κατὰ recepere Borh. et Schaef.] Paulo post,
ut legit *Valla*, scribendum: ὁ δὲ ἐν ταύτῃ τῇ ταραχῇ [pro
olim vulgato ἀρχῇ] κατὰ μὲν ἔκτεινε etc. adfirmant illud
Cod. Arch. et Herod. infra c. 150. ἐν ὅσῳ ὁ, τε Μάγος ἤρχε καὶ
οἱ ἱππὰς ἐπανέστησαν, ἐν τούτῳ παντὶ τῷ χρόνῳ καὶ τῇ ταραχῇ.
VALCK.

4. ὠφέλει μὲν οὐδὲν Πέρσας) Coniiciendo adtigerunt Pa-
vius et Reiskius. Post pauca c. 127. de Oroeta ὃς ὠφέλησε
μὲν καὶ οὐδὲν. Succedit ἐν ταύτῃ τῇ ἀρχῇ, suum sibi inconmo-
dum habens; neque enim bene adhaerescit antea positus.
Equidem proclivior sum in *Vallae* et *Arch.* ἐν ταύτῃ τῇ τα-
ραχῇ, in illa post *Cambyasis fata rerum conturbatione*. Vide
adnotationes *Galei*, quibus Cl. *Schurtzfleischius* calculum
addidit. WESS.

[6. Μισροβάτεια etc. Conf. cap. 120. S.]

10. καὶ τινὰ ἀγγαρήϊον Δαρείου) Exquisitius hoc est quam
pro scribarum ingenio. Ἀγγελισφόρους in Musis ignorat
nemo. Ἀγγαρήϊος Persarum voce idem. Testes ἀγγαροί, toties
apud alios obvii, tum ἀγγαρεύειν, docte illustratum a Vinc.
Riccardo ad Homil. Procli XVIII. p. 523. et *Balth. Stolbergio*
Exercit. Ling. Gr. p. 152. *Herodotus* Ionica specie ἀγγαρήϊον
extulit, quando de Persarum vehiculari cursu τοῦτο τὸ δρά-
μα τῶν ἱππῶν καλέουσι Πέρσαι ἀγγαρήϊον lib. VIII. c. 98.
liquido docens, in regum nunciis, sive pedibus seu curru
eant, voci sedem esse. WESS.

11. κτείνει μιν) κτείνει [nescio utrum κτείνει, an κτείνε,
voluerit] μὲν iustissime docti viri, *Pauw*, *Reiske*, *Abresch*.
Proximum ἀποκτείνας δὲ μιν ita postulat. WESS. — Com-
modum utique foret μὲν, commodum etiam κτείνε aoristo
tempore, sic dein ἡφάνισε: sed in vulgatum consentiunt
libri omnes. S.

12. ὑπίσας) Bis terve reperitur apud Nostrum ὑπίς, p. 63, 41. p. 180, 12. [lib. I. c. 156. et III. 52.] et hoc loco praebet idem Arch. Si vel plures darent, servandum tamen rarius illud Ionicum iudicarem ὑπίσας. Ut hic ἄνδρας οἱ ὑπίσας, sic legitur VI. 103. νυκτὸς ὑπίσαντες ἄνδρας. Formam, Grammaticis ferme ignotam, ut Iones, sic veteres etiam adhibuerunt Attici: ἀφίσα, ἀφίσαν, est in Thucyd. V. 81. et alibi. VALCK. — Aequae ionicum ὑπίς est, et ὑπίσας: sed ὑπίς τῆς ὀργῆς locis citatis, a verbo ὑφίημι, remitto; at ὑπίσας vel ὑφίσας ab ἔω, colloco. S.

CAP. CXXVII. 5. οὐκ ἰδόναι πέμπειν) In his requiritur vocula, quae in vicinis est superflua. Scripsisse adeo Nostrum arbitror: στρατὸν ἐπ' αὐτὸν οὐκ ἰδόναι οἱ πέμπειν, ἅτε οἰδεόντων ἐτι τῶν πρηγμάτων: neque enim οἰδεόντων, si plures dant Codices, alteri οἰδαινόντων postponerem: legitur et III. 76. μηδὲ, οἰδεόντων τῶν πρηγμάτων, ἐπιτίθεσθαι. Platonis imago non multum distat, πόλιν et ἀρχὴν φλεγμαίνουσαν memorantis, de Rep. II. p. 372. E. de Leg. II. p. 691. E. VALCK. — At nec ullo incommodo subintelligi dativus οἱ ad ἰδόναι potest, et peropportuna eidem voculae sedes deinde est, rebus ei. (id est, rebus eius) nondum satis tranquillis. Caeterum, intercidis in codicum aliquo οἱ ante οἰδεόντων, nemini mirum videbitur. S.

Ibid. ἅτε οἱ οἰδεόντων etc.) Praeivit Scriptor. Thaliae c. 76. μηδὲ οἱ δεόντων τῶν πρηγμάτων. Aldus ibi, ut hic Pass. οἱ δεόντων, quod ipsum in Suidae Ἰθὺ fuit; ubi Küsterus, quum οἰδεόντων debuisset, rescripsit hoc ex loco οἰδαινόντων, oblitus H. Stephanum dudum in Recens. Voc. Herod. verum tenuisse. Οἰδαίνειν in irae fermento Procopius Bell. Pers. I. 21. et Vand. I. 4. Mox μεγάλην τὴν ἰσχύϊν non sollicito. WESS.

CAP. CXXVIII. 5. παλλομένων δὲ λαγχάνει) In his etiam fuit erratum. Idem saepe dicitur κληρουμένον δὲ λαγχάνει: nam, quod Ionice πάλλειν et πάλλεσθαι, vulgo κληροῦν dicebatur et κληροῦσθαι: quae duo sane differunt significandi dote. Sive praefectus sortitioni, seu sortes in aliorum gratiam coniiciens in galeam, sitellam, vel urnam, a concussione πάλλειν κλήρους, et πάλλειν dicebatur simpliciter, vulgo κληροῦν. Πάλλεσθαι et κληροῦσθαι, qui sortiebantur, sive rem inter se sorti committebant. Quem ex his tangebatur sors, sive, cuius sorte nomen excidebat, ἰς λαχῆϊν dicebatur, vel

κλήρω λαχεῖν [III. 83, 6.], Herodoto πάλω λαχεῖν, [IV. 94, 5. 153, 5.] et Aeschilo Sept. c. Theb. vs. 55. Κληρουμένους δ' ἔλειπον, ὡς πάλω λαχῶν ἕκαστος αὐτῶν. In Soph. Elect. vs. 711. agonistas Brabentae Κλήροις ἔπλησαν. Hoc activo verbo Κληρῶν est et Aristophani Eccles. 678. Contra Callim. Hymn. in Iov. vs. 64. ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε Πήλασθαι. Homerus Iliad. δ. 191. "Ἦτοι ἐγὼν ἔλαχον πολὴν ἄλα ναίμεν αἰεὶ Παλλαρμένων. Hoc et κληρουμένων λαγχάνει, Xenoph. p. 22, 28. Lysiae p. 105. Demosthenes p. 322, 22. κληρουμένων πρώτος αἰρεῖσθαι τὸν αὐλητὴν ἔλαχιν. Turpe menduam, ut alia non pauca, reliquerunt in Harpocrat. Πινάκια, τὰ καθιέμενα ἀντὶ κλήρων ὑπὸ τῶν κληρονομῶν: corrige κληρουμένων. H. Valesius, vir summus, κληρούτων dum scribebat, Attici forte moris non recordabatur. VALCK. — Immo recte, si quid video, emendavit Valesius. S.

14. εἰ ἰνδείξαίτο ἀπόστασιν) Misellum εἰ οἱ placere [Gronovio et Porto] non potuit, quoniam ἰνδείξαίτο ex ἰνδείχσθαι repetitum iverunt. Fac Ionum more ab ἰνδείχσθαι descendere, et vocolae tuta erit statio. Diodori sunt, καὶ μὴ βάρεν ὁμότητα πρὸς ὁμοιότητις ἀνθρώπους ἰνδείχσθαι, lib. XIII. 27. et in Excerpt. T. II. p. 631. μεγάλην ὕβριν τῇ πρεσβείᾳ ἐνδείξατο. Nobile Paulli est Apost. Ἀλέξανδρος πολλὰ μοι κακὰ ἐνδείξατο II. Tim. iv, 14. Alia prudens negligo. Artibus autem Bagaei ad Oroetem pessumdandum conveniunt Macro- nis technae in Ael. Seiano ap. Dionem Cass. et Olympii sive Honorii Imp. in Stilicone opprimendo ap. Zosimum. WESS. — Facile equidem patiar εἰ οἱ ἰνδεξ. restitui. S.

[20. μετῆκαν οἱ τὰς αἰχμὰς) Vertunt vulgo cum Valla, lanceas deposuerunt. An submiserunt ei lanceas, aut tradiderunt? Nescio an militaris formula sit μεθίνααι τὴν αἰχμὴν, cuius vim mihi haud satis liquere profiteor. S.]

CAP. CXXIX. 5. ἀστράγαλος ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἄρθρων) De Dario, καταπιστὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου ἐν κυνηγεσίῳ, τοῦ ἀστραγάλου ἐκχωρήσαντος Dio Chrysost. Or. XIV. p. 231. ex Herodoto, dissensu exiguo, iterato Or. LXXVII. p. 652. πέντε ἀπὸ τοῦ ἵππου μεταχωρήσας ὁ ἀστράγαλος: maior est in medici nomine, quem Δημοδόκον, incertum sua-ne an aliorum culpa, adpellat. Fieri potuit, ut Δημοδόκος, quo de Aristoteles Eth. ad Nicom. VII. 8. in Oratoris animo fuerit. In Himerii Eclog. p. 71. ed. H. Steph. Δημοκίδης ὁ Κροτωνιάτης,

etiam ap. Photium Biblioth. p. 1142. ubi Sophistae verba Hoeschelii adiumento correctiora leguntur. WESS.

8. στρεβλοῦντες καὶ βιάμενοι) Haec et vicina obversabantur Dioni Chrys. Or. XIV. p. 231. B. et LXXVII. p. 652. D. et 653. ubi chirurgi εἰς ἀγρυπνίας τε καὶ ἀλγυδιὰς *Darium ἐνέβαλον*, ἔλκοντες καὶ βιαζόμενοι τὸ ἄρθρον: tum tangit laudabile *Democedis* facinus, invidos Medicos Aegyptios e praesentissimo liberantis periculo, narratum *Herodoto* c. 132. Bis in *Dione* medicus *Crotoniata* dicitur *Δημοδόκος*, qui fuit *Δημοκίδης*, et *Democedes* etiam vocatur *Timaeo* ap. *Athen.* XII. p. 522. B. et *Aeliano* Var. Hist. VIII. 17. VALCK.

11. ἀγρυπνήσι εἶχετε) *Suidas* male [qui ἀγρυπνίᾳ συνείχεται.] *Herodotea* ἔχισθαι ἀπορίῃ et ἐν ἀπορίῃσι IV. 131. IX. 97. et ἀμφιβολίᾳ ἐχόμενος V. 74. *Aeliani* Var. XIII. 35. Φαλαγγίῳ κνήμασιν ἐχόμενος, *Luciani* *Scyth.* c. 2. τῷ λοιμῷ ἐχόμενος, abunde *Grammaticum* redarguunt. Dignum magis consideratione [l. 12.] παρακούσας - - τὴν τέχνην, studiosissime in *Lexica*, ut ἀκούειν et παρακούειν, contra compositionis indolem, idem habeatur, receptum. Consilio non favebit *Herodotus*, si, quod schedae offerunt, οἷα δὲ παρακούσας dederit, tantum indicans, oscitanter et negligenter hominem *Sardibus* pridem audientem *Dario* nunc tandem *Democedis* artem indicasse. WESS. — Verba οἷα δὲ facile suspiceris ex glossa a nonnemine fuisse adiecta: quae sive adsint, sive absint, perinde constabit verbo παρακούειν natio obiter audiendi, quam ei *Vir doctus* vindicavit. Denique ad ἀγγέλλει τῷ *Δαρείῳ* utique intelligi debet τὴν τέχνην τοῦ *Δημοκίδους*, et potest ad παρακούσας subintelligi περὶ αὐτῆς: sed et nihil impedire videtur, quo minus iuncta intelligamus παρακούσας τὴν *Δημοκίδους* τέχνην, et dein cogitemus ἀγγέλλει αὐτήν. S.

CAP. CXXX. 4. κατεφάνη - - τεχνάζειν ἐπιστάμενος) *Vallae* Latina; visus *Dario* fuit notitiam artis perite didicisse, mala sunt, damnataque ab *H. Stephano* Thes. T. III. p. 1437. *Suidae* interprete, et *Reiskio*. Dolos et strophas noverat *Democedes*, ut artis medicae peritiam dissimularet. Id τεχνάζειν. Ὁ δὲ Ἀπράφειρος ὀρίων αὐτὸν τεχνάζοντα, dissimulandi artibus utentem, infra lib. VI. 1. WESS. — *Vallae* versionem quum *Gronovius* tenuisset, cum hac *Wesselingius* permutavit, sed tamen visus fuit *Dario* dissimulandi artes bene nosse: frigida (ut dicam quod sentio) sententiā. Nempe me-

mor Vir doctissimus usitatae verbi φαίνεσθαι et similium constructionis cum participio loco infinitivi, (de qua etiam ex professo Valckenarius ad c. 1, 24. huius libri monuit,) iuncta intellexit ista κατεφάνη ἐπιστάμενος, rursusque illa, ἐπιστάμενος τεχνάζειν. Sed ex praemissa Darii interrogatione, (l. 2.) τέχνην εἰ ἐπίσταίτο, perspicuum videtur intelligi h. l. debere, ἐπιστάμενος αὐτήν, scil. τὴν τέχνην, adeoque hoc dici: *adparuit Dario, dissimulare hominem; eum quidem calleret artem; sive, quod eodem redit, adparuit Dario, callere eum artem, sed dissimulare.* Poterat Herodotus scribere ἐφάνη -- τεχνάζων, ἐπιστάμενος: sed, ne duo participia absque coniunctiva concurrerent particula, alterum verbum in infinitivo posuit, cui perinde hic locus erat. In eandem nobiscum sententiam Larcherus monuit, ἐπιστάμενος hic accipiendum quasi esset καίπερ ἐπιστάμενος. S.

8. Φλαύρως ἔχιν τὴν τέχνην) Praeferrem, si Codices subministrarent, Φλαύρως ἔχιν τῆς τέχνης: quo modo saepe loquuntur veteres. μακαρίως ἔχεις Φρενῶν· Θράκης παρόδου χρησίμως ἔχιν· οὕτως εὐνοίας ἔχων· αὐχμηρῶς εἶχε τοῦ προσώπου· οὐ γὰρ οἶδα παιδείας· ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης. Horum primum est Dionysii Tyr. ap. Stobaeum p. 531, 14. Postremum Platonis ita transtulit Latine Cicero: *cum ignorem quam sit doctus, quam vir bonus?* Tusc. V. 12. VALCK. — Tenent vulgatum libri omnes: et perinde sane (κατὰ) τὴν τέχνην, atque τῆς τέχνης (ἔνεκα) dicere licuit Herodoto. S.

[9. ὥς οἱ ἐπὶ τρεψι: sc. ἑαυτὸν, aut τὸ πρᾶγμα. S.]

10. καὶ ἥπια μετὰ τὰ ἰσχυρὰ προσάγων) Series rerum mssis adstipulatur. Aegyptii medici regem diu torserant, et continuatis aerumnis somno prohibuerant. Democedes lenibus post acria illorum usus medicamentis Darii insomniam discuit, reddita sanitate. Valla verum perspexit, nactus Morelli ad Dion. Chrys. p. 72. et aliorum calculum. ἥπια φάρμακα Poëtae Iliad. δ. 218. et ἥπια ἀνίσματα Aeschyli Prometh. vs. 481. loquendi genus adfirmant. Hier. Mercurialis Var. Lect. lib. IV. 3. intacta non reliquit Herodotea. WESS. — Suum Herodoto restitutum iri, καὶ ἥπια μετὰ τὰ, monstrat Diss. Herod. p. 81. Sic Laurentium legisse monuerat, qui primus, ni fallor, omnium exactius expendere coepit monumenta veterum, Graeca praesertim, P. Leopardus Emend. VII. c. 14. VALCK.

19. ὑποτύπτουσα δι' αὐτίων ἐκίστη) Stephani ὑποτύπτουσα probarunt Ampl. Cuperus Ep. ad Graev. Syllog. Burman. T. II. p. 690. Pavius, Geinozius; merito inprobante Gronovio, sed vulgatum, in quod codices magna consensione conspirant, infeliciter explicante. [Nempe vertendum censuit, unaquaeque pectus subverberans.] Indiget locus interpunctione, bene a Cl. Reiskio picta, et ex Arch. τῆς θήκης, arcâ sive repositoio aureorum numorum. Donarunt regiae mulieres Democedem stateribus, cumulatim adeo in phiala coacervatis, ut plures deciderent. Singulae τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην arcam, ut numos phiala eruerent, concusserunt et subverberarunt: id ὑποτύπτειν II. 136. VI. 119. habetque iunctum utrobique sibi, quo quid egeritur, instrumentum, etiam in Comici Avib. vs. 1145. ubi Hemsterhusius praeclare. Lege mecum, Ἐποτύπτουσα δι' αὐτίων ἐκίστη Φιάλη τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην ἰδωρέτο τὸν Δημοκῆδεα οὕτω δὴ τι δαψιλῆϊ δωρεῇ, ὥς etc. Earum unaquaeque phiala thecam (sive auri arcam) concutiendo eruens Democedem tam luculento munere donavit, ut servus --- et plana via erit. Tzetzes, laxius explanatione usus, χρυσαῖς Φιάλαις τὸν ἐπὶ χεῖρον ἐκίει, Democedi, Chil. III. p. 314. WESS.

Ibid. ὑποτύπτουσα etc.) Tentamina prostant H. Stephani, Palmerii, Gronovii, Reiskii. Qui hic Theologica potissimum tractat iuvenis Gallus Io. le Febvre hunc in sensum accipiebat Herodotea: chacune d'elles vidant une fiole pleine d'or dans une caisse, la donnèrent à Democède avec la caisse. Reliquis mea quoque succedat coniectura, τὸν χρυσὸν tantum scribentis pro τοῦ χρυσοῦ. Herodoti verba, ὑποτύπτουσα δι' αὐτίων ἐκίστη Φιάλη, τὸν χρυσὸν σὺν θήκῃ ἰδωρέτο τὸν Δημοκῆδεα, sic interpretor: earum autem singulae phiala eruentes, (aureos stateras, ex arca videlicet:) auro et phiala donabant Democeden: atque ita verum me reperisse arbitror: probe tamen sciens veritatis saepe nos decipi simulacris. Primum egestos ex arca stateras continens phiala, auri erat θήκη. Deinde, τὸν χρυσὸν - - ἰδωρέτο τὸν Δημοκῆδεα, qua ante structura, δαψιλεί μιν Δαρείος π. χ. δύο ζεύγη. [At ibi ζεύγεσι et usus Graeci sermonis et librorum consensus postulavit.] Quid tandem sit Ἐποτύπτειν ante hos 50 annos Küsterum docuit venerandus ille nobis Hemsterhuisius: vid. ad Aristoph. Av. vs. 1145. Küsterus dedit et Berglerus Herodotea ex

lib. II. c. 136. ubi *κατὰ ὑποῦπτοντες ἐς λίμνην* notat conto in paludem immisso egerentes quod adhaerebat luti: omisere locum Herod. VI. 119. (p. 370, 37. ed. Gron.) *ὑποῦπας τοῦτε ἀντλέει*. Aristophanis anseres, latis pedibus usi veluti palis, ὥσπερ ἄμυαις, lutum eruentes, *ὑποῦπτοντες*, in pelves ἐμβῆλλον. Similiter uxores Darii quaeque dicuntur *ὑποῦπτοντα φιάλη*, tanquam palis usae phialis: nec mirum; phialarum enim ampla quidem erat capacitas, sed lata figura palarum instar: vocem idcirco Hebraeam *פִּיאל*, qua palae designantur, *φιάλας* interpretantur Numer. iv, 14. In Homero *φιάλην* exponunt *χαλκίον ἐκπίταλον λεβητώδες*: vid. Athen. XI. p. 468. E. p. 501. A. Eustath. ad Iliad. ψ. p. 1412, 30. et Wetsen. ad Ioannis Apoc. 5, 8. Vas sive poculum *ἐκπίταλον* amplum est, atque expansum instar folii vel laminae: Athen. XI. p. 485. E. 494. E. 496. A. et Harpocrat. in voc. *Τριπτήρα*. Istarum itaque Darii uxorum unaquaeque donabat Democeden (fortasse regio more *προπεπωκυῖα*) *λαβούσα πλήρη χρυσίων [μεσόμφαλόν γε]* *φιάλην*: sic apud Athen. XI. p. 502. A. scribendus est Theopompi Com. tetrameter, ex Althaea sumtus. VALCK.

[Theopompi apud Athen. fragmentum iam nil moror; ad quod consuli possunt quae a Casaubono, a Porsono, et a nobis adnotata sunt; Animadv. ad Athen. T. VI. p. 297 seq. Hoc unum moneo, nescire me consulto-ne χρυσίων scripserit Valck. pro eo quod apud Athen. olim vulgatum erat χρυσίων. Caeterum rectissime hunc Herodoti locum expedivisse idem Vir doctissimus mihi visus est; nisi quod nil opus fuit, τοῦ χρυσοῦ ibi contra et sermonis usum et librorum consensum in τὸν χρυσόν mutare, quum percommode intelligi possit *δαψιλεῖ δαρεῖν τοῦ χρυσοῦ*. Quod vero *θήκη* idem Vir doctus ipsam illam phialam interpretatur, qua et hauriebatur aurum et cui illud impositum donabatur Democedi; similiter apud Athen. IV. 4. p. 129. d. e. est *ὕδατος πίναξ, ἐν θήκῃ κατακειμένος ἀργυρᾶ*, vitrea patina super reposito argenteo: et ibid. c. 5. p. 130. c. d. *bellaria in canistris ex ebore tectis* - - dono dabantur hospitibus αὐταῖς ταῖς ἰδίαις τῶν πεμμάτων *θήκαις*, unā cum thecis, quibus quodque bellariorum genus impositum erat. Et, *φιάλην* (phialam, pateram) planius aliquod vas et latius esse, super quo aliud (v. gr. poculum) possit reponi, ex eodem Athenaeo

et ex Polluc. VI. 95. observavit *Wytttenbach* in Annotatt. ad Selecta principum Historiocor. p. 374 seq. conf. *Xenoph.* Cyrop. I. 3, 8 seq. *Wesselingii* ratio, quoad sententiae summam parum a *Valckenarii* interpretatione discrepans, nititur illa quidem codicis *Arch.* auctoritate; sed vereor ne τὴν θήκην ibi (pro vulgato σύν θήκη) ex scribae ingenio profectum sit, non e vetusto exemplari derivatum. Sane in duobus aliis *Herodoti* locis, ubi verbum ὑποτύπτω eadem notione usurpatur, itemque in tertio ex *Aristoph.* prolato, nullum nomen in accusativo casu positum conspicitur, nec illo opus esse videtur: aurum vero simul cum theca (σύν θήκη) dono datum esse *Democedi*, ex his quae continuo sequuntur intelligitur. *Reiskius* duas voces σύν θήκη in unam συνθήκη contrahendas censuerat, χρυσοῦ συνθήκην auri acervum intelligens. *Toupius* Emend. in *Suid.* (ad voc. Χρυσίς) P. III. p. 575 seq. ista τοῦ χρυσοῦ σύν θήκη, violenter utique, in εἰς τὴν χρυσοθήκην mutans, provocavit ad illud apud *Nostrum* ὑποτύπτοντες εἰς λήμνην, auri arcam χρυσοθήκην intelligens. τοῦ χρυσοῦ σύν θήκη tenens *Werfer*, et haec ipsa verba iuncta intelligens, (in *Act. Philol. Monac. T. I. p. 108. seqq.*) θήκην χρυσοῦ nil aliud nisi auri arcam vel crumenam significare contendit, idque ex *Herodot.* IX. 83, 3. adparere existimat, ubi tamen nihil impedit quo minus θήκας illas, quemadmodum hoc loco, phialas s. pateras intelligamus, collato praesertim *ibid.* cap. 80, 6. *Benedictus* nuper (in *Act. Sem. Philol. Lips. II. 2. p. 296 seq.*) unice veram lectionem esse ὑποκλύπτουσα iudicans, quam nonnullos bonae notae codices ait exhibere, nescivit Vir doctus nullo in vetere libro reperiri istam scripturam, nonnisi ex coniectura propositam ab *H. Stephano* sub finem Praefationis ad Lectorem quae editioni Graeco-latinae praemissa est. S.]

CAP. CXXXI. 2. πατρὶ συνέχετο ἐν Κρότωνι) Insulsum δ; damnavit *Gronovius*, nec induxit, *Reiskio* merito demirante. Tolerari non debuit. Simile erit *Homeri Iliad.* ζ. 396. τοῦ περ δὲ θυγάτηρ ἔχεθ' ἔκτορι, si ad structuram animus se verterit; et VI. 12. τῇ παρεούσῃ (δουλήῃ) συνέχεσθαι, conflictari. *WESS.* — At *Homericus* quidem ille locus cum hoc nihil prorsus commune habet. δουλήν συνέχεσθαι latine commodius forsitan reddetur, premi servitute, ut apud *Polyb.* πολέμοις, λιμῶ συνέχεσθαι. S.

8. Ἀθηναῖοι, ἑκατὸν μνίων) Polycratem non miror de male quaesitis adeo munificum in medico fuisse remunerando; sed mirarer equidem Aeginetarum, atque istius temporis Atheniensium munificentiam; nisi suspicarer, ut alibi numeros, hic summam quoque pecuniae nimium ab Herodoto amplificatam. Dum opibus etiam Atheniensium civitas erat potentissima, legatis in diem, Aristophanis aevo, duae dabantur drachmae: vid. Arist. Acharn. vs. 66. Centum drachmae unam duntaxat minam conficiunt, quales minas centum annuas dedissent Democedi: huc adde, medicis vix ullam tum publicitus datam fuisse mercedem, Pluti versus est 408. Τίς δὴτ' ἰατρός ἐστι νῦν ἐν τῇ πόλει; Οὐτὲ γὰρ ὁ μισθὸς οὐδὲν ἐστ', οὐδ' ἡ τέχνη. Sed ante bella Persica cuperem equidem edoceri, unde tanta fuerit in Atheniensium aerario pecuniae vis, ut peregrino Medico annum adsignare commodè potuerint salarium talentum et minas quadraginta, sive, secundum nostram putandi rationem, tria millia Carolinorum. Illud adeo, vix credibile, si verum est, oportet iste Democedes ad rem valde fuerit attentus, qui minas, ad centum, viginti tantum adicienti Tyranno suam maluerit operam addicere, quam Atheniensibus in libera civitate. Quibus exploratae sunt Atheniensium opes diversis temporum articulis, Herodotea mecum, credo, mirabuntur. VALCK.

13. Κροτωνιάται ἰητροὶ ἐλέγοντο) Voluit-ne Arch. librarius ἰητροὶ ἐλέγοντο, καὶ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα εὐφημίζοντο? Sententia non erit mala, fortasse etiam nonnullis speciosa, mihi tamen ex critici interpretamento nata. Democedes et Crotoniatae Medici plura scholae Italicae videntur debuisse: Pythagoras, artis non inperitus, tum temporis Crotonae docebat. Milo, Democedis socer, testis erit c. 137. Ut taceam illustrem in Pythagorae rebus memoriam Democedis apud Iamblichum Vit. Pyth. c. 35. Conf. Dan. Clericum Hist. Medic. lib. II. 2. p. 79. WESS.

CAP. CXXXIII. 3. ἔφν φῶμα) Generalius Athen. XII. 4. [c. 22.] p. 522. B. τὸν μαστὸν ἀλγήσασα. Vomicae morbum φῶμα explicat Plin. Nat. Hist. VII. c. 50. eadem spectans, quae Plutarchus de Iasone Pheraeo T. II. p. 89. c. ἔπαυσε τῷ ἔϊφει τὸ φῶμα καὶ διείδεν οὕτως, ὥστε σωθῆναι τὸν ἄν-
Herodot. T. V. P. II. K

θραπον -- τοῦ φύματος βαγέντος. Sed tyranno profuit ruptum tuber, Atossae inconmodum auxit. WESS.

8. ἐξορκοὶ μιν) Vide VI. 74. WESS. — Scilicet ibi pariter ἐξορκοῖ, non ἐξορκεῖ. Conf. vero et IV. 154, 14 et 15. S.

9. ὅσα αἰσχύνῃν ἰστί φέροντα) Aliás monui, [ad I. 10, 12.] necesse non videri, ἐς αἰσχύνῃν scribi. Sustuli nunc codicum imperio praepositionem. Euripid. Hecub. 1241. καὶ γὰρ αἰσχύνῃν φέρι Πρῶγμα. Plato Menex. p. 247. Α. ἡ νίκη αἰσχύνῃν φέρι. WESS. — Vide quae in Var. Lect. notavimus. S.

Ibid. ὅσα ἐς αἰσχύνῃν ἰστί φέροντα) Restituit etiam Gronov. I. 10. παρὰ βαρβάρουσι καὶ ἄνδρα ὁφθῆναι γυμνόν, ἐς αἰσχύνῃν μεγάλην φέρι. Quam ex Med. Cod. praepositionem ἐς adiecit, illam merito non necessariam iudicabat, quo humaniorem in Herodoto poliendo successorem ne optasse quidem tacitis votis potuit Gronovius. Thucyd. I. 5. οὐκ ἔχοντός πο αἰσχύνῃν τούτου τοῦ ἔργου, φέροντος δὲ τι καὶ δόξης μᾶλλον. Aelian. Var. I. 21. οὐ μὴν ἔδρασεν εὐδὲν τῶν ἐν τοῖς Ἑλλασιν αἰσχύνῃν φέροντων. Quae habent vel adferunt ignominiam, dicuntur αἰσχύνῃν ἔχοντα, vel φέροντα: in his valde dubitari potest an locum suum ἐς possit tueri. Saepenumero quidem iisdem verbis ἔχειν et φέρειν adiicitur ab Herodoto praepositio; sed in diversissimis loquendi formis, in quibus illa significant spectare vel pertinere. II. 52. τὰ ἐς Ἡσιόδόν τε καὶ Ὅμηρον ἔχοντα. IX. 42. τὸν χρησμόν, τὸν Μαρδ. εἶπε ἐς Πέρσας ἔχειν. IX. 32. οὐκ ἐς γυμνικοὺς ἀλλ' ἐς ἀρήϊους ἀγῶνας φέρον τὸ -- μαντήιον. VIII. 137. ἐπὶ ἡλθέ οἱ αὐτίκα, ὡς εἶη τέρας, καὶ φέροι ἐς μέγα τι. Talia, Herodoto frequentata, parcius alibi reperiuntur, praeterquam apud eius imitatores, quos inter eminet, in his etiam adhibendis, Pausanias: huius VIII. p. 701. legitur φέρειν ἐς ἐκεῖνον τὸ ἄσμα, et X. p. 842. Lib. I. p. 104. τοῦτο τὸ ἔπος ἐς τοὺς τεθνεῶτας ἔχειν νομίζοντες. II. p. 133. τὸ ἐπίγραμμα ἐς γυναῖκας ἄλλας εἶχε. V. p. 380. ἐς τοῦτον τὸν ἄνδρα ἔχει τὸ μάντιμα. V. p. 417. ista ἐν τοῖς ἔχουσιν ἐς Ἀργεῖους ἐδήλωσα. p. 427. τῆς ὑπονοίας τὸ πολὺ ἐς Εὐμήλεον τὸν Καρίνθιον εἶχεν ἡμῖν. Cum postremis comparari potest hoc, diversum tamen, Antiphontis Or. IV. p. 119, 7. τὰ ἔχῃ τῆς ὑπονοίας εἰς τοῦτον φέροντα: et p. 120, 8. τὰ ἔχῃ τοῦ φόνου οὐκ εἰς ἐμὲ φέροντα. Haec ad manum non erant G. Arnaldo scribenti Var. Coniect. p. 210. et p. 416. Monstret mihi quis in Herodoto vel aliis scriptoribus optimis, τὰ εἰς δεξιάν,

vel βλασφημίαν, vel εἰς ὄνειδος φέροντα,* fatebor etiam dici potuisse τὰ εἰς αἰσχύνην φέροντα: sed, quae diversi sunt generis mihi non incognita, quod nimis fit frequenter, permisceri nolim. VALCK. — Nihil referre videtur (quemadmodum ad I. 10, 12. *Wesselingius* monuit) addatur εἰς ἀναισχύνην, an auferatur: ac possis latine etiam perinde reddere, quae ad contumeliam pertinent. Conf. quem in *Var. Lect.* laudavi *Markl.* ad *Eurip. Suppl.* vs. 295. S.

CAP. CXXXIV. 13 seqq. αὐξανόμενῳ γὰρ τῷ σώματι etc.) Ex *Democrito* habet *Stob.* *Serm.* CXV. p. 592. Αὐξανόμενου γὰρ τοῦ σώματος, συναύξονται φέινες* γηράσκοντος δὲ συγγήσκουσι etc., quae his ita respondent, ut eodem fonte manarint. Saepe opinatus sum, perperam *Democriti* nomen fragmento apud *Stobaeum* adpingi, debuisse enim *Herodoti*. Nunc, cum ambo eiusdem fuerint temporis et aequales, philosopho et medico dictum, utriusque sententiis bene congruens, nolo auferre. *Galen*i similem apud *Eustathium* [ad *Odyss.* β'. p. 98, 31.] professionem non miror, quippe τὴν κρᾶσιν, sive corporis temperamentum, humanam animam arbitrati. Nec *Aristotelicum*, *Polit.* lib. II. c. 7. Ἔστι γὰρ, ὥσπερ καὶ σώματος, καὶ διανοίας γῆρας. Notae Philosophi sunt de mente humana fluctuationes. Bene observavit *Hier. Mercurialis Var. Lect.* lib. IV. 3. tolerari utcunque ea posse, si de operationibus animae, quatenus ex instrumentis corporis pendent, accipiantur. Mihi sese probavit hoc *Heraclicae Pont.* *Allegor.* p. 485. ὅσον ἢ τοῦ σώματος ἰσχύς ἐποφθίνει, τοσούτον ἢ τῆς διανοίας αὐξεται ῥῶσις. WESS.

Ibid. αὐξανόμενῳ γὰρ etc.) Sub nomine *Democriti* *Herodotea* legi apud *Stobaeum* monitum fuit in *Diss. Herod. Wess.* p. 177. Suo tributa parenti prostant in Scholiis ad *Ham. Od.* β'. 315. Dixisse fertur *Antipater Tarsensis* lib. II. de anima, secundum decreta Stoicorum: ὅτι συναύξεται τῷ σώματι ἢ ψυχῇ, καὶ πάλιν συμμεισθῆται. Traditur hoc in Scholiis *Homeri Leidensis* ad *Iliad.* χ'. 115. [et in *Venetis Scholiis a Villosiono editis.*] quod neque ex *Eustathio* constat, nec *Diogene Lærtio*, neque aliunde forsitan didicissemus. Verborum sententia neque *Democrito* disconvenit: cum corpore, ait *Lucret.* III. 447. Crescere sentimus pariterque senescere mentem. — — — Post ubi iam validis quassatus viribus aevi Corpus, et obtusis ceciderunt viribus artus; Claudicat inge-

nium, delirat linguaue mensque: γηράσκοντι δὲ συγγηράσκουσι (καὶ αἱ φρένες,) καὶ ἐς τὰ πρήγματα πάντα ἀπαμβλύνονται. *Quintilianus* in re diversa, *Inst. Or.* X. 5. *Necesse est, inquit, ipse ille mucro ingenii quotidiana pugna retundatur. Quod, ut puto, sumserat ex Herodoto Livius* VI. 23. *L. Furium facit iuuenibus bella data, dictitantem, (Herod. οὐν γὰρ ἂν τι καὶ ἀποδείξαιτο ἔργον, ἕως νέος εἰς ἡλικίαν. cf. Homer. Iliad. χ'. 71.) et cum corporibus vigere et deflorescere animos. Petebant ista Camillum: is exactae iam aetatis erat; sed vegetum ingenium in vivido pectore vigeat. Tales fuere semper, et sunt etiam nunc, de quibus idem dici queat, quod scribit Livius de M. Furio Camillo. Materiae, quam tractabat, ubique memor Longinus* π. 9. τψ. sect. ix. sub fin. magnifice, γῆρας, αἶτ, διγυῖμαι, γῆρας δ' ὅμως Ὀμήρου, *Odyseae conditoris, atque in illa similis ἡλῶ καταδυομένη. Moriens Cyrus Xenophontis* Κυρ. Παιδ. VIII. p. 138. de se ipse testabatur: τοῦ μὲν γῆρας οὐδεπώποτε ἠσθόμενῃ τῆς ἐμῆς νεότητος ἀσθενέστερον γινόμενον: quae libenter adhibet *Ciceronis* Cato maior de Sen. c. ix. Qui fertur esse *Xenophon*, quando secedit a *Xenophonteis* ex historia Graeca ad verbum describendis, frigidus *Agasilai* laudator et sophista, p. 86. ed. *Hutchins.* Δοκεῖ δ' ἐμοίγε καὶ τὸδε μόνος ἀνθρώπων ἐπιδείξαι, ὅτι ἡ μὲν τοῦ σώματος ἰσχὺς γηράσκει, ἡ δὲ τῆς ψυχῆς βώμη τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀγήρατος ἐστίν. Qui libellum istum olim tamquam *Xenophonteum* adhibuere, vel videntur adhibuisse, horum mihi testimonia, plerorumque opinor, sunt in numeratō. VALCK. — *Xenophonti* libellum istum contra *Valck.* vindicavit *Weiske*, *Opp. Xenoph.* Vol. IV. p. 404 seqq. S. 19. ζεύξας γέφυραν ἐκ τῆς δεξιᾶς) Posteriora ad eum modum certatim formarunt docti viri, et recte: rei indoles et mssti testantur, nec minus, iustum videri, quod insuper mutatum. *Infra* lib. IV. 117. *Darius* γέφυραν ζεύξας -- διαβέβηκε ἐς τήνδε τὴν ἡπειρόν. De ancillis *Atticis*, [l. 25 seq.] ab *Atossa* sibi expetitis, et belli *Persici* origine, *Aelian.* Hist. An. XI. 27. *Claudianum* credo lib. II. in *Eutrop.* vs. 200. ad eas alluisse: *Felices* -- quibus *Argivae*, pulcraeque ministrant *Thessalides*, famulas et quae meruere *Lacaenas*. WESS. CAP. CXXXV. 1. καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίησεν) Solens *Homerum* imitatur *Iliad.* τ'. 242.

Αὐτὸν ἐπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον.

Quod dudum animadvertentem *Eustathium* p. 1182, 30. [p. 1248 extr. et seq. ed. Bas.] operae est audire. Ταῦτα δὲ ὁμοίον ἐστὶ τῷ ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον ἅπερ Ἡρόδοτος ζηλώσας φησὶ ταῦτα εἶπε καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίησε. Nolo dicere, Theasalon^aensem praesulem msstis ad amussim convenire, id solum, cessare post haec fluctuationes de veriore sententiae scriptura debere. Patronum Cl. *Valckenarius* suae opinionis allegare Cod. Ask. potest. WESS.

Ibid. καὶ ἅμα τ' ἔπος ἔφα) Vulgabatur ante Gronov. καὶ ἅμα ἔπος τ' εἶπε. In aliis Codd. nec reperitur εἶπε, neque ἔφα. Hoe, Doricum, ferri nequit: sed Herodotea sunt, ἔφατο, ἐφάμην, φάμενος: extra poëtas illa quidem rarissima, nisi quod *Aelianus* in Var. Historia ἔφατο, II. 2. et frequenter adhibuerit alibi. Herodotum itaque scripsisse suspicor: ταῦτα εἶπε ἅμα τε ἔπος ἔφατο καὶ ἔργον ἐποίησε: ista dixit, et simul atque dixisset, rem aggrediebatur: sive, nec dicta res morata, ut loquitur *Iustinus* II. 3. Solet et *Noster* ita loqui p. 47, 2. [lib. I. c. 112.] ἅμα δὲ ταῦτα ἔλεγε, -- καὶ ἀπιδείκνυε. p. 269, 41. [IV. 150.] ἅμα τε ἔλεγε ταῦτα καὶ ἰδείκνυε. cf. p. 461, 41. [VIII. 5.] Homereum illud, ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον, in sermone quotidiano dicebatur de re dicto paene citius confecta, ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον, *Zenob.* I. Prov. 77. Quando ad ἔργον adiecit *Herod.* ἐποίησε, putem et ἔπος ἔφατο non spernendum; praesertim ubi membrana Flor. ἔφα ostentat. In *Euripidis* Bacch. vs. 1080. Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγάρευε, καὶ πρὸς οὐρανὸν καὶ γαῖαν ἐστῆριξε φῶς: hoc tempus (non ἐστῆριξε) poscit usus *Euripidis* et ratio locutionis: vid. *Electr.* vs. 788. *Plutarch.* T. II. p. 782. c. *Chariton* VII. p. 122. *Ez. Spanhem.* in *Callim.* Hymn. in Iov. vs. 87. et 92. *Homerus* Iliad. τ'. 242. Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἦν, τετέλεστο δὲ ἔργον. Est sane sublime dictum, quidquid disputent viri docti, notum illud: εἶπεν ὁ θεός, γενέσθω, καὶ ἐγένετο. VALCK.

[13. συμβαλέσθαι ex Pc. me adscivisse dixi in Var. Lect. Sic vero etiam in Pa. Pb. et Pd. scribi diserte *Larcherus* monuit, quibus e codicibus nihil h. l. enotavit is qui nostri caussa illos excussit. S.]

16. δίσσας μὴ εὖ ἐκπειρῶτο) Tametsi εὖ *Euripideo* *Phoeniss.* vs. 998. ὡς εὖ πατὴρ ἐξείλον φόβον, κλέψας λόγους, conparetur, claudicabit sermo. *Stephan.* μὴ ἐκπειρ. coniecit, minime εὐστόχως. *Pavus* μὴ οὖ, *Reiskius* μὴ εὖ, lenissima me-

dicinā. Quae autem his iugata adhaerent, [οὐ τι ἐπιδρα-
μὼν πάντα etc.] suum ex Codicibus recuperarunt colorem.
Indicant, Democedem non *cupide involantem* donata ac-
cepisse cuncta, sicuti iidem perspexerunt optime. Nam
Latina, nihil omnium offendens oblata sibi accepit, iure dam-
nantur. Verbum ἐπιτρέχειν significatum requerit. *Aristi-*
des T. II. p. 401. ed. Iebb. εἰ σοι περὶ παίδων εὐχομένῳ, τῶν θεῶν
εἴποι τις, ὡς ἔσονται μὲν - - οὐκ ἂν δέξαιο; οἶμαι μὲν καὶ ἐπι-
δραμοῖς: imo vero *cupide accurreres et arriperes*. Cuius ego
loci indicinam *Abreschio*, verissime addenti, *Io. Chrysō-*
stomo in deliciis illud ipsum fuisse, debeo. Vide *Nostrum*
lib. VIII. 32. *WESS.* — Vitiosum εὖ ἐκπειρωτο, ex *Aldina*
ed. propagatum, tenere *Wess.* non debuerat. εὖ pingen-
dum, idem ac οὖ valens, optime *Reiskius* monuerat: quum
vero sit enclitica vocula, recte μὴ εὖ *Reizius* edidit, et sic
Schaef. et *Borh.* Miror nihil ad h. l. ex msstis prolatum re-
periri: in nostro quidem cod. *F.* sic scriptum μὴ εὖ nec
spiritu adiecto, nec accentu. εὖ vero ex *Ms. Paris. A.* ad-
notavit *Larcher.* Verbo ἐπιτρέχειν, arripiendi, sibi vindicandi
notione, cum dat. casu usus est *Appian.* Punic. c. 94. *S.*

22. τοῦτω ταῦτα) Non intercedam, si qui cum *Reiskio*
ταῦτα pinxerit. *WESS.* — In editis *Animadverss.* vulga-
tum ταῦτα non sollicitavit *Reisk.* Conf. supra, l. 3 seq. *S.*

CAP. CXXXVI. 1. Καταβάντες δὲ οὗτοι) οὗτω mal-
lem ex msstis, quippe venustius. [Quum dederint hoc
Pass. Ask. et *F.*, videtur idem legi in *Med.* sed non adver-
tisse *Gronov.*] Γαυλὸν μέγαν [lin. 3.] neglectui habere, ut
Grammaticorum quorundam socordia ne occultetur, ne-
queo. *Etymologus* p. 222, 28. λέγεται δὲ καὶ τριήρης γαυλός,
διὰ τὸ πλεῖστα δέχεσθαι, ὡς φησιν Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ιστο-
ριῶν. In *Msto Traiectino*, διὰ τὸ κοῖλον καὶ πλεῖστα δέχεσθαι.
Cyrelli Lexic. *Ms.* eadem, indicio *Cl. Alberti* ad *Hesychii*
Γαυλός. Splendidae sunt nugae, quod *Gronovium* non fugit.
Γαυλός et *ὀλκός* eadem navis, nempe *oneraria*, minor *trire-*
me. Vox est *Phoenicum* lib. VIII. 92. ex *ἡ gol, gaul, ob*
curvam rotunditatem, auctore *S. Bocharto.* *WESS.*

8. ἐκ ῥηστῶν τῆς Δημοκῆδεος) Vulgata ἐκ *Κρηστῶν* nul-
lis defendi machinis potest: nam nulla unquam in Italia
urbs *Crestone.* Habet τὴν ὑπὲρ *Τυρσηνῶν Κρηστῶνα πόλιν* lib. I.
57. quae utrum Italica fuerit, disputavimus uberius. At

demus dubia in re eam Italiae, huc sane referetur perperam, siquidem in mediterranea regione sedem occupans *Corton* est sive *Cortona*, modo ne fallat *Dionysius Halicarn.* Quid porro ex *Κροτωνῆς τῆς Δημοκίδεος*? neque enim *Crestonaeus* domo et origine *Democedes*, verum *Crotoniates*. Atque, haec virum *Celeb.* [*Gronovium*] nihil esse morata, merito demiror. Retinuit *Vallae* Latina, ibi *Aristophilides Tarentinorum rex*, et ipse *Crotoniensis*, ad ipsius Graeca οὐδὲν πρὸς Διόνυσον. Laurentii liber ex *Κρότωνος*, sicuti *Vind.* et *Arch.* Quae quidem si adiuves, et ὁ ex *Κρότωνος* reponas, tolerabilis, sed durior erit sententia: Ibi vero, qui ex *Crotone Democedis*, *Aristophilides*. Nec liquet aliunde, *Aristophiliden*, *Tarentinorum regem*, *Crotone natales* accepisse. Mihi cum locus hic novationem effugere nequeat, blanditur cum maxime editum ex *ῥωτωνῆς*, ex indulgentia, *βαθυμῖα*, facilitateque *Democedis*, *Tarentino regi* in exarmanda navi et *Persis* vinciendis nimium concedentis. Addunt novanti consensum *Ms. Ask.* et eruditissimi viri *Hemsterhusius*, *Geinozius*, *Valckenarius*. *WESS.* — Vide *Adnot.* proxime sequentem. *S.*

Ibid. ex *Κροτωνῆς*) Mihi quoque dudum venerat in mentem ex *ῥωτωνῆς*: quod viros insignes adsequutos coniectura liquet ex *Wess. Diss. Herod.* p. 31. Memineram olim in *Herodoto* vulgatum εἰς *Σάβας*, pro εἰς *Ἄβας*, et contrario vitio scribi εἰς *Ἰνδοὺς*, et εἰς *Κῶλον*, ubi εἰς *Σινδοὺς* et εἰς *Σικῶλαν* exhibebit Editio *Wesselingi*, cui hanc correctionem adfirmendam relinquo. Multa mihi quidem in mundo sunt, quibus usus varii vocis *ῥωτωνῆ* possent adfirmari; perpauca tamen ad sententiam apte respondentia, quam hic locus me iudice postulat. *VALCK.* — Quidni vero, *ῥωτωνῆν* facilitatem et indulgentiam intelligentes, vocab. *Δημοκίδεος* pro genitivo obiecti, quem dicunt grammatici, acciperemus? Sic fecerit istud *Tarentinorum rex indulgentiā in Democedem*, scilicet, quo ei gratificaretur, et faciliorem ei redderet fugam. *Corayus* quidem, Vir doctissimus, apud *Larcherum*, ex *ῥωτωνῆς τοῦ Δημοκ.* interpretatur ex *βαθυμῖας*, ex *τέχνης*, ex *σοφίσματος τοῦ Δημοκ.* *S.*

CAP. CXXXVII. 6. τοῖσι σκυτάλοις) Constat librorum dissensus. Glossator *mstus σκυτάλοις*, editus ab *Aldo* stat, quod levis momenti. *Athenaeus* de *Persis* et

Democede paria ferme, sed alio ex fonte lib. XII. 4. [c. 22.] p. 522. Quod Persae autem ad Crotoniatas, πῶς ταῦτα βασιλῆι Δαρείῳ ἐκχρήσται; in Latinis bona non sunt. [Tenuerat illa tamen *Wess.* cum *Gronov.* sic concepta: *An ex usu erit vobis hanc iniuriam regi Dario intulisse?*] Verti debuerant, *an regi Dario sufficiet hanc a vobis iniuriam perpetri?* Cui eorum dicto pondus ex mstis accedet καὶ πῶς ταῦτα etc. [Et ego illam καὶ particulam lubens adici patiari, quod a *Schaef.* factum laudo.] Mentem quiritantium *Pavius*, *Reiskius*, *Abreschius* perceperunt. Scriptor ipse lib. VIII. 70. οὐκ ἐξέχρηστέ σφι ἡ ἡμέρη, satis illis dies non erat. *WESS.*

[11. ἢν ἀπέλθοις ἡμέας) Perperam *Valla*: si nos dimiseritis. Melius *Gronov.* si nos spoliaveritis: quae intacta reliquit *Wess.* Equidem cum *H. Stephano* αὐτὸν vel τοῦτον subintelligendum putavi, quem etiam *Larch.* secutus est. S.]

CAP. CXXXVIII. 8. ἢν δι' αὐτὸν στόλος μέγας) Fuit, cui ἢν δι' αὐτῶν idem ac si propter haec. Equidem oblitus haud sum observationis *Th. Bezae* in *Epist. ad Rom.* vi, 4. et *Hugonis Grotii* ad *Hebr.* 1, 2. de simili praepositionis usu, parum profecto stabili et certo. Potior *Codicum* auctoritas, quae et ex *Ionum* sermone μόνους et μάλιστα δὴ tuebitur. Negligi hic non debet, *Apuleio Florid.* p. 351. auctore, *Pythagoram*, *Cambysis* olim captivum, a quodam *Gillo Crotoniensium* principe recipratum. *Gillus*, *Philosophi* liberator, non alius atque hic videtur. Respondet aetas; nec officit, quod *Crotoniensium* princeps audiat, multum. Quid enim, si duplicem, ut plures olim, habuerit patriam, et exsul *Crotone* consederit aliquantisper? Consentunt, etsi discordes in *Pythagorae* vita et tempore, magni viri *R. Bentleius* *Diss. de Epist. Phalarid.* p. 70. et *H. Dodwellus* *Exercit. de aetate Pythag.* p. 250. *WESS.*

CAP. CXXXIX. 6. οἱ δὲ, στρατευόμενοι) *Auxi* ex *Arch.* hiulcam orationem: idem *Th. Galeus* tentavit, tacito schedarum nomine, unde *Cel.* viri ad sensum auferre non potuit; et viam tamen muniverat *Valla*. Cognitissimum ex hoc et superiore libro, multos mercaturae causa, alios militatum, in *Aegyptum* ivisse, haud paucos, ut regionis et *Nili* amnis indolem explorarent. *WESS.*

Ibid. στρατεύόμενοι) Quando vertit *Valla*, partim negotiandi, partim militandi gratia, legisse videtur, quod et in Codd. invenisse *Galeus*, οἱ δὲ στρατεύόμενοι. Insolenter vulgata corrigens [*Gronovius*], praeterquam ex inviolatae, quem vocat, bonitatis codice, hic tamen ista variis modis pertractat. [Scil. οἱ δὲ ex *Galei* coniect. profectum existimans, proposuit ipse ἢ στρατ. aut στρατευόμενοι δὲ ὄντες, καὶ αὐτῆς etc.] κατ' ἐμπορίην, στρατευόμενοις, non esset etiam absurda lectio: posset et alicui incidere κατ' ἐμπορίην στρατευόμενοι. Mihi correctoris esse videtur illud οἱ δὲ, ἐστ' ἐστρατευόμενοι male iam olim a librario repetitum, cuius vox ista paulo ante descripta adhuc inhaereret memoriae: nam hoc aevo cui tandem sponte sua Graeci militatum venissent in Aegyptum? Persis? milite quidem Graeco Persae recentioris aevi libenter utebantur; de Cambysis tempore nihil tale constat. VALCK. — Etiam IV. 28, 7. pro στρατεύονται alius vir doctus στραγγεύονται (*morari*) legendum suspicatus erat. Quidni vero credibile sit, *Ionas* nonnullos in exercitu fuisse Cambysis? De mercatoribus Graecis, in Aegypto versantibus, conf. lib. II. c. 178. S.

7. Συλοσῶν ὁ Αἰάκειος) Recte: nam filius Sylosontis *Aeae* vocatur VI. c. 13. Αἰάκης -- παῖς Συλοσῶντος τοῦ Αἰάκειος. [conf. II. 182, 9.] Sami tyrannus ille patri successerat *Sylosonti*, de quo multis hic agens *Herod.* illud non tradit, acerbum in subditos exercuisse imperium: πικρῶς ἤρξεν, inquit *Strabo* XIV. p. 945. D. [p. 638. c. ed. Cas.] ὥστε καὶ ἐλειπάνδρῃσεν ἡ πόλις: et *Zenob.* III. Prov. 90. Uterque senarium nobis servavit Ionici cuiusdam Poëtae suavissimum: Ἐκπῆς Συλοσῶντος εὐρυχωρίη, cuius auctor respexisse potius videtur *Herodoto* narrata cap. 149. Antiquiora tempora spectat, tyrannidem nempe Polycratis, *Anaximenis* quae fertur Epistola apud *Laërt.* II. 5. ad *Pythagoram* scripta, Εὐβουλότερος εἰς ἡμῶν, μεταναστὰς ἐκ Σάμου ἐς Κρότωνα· ἐνθαδὲ εἰρηνεύεις· οἱ δὲ Αἰάκειος παῖδες [ἄλλοις τὰ] κακὰ ἐρδουσι: uncis a me inclusa quomodo sananda sint, non liquet: scribi potuit ἀλγίστα κακὰ, vel μέγιστα: quod alicui primum forsitan incidat, ἀλλήλους, vel ἄλλος ἄλλον, illi se non probaret, qui in obtinenda tyrannide Polycrati fratres *Sylosontem* et *Pantagnotum* adiutores fuisse didicisset ex *Polyaeno* I. cap. 23, 2. Hi tres, nisi fallor, sunt οἱ Αἰάκειος;

παῖδας in *Anaximenis* epistola; in qua hoc tamen liquet, pro ἐπίχοι, scribendum ἔτι ἔχοι' κῶς ἂν οὖν Ἀναξιμένης ἐν θυμῷ ἔτι ἔχοι αἰθερολογεῖν. VALCK. — Corruptarum apud *Laërtium* vocum ἄλλοις τὰ, in quibus haeserat Vir longe doctissimus, tam certa fuerit, quam obvia, emendatio, ἀνοίστα, intolerabilia mala. Permutatione literarum N et ΛΑ nil frequentius. conf. Var. Lect. ad II. 41, 24. et Adnot. ad I. 90, 12. S.

10. λαβῶν χλανίδα -- πυβήν) Eruditiss. Reiskius *Τυρίην*, Tyriā infectam purpurā, nullā necessitate. *Tzetzes* Chil. III. p. 312. Babylone Darium a Sylosonte amiculum inpetrasse errans scribit, ἐκ Συλοσῶντος δὲ λαβῶν δῶρον πυβήαν χλαμύδα: neque id ex vero: laena fuit, non chlamys. At eius opinionis consortes habuit *Suidam* in *Χλαμῶς* et Append. Prov. Vatic. p. 281. WESS.

13. ἐπιθύμῃσι τῆς χλανίδος) Hic maiori iure, quam supra cap. 127. ex perversa scriptione Med. Cod. ἐπιθυμίου, poni potuerat ἐπιθύμει, commendatum a vicino ὠνέτω. *Cambysis* satellites chlamydem ἐπιθύμει ὠνέσθαι. *Herodotus* in istum sensum scribit simpliciter ὠνέτω, sicuti I. 69. χρυσὸν ὠνέτωσιν *Lacedaemonii*, quod aurum *Croesus* ὠνευμένοισι ἔδωκε δατήν. vid. *Clar. Wesseling.* ad p. 34. n. 12. [ad I. 68, 26.] Mirum hic toties cur dicatur χλανίς, quae fuerit χλαμῶς: voces librariis frequenter inter se permutantur. Graecis, ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων ἐπὶ ἐσθῆτι, instar proverbii adhibebatur ἢ Συλοσῶντος χλαμῶς, *Diogenian.* Centur. V. Prov. 14. *Aeliano* Var. Hist. IV. 5. dicitur *Darius* accepisse Sylosontis ἱμάτιον: sic, ut notum, eximie pallium vocabant: initio I. de Rep. *Plato*, καί μου, inquit, ὁπισθεν ὁ παῖς λαβόμενος τοῦ ἱματίου. *Lucian.* T. III. p. 255. *Terent.* Phorm. V. 6, 23. puer ad me accurrit Mida; Pone adprehendit pallio. VALCK.

17. δεῖ γενέσθαι πάντως τοι.) *Aldinam* et tot Codicum distinctionem aspernari temerarium. ἄλλως δίδοναι, gratis donare, ponitur contra χρήματος πωλεῖν. Dicit Syloson gratis se, si prorsus ita fieri oporteat, amiculum illi dare. WESS.

CAP. CXL. 2. εὐνήθην recepi, (ut alia ad lib. II. 18, 8.) simplicitatem quandam et facilitatem in donando intelligens, non stultitiam. Iunxisse *Demosthenem* φιλανθρωπίαν καὶ εὐήθειαν indicavit *Thom. M.* verissime: sic Or. in *Timocr.* p. 451. πραότητα καὶ εὐήθειαν habet *Fals. Leg.* p. 213.,

alia ex Erotico missa facio. Vide Galen. in Hippocr. Progn. p. 154. et doctissimos Viros Wasse et Duker. ad Thucyd. III. 83. WESS.

5. ὡς τοῦτον τὸν ἄνδρα) Quinimo εἰς τοῦτον: alterum illud ab Herodoto scriptum, quod unus Codex virum Clar. docuit, mihi ne decem quidem persuaderent: regnum in aliquem devolutum dicitur περιελθεῖν, aliisve verbis eiusdem potestatis, εἰς τινὰ, nunquam πρὸς τινὰ, neque adeo etiam ὡς in talibus locum invenit: vid. notata in lib. I. c. 120. et II. 135. VALCK.

10. λέγει πρὸς ἑαυτὸν) Dubitavi, sequeretur-ne mssitos plures, an in vulgato acquiescerem. Si fastui Persico, quae Pavii suspicio, posterius respondeat accuratius, maneat in possessione: mihi conspirans tot codicum concordia non sine laude censetur. [Valet idem πρὸς αὐτὸν, atque πρὸς ἑαυτὸν, quod e schol. invectum videtur, ut saepe alibi. conf. ad II. 162, 25. et ad III. 52, 16.] Omni autem dubio caret [L. 11.] ὃ ἐγὼ προαιδεύμαι, iam supra non sine plausu lib. I. 61. tractatum. Reiskius reponebat, οὐ ἐγὼ προαιδέσθαι, quo ego viro unquam habuerim opus, istam damnaturus fortasse operam. [et damnavit in editis Animadverss. laudans ibi Wesselingium.] Syloson autem cum Darium, κωστὶ τὴν ἀρχὴν ἔχοντα, convenerit, colloquium congruet principio Olymp. LXV. WESS.

12. ἢ τις ἢ οὐδεὶς κω) Recte suam ex Med. formam recepit venustum illud, ἢ τις ἢ οὐδεὶς, nullum, vel ferme neminem significans. Proverbio dicebatur, εἰς ἀνῆρ, οὐδεὶς ἀνῆρ: Cyrus Xenoph. Κυρ. Παιδ. VII. p. 115, 12. τούτων τῶν περιστάσεων ἢ τινὰ ἢ οὐδέναι οἶδαι: ista sollicitantis H. Stephani conatus, hominis Graece perdocti, monstrat formulae rarissimum usum. Advocato etiam Aristide (T. I. p. 285.) loca Xenophontis et Herod. comparavit G. Canter. Nov. Lect. VII. c. 6. Aeliano sophistae hoc adeo visum fuit elegans, ut quater minimum adhibuerit de Nat. An. V. 50. VI. 58., ἴσασιν Αἰγυπτίων ἢ τις ἢ οὐδεὶς. VII. 8., θαυμάζει τις (ἢ τις) ἢ οὐδεὶς: et XIV. 26. Ad tantilla quoque Conr. Gesnerum attendisse; indicant doctissimi viri Prolegomena. VALCK.

28. ἀνασώσάμενός μοι δὲς τὴν etc.) Paene adsentior δὲς negligentiibus Codicibus: quisque sine eo Sylosontis intel-

ligit desiderium: facit insuper eius absentia petitionem quodam modo significantiorem. Ἀναπλάσθαι τὴν ἀρχὴν, τὴν πατρίδα, et hoc de genere plura, Herodoti studiosum fugere non possunt. Darii munificentiam Valerius Maxim. laudavit lib. V. c. 2. WESS. — Abest etiam δὲ; Fragm. Paris: ac sane satis erat id quod paullo post legitur, ταύτην μοι δός. S.

CAP. CXXI. [5. ἔστειλε τὴν στρατιὴν. Parum com-
mode, fere ut *Valla*, in Latinis scripsi *exercitumque con-*
traxit. Debueram, *traicere exercitum paravit*, vel *traiecit*
exercitum: quam in sententiam *Larcher*, *il fit embarquer*
ses troupes, provocans ad Euripid. Iphig. Aul. 661. et Ae-
schyl. Pers. 176. Conf. ad III. 53, 28. notata. S.]

CAP. CXLII. 2. ἐπιτροπαίνν -- λαβὼν τὴν ἀρχήν) Suum hoc esse, libro IV. c. 147. docet Noster, ubi ἐπι-
τροπαίνν εἶχε ὁ Θέρξας τὴν ἐν Σπάρτῃ βασιλείην. Mox [l. 6.]
βομὸν et τέμενος exemplo Homeri iunxit Iliad. 9, 48. *Vallae*
τέμενος fanam, si Livii lib. X. 37. modo, non absurde.
Aream arae aut templo undique circumdatam designat Pausa-
nias lib. VI. c. 6. p. 467. τέμενός τε ἀπογεγενημένους εἰκοδομή-
σασθαι νεών. Iosephus quoque Bell. Iud. I. 21, 2. et mar-
mor Aphrodisiense in Antiq. Asiat. Ed. Chishul p. 154.,
Philo Iud. Leg. c. 1. p. 1014. Et quis non? WESS.

11. τὰ τῷ πέλας ἐπιπλήσω) Voluerunt-ne Arch. et Vind.
ἐγὼ τὰ αὐτῷ τῷ πέλας etc. Si ita, non sequor. Macandrius
bene; pariterque Xerxes, αὐτὸς δὲ, τὰ ἐκείνῳ ἐπιπλήσει;
ταῦτα οὐ ποιήσιν lib. VII. c. 136. WESS.

17. γέρεα ἐμωῦτῷ γενέσθαι) Aldinum ἐμωῦτῷ γενεῆσθαι
Vir Cel., etsi Florentiae nihil enotarit, praeoptat: caus-
sas dant adnotationes, minus, ut, quod sentio, profitear,
validas. Equidem ex msstis excerptum non animadverto,
[vide tamen nostram *Var. Lect.*] *Stephanoque* mutanti ad-
stipulor. Valde autem miror, in *ισωσύνην* coniurasse ple-
rosque. Saltem *ισωσύνην*, quod in Arch. et Vind.; nam He-
rodotus *ισωσύνην*, ut lib. IV. 161., maluit. Porro ἐπαγγέλλε-
το, [l. 23.] et τῶν δὲ τις videlicet Σαρμίων, eiusdem sunt.
Vide II. 137. VI. 75. WESS.

19. *ισωσύνην*) Per tot Edd. non debuerat hoc propagari:
ισωσύνην scribunt vulgo Graeci; *ισωσύνην* suò more dedit
Herod. In centenis nominibus ο μικρόν praecedit istam ter-

attentionem; in perpaucis ὡς λίγα: sed in his paucis est ἱερωσύνη. Utraque scriptio certa nititur ratione: sacerdos ἱερῶμενος et ἱερωμένη dicebatur, Dei Deaeve sacerdos, ἱερᾶσθαι διψ. VALCK.

CAP. CXLIII. 12. ἰβουλίατο εἶναι ἐλευθεροί) Non detrectabant Samii libertatem, sed talem, quae pactio esset servitutis. Cl. de Pauw hariolabatur, ἰβουλίατο εἶναι ἀνελύθ-θεις, nolebant carere libertate: ἀνελύθειρον, libertatis esse expertem: Glossas Labbei, ἀνελύθερος, illiberatus, inliber, offerre; inliberum, Tyranno parere; hoc iugum Samios recusasse. Posterius admitto, cetera minime. Glossae nihil ad hanc rem, quarum inliber idem atque illiberalis. WESS.

CAP. CXLIV. 2. Vere οὐ τί τις σφί cum D'Orvillio ad Chariton. III. 8. pag. 721. divinavit Cl. de Pauw. Μοχ [l. 4.]. minimi refert, utrum στασιῶται an στρατιῶται probentur: erant omnes eiusdem factionis, Maeandrii ἐπικούροι c. 146. WESS.

CAP. CXLV. 1. ὑπομαργότερος) Petulantior et propemodum vecors. Cleomenem Spartanum, insania correptum, εὐντα καὶ πρέτερον ὑπομαργότερον proponit lib. VI. 75., similique ornat titulo Cambysem huius Musae c. 29. Talis Cestius ὑπομαργότερος, bello Perusino domum incendens et in flammam se praecipitans Appiano Bell. Civil. lib. V. [c. 48.] p. 1112. Suidae ὑπερμαργότερος in Μάρκος, et voce ipsa, [cum interpretatione] ὑπερμαινόμενος, indignante H. Stephano de Dialect. pag. 40. neque inmerito. WESS.

11. δῆσας γοργύρης ἡξίωσας) Cum praecesserit ἐν τῇ γοργύρῃ ἰδέδω, non carebit sua venere. δῆσαι γοργύρῃ ex scriptis. Sed Gronovium laudo [δῆσας e msto adsciscentem.] Fabulabantur olim Gorgyram, Acherontis uxorem. Porphyrius ap. Stob. Ecl. Phys. lib. I. p. 119. Γοργύραν δὲ τοῦ Ἀχέρωντος γυναῖκα προσανέπλασαν, ἀπὸ τοῦ γοργῶς φαίνεσθαι τοῖς πολλοῖς τὰ ἐν ᾧ δου. Quae tituli indigetatio philosophica et arcessita longius est. Carcerem inferorum subterraneum, δισμωτήριον ὑπόγειον Glossae Herodoti, cognominis auctores spectarunt unice. WESS.

CAP. CXLVI. 8. παθόντες οἱ Πέρσαι, προσεμπικρα-νέσθαι) Moratur Codicum discordia. Si Arch. et Vind. πα-θόντες οἱ Π. κακῶς πάρος, ἐμπικρανέσθαι, attentionem me-reatur, mens erit, malum ante perpeccos Persas, exacerba-

tiore in Samios fore animo; uti ἐμπικραίνόμενος Ἀθηναίοισι Hippias, lib. V. c. 62. γυναικείως ἐμπικραίνόμενος Eusebius Stobaei Serm. XLIV. pag. 310. Talis Fulvia, Ciceronis amputato capiti, καὶ ἐμπικραμένη οἱ καὶ ἐμπτύσσει in Dionis Cass. lib. XLVII. p. 378. Quae quidem schedis illis, et κακῶς mordicus tenentibus, patrocina buntur; eoque amplius, quod προσεμπικραίνεσθαι nimium explicet. At haec Galei et Codicum caussa. Censebunt haud dubie alii πάρος ex πρὸς esse progenitum. WESS. — Conf. quae in Var. Lect. monita sunt. S.

18. τοὺς διαφοροφουμένους) Qui sellas attulerant, Vallae Verius Scholiastes, Φοβίσις Φορουμένους, Hesychio et Suida sequentibus. Etymologus p. 279. Ἡρώδιανός τοὺς Πέρσας Φοβίσις Φερούμενους δι' διαφοροφουμένους. Scripserat, uti bene Cl. Alberti, Ἡρόδοτος τοὺς etc. Error compendiariae debetur scripturae, saepius recurrens. Persarum locupletiores sellis sive lecticis gestabantur, succollantibus διαφοφόροις ap. Athen. lib. XI. 2. [c. 8.] p. 514. Considebant ipsi θρόνους θέμενοι, cap. 145. Kühnius plura ad Aelian. Var. IV. 12. WESS.

CAP. CXLVIII. 5. ἐξέσμων) Vallae non intellectum, utpote rarius, hinc exceptum Ἐξέσμων, ἔσμηχον, Hesychius interpretatur. Herodot. II. 37. ἐκ χαλκίων ποτηρίων πίνουσι διασμέοντες ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν: hoc vulgo erat σμήχειν τὰ ἐκώματα, Clem. Alex. Paed. III. p. 268, 23. smegmate abstergere. Athen. IX. p. 409. c. ἐχρῶντο εἰς τὰς χεῖρας ἀποπλύνοντες αὐτάς καὶ σμήγματι ἀπορῦψας [σμήγματι, ἀπορῦψας] χεῖρας. Vallam suspicor IX. c. 109. [IX. 110, 11.] σμίεται invenisse, sinceram lectionem, sed illic adiuvandam interpretatione comoda. VALCK. — Quod h. l. in Graecis nostris ὁ μὲν posuit typotheta, οἱ μὲν illum debuisse, sicut etiam exemplar praeferebat, cuivis in oculis incurrit. S.

7. ἐς τὰ οἶκία) Sic decuit; nec minus ἀπεθώμαζε, in Musis (quod Portus ostendit) creberrimum, mssti iubent potiores. Mox ὁ δὲ ὦν, sicuti et paullo superius, Cl. Abreschius. WESS.

13. ἄλλοισι διδόνς) Opinor διαδιδόνς voluisse Arch. scribam, quo hac eadem in re usus Plutarchus est. Mox εὐρήσεται τιμωρίην Stephanus male punitum aut multatum iri: nihil hic de poena; Cleomenes animadvertens, Maeandrium

largitionibus sibi auxilium parare, ad Ephoros rem refert. Τιμωρίην εὐρίσκεισθαι ex Thucydide verissime Portus explanavit. WESS.

Ibid. εὐρήσεται τιμωρίην) Cleomenes in Apophthegm. Lacon. Plutarchi p. 224. Α. ἔλαβε μὲν οὐδέν, εὐλαβούμενος δὲ, μὴ ἱέροις τισὶ τῶν ἀστῶν διαδῶ, πορευθεὶς ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους -- ἔφη, etc, quae sumpta sunt ex hoc Herodoti loco; cuius sententiam et *Valla* et versionis antiquae correctores pervertunt; adsequutus est Aem. Portus in Τιμωρίῃ. Idem erat in usu loquendi τιμωρεῖν, ac βοηθεῖν: τιμωρία, ac βοήθεια. Ut iam ante Spartam Samii venerant exules auxilia petitum (Herodot. III. 46.) sic et Maeandrius ope Lacedaemoniorum Samum se sperabat recuperaturum; Cleomenes, quem ille donis frustra fuerat aggressus, facile tamen intelligebat, in donis Maeandrii repellendis alios se minus fore constantes; atque eo dicitur Herodoto μάθων, ὡς ἄλλοισι δίδους τῶν ἀστῶν εὐρήσεται τιμωρίην, id est, τιμωροὺς vel βοηθοὺς ἐτοιμάσεται, aliis civium illa largiendo auxilia sibi comparaturum. Auxiliares, notā formā loquendi, Graecis et Latinis dicuntur auxilia; ut servitia, servi; legati, legationes; remiges, remigium Livio; exules, Φυγὴ Thucydidi: sibi parare, ἐτοιμάσασθαι, frequentissime licet dicatur εὐρίσθαι, hoc saepe tamen pessime fuit conversum. Unum nunc tantum ponam locum Thucyd. I. 58. ἐλθόντες Ποτιδαεαταὶ εἰς τὴν Λακονδαίμονα μετὰ Κορινθίων ἔπρασαν, ὅπως ἐτοιμάσαιεν τιμωρίαν, ἣν δὲ, id est ὅπως εὐρίνοιτο (εὐρόμην multo est usitatius quam εὐράμην) βοήθειαν, ut auxilia sibi compararent: mox idem ἐξ Ἀθηναίων, αἶτ, οὐδὲν εὐροτο ἐπιτήδειον: pro ἡ, παρὰ saepius huic verbo iungitur. VALCK.

14. τὸν ξένον τὸν Σάμιον) Legitur apud Plutarchum I. c. τὸν ξένον ἑαυτοῦ Σάμιον: monitus nemo Graece sciens dubitabit, quin vere correxerim, τὸν ξένον ἑᾶν τὸν Σάμιον ἀπαλλάττεσθαι τῆς Πελοποννήσου, ἵνα μὴ πέισῃ τινὰ τῶν Σπαρτιατῶν κακὸν γενέσθαι. Illud ἑᾶν, etiam simpliciter positum, saepe significat *missum facere*: iam vero quis tandem negaret in Plutarchi verbis articulum requiri? Cleomenis autem fuisse Maeandrium ξένον eximie sic dictum, neque ex hac liquet historia, nec aliunde; quin abhorret ab omni verisimilitudine, Spartiatae quippe Regis, Samii tyranni cuiusdam ministrum; quem, ut erat, *servitum*

sum fratrisque vocabat Syloson, *Herod. c. 140. VALCK.*

17. ἐξεκήρυξαν Μαιάνδριον) *Lenius est ἀπίεμπον Arch., sed Scholion, Galeo observante, quale et Etonensis Codicis. Plutarchus, Nostrum describens, Lacon. Apophtheg. pag. 224. Α. οἱ δὲ ὑπακούσαντες ἐξεκήρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας, i. e. edicto publice proposito civitate et Peloponneso eiecerunt. Tales πανταχόθεν ἐκκηρυττόμενοι Athenienses tyrannorum et Spartanorum decretis ap. Lysiam c. Eratosth. cap. 23. et paullo ante ὅτι ἐξεκηρύχθητι μὲν ἐκ τῆς πόλεως. WESS.*

Ibid. ἐξεκήρυξαν) Plutarchus, οἱ δὲ, inquit, ὑπακούσαντες ἐξεκήρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας: legerat-ne in hac etiam historia, Platoni frequentatum, αὐθυμερόν? Laërt. II. 43. ἐπιδημήσαντα αὐθυμερόν ἐξεκήρυξαν. Ista reperitur doctissimi Galei nota: „Ἐξεκήρυξαν) Cod. Arch. ἀπίεμπον. Cod. „Eton. ἐξώθησαν. Haec autem glossemata sunt.“ ἐξώθησαν forma prodit: sed ipsis etiam monachis notissimum ἐξεκήρυξαν quis tandem et quamobrem fuisset interpretatus per ἀπίεμπον? Postremum illud invenit in suo quoque Cod. Valla; vertit enim ablegarunt; atque ita verbum Ἀποπέμπειν conversum viderat in Lexico veteri Lat. Gr. quod scriptum adhibuit in hac adornanda versione; Glossarium vocant Philoxeni. Si vel in aliis non observatum fuisset Codicibus. mihi tamen ἀπίεμπον videretur Herodoteum; huiusque interpretamentum ἐξεκήρυξαν, et ἐξώσαν, vel ἐξώθησαν. Ionum more, dirissima quaevis emollientium lenitate verborum, in re molesta satis erat Herodoto verbum ἀπίεμπον adhibuisse. Qui cum uxore faciebant divortium, vulgo dicebantur illam exigere (ἐξάγειν Athenis etiam notabat expellere:) ἐκβάλλειν: Athenienses rem per se satis invidiosam tegebant verbis ἀποπέμπειν et ἐκπίμπειν, emittendi vel dimittendi. Demosth. vel alius c. Neaer. pag. 733, 81. iratus ἐκβάλλει τὴν ἄνθρωπον, non reddens dotem peccabat in hanc legem, εἰὼν ἀποπέμψη τὴν γυναῖκα, ἀποδόναι τὴν προῖκα: pag. 738, 129. τὴν ἄνθρωπον ἀποπέμψω ἐκ τῆς οἰκίας, Lysias p. 286. Hipponicus, ἐξέπεμψεν αὐτοῦ γυναῖκα. Isaeus de Pyrrhi haer. pag. 41, 28. Res ipsa ἐκπομπὴ dicta et ἀπόπεμψις. Antipho Stobaei p. 422, 1. χαλεπαὶ μὲν ἐκπομπαί. Uxoris repudium, Ἐξέσις, emissio, dicitur Herodotq V. 40. Παρὰ τῷ Ἡρόδοτῳ Ἐξέσις ἀπόπεμψιν δηλοῖ γυναικός, ἥτοι

ἀπαύγων, Eustath. in Od. κ'. p. 410, 5. et φ'. pag. 746, 22. Tandem et hoc considerari velim, in civitatibus bene moratis illos praesertim ἐκκεκρήχθαι, qui graviorum censebantur criminum rei, atque adeo digni hac publica contumelia, qua praeconis voce regione exterminabantur: Arthmium Zeliten Athenienses ἐκκεκρήσαν, Socratis accusatorem Heracleotae; alios alii; Spartanis satis est Macandrium ἀποκίμπτει. VALCK.

CAP. CXLIX. 1. σαγηνεύσαντες) σαγηνεύσαι Herodoti sermonis Strabo X. p. 687., [pag. 448. A. ed. Cas.] leviter, ut alias adparebit, lapsus, agnoscit; nitidissime explicitum lib. VI. c. 31. In Samo, viris vacua, dissensus exstat Geographi lib. XIV. p. 945. [pag. 638. c. ed. Cas.] WESS.

Ibid. Σάμον σαγηνεύσαντες) Morem Persarum, minus dextre Brissonio explicitum de Regn. Pers. III. p. 432. Herodotus enarrat lib. VI. c. 31. ubi ex insulis Chio, Lesbo, Tenedo, ἰσαγάνειον τοὺς ἀνθρώπους. Mirabar quod scribit Strabo X. p. 687. B. [p. 448. A. ed. Cas.] de Eretria, τὴν μὲν οὖν ἀρχαίαν πόλιν κατέσκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους: neque enim hoc de Eretriensibus, quod memini, tradidit alibi Herod. nec certe suo loco VI. 102. Sed legerat ista Strabo Platonis de Legib. libro III. pag. 698. D. nunciatum, ὥς οὐδεὶς Ἐρετρίων αὐτὸν ἀποσιφευγὼς εἶη, συναίφαντες γὰρ ταῖς χεῖρας σαγηνεύσαιεν πᾶσαν τὴν Ἐρετρίαν οἱ στρατιῶται τοῦ Δατίδος. Platonis, vel alterius, habet epigramma Diogenes Laërt. III. 33. in Eretrienses τοὺς σαγηνευθέντας, quibus in Asiam traductis in Cissia Darius clementer sedes adsignavit. Eretrienses illos Apollonius aiebat Philostrati I. 23. ἰχθύων πάθει περὶ τὴν ἄλωσιν χρήσασθαι, σαγηνευθῆναι γὰρ καὶ αἰλῶναι πάντας. De captis Eretriensibus id ipsum adhibuerunt Aristides T. I. p. 213. et 385. et Maximus Tyr. XXXIX. 6. ubi Ἐρετρία σαγηνεύεται a Dan. Heinio verti non debebat, Eretria obsidetur; sed, velut everriculo capiuntur Eretrienses, nullo scilicet sexus aut aetatis facto discrimine. Longius aberravit a vero interpres Aeliani de Nat. An. XV. cap. 5 extr. Quod his acciderat, sibi notius, vicini magis disseminarunt Athenienses, a Persis illata Graecis mala pro ingenio suo cupide amplificantes. VALCK.

Herodot. T. V. P. II.

L

CAP. CL. 2. Βαβυλώνιοι ἀπίστησαν.) Interea temporis, dum sub nomine fratris Cambysis latitans Magus Smerdis rerum potiretur, defectionem a Persis iam fuerant Babyloniorum viri principes meditati, οἱ κορυφαῖοι Herodoto III. 159. Despicatui, ni fallor, habebant imperantem, propter ipsius inusitatam lenitatem; quippe qui imperium ingressus (III. 67.) προεῖπε ἀτελὴν εἶναι στρατιῇ καὶ φόρον ἐπ' ἑτα τρία. In hac turbatione rerum, dum libertas insolita misceret adsueta iugo civitates Orientis, animos sibi sumentes, simul atque Darius esset admotus regno, videntur omnia sibi clam Persas parasse Babylonii, quae ad oppugnationem diu tolerandam arcendamque essent necessaria; clam dico Persas; nam ταῦτα ποιῦντες ἰδάνθων. Hoc tandem tempore ἐκ τοῦ ἔμφαντος ἀπίστησαν, palam defecere: quo tandem tempore? dum classis in gratiam Sylosontis Samum versus proficisceretur: hanc vero classem misit Darius, νεωστὶ τὴν ἀρχὴν ἔχων: vid. p. 214, 26, 47. [c. 140, 12. 141, 1.] Circa haec itaque tempora, una tantum Herodoto Babyloniorum a Persis memoratur defectio. Differunt utique bellum aperte gerere, et agitare in animo bellum, sive tacitis animis iram ad bellandum concipere: norunt suum sibi vexatum Philologi θυμομαχεῖν. Atque haec eo dixi, ut labefactarem optimo viro Georg. Raphaelio disputata, in terra מרתם duarum rebellionum, Ierem. 50, 21. hinc explicanda Herodoto potissimum auctore nitenti. Quanto rectius duas defectiones, alteram a Dario, a Xerxe alteram, Ieremiae vati praedictas censet vir Clar. et honorifici nominis titulo dignus Herm. noster Venema. VALCK.

6. ἐκ τοῦ ἔμφαντος) Nemini tantopere haec placuit dictio quam Procopio, creberrime utenti, lib. I. Bel. Goth. 1. 11. 12. etc. Pausan. IX. 1. ἐκ μὲν γε ἔμφαντος πόλεμος - οὐκ ἦν συνεστηκώς. Sequentia [lin. 7.] τὰς μητέρας ἐξελόντες Laurentius matres expellunt, ἐξελώντες opinatus. Reiskius eadem verborum sententia ἐξελόντες ex prisco ἐξέλω, unde ἐξέλω fluxerit. Mihi Latina Gronovii optima sunt: ἐξελόντες propaginem τοῦ ἔλαιου, quae his cohaerent, monstrant. Selegerunt matres Babylonii; praeter quas quisque unam sibi mulierem προσεξαιρέτο, et quidem ἐκ τῶν ἰωῦτοῦ οἰκίαν, ex illis quas domi alebat. Nam sic ex schedis praestat. Elegit autem σιτοποιόν,

quale mulierum olim officium. Vide VII. 187. et hoc Polyxena, *προβείς* [*προσθεῖς*] δ' ἀνάγκην σιτοποιὸν ἐν δόμοις, ex Tragici Hecuba, vs. 363. WESS. — Sic μητέρες intelligentur matres familias, sive ex uxoribus illae quibus liberi erant nati; γυνῆκας vero non ex uxoribus unam, sed a reliquis mulieribus, nempe ex ancillis, intelligemus. Secus quidem Larcher, et rectius: de toutes les femmes --- chaque homme, indépendamment de sa mere, ne se reserva que celle qu'il aimoit le plus de toutes celles de sa maison. Conf. c. 159, 8 seqq. S.

CAP. CLIII. 1. Μεγαβύζου τούτου, δς) Singularis et sine socio Med. est. Vetus scriptura confirmatur extremo hoc libro, saepeque aliàs. [Medicei scripturam τοῦ δς veram iudicaverat Reiz. in Prosodiae Graecae Parte I. p. 8. Idem tamen τούτου δς tenuit in Herodoti editione.] Statim ἡμιόνων ἡ μὴν [l. 4.] unicam Zopyro σιτοφόρον mulam relinquit; quod in locuplete Persa tenue nimis et vix credibile. Sustuli propterea articulum, magna msstorum conspiratione iugulatum. Mularum partus in Italia et Babylone portentum erat; in Africa, Cappadocia, aliisque orbis tractibus minime: quae pariebat, animal sui generis erat, ut Plinius ex Theophrasto Hist. Nat. lib. VIII. 44. Inspice Sam. Bocharti Hieroz. lib. II. 20. WESS.

6. εἶδε τὸ βρέφος) Sequitur Poëtam. Scholiastes Sangermanensis: βρέφος ἐπὶ ἀλόγων ζώων, Ἡρόδοτος Γ'. ὁ Ποιπής βρέφος ἡμίονον κύνουσαν Ἰλ. ψ'. 266. Sequitur eundem Opiarian. Halieut. V. 464. σκύμνος αἰετῆς ὀλίγον βρέφος, ubi felix memoria Rittershusium destituit. βρέφος ἐλάφου, seu ἐλέφαντος potius, Aelian. Hist. An. XI. 25. [Conf. VALCK. ad III. 109, 13.] Ἀπίπας τοῖσι δούλοισι [ead. lin.] illaudatum esse non debet: servis Zopyrus taciturnitatem iniungere, non temere omnibus, qui pullum viderant, potuit. Ἰδοῦσι ex laxiore venit interpretamento. WESS.

Ibid. τοῖσι ἰδοῦσι) Corrector antiquae-versionis e Vallā δούλοισι rectius obtulisset lectoribus, adfirmatum a Cod. Arch. quodque si plures praeferunt, Herodoto fortasse restituetur. Quod sequitur Babylonii dictum, [l. 8.] urbem expugnatum iri, quando parerent mulae, Zopyro videbatur omni-nosum, nec sine numine prolatum, σὺν γὰρ θεῷ ἐκείνον εἰπεῖν [l. 11.] Idem illud Herodoto dicitur IX. 90. κατὰ συντυχίην, θεῶν ποιῦντος, forte fortuna, Deo rem dirigente: ἢ τινος δαι-

μονίου συντυχίας Iamblichō Vit. Pyth. §. 115. Nam secundum veteres providae Dei curae suberat etiam quae Fors dicebatur, sive *Fortuna*, Τύχη. Herod. p. 225, 1. [lib. IV. c. 8. extr.] p. 320, 21. [V. 3. et 92, 56.] arridebat puerulus θεῖη τύχη, forte quadam divinitus Livio I. 4. ubi vid. I. F. Gronov. Graecis in eundem teruntur usum formulae κατὰ θεόν, κατὰ θεῖον, κατὰ δαίμονα, κατὰ τύχην. Postremum dederat corrector in Cod. Cantab. Lucae Ev. x, 31. pro κατὰ συγκυρίαν, forte *fortuna*, quam inhumano Deus obtulerat sacrificulo: κατὰ δαίμονα Herod. I. 3. κατὰ τύχην τινὰ καὶ δαίμονα, Demosth. p. 652, 31. κατὰ θεῖον, Aristoph. Eq. vs. 147. non sine numine, Berglerus. κατὰ θεόν γάρ τινα ἔτυχον καθήμενος, est in Platonis Euthyd. pag. 272. E. σύν θεῷ prae aliis frequentat Dei reverentissimus Xenophon; an et in hunc alibi sensum adhibeat nunc non commemori. VALCK.

CAP. CLIV. 6. αἱ ἀγαθοεργίαι) Ita dederat. Infra cap. 160. Ζωπύρου δὲ οὐδεὶς ἀγαθοεργίην Περσῶν ὑπερβάλλει. Licham τῶν ἀγαθοεργῶν Spartanorum laudavit lib. I. 67. Mox [l. 7.] Reisk. ἄλλω μὲν ὦν οὐκ. Mihi ἄλλω μὲν νυν οὐκ, ex schedis, longe est potius. WESS.

7. Ἄλλω μὲν οὐκ ἐφράζετο etc.) Quum et nexus orationis illam requirat, et duo saltem Codices subministrent, vculam suam recipiet Herod. ex aliis praeterea Codd. quod ex Diss. constat Herod. p. 103. Ἄλλω μὲν νυν οὐκ ἐφράζετο ἔργῳ δυνατὸν εἶναι μιν ὑποχειρίην ποιῆσαι. Prorsus ista perverterat Valla, non animadverso, quantum ab ἐφράζει significandi virtute distaret ἐφράζετο. Diversa Portus bene disparavit. ἐφράζεσθαι notat considerare, vel animadvertere, Grammaticis vulgo redditum σκοπεῖν, Eustathio, βουλευτικῶς σέπτεσθαι. Poëtis illud usitatum est quibusvis; non item Scriptoribus orationis solutae, nisi Ionica utentibus Dialecto. ἐφράζεσθαι et φρασθῆναι, ἐπιφράζεσθαι, ἐπιφρασθῆναι, et καταφρασθῆναι, in eundem paene sensum adhibentur Herodoto; cuius illud etiam venustum est quod sequitur [lin. 10.] ἐν ἐλαφρῷ ποισάμενος. Contra I. 118., θυγατρὶ τῇ ἐμῇ διαβεβλημένος οὐκ ἐν ἐλαφρῷ ἐποιέμην, apud filiam male me audire moleste ferebam; est enim idem ac χαλεπῶς ἐφερον. (ἀπιστημένος Xenoph. pag. 286, 30.) Apud elegantiores occurrunt similes locutiones: ἐν εὐμαρεί, in facili, et non in facili, οὐκ ἐν εὐμαρεί: hoc in Theseo posuit Eurip. illud in Iph.

Aul. vs. 969. ἐν ἀσφαλει, Hec. 980. οὐκ ἐν ἀσφαλει, Hippol. vs. 785. Thucydidea ἐν ἀσφαλει et ἐν ἐπικινδύνῳ in tuto et in periculo vertit Nepos. Theocrito XXII. vs. 212. iam olim restitui: Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμισθῆμεν οὐκ ἐν ἑλαφρῇ. VALCK.

8. δυνατὸς εἶναι μιν ὑποχειρίην ποιῆσαι) Recte de Prexaspē cap. 66. τὸν οὖν ἀπολωλέκειναι αὐτοχειρίῃ, et cap. 74. αὐτοχειρίῃ μιν ἀπολίσσας, qui suis manibus Smerdin obtruncarat. Verum urbem αὐτοχειρίῃ aut αὐτοχειρίην ποιῆσαι quis in ea occupanda scripsit unquam? Noster I. 106. καὶ τοὺς Ἀσσυρίους ὑποχειρίους ἐποίησαντο: et magno numero alii. Merito consentiunt scriptis libris viri docti. WESS.

CAP. CLV. 1. βαρῶς ἤνεκε) Formam verbi Ionicam Herodoti agnoscent studiosi, nec minus ἔκ τι τοῦ θρόνου πηδήσας Vind. et Eustathii: id sane commendare se potest et compositi auctoritatem deprimere, si quae necessitas. Plutarchi τῶν παιδίων τὸ πρεσβύτερον ἀποπηδήσαν -- ἀπὸ τοῦ τέγους -- ἔββηεν ἑαυτό, T. II. pag. 823. A. recepto accedit. [Equidem, quid huc faciat Plutarchi locus, non video.] Quam vero magnus Poëtae explanator in οὐκ ἔστι οὗτος [lin. 5.] adumbrationem Odys. ζ. 201. animadvertit, arecessita videtur. WESS.

7. δεινὸν τι ποιούμενος) Vertamus ista in aliam phrasin idem significantem: αἰσχρὸν ἡγούμενος vel χαλεπὸν, εἰ Ἀσσυριοὶ Περσῶν καταγαλάσσουσι. Rogo, non illos vulgatarum lectionum semper defensores, sed genii sermonis peritos, atque utentes in his libertate moderata Criticos; an hic dici possit αἰσχρὸν τι ἡγούμενος vel τιθέμενος? Qui negabunt, eandem hic esse rationem fatebuntur, literamque π sequentem hic atque alibi peperisse minus commodum illud τι. Δεινὸν vel δεινὰ ποιήσασθαι, sequente vel infinitivo; vel αἰ, Herodoto frequentissimum, invenitur apud quosvis scriptores Atticos; horum loca quibus fuerint ad manum, negabunt et illud, in Thucydide recte scribi εἰ Ἀθηναῖοι δεινὰ ποιοῦν, p. 343, 29. in Luciano δεινὰ ποιεῖ ἀδικεῖσθαι, T. II. p. 542, 21. ποιοῦντο et ποιεῖτο requirit usus. VALCK. — Vocolam τι, inmerito puto suspectam Viro docto, communi consensu libri tenent omnes. Quod de legitimo usu verbi ποιεῖσθαι in ista dictione eiusque similibus ab Eodem monetur, verissimum est illud quidem: nec tamen idcirco utique corrupta et haud cunctanter cor-

rigenda pronunciare audeam ea veterum loca, ubi in activam verbi formam libri omnes consentiunt, veluti illa a Viro doctissimo citata ex *Thucyd.* lib. V. c. 42. et ex *Luciani Toxari* s. de Amicitia c. 33. Quo etiam referendum quod apud Nostrum consentientibus libris legitur II. 121, 96. δεινὰ ποιεῖν. S.

[12. οἱ πολέμοι παρστήσονται) Vide Adnot. ad III. 13, 9. ubi pag. 13. l. 8. me invito in nonnullis huius editionis exemplis παρστήσαντο pro παρστήσαντο positum est. S.]

13. κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν Φρενῶν;) Videbatur olim Codicum ἐξάμβλωσας patronum habere *Aristophan.* Nub. vs. 137. καὶ Φροντίδ' ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην: at parum iuvat. Ridetur a Comico Socrates eiusque mater ob cogitationem quasi per abortum mente expulsam. Darius vero motam Zopyro rationem exprobrat, stultitiae caussam. Ἐξάμβλωσαι τῶν Φρενῶν in animi et sapientiae abortu, audacius dictum. Vulgati translatio receptior. *Suidas* in Καταχόρησεν: Εἶτα τῶν Φρενῶν ἐξέπλευσε: quae *Cleomenem* fortasse tangunt, derivata ex *Theopompi Epitoma Herodoti*, ut dicam aliās. Noster lib. VI. 12. οἵτινες παραφρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου. Iterum ap. *Suid.* οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν Φρενῶν. Vide et Ἐκπλεύσειν. Tales dictionum e re nautica figurae in maritimis civitatibus, qualis *Ioniae* potior pars et *Attica*, nunc *Britannorum* et *Belgarum*, creberrimae. Conf. lib. V. 92, 6. *WESS.* — Nescio quid sit quod ex V. 92, 6. tamquam huc pertinens spectaverit *Vir doctissimus*, nisi forte verba ista, V. 92, 111. παραπλήγῃ τε καὶ τῶν ἰωαννοῦ σινάμωρον. S.

Ibid. κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν Φρενῶν;) Sanum-ne te credis esse, (Terentiana sunt) qui facie foede deformata sic te ipse laceraveris? Prima forte specie minus attento placere poterat *Galeo* laudata Codicum lectio ἐξάμβλωσας. Suum etiam solus facile tueretur Noster VI. 12. ubi de se Iones ipsi παραφρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου: hi quidem, a toneris adsueta mari, personae convenienter loquenti; de Dario, quem sic facit hoc tempore loquentem, dubitari potest. Ab *Herodoto* mutuatus, de *Spartiatia Cleomene* dixit *Pausan.* in Lacon. p. 211. ult. ἐξώρμαι τοὶ πολλὰ ἐκ τοῦ νοῦ: ubi vid. *Kühn.* *Suidas* duo servavit incerti fragmenta, in Ἐκπλεύσαντες, ἔξω γένεσθαι. Οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν Φρενῶν εἶτα

ἰνὸν ἐπὶννοτο etc. Demosth. de Falsa Legat. p. 244. ἔγω δ' αὖ-
 τῆς οὐσα -- ἡ γυνή. Cicero de Div. II. 55. a mente atque a se
 ipse discessit, ἐξίστην. vid. Tusc. III. 5. et IV. 36. iratos (ira
 furor brevis est:) proprie dicimus exisse de potestate, id est --
 de mente. Ex mente avolare propius accedit ad Herodoteum
 enavigare. Theocritus II. 19. Θέστυλι δειλαία, πᾶ τὰς Φρίνας
 ἐκπεπότησας; quis te malus abstulit error? Idem Eid. XI. 72.
 ὦ Κόρυδον, Κόρυδον, πᾶ τὰς Φρίνας ἐκπεπότησας; O Corydon,
 Corydon, quae te dementia cepit? Virgil. Ecl. II. 69. In his
 memini cum me paene decepiasset Homericum; in Od. ε'.
 326. εὐ γὰρ τις Φρίνας ἐκπεπότησας ἐσσι. Herodoteum ἐξί-
 πλωσας τῶν Φρενῶν forte cui moveat suspicionem in Theocrito
 scribendum: πᾶ τὰς Φρενὸς ἐκπεπότησας; ego vulgatum re-
 tinuerim. Eurip. Electr. 175. Οὐκ ἐκ' αἰγλαίαις, φίλαι, Θυ-
 μὸν -- ἐκπεπότημαι. VALCK.

[16. ἢν μὴ τῶν σῶν δέσῃ) Monuit vir doctus, (non
 commemini quis,) perperam vulgo ista verti, nisi tu tui sis
 desis; nude oportuisse nisi tu desis: nempe τὰ σὰ idem
 valere ac εὐ, quemadmodum τὸ ὑμέτερον VIII. 140. 11.
 monente ibi Valckenario, idem valet ac ὑμεῖς. Quoniam
 vero ad τὰ σὰ intelligitur μέρη, possis latine ad verbum
 reddere, nisi tuae defuerint partes. S.]

22. τῆς οὐδεμίν ἔσται ὥρη) Ad huius scribendi normam
 idem esset, τῆς μηδεμίν ὥρην ἔξεις, aut οὐδεμίν ὥρην ποιήσας.
 Rem parvi pendere, vel nihili, sic dicebatur Ionice. Ὡρη, et
 veteribus Atticis ὥρα, curam notabat: veteres dico, neque
 enim apud alios illud invenietur, et ne apud horum qui-
 dem imitatores elegantiores Aristiden aut Lucianum; nam
 non sunt, non certe videntur esse, Luciani libelli de
 Astrologia et de Syria Dea, in quibus etiam occurrit illud
 Ionicum T. II. pag. 372. et T. III. pag. 466. vid. P. Leopard.
 Em. VI. c. 21. Bergler. ad Alciph. p. 112. Theocritus IX.
 20. ἔχω δέ τοι οὐ τόσον ὥραν χρίματος. Soph. Oed. Col. vs. 377.
 [al. 399. Br. 386.] Putas-ne ἐμοῦ θεοῦ Ὡραν τιν' ἔξιν. Ib. vs.
 392. [al. 304. Br. 300.] Ἡ Φροντίδ' ἔξιν. Correctionis eget
 vers. 270. [al. 282. et 277. ed. Brunck. qui Valckenarii nu-
 tum secutus, ὥραν pro μοῖραν correxit, et τῶν θεῶν pro τοῦς
 θεοῖς.] Saepius a librariis depravatum latet hinc factum
 Πελοποννή. Contrarium dicitur ὀλγῶρως ἔχιν Isaeo, Lysiae,
 ceterisque; ἐν ὀλγῶρῳ ποιῆσθαι, Thucydidi p. 240, 77. Athe-

nis dum dirissime pestis grassabatur p. 131, 83. [II. 52.] ὑπερβιαζομένου τοῦ κακοῦ, οἱ ἄνθρωποι -- ἐς ἐλγυρίαν ἐτρέποντο καὶ ἱερῶν καὶ ὁρίων. Lucretius expressit VI. 1274. Nec iam religio, Divum nec numina magni Pendebantur; enim praesens dolor exsuperabat: nec mirum; nam et in tali calamitate Νοεῖ τὰ τῶν θεῶν, οὐδὲ τιμᾶσθαι θέλει. VALCK.

27. διαλιπὼν ἱκκοσι ἡμέρας) Haud scio an διαλείπειν msstorum edito posterius sit: quae consequuntur illi favent. Hoc certius, κατὰ τὰς Χαλδαίων Scriptoris fuisse. Quid enim Chalcidenses ad Babylonem? Adfines Babylo-niis Chaldaei, hinc portae nomen. Fons erroris ex librorum, Χαλκιδίας et Χαλδαιούς permiscētium, turpi licentia; qua de querelae Rutgers. Var. V. 6., Voss. ad Catull. p. 210., Alberti in Hesych. Βούδιος, Küster. ad Iamblich. Vit. Pythag. p. 128., tum in Diodor. T. I. p. 664. Optime eorum lapsus Casaubonus, Pavius, Reiskius adnotarunt. WESS.

39. τὰ δὲ ποιεῖν) Quorsum τὰδε illud? an ad ipsius ἀντομολίαν; verum eius in consortionem Persae non venerunt. Scripsisse τὰ δὲ ἰ arbitror, aut cum Abreschio τὰ δὲ ποιεῖν, quae ut fiant, res requiret. Sic bene Zopyri oratio pergit, et unius est mutatio aut accessio litterae. Formulam illustrat Hemsterhus. ad Luciani Timon. cap. 43. WESS. — In nostra Var. Lect. ad h. l. pro „commenda-“, verat Valck. scribi debuerat „commendaverat Wess. „cum Valck.“ S.

Ibid. τὰ δὲ ποιεῖν) Hic unicam saltem liceat adiicere lineolam, ut legatur τὰ δὲ ποιεῖν. τὸ δ' ἐνθεῖται ἰμοὶ τι καὶ Πέρησι μελήσει τὰ δὲ ποιεῖν. VALCK.

CAP. CLVI. 1. ἐπιστρέφόμενος, ὡς δὴ etc.) Postrema vucula notat scilicet; viris doctis saepe neglecta fraudi fuit. Veterum interpreti attendendum est et ad minutissimas fibrillas, quippe quae suam singulae vim indant orationis membris. De Zopyro Polyaeus VII. 12. ἦκεν ἀντόμολος, ὡς ταῦτα δὴ ὑπὸ Δαρείου παθάν. VALCK.

2. ὀρέοντες cur redierit, dictum II. 148. WESS.

4. ὀλίγον τι παρακλίναντες) Portae valvarum alteram aliquantulum aperientes; ut adulterae in Comici Eip. 981. καὶ γὰρ ἐκείναι παρακλίνασαι -- παρακύπτουσι. Solet hoc et ἀνακλίνειν, Poëtae Iliad. l. 752. exemplo, in foribus patefacien-dis versari, ut in Vit. Hom. c. 33. Mox [l. 8.] τὰ κινὰ τῶν

Βαβυλωνίων, *magistratus, Valla*; *curiam Portus*, exiguo discrimine. *Senatus populusque Babyloniorum innuitur. WESS.*

8. ἐπ' αὐτὰ) Scribi malim, *καταστάς δὲ ἐς αὐτὰ*, id est *ἐς μίσην αὐτῶν*, *stans in concilio vel curia Babyloniorum*. Dicuntur enim *deduxisse Zopyrum ἐπὶ τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων*. Ciceroni sic usurpantur *commune Milyadum, commune Siciliae etc.* ut Graecis τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκάδων, τῶν Θετταλῶν etc. *commune concilium Asiae*, Gellio Noct. Att. II. 6. *Commune Graeciae concilium*, τὸ κοινὸν συνέδριον τῶν Ἑλλήνων, ab Amphictyonum concilio probe distinguendum, variis fuit in urbibus, dum pro re communi bella gerebant. Recentioris est aevi illud nobile συνέδριον Ἀχαικόν, et τὸ Αἰτωλικόν. Rarius est in talibus κοινὸν βουλευτήριον, quod habet Demosthen. p. 151. et 152. Secundum Herod. I. 170. prudentis consilii Thales fuit Ionibus auctor, quo suadebat, ut Iones constituerent ἐν βουλευτήριον. VALCK. — Ut hic *καταστάς ἐπ' αὐτὰ*, scil. τὰ κοινὰ, simillima ratione VIII. 79, 5. ait *στάς ἐπὶ τὸ συνέδριον*. Nempe *στάς* et *καταστάς* non solum significant *stans*, sed et *constitutus, productus, introductus*; ἐπὶ vero est *ex adverso, contra, coram*. Conf. ad IV. 72, 25. notata. S.

CAP. CLVII. [14. ἐπιλεξιόμενος τῶν Βαβυλωνίων) *Intellige ὅσους ἔχρη, ὅσους ἐβούλετο, aut tale quidpiam. S.*

17. εἶχον ἐν στόμασι αἰνέοντες) *Ultimum noli redundans arbitrari. Miltiadem, Paro reducem, ἔσχον ἐν στόμασι Athenienses, non utique laudantes, lib. VI. c. 136. Ἐγκείμενας ἡμέρας [l. 18.] alii explicent. Sequor quod mssti liberaliter offerunt neque scriptori displicet. WESS.*

20. πάντα δὴ ἦν ἐν τοῖσι etc.) *Dictionem istam uberri- me docti viri Des. Heraldus in Martial. lib. I. Epigr. 69., Berglerus ad Alciphron. lib. II. p. 236. et illorum copiis adiutus Io. Iac. Wetsten. in S. Paulli I. ad Corinth. xv, 26. explanarunt. [Praepositionem ἐν, quam quidem nullo incommodo tenent libri omnes, abesse maluit Valck. ad VII. 156. conf. Herman. ad Viger. Adn. 95. num. x.] Στρα- τάρχεις munitus Herodoti est praesidio lib. VIII. 44. Mediceo nihil illic novante, tum Aeschyli ap. Athen. I. pag. 11. καὶ ταξιάρχας, καὶ στρατάρχας, καὶ λόχους Ἐτα- ξα, (optime postrema Valcken. ad Phoeniss. vs. 549.) et Philonis Iud. contr. Flacc. pag. 981. Pindarus Isthm. Od. V.*

30. στρατάρχον habet et στραταρχίας Philo in Fragm. T. II. pag. 644. Στρατιάρχον tamen maluit *Basilius Seleuc.* Mirac. S. Theclae lib. II. 4. Diversior vocabuli origo hanc peperit variationem. WESS.

CAP. CLIX. 4. ἰποῖσι τούτων οὐδέτερον) *Berosus*, *Cyrum τὰ ἔξω τῆς πόλεως τείχη κατασκευάσαι* ap. *Ioseph.* c. Apion. I. c. 20. affirmans, in errore haerebit, si τείχη moenia, quae urbem incingebant stupendi operis, signavit. Possunt alioqui τείχη τὰ ἔξω τῆς πόλεως, arces extra urbem munitiores, iussu Cyri disiectas, indicare. Ex *Xenophonte* et *Herodoto* adparet, *Babylonios* victoris Cyri clementiae debuisse multa; acerbiorē, ob rebellionis consilium, expertos esse *Darium*, paullatimque urbem, sed lento gradu, devenisse in perniciem, toties divino impulsu ab *Esaia*, *Ieremia* et *Prophetarum* aliis, in oraculis propositam. Erudita sunt et digna cognitu *Cl. Camp. Vitringae* observata in *Iesaia* c. XIII, 19. p. 419. WESS.

12. γυναῖκας ἐς Βαβυλῶνα κατιστάναι) Quod si usus τὴν γυναῖκα poneret, quemadmodum τὴν ἵππον pro equitatu, in *Florent.* et aliorum scripturam ire fortasse possem: at is deficit. Haud vero scio, an prorsus inconcinnum *Arch.* ὅτι πῖντι μυριάδες τὸ κεφαλ. sit. Solent enim ita: *Lysias* Or. Parent. c. 7. *Xerxes ἔστιλε πῖντι μυριάδας στρατιῶν.* Simile *Iosephi* Bell. Iud. IV. xi, 3. πᾶσα δὲ στρατιὰ μυριάδες τρεῖς ἀνδρῶν: nec discrepat *Epist. ad Hebr.* c. XII, 22. ἀλλὰ προσελήλυθατε - καὶ μυριάσιν ἀγγέλων πανηγύρι: ubi μυριάδων qui legunt, ut *Spencerus* in *Origine*, caussa cadunt. Vid. lib. VII. contr. *Cels.* p. 714. et lib. IV. περὶ Ἀρχ. p. 183. WESS. — Non solum non inconcinnum, sed propemodum unice veram mihi videri illam codicis *Arch.* scripturam, in *Var. Lect.* significavi. S.

CAP. CLX. 6. γνώμην τήνδε) Dictum celebre et praeclarum, sed varie habitum. *Polyaenus* lib. VII. 12. consentit *Nostro.* *Plutarchus* *Apophthegm.* p. 173. ἐκατόν ἑκαβυλῶνας, *Lucianus* *Iov. Trag.* c. 53. μυρίας: totidem *Codex* *Proverbior.* *Vaticanus* apud *Schottum* ad *Zenob.* Cent. IV. 9. Ita crevit eundo. WESS.

Ibid. γνώμην τήνδε) Veri nominis Rege dignam sententiam ad mentem expressit *Herodoti* *Polyaenus* VII. 12. ubi capta *Babylone* *Darius* ἐκεῖνο δὴ τὸ λαμπρὸν ἐφθίγγετο· ἀλλ'

οὐδὲ εἴκοσι Βαβυλωνας ἔχειν ἐβουλόμην ἂν, ἐφ' ᾧτι ὄρεᾷν τοιαῦτα παθόντα Ζώπυρον. Comica licentiā Iupiter in fine Iovis Trag. *Luciani* T. II. p. 701. egregium illud de Zopyro Darii dictum collaudans, Talem, inquit, ego quoque mallet unum habere defensorem, qualis est Damis, ἡ μυστίας μοι Βαβυλωνας ὑπάρχειν. Quae de diversis dicta legerat Dariis *Plutarchus*, ut opinor, olim eodem in loco adnotata, postea veluti de uno eodemque Zopyro prolata, (hinc saepius erravit:) deposuit in *Apophthegm.* p. 173. A. Illud de granis mali granati, quot numero *Megabyzos*, sive milites egregios atque imperatores, sibi Darius optabat, reperitur apud *Herod.* IV. 143. Tot *Zopyros*, sive viros consilio praestantes; non desiderasset Darius. VALCK.

13. δς ἐν Αἰγύπτῳ etc.) Sub Olymp. LXXX., regis Artaxerxis tempore; quod *Thucyd.* lib. I. 109. et *Diodorus* lib. XI. c. 74. et 76. docent. Idem *Megabyzus* Polym. c. 82. inter Xerxis duces. Filius *Zopyrus* Xerxe rege virili erat aetate lib. IV. 43. Fugisse Athenas, damnata Artaxerxis obedientia, non multis ab Atheniensium in Aegypto clade et inpetrata abundi a Megabyzo venia annis videtur: hinc illi cum Atheniensibus amicitiae consociatio. Lege *Ctesiam*, *Excerpt.* c. 42. WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUARTUM.

CAP. I. [Lin. 1 seq. ἐγένετο ἐπὶ Σκύθας αὐτοῦ τοῦ Δαρείου ἑλκεῖς) Vulgatum olim αὐτοῦ *Valla* non expressit: ipse *Darius* posuit Gronov. similiterque *Larcher*, *Darius marcha en personne*. At ipse etiam ad oppugnandam Babylonem erat profectus: quare dirimendam illam vocem esse iudicavi. Aliam nunc iterum expeditionem suscepit, nempe in Scythas; quam iam olim animo agitaverat. S.]

6. ὑπῆρξαν ἀδικίης) Docte et large hoc de genere *Valcken.* ad *Phoeniss.* Tragici p. 533. Verba Historici ex interpositis pluribus videntur turbatiora, considerata aptandaque ὑπῆρξαν ἀδικίης, καταπαύσαντες τῆς ἀρχῆς Μήδους, ut structura procedat. Rem lib. I. 103. et 105. exposuit. WESS.

16. ἐφοίτεον παρὰ τοὺς δούλους) Longa exspectatione virorum *fessae* -- servis ad custodiam pecorum relictis nubunt: *Iustinus* II. 5. Sicuti mulieres παρὰ ἀνδρας, sic viri φοιτᾶν dicuntur *Herodoto* παρὰ γυναῖκας. Huius generis collegit *Herodotea* *Clar.* Gronov. ad p. 130, 5. [Vide Adnot. ad II. 115, 18.] Quae hinc tamen distent, similia quaedam leguntur apud alios: *Ischomachus* apud *Xenoph.* *Oecon.* p. 487, 17. *Uxor*, inquit, vir annos nata quindecim ἦλθε πρὸς ἐμέ. Irata marito Iuno noluit φοιτᾶν εἰς τὸ αὐτὸ, ut scribit *Plutarch.* *Eusebii* *Praep.* III. p. 85. D. *Pausan.* X. p. 868. γυναικῶν ἐπόσαις εἰς τὸ αὐτὸ Ἑρακλῆα ἀφικέσθαι λέγουσιν. VALCK.

CAP. II. 1. Τοὺς δὲ δούλους -- πάντας τυφλοῦσι) Grammatici *Aristophanis* μολγούς interpretantur τυφλοὺς, finguntque Scythicam ex *Herodoto* nationem, his eius verbis ad *Equit.* vs. 957. abusi. *Plutarchus* alludit T. II. p. 440. A. ἐκείνοι μὲν γὰρ, (Scythae,) ὡς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς οἰκέτας ἐκτυ-

φλοῦσιν, ὅπως παραδῶσιν αὐτοῖς: quorum ultima sine dubio sunt corrupta. Guil. Canterus Nov. Lect. lib. IV. 25. ὅπως παραμένωσιν aut ὅπως γάλα δονῶσιν reponit: posterius a Turnebo probatum non mihi iniustum videtur, si quidem ita [apud Nostrum] post pauca. WESS.

7. Φυσσεωμένης) Scribi malim, Φυσσεωμένης τῆς ἵππου, ex Athen. IX. p. 399. c. ob vocem οὐθαῖ haec citante. Leopardus addigit Em. VI. c. 20. Proxima, mihi quidem satis obscura, respicit Plutarch. T. II. p. 440. A. Ὁ μὲν τῶν ἄλλων ἀπολείπων τεχνῶν μάθησιν, ἀρετῆς δὲ ἀναιρῶν, τοῦναντίον ἔοικε τοῖς Σκύθαις ποιεῖν· ἐκείνοι μὲν γάρ, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς οἰκίτας ἐκτυφλοῦσιν, ὅπως παραδῶσιν αὐτοῖς. Quae prostant in Plut. diversae lectiones, Turnebi sunt et Vulcobii pleraeque coniecturae; hic melior illa videtur G. Canteri Nov. Lect. IV. c. 25. corrigentis, ὅπως παραμένωσιν αὐτοῖς. VALCK. — Eandem apud Plutarchum emendationem probavit Wyttenbach, eumque laudans Hutten, T. IX. p. 389. De scriptura, quam ex Athenaeo laudavit Valck. vide quae in Var. Lect. monuimus; et adi, si vacat, Animadverss. nostras ad Athen. T. V. p. 209. Quod de genitalibus equarum sufflari solitis, quo facilius lac emulgeri patiantur, narrat Scriptor, simile quid in australi Africae promontorio vaccis fieri, quae, postquam ademptus illis vitulus est, lac dare recusant, narrat Kolb in Capite Bonae Spei hodierno, (Norimberg. 1719.) p. 460. S.

9. περιστίζαντες κατὰ τὰ ἀγγήια τοὺς τυφλοὺς) In diversissima describentium opinione, περιστήσαντες, inventum ab H. Stephano ex mssis, omnium planissimum: ad mulcralia coecos collocantes. Tale alia in re lib. II. 121. καὶ ταύτας περὶ τὰ ἀγγήια, ἐν τοῖσι τὰ χεῖματα ἐνῆν, στήσαι. Aldinum περιστήξαντες et aliorum περιστίζαντες idem, sed confusis pro more vocalibus. Qui prius circumpositos verterunt, in errore haeserunt; aliud requiritur, et περιστήκω dubiae est sanitatis. Περιστήξαντες Gronovius varie explicat: compungentes ad vasa non intelligo. Valere si debet, non aliud fuerit ac περικυλώσαντες, circumdantes et collocantes, et quidem ex περιστίζειν ob Hesychium. [Nisi pro περιστίζειν apud Hesych. et Suid. περιστίζειν legendum: ut cum Küstero doctus Hesychii editor suspicatus est.] Iuvat ad speciem περιστίζει καὶ τούτοις τὸ τεῖχος lib. IV. 202. Reiskius ex π-

πιστίζων excessit, in orbem ponendi notione, originatione usus et exemplis, mihi admodum dubiis, ad Imp. *Constantini Porphyrog.* Cerimon. p. 150. WESS. — Iterum idem REISKIUS in Animadv. editis ad hunc locum: „περιστή-
,,ξαντες, ait, idem est atque περιστήσαντες, ut in Notis ad
,,Constantini Cephalaе Anthologiam p. 274. demon-
stravi.“ S.

14. οὐ γὰρ ἀρόται εἰσι, ἀλλὰ νομάδες) Quid hic adeo sibi velint ista, nondum exputo; nam fuerunt et secundum Herodotum *Scythae* Ἀροτήρες dicti, et saepe distinguuntur *Scythae* Νομάδες, et Γεωργοί. VALCK. — Nempe nonnisi nomades (i. e. pastores) *Scythae* excaecant servos: agro colendo caeci parum habiles erant futuri. S.

CAP. III. 8. ἀντικατιζόμενοι) Quoniam infestiores experitur *Aldinum* ἀντικατιζόμενοι plures, etsi ex ἰζῶ propagari potuerit, et similis haud pauca formae exstent in Musis, illud ex *Vind.* praetuli, recursurum lib. V. 1. Ἀντικατιζόμενοι ex *Medic.* futuri potestate non quadrat. Ali-
bi ἀντὶ τοῦ ζῆντο τοῖς κατιούσι lib. VI. 77. IX. 26. De fossa, qua regionis aditum servi interseperunt, nonnulla *Ampl. Bouherius* Diss. Herodot. c. 6. minus accurata. [item *Vossius* ad *Melam* p. 803.] Vide huius libri c. 20. et 28. et Imp. *Constantinum Porphyrog.* qui terra oppletam suo fuisse tempore testatur, de *Administr. Imper.* c. 42. WESS. — In nostra *Var. Lect.* perperam „ἀντικατιζόμενοι *Ald.*“ positum video, quum oportuisset „ἀντικατιζόμενοι *Ald.*“ S.

15. λαβόντα δὲ ἕκαστον τοῦ ἵππου etc.) *Polyaenum* et *Iustinum* non sollicito. Culte *Claudianus* in *Eutrop.* lib. I. vs. 506. — non est iaculis hastisque petendus *Conscia succumbent audito verbere terga, Ut Scythia* etc. ubi bene *Claverius*. Similes *Turxanthi* in rebelles minae ap. *Menandrum* *Eclog. Legat.* p. 137. Ed. *Hoesch.* εἴγε τὴν κατ' ἐμὲ ἰππεΐαν ἐσαβρῆσουσι μάστιγα ὡς αὐτοὺς ἐκπεμφθεῖσαν, εἰς τὰ κατώτατα φεύγονται τῆς γῆς. Sic ea scribenda ex monitu magni *Valesii*. WESS.

18. μάστιγας ἀντὶ ὄπλων) *Eustath.* haec respicit ad *Dionys.* vs. 364. Nostri vestigia sequutus est *Trogus*, *Iustin.* II. 5. Admonentur *Scythae* — verbera in aciem non tela adferenda, omissoque ferro, virgas ac flagella ceteraque servilis metus paranda instrumenta. Probato (Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Σκύθαι ἰποῖεν

ἐπιπλῖα: Herod.) omnes consilio, instructi sicut praeceptum erat, -- inopinantibus verbera intentant. Sed Herodoti Scythae [c. 5, 1. et 7, 4.] fatebantur, νῶτατον ἀπάντων ἰθύνων εἶναι τὸ σφίτερον: secundum Iustin. II. c. 1. inter Scythas atque Aegyptios de generis fuit vetustate contentio. VALCK.

CAP. V. 1. 'Ὡς δὲ Σκύθαι λέγουσι) Emendabat Cor. de Pauw Οἱ δὲ Σκύθαι, oblitus Herodoteae consuetudinis, copiose a Porto in 'Ὡς Lex. Ion., ne Stephanum de Dialect. p. 138. advocem, declarata. [conf. Adn. ad I. 58, 7. et ad III. 56, 5.] Numerant Scythae a Targitao, primo nationis suae rege, mille annos ad Darii expeditionem c. 7. Illa anno Per. Iul. 4206. congruit. Consequitur, ut gentis in Israëlitarum ex Aegypto abitum primordia incurrant circiter. WESS.

8. Λειπόξαιν) Sit-ne hoc an Νιτόξαιν [aut Λιπόξαιν] verius, dicere non habeo: barbara mihi, forsitan et aliis sunt. Prorsus autem credibile fit, Colaxem Scytham Valer. Flaccum lib. VI. 48. hinc adseivisse, uti et Vossio visum. Mox ἐς γῆν τὴν Σκυθ. [lin. 12.] non malè schedae veteres. [Nempe sic Arch. et Vind. quod in Var. Lect. adnotare neglexi.] Memini antea ostendere, Scriptorem in similibus hunc morem plerumque sequi. Conf. c. 8. et 99. WESS.

16. τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι) Nimium hoc videtur. Schedarum ἀπαλλάττεσθαι non displiceret, modo καιομένου τοῦ χρυσοῦ scripsissent. Certius manet, κατασβῆναι Herodoti fuisse. Aurea illa ποιήματα, coelo lapsa, adeuntibus regiis iuvenibus ardoris speciem prae buerunt et flammæ: prodigio percussi abeunt: tertio accedenti cessat flamma, extinguiturque. Haec clara. Καταστῆναι si velis, oportet liquesfacta diffluerint prius: ubi tum aratri, iugi, securis, phialae figura? WESS.

Ibid. τοὺς μὲν δὴ καίόμενον τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι) ἀπαλλάττεσθαι codd. mssti, teste Galeo; Valla: ambobus ab ardenti auro summotis: legisse videtur Valla, scripsisse autem Herod. τοὺς μὲν δὴ καίόμενον τοῦ χρυσοῦ ἀπαλλάττεσθαι: et mox, τρίτῳ δὲ, τῷ νωτάτῳ, ἐπιθόντι κατασβῆναι. VALCK. — Mihi ἀπαλλάττεσθαι ex scholio, quod parum aptum erat huic loco, natum, minimeque sollicitanda videtur vulgata scriptura. Etiam Valla ἀπώσασθαι legisse, et structuram verborum recte in hunc modum accepisse videtur, ut τὸν χρυ-

τὸν καίμενον intelligeret esse subiectum (quod vocamus) orationis: nempe, *aurum ardens illos submovit, repulit, absterruit*; *accedente vero tertio extinctum erat*. Reiskius τοὺς μὴ δὴ καίμενον τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι legendum coniecerat. S.

CAP. VI. 5. τοὺς βασιλῆας) Ingeniose Io. le Febvre corrigebat τοῦ βασιλῆος. Dixerat Herod. ἀπὸ μὲν δὲ Λειποξάϊος γεγονέναι τοὺς τῶν Σκυθῶν, οἱ Αὐχάται γένος καλέονται: a medio fratrum ortos, οἱ Κατίαραι τε καὶ Τράσπις καλέονται: tandem addiderat, secundum istam haud aspernandam lectionem, ἀπὸ δὲ τοῦ νεωτέρου αὐτίων, τοῦ βασιλῆος, (Regis videlicet, cui maiores natu fratres ut digniori regiam concesserant dignitatem:) οἱ καλέονται Παραλάται, nempe γεγονέναι τοὺς τῶν Σκυθῶν, οἱ καλ. Παρ. Saepenumero sic loqui solet Noster. VALCK. — Vero est similis, fuisse primitus τοὺς βασιλῆους, *regios Scythas*, de quibus c. 56. Nam gentis reges non a Colaxaë, sed ab Herculis filio *Scytha* genus derivarunt, c. 10. Non fugit hoc Cl. de Pauw sollertiam. WESS.

6. Σκολότους) Is. Vossius Σκολοπίτους, ob Iustini II. 4. *regium iuvenem Scolopitum*; Reiskius Σκότους. Iustini codices in regii iuvenis nomine variant, conspirant Herodoti. Qui Scotos ante Christi natales memorarit, nemo est. Senecae et Flori in Spartiani Hadriano verba qua lite agitentur, quis ignorat? Additur, Σκύθας δὲ Ἑλλήνης οὐνόμασαν, non utique ob tituli Graecam originem, quae nulla: sed quod Graeci, qui in coloniis Ponticis inter eos degebant, cum admirabilem illorum in sagittando industriam et artem cernerent, *sagittariosque* audirent dici *Scythas*, id cognominis toti nationi contribuerint. Durat adhuc vocabulum in Scythicae originis linguis, docte a Theoph. Sig. Bayero Diss. de Origine Scyth. T. I. Comment. Acad. Petropol. p. 391. illustratum. WESS.

CAP. VII. 6. θυσίῃσι μεγάλῃσι ἱλασκέμενοι μετέρχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος) Scytharum regna tria erant, quorum in maximo fatale aurum sollicitè asservabatur: curam reges inpendebant ipsi. Singulis tamen annis et festo quidem die ex sacrario efferebatur: id periculum eius ostendit, qui festo die aurum habens sub dio dormiret. Quae si, uti opinor, intendit, μετέρχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος, *reges arcessunt quotannis*, videlicet in suum quisque regnum. Cete-

requi δυσίησι μεγάλοις μετέρχονται fuisse satis, uti ἐπεὶ τί με
 λιτῆσι μετέρχεται lib. VI. 69. Hesychium iunge in Μετέρχεται.
 WESS. — Hanc viri docti interpretationem secutus est
 Larcher. At, quo pacto propter adiectas voces ἀνὰ πᾶν ἔτος
 verbum μετέρχονται debeat arcessendi notione accipi, pro-
 fiteor me minime percepisse. Nec apud Hesychium quid-
 quam reperitur, quod pro ista militet sententia: nam
 Μετέρχεται ille non aliter interpretatur nisi, ἰκαρῶς ἰκτερῶ
 (ni forsā ἰκαρῶς ἰκτερῶ scripsit:) ἰλάσθαι· ἰπυτέρχεται.
 Tenui equidem eam sententiam, quam idem Wesselingius
 in latina versione ex Gronoviana tenuerat, his verbis ex-
 pressam, placantesque magnis sacrificiis qđeunt quotannis:
 quam in sententiam Valla etiam: placaturque (id aurum)
 maioribus hostiis, et aditur quotannis sollemniter. Quid sit vero
 quod his subiicit Herodotus, de eo qui aurum illud habens
 obdormiverit sub dio, mihi haud satis liquet. Istud, δίδοσθαι
 δὲ οἱ διὰ τοῦτο, non eam ob causam intelligebat Larcher,
 quod annum hunc ille non esset transacturus; sed propter
 hoc ipsum periculum dari praemium illud ei, qui aurum
 hoc recte custodivisset, sibi que cavisset ne sub dio obdor-
 misceret. S.

14 seq. τὰ δὲ κατ' ὑπερθε πρὸς βορῆν etc.) Frustra in his
 corrigendis sudatur: alius νημόντων ὑπεροίκων, nimis officio-
 se: alius τῶν ὑπερβορέων τῆς χώρας, etsi de Hyperboreis, ut
 infra testificabitur, nihil dicerent Scythae. Desit nihil
 omnino. Nectenda sunt πρὸς βορῆν ἀνεμὸν τῶν ὑπεροίκων,
 quemadmodum τὰ πρὸς βορῆν τῆς ἡπείρου, aliaque lib. III.
 102. Πιπρὰ καχυμῖνα explicantur infra c. 31. WESS.

CAP. VIII. [5 seq. Γηρυόνηα δὲ οἰκεῖν, ἔξω τοῦ Πόντου
 κατοικημένον, τὴν οἱ Ἕλληνες λέγουσι Ἐρυθραίαν νῆσον). Si vera
 ubique scriptura, debuerunt ista verba ἔξω τ. Π. κατοικ.
 commatibus utrimque intercipi, sicut a plerisque Edito-
 ribus factum. Et in κατοικημένον consentiunt quidem libri,
 nisi quod nonnulli Paris. mendose κατοικημένου (non κα-
 τοικημένου, ut perperam in nostra Var. Lect. expressum)
 praeferunt. At parum commode haec ita posita debent
 videri, οἰκεῖν -- κατοικημένον, habitare -- habitantem: vi-
 dendumque ne sic scripserit Herodotus, Γηρυόνηα δὲ οἰκεῖν
 ἔξω τ. Π. κατοικημένην τὴν οἱ Ἕλληνες etc. Dicunt, Geryo-
 nem habitasse insulam illam extra Pontum sitam etc. Quem-
 Herodot. T. V. P. II.

admodum, ubi de urbe agitur, κατοικήται vel οἰκείται saepe idem valet atque κείται, sita est; (veluti I. 142, 11. coll. cum vs. 10. I. 193, 11. et alibi;) sic insula extra Pontum sita perinde ἔξω τοῦ Πόντου κατοικημένη dici potuerit. S.]

7. τοῖσι ἔξω Ἑρακλ. στηλέων) Inutile ἐπὶ codicum voluntate induxi; feci quoque satis Bouherio et Clerico, viris praeclaris, τοῖσι ἔσω corrigentibus, ad lib. II. 33. [ubi vide quae a Wess. notata sunt.] Erythiae situm longe a Gadibus et Oceano removit Hecataeus, (in Arrian. Ἀναβ. II. 16.) Scylax et Aristoteles ob Epigramma, vitiosum admodum et variantibus coniecturis vexatum a Salmasio, Is. Vossio, Bouherio, cuius super eo Epistola in illustr. Scipion. Maffei Gall. Antiq. p. 162. In Oceano iteratur error lib. II. c. 23. WESS. — Vide Vossium ad Melam, III. 6. p. 809 seq. S.

Ibid. τοῖσι ἔξω ἐπὶ Ἑρακλ. στηλ.) Equidem illud ἐπὶ librario contribuerim, cuius oculus describentis aberravit ad vicina. Forsan quis Codex scriptus voce carebit, quae mea sententia hac in sede ferri nequit. Recte quoque Valla dederat: Gades, quae sunt extra columnas Herculis in Oceano. Ne scilicet egregium illud omitteretur, corrector voculam ad his interiecit. [Nempe extra ad columnas posuit Gronov. in versione lat.] Non insulae duntaxat extra fretum Herculeum sitae, sed terra quoque continens Europae et Africae, quae hoc freto magis versus Occidentem vergeret, fuisse dicuntur extra columnas Herculis; etiam Herodoto ἔξω Ἑρακληϊῶν στηλέων: quales Cynesii Celtaeque lib. II. c. 33. ubi notat Wess. Memorat Herodot. IV. 196. Λιβύης χώρὸν τε καὶ ἀνθρώπους ἔξω Ἑρακληϊῶν στηλέων κατοικημένους. Insulam Κέρην ἔξω οὖσαν τῶν Ἑρακλείων στηλῶν dixerat Palaeph. π. Ἀπιστ. c. 32. emendatus ad Diodori Sic. T. I. p. 222. Idem saepe dicitur de Tartesso, etiam in Append. Vatic. I. Prov. 35. Conf. Herod. IV. 152. Praebent id ipsum formae loquendi proverbiales, Isocrat. Panathen. p. 285. et Aristid. in Aegypt. T. III. p. 597. πῶς οὐκ ἀληθῶς ἔξω στηλῶν καὶ Γαδείρων φήσει τις ἐπισκώπτων εἶναι σοὶ τὸν νοῦν; Extra orbem terrarum circumfusam Oceano insulam Gades dicebat P. Scipio Livii XXVIII. 32. Herodotus Ἐρύθειαν, quam Geryones scilicet incoluerit, insulam fuisse scribit πρὸς Γηδείροις τοῖσι ἔξω Ἑρακληϊῶν στηλέων ἐπὶ τῷ Ὠκεανῷ. De Erythia, Gadibus, et vera Geryonis in Epiro sede, cuius eximias boves Hercules

abegerit Graecus, a Phoenicio, qui columnas erexit, diversissimus, pro eruditione sua Sam. egit *Bochartus Geogr. Sacr. Part. II. lib. I. c. 34. VALCK.*

12. καταλαβὴν γὰρ αὐτὸν) Prout in versione *Valla* collocavit, vir Doctus ad ordinis ista nativi necessitatem reducta voluit. Dissidet ab huius iudicio *Herodotus*, qui centies minimum ex isto naturali situ verba distraxit, seu ut illa confusa rerum accommodaret perturbationi; sive ut suo singula loco posita gratius aures acciderent; ut adeo mirum sit, qui *Herodotum* triverint ista talia velle mutata. Ubi *Longino Sect. 22. §. 1. Ὅτι βέλτερον* esse dicitur λέγειν ἢ νοήσεων ἐκ τοῦ κατ' ἀκολουθίαν πεποιημένη τάξις, καὶ οἷον· εἰ χαρακτηρὶ ἐναγωνίου πάθους ἀληθέστατος, verborum ordinis commutati primum ponit exemplum *Herodotea Phocæensis Dionysii* verba e lib. VI. c. 11. Quae consuetudo scribendi more sequi debebat, ratio *Herodoto* sic saepissime reliquis praemittitur. *VALCK.*

CAP. IX. 5. Ἐχιδνὰν διφύεια) *Eustathius* ad *Periegesin* [vs. 310.] non nominat διφύεια, adquiescens in *μυθοπαρένῳ Ἐχιδνᾷ*: [*μυθεῖς ἐχιδνῇ μυθοπ.* scribit *Eustath.* non *ἐχιδνῇ*. De accentu cf. *Var. Lect.*] scripti Codices mordicus istud tenent omnes, *Herodoteae* abundantiae congruens. Tale *Libanii* de *Chirone*, *Achillis* nutritore, καὶ πενταύρου σῶμα διφύεις καὶ τροφία μὲν ἀνθρώπων καὶ τροφὴν ἐξηγριωμένην, in *Basilico T. II. p. 108.* Pertinet huc ex marmore *Farnesiano* apud *Donium Class. I. p. 34. ΟΥΤΩ ΔΕ, Hercules, ΕΠΙ ΣΚΥΘΙΑΝ ΔΙΑΒΑΣ ΑΡΑ . . . ΜΑΧΑΙ ΕΝΙΚΑΣΕ ΤΑ ΔΕ ΘΥΓΑΤΡΙ ΑΥΤΟΥ ΣΥΤΤΕΝΟΜΕΝΟΣ ΕΧΙΔΝΑ ΤΙΟΥΣ ΑΓΑΘΟΥΣ ΕΘΕΤΟ ΚΑΙ ΣΚΥΘΑΝ.* Sic scribenda, quae a *Sponio*, *Donio*, *Muratorio* mendose publicata. In plerisque utor consensu magni viri *Th. Reinesii*, *Inscript. Cl. IV. 12. p. 349.* et quod nunc conperio, *Ed. Corsini*, cuius eruditus in *Lapidem* commentarius exstat. Quod ille autem mancum ΑΡΑ . . . aut, ut in *Blanchini* schedis, ΑΡΑΣΑΤ . . . ΑΓΑΘΟΥΣ pingit, non laudo. Quis docuit *Echidnae* patrem fuisse *Agathyrsum*? Latet verum regis nomen; cetera de *Echidna*, *Agathyrso* et *Scytha*, eius et *Herculis* filiis, ab *Herodoto* abesse non debuerunt. *WESS.*

Ibid. Ἐχιδνὰν διφύεια) Coniecturam nonnemini, [is fuerat ipse *Valckenarius*, ad *Euripid. Phoeniss. vs. 1030.*]

vocem διφυέα proscribentis, Eustathio praetermissam ad Dionys. vs. 310. suo iure reiecit Wesseling. in Diss. Herod. pag. 25. Et certe Sphingis memor eruditulus μιξοπαρθένον aequè addere potuerat ad Herodotea, εὑρεῖν ἐν ἀντρῷ τινὰ Ἐχιδνῶν (cur non ἐχιδνὴν scriberetur aut Ἐχιδνήν;) διφυέα, τῆς τὰ μὲν ἄνω ἀπὸ τῶν γλουτίων εἶναι γυναικὸς, τὰ δὲ ἔνερθεν, ὄφιος. Cecropem ad eandem rationem crediderunt dictum διφυῆ: atque equis commissos permixtosque Centauros, Διφυῆ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν, Soph. Trach. 110. Herodoteae memor fabulae Diodorus filio patrem supponit lib. II. 43. μυθολογεῖσι Σκύθαι γηγενῇ παρ' αὐτοῖς γενέσθαι παρθένον, ταύτην δ' ἔχειν τὰ μὲν ἄνω μέρη τοῦ σώματος μέχρι τῆς ζώνης γυναικεῖα· τὰ δὲ κατώτερα ἐχιδνῆς· ταύτῃ δὲ Δία μιν γένετα γεννησάι παῖδα Σκύθην ὄνομα. Mela II. 1. Basilidis ab Hercule et Echidna generis principia sunt. Herodotus c. 10. a Scytha Herculis filio γενέσθαι αὐτὸς τοὺς αἰεὶ βασιλῆας γινομένους Σκυθίων. Plus semel οἱ καλεσμένοι Βασιλῆοι Σκύθαι memorantur. VALCK. — Quod ἐχιδνὴν potius, quam ἔχιδναν, scribendum Vir doctissimus censuit; non recordatus erat, puto, etiam θάλασσαν et γέφυραν, et similia, dicere Nostrum, non θαλάσσην aut γέφυρην. S.

17. ἐπειὰν γένωνται τρέφοις) Homeri κῆμα τρέφι tractans Eustath. in Od. γ'. p. 128, 17. attulit et Herodotea. Τρέφοις in istis redduntur τέλειοι ἄνδρες: ipse mox Herod. interpretatur, ἐπειὰν ἀνδρωθέντας ἰδοὺ τοὺς παῖδας. Platonis est in Menex. T. II. p. 249. A. ἐπειδὴν εἰς ἀνδρὸς τέλος ἴωσιν. Bionis Eid. II. 14. ἢν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθῃς. Herodoteum propius accedit Μωσῆς μέγας γινόμενος, Ep. ad Hebr. xi, 24. μέγας ὢν in Aristoph. Nub. 69. Andocidis p. 16, 38. Τρέφοις est μέγας et παχύς. Hesych.: Τροφιοῦται, παχύνεται. Τρέφειν proprie notabat comprimere, condensare; caseus, lac condensatum et pressum, τροφαλὶς. γάλα τρεφόμενον τυρὸν ἐργάζεσθαι κάλλιστον, scribit Aelian. Nat. An. XVI. 32. Theocrit. XXV. 106. τρέφει σίονα τυρὸν. In Galeni gloss. Τρέφοις redditur εὐτροφος, παχύς: apud Hesych. εὐ τεθραμμένος. Nostro loco Τρέφοις sunt ἀνατεθραμμένοι. VALCK.

24. κατὰ τὰδε ζωννύμενον) Viri docti, quibus ζωστήρι τῷδε ὡδὲ καταζων. blandiebatur, hoc in posterum praeferent. Non dissimile se dabit c. 76. huius Musae. Omnia hic Hercules δεικτικῶς, tum in arcu, tum balteo. Porro dedecus editorum priorum ἐντελλομαι deteresi. WESS.

CAP. X. 9. τῆς ἐπιστολῆς μεμν.) Suum recipit. ἔλεγε δὲ ταῦτα ἐξ ἐπιστολῆς τῆς Δημαρῆτου lib. VI. 50. Sophocles Aiac. 793. Πέμπει με σοὶ φέροντα τὰς γ' ἐπιστολάς Τισῆκος φυλάσσειν. Iterum Trachin. vs. 500. ὡς λόγων τ' ἐπιστολάς φέρης. Alia consulto ob copias Stanleii ad Aeschyli Prometh. principium missa facio. WESS.

18. τὸ δὴ μούνον μηχανήσασθαι etc.) Schedarum vestigia premo; ac vicem Stephani, iniuria taxati, doleo. Mira Codices conspiratione τὸ repraesentant, et illi ex restituto dica nascetur? Cl. viri de his iudicium respice et mirare. Mihi Vallae Latina conmoda erunt, modo μούνον femineo genere, ut in scriptis lib. VII. 225. [VII. 224, 14.] putetur. Τὸ δὴ, id, quod supra deposuit, matrem solam Scythiae F. parasse atque excogitasse. WESS. — Adverbium fuerit μόνον, non foeminei generis nomen adiectivum, Nec VII. 224, 14. μόνου, quod ibi mssti dedere, foeminei generis est, sed ad τέκνον legitime refertur. S.

CAP. XI. 3. πιασθέντας) Hanc ego formam [quae olim hic obtinuerat] si hic et alibi Codices adfirmarent, altera non mutarem: Attice quidem πίζειν, Dorice per α scribebatur et Ionice. τράπειν, στράφειν, τάμνειν, Dorica non tantum sunt, sed et Ionica. VALCK. — Damnata h. l. formam istam proborum quorumque codicum consensus, nec alibi eadem usquam apud Nostrum recurrit. S.

[4. διαβάντες ποταμὸν Ἀράξεια) Araxen fluvium h. l. vix alium intelligi posse, quam eum qui aliàs nomine Rha et Wolga celebratur, in Adnot. ad I. 203. p. 202. significavi. S.]

11. ὡς ἀπαλλάσσεσθαι πρῆγμα εἶν, μηδὲ πρὸς πολλοὺς δεόμενον κινδυνεύειν) πρῆγμα εἶν, opus ac utile fore. Sic lib. I. 79. εὕρισκε πρῆγμα οἱ εἶναι ἱλαύνειν: et VII. 12. πάγχυ εὕρισκέ οἱ οὐ πρῆγμα εἶναι στρατεύεσθαι. Sequentia noluit intacta Abreschius Diluc. Thucyd. p. 488. cui πρῆγμα εἶναι et δεόμενον idem. Herodoto δεόμενος est rogans lib. IX. 110. et saepe aliàs. Gronovii emendatio longe abit, et criminationem habet in inmerentem Stephanum atrocem. Scripsi ex ea librorum discordia, quod plurimum nititur consensu, in verborum sententia haesitans. Quod si δεόμενον aut δεόμενα exsularet, nihil moraretur. Videlicet abeundum esse, neque contra plures periclitandum. At vetant membranae. Ergo-ne δεομένου

formandum, ut ex superiore δήμου pendeat, aut δεικνύων cum Reiskio? Fieri potest: nam ad absolutam non temere structuram vergo. Verum haec doctiores viderint. WESS. — Non videtur sollicitandum δεικνύων: quin potius complere hoc verbum dictionem ellipticam videtur, qua locis a Wess. citatis et l. 207, 9. utitur Herodotus. Quando enim πρῆγμα ἔστι sequente infinitivo significat opus et utile est hoc facere, vix alia ratione obtinere hanc vim dictio illa potest, nisi subintelligendo πρῆγμα ἔστι δεικνύων, res indiget, res postulat, ut hoc fiat. Ita scripturam codicum tenendo, non indigebit hic locus speciosā alioqui Valckenarii emendatione. S.

Ibid. μηδὲ πρὸ πολλοῦ δεικνύοντα κινδ.) Procul dubio mendosa variis sunt coniecturis tentata; quibus nova succedat, non illa quidem verax, fortasse tamen ad veritatis investigationem profutura: nemo diffitebitur, opinor, ἀπαλλάσσειν πρῆγμα εἶναι, μηδὲ πρὸς πολλοὺς οὐδὲν [invito viro docto excidisse vox οὐδὲν videtur, cui ob praecedens μηδὲ vix erat hic locus:] δεῖον μίνοντα κινδυνεύειν, ita rem esse comparatam, ut optimum videretur excedere regione, neque manendo atque adversus exercitum numerosum pugnando frustra se obicere periculo. VALCK. — Vide superiorem Adnotationem. S.

19. κακὰ ἐπίδοξα) Laurentii mala evidentia peccant. Futura sunt, quaeque expectantur. Antiphon, Ἐξαπολογ. p. 120. ἐκ γὰρ τῶν μεταβολῶν ἐπίδοξος ἢ δυσπραγία. Lycurgus c. Leocrat. p. 148. μήτε ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον εἶναι. Ex Herodoto plura Portus, Alberti in Hesych. et fortasse ad lib. VI. 12. WESS. — Ibi quidem nihil a viro docto adnotatum. S.

Ibid. κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνει) Non sane sunt mala evidentia; sed ὅσα φεύγοντας ἐκ τῆς πατρίδος κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνειν, quot calamitates ex patria profugis probabiliter supervenirent. Vim verbi καταλαμβάνειν in malis sitam, quae nos subito corripiunt et opprimunt, explicuit Tib. Hemsterh. ad Luciani Somn. §. 12. τὰ προσδόκιμα dicuntur et ἐπίδοξα. Quae tanquam futura probabiliter possunt expectari, ἐπίδοξα ὄντα γινέσθαι vel γενέσθαι. Postremum pro γενέσθαι restituendum est Lycurgo c. Leocr. p. 148, 42. διὰ τὸ μὴ ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις γενέσθαι τοιοῦτον μηδὲν, μήτε ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον εἶναι γενέσθαι. Antiphon, ἐπίδοξον ὄντα παθεῖν ἔτι μείζον, p. 115, 22. vid. et p. 120, 12. Aeschines Orator

p. 77, 19. frequentat in primis *Isocrates*. Apud *Athen.* I. p. 17. B. ex *Eustathio* sic supplenda sunt *Apionis* verba: εὐελπιν εἶναι τῷ γάμφῳ, ἐπίδοξον ὄντα λαβεῖν τὴν βασιλείαν. [Quia potius interpretationis caussa ab *Eustathio* adiecta sunt posteriora verba, et βασιλείαν scribendum.] *Herod.* I. 89. τὰδε τοι ἐξ αὐτῶν ἐπίδοξα γένεσθαι. VI. 12. πολλοὶ ἐπίδοξοι τῷτὸ τοῦτο πάσσεσθαι εἰσί. In Gloss. *Herod.* 'Επίδοξος redditur προσδοκίμος: hunc etiam usum attigerunt *Ammon.* *Phryn.* *Thōmas.* VALCK. — In καταλαμβάνει nihil hīc, quod sciam, variant libri: sed et mihi cum Viro docto videtur καταλαμβάνειν scripsisse *Herodotus*, ac fortasse ἐπίδοξά ἐστι καταλαμβάνειν scripserat. S.

24. καὶ σφίων) Praemissam his voculam non spernerem si legeretur: τῇ καὶ σφίων ἔτι δῆλός ἐστι ὁ τάφος, qua parte regionis eorum etiam adhuc exstat sepulcrum. Forsan quis vocem malit *Herodoteam*, quae facilius a syllaba potuit absorberi proxima, ἵνα καὶ σφίων, ubi. VALCK.

CAP. XII. 3. ἔστι δὲ Πορθμῆϊα Κιμμέρια) Vici nomen fuit ad Maeotidis ostium. *Stephan. Byz.* Πορθμία, κώμη ἐπὶ στόματι τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Auctor *Peripli Ponti Euxini*, ab *Is. Vossio* vulgatus, modo Πορθμίον, modo Πορθμίτιδα κώμην, τὴν ἐν τῷ στόμῳ τῆς Μαιώτιδος λίμνης p. 141. et 147. Atque optime hoc ampl. *Bouherius* *Diss. Herodot.* c. 18. p. 199. in eo nimius, quod ex *Stephano* Nostrum corrigit. Πορθμῆϊα Ionibus placuerunt. Forte et χώρῳ *Arch.* et *Vind.* opportuna erit statio. [ubi nunc χώρῃ.] Idem certe *Peripli* scriptor Κιμμερίδα πόλιν, ἀπὸ Κιμμερίων βαρβάρων κεκλημένην memoravit. WESS. — In *Arch.* et *Vind.* est καὶ τῷ χώρῳ: sed in nostro *Pd.* nude καὶ χώρῳ. S.

7. πόλις Ἑλλάς οἰκίσται) Non longe absum ab οἰκῆται aut οἰκίσται, quod in *Vind.* et *Eustath.* Sollemne *Herodoto*, sicuti lib. I. 193. adscriptum. Ἀμαρτόντες τῆς ὁδοῦ [l. 9.] suspectum citra causam fuit. Spectantur, quae cum cura fuerunt perscripta lib. I. c. 103. Statim [lin. 11.] ἐς τὸ si scriba *Arch.* voluit, patronus non deerit lib. II. 157. Ceteroqui perpetua in ἐς δ' et ἐς οὗ conmutatio, sicuti IV. 160. 166. etc. WESS. — Latinis nostris interserenda h. l. verba, donec Mediam sunt ingressi. S.

13. τραφέντες) Vulgata deterior est lectio *Arch.* στραφέντες: melior videretur, si qui darent Codd. ἐκτραφέντες. De

recta via deflectere passim dicitur ἐκτρέπασθαι, etiam Herodoto II. 80. εἰκονοὶ τῆς ὁδοῦ καὶ ἐκτρέπονται: VI. 34. ἐκτρέπονται ἐπ' Ἀθηνῶν: et huius imitatori Pausaniae, p. 106. ἐκτρέπιντα ἐκ τῆς ὁδοῦ: p. 107. p. 714. ὀλίγον τῆς εὐθείας ἐκτραπέυσιν ἐς δεξιὰ. Abunde multa convexit Wetstenius in Ep. I. ad Tim. 1, 5. Lenius aures accidit ἐκτραπίντες: quam ἐκτραφέντες: et leniora saepius Ionum more consecratur Noster; verum tamen in his formas Iones usurparunt asperiores, ut et veteres Attici. Herodoto. fréquentantur συλλαχθῆναι· καταλεχθῆναι· ἀπαλλαχθέντες· (vid. ad Eurip. Phoen. nota p. 357.) et similia: adhibentur et κατιστραφέντων· ἐκτραφέντων· διαφθῆναι· ἀρπαχθείς· κλεφθέντων· συμμιχθέντων. Forma lenior in his adamata fuit recentioribus Atticis. VALCK. — Conf. ad I. 130, 8. notata. S.

14. λεγόμενος λόγος εἴρηται) Eum in modum c. 77. ἤκουσα λόγον ἄλλον ὑπὸ Πελοποννησίων λεγόμενον: et lib. II. 47. ἔστι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ — λεγόμενος: tum c. 48. WESS. — Ad verbum εἴρηται, quod adicitur, intelligendum pronomen μοι, a me exposita, relata est narratio. S.

CAP. XIII. 1. Ἀριστεὺς ὁ Κανστρόβιον) Patrem Aristae Proconnesii Calistrobium vertit Valla, codicis scriptura deceptus. Tzetzes Chil. II. et VII. et Suidas rectius. WESS.

2. ποίων ἔπια) Τὰ νῦν ὑπ' Ἑλλήνων Ἀριμάσπεια καλεῖται, c. 14. Insulsi, quod condidisse credebatur ille praestigiator, poëmatis enarrat etiam argumentum Pausanias I. p. 58. qui meminit eiusdem lib. V. p. 392. Hoc veluti fonte Scythica Herodotum non pauca derivasse suspicari licet ex istis, quae dedit ex hoc fabulatore Gellius Noct. Att. IX. 5. Franc. Portus haud absurde putabat ad lacunam explendam intersertos huius carminis aliquot versus Longino π. Τψ. sect. 7. Ante Meursium et I. A. Fabricium accurate suo more de Aristea, magnus iam egerat Vossius de Hist. Gr. IV. c. 2. VALCK.

10. ἐπὶ τῇ νοτίῃ θαλάσῃ) Hyperboreos Aristaeas pertinere aiebat ἐπὶ θαλάσσαν, [l. 5. seq.] mare illud nullo titulo ornans. Voluit fortasse septemtrionale; quo nomine Herodotus aut mediterraneum aut Pontum Euxinum signat c. 37. et 42. [nempe respectu Asiae minoris et Aegypti.] Quae porro νοτίῃ θαλάσῃ? Nostro non aliud; quam quod aliis rubrum mare, dictis locis, ac lib. II. 158. Cimmerios vero,

etsi de eorum sede discordia ingens, quis ad Oceanum orientis locavit? Si Caspium intelligas aut Pontum, habita Oceani septemtrionalis ratione, usus impedit. Fabulator Aristeeas in his ineptus tenetur. WESS. — Fabulatorem novimus hominem: sed quidni ei licuerit Pontum Euxinum respectu sedium quae olim Cimmericorum fuerint australe mare nominare? S.

CAP. XIV. 1 et seqq. Καὶ ὅθεν μὲν ἦν Ἀριστείας etc.) Hinc orsus quae sequuntur in c. 14. et 15. descripsit Origenes III. contr. Cels. p. 125. et 126. ubi prostant nonnulla melius scripta quam in Edd. vulgantur Herodoti; qualia sunt vs. 14. et 21. τῶ τέλει: [l. 7. et 13. At vide Nostrum IX. 22 extr. et 23, 4, 6. et 8.] (mendosum ἀγγελλόντα Parisiis in Ed. splendida Orig. non debuerat iterari:) vs. 16. τῆνός: [l. 8.] et ἀμφισβασίας, et vs. 20. ἀμφισβασίαν: [l. 9. et 12.] tum vs. 28. [c. xv. 1.] τὰδε δὲ οἶδα, pro τὰδε. Porro vs. 34. [xv, 6.] ἐς τὴν χώραν, quod praebet etiam mstus: et vs. 40. [xv, 11.] καὶ τὸν μὲν, εἰπόντα ταῦτα. Herodotum sequutus fabulam de Aristeeas Tzetzes enarrat Hist. Chil. II. vs. 724-735. et ex Origene repetitam, quod e Pindari mentione liquet, Aeneas Gazaetus in Theophr. p. 77. Qui, sicut Aristeeas, post mortem revixisse crederentur, plures commemorantur apud veteres. Luculenta quaedam ex historia Graeca recentiori producit exempla, quaeque alibi non temere reperias, Proclus in ista parte commentarii in lib. X. de Rep. Platonis, quam ex msto Flor. Alex. Morus evulgavit in notis ad Ev. Ioann. xi, 39., prodidit, occasione venustae Platonis de Ere Pamphylio fabulae narratae p. 614. cuius similem de Thespasio Solensi dabit Plutarch. T. II. pag. 563. De Mare quodam fabulabantur, ὅτι τῆς ἀποθανόντων ἀνέβλετο τῆς, Aelian. Var. Hist. IX. 16. VALCK.

2. ὁ ταῦτα εἶπας, εἶρηται) Manuscriptorum ὁ ταῦτα ποιήσας, εἶρηται, a Scriptoris more non abludit. Mox c. 16. ἐν τοῖσι ἔπεισι ποιεῖν Aristeeas. Tale, ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλει ποιήσας, lib. V. 95. Plura ad lib. II. 63. WESS. — Paullo ante, ποιεῖν ἔπεια dixerat, cap. 13, 2. Quum extremo cap. 12. εἶρηται dixerit; facile credas, variandi causa h. l. εἶρηται ei placuisse. S.

9. ἐς ἀμφισβασίας) Error calami [in ms. Med.] ἀμφισβασίας dedit. Suidae si fides, ἀρχιβασιῶν et ἀρχιβασιῶν Iones

dixerunt, inque illis *Heraclitus*. Musae istud non norunt, quarum in scriptis Codd. λόγων ἀμφισβασίη lib. VIII. 81., et ἀμφισβασίων lib. IX. 73., unde auctoritas *Origenis*, quod enotatum, ἀμφισβαστείεν. Placuit [L. 10.] ἐξ Ἀρτακίης πόλιος. *Apollon. Rhod.* I. 957. κρήνη ὑπ' Ἀρτακίῃ, ubi Schol. [At ibi Ἀρτακίῃ est gentile adiectivum.] Ceterum *Tzetzes* Chil. II. 726. aut mendosus est, aut historiam vitiavit, *Aristeam* ex *Herodoto* εἰς χαλκεῖον deducens; tum Κλείσας δ' εὐθέως ὁ χαλκεὺς ἐκείνο τὸ χαλκεῖον. Stabit, ubi κναφεὺς et κναφεῖον scriptum fuerit, versui modulus. WESS.

CAP. XV. 3. καὶ τριηκοσίσι) Non dicit, ad suum aevum tot abiisse annos: nam stolide *Tzetzes* 'Εφ' Ἡροδότου γέγονε καὶ πάλιν ἀνεφάνη, acsi eius tempore *Aristeas*, evolutis illis annis, adparuisset. Multa *G. Io. Vossius* de *Aristeae* coniecta in *Olymp.* l. aetate, quae his adversantur. Sive enim maiorem, seu minorem ex msstorum dissensu annorum numerum adoptaveris, superabit primam *Olympiadem*. *Strabo*, *Tatianus*, *Eustathius*, quos *Meursius*, *Fabricius*, viri Cl., excitarunt, *Homero* priorem et praeceptorem ex quorundam traditione perhibent: Nostro, modo ratio temporis ducatur, fere consentient. Iunge *H. Dodwelli* Diss. III. de Cycl. p. 130. disputationem. WESS.

18. παρ' αὐτῷ τῷ ἀγάλματι) Iuxta aram, τῷ βωμῷ, (cuius solius antea mentio, statuæ nulla,) *Valla*. Verum *Laurentio* schedae reluctantur cunctae, suo *Marte* aram ex praemissis formanti. Videntur *Metapontini* *Aristeae* statuam et aliam *Apollini* cum ara dedicasse: huc *Arch.* περίξ αὐτῶν, circum utramque statuam, vergit. Rediit illud, ad rem per necessarium. *Lauros* autem, aram et imagines circumstantes, ex aere fuisse, *Athenaei* indicio lib. XIII. p. 605. c. novimus. WESS. — Vide Adnotationem continuo sequentem. S.

18 et seq. περί δὲ αὐτὸν) In Codicibus inventum praestat, περίξ δὲ αὐτὸν δάφναι ἑστᾶσι: quia nempe *Herodoteum* est. IV. 79. τὴν περίξ λευκοῦ λίθου Σφίγγες -- ἕστασαν: rursus τὴν περίξ c. 52. porro c. 180. περίξ τὴν Τριτωνίδα λίμνην οἰκέουσι: c. 152. περίξ αὐτὸ pro αὐτοῦ recte dedit *Gron.* III. 158. περίξ τὸ τεῖχος; quod alibi dicit κύκλῳ τοῦ τεῖχος. VALCK. — Recte laudatur περίξ: et plerumque quidem cum quarto casu praepositionem hanc construit *Noster*, ut in exemplis

a Valck. prolatis, quibus item unum aut alterum adici poterat; sed nonnumquam etiam cum genitivo; quem non modo IV. 152, 17. et II. 91, 6. praeferunt plerique codices, verum etiam L 179, 13. ad unum omnes in περί τοῦ τίλλου consentiunt. Nec tamen opus fuerit, ut cum Wess. περί αὐτῶν h. l. vulgato αὐτὸν praeferatur, quod percommode ad τὸν Ἀριστὶν ἀνδριάντα referri posse videtur. S.

CAP. XVI. 2. οὐδεὶς οἶδε ἀτρεκέως ὅτι τὸ etc.) Li-tem schedae τῷ ἀτρεκέως intentant, satis ceteroqui frequentat: quod offerunt, redibit lib. V. 9. Iure quoque ὡς, cui suus olim locus post ἀτρεκέως, in exilium agunt. Aldinum porro et scriptorum quorundam οὐδενὸς γὰρ οὐδὲ Ἀριστίν, [L. 4.] Celeb. Gronovius non male explicuit raturumque voluit, [nempe intelligens, οὐδενὸς αὐτόπτεω εἶδ-ναι τοῦ πύθου.] oblitus οὐδὲ γὰρ οὐδὲ virtutem addere orationi. Lucianus Q. Scrib. Hist. c. 51. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκείνους χερσὶν: tum Nigrin. c. 6. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν οἷματι δέμης: ubi Hemsterh. plura. WESS.

4. οὐδενὸς γὰρ οὐδὲ) Ista lectio Medicea nullo se pacto poterit tueri: quae ante obtinebat, nihil habet illa quod Herodoti lectorem offendere debuisset, quem scripsisse puto: οὐδενὸς γὰρ δὴ, αὐτόπτεω εἶδναι φανερόν, δύναμιν πύθου οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστίν, (τοῦ περί (sic Arch.) ὀλίγω πρότερον τούτων μνημὸν ἐποιεῦμην,) οὐδὲ οὗτος προσωτέρω Ἰσσηδόνων -- ἔφησε ἀπικέσθαι. Quorum primum his concinit e lib. III. cap. 115. οὐδενὸς αὐτόπτεω γενομένου δύναμιν ἀκούσαι. Herodoti miror Editorem offensum eadem negandi vocula sic repetita, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστίν: ad quae cum parenthesi quaedam interiecisset, suo more posuit iterum οὐδὲ οὗτος etc. Homero frequentatum illud οὐδὲ γὰρ οὐδὲ auferri non debuerat τῷ Ὀμηρικῶτάτῳ. In Platonis legitur Soph. p. 251. ε. μηδὲν μηδὲν (μηδὲ) μηδεμίαν δύναμιν ἔχειν κοινωνίας εἰς μηδέν: in Theaet. pag. 180. A. περὶ αὐτῶν οὐδέποτε οὐδὲν πρὸς οὐδένα αὐτῶν. VALCK.

9. ἀποῆ ἐκίεσθαι) Perperam vox prior proscribitur; quam si noluisset, ὅσον ἡμεῖς ἱστορεῖντες ἐπὶ μακρότατον οἶοι τ' ἐγενόμεθα ἐκίεσθαι scripsisset sine dubio, ut cap. 192. et II. 33. Quid multa? Ὅσον καὶ ἐγὼ δυνατός εἰμι ἐπὶ μακρότατον ἐκίεσθαι ἀποῆ posuit ipse lib. I. c. 171. WESS.

CAP. XVII. 5. Ἀλαζώνες καλεῖσθαι) Praecipue

Stephani Byz. monitum et *Codices* cap. 52. amplector. Sic in Ἀλαζῶν *Ethnicographus*, ὁξύνεται διὰ τὸ ἐπιθετικὸν καὶ φυλάττει τὸ ω πρὸς ἀντιδιαστολήν. Ex *Homero Iliad.* β'. 856. sumserunt Ἀλιζῶνας librarii, quibus comoda in Poëta sedes, non hic. Multa *Strabo* XII. pag. 827., [p. 550. v. ed. Cas.] primo adspectu *Vallae* et *Arch.* favens, sed re curatius introspecta minime. Verba ibi haerent in mendo, lenissima *Holstenii* ad *Stephanum* medicina sanitati reddita. WESS. — Vide quae in *Var. Lect.* notavimus, ubi in fine pro ἀλαζῶν, ἀλαζῶνος, scriptum oportebat ἀλαζῶν, ἀλαζῶνος: nempe sic scribitur declinaturque appellativum nomen; a quo ut distinguatur proprium populi nomen, non modo ω in obliquis casibus hoc retinet, sed et accentum retrahit, ut fere fit in propriis nominibus quae eandem cum appellativis formam habent. Cuius moris memor quisquis vulgatam apud *Stephanum Byz.* scripturam curatius expendierit, mecum puto fatebitur, non Ἀλαζῶν, sed Ἀλάζων, nec ὁξύνεται, sed παροξύνεται scripsisse *Ethnicographum*. S.

7. κρόμμυα καὶ σκόροδα) Iungunt Alexandrini *Interp.* τὰ κρόμμυα καὶ τὰ σκόροδα *Numer.* xi, 5. In *Geponicis* lib. XII. 30. crebra τὰ σκόροδα, etiam apud alios Graeciae lagentis scriptores in *Du Cangii* Glossario. Quod nunc cernitur, *Herodoti* et veterum est: cf. lib. II. 125. WESS.

11. τὸ πρὸς βορρῆν ἄνεμον, ἔρημος etc.) Nullus dubitavi ita ex scriptoris aduetudine refingere et hic et deinceps. Ecce tibi ex cap. 20. Μεταγχαλαινῶν δὲ τὸ κατ' ὀπίσθην - - ἔρημος ἐστὶ ἀνθρώπων: et cap. 185. τὸ πρὸς νότον - - ἔρημος - - καὶ ἀξυλός ἐστι χώρα: tum c. 191. τὸ πρὸς ἐσπέρην ὀρεινή τε κάρτα καὶ δασέα καὶ θηριώδης. Pauca haec de multis. [cf. c. 18, 6. et 8.] Consentit de *Neurorum* situ *Scymnus Chius*, optime adiutus ab *Is. Vossio* ad *Peripl. Pont. Euxin.* p. 135. edit. *Gronov.* WESS. — De accentu vocis ἔρημος dictum in *Var. Lect.* h. l. et ad I. 117, 18. alibique. Ante *Reizium* recte *Portus* monuerat, ex veterum Atticorum Ionumque more ἔρημος, ὁμοῖος, ἐτοῖμος, hoc tono scribi: conf. *Koen* et quos ille laudat ad *Gregor. de Dialect.* pag. 21. nuperae editionis: et sic optimi quique mss, atque in posterioribus *Herodoti* Musis etiam ed. *Wess.* cum aliis, v. gr. VIII. 51, 6. IX: 58, 2. et 5. Est autem ἔρημος ex *Nostri* usu non mi-

nus foeminini quam mastulini generis; qua ratione etiam τὴν ἱρῆμον dicit c. 18, 10. et alibi. S.

CAP. XVIII. [2. πρῶτον μὲν ἡ Ἰλαιν] De hac Hylaea (quasi dicas Sylvestri Scythia) conf. cap. 19. 54. 55. et 76. S.]

Ibid. ἀπὸ δὲ ταύτης ἄνθρωποι οἰκοῦσι Σκύθαι) Causae nihil, opinor, adferri poterit, cur hi soli dicerentur ἄνθρωποι Σκύθαι γεωργοί. Ut correctionem meam minus etiam peritis adprobem, ponam primum in Philostrato vulgata de Vit. Apollon. VII. c. 2. Ἡρακλείδης καὶ Πύθων, οἱ Κότυν ἀποκτείναντες τὸν Θραῦκα, ἀνθρώπιον μὲν ἦσθην ἄμφω. Corrigendum absque ulla dubitatione Αἰνίω μὲν ἦσθην ἄμφω: erant quidem ambo Aenii, sive ex urbe Aeno orti: librarii crediderunt esse vocem ἀνθρώπιον in ἄνω usitato more scribendi contractam. Similis hoc in loco Herodoti peperit errorem ratio: ἄνθρωποι in ἄνω transmutandum arbitror atque adeo legendum ἀπὸ δὲ ταύτης ἄνω οἰκοῦσι Σκύθαι Γεωργοί: abhinc longius a mari remoti Scythae habitant Georgi. Proxime praecedunt, διαβάντι τὸν Βορυσθίνα ἀπὸ θαλάσσης πρῶτον μὲν ἡ Ἰλαιν: commode succedunt emendata, ἀπὸ δὲ ταύτης ἄνω οἰκοῦσι Σκύθαι Γεωργοί. Sic loqui solet: II. 7. ὁδὸς ἐς τὴν Ἡλιούπολιν ἀπὸ θαλάσσης ἄνω ἰόντι: cap. 155. ἀναπλέοντι ἀπὸ θαλάσσης ἄνω. Ad istam rationem ἡ ἄνω Ἀσία et ἡ κάτω memorantur; Herodoto τῆς Ἀσίας τὰ κάτω, et τὰ ἄνω αὐτῆς. Mari vicini, οἱ κάτω, et οἰκεῖν κάτω dicuntur; ἄνω οἰκεῖν et οἱ ἄνω, qui a mari sunt remotiores: eiusdem gentis atque urbis distinguuntur οἱ ἄνω et οἱ κάτω. Similia quaevis ad istam rationem sunt intelligenda: Thucyd. II. 83. οἱ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω Ἀκαρναῖες: cap. 98. τὴν ἄνω Μακεδονίαν: I. 137. μετὰ τῶν κάτω Περσῶν τινος πορευθεὶς ἄνω: VIII. 5. Dario στρατηγὸς ἦν τῶν κάτω: II. 100. ἀπὸ τῶν ἄνω ξυμμάχων. Distinguit Diodorus Sic. τὰς παραθαλάττιους πόλεις, τὴν μεσόγειον, et τοὺς ἄνω τόπους, XX. 59. πόλεις τὰς ἄνω et πλησίον θαλάσσης opponit Xenophon. Κυρ. Παιδ. VII. p. 106, 28. et alibi: Philostrato memoratur Vit. Apoll. V. 24. ἡ Ἀλεξάνδρεια καὶ ἡ Αἴγυπτος ἡ ἄνω. Smyrnaei οἱ ἄνω et οἱ ἐπὶ θαλάττῃ, de Vit. Sophist. pag. 531. Praeter alios pagus fuit Attices eiusdem nominis duplex, teste Harpocr. Λαμπτραί, αἱ μὲν παράλιαι, αἱ δὲ καθύπερθε: illinc ortus quis in Aristophanis Amphiarao Λαμπρεὺς ἔγωγε τῶν κάτω. Herodotea propius accedit finis libri

quinti Pausaniae: οἰκοῦσι δὲ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω τῆς πρὸς Σόλη πόλει: contrarium κάτω οἰκῆν praebet Thucyd. I. 7. ὅσοι ὄντες οὐ θαλάσσιοι κάτω ἦσαν: quod ibi sequitur, καὶ μέχρι τοῦδε ἔτι ἀνωκισμένοι εἰσὶ, non debbat tentari; idem significans ac ἄνω οἰκοῦσι, atque adeo ἀπὸ θαλάσσης: hinc explicandum ἀνωκισθῆναι ἐς τὸν Δαφνεῦντα, VIII. 31. et Aristoph. Pace vs. 206. In Pausan. X. pag. 838. scripserim: ἀνωκίσαντο ἐς τὰ ὑψηλά καὶ οὕτω τῆς νήσου. VALCK. — Si ἀπὸ δὲ ταύτης ad terram desertam referretur paullo ante memoratam, non incommode nunc dictum videri deberet, proxime post hanc homines habitare, nempe Scythas agricolas: idque decepit librarios qui ἄνθρωποι ex ἄνω fecerunt. Quae in Periplo Ponti Euxini, ad quem in Var. Lect. provocavi, leguntur, ea ex Scymni Chii senariis in solutam orationem translata esse constat. Versiculi huc spectantes supersunt in Scymni Fragmento, quod ad calcem Notarum L. Holstenii in Stephanum Byz. editum est, et in Hudsoni Geogr. Minor. Vol. II. repetitum; sunt autem huiusmodi, pag. 49. ed. Huds. pag. 378. apud Holstenium:

Πρὸς ἀνατολὰς δ' ἐκβάττι τὸν Βορυσθένη
τοὺς τὴν λεγομένην Ὑβλαν οἰκοῦντας Σκύθας
εἶναι δὲ Γιωργούς ἐχομένους τούτων ἄνω.

Et haec quidem ex Ephoro refert Scymnus: esse autem ex Herodoteo fonte hausta adparet. Ὑβλαν vero quum in illo terrarum tractu nemo noverit, haud dubie medius istorum versiculorum (partim cum Is. Vossio, ad Peripl. pag. 135.) in hunc modum fuerit corrigendus;

τὴν λεγομένην Ὑβλαν οἰκοῦντας Σκύθας. S.

3. οἰκόντες ἐπὶ τῷ Ὑπάνι) Male mssti ὑπὸ τῷ Ὑπάνι. Posita urbs πρὸς τῷ Ὑπάνιδι fuit in Dionis Chrys. Borysth. p. 437. et apud Scymnum; [p. 376. apud Holst. p. 46. ed. Huds.] prave quoque cap. 53. huius Musae. WESS. — Recte ἐπὶ Ald. et edd. omnes cum plerisque msstis. S.

[8 seq. πλόον - - ἡμερῶν ἔνδεκα) ἐπὶ δέκα ἡμερῶν πλόον ait cap. 53, 20. S.]

9. ἤδη κατύπερθε τούτων ἔρημός ἐστι) Indueret pristinum colorem, deformior antea, oratio, modo ἥδε δὴ scriberetur. Talem suo tempore Scymnus consideravit, talem schædæ. WESS. — In contextu sic edidit Wess. ἥδη δὲ κατύπερθε τούτων ἔρημός ἐστι, et sic etiam posteriores editores.

Antea edebatur ἥδε δὲ κατέρπεθε τούτων ἡ ἔρμος ἱστί, et sic ms. F. nisi quod ἔρμος hoc accentu scribit. Nos Arch. Vind. et nostrum Pc. sumus secuti. Particulae ἥδη commodior locus est l. 12. ubi eam etiam libri omnes agnoscunt. conf. ad c. 99, 7. Quando ἥδε δὲ se malle Wess. significavit, puto ἡ δὲ δὴ voluerat. Scymnus continuo post versiculos supra adpositos sic pergit: ἔπειτα πάλιν ἔρμον ἐπὶ πολὺν τόπον. S.

10. Ἀνδροφάγαι) De Androphagis cap. 106. uberiora. Adde observata his de locis Th. S. Bayero Comment. Acad. Petrop. T. XI. p. 337. WESS.

CAP. XX. 2. τὰ καλούμενα Βασιλήϊα ἱστί) Sic regionem Scytharum regionum, βασιλῆϊων, adpellat; nam H. Stephanus explicans regias domos longe erravit. Res ex sequentibus et cap. 56. constat. WESS. — Conf. c. 6, 5. ibique notata. S.

7. Μαίητιδος) Nomen paludis Maeotidis Ionicum cum mox mutatum Codices eunt, pravum urgent institutum, iam c. 3. inceptum. Recte Μαίητις, I. 104., et hac Musa creberrime. Dabunt mssti τῆς Ἰσθμιαίτιδος, quae aliis Ἰσθμιαίτιδος, lib. VIII. 23. Statim [l. 8. pro τὰ δὲ αὐτ.] Cl. Reiskius τοὶ δὲ αὐτῶν, h. e. τινίς. WESS.

CAP. XXI. 2. ἡ μὲν πρώτη τῶν λαξίων) Hesychio haec erant ob oculos, λαξίων, λήξεων, κληρώσεων. Suidae λᾶξιν, [λαξιν hoc accentu scribunt Suidae editt. vett.] μίξιν, μεριμνόν, vitiosum, et ex Glossis Herodoti, quales manu exaratas possideo, derivatum est: λῆξιν scripserat Criticus. [non μίξιν.] Inspice eruditissimi P. Leopardi Emend. lib. VII. 16., Lazios Vallae lenissime, sicuti decet, corrigentis. Et Lazios tamen, tanquam Scythicam nationem, Thesaurο suo addit Abr. Ortelius. Nollem Bayerus, vir doctissimus, Historiarum patrem erroris postulasset, quo Lazios, gentem Scythicam, in adpellativum converterit nomen. Nimirum indulsit suspicaci ingenio. Lazos seu Lazios seriōr novit aetas, neque eo loci, quem scriptor signat, sed ad Phasim amnem apud Procopium Bell. Pers. lib. II. Immo vero ipse verborum ordo, quod attendenti liquidum, docto viro refragatur. Perpende dicta eius Comment. Acad. Petrop. T. I. pag. 421. Scripsi autem [l. 6.] schedarum iussu ὑπεροικέουσι δὲ τοῦ τέων. Postulabat sermonis indoles, qua c. 13. Ἰσσηδόνων ὑπεροικέειν Ἀριμάσπου; et cap. 37. τοῦ

τέων δ' ὑπερικήουσι -- Μῆδοι. WESS. — De scriptura penacuta λάξι (l. 6.) vide *Var. Lect.* et conf. IV. 114, 21. S.

[6. Βουδῖνοι) De Budinis conf. c. 108. et 123. S.]

CAP. XXII. 4. Θυσσαγίται) Ut hīc, sic infra c. 123. atque hinc *Stephanus Byz.* VALCK.

7. Ἰῦραι) In his equidem similibusque obscurioribus iudicium sequeretur Pintiani, ex *Herodoto Melam* corrigentis I. c. 19, 140. *Thyssagetae Iurcaeque vastas sylvas occupant alunturque venando; ζῶουσι ἀπὸ Θήρης*, *Herod.* Pro sua pietate bonus *A. Schottus* hīc quoque *Turcas* expulsos esse laetabatur. Non alibi fortasse Ἰῦραι nisi cum *Thyssagetais* etiam *Plinio* memorantur *Hist. Nat.* VI. c. 7. VALCK.

[8. λαχᾶ, scil. ὁ Θηρῶν: adsumendus nominativus participii ex praecedente nomine Θήρης. conf. ad I. 132, 5. et II. 47, 16. S.]

14. τὸ πρὸς τὴν ἡῶ τετραμμένον) Scholion veram possum fedit vocem. Fuit olim πρὸς τὴν ἡῶ ἀποκλίναντι, uti paullo antea ἀποκλίναντι μάλλον πρὸς ἀπηλιώτην ἀνεμον, et statim διεξελθόντι δὲ καὶ — — οἰκίουσιν. Atque hoc manuscripti profitentur, qui, si τὸ erasissent etiam, me ad restitutionem adegissent. [Si impediret τὸ, posset ex ms. F. τῷ adscisci: quo tamen nil opus esse videtur. De ἀποκλίναντι, quod nos praetulimus, dictum in *Var. Lect.*] In praecedentibus [l. 12.] ἀσύνδετον non laudo: melius καὶ ἐπιβάς schedarum. WESS. — Nec tamen coniunctivam adsciverat particulam doctissimus Editor. S.

CAP. XXIII. 5. τῆς τρηχέης χῶρον πολλόν) Offendunt ad πολλόν τῆς χῶρης, substituto πολλήν. [Scilicet quum olim legeretur τῆς τρηχέης χῶρης πολλόν, adnotaverat *Reiskius*: „πολλήν amant Attici dicere: nescio tamen an sic scripserit *Herodotus*.“] Codices iustius: [quos secutus est *Wess.*] tum quoque ἐκ γενεῆς. [quod et ipsum ex *Arch.* et *Vind.* recepit *Wess.* consentientibus puto nostris *Pa. Pc. Pd.*] *S. Ioannis Euang.* cap. ix, 1. τυφλὸν ἐκ γενετῆς non nescio; neque ἐκ γενετῆς κωφὸν *Sexti Empirici* lib. XI. p. 733., nedum *Hesiodi Theog.* vs. 271. Nostri diversior ratio, qua huius Musae [immo *Musae III.*] cap. 33. καὶ γὰρ τίνα ἐκ γενεῆς νοῦσον μετ. λέγεται ἔχειν. De calvis istis [Φαλακροῖς, lin. 6.] et caussa calvitii *Zenobius* Cent. V. 25. εἰσὶ δὲ Φαλακροὶ διὰ τὴν φύσιν τοῦ ὕδατος, οὗ πίνουντι, καὶ αὐτοὶ καὶ

αι γυμναῖες αὐτῶν ex scripto; [vide ibi Andr. Schotti Adnot.] quod, absurdum minime, unde acceperit, non vacat quaerere. WESS.

6. Φαλακροὶ ἐκ γενεῆς) Et feminis et maribus nuda sunt capita, Mela I. 19 extr. de iisdem Argippaeis: verum adeoque quod scribit Plinius Hist. Nat. VI. c. 13. capillus iuxta femininis virisque in probro existimatur: a duce suo secedentem Solinum reprehendit Salmas. p. 209, De Myconiis quid tradiderint veteres, e Stephano notum in voc. Μύκονος. Quae de hac gente praeterea dedit Mela, derivavit omnia ex Herodoto: His iustissimi mores; nemora pro domibus; alimenta baccarum: - - sacri itaque habentur; adeoque ipsos nemo de tam feris gentibus violat, ut aliis etiam ad eos confugisse pro asylo sit: postrema de his paene conversa: [l. 21 seqq.] τοὺς οὐδεὶς ἀδικεῖ ἀνθρώπων· ἴσοι γὰρ λέγονται εἶναι. - - ὃς δὲ ἂν καταβῇ εἰς τοὺς, ὅπ' οὐδενὸς ἀδικίεται. Eadem Plinius expressit. Sacris autem his inviolatisque sive Scythiis, seu Scytharum vicinis, iustitiae cultoribus atque humanitatis, eximie congruunt quae in laudem Scytharum occasione loci Homerei prodidit Strabo VII. pag. 455. B. p. 460. D. [p. 296. D. et 300. D. ed. Cas.] quaeque habet Iustinus II. 2, Continentia illis morum quoque iustitiam edidit, nihil alienum concupiscentibus. - - Plus in illis proficit vitiorum ignorantia, quam in his (Graecis) cognitio virtutis. VALCK.

[10. κορυμβὸν μὲν οὖνομα τῷ δένδρῳ) Si corylum intelligit, cuius fructus avellana sylvestris veteribus vulgo nux Pontica dicebatur; mireris quid sit quod succum e fructu expressum l. 14. nigrum dicat. Quid sit vero quod Mannert, Vir doctus, Geogr. Graecor. et Romanor. T. IV. pag. 110. quaerat, arbor-ne Pontica intelligi oedrus Siberica debeat, ipse viderit. Idem, paullo ante, γένεια μεγάλα, ingentia membra virilia intelligens, miror unde id arripuerit inventum. γένειον Noster VI. 117, 12. barbam dixit: at h. l. recte mentum vulgo interpretantur. S.]

12. τοῦτο ἐπὶ ἀνὴρ γένεται πέπων) Planissima lectio Casauboni, τοῦτον, ἐπὶ ἀνὴρ γένεται πέπων, σακκιδύουσι foret, si membranae addicerent. At, saepe sequius genus Herodotum amplecti, notum est. Vide magni viri Animadv. lib. II. 16. WESS. — Casauboni Animadversionem habes T. II. nostrae ed. Athenaei, p. 386. In vulgato autem τοῦτο, et in Herodot. T. V. P. II.

πίπον, nil variant libri, nec apud Herodot. nec apud Athen. Itaque mutare nefas. S.

13. σακκίουςι) σακκίουςι Suidae offertur etiam ab Aelio Dionysio ap. Eustath. ad Homer. pag. 940, 18. [p. 914, 11. ed. Bas.] estque ex priscorum more, quo σάκος et σακύνει praeferebant, in Moeride, Thoma M. et aliis. Σακκύνειν tamen, uti Codices, Glossator San-Germanensis. De suspitione defectus, quam vir doctus in *Miscell. Lipsiens.* movit, nihil, nisi historicos non omnia minutatim persequi, dico: nihil quoque, cur παλάθας [lin. 16.] reddiderim. Suidas hinc hausit, seu potius ex Lexico Herodoteo, cuius L. Küsterus inmemor sincera Grammatici incrustavit. WESS.

Ibid. σακκίουςι ιματίοιςι) Tentare non ausim. ἡθανίουςι venerat alicui in mentem. Sicut ἡθμόν, ἡθάνιον inter pocula quoque recenset Athen. Secundum *Etymologum* erat Ἡθμός καὶ Ἡθάνιον, ἐργασιῶν διατετηρημένοι πολλαῖς ὀπαῖς, δι' οὗ τὸ ὑγρὸν εἰδῶσαι διακρίνειν τῶν παχυτέρων: sic ista pag. 422, 34. codex exhibet scriptus, ubi paulo post pro Ἐργωνᾶ ponendum, ἐν Ἐργων ᾧ, operum libro primo. Haec respiciens Suidas habet: Σακκύνουςι, τὸ ὑλίζουσι, παρ' Ἡροδότῃ: percolant. Ex Aelio Dionysio praebet eandem scriptionem Eustath. in Ἰλ. v. p. 914, 10. ab Attico σάκος, pro vulgari σάκκος, derivante Σακύνειν Herodoti. Σακύνειν et σακίζειν veteres, recentiores dixisse videntur σακκύνειν et σακκίζειν, saccare: vid. Salmas. in Solin. pag. 209. A. quique explicat vicina Casaub. in Athen. II. cap. 16. VALCK. — Miratus sum Heerenium Virum doctissimum, σακκίουςι ιματίοιςι interpretantem in saccos infundunt, in *Ideen* etc. T. I. pag. 900. S.

16. παλάθας) Ad hunc modum eximenda voci litera est superflua. Παλάθας Auctor Glossarii Herod. hic recte interpretatur τὰ ἐκ τρυγῆς πλάσματα. Quae sic massae vulgo dicerentur docuit Wesseling. ad Diodori T. II. pag. 212. [ad lib. XVII. c. 67.] VALCK.

20. πῖλον στιγνῷ λευκῷ) Pro pileo, tegmen mallem coactile ex lana, quemadmodum c. 73. Erotianus, Πῖλοι καλοῦνται παρὰ Λάκωνι τὰ σκεπέσματα σκιάς χάριν πεποιημένα. Explicuit, monente Foesio, Hippocratea de tegumento eurrum Scythicorum, αὗται δὲ πῖλοις περιπεφραγμέναι, μαννίτι sunt coactilibus ex lana, Lib. de Aëre, Aq. p. 291. [sect. 93. ed. Coray, quem ad locum vide docti Editoris notata.]

Additur continuo [apud Hippocr.] *currus fabrefactos ὥσπερ αἰκήματα* esse, et ταῦτα δὲ καὶ σπινὰ πρὸς ὕδωρ, καὶ πρὸς χιόνα καὶ τὰ πνύματα: in Latinis, ipsique in angustum coarctati adversus omnes aquarum, nivis ac ventorum iniurias; quae rei non conveniunt, Σπινὰ doctissimos homines in errorem induerunt: σπινὰ, firma contra eas iniurias, reliquerat Hippocrates. Sed hoc occupavit Hemsterhusius noster ad Comici Plutum. [p. 369.] WESS. — Suum ibi Hippocrati restituere non neglexit doctissimus Coray. S.

24. τὰς διαφορὰς διαίρεσις) Quia finitimorum dirimebant controversias velut arbitri, non absurde quis suspicabatur, Ionicum διαίρεσις in usitatus illud fuisse demutatum: sed, qui litigantes dirimit, ὁ τὰ ἀμφισβητήσιμα διαίρειν, Polyluci VIII. 8. διαίρειν τὰ ἀμφίλογα dicitur Xenophonti p. 538, 26. et Aristoph. Ran. vs. 1132. VALCK.

25. καταφύγων καταφύγη) Optime hoc suam in sedem, modo iniquior afuisset criminatio, restitutum. Th. Galeus vere φύγων ex Arch. enotavit, neque id futile prorsus. Homer. Ἰλ. ξ'. 81. ὃς φύγων προφύγη κακόν. Herodotus V. 95. αὐτὸς μὲν φύγων ἐκφύγει. WESS. — Vera videtur lectio Arch. ὃς ἀν' φύγων καταφύγη etc. Plinius Hist. Nat. VI. 13. Sacros haberi narrant inviolatosque, - - nec ipsos modo, sed illos etiam qui ad eos perfugerint. VALCK.

26. Ἀργυππαῖσι) Gentis nomen examinavit Salmasius ad Solin. pag. 147., attigerunt alii ap. Gronovium. Schedae Arch. et Vind. vulgato dicam scribunt, pariterque Ὀργυμῆται in Zenobii Cent. V. 25., quem non extrico. WESS. — Ἀργυππαῖσι scribendum existimasse Salmasium in Plinianis pag. 209. memoravit h. l. Gronovius: et „Ante eum (inquit) „Turnebus in Notis ad Ciceron. de Fato pag. 64. ex „Mela, Arimphaei; prout etiam agnovit Grotius ad Mar- „cian. Capellam p. 214. - - Sed unus omnia Medicus.“ — qui nempe cum edd. et aliis mssis in Ἀργυππαῖσι consentit. Calmucas, quos hodie vocamus, cum Heerenio (Ideen T. I. p. 920.) et aliis viris doctis intelligi par est. S.

CAP. XXIV. 1. πολλὰ περιφάνεια τῆς χώρας non prospectus est regionis, [ut habet Gron. cum Valla;] sed certa eius notitia. Quo usu Isaeus Or. de Apollodori Haered. pag. 66. [ed. Reisk. pag. 167.] WESS. — Eodem fere pertinet ille usus huius vocabuli, cuius plura exempla in Lexico

Polyb. pag. 270. et seq. num. 1. collecta dedimus. Possis eodem referre Polyb. VI. 43, 7. Ipse Scriptor noster optimus sui interpretis est: Μέχρι μὲν δὴ τούτων, ait initio cap. seq., γινώσκεται, nempe ἡ χώρα. conf. cap. 26 extr. S.

CAP. XXV. 4. καὶ οὐδεὶς σφεία ὑπερβαίνει) Manifestus mutantium schedarum hic lapsus, [σφείας scribentium, quod arripuit Gron.] dignus contemptu. Stolidior earumdem audacia [l. 6.] contra αἰγίποδας ἄνδρας. Nihil prosunt Cyrenaei τετριποβάται lib. V. 77., multoque minus equi ἱπποβάται Strabonis lib. VIII. p. 595. Quid enim in illis insolens? et cur sibi οὐ πιστὰ profiteretur? Non inepte quidem rem putarunt ridiculam, homines capripedes; [capricornos intelligunt viri docti:] ea enim novandi videtur caussa fuisse: verum his in fabellis suum cuique relinquendum. De similibus naturae, fictis tamen, portentis Strabo lib. I. p. 73. [p. 43. ed. Cas.] WESS. — Capripedes homines figurate dictos existimavit Larcher, qui abrupta montium haud secus atque caprae conscendunt. S.

CAP. XXVI. 7. τὴν δὲ κεφαλὴν etc.) Aut diversa confudit Plato, aut alium habuit quem sequeretur auctorem, in Euthyd. pag. 299. E. ista scribens: θαυμασιώτερόν γε ἔστι ὅτι καὶ πίνουσιν (οἱ Σκύθαι) ἐκ τῶν ἑαυτῶν κρανίων χειρυσσόμενων, καὶ ταῦτα καθορῶσι, τὴν ἑαυτῶν κορυφὴν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες. Secundum Herod. IV. cap. 65. non parentum aut amicorum craniis utebantur Scythae tanquam poculis, sed hostium quos interfecissent, aut inimicorum saltem; Issedones soli parentum suorum crania deaurata custodiebant, et velut ἀγάλματα venerabantur, postquam cadaverum carnes cum alia commixtas comedissent: qua de re Davisius egit ad Ciceron. Tuscul. I. 48. p. 118. Platonis forte non recordabatur Salmas. in Solin. p. 192. Strabo quoque Scytharum fecit mentionem τοῖς κρανίοις ἐκπώμασι χερσόμενων, VII. p. 458. A. et pag. 460. B. [pag. 238 extr. et 300. B. ed. Cas.] Apud Livium XXIII. 24. Galli Boii caput ducis (Postumii) praecisum ovantes templo --- intulere: purgato inde capite, ut mos iis est, calvam auro caelavere: idque sacrum eas iis erat, quo solennibus libarent; poculumque idem sacerdoti esse ac templi antistitibus. VALCK.

8. ἐκκαθάραντες καταχρυσούσιν) Per incommodum ἀποχρυσούσιν inaurandi significatione. Iunxit Artemidorus Onia.

lib. I. 52. ἵνα ἀπαργυρωθῇ καὶ ἀποχρυσωθῇ de servo, qui aere venditur. Verum mssti praestant. Tale lib. II. 130. καὶ ἐπι-
 τα καταχρυσώσαντά μιν ταύτην. Gemina in re in Fragm.
 Pythagor. p. 713. τὸ δ' ὁστίον χρυσώσας καὶ ἀργυρώσας, πίνει ἐξ
 αὐτοῦ: et Noster IV. 65. ἔσθωιν δὲ περιχρυσώσας, οὕτω χρᾶται
 ποτηρίῳ: ubi in scriptis καταχρυσώσας. Mela Herodotea de
 Issedonibus [quos Essedonas ille nominat, II. 1.] ad hunc
 modum: capita ubi fabre expolivere, auro vincta pro poculis
 gerunt; ἀγάλμα, ut apud Homerum et alios, supellectilem
 intelligens, haud profecto inficete: ἄτι ἀγάλματι χρίωνται
 tale postulat. Is. Vossius aliter ad Pomponium. Τὰ γενέσια
 [lin. 11.] Glossae San-German. non neglexerunt, optime
 declarata ab Ammonio. Non sunt natalitia, quae in Vallae
 Latinis erant. WESS. — Ammonius de Vocum Differen-
 tia, p. 34 seq. Τὰ μὲν Γενέθλια τάσσεται ἐπὶ τῶν ζώντων. ---
 Γενέσια δὲ ἐπὶ τῶν τεθνηκότων, ἐν ἧ ἕκαστος ἡμέρα τετελεύτηκε. S.
 CAP. XXVII. [3. χρυσοφύλακας Γρύπας. Conf. III.
 116. S.]

5 seq. Σκυθιστὶ Ἀριμασπούς etc.) Proxime sequentia, Ἀριμα
 γὰρ ἐν, primus, opinor, sic corrigenda censuit Io. Hartun-
 gus Thes. Crit. T. II. p. 636. Ἀρι μὲν γὰρ ἐν (1. τὸ ἐν) κα-
 λέουσι Σκύθαι, Μασπὸς δὲ τὸν ὀφθαλμόν: prout legisse vide-
 tur in suis Codd., quos habuit plures, Eustathius: vid. ad
 Dionys. Perieg. vs. 31. Idem ferme probavit G. Sopingius
 ad Hesych. in Ἀριμάπους: ubi docta prostat adnotatio Cl. no-
 stri Albertii. De Arimaspiis quae huc spectent e Tzetze dedit
 et Gellio Stanleius ad Aeschyli Prom. vs. 803., memorantis
 τὸν μουνῶπα στρατὸν Ἀριμασπὸν ἱπποβάμονα. Cyclopes unoculi
 μονῶπες dicuntur, μονόμματοι, et μονόγληνοι. In Reges Ma-
 cedoniae, Philippum Amyntae, et Antigonum, qui fue-
 runt ἑτερόφθαλμοι, frigida leguntur hic illic atque insulsa
 Graeculorum dieteria; hoc in Philippum Aristidis apud
 Philostratum de Vit. Soph. pag. 584., quo τοὺς Ἀριμασπούς
 (τοὺς μονομμάτους) ἔφη ξυγγενεῖς εἶναι τοῦ Φιλίππου. VALCK.

6. Ἀριμα γὰρ ἐν καλέουσι Σκύθαι etc.) Eustath. in Dio-
 nys. Arimaspos ex Herodoto et caussam nominis explicans,
 ἀρι μὲν γὰρ τὸ ἐν Σκυθιστὶ, μασπὸς δὲ, ὁ ὀφθαλμός: nec
 multum diversa Schol. in Aeschyli Pometh. vs. 804. Quae
 quidem hoc fonte si fluxerunt, turbidus admodum erit.
 Ea mens Io. Hartungi Decur. I. c. 2. pag. 636., Herodotea

ex *Eustathio* reformantis. Consilium non laudo neque institutum, Codicum conspiratione damnatum: eoque minus, siquidem, observante *Io. Georg. Wachtero*, in reliquiis *Scythici sermonis*, *Spu oculus*, *arim unus*. Abit ergo in spongiam *Eustathii*, unde unde arcessita, origination. Vide docti *Viri Praefat. Glossar. Germ. Sect. XIII. et Cl. Alberti ad Hesych. Ἀριμάπους*. [quorum tamen doctissimorum virorum uterque multum abest ut rem, de qua agitur, ad liquidum perduxerit.] WESS.

CAP. XXVIII. 5. ἡ δὲ θάλασσα πηγνυται etc.) *Genunium* his infregit *Taurus* Philosophus apud *A. Gellium* XVII. 8. *Tametsi*, inquit, *Herodotus* *historiarum scriptor*, contra omnium ferme, qui haec quaesiverunt, opinionem, scribit, mare *Bosporicum*, quod et *Cimmerium* appellatur, etc. Nihil enim, quantumvis *Gellii* simia *Macrobius*, paria, eriminosius atque alicuius. Philosopho, si non habuit perspecta quae sub extimo *Septemtrione* homines experiuntur, *Virgiliana* recordari consultum fuerat, *Georgic. III. 360.*, *Senecae Herc. Fur. vs. 536.* quaeque *Strabo lib. VII. p. 472.* [pag. 307. ed. Cas.] Statim [lin. 8.] πῆγνυται τοὺς Σινδοὺς non fallace coniectura *L. Holstenius* ad *Σινδοὺς Stephani*. *Indi* longe hinc disparati, vicini vero et trans *Bosporum Sindi*. *Scriptio*nis peccatum est: posterior articuli littera deglutiit sequentem, uti τῆς Ἰνδικῆς vice Σινδικῆς c. 86., et ἐς Κῶλον loco ἐς Σκῶλον lib. IX. 15. Contra huius *Musae* c. 33. τοὺς Σούρους *Arch.*, ubi τοὺς οὐρούς oportuerat. Habet, quae huc pertinent, iusto circumspectior, *Vir Cl. Freret*, *Comment. Acad. Inscript. T. VI. p. 363.* Ego, re extra dubium posita, restitui. WESS.

5. ἡ δὲ θάλασσα πηγνυται) Graecis hoc videbatur incredibile, qui mare ferme tantum experti noverant medium, τὴν ἴσω θάλασσαν, quique didicerant in scholis, omne mare esse incongelabile. Philosophus itaque *Taurus*, *Gellii* *Noct. Att. XVII. 8.* *Herodotus*, inquit, *historiarum scriptor* contra omnium ferme, qui haec quaesiverunt, opinionem scripsit, mare *Bosporicum*, quod et *Cimmerium* appellat, earumque partium mare omne, quod *Scythicum* dicitur, id gelu constringi et consistere. Sic exhibet *Gelliana* *Macrobius* *Saturn. VII. c. 12.* pag. 621. quae his ille subdit, e *Plutarcho* suspicor transumpta. Praeter flumina, *Maecotin*, et *Bosporum*, et *Ponti*

partem, brumali rigore durare recte statuit et *Mela* I. c. 19. Ubi *Herodotea* dat *Eustath.* in *Dionys.* vs. 669. hinc scribendum πλὸν οὐ ποιήσεις. Lectorum his ἀπιστία *Diodorus* Sic. occurrit lib. III. cap. 34. conf. V. 25. ubi Gallorum gelu durata flumina καὶ στρατοπέδων μυριάδες μετὰ σκηνοφόρων καὶ ἀμαξῶν γεμουσῶν ἀσφαλῶς πηραίνονται: quae sicut et priora forsitan apta videbuntur adfirmando verbo στρατιεύονται in *Herodoti* proximis, [lin. 7.] in glacie στρατεύονται καὶ τοῖς ἀμαξῶν ἐπιλαμβάνουσι πέρην ἐς τοὺς Σινδοὺς: nam Indi, quos hinc inauditos effinxit *Hutchinsonus*, in *Sindos* recte transmutati sunt; ut et infra pro τῆς Ἰνδικῆς vere corrigunt viri Docti Σινδικῆς. Mihi videbatur in istis στρατιεύονται minus sincerum: ἀμαξεύονται, vel ἱππεύονται, vel simile quid, nobis isto videretur accommodatius. *VALCK.* — Suo periculo στραγγύνεσθαι scribi iusserat *TOUP* Emend. in *Suid.* P. III. ad voc. Στραγγύνειν, quod vertit *super glaciem otiantur.* Conf. *Valckenar.* ad III. 139, 6. qui de verborum illorum etiam alibi permutatione iam egerat in *Animadv.* ad *Ammonium* lib. II. c. 13. Sed nulla hic novatione opus est. Verbo στρατιεύεσθαι et ἑρ se commodus hic locus est, et firmant illud adiecta verba ἀμαξῶν ἐπιλαμβάνουσι, quae hostilem incursionem haud obscure significare videntur. S.

[12. ἐν τῷ τὴν μὲν ὥρῃν) *Vallae* versionem, quum tempus pluendi est, tenuit *Wess.* cum *Gronovio*: in eademque sententiam *Larcher* accepit, ut ἐν τῷ intelligatur ἐν ᾧ χειμῶνι, qua in hyeme, quum sit pluendi tempus, nihil ibi pluit quod sit alicuius momenti. τὴν ὥρῃν vernal tempus interpretatus est *Portus*, cui *Schneider* in *Lexic. crit.* accedit. Sic ἐν τῷ fuerit ἐν ᾧ χειμῶνι intelligendum. S.]

13. ὅων οὐκ ἀνίει) *Portus*, vulgati ὅων patronus, adscivit *Δίων.* Iustum est, quod cernitur. Nota sunt, et superius adhibita, Διὸς ὕψαντος, Διοῦ ὕψαντος. *Appianus Alex.* [diligens *Herodotei* styli aemulator] *Bell. Civil.* lib. II. p. 740. [c. 36.] αἶμά τε γὰρ ἔδοξεν ὁ Διὸς ὕσαι. [conf. eundem ib. c. 149.] *Herodot.* III. 117. τὸν μὲν χειμῶνα ὕει σφι ὁ Διὸς. *WESS.*

16. ὡς τίρας θωυμάζεται) Quod vulgo legebatur, ὡς τίρας νερόμισται θωυμάζεσθαι, nimium est. Suadet *Scriptoris* mos et verborum ordo, pro vero putandum esse ὡς τίρας θωυμάζεται, uti *Paris. B.*, et νερόμισται venisse ex

glossa: et eo quidem magis, quod iuncta verba sententiam simplicissimam inquirunt. Libuit Codici obedire in re manifesta. WESS. — De Codicum scriptura, et illius praesertim quem notā *Paris. B.* vir doctissimus insignivit, vide quae in *Var. Lect.* docuimus. Idem verbum *νομίζεται*, paucis interiectis *l. 18.* repetitum, paullo diversa notione usurpavit Scriptor, quem morem etiam passim alibi apud eundem observavimus. Priore loco, *νομίζεται θαυμάζεσθαι* significat *solent tamquam portentum mirari*; posteriore loco, *τέρας νομίζεται*, pro *portento habetur*. Uterque verbi usus, ut apud alios, sic apud Nostrum, frequens. S.

CAP. XXIX. 1. τὸ γένος τῶν βοῶν τὸ κέλον) *Egregii hic Med. et sequaces, laudoque Gronovium inpen-* *Eustathio addens, κέλον Ionum esse et κυριολεκτῖσθαι in arietibus et bubus, cornibus defectis, ad Iliad. π'. pag. 1049, 17. [pag. 1062, 30. ed. Bas.] Opportune Hippocrates de Scytharum curribus: τὰς δὲ ἀμάξας ἔλκονσι ζεύγεα -- βοῶν κέρως ἄτερ. οὐ γὰρ ἔχουσι κέρατα ὑπὸ ψύχιος. de Aër. Aq. et Loc. pag. 291. — Ad hunc Herodoti locum Wesselingiue Notam provocare debueram in Adnot. ad II. 46, 11 seq. ubi p. 263. emendationem sane quam probabilem Schaeferi, οἱ κέλοι pro vulgato οἱ αἰπόλοι, laudavi. S.*

Ibid. τὸ κέλον) Hanc etiam Codici debemus Med. lectionem. Homeri versui Od. δ. 85. subiecta sic fortasse legit in suo Cod. Eustath. ὀρθῶς εἰρημένον ἐν τοῖσι θερμοῖσι γὰρ ταχὺ παραγίνεται τὰ κέρεια ἐν δὲ τοῖσι ἰσχυροῖσι ψύχيسي ἢ οὐ φύει κέρεια τὰ κτήνεα τὴν ἀρχὴν, ἢ φύοντα φύει μόγις: nisi quod in excerpando φύοντα omiserit: φύει legit et Valla. Sua Strabonem VII. pag. 471. c. [pag. 307. A. ed. Cas.] Herodoto debere monstrant Herodotea quaedam e vicinis quae adhibet verba; ἅπαντα δ' ἡ χώρα δυσχείμερός ἐστι. VALCK.

2. μαρτυρεῖ δέ μοι τῇ γνώμῃ) *Idem codd. qui κέλον paulo ante recte dederunt, hic μαρτυρεῖ δέ μοι τῇ γν. non pari, ut opinor, gratiā. Exempla lib. I. 86. adposita, [Adn. ad I. 86, 28 seq.] ad quae amandamur, non faciunt satis; neque Tragicorum, ὃ τέκνον μοι Eurip. Iphig. Aul. 613. et ὃ τροφεὶς μοι Sophocl. Aiac. 874., quippe alius naturae. WESS.*

CAP. XXX. 3. ἐν τῇ Ἠλείῃ πόσῃ) *Quod hinc didicerat, suo quoque tempore verum deprehendit Pausan. Eliac. priori p. 384. θαυμάσαι δ' ἄν τις -- καὶ ὅτι ἐν τῇ ὑπερ-*

ορίαν· καὶ οὐκ ἐντὸς τῆς χάρης, αἱ ἴπποι σβίσιν ἐκύϊσκον ἐκ τῶν ὄνων· καὶ τούτου μὲν κατάραν τινὰ ἐλέγγο γενίσθαι αἴτιον· idem narrat p. 396. Vel ex his liquet, voculam *τεν* [l. 6.] male eiectam Herodoteis, *Φασὶ δὲ αὐτοὶ Ἡλείοι, ἐκ κατάρης τευ οὐ γίνεσθαι σφι ἡμιόνους*, quam legere Pausan. et Eustath. ad Dionys. vs. 409. *ἐκ τινὸς κατάρης, ὥς Φησὶν Ἡρόδοτος*. VALCK.

6. *ἐκ κατάρης τευ*) Optime Stephan. ex schedis, quibuscum plures consentiunt. Pausanias hoc ipso de negotio, καὶ τούτου μὲν κατάραν τινὰ ἐλέγγο γενίσθαι αἴτιον, Eliac. Priori. c. 5. Auctor imprecationis Oenomaus apud Plutarchum T. II. p. 303. b. cuius ἐνόδους ἴππους non intelligo, nisi ἐνθόρους, ut in Nicandri Ther. vs. 99. reliquerit. Adde Antigon. Carystium Hist. Mir. c. 13. Mutari praeterea προση non debuerat, cuius in talibus certa statio: *ἐπειδὴ --- προσή ο τεταγμένος χρόνος*, lib. II. 41. WESS.

CAP. XXXI. [2. *Σκύθαι λέγουσι*. Requirebam οἱ Σκύθαι: sed articulum, quod sciam, ignorant libri omnes. Caeterum de plumis, quas dixere Scythae, conf. c. 7. extr. S.]

10. *εἰκάζοντας τὴν χιόνα*) Comparantes nivem, avium plumis, dum depluit, quodam modo adsimilem. Plinius propterea regionem Pterophoron lib. IV. Hist. Nat. c. 12. hoc terrae in tractu memorat. Iucundum est Arnobii lib. II. p. 105. ex parili figura: Potestis -- scientissime monstrare, quid nivem in plumeas subaperiat crustulas. Eiusdemque elegantiae *הַנֶּחֱלָה שֶׁל כְּצֶמֶר*, qui nivem instar carminatae lanæ dat, in Psalm. cXLVII, 16. Conf. La Cerda in Virgilio Georg. I. 397. WESS. — Inde ab H. Stephano orationem in hunc modum distinguebant, τὰ ὧν περὰ, *εἰκάζοντας τὴν χιόνα, τοὺς Σκύθας* --- *δοκέω λέγειν*: et sic ed. Wess. et seqq. Nos distinctionem ita mutavimus, ut intelligeretur naturalis structura sermonis haecce, τὰ οὖν περὰ *δοκέω τοὺς Σκύθας λέγειν τὴν χιόνα, εἰκάζοντας*, nempe *εἰκάζοντας τὴν χιόνα τοῖς πτεροῖς*, vel *εἰκάζοντας τὰ περὰ καὶ τὴν χιόνα*: coll. IX. 34, 1 seq. Puto, plumas Scythas nivem dixisse, nivem cum plumis conferentes. S.

CAP. XXXII. 1. οὔτε τι Σκύθαι λέγουσι) Damnatum οὐδὲν [post λέγουσι], cui praesidia non desunt, in exilio relinquo. De Hyperboreis circumspecte Herodotus. Lar-gae super illis doctissimorum virorum Gedoyni, Banerii, Frereti, in Commentar. Academiae Inscript. disquisitiones.

Posterioris coniectura, [quam De Brosse etiam secutus est in *Mem. sur l'Oracle de Dedone*, Acad. des Inscr. T. XXXV. p. 113 seq.] dictos ita videri, quoniam ultra montem *Botam* incolebant, blanditur primo obtutu, *Livius* lib. XLV, 19. in Macedoniae et Paconiae finibus *Boram* locat; sed solus, *Diodoro Siculo* T. II. p. 664. mons iste ex *Polybio* *Bérvas* est, *Nostro* lib. VIII. 138. *Βέρμος*, et veriore titulo. Ita perit mons et quod illi inaedicatur. Quod autem ad *Diodori*, lib. II. c. 47. opinabar, *Hyperboreos* Graecae fuisse originis, ex coloniis ad Ponti oram borealem deductis, necdum displicet. Graeci ritus, cultus Apollinis Delii, vestigia sermonis in nominibus propriis, huc ducunt. Mecum sentit *Th. Sig. Bayerus* Diss. de Hyperboreis T. XI. Comment. Acad. Petropol. p. 334. etc. *WESS.*

[5 - 7. 'Αλλ' Ἡσιόδῳ μὲν ἐστὶ περὶ Ὑπερβορέων - - Ὅμηρος ταῦτα τὰ ἔπη ἐποίησε] „Mihi interdum visus sum in istis „verbis annotationem legere veteris Grammatici, non *Herodoti*.“ Sic *Frid. Aug. Wolfius*, *Prolegom.* ad *Homer.* p. CLVII. Quum vero multa talia observata, ad veterum Poëtarum scripta spectantia, narrationi suae interserere amet Scriptor noster, vereor ne non satis caussae sit cur totam illam ἥσιν cum Clarissimo Viro suspectam habeamus. S.]

CAP. XXXIII. 2. ἰσὰ ἐνδεδεμένα ἐν καλᾷ πυρῶν) In Codicum dissensu utrum praestat, ἐνδεδεμένα, an ἐνδεμένα? Animosae pro priore vir *Celeb.* refragatori iratior, consistit. Ἐνδεδεμένα tamen probantem plures adiuvant manu exarati, optimeque conspirantes libri: nec nocent sacra occultata in fascibus mergitum, quae *Servii* de his verba in *Aeneid.* XI. 532. nedum αἶθρια στίφη *Cratini* apud *Hesychium* et *Suidam*. Super haec sermonis succurrit usus, et librariorum, voces istas temere miscentium, mos. Offerunt *Pausaniae* Codd. lib. X. 30. λίθου σφραγίδα ἐνδεδεμένην χρυσῷ, ubi *Sylburgius* ἐνδεδεμένην, bene: firmat *Diodorus*, *δακτυλίου* ἐνδεδεμένους λίθοις describens lib. XIX. 94. Mihi, non diffitebor enim, placet posterius. Sacra ipsa optime *Salmasius* in *Solin.* p. 147. illustravit. *WESS.*

Ibid. ἰσὰ ἐνδεδεμένα etc.) Restituetur, opinor, hic et infra vetus Codicum atque Edd. lectio, ἐνδεδεμένα. Suam quisque sequutus Editionem, *Salmasius* in *Solin.* p. 208.

habet ἰδιόδουμένα: ἰδιόδουμένα Spanhem. in Callim. p. 493, 495. qui recte mea quoque sententia frugum primitias intelligit spicarum fascibus illigatas. VALCK.

[5 seq. ἐπὶ τὸν Ἀδρίην) Monuit Danville, in Mem. de l'Acad. des Inscr. T. XXXV. p. 589. quo tempore boreales Europae partes nondum satis cognitae Graecis fuissent, etiam regiones supra mare Adriaticum sitas Hyperboreis solitas esse adtribui. S.]

7. πρώτους Δαδωναίους Ἑλλήνων δέικεσθαι) Callimachus Hymn. in Del. vs. 284. gemina: diversa Pausanias lib. I. c. 31. ex ambitionis Atheniensium narrationibus. Verum his intemoriari intempestivum: Ezech. enim Spanhemius, Vir ill. et egregius, ad Poetae Cyrenaei versum molientibus plura otium dedit. WESS.

7 et seqq. πρώτους Δαδωναίους) Quae de Hyperboreis apud veteres legerat Eruditiss. Ez. Spanhemius, digesta protulit in Callim. p. 489. 493. et seqq. Quando de his canens sacris in Delum delatis Callimachus Hymn. in Del. vs. 283 et seqq. solius paene videtur Herodoti persequutus vestigia, unius adferam cum his collatos versus aliquot Callimachi. Saera scribit Herod. πρώτους Δαδωναίους Ἑλλήνων δέικεσθαι. Callimachus, ἀ Δαδώνης Πελαγοὶ Τηλόθεν ἐκβαίνοντα (καταβαίνειν Herod.) πολὺ πρώτιστ' ἀρχόνται. Herod. ἀπὸ δὲ τούτων καταβαίνειν ἐπὶ τὸν Μηλιὰ κέληπον καὶ διαπορεύεσθαι εἰς Εὐβοίαν. Callim. Δεύτερον ἱερὸν ἄστυ καὶ οὐρεα Μηλίδος αἴης ἔρχονται· κτείνε δὲ διαπλάουσιν Ἀβάντων εἰς ἀγαθὸν πεδίον Ἀηλάντιον. Sequentia Herodoti sic contraxit in pauca Callim. οὐδ' ἔτι μακρὸς ὁ πλόος Εὐβοίῃσιν ἐπὶ εἰς γέγονες ὄρμωι. Tum duas memorat Noster puellas, quae primae sacra detulerint ex Hyperboreis in Delum, quibuscum illi velut virginum custodes miserint τῶν ἀστῶν ἀνδρας πύρι πομπούς. Callim. Πρῶται τοι τὰδ' ἔνεικαν ἀπὸ ξυθῶν Ἀρμιασπῶν, - - - Οὐγατίρης Βορέας, καὶ ἄρσενες οἱ τότε ἄριστοι Ἠλέων. Quod addit, οὐδ' οἳ γι παλμπειτὶς οἶναδ' ἵκοντο, dixerat Herod. τοῖσι Ὑπερβείοις τοὺς ἀποπεμφθέντας ὁπίσω οὐκ ἀπονοστήειν. Plura supersunt ex eodem fonte petita. Ceterum huius ne honoris essent expertes, fabulam Athenienses videntur commenti, quam nobis Pausan. narrat in Atticis p. 77. sacra ex Hyperboreis [per Scythas in urbem Sinopen, indeque] per Graecos ad Prasias fuisse perlata, φέρεσθαι διὰ Ἑλλήνων εἰς Πρασιάς· Ἀθηναίους δὲ εἶναι τοὺς εἰς Ἀἴαν

ἄγοντας. Situm autem pagum in Attices orientali latere paene ex adversa Euboeae liquet e *Thucyd.* VIII. c. 95. VALCK. — Videndum vero, ne, quae *Pausanias* narrat, non pugnent ea cum *Herodoteis*; sed, pertineant ad id quod insequente tempore fieri solitum esse ipse Scriptor noster paulo post tradit, l. 18 seqq. ἐπεὶ δὲ τοῖσι Ὑπερβορίαισι etc. S.

[10. τὸ δ' ἀπὸ ταύτης ἐκλεπτὴν Ἄνδρον) *Vallae* latina, ab hac vero reliquisse *Andrum*, tenuit *Wess.* cum superioribus Editoribus. Recte vero *Reiskius* monuit: „*Praeteritam* esse „*Andrum* significat, neque sacra illuc delata: sed recta „itinere a *Carysto* ad *Tenum* perlata, quamvis *Andrus* his „urbibus esset media interiecta.“ S.]

[14 seq. τὰς ὀνομάζουσι Δῆλιοι εἶναι Ὑπερόχην τε etc.) De pleonasmō verbi εἶναι supra dictum, ad l. 153, 19. p. 159. Similiter apud *Platonem* verbo ὀνομάζω saepiuscule iungi alterum εἶναι, monuit *Schneider* ad *Apolog. Socrat.* quae sub *Xenophontis* nomine fertur §. 13. S.]

23. τοὺς πλησιοχώρους ἐπισκῆπτειν, κελύοντας) Sunt, quibus τοῖς πλησιοχώροις, siquidem ἐπισκῆπτειν in *Musis* tertium sibi nectit casum, allubescit. *Abreschius* verborum ordinem struit, κελύοντας ἐπισκῆπτειν τοὺς πλησιοχώρους προπέμπειν. *Επισκῆπτειν* *Hesychio* auctore esse προνοεῖσθαι: rogare itaque et monere, ut contermini sacra ulterius deducant. Certum est προπέμπειν σφία, videlicet ἱερά, de quibus proxime. *WESS.* — Miratus sum, nihil ad h. l. de constructione verbi ἐπισκῆπτειν a *Reiskio* in *Animadv.* adnotatum reperiri. Consultius fortasse facturum eram, si vulgatam scripturam, utut suspectam, constanti tamen librorum consensu comprobata, tenuissem. S.

27. τὰς Θρησας) Dederat Θρησας, uti *Sophocles Antig.* vs. 595. Θρησας πνοαῖς, et *Valer. Flacc.* II. 132. *Carasque* toris inducere *Thressas*. Aliorum Θρηκίας vel Θρηκίας firmare Θρηκίη τε Σάμος *Homeri* et Θρηκίος ξένος *Euripidis* posset, si quae necessitas. *WESS.*

29. ἰχούσας τὰ ἱερά) Mallem ex luculento Codicum iudicio θυούσας τὰ ἱερά: siquidem, quidquid in contrarium disputatur, ἰχούσας τὰ ἱερά scriptoris sententia respuit. *WESS.* — At, quo pacto scripturam hanc respuat Scriptoris sententia, id quidem nullo pacto me perspicere

profiteor. De ipsius verbi ἔχουσας h. l. significatu dubitari nonnihil potest. Quum sit notio verbi ἔχειν latissime patens, possit illud hic idem significare ac ἄγειν vel ἐπιτελεῖν, aut ἔρδειν: quam in partem *sacra faciunt* in versione posui. Sed rectius, puto, ἔχουσας τὰ ἱερά in eandem fere sententiam intelligemus atque φερούσας τὰ ἱερά l. 14. nempe *sacra manu tenentes* et in pompa gestantes. Quam in partem haud incommode Gronovius ait: „Nempe non secus ac „Athenis in sacris nonnullis *Κανηφόραι*, [*Κανηφόροι virgines*,] „sic apud Hyperboreos et Paeonas et Thracas *Καλαμηφόραι*.“ — immo *Καλαμηφόροι γυναῖκες*. S.

CAP. XXXIV. 1. Τῇσι δὲ παρθένοισι ταύτησι) Atque adeo quas Delii vocabant Ὑπερόχην et Λαοδίκην. Hic ab Herodoto secedunt Callimachus et Pausanias: hic quidem nupturas Deliorum puellas tradit comae dedicasse primitias nobilioribus illis Hecaërgae atque Opidi: collato Herod. c. 35. Pausaniae locum in Att. p. 104. primus emendavit P. Leopard. Em. lib. X. c. 24. iam tum suspicatus apud Herod. restituendum nomen Ἐκαίργην: idem aliis postea venit in mentem, probatum in primis Spanhemio de his puellis more suo docte notanti p. 503 et 504. Duabus tertiam adiungens, [vs. 292.] forsā ut versum impleret; Callimachus, his istum honorem a Deliis canit virginibus attributum; pueros vero Deliorum primam dedicasse lauriginem iuvenibus Hyperboreis, qui venerant olim puellarum comites: [vs. 296 seqq.] Ἦτοι Δηλιάδες μὲν, ὅτ' εὐτυχὴς ὕμναιος Ἦδεα κουράων μορμύσσεται, ἥλικα χαίτην Παρθενικαῖς παῖδες δὲ θείας τὸ πρῶτον ἰούλων Ἀρσενες ἡθίοισιν ἀπαρχόμενοι φέρουσιν: venustos versus ita legendos e Cod. msto docuit Clar. noster Ruhnken. in Epist. Crit. II. p. 35. [p. 163. ed. sec.] VALCK.

3. πρὸ γάμου) Male Valla haec verba inter vertendum (nam schedis eius afuisse non puto) neglexit: adesse enim ea oportet. De Megarensium puellis Pausanias solere ad Iphinoēs tumulum inferias προσφέρειν πρὸ γάμου καὶ ἀπαρχισθαι τῶν τριχῶν, καθὰ καὶ τῇ Ἐκαίργῃ καὶ Ὀπιδί (sic optime Camerarius) αἱ θυγατέρες ποτὲ ἀπεκείραντο αἱ Δηλίων, lib. I. c. 43. p. 104. Callimachus H. in Del. vs. 296. illud ipsum requirit. Porro οἱ δὲ παῖδες [lin. 4.] redierunt, ne αἱ μὲν solitariae starent. WESS.

CAP. XXXV. 1. καὶ τὴν Ἀργὴν) Bene inpetum Ἐκαίργην corrigentium repressit vir Celeb.; cui, si Λαοδίκης [lin. 4.] se probare potuisset nomen, amplior laus. Quanto equidem magis in his occupor, multa labantis humani ingenii et iudicii argumenta animadverto. Supra c. 33. Ὑπερόχην τε καὶ Λαοδίκην integram et illibatam Florentiae reliquerunt, et hic calami lapsus barbari quiddam cognomini Λαοδίκης adasperget? [Operarum errore Λαοδίκης est in nostra Var. Lect. ubi Λαοδίκης debuerant.] Cur tandem? Omnia profecto, quae de Hyperboreis prodita litteris, Graecam eorum sapiunt originem. Addo, *Clementem Alexandr.* Protrept. p. 39. Ὑπερόχην καὶ Λαοδίκην iunxisse, et Ἀργὴν praeceptatam esse ob consensionem tot manu exaratorum, ita et Ἀργὴς concorditer et ubique pingentium. WESS. — Ut in nomen Ἀργὴν vel Ἀργὴν consentiunt Herodotei libri omnes, sic apud *Callimachum*, *Pausaniam* aliosque, constanter Ἐκαίργην nominatur: unde *H. Stephanus* hanc scripturam ad *Herodoti* oram adnotavit, et sic apud *Herodotum* utique corrigendum cum *P. Leopardo Spanhemius* contendit. S.

3. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους πορευομένους) Referri hoc ad τοὺς πομπεύς, qui Deliis *Perpherees*, et *Hyperochen* et *Laodicen* debebit. Citius quidem *Arge* et *Opis* in *Delum*, sed in comitatu *Apollinis* et *Dianae*, pervenerunt. WESS. — Miror satis-ne perceperim Viri doctissimi mentem. Videtur πορευομένους illas intelligere *Hyperochen* et *Laodicen*: at *Herodoti* verba inspicienti haud obscurum videri debebat, πορευομένους ad *Argen* et *Opin* referri. Deinde, ut κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους de comilibus accipiamus, et grammatica ratio (nam μετὰ τῶν αὐτῶν etc. requireretur) et rerum expositarum nexus vetat. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρ. vulgo cum *Valla* intelligunt eorumdem hominum aetate: quam etiam in sententiam *Larcher*, dans le même siècle. At mihi planum atque perspicuum videbatur, hoc *Herodotum* dicere, *Argen* et *Opin* ex *Hyperboreis Delum* pervenisse, itinere per eosdem populos facto, per quos *Hyperochen* et *Laodicen* iter fecisse supra c. 33. scripserat. Caeterum tam in Graecis nostris, quam in Latinis, orationem commodius in hunc modum distinctam velim, καὶ τὴν Ἀργὴν καὶ τὴν Ὀπιν, ἐκείνας παρθένας, ἐξ Ὑπε-

βορῶν κατὰ τοὺς αὐτοὺς etc. *Argen quoque atque Opin, virgines; ex Hyperboreis itinere etc.* Nempe in Ὑπερβορίων ad πορευομένας et ad ἰφικίσθαι refertur: ἰούσας vero παρθένας ait illas, contra quam Hyperochē et Laodicem, quae prolem iam ediderant. S.

5. τῇ Εἰλειθυίᾳ) Non obliviscor *Hesychii Εἰληθυίας*, neque *Pausaniae Εἰληθυίας* lib. II. 5. a viris doctis cupide mutatas. Manet in *Callimacho* H. in Del. vs 132. καλεῖ μόνον Εἰληθυίαν, forte similem in modum formandum, quo H. in Iov. vs. 12. κεχημένον Εἰλειθυίης. Potuit in peregrinae vocis origine sonus variare; passim tamen *Homerus, Diodorus, Pausanias* illi adstipulantur, cui primae datae. Quod autem *Cl. Reiskius* ἀπὲρ ὠκυτόκιον [lin. 6.] ob acceleratum sive citum partum elegit, modo ὠκυτόκιον eo foret in usu, non spernerem. Belle novit, ὠκυτόκιον in medicamine ad maturandum partum sedem sibi vindicare, cui inconmodus hic locus. WESS.

10. Ὡλὴν ἀνὴρ Λυκίος) Ne hoc quidem praetermisit *Callim.* Del. vs. 304. Οἱ μὲν ὑπαεῖδουσι νόμον Λυκίῳ γέροντος, ὅν ται ἀπὸ Εἰάνθοιο θεοπρόπος ἤγαγεν Ὡλὴν. De eodem mulier *Delpha*, quae civibus hymnum condidit, *Boeo* apud *Pausan.* lib. X. [c. 5.] p. 810. Ὡλὴν θ' ἐς γένετο πρῶτος Φοῖβοιο προφάτας, Πρῶτός τ' ἀρχαίων ἐπέων τεκτῆναί' αἰοιδάν. De hymnis *Olenis* egerunt ill. *Spanhem.* ad *Call.* p. 509. et *I. A. Fabricius* *Bibl. Gr.* lib. I. c. 17. *Olene* recentior *Pamphus* *Atheniensibus* τοὺς ἀρχαιοτάτους ὕμνους ἐποίησεν, *Pausan.* VII. p. 577. eidem saepe laudatos, quos et suo seculo superstites a *Daducho* quodam *Attico Pausanias* accepisse se tradit legendos IX. p. 762. Sub *Orphei* nomine legit is hymnos, quos habemus superstites; atque in his merito versuum etiam miratur elegantiam. VALCK.

13. καὶ ἀγείροντας) Inprudenter ἐγείροντας *Th. Galeus.* Ἀγείρειν eorum est, qui stipem in speciem diis, reapse sibi, ut mos olim et nunc variis in locis, efflagitant. *Herodotus*, modo vitae *Homeri* auctor fuerit, c. 33. ἤδετο δὲ ταῦτα ἐν τῇ Σάμῳ -- ὅτε ἀγείροισεν ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος. *Abarim* *Hyperboreum* ἀγείροντα, et τὸν ἀγερθέντα ab illo χρυσὸν τῷ θεῷ repraesentat *Iamblichus* *Vit. Pyth.* Sect. 91. et 141. Sed vide *Cl. Ruhnkenium* ad *Timaei* *Λίξαις* p. 6. [p. 9 seqq. ed. sec.] WESS.

CAP. XXXVI. 2 seq. οὐ λέγω, λέγων ὡς τὸν etc.)

Ita solet. Mox c. 43. ἔλαγε, φάς τὰ etc. et V. 36. ἔφη λέγων: tum ἔφησε ἐν τοῖσι λόγοισι λέγων lib. VI. 137. Coniectura *Dissertationis Herodoteae* ὡς τὸν οἷστος περιέφερε - - οὐδὲν σιτεύμενον nondum displicet: ratam enim fabula habet, Abarim exhibens sagittā circum omnem terram vectum, nihilque comedentem, οἷστῳ ἐκχευόμενον, ποταμούς τε καὶ πελάγη καὶ τὰ ἄβυσθα διαβαίνειν, in *Iamblichi Vit. Pythag.* c. 19. et 28. *Himerius Biblioth. Photii* p. 1131. de eodem, ἀλλ' ἐπὶ πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν ἦλθεν ὁ Σκύθης ὑπὲρ τοῦ βέλους ὀχούμενος. Obstat suspicioni *Eustathius*; favet, quod olim scire non poteram, *Corn. de Pauw* ὡς τοῦτον οἷστος etc. legens. *WESS.* — At ipsum illud τὸν, pro αὐτὸν vel τοῦτον positum, ansam dedisse librariis videri debet, ut locum corrumpere, et οἷστος in οἷστών mutarent. S.

3. λέγων, ὡς τὸν οἷστών) Videri posset λέγων e praecedenti voce repetitum; neque tamen Homericam me latent, quibus uti poterunt vulgatae lectionis defensores. Vera mihi videtur *Wesselingii* correctio in *Diss. Herod.* posita p. 34. ὡς τὸν οἷστος περιέφερε κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν οὐδὲν σιτεύμενον. Praeter *Iamblichum*, insignem sane fabulatorem, de *Vit. Pyth.* Sect. 91. et 136. fabulam de *Abari* enarrat *Celsus* apud *Origenem* III. p. 129. vid. *H. Vales.* in notas *Mauss.* ad *Harpocr.* p. 206. *VALCK.*

4 seq. εἰ δὲ τίσι τινες Ὑπερβόρειοι ἄνθρωποι, εἰτὶ καὶ ὑπερνότιοι ἄλλοι.) Nonnihil immutata, tanquam σόφισμα repellit ridetque *Eratosthenes* in *Strabonis* lib. I. p. 106 seq. [p. 61 seq. ed. Cas.] *VALCK.* — *Eratosthenes* cavillo haec sugillans apud *Strab.* lib. I. p. 106. notatur propterea a *Casaubono*, Si Ὑπερβόρειοι sint, quod *Lycius Olen* apud *Pausaniam* prodidit, οἱ ὑπὲρ τὸν ἄνεμον οἰκοῦντες βορέαν, consecutio bene habebit. *Strabo* Hyperboreos τοὺς βορειοτάτους explicat, sive maxime boreales, non illi, quos *Herodotus* sibi proposuit. *WESS.* — Videtur „non illos“ scribere voluisse *Vir doctissimus*. Nec tamen *Strabonis* illa interpretatio contraria esse videtur notioni quam de Hyperboreis informatam *Herodotus* habuerat. Caeterum apud eundem *Strab.* l. c. pro vulgato λέγοι ἂν verissime γελοῖον corrigendum monuit *Tyrwhittus*, vir longe praestantissimus, cuius praematurum obitum etiam nunc, multos post annos, Graecae lugent Musae. S.

[6. περιόδους γράψαντες) Mox subiicit, ὡκεανόν τε ῥέοντα γράφουσι, et dein οἷη τις ἐστὶ ἐς γράφῃν: quibus locis cunctis γράφειν non tam de scribendo, quam de pingendo accipiendum haud incommode Gronov. monuit. Videtur tamen utraque simul notio hic obtinere: iam antiquitus enim et pingebant aut in aere exsculpebant tabulas geographicas, et scripto illas explicabant. Nos describendi verbo utramque simul notionem comprehendendi posse putavimus. S.]

9. ποιούντων ἴσην) Lege Gronovii, docte haec illustrantis, observationes. De terrae figura Eratosthenes, haec Nostrum innuens, ὅτι σφαιρείδης ἡ σύμπασα, οὐκ ὡς ἐκ τόρνου δι, in Strab. I. p. 83. [p. 48. D. ed. Cas.] ante quem non dissimilia Aristotel. Meteorol. II. 5. Quantum vero laboris et curae nostro aevo doctissimi et sollertissimi homines subierint, ut terrarum orbi sua figura et nobis constaret, multa solidaque eruditione V. Cl. Io. Lulofs c. 1. Introductionis ad Natur. et Mathem. Orbis terrae conspectum persecutus est. WESS.

[9. ποιούντων ἴσην) ποιούντων Gronovius idem ac ποιήσαντα valere existimavit, ut λεγόντων i. q. λεγίστων et similia: cuius rationem probans Wesselingius, eiusdem interpretationem in Notis propositam, Asiam quoque faciant Europae parem, in latina versione adoptavit. Mihi ποιούντων nil aliud nisi genitivus participii absolute positus esse videbatur, ad superius γελῶ referendus: rideo quum illi Asiam aequalem Europae faciunt. S.]

CAP. XXXVII. [1. ἈΣΙΗΝ Πέρσαι οἰκίουσιν) Quisquis et argumentum huius et sequentis capituli attentius consideraverit, et loca contulerit ad quae in Var. Lect. provocavimus, hunc vix dubitaturum existimo, intercidis in Musarum exemplis, quae ad nos pervenerunt, primum verbum Ἀσίην, a quo initium suae descriptionis trium terrarum universae partium fecisse Herodotum consentaneum est. Quin fortasse Ἀσίης τὸ μέγαν Πέρσαι οἰκίουσιν scripserat, aut aliquid tale. Certe, in hac Asiae descriptione, a Perside veluti lineam ducit versus septemtrionem; quem tractum quatuor habitare populos ait, Persas, Medos, Saspes, Colchos: dein, primum, regiones ab occidente illius tractus sitas enumerat, cap. 38. et 39. tum vero c. 40. ad eas, Herodot. T. V. P. II.

quae ab oriente sunt, progreditur, leviter quidem illas tangens, ac nonnisi *Indiam*, extremam versus orientem nominans, praetermissis interiectorum populorum nominibus. S.]

CAP. XXXVIII. 2. ἀπ' αὐτῆς) Praestaret ἀπ' αὐτῶν, quod et Cl. Pavio in opinionem venit. 'Απ' αὐτῆς spectare debet Pontum, sive mare boreale, in quod Phasis evolvitur. Ab eo vero minime procedunt duae ἀκταί, orae sive peninsulae, uti docte Is. Vossius ad *Scylacem*. [p. 6 seq. ed. Gron.] Persis, quae orarum altera, a mari australi, quod et Erythraeum, porrigebatur occidentem versus; a Phasi altera augebat originem, terminata partim ad Sigeum Troicum, tum ad promontorium Triopium, omnem complexa minorem, quam vocamus, *Asiam*. Quae clara cum sint in Scriptoris disputatione, propositum ἀπ' αὐτῶν h. e. θαλασσίων, aut, si mavis, ἰθιῶν, quae proxime memorabantur, non carere videtur ratione. WESS. — Vereor ne minime ex Scriptoris mente interpretatus ista sit Vir praestantissimus. Ἐνθεῦτεν δὲ, *Inde* vero, ait *Herodotus*, id est, ab illo inde terrarum tractu, qui per mediam *Asiam* a meridie ad septemtrionem porrigitur, (conf. paullo ante ad c. 37, 1. notata) quae est continens *Asiae* terra ac veluti medullarium: *inde*, inquam, versus occidentem, excurrunt ἀπ' αὐτῆς, ab hac continente *Asia*, ἀκταί διφάσαι, duae orae in mare porrectae, duae regiones ita in mare porrectae ut earum maior pars mari adluatur, adeoque duae veluti peninsulae. Harum una est *Asia minor*, in boreali parte a Phasi, in australi a Phoenicia in mare mediterraneum excurrens. Altera ora, ac veluti peninsula, incipit a Perside, maiorque eius pars in australe sive Erythraeum mare excurrit, eoque circumluitur, minor quaedam pars mediterraneum mare attingit. S.

6. ἡ αὐτὴ αὐτὴ ἀκτὴ ἀπὸ τοῦ Μαριανδρικοῦ κόλπου) Priorem *Asiae minoris* ἀκτὴν orsus a Phasi et tractu fuit boreali alterius initium ab austro sinuque Myriandrico, porrectae ad Triopium: haec attendenti apertissima. [At non duas *Asiae minoris* ἀκτὰς memorat *Herodotus*: sed universam minorem *Asiam* satis perspicue unam eandemque ἀκτὴν dicit.] Vossius tamen ad *Scylac.* p. 7. ἀπὸ τοῦ Μαριανδρικοῦ κόλπου, μέχρι τοῦ πρὸς Φοινίκην κειμένου: nec discrepat mul-

tum Pavii disputatio. Fefellit utrumque sinus corruptum nomen. Sinus Mariandynus, cui Sangarius amnis miscetur, apud Plinium Nat. Hist. lib. VI. 1. pars erat Ponti Euxini, adeoque ad boream Asiae, de qua sermo, ac nihil ad hanc descriptionem. Bene Stephanus Μυριανδρος, πόντις Συρίας πρὸς τῇ Φοινίκη. Additur τὸ κρητικόν, Μυριανδρικός κόλπος, hinc fortasse, cum sanitas loco manebat, repetitum. Quod ex scripto reposui, ab integritate propius abest, quam Μαρνανδύων Med.; Μυριανδρηνῶν Holstenii et Berkelii rein patefacit, non veram vocis scripturam. WESS. — Mariandynorum nomen, alibi passim ab Herodoto memoratum, decipit librarios; quorum alii longius, propius alii aberrarunt a vero, quod nos restituere auctori non dubitavimus. Myriandri urbis, ad Issicum sinum sitae, (quem eundem etiam Myriandricum sinum adpellatum fuisse consentaneum est) plures auctores fecere mentionem, Cellario laudati Geogr. Antiq. lib. III. c. 12. p. m. 409. In latina versione nostra ferri poterit Myriandrio quod ibi legitur; sed ad graeci nominis normam Myriandrico scriptum volueram. S.

[8. τίςτις τὰ ἐς θάλασσαν μέχρι etc.) Versus mare tendit usque ad etc. Abundans ille τὰ articulus eodem modo positus est atque paullo ante, τὰ πρὸς νότον et τὰ πρὸς βορρῆν. Quod mox ait; triginta illam terram populos habitare, horum plures sigillatim nominavit lib. I. c. 28. S.]

CAP. XXXIX. [1 et seqq. Ἡ δὲ δὴ ἐστίν: sc. ἀκρὴ. Vide paullo ante, ad c. 38, 2. Altera hac ora et ingenti veluti peninsula Asiae, a Perside usque ad Phoenicem excurrente, quae maiori ex parte mari Erythraeo [id est, australi, c. 37, 2. et II. 158, 18.] cingitur, partim vero secundum nostrum (i. e. mediterraneum) mare porrigitur, inter Persidem et Phoenicem tres regiones continentur, Assyria, quo nomine simul Babyloniam ab Herodoto comprehendi supra ad I. 102, 10. vidimus, Arabia, et Syria. Haec ora, ait l. 4 seq. desinit in sinum Arabicum; nempe interrupta est illo isthmo, qui sinum Arabicum a mediterraneo mari seiungit. Addit autem (lin. 5.) οὐ λέγουσα εἰ μὴ νόμῳ. Valla, quasi νόμῳ pro νόμῳ legisset, ista verba cum sequentibus iungens, sic vertit: etsi non desineret, nisi ob id quod Darius e Nilorivis in illum sinum induxit; ἀπροσδιονόως omnino. Portus, νόμον quidem divisionem intelligens, tamen in eandem

fere cum *Valla* sententiam: cum (alioqui, seu naturali situ, in eum) non desinat, nisi divisione; id est, nisi propter illam divisionem quam *Darius* fecit, qua rivos ex Nilo in illum sinum deduxit. Aliter *Gronovius*: desinitque non desinens, nisi iure, in sinum Arabicum etc. cuius versionem intactam *Wesselingius* reliquit, nec vel ipse vel *Valck.* vel *Reisk.* quidquam ad hunc locum notavit. Mireris tamen omnino quodnam illud ius sit, quo ista ora in Arabicum sinum desinat: magisque etiam *Larcherum* mireris, *νόμος* hic legem interpretari non dubitantem: et aboutit, mais seulement en vertu d'une loi, au golfe Arabique: neque, quam qualemve legem hic intelligere debeamus, explicantem. Atqui, quid sit quod verbis istis significatum voluerit *Herodotus*, satis ipse interpretatus esse videtur. De *Asiae* ora agitur: hanc revera non terminari in sinu Arabico ait: nempe, quo loco sinus Arabicus interiecto isthmo a mari mediterraneo seiungitur, ibi non desinit ora, sed pergit eadem ora ab altero sinus Arabici latere, et circum universam Africam continuatur; ita ut Africa, verum si quaeris, pars censi debet huius eiusdem alterius orae de qua agitur. In hunc quidem modum perspicue mentem suam ipse Scriptor noster cap. 41. explicare videtur. Itaque naturâ quidem, et re ipsa, non desinit illa ora in sinu Arabico, sed *νόμος* desinit, id est, ex usu recepto, opinione, et usu loquendi, quo *Asiam* in isthmo illo terminari vulgo intelligimus dicimusque, atque inde *Africae* esse initium statuimus, quae tertia orbis terrarum pars vulgo haberi solet. Quare *νόμος* eadem fere notione hic accipi debebit atque in illo pseudo-philosophorum nonnullorum dicto, honestum nihil *ὄν* esse, sed *νόμος*; valebitque *νόμος* idem ac *τῷ νόμῳ* apud Nostrum II. 17, 7. IV. 45, 28. (Conf. *Heindorf* ad *Plat. Phaedr.* c. 13. p. 231. e.) De fossa, quam *Darius* e Nilo in Arabicum sinum duxit, dictum est lib. II. c. 158. cuius fossae h. l. nonnisi obiter mentionem facit Scriptor; puto, quò clarius significet quem nam sinum Arabicum hic dicat; quandoquidem alter sinus, qui *Persicus* vulgo nominatur, perinde etiam *Arabicus sinus* dici potuerit. S.]

CAP. XL. 2. καὶ Σαπειρώ) Passim in libris *Σαπείρας*. *Apollonii Rhod.* II. 397. et *Stephani Byz.* *Σαπείρας* nomine conveniunt, situs aliquantum discrepat. [Mireris

vero, in eodem argumento paulo ante (cap. 37, 4.) Σάπτις et Σασπείρων, praeferentem *Wess.* et nunc Σαπίρων tenentem. Conf. I. 104, 5. et Var. Lect. ad I. 110, 11.] In omni autem hac Herodotea disquisitione Ἐρυθρὴ θάλασσα varia est notione: modo *Oceano australi*, nunc *sinui Persico* aut etiam *Arabico* pro vario regionum habitu convenit; neque inconmode, cum sinus ambo mari isti iungantur et eius sint divergia et partes. Qui maritimam superioris Asiae Arabiaeque oram bene callent, non adhaerescunt. *WESS.* — Ἐρυθρὴν θάλασσαν universum mare vocat Noster quod *Asiae* a meridie est cum duobus sinibus, Persico et Arabico. Vide supra, ad c. 39, 1. *S.*

[5 seq. Ἀράξης ποταμός, ῥέων πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα) Incredible est quo pacto *Vallae* versionem, qui contra solem orientem fluit, absque notatione intactam relinquere doctissimi Viri potuerint: quos etiam *Larcherus* secutus, qui prend son cours vers le soleil levant, scribit. *Herodoti* hunc *Araxen* ab oriente in *Caspium* mare influere, adeoque non contra solem fluere orientem, vel ex hoc ipso loco intelligi potuerat. Caeterum vide quae de *Herodoti* hoc *Araxe*, qui aliis *Jaxartes* est, ad I. 202, 16. monuimus. *S.*]

CAP. XLI. [1. Ἡ δὲ Λιβύη ἐν τῇ ἀκτῇ ἐτέρῃ ἐστὶ.) Vide ad cap. 39, 1 et seqq. notata. *S.*]

3. ἡ ἀκτὴ αὕτη στενὴ ἐστὶ) Vitio humani ingenii contingit, ut omnibus eadem raro placeant. Spectantur res diversis modis et variante animi inclinatione. Mihi, quod rediit, verissimum, alii aliud. Sequitur continuo, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ στενοῦ τούτου: ubi vero illud, verum ni fuerit vulgatum? Supra lib. II. c. 158. de eoipse isthmo, τῇ ἔλαχιστόν ἐστι καὶ συντομώτατον ἐν τῇς βορείης θαλάσσης ὑπερβῆναι ἐς τὴν νοτίην, quod brevissimum et maxime compendiarium spatium, plane uti hic, *stadiorum mille*. Non excito *Plinium* lib. II. 68. quo hanc ipsam in rem usus est *Is. Casaubonus* ad *Strabon.* I. p. 114. [p. 65. ed. Cas.] neque dissimulo *Mediceum* αὕτη ἐστὶ ἢ ἐστὶ, iam est, qua est, nihil coloris ducere posse e c. 50. huius libri. Verum propere hinc discedo. *WESS.*

CAP. XLII. [4. μήκει μὲν γὰρ παρ' ἀμφοτέραις παρῆκει ἢ Εὐρώπῃ) Parum adcurate *Larcher*: en sa longueur elle surpasse les deux autres parties: et sic iterum c. 45, *Debue-*

rat; en sa longueur elle s'étend le long des deux autres. Nemppe quiddid terrarum ultra Caspium mare et Araxem fluvium est, quam nos septemtrionalem Asiam nominare consuevimus, id ex Herodoti ratione Europae accensebatur. conf. c. 40, 4 seq. Quod adiiicit, εὔρος δὲ περί οὐδὲ συμβαλλεῖν ἄξιν φαίνεται μοι εἶναι, Reizius, in argumento huius capitis, ne conicere quidem licet. At conicere, est συμβαλλεσθαι verbo medio: sententia Scriptoris videtur esse, ne dignam quidem iudico quae cum Asia atque Africa conferatur. Caeterum συμβαλλεῖν fortasse, praesenti tempore, scripserat auctor: sicuti συμβαλλόμενος I. 68, 16 et 21. et alibi, a ionico themate συμβαλλέω. S.]

6. δημοὶ ἰωῦτην) Mirum ni scripserit, more veterum suoque, Λιβύη μὲν γὰρ δημοὶ ἰοῦσα περιβήτορ: id est εἰαυτὴν οὔσαν. In eundem sensum infra capienda ista: [in fine huius cap.] αὕτη ἐγνώσθη τὸ πρῶτον, nempe περιβήτορ ἰοῦσα. Δημοῦν hac adhibetur structura Sophocli, Ai. vs. 471. δηλώσω - - - γηγῶς. Antig. vs. 20. Τί δ' ἔστι; δημοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος. Ἐδήλωσε τῶν νόμων καταφρονῶν Alcibiades, Andocidi p. 30, 44. Ἰδήλωσαν οὐ θελήσαντες, Pausan. III. p. 216. δῆλον ἐποίησαν ὑπεραχθισθέντες, Herodot. VI. 21. VALCK. — Pronomen ἰωῦτην communi consensu tuentur libri omnes; nec, cur sollicitetur, satis caussae subest: immo vero, quando in tali dictione abest pronomen, fuerit illud ad sententiam subintelligendum. S.

11. Φοίνικας ἄνδρας) Phoenices, ubi maritimam Syriae oram occupant, ναυτιλῆσι μακρῆσι ἐπιτίθεσθαι scripsit lib. I. c. 1. An statim ex sinu Arabico, unde digressi erant, in Oceanum australem et Atlanticum, merito dubitatur. Quam vero Salomoni, Iudaeorum regi, in nobili navigatione ex eo sinu operam praestiterant I. Reg. ix, 27. eandem aliis et regi Aegypto addixerunt, usu maritimae peregrinationis exercitati. His ergo debetur et regi Neconi Africa primum circumnavigata; quam multis post seculis Lusitani diversiore progressu feliciter cognoverunt mari ferme circumfluam. WESS.

CAP. XLIII. 1. Καρχηδόνιοι εἰσι οἱ λέγοντες) Ex hariolatione Cl. Παῦς οἱ πλέοντες: Carthaginienses enim similibus defunctos navigationibus tentasse oras Africae, Atlantico mari adspersas: de Sataspae nihil eos novisse.

Quae docti viri coniectura habet, quo se commendet. Aliud Nic. Abramus, Phari Vet. Test. lib. III. p. 92. *μετὰ δὲ Καρχηδόνιοι* etc. sine commate legens vertensque, postea quidem Carthaginienses, ut quidem ipsi dicunt: praestitisse nimirum se, quod Sataspes navigando haud absolverat. Quae verbis istis indicari, dubito vehementer. Hannonem a Gadibus ad fines Arabiae circumvectum Plinius tradit lib. II. 67. an ante Herodoti aetatem, necdum certum. Et quid impedit, cur Poeni inaudire de frustraneo Sataspis conatu nihil potuerint, Xerxi foederibus iuncti, et mercandi studio ad omnia, uti solent, circumspecti? Saepe praeterea narrationes Carthaginensium advocantur in Libyae rebus c. 195. 196. WESS. — Post *ἀγῶντις* Vir doctissimus cum superioribus Editoribus nonnisi levissime incidens orationem, ab auctoris mente aberravit: et, quod mirari subiit, absurdam Gronovii versionem, *Secundo loco (Carthaginienses sunt qui dicunt) postquam Sataspes - - - Africam non circumnavigavit* etc. verbotenus repraesentavit. Nec vero melior Vallae erat interpretatio. Reizius, interposita post *ἀγῶντις* paullo fortiore distinctione, omnia plana reddidit. Sententia eadem, quam Pavius, referente Wesselingio, proposuerat; sed nulla in verbis novatione opus est. Postquam dixit, *οὕτω μὲν αὐτὴ ἐγνώσθη τὸ πρῶτον*, nempe *περίβητος ἰούσα*, (conf. Valck. ad c. 42, 6.) in hunc modum pergit: *Μετὰ δὲ, Postea (post illam Phoenicum navigationem) Carthaginienses dicunt; scilicet, cognovisse se circumflam esse Africam: nam (hoc suo nomine, non Carthaginensium verbis, adiicit Herodotus) Sataspes quidem non circumnavigavit Africam, ad hoc licet missus. S.*

17. τῷ ὀνόματι Σολόεις) Sic scripserat lib. II. 32. *Σολόεντα ἄκραν αὐτὴ Λιβυκὴν ἀπρωτήριον* Hanno et Scylax in Periplus, *πύματος Σολόεντα* Crinagoras in Epigrammate, de quo D'Orvillius ad Chariton. p. 424. et Reiskius in Anthol. p. 188. [Analect. Brunck. T. II. p. 145. num. xxi.] Ceterum memoria Posidonium decepit, ex Herodoto, a Dario missos *τελέσαι τὸν περίπλου* Africae, asseverantem in Strabon. lib. II. p. 155. [p. 98. ed. Cas.] Tale hic nihil. WESS.

20. ἀπικόμενος παρὰ βασιλέα) *ἰς βασιλέα* quod nobis emsto Galeus obtulit, si dant plures, fortasse tanquam rarius probandum videretur; *ἰς* aliquoties adhibuit in

talibus Herod. Ut verum tamen fatear, ne loci quidem unius recordor, in quo legatur ἀφικέσθαι εἰς τινά, cui plurima sunt ad manum, in quibus ἐλθεῖν et εἰσελθεῖν εἰς τινά. [conf. Reiz. de Prosod. p. 11. et 56 seq. ed. Wolf.] Paulo post [lin. 23.] duabus fortasse literis repetitis scribi commode posset; οἱ, ὅπως ὥς σφεας καταγοιάτο τῇ νηϊ, φεύγεσκον πρὸς τὰ οὖρα. [At novationem nec res postulat, et mssii recusant.] Deinceps [lin. 25.] quia εἰσεσθαι etiam frequentatur Herodoto, εἰσεῖν non adhibetur ab antiquis, veram pæne lectionem coniectando fueram adsequutus, corrigens, αὐτοὶ δὲ ἀδικεῖν οὐδὲν ἐπιόντες, memor Herod. V. c. 74. εἰσίνοντο ἐπιόντες χώρους τῆς Ἀρτικῆς. Itaque laetus excepi quam Diss. Herod. p. 167. subministravit Codicum lectionem, εἰσίνοντες, πρόβατα δὲ μούνα: hoc aptius respondet ad πόλιας: χώρας ἐπελθεῖν et ἐπεῖναι χώρους adhibentur. VALCK.

24 seq. ἀδικεῖν οὐδὲν εἰσίνοντες, πρόβατα etc.) Multum meo iudicio ex membranis potius, ἀδικεῖν οὐδὲν εἰσίνοντες, πρόβατα δὲ μούνα: ipsos urbes ingressos nihil iniuriosum patrasse, pecora duntaxat inde accepisse. Plenior ita oratio, superfluo et insueto εἰσίνοντες in posterum caritura. Utcunque ea super codicum lectione statuetur, non recusabitur iisdem e schedis [lin. 27.] αἴτιον τόδε ἔλεγε, caussam hanc dicebat Sataspes: huius enim ad regem sermo. Caussam, quam Xerxi non probavit, dederunt venti, ex oriente ad constitutum isthic flantes, et navis praepedientes cursum ex probabili Marshami et Palmerii sententia. WESS.

27. αἴτιον τόδε ἔλεγετο) Hanc caussam afferebat, Valla: legit itaque αἴτιον τόδε ἔλεγε, nempe Sataspes. Sequens τὸ peperisse potuit ἔλεγετο. In proximis [lin. 28.] pro Εἰρήνης δὲ οἱ οὐ συγγινώσκων, collatis Vallae Latinis, hunc Xerxes negans locutum vera, Io. le Febvre suspicabatur scribendum, Εἰρήνης δὲ δν (pro αὐτὸν vel ἐκεῖνον) οὐ συγγινώσκων λέγειν ἀληθεία: in iuvene praesertim huius seculi Gallo conatum laudo: οἱ minus in his commodum esse fatendum etiam illi, cui Herodoteus est exploratus usus verbi: συγγινόντες ἀδικῆσαι, συγγινόντες πρίειν σε δίκαια, et similia, dantur apud hunc plurima; a quibus illud distat lib. V. c. 91. συγγινώσκομεν, αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσανσι ὀρθῶς: in quibus etiam scribi potuisset οὐ ποιήσαντες ὀρθῶς, sub qua duplici structura idem significans adhibetur συνειδέναι. Diphili versus est: Συνειδόθ

αὐτῷ Φαῦλα διαπεπραγμένῳ. *Quinctilian. Inst. Or. III. 6. Non sustineo esse conscius mihi dissimulanti. Sophocles: Ἡ δεινὸν ἄρ' ἦν, ἥνικ' ἄν τις ἰσθλὸς ὦν Αὐτῷ συνείδη.* Herodoteo verbo *Lysias p. 164. συνέγνωσαν αὐτοὶ σφισιν ὡς ἡδμνηκότες.* VALCK. — At nec male dicitur quoque συγγινώσκειν τινί, *adsentiri alteri.* Sic quidem VII. 12, 10. συγγινώσμενός τοι, *qui tibi adsensurus est: qua ex notione fluxit illa ignoscendi. S.*

34. ἐκὼν ἐπιλήθουμαι) *Arch. codex ἐπιλήσσομαι, quod non deterius: in re simili, cuius auctoris mentio posteris minus fuisset honorifica, considerate Herod. I. 51. τῶν τῆς Δελφῶν, — τοῦ ἐπιστάμενος τὸ οὐνομα οὐκ ἐπιμνήσομαι. Lib. II. c. 123. τῶν (Graecorum) ἐγὼ εἰδὼς τὰ οὐνόματα οὐ γράφω.* Similiter in sacris arcano silentio tegendis *Pausan. II. p. 117. τὸν δὲ λόγον ἐπιστάμενος οὐ γράφω. lib. I. p. 71. λεγόμενον καὶ ἄλλων λόγον εἰδὼς ὑπερβήσομαι.* VALCK. — Ut hic, similiter III. 75, 5. ἐκὼν ἐπελήθετο: et τῶν ἐντολέων μεμνημένος ἐπελανθάνετο III. 147, 6. Absurdum τατίσχε, quod pro κατίσχε in nostrum se insinuavit exemplum, aequus facile corrigit Lector. S.

CAP. XLIV. [6. Σκύλακα ἄνδρα Καρυανδέα) *Superest hodieque Scylacis Caryandensis Περίπλους τῆς θαλάσσης τῆς οἰκουμένης Εὐρώπης, καὶ Ἀσίας καὶ Λυβίας: quod opus quidem iuniori cuidam Scylaci Vossius-et Dodwellus tribuunt; sed eidem prisco itineratori, quem Herodotus hic nominat, post Fabricium Biblioth. Graec. lib. IV. c. 2. sect. 6. merito (ut videtur) vindicavit doctissimus De Sainte-Croix singulari commentatione in Actis Acad. Inscript. T. XLII. p. 350. et seqq. inserta. S.]*

6 seq. ἐκ Κασπατύρου τε πόλιος καὶ τῆς Πακτυϊκῆς γῆς) *Vitiosum Arch. Κασπάπυρος accedit quodammodo ad Hecataei ap. Steph. Κασπάπυρος. [In scripturam Κασπατ. apud Nostrium III. 102, 1. consentiebant libri omnes.] Situs urbis et regionis Pactyicae certo non potest finiri. Hecataei πόλις erat Γανδαρικῇ. Gandarii in extimis Persarum locantur finibus, contermini Sogdis Bactriisque lib. III. 91. VII. 66. Quorum si Caspatyrus fuit, ab Indo, sicuti hic innuitur, afuisse non videtur. Excusari certe H. Dodwellus nequit, urbem Gangi adponens, ipsumque Herodoti Indum Dissert. de Scylace c. 1. et Gangem confundens. Amnium enim solus Indus praeter Nilum, ex priscorum sententia, crosodilos alebat: sic Noster, et, quem in examine*

Dissert. Dodwelli optime Iac. Gronovius excitavit, *Arrianus* 'Αναβ. lib. VI. 1. cui testis accedere opportunus poterit *Pausanias* IV. 30. Iure propterea Gronovius pro Indo consistit. Nam *Th. Hyde* divinatio in Argumento c. 23. Relig. Veter. Persar. κατὰ ποταμὸν, quo secundo *Scylax* et comites in mare devenerunt, Hydaspem signare, in Zaradrum influentem, qui se Indo, cuius ostia erant exploranda, miscet, dubiae admodum et fallacis est fidei. WESS. — De *Caspatyro* urbe et *Pactyica* regione consuli digna sunt quae commodè collegit disputavitque *Lareher* in Indice Geographico ad *Herodot.* p. 102. et 401 seqq. ubi *Rennelli* etiam Viri clariss. examinavit sententiam. *Heeren* in opere saepius laudato T. I. p. 389. et 405. urbem regionemque *Cabul* intelligit, Persiae finitimam; quem vero *Indum* fluvium huc nominat *Herodotus*, *Gureum* intelligit (hodie *Kameh*) ab occidente in *Indum* proprie nominatum influentem. S.

14-16. οὕτω καὶ τῆς Ἀσίης etc.) Receptum antea οὕτως tueri se nequit: schedae melius. Sequentia habent quid scabri, et varie tentantur. Praetuli ex Codicibus ὁμοία παρεχομένη, videlicet Ἀσίη. Non quidem συντάξεως procedit ordo, cuius in hoc et aliis veterum ratio non semper ducitur: utut est, puto de scabritie non nihil deminutum. Maioris momenti coniectura Ampl. est *Bouherii*, fini huius periodi complura ex secuturis [cap. 45. lin. 6 seqq.] nectentis, hunc in modum, ὁμοία παρεχομένη τῇ Λιβύῃ καὶ αὐρίσματα αὐτῇ Νεῖλος τε ὁ Αἰγύπτιος — — τὰ Κιμμέρια λέγουσι. De Asia haec, quod verissimum, cuncta scribi: ubi nunc sunt, orationis nexum scindere et turbare, cui, istis in hunc locum migrantibus, apta copulatio et adhaesio. Mihi, tametsi *Procopii* aevo eadem, quae in msstis et editis, series, inventum non videtur inconcinnum. Vide *Bouher.* Diss. *Herodot.* c. 18. p. 119. WESS. — Copiosius de hoc loco, et de ista praesertim scriptura παρεχομένη, in *Var. Lect.* disputavi; ubi in hoc ipso, quod codicum nonnullorum auctoritate a *Wess.* vulgatum est, acquievi. Et παρεχομένη quidem, quod olim vulgabatur, nullis utique machinis defendi potest: verum tamen illud ipsum etiam παρεχομένη, ad τὰ τῆς Ἀσίης relatum, nimis durum et insolens debet videri. Ac ne παρεχόμενα quidem, si vel maxime codex

aliquis hoc daret, satis placere posset: agitur enim hic non tam de rebus quas quaeque terra exhibet aut praefert, quam de terrarum circuitu, et quousque quaeque porrigatur; nec ex professo commemoravit Scriptor res quas Asia pariter atque Libya gignet, nisi quod obiter crocodilorum mentionem fecit, quos Indum pariter atque Nilum alere dixit. Quare iterum iterumque relegenti mihi hunc locum perquam probabile videtur, sic scriptum oportuisse: *οὕτω καὶ τῆς Ἀσίας, πλὴν --- ἀνίσχοντα, τὰ ἄλλα ἀνίσχοντα ὁμοῖά περ ἔχοντι τῇ Λιβύῃ*: ita Asiae --- reliqua explorata sunt, pariter certe atque contigua Libya. Nam, quod iam antea monuerat, (c. 39, 5. et 42, 6.) contiguam esse Asiae Libyam, id statim c. 45, 6. iterum urget, unam esse continuam terram; itaque nil caussae fuisse, cur tres, veluti distinctae et a se invicem seiunctae, terrae statuerentur. Qua notione *παρεχόμενη τῇ Λιβύῃ* Reizius scripserit, non habeo dicere. Quod autem ad ista verba (c. 45, 6 seqq.) adinet, *καὶ οὐρίσματα αὐτῇ etc.* quae cum extremis huius capitis iuncta Buherius voluit; istud *αὐτῇ* non ad Asiam refertur, sed ad universam terram, quae quum una atque continua sit, (*γῆ μία τοῦτα*) mirum sibi videri ait Herodotus, cur tribus nominibus illa distinguatur, quasi tres essent terrae, Nilo et Phasi aut Tanai fluviiis determinatae; videturque hoc significare: quum tres, quae vulgo nominantur terrae partes, non sint interiecto mari usquequaque a se invicem seiunctae, debebat una continens universa terra censi; sin maiorum quorundam fluminum cursus satis caussae est cur terra in partes divisa statuatur, multo plures quam tres partes fuisse numerandas. S.

CAP. XLV. [3 seq. Quod ait, *μήκτι --- παρ' ἀμφοτέρως παρήκοντα*, conf. c. 42, 4. ibique not. Tum de his, quae proxime insequuntur, *μὴ τοῦτον γῆ etc.* vide modo ad c. 44, 14-16. notata. S.]

8. *Ταναιν ποταμὸν τὸν Μαίητην*) Tanain Maeotam explicant ut Phasin Colchum, quod ex hoc Maeotarum tractu labatur. At discrepat causa; Tanais influit in Maeotin paludem, longe supra eam lacu erumpens. Fuit olim, quae eiusdem Bouherii suspicio, *τὴν Μαίητην*, seu verius *καὶ τὴν Μαίητην*. Vallae Latina huc vergunt, et liquidissime (quod viz

Ampl. non vidit) *Procopius* Bell. Goth. lib. IV. 6. *Herodotea* exscribens, οἱ δὲ Ταναῖν ποταμὸν, καὶ Μαιώτιν καὶ Πορθμ. Qui cum Μαιώτιν adpellat, suo utitur more, ut Ionico Noster. Vide c. 20. WESS. — Potuit suo arbitrato *Procopius*, sicut et *Valla*, *Macotidem* paludem hic intelligere. At, quum in τὸν Μαιώτην consentiant libri, nihil profecto impedit quo minus intelligamus *Macoticum fluvium* hic dici *Tanaïm*, (i. e. qui per Macotarum fines decurrit) quemadmodum Νεῖλος ὁ Αἰγυπτίος nominatur, et Φάσις ὁ Κόλλυος. S.

9. Πορθμῆϊα τὰ Κιμμέρια) De *Porthmii Cimmeriis* vide supra c. 12. WESS.

11 seqq. ἐπὶ Λιβύης --- γυναικὸς αὐτόχθονος) *Iovis* ex *Epapho* neptis *Isocrati* Laud. Busir. p. 223. Mox [lin. 13.] *Eustath.* ἀπὸ τῆς Προμηθ. μητρός: cui in Asia, *Promethei* matre, *Apollodorus* Bibl. I. 2, 3. et Schol. *Apollonii* Rh. I. 444. adstipulantur. *Herodoti* alia sententia, quae et in *Stephani Byz.* Ἀσία. Est *Eustathius* in his paullo audacior, etiam [lin. 15.] ἐπὶ Ἀσίῳ, τοῦ Ἄττυος. [pro Κότυος, quod habet *Herodot.*] Fuit *Manis* filius *Atys* I. 94. quem praeter et *Cotyn* genuit, indice *Etymol.* in Ἀσίῳ, et, cuius auctoritas excellentior, *Dionysio Halic.* lib. I. Ant. R. p. 21. Vide *H. Vales.* ad *Nicol. Damasc.* p. 68. Utique imprudenter in *Eustathii* partes *Ampl. Bouherius* Diss. *Herod.* c. 5. transiit. WESS.

15 seq. ἐπὶ Ἀσίῳ, τοῦ Κότυος, τοῦ Μάνειω) Non alibi Κότυος fit apud *Herod.* mentio; quod nomen, in antiqua Ed. *Vallae* versionis omissum, primo quidem adspectu potius videtur Thracicum: Ἄττυς certo nomen est *Lydiae*; praeter Regem, sic *Croesi* filium nominat *Herod.* et patrem ditissimi illius *Pythii*, tempore *Xerxis* nobilitati. Accedit ad haec, *Lydiaca* narrantem *Herodotum* lib. I. c. 94. (non sanequam ex *Xantho Lydo*, quod *Galeus* putabat; quippe qui οὔτε Τυρρηνὸν ὠνόμακεν οὐδαμοῦ τῆς γραφῆς, διπλάστην Λυδῶν, οὔτε ἀποικίαν Μηδῶν εἰς Ἰταλίαν κατασχοῦσαν ἐπίσταται, teste *Dionys.* *Halic.* Ant. Rom. I. p. 22, 15.) *Herodotum*, inquam, non ut hic *Mani* filium dare Κότυν, sed Ἄττυν: ἐπὶ Ἄττυος, τοῦ Μάνειω, βασιλῆος. Tandem Ἀσίῳ, τοῦ Ἄττυος, hic legisse videtur *Eustathius*; cuius ista extant ad *Dionysii* *Perieg.* vs. 270. Ἡρόδοτος δὲ φησι τὰ τρία τῆς γῆς τμήματα ἐπωνομίαις ἔχειν γυναικῶν. --- Λυκόφρων δὲ οὕχ οὕτως, ἀλλὰ ἀπὸ

Ἀσίῃς τοῦ Ἄττος καλεῖσθαι φησιν αὐτὴν· αὐτὸ οὐ καὶ ἐν Σάρδεσι
 Φυλὴ τις καλεῖται Ἀσία; imo καλεῖται Ἀσιάς: sunt enim et
 postrema Herodoteis vicina: ἀπὸ τῆς καὶ τὴν ἐν Σάρδεσι Φυλὴν
 κεκλῆσθαι Ἀσιάδα. Hoc minime cunctanter statuo, in his
 Eustathianis nomina Herodoti et Lycophronis esse transpo-
 nenda: Herodotea sunt, quae tribuuntur Lycophroni; quae
 Herodoto, sunt sine dubio Lycophronis, quodque bene ob-
 servavit accuratissimus Editor Ed. Twaites, ab ipso Eusta-
 thio huic, velut auctori, contributa ad vs. 620. ubi legitur
 etiam ἀπὸ Ἀσίῃς, τοῦ Ἄττος. Tandem pro Ἀσίῃς scriben-
 dum ut apud Herod. Ἀσίῃ. Forma vulgari dare quoque
 potuerat Ἀσίῃ: *Asias* enim, Ἀσίας, Ἀσίῃς, Ionice flectitur
 Ἀσίης, Ἀσίῃ. Atque ob has forte rationes videri posset
 hoc in loco Herodoti nomen Κόττος, in illud Ἄττος conver-
 tendum. Ille tamen ego, qui toties in Herodoto levioribus
 de caussis forte suspicax perhibebor et novator, hic nihil
 novandum iudico servandumque Κόττος, nomen. Primum
Asian Cotyis filium dictum veteribus legerat Eustath. in
 Iliad. β. p. 192, 51. τὸν μὲν Ἀσίαν Κόττος ἰστοροῦσιν νῖόν. Dein-
 de multo plus habet ponderis auctoritas Dionysii Halic.
 Ant. Rom. I. p. 21. scribentis, Τυρρηνὸν dici quintum a Iove;
 Iovis enim filium *Manen* primum istius fuisse regionis
 Regem: ταύτου δὲ γεννηθῆναι Κόττον· τῷ δὲ Κόττῳ δύο γενέσθαι
 παῖδας Ἀσίην καὶ Ἄττον· ἐκ δὲ Ἄττος Λυδὸν Φῶναι καὶ Τυρρηνόν,
 quorum hic cum colonis in Italiam abierit; ille manserit
 regni paterni haeres: de Attyë, huiusque duobus filiis
Lydo Tyrrhenoque paria scribit Strabo V. p. 335. c. [p. 219.
 ed. Cas.] Utrumque dedit et Attyi filium Herodotus; solum
 quidem memorans duntaxat Τυρσηνόν, I. 94. sed et memi-
 nit Λυδοῦ τοῦ Ἄττος, I. 7. VII. 74. a quo Maeones traxerint
Lydorum nomen. Xanthus *Lydus*, cui credendum potius in
 rebus patriis, quam Graecis recentioribus, Tyrrhenum
 prorsus ignorans, Ἄττος παῖδας γενέσθαι λέγει Λυδὸν καὶ Τόρρη-
 βον. Ut regionibus urbibusque dare possent conditores, no-
 mina Graeci plurima sunt commenti. VALCK. — Con-
 fer Creuzeri Fragm. Veterum Historicor. p. 153 seq. S.

17. ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς Προμηθεὸς Ἀσίης) Ista quidem verba,
 si sunt, ut esse videbuntur, Herodoti, signis saltem tan-
 quam παρενθήκη sunt a vicinis separanda. Haec sola si de-
 disset, per *Asiam* Promethei, filiam, uxorem, an matrem

intellexisset, maneret incertum; sed paulo superius uxorem dixit Promethei, quam cum aliis matrem habuit *Lyceophon*, Cass. vs. 1412. Οὐ μὲν ὑπάρχει γ' ἡ *πιμυθίως τοκάς*. Schol. ἡ *Ἀσία* *Ἀσίας γὰρ καὶ Ἰαπετοῦ Προμηθεὺς καὶ Ἐπιμηθεὺς*. vid. Doctiss. Twaibes ad *Eustath.* l. c. et ad vs. 620. VALCK.

21. ἀπὸ τῆς *Τυρίνης*) Hoc verius ob lib. I. 2. et matrum decretum. Non nego *Syriam* potuisse *Europam* dici. Quaeritur de *Herodoti* manu, cuius prudens de matronae nomine observatio. Notae sunt coniecturae S. Bocharti, super *Libyae*, *Asiae* et *Europae* titulis ex Phoenicum lingua elegantes, lib. IV. Chanaan. c. 33. WESS.

CAP. XLVI. 4. ἔχοντες προβαλίσθαι) Nulla hic comparatio: [nempe comparare in vers. lat. posuit Gronovius: rectius *Valla*, proferre.] negat se habere huius orae nationem, quam producat et in medio collocet: id προβαλίσθαι, quo modo manu exarati libri, e quibus si qui velint ἀνδρα λόγιμον οἶδαμεν λεγόμενον, non obluctabor. Nihil in Codicibus magis obvium, quam λόγιμον et λόγιον, λεγόμενον ac γινόμενον convertere, sicuti lib. II. 5. et IV. 13. [sed bene habet vulgatum.] De *Scytharum* sapientia multi nimis praeclare: σοφίη prudens est sollertia, qualis lib. III. 127., qua semet bello temere lacescentes, veluti *Cyrum*, impunitos haud dimittebant; quaque, si nolint inveniri, deprehendi nequeant, quod *Dario* usu venit. Alioqui barbari moribus omnique disciplina; bene Noster, τὰ μὲν τοι ἄλλα οὐκ ἄγαμαι. WESS.

5. πάρεξ τοῦ *Σκυθικοῦ ἔθνους*) Olim vacula mihi πάρεξ sic visa fuerat transponenda, ut legeretur: οὔτε ἀνδρα λόγιμον οἶδαμεν γινόμενον ἐκ τοῦ *Σκυθικοῦ ἔθνους* πάρεξ *Ἀναχάρσιος*. Quum vero consideratius ad vulgata haec exigerem *Eustathii* ad *Dionys.* vs. 669., ex *Herodoto* narrantis ὅτι ὁ *Εὐξείνιος* παρέχεται ἔθνη ἀμαθίστατα, καὶ ἐξ οὐδενὸς τῶν ἐντὸς τοῦ Πόντου ἀνδρῶν ἠλλόγιμος λέγεται, πάρεξ τοῦ *Σκυθικοῦ*, ἔθεν ὁ *Ἀναχάρσις*, coepi animadvertere nihil in istis esse quod mutari deberet. Si scripsisset, πάρεξ *Ἀναχάρσιος*, καὶ τοῦ *Σκυθικοῦ ἔθνους*, figura hic obtineret, quam *Χιασμόν* vocant *Grammatici*, multis explicitam *Eustathio* ad *Hom. Iliad.* γ'. 108. Οἷσσι δ' ἄρν', ἴτριν λευκὸν, ἴτριν δὲ μέλαιναν, Γῇ τε καὶ Ἥλῳ. Ista nativam haberent perspicuitatem sic scripta: οἷσσι ἄρνι δύο, λευκὸν καὶ μέλαινον, Ἥλῳ καὶ Γῇ, ut sua sibi singula subiiciant.

tur velut in τετραγώνῃ καταγραφῇ. Ad hanc normam Herod. hic primum duo ponit diversa; prius, οὔτε γὰρ ἕνός τῶν ἑνὸς τοῦ Πόντου οὐδὲν ἔχομεν προβαλίσθαι (sic masti) σφίσι περὶ: alterum, οὔτε ἄνδρα λόγιμον οἶδαμεν λεγόμενον. Tum duo diversa sequuntur: prioris membri haec est exceptio, παρὲς τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνος: haec, alterius, παρὲς Ἀναχάρσιος. Sunt mihi similes ad manum aliorum structurae. Ceterum his Herodoti vexandis occasionem arripuerunt viri Docti ex Ep. Pauli ad Coloss. 3, 11. Primus, credo, Salmasius abusus est in Ossil. Ling. Hellen. p. 359., cui se primus opposuit, amicus et admirator viri maximi, Alex. Morus in notis ad Nov. Foed. p. 231. et seqq. VALCK.

13. ζῶντες μὴ ἄπ' ἀρότου) Hic etiam haerebat olim alterius vice saepius a librariis scripta vox ἀρότου. [Nempe sic edd. ante Gron. cum nostro Pb.] Qualia de veteribus Herod., de sui quoque temporis Scythiis scribit Strabo VII. pag. 460. c. [p. 300. c. ed. Cas.] Iustinus II. 2. Hominibus inter se nulli fines: neque enim agrum exercent; nec domus illis ulla, aut tectum, aut sedes est, armenta et pecora semper pascentibus, et per incultas solitudines errare solitis: uxores liberosque secum in plaustris vehunt: Φερίοι καὶ ἰόντες Herodoto; saepe Straboni dicti Νομάδες καὶ Ἀμάξειοι, Melae II. 1. ἀμαξίοι. Si Poëtae nomen sincere scriptum in Strabon. pag. 463. c. [p. 302. d. ed. Cas.] Hesiodus iam meminerat ἀπηναις οἰκί' ἐχόντων. Apud Philostr. Vit. Apoll. VII. 26., scribendum utique, οἰκίας ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν πέπνται, possident, habent, pro πέπνται. Saepius in verbo πεπᾶσθαι erravit Olearius, et pag. 246. bonam lectionem perversa corruptit interpretatione. VALCK.

14. οἰκήματα τέ σφι ἢ ἐπὶ ζευγίων) Nulla causa viro docto κτήματα τε refingendi. Φερίοι καὶ ἰόντες istis verbis explicatur liquidius. Mitto multivagas Scytharum domos ex Seneca, et eorundem sutilem domum apud Valer. Flaccum Accommodatum Aeschyli Prometh. vs. 708. οἱ πᾶσις ἐπὶ γὰρ Πεδάρσιοι ναίονσ' ἐν ἐνὶ κλάϊς ὄχοις, et praeter cetera Hippocratis Aer. Aq. et Loc. p. 291. [§. 93. p. 86. ed. Coray.] ἐν ταῦτα καὶ οἱ Σκύθαι διατείνονται, Νομάδες δὲ καλεῖνται, ὅτι αὐτῶν ἔστι οἰκήματα, ἀλλ' ἐν ἀμάξαις οἰκεῖν: quos currus geographicè expingit deinde. WESS,

15. πῶς οὐκ ἂν εἴσαν οὗτοι ἄμαχοι;) Nullam nec in Eu-

ropa, neque in Asia gentem, ἔθνος, esse scribit Thucyd. II. 97. ὅ, τι δυνατόν Σκύθαις ἐμυγνωμονοῦσι πᾶσιν ἀντιστῆναι. Herodoto non adeo videbantur invicti propter corporum vires hominumque multitudinem, quam propter mores atque instituta: hac mente Ephorus ap. Strabon. VII. p. 463. et 464. [pag. 302 seq. ed. Cas.] ταῖς διαίταις εὐταλεῖς ὄντες καὶ οὐ χρηματισταὶ - - - πρὸς τοὺς ἐκτὸς ἄμαχοί εἰσι καὶ ἀνίκητοι, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύουσιν. Iustin. II. 3. Perpetuo ab alieno imperio aut intacti aut invicti mansere. - - - Gens et laboribus et bellis aspera; vires corporum immensae; nihil parare, quod amittere timeant. De Cyro Darioque narratis Iustino, quod ad rei summam attinet, satis concinit Herod.; quaeque de Sesostri in Europam usque narrantur expeditione, qui Scythas subegerit et Thraces, illa dubia satis fide nituntur. Vagi Scythae non poterant inveniri: hoc unum metuebatur Mytilenaeus Coës apud Herodot. IV. 97. VALCK.

CAP. XLVII. 3. πεδιάς αὕτη, ποιῶδης τε) Optime Gronovius ex Medic., in quo si ἔνυδρος, quod alii praeferrunt, fuisset, nihil fortasse requireretur. Hippocrates [l. c. §. 92.] de Scytharum regione, πεδιάς ἐστὶ καὶ λειμακῶδης καὶ ψιλή καὶ ἔνυδρος μέτριάς ποταμοὶ γὰρ εἰσι μεγάλοι, οἱ ἐχοχτείνουσι τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν πεδίων. Cuius λειμακῶδης idem ac ποιῶδης, Galeno explanante. Hesychius; Λείμακες, νοτεροὶ καὶ ποιῶδεις (male antea πινῶδεις) τόποι, spectans Euripid. Iph. Aul. vs. 1544. Λειμακέττεροι in Suida nullo iure Küsterus mutat, quippe ex Coö sene apud Erotianum. Confer Sophoclem Philoct. 1449. Ego his non inmoror, ἐν ὕδρῳ reliquens ob lib. IX. c. 25. WESS.

7. Ἰστρος μὲν πεντάστομος) Paria Arrian. Ἀναβ. V. 3. et Scymnus. Nilus itidem πεντάστομος II. 10. Sed, quod huic evenit, ut minora et manu facta in census ostia venirent, idem Istro: tantum Nilo minor, verba Melae II. 1, 56., totidem quot ille ostiis, sed tribus tenuibus, reliquis navigabilibus, effluit. Quod autem [lin. 9. pro Ὑπάκυρις] Vossius ad Melam II. 1, 26. [al. II. 1, 38.] καὶ Ὑπάκυρις reponit, non probo. Infra c. 55. et 56. scripti libri vulgatum stabiliunt. In Pomponio dissensus est; Plinii corruptus Pacyris lib. II. 12. ad verum inclinatur amnis nomen. WESS.

CAP. XLVIII. [4 seq. ποταμῶν καὶ ἄλλων) πολλῶν καὶ ἄλλων legendum videri coll. c. 50, 2. scripsi in

Var. Lect. Quum vero in vulgatum consentiant libri, nihil praeter necessitatem novandum, facileque ferendum. vocab. ποταμῶν: sed oratio in hunc modum commodius distinguetur: κατὰ τοιόνδε μέγιστος γίνεται ποταμῶν καὶ ἄλλων ἐς αὐτὸν ἐκδιδόντων, (sive ἐκδιδόντων malueris) εἰσὶ δὲ εἶδε οἱ μέγαν αὐτὸν ποιοῦντες. Διὰ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς etc. Ob hoc Danubius maximus est: (scilicet) et alii in eum influunt amnes, et qui eum (prae caeteris) augent, hi sunt: sive, et hi, qui eum (prae caeteris) augent: quos nempe continuo deinde recenset. ποταμῶν καὶ ἄλλων - ἐκδιδόντων idem valet ac ποταμοὶ μὲν καὶ ἄλλοι ἐς αὐτὸν ἐκδιδόασιν: et ad illam μὲν particulam, in verbis his subintellectam, refertur ista δὲ quae consequitur, εἰσὶ δὲ εἶδε. S.]

6 seq. πέντε μὲν οἱ ῥέοντες) Coniecturas elegantes doctissimorum virorum, Valckenarii μόνου ῥέοντες, Reiskii εἶδε ῥέοντες, laudare equidem, sequi non possum. WESS. — E tantum in O converso legerim, πέντε μόνου ῥέοντες. Confluentes in Istrum fluvii erant longe plurimi; διὰ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς πέντε μόνου ῥέοντες, quos suis singulos designat nominibus. His recensitis multo plures enumerat aliunde ortos, qui in Istrum itidem confluxerint: haec est ratio, cur illi priores, αὐτιγενεῖς ποταμοὶ Σκυθικοὶ, esse dicantur πέντε μόνου, quod vicinum etiam commendat μὲν γὰρ. VALCK. — Perpensis omnibus momentis, si minus certa, at perquam probabilis videri debet Valckenarii emendatio. Sane in eodem orationis membro, paucis interiectis verbis, perincommode repetita videbitur μὲν particula, (vide tamen mox ad c. 49, 1 seq. notata.) nec articulo οἱ ante ῥέοντες satis opportunus hic locus; perapta vero ad id, quod hic agitur, vox μόνου, et multo aptior quam quae aliis placuit μεγάλοι. S.

7. Πόρτα) Ampis Πόρτα in Arch. prave Τάρατα, nec Mela inde lib. I. 19, 87. Toreatas, quae Galei opinio, finxit: longe enim illi ab hoc fluvio. Nunc Pruth. Reliquorum titulos et cognomina, quibus nostro aevo adpellantur ista flumina, adscribere non vacat. Cupidi exposita (non sine differitate tamen) videbunt a Stukio ad Arriani Peripl. pag. 178., Bouherio Diss. Herodot. p. 204. et Bayero Comment. Acad. Petropolit. T. I. p. 409. WESS. — Locum hunc de fluviis in Istrum influentibus percommode tra-

Herodot. T. V. P. II. P

etavit Mannert in Geogr. Graecor. et Romanor. T. IV. p. 72 seq. tum illum de reliquis Scythicis fluviiis c. 51. et seqq. idem Vir doctus ibid. p. 74 seqq. et D'Anville in Commentatione Actis Acad. Reg. Inscript. T. XXXV. p. 573. et seqq. inserta hoc titulo, *Examen critique d'Herodote sur ce qu'il rapporte de la Scythie*. S.

[10. πρὸς ἡῶ λέων) Vide ad I. 202, 16. notata pag. 203 seq. S.]

CAP. XLIX. [1 seq. ἐκ δὲ Ἀγαθύρων -- τῷ Ἰστρῷ. ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου etc. Prius membrum, Ἐκ δὲ Ἀγαθύρων -- τῷ Ἰστρῷ, commodius superiori cap. 48. iungetur, ut eodem capite commemorentur fluvii, qui a septemtrione et a laeva ripa in Istrum influunt; quum dein ab illis inde verbis, Ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου etc., nominentur ii, qui a meridie fluunt, et a dextra ripa eidem miscuntur. Quod si cap. 48, 6 seq. recte bis positum μὲν particulam statuas, intelligendum forsitan erit, priori μὲν, ubi ait διὰ μέν γε τῆς Σκυθικῆς, respondere illam δὲ, Ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου: posteriori vero, ubi ait πᾶσι μὲν οἱ ἑσπερῆς, respondere ἐκ δὲ Ἀγαθύρων. De Agathyrsis, Scytharum finitimis, vide c. 102. 104. et 125. S.]

6. Νόης) Solus, quod quidem reminiscor, amnem Valerius Flaccus memoravit; Alazonas tamen propius illi, quam situs gentis patitur, adiungens, lib. VI. 100. Hiberpi qui terga Noae, gelidumque securi Eruit, et tota non audit Alazona ripa: ubi Heinsius et Burmannus. Mox μέσση σχίζων τὸν Αἴμον praestat. Nilus μέσση Αἴγυπτον σχίζων lib. II. 17. et cap. 33. idem μέσση τάμνων Λιβύην, et Ister μέσση σχίζων τὴν Εὐρώπην. Verius quoque Τριβαλλικὸν, [lin. 10.] quomodo Isocrates, Demosthenes, Steph. Byz., alii. WESS. — De fluvio, qui Scius hic nominatur, (lin. 7.) vide Var. Lect. et Mannert Geogr. Graecor. et Rom. T. VII. pag. 10. quemque ille laudat Gatterer in Comment. Soc. Goett. Vol. IV. et VI. Verum nomen Οἰσκος fuisse facile adsentiaris Larchero, cuius ad hunc locum consulenda adnotatio. Mox Alpīs nomine (lin. 13.) sunt qui Rhenum a Nostro indigitari non sine veri specie existiment. S.

16. πρὸς ἡλίου δυσμέων μετὰ Κύντας) Scripsit lib. II. 33. de Cynesiiis, (qui non alii ac Cynetes, Stephano auctore,) αἱ Ἰσχαροὶ πρὸς δυσμέων οἰκοῦσι. Consimilia Herodorus, Nostri aemulus, οἱ ἐπὶ τοῖς ἰσχατοῖς οἰκοῦντες τὰ πρὸς δυσμέων Κύντας

ἐνομάζονται ap. Steph. in Ἰβηρία. Festo Avieno quoque Populi Cynetum, Cyneticum iugum, in alte tumescenti ditis Europae extimo. Celtae quidem, sicuti ad lib. II. 33. monstratum, extra Herculis columnas in ultima Europae vergebant, sed non post Cynetas, quod Vallae Latina dant: sic sibi et rei Herodotus pugnaret. Μετὰ Κύνητας vertendum praeter Cynetas, sive exceptis illis, quemadmodum Poëtae Odyss. λ. 468. μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα. [Possis vero eadem notione latinum post intelligere. Sic Noster infra c. 53, 2. μετὰ Ἰστρὸν post Istrum, i. e. excepto Istro.] Vide nunc et mirare stolidam Georgii Carletoni confidentiam, Κυνησίους sive Κύνητας in Britanniae Cantios convertentis, doctissimoque Cambdeno longa epistola obtrudentis, quae octogesima inter Camdenianas. Hi fructus nimii in patriam studii. WESS.

Ibid. ἐκ Κελτῶν, οἱ ἔσχατοι etc.) De his hoc uno loco si tantum egisset Herodotus, cadere forsitan posset in dubitationem, utrum hos, an Cynetas, ultimos Europae statuisset ad Occidentem incolas. Celtas ultimos collocasse, multis nuper allaboravit ostendere vir Erudit. in libello Galliae scripto, quo, praeter cetera, specimen exhibet errorum Lex. Geograph. Martinierii pag. 290. et seqq. atque in eadem fuisse videtur opinione ill. Spanhem. in Callim. pag. 436. Omissus Spanhemio alter Herodoti locus e lib. II. cap. 33., mea quidem sententia planissime monstrat, secundum Herodotum ultimos Cynetas, paene ultimos fuisse quos vocat Κελτοὺς. Illic agens de Istri fonte veluti profluentis ἐκ Κελτῶν καὶ Πυρήνης πόλιος, οἱ δὲ Κελτοὶ, inquit, ὁμοφρόνους Κυνησίους (hoc legit Steph. Byz. Noster et hic dare potuit Κύνησι, οἱ) οἱ ἔσχατοι πρὸς δυσμέων οἰκτοῦσι τῶν ἐν Εὐρώπῃ κατοικημένων. Vertit ista vir egregius: Celtae -- finitimi sunt Cynesii, qui (qui Celtae, non qui Cynesii) ultimi etc. mihi quidem ista vis videtur. Cynetes sunt ultimi; Celtae ultimi μετὰ Κύνητας, id est exceptis Cynesiiis, vel post Cynetas, omnium primos in ultima Hesperia. Avienus in Ora Marit. vs. 200., adjacent Populi Cynetum; tum Cyneticum iugum, (Qua sideralis lucis inclinatio est,) Alte tumescens ditis Europae extimum, In belluosi vergit Oceani salum. Docta dedit Is. Voss. ad Melae III. cap. 1. 51. Veritatem adfirmat memorabilis, quem comparavit Wess. in Diss.

Herod. p. 21., *Herodori locus ap. Steph. Byz. in 'Ιβηρίαι*: quo *Πρώτον μὲν, αἰτ, οἱ ἐπὶ τοῖς ἑσχατοῖς (τῆς 'Ιβηρίας) οἰκοῦντες τὰ πρὸς δυσμίων Κύντας ὀνομάζονται* (ut hic apud *Herod.* *Κελτοὶ ἑσχατοὶ πρὸς ἡλίου δυσμίων μετὰ Κύντας*) ἀπ' ἐκείνων δὲ ἤδη πρὸς βορίαν ἰόντι Γληῖτες μετὰ δὲ Ταρτήσιοι. Ex eiusdem *Herodori lib. X. gestorum Herculis Stephano Γληῖτες memorantur, ἔθνος 'Ιβηρικὸν μετὰ τοὺς Κύντας. Tartessiorum vicini in Philippicis Theopompi eadem fuerant Γλητῶν adpellatione insigniti. Hinc liquet, Cynetas postremos Europæ habitatores ad Occidentem fuisse secundum Herodorum ac Herodotum. VALCK.*

CAP. L. 3 seq. ἐν πρὸς ἐν συμβάλλειν) Ut saepius in talibus omittuntur verba, potuisset omitti *συμβάλλειν*. Ad-ditur; ut hic, a *Phoenicide Comico apud Athen. XIV. pag. 652. E.* Omittitur *Thucydidi pag. 163, 48. οὐδ' ἐν τῇ 'Ασίᾳ ἔθνος, ἐν πρὸς ἐν*: quo loco proxima respicit *Herodoti*. In seqq. mihi quoque placet ἀποκρατεῖ: huic verbo subiecta citat *Eustath. in Dionys. vs. 226. VALCK.*

9. ὀλίγω τε μέζων τῆς etc.) Est, cui haec displicent: μέλων sive ἔσσων fuisse, et scriptum quidem, ὅσος πέρ ἐστι, ἢ ὀλίγω γε, aut ὀλίγον τι μέλων τῆς etc. aut paullo minor. Nihil ego novo. Pleraque omnia flumina hibernis imbribus solent intumescere: in Istro diversum quid observat, quippe hieme, qualis quantusque est, manente: paulllum tamen intrescere, ex pauciore illic coelesti aqua. Haec Scriptor. [Ad verba ὅσος πέρ ἐστι ex proxime sequentibus intelligitur τῇ ἑωυτοῦ φύσει.] Elegans νιφετῶ δὲ πάντα χρεᾶται [lin. 10 seq.] explicuit *Hesychius, Χρεᾶται, μολύνονται*, verissime: idem enim ac *χραίνεταί, nive omnia inficiuntur et sordent*. Convenit, nec *Cl. Pavium fugit, Callimachi venator Epigr. XXXIII. Στίβη καὶ νιφετῶ κεχρημένος, pruina et nive madidus coloratusque*. Nam *κεχαρημένος R. Bentleyi, viri sagacissimi, praeter inventum non habet cur recepto excellentius putetur*. Porro ἐοῦσα ἀμφιλαφής rediit in stationem, unde ob similitudinem praecedens participium everterat. WESS. — Χρεῖται, quod ex *Arch. Vind. et Pa.* pro olim vulgato *χρεᾶται* recepi, videri potest ortum debere pruritui prisci alicuius librarii, ionicas ubique formas Scriptori nostro obtrudere conantis: in communem quidem formam *χρεᾶται* libri omnes III. 78, 22. IV. 65, 5.

et 6, alibique consentiunt. Ita credi potest, hoc loco etiam Hesychium olim χρᾶται legisse, et huc spectasse interpretationem a Wesselingio laudatam. Nec tamen id satis certum: nec usquam alibi, quod sciam, hoc verbo ista notione usus est Noster. Quare videndum, ne, quemadmodum ait ὕεται γὰρ ἡ γῆ αὕτη τοῦ χειμῶνος πάμπαν ὀλίγω, sic insequentia verba similiter in hunc modum accipi debeant, νιφίτῳ δὲ πάντα (i. e. κατὰ πάντα) χρεῖται αὕτη ἡ γῆ, constanter nive utitur, nivem habet haec terra, i. e. constanter ibi nix obtinet. Caeterum conf. quae et ab Hemsterh. et ab Ernest. ad Callimachi σποδιῇ κεχηρμένους αἰθῇ. Hymn. in Dian. vs. 69. notata sunt. S.

CAP. LI. 3. ἄρχεται δὲ ῥέων) Herodotea sunt, ὅ γὰρ δὴ Νεῖλος ἀρχάμενος -- ῥέει, lib. II. 17. Et cap. 33. Ἰστρος τε γὰρ ποταμὸς ἀρχάμενος -- ῥέει. Tum huius libri c. 49. ὁ Ἰστρος ἀρχάμενος ἐν Κελτῶν -- ῥέει δὲ --. Recte hinc mssti. Amnis Tyres sive Tyras, [qui hodie Dniester sive Danaster,] aliis, uti Hesychio, Τύρις: hinc accolae (qui Τυρῆται, ut in Arch., esse debebant) Τυρῆται. Non neglexit hoc Stephanus. WESS.

CAP. LII. 4. Μήτηρ Ὑπάνιος) Hinc Mela II. cap. 1, 62. Hypanis ex grandi palude oritur, quam matrem eius accolae appellant: et Eustath. in Dionys. vs. 1143. Similiter Herodotus IV. 86. Μαῖητις, αἶτ, καλεῖται καὶ Μήτηρ τοῦ Πόντου. Dionys. Perieg. vs. 165. καλέουσι δὲ Μητέρα Πόντου. Avienus in Descript. Orb. vs. 245. Scythia -- matrem ponti cognominat undam: de Oceano idem in Ora Marit. vs. 393., hic parens nostri maris. Plinius Hist. Nat. VI. c. 7. Maëotin Temerinda (Scythae vocant,) quod significat matrem maris: sua Dionysium et Melam, Herodoto debere non recordabatur vir Doctiss. Iac. Nic. Loënsis Miscell. Epiphyll. VI. c. 21. VALCK. — Hypanin Graecis olim dictum constat amnem, qui hodie Bog. S.

7. πικρὸς αἰνῶς) Hesych. Αἰνῶς, δινῶς καὶ χαλιπῶς. Apollon. Rh. III. 15. ὑπερφιάλος πέλει αἰνῶς: et vs. 480. ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς Δεῖδω. Scriptor suum agnoscit, cum de Scythica regione αἰνῶς ἀξέλου ἰούσης post pauca c. 61. Bene ergo Galeus. De amne et amaro fonte Iornandes quaedam, sed inperite confusa, Rer. Getic. c. 5. Danubius autem ortus grandi palude, quasi ex mari profunditur. Melius paullo Codices

scripti, *Danaper* [sic Scriptor ille *Hypanin* permutaverit cum *Borysthene*, cui quidem *Hypanis* haud procul a mari miscetur.] et quasi ex matre, tum, sed ubi fit *Ponto* vicinior, parvum fontem suscipit, cui ex *Amphleo* cognomen est. Verius iidem *Exampheo*. Cetera lutulenta fluunt. Praeclare *Vitruvius* lib. VIII. 3. Nostri verba οὕτω δὴ τι εἶδον πικρὴ, ἢ μεγ. [lin. 8.] varium tentantur in modum: *Pavius*, ὡς μεγάβει σμικρὴ εἶδον κινῶ etc. non praeter *Herodoti* morem: *Reiskius*, οὕτ' ὀλίγον τι εἶδον πικρὴ, ἢ etc. Neutri Codices addicunt, comparationis adverbium reticentes. WESS.

8. ἐκιδδοῖ γὰρ ἐς αὐτὸν κρήνη πικρὴ) Si firmant illam codices postremam vocem non reiecerim. Dicitur κρήνη οὕτω δὴ τι εἶδον πικρὴ, ἢ, μεγάβει σμικρὴ εἶδον, κινῶ τὸν Ὑπανιν, εἶδον ποταμὸν ἐν ὀλίγοις μέγαν. Est qui uni litterae ἢ duae velit voces suppositas, ὥστε αὐτὴ μεγάβει: unum si saltem ὡς posuisset, potuerat exemplis illud *Herodoteis* tueri ex I. 163. προσφιλὲς οὕτω δὴ τι -- ὡς -- ἐκέλευε. IV. 184. ὑψηλὸν οὕτω δὴ τι, -- ὡς οὐκ οἶά τε εἶναι ἰδέσθαι. Sed ut hic, loquitur etiam alibi: III. 120. νῆσον -- ὧδε δὴ τι εἶδον εὐπετεῖα χειρωθῆναι, τὴν -- ἔσχε. IV. 28. δυσχείμερος χώρα οὕτω δὴ τι ἐστὶ· ἐνθα -- οὐ ποιεῖς. [Et passim alibi particulam ὡς vel ὥστε, quam praecedenti οὕτω aut τοιόσδε respondentem expectasses, omittere solet *Noster*, asyndeton amans; veluti III. 12, 9. I. 31, 6.] Nihil itaque novandum. Secundum *Herod.* Fons (*Exampheus*) adeo erat amarus, ut, quum exiguus esset, *Hypanin* flumen in paucis magnum vitaret amaritudinem suam miscendo: sic acceperim hoc loco τὸ κινῶ vel κινῇ, quod ipse explicat infra c. 81. ἄποτον ποιεῖ. Ex *Herodoto* plures meminerunt: unius ponam *Melae* verba ex lib. II. c. 1. *Hypanis* non longe a mari ex parvo fonte, cui *Exampeo* cognomen est, adeo amaras aquas accipit, ut ipse quoque iam sui dissimilis et non dulcis hinc defluat. *Herodotea* contraxit *Eustath.* in *Dionys.* vs. 1143. κρήνη ἐκιδδωσιν εἰς αὐτὴν (lege αὐτὸν) οὕτω πικρά, ὥστε κινῶ τὸν Ὑπανιν: horum partem quaeque praecedunt sub *Herodoti* nomine profert *Athen.* II. pag. 43. c. n. Rationem dat *Pausan.* IV. p. 371. [cap. 35 extr.] cur de hoc fonte narrata nemini debeant esse suspecta. Tandem de hoc fonte dicta cap. 81., excitat *Steph. Byz.* voc. Ὑπανιν: ubi *Μητροδωρος* recte fuit in *Herodotum* conversus a *L. Holstenio*: contra *Herodotum* su-

spicor in Metrodorum convertendum apud Diogen. Laërt. X. 54. ubi Democrito puero Xerxes praeceptores Persas dicitur reliquisse, ut eius patri gratificaretur, *ἡνίκα ἐξενίσθη παρ' αὐτοῦ, κατὰ Φησὶ καὶ Ἡρόδοτος*: hic nihil de Democrito, eiusve patre; sed Μητρόδωρος, Metrodonus, egerat etiam de Democrito, Epicuri sui doctore. VALCK.

CAP. LIII. 6 seq. Βορυσθίνης ἐστὶ πολυαρκίστατος etc.) Quae de Borysthene [hodierno Danapri, Dnièper] sequuntur, Melam paene convertisse II. c. 1, 53. ab aliis monitum, et a Christ. Cellario Geogr. Ant. II. cap. 6, 10. Primum Borysthenes ἡμᾶς τε καλλίστας καὶ εὖ . . . ἐστάτας κτήνες παρέχεται. Mela, alit laetissima pabula: *ἐὐνομιδιστατάς*, quod dabant Editi, recte reiecit Gronov. deditque e Med. cod. spectabilem sane lectionem *ἐὐνομιδιστατάς*: cui prae tulit a se excogitatum G. Arnaldus *εὐδοκμιστάτας* in Anim. pag. 164. Veram nobis forte vocem dabunt Codices. Perplacent interim Latina Vallae: *pascua praebens amoenissima, et accommodatissima pecoribus*. Reperit in Glossario veteri, quod mstum habuisse suspicor Laurentium: *Accommodatissimum, ἐπιτηδεύστατον*: an et in Herodoteo suo codice legit *ἐπιτηδεύστατας*? hoc equidem omnium iudicarem accommodatissimum. Notus etiam ille flexus antiquus nominum: apud Herodotum occurrunt *σκορδαίστερα* [I. 8.] et *ὕμπερστατοι* p. 117, 6. [II. 77.] *ἀμφοιστάτην* recte dedit Gronov. p. 80, 5. [I. 196.] Ex *Alcmæne* nobis *ἡδυμίστατον* servavit Etymol. p. 420, 50. Inter alia huius generis Democriteam habet formam *ἐπιτηδεύστατον* Eustath. ad Hom. Od. β'. 89. VALCK.

8. *ἐὐνομιδιστατάς*) Bene Gronovius ex msto. Aldinum finxerat Pavius *ἐὐνομιδιστατάς*, e Med. *εὐδοκμιστάτας* Georg. Arnaldus Animadv. c. 30., opera inutili. [Habet Hesychius *Εὐνομιδής*, interpretaturque *ἐὐνόμιστος*, id est bene curatus.] Revocavi καὶ πλείστους [I. 9]: maxime [eximie] optimos et plurimos, ait, pisces flumen praebere. Hesychius, *Διακριδόν*, ἐν διακριτοῖς ἄριστος, ex Homero, vere corrigentibus Küstero et Albertio. Diversius, τοῦτο δὲ διακριδὸν Ζεὺς ἀνδράσι μέγιστον ὥπασεν κακὸν Simonidis apud Stob. LXXI. p. 436. WESS.

9. *ῥίη τε καθαρὸς παρὰ θοάροισι*) Mela: Turbidis aliis liquidissimus defluit; placidior quam ceteri, potarique pulcherrimus: *πίνεσθαι τε ᾗστος ἐστι*: hoc saepius aliis, πίνειν. ἡδὺ πᾶσι

ὕδωρ· οἶνος ἡδίων πιεῖν. Ubi prostant et alia hinc excerpta, legitur apud Eustath. in Dionys. vs. 311. πίνεσθαι ἡδιστος, μέων καλὸς παρὰ θολεροῖς: pro καλὸς scribendum καθάρως: hoc enim invenit ap. Herodot. et opponi noverat τοῖς θολεροῖς. Araxis unum ostium ῥέει διὰ καθαρῷ l. 202. Ideo Borysthenes pisces alebat optimos. Pausan. IV. [c. 34.] pag. 363: διάφοροι τὸ εἶδος μάλιστα ἰχθύς ἀναθέουσιν ἐς τὸν Πάμισον, ἅτε ἐς ὕδωρ καθάρην: ubi mox meminit ποταμῶν τῶν θολερωτέρων. Quando componuntur καθαρὸν ὕδωρ, et ἡθος καθαρὸν, opponi solent ἦθη τετραγαγμένα καὶ θολερά, velut apud Dion. Chrys. p. 402. d. et in Lysidis Epistola. Ioanni Chrysostomus T. II. p. 448. a. θολερά ρεύματα dixit, et καθαράς πηγάς. VALCK.

12. ἄλλες τε ἐπὶ τῷ στομ.) Quod hinc didicerat, suo ipsius oculati testis adfirmat indicio Dion. Chrys. init. Orat. Borystheniticae p. 437. Κήτεά τε, inquit Herod. [lin. 13.] μεγάλα ἀνάνκισθα, τὰ Ἀντακαίους καλέουσι, παρέχεται ἐς τρέφουσιν. Alit; secundum Melam, magnos pisces, quibus et optimus sapor et nulla ossa sunt: comparat Salmas. in Solin. p. 187. d. Τάμιχος Ἀντακαίων his memorat Antiphanes Athenaei; [lib. III. c. 88. p. 118. d.] apud quem in Lyncei senario scribendum Ὁ δ' Ἀντακαίων μικρόν. [apud Athen. IV. 8. pag. 132. a. ubi equidem a librorum scriptura non recedendum iudicavi.] Vid. ad Hesych. notata in Ἀντακαίοι. VALCK.

14. ἀντακαίους) Sint-ne antacaei husones, egregie a Comite Marsilio in opere Danubiali T. IV. pag. 31. expicti, quaerunt naturae scrutatores. Culta super eo sunt viri clar. Io. Matth. Gesneri observata in Act. Soc. Latin. Ienens. Vol. II. p. 20. WESS. — Acipenseris speciem alii intelligunt. S.

15. Μέχρι - - Γέτρου χώρου) Γέτρου verum unice. Sic cap. 56. οὐνομα δὲ ἔχει τόπερ ὁ χώρος αὐτός, Γέτρου. Etiam Steph. Byz. WESS.

[16. ἐς τὸν (Γέτρου χώρον) τεσσαράκοντα ἡμερίων πλόος ἐστὶ) Iam olim Scymnum Chium et Pomponium Melam eundem dierum numerum in suis Herodoti codicibus reperisse, in Var. Lect. monui. Reizius vero in Praefat. ad suam Herodoti editionem p. xxi. et seq. ex professo hunc locum examinans, collato cap. 18. et 71. cum his quae hoc ipso capite mox subiiciuntur, colligit, non potuisse Herodotum h. l. τεσσαράκοντα scribere, sed consentaneum esse,

ut eum intelligamus τεσσαρεσκαίδεκα scriptum reliquisse: atque sic ante Reizium iam *Bayerus*, de situ Scythiae agens in *Commentar. Acad. Petrop. T. I. p. 411.* et *Gatterer* in *Isagoge in Histor. univ. synchron. P. II. p. 188.* corrigendum censuerant. Consentit *Larcher* in *Adnot. ad hunc locum*, emendationem tamen in contextum recipere non ausus. *Mannerto*, ut nimius numerus XL., sic iusto minor numerus XIV. videtur, *Geogr. Graec. et Rom. T. IV. pag. 76.* *D'Anville*, in *Comment. Acad. Inscript. T. XXXV. p. 577.* quod ad numerum dierum attinet ab Herodoto editum nihil definire praesumens, satis habuit monuisse, ob cataractas navigationi obstantes, non ultra octoginta leucarum francicarum spatium a mari, computatis cunctis fluvii ambagibus, navigabilem *Borysthenem* esse. S.]

19. τῶν γεωργῶν Σκυθίων) Supra, ἀρετῆων Σκυθίων, νομαδῶν Σκυθίων, tum οἱ γεωργοὶ Σκύθαι: quae quidem deletum alterum articulum adprobant. In numero ἐπὶ δέκα ἡμερῶν aut hic, [lin. 20.] aut c. 18. ubi ἔνδεκα ἡμερῶν, menda haeret, cui nulla ex libris manu exaratis medicina, *Fontes Borysthenis* in *Sendomirensi agro* scaturire, *Matth. Miechovius*, *Stanislaus Sarnicius* et alii docuerunt. *Conf. Stukium ad Arrian. Peripl. Ponti pag. 156., praetereaque Paul. Piasecium Chron. p. 45. WESS.*

19. τῶν γεωργῶν τῶν Σκυθίων) Ex syllaba male repetita natum, delendum secundum illud τῶν. Minus bene ceperunt quae proxima praecedunt: [lin. 18.] ἀνθρώπων οὐδεὶς iungi non debuerant: interpungendum, δι' ὧν ῥέει ἀνθρώπων, οὐδεὶς ἔχει φράσαι: nam hinc distat, fluvii φράσαι τὰς πηγὰς, quod ex ipsius sententia [l. 23.] οὐδεὶς poterat Ἑλλήνων. Φαίνεται, inquit, ῥέων δι' ἐρήμου εἰς τῶν Γεωργῶν Σκυθίων τὴν χώραν, qui iuxta hunc fluvium ἐπὶ δέκα ἡμερῶν πλῆθον νέμονται: supra IV. 18. memorantur aliquoties οἱ Γεωργοὶ Σκύθαι, quos Graeci, *Olbiopolitae*, adpellent *Borysthenidas*; ubi pro δέκα ἡμερῶν legitur ἡμερῶν ἔνδεκα. Nunquam Herodoto dicuntur nisi οἱ Γεωργοὶ Σκύθαι. [non οἱ Γεωργοὶ οἱ Σκύθαι.] C. 55. *Hypacaris* dicitur διὰ μέσων τῶν Νομάδων Σκυθίων ῥέων. Aliis similiter saepius opponuntur οἱ Νομάδες Σκύθαι, et οἱ Γεωργοὶ, *Nomades* et *Georgi*: sic enim vocandi sunt etiam Graecorum interpreti. *Mela p. 125. Panticapes Nomadas Georgosque determinat. P. 131. vagi Nomades pecorum pabula sequuntur;*

atque ut illa durant, ita diu statam sedem agunt: colunt Georgi exercereque agros. vid. Strabo VII. p. 478. c. et 479. v. [p. 311. ed. Cas.] ubi Georgi *ἡμερώτεροι τε ἅμα καὶ πολιτικώτεροι νομίζονται εἶναι*. VALCK. — At iidem, ἀροτῆρες, c. 17, 9. et 32, 11. S.

24. ἐς τὸ αὐτὸ ἔλος) Pulcre recordeo τοῦ Αἰθήπου τίλος Strabon. lib. XIII. p. 898. [pag. 602. ed. Cas.] distinctum ab eiusdem ἀρχῇ. Nihil tamen certius revocato, cui oculatus testis Dio Chrysostom. pondus addit, principio Orat. Borystheniticae. Herodot. VII. 127. ἐς τὸ αὐτὸ ῥέεθρον τὸ ὕδωρ συμμίσγοντες: et lib. I. 202. Idem Chrysostomus de urbe Borysthene, κίτται δὲ πρὸς τῷ Ὑπάνιδι — οὐ πολὺ ἀνωθεν τῆς Ἰππολίου καλουμένης ἄκρας, nitidissime veterem et suae aetatis habitum civitatis explanans, et, quod Th. Gale non insuper habuit, Ἰππόλειω ἄκρην Arch. Vallaeque. Videri certe Orator posset ab Herodoto omnem eam descriptionem mutuatus, nisi liquido constaret ἀπὸ τῆς αὐτοψίας rei ipsum notitiam habuisse: optime in Diatriba Casaubonus. WESS.

26. Ἰππολείων ἄκρη) Hippolai promontorium. Genuinam nominis formam Hippoleo Latina iam dederant Vallae, quae postea transiit in Ἰππολείων. Dionis Chrys. locus, Galeo citati, legitur p. 437. v. ubi ἡ Ἰππολίου καλουμένη ἄκρη dicitur esse τῆς χώρας ὅξυ καὶ στερεὸν ὥσπερ ἔμβολον, περὶ δὲ συμπάπτουσιν οἱ ποταμοί: vocem posuit Herodoti, qui, τὸ ματαξὺ, inquit, τῶν ποταμῶν τουτίων, ἐὼν ἔμβολον τῆς χώρας, Ἰππόλειω ἄκρῃ καλεῖται. Sequentia Dionis firmant ἔλος in vicinis restitutum in Diss. Herod. pag. 99. Ut Ἰππολείως, ἰω, occurrunt et ap. Herod. Μενέλειως Καρίλειως Ἀρκεσίλειως Ἀναξίλειως: sed, qui saepius est ἀρχιμεύς, cur semel [II. 37, 25.] ἀρχιέρεως diceretur? VALCK.

27. ἱρὸν Μητρὸς) Multa pro delubro Matris ex religioso Scytharum cultu Vir Celeb., oblitus Olbiopolitas Graecae fuisse originis, patriaeque religionis tenaces: ἱρὸν Δῆ-μητρος relinqui in sede potuerat. Vide c. 18., e quo ἐπὶ τῷ Ὑπάνι iustius erit. Sunt urbis incolae Βορυσθενεῖται c. 17. et 78. et seqq., quomodo et Arch., parum adiutus, hoc loco. L. Holstenius ad Steph. idem optaverat. In Dionis Chrysost. Orat. Borysthen. saepe Βορυσθενῖται, cuius dispar sermo. WESS.

27 seq. ἐπὶ τῷ Ὑπάνι) Versionis Vallae corrector [Gronov.] ad Hypanin; recte: sed tum scribi quoque debuit ἐπὶ τῷ Ὑπάνι: ut IV. 18. εἰ οἰκεῖντις ἐπὶ τῷ Ὑπάνι. Sub montem habitantes οἰκῶν dicuntur ἐπὶ ὄρει: qui flumen accolunt, ἐπὶ ποταμῷ, Herod. II. 108. apud quem in istum sensum occurrunt ἐπὶ τῷ Ἰστρῷ ἐπὶ ποταμῷ Ὀάρῳ ἐπὶ τῷ Μαρνή. Ubique reperientur similia: vulgatum in Pausan. p. 483. ἐπὶ τῷ Εὐρίπῳ, ἐπὶ τῷ Εὐρ. corrigit Graece perdoctus Fr. Sylburg. VALCK. — In Var. Lect. monere debueram ἐπὶ h. l. legi in ed. Wess. et superioribus, neque aliud e mssis adferri, eandemque scripturam in nostro etiam cod. F. obtinere; ἐπὶ vero primum in contextu (uti par erat) posuisse Reizium. Nihil autem permutatione istarum vularum frequentius. S.

[29. τὰ ἀπὸ τούτων τῶν ποταμῶν] ἀπὸ idem fere hic sonat ac si dixisset τὰ περὶ τούτους τοὺς ποταμούς. Similiter IV, 195, 21. τὰ ἀπὸ τῆς ἡσίου -- οἰκῶν ἐστὶ ἀληθινή. Sic fere etiam VII. 195, 7. τὰ ἐβούλοντο πλεῖσθαι ἀπὸ τῆς Ζέρξει στρατιῆς. S.]

CAP. LIV. [2. Παντικαπῆς] Quem Panticapen hic memorat Herodotus, eum nullum esse, nec umquam fuisse, contendit D'Anville loco cit. p. 579. Etenim Samaram fluvium, quem Bayerus esse Panticapen Herodoti existimat, longe ultra Hylacām ultraque cataractas in Borysthenem influere. Danwillium Mannertus sequitur. Commode vero Larcher in Indiae geographico monuit, fieri posse ut non nisi in indicando amnis illius cursu erraverit Herodotus. Caeterum ad ipsas doctorum Virorum super hoc argumento disputationes, Lectorem remitto: neque nunc Hypacryn, aut Gerrhum, aut Hyrgin sive Syrgin fluvios moror, CAP. LV. LVI. et LVII. memoratos, de quibus iidem laudati viri aliique Geographi consuli possunt. S.]

CAP. LVIII. 4. ἐπιχλωτάτη) Unde ἐπιχλωτάτη [in ed. Gron.] venerit, indictum; forte ex Mediceo, si quidem in Ask. idem. Ex Fabri ἐχλωτάτη refingitur ἐπιχλωτάτη. Poterat pari iure ἐπιχλωτάτη, ob νομάς ἐχλούς, πασκα succi plenissima in Clement. Alex. Paedag. I. p. 127. Ego vero addubito. Testatur, ex inspectis animalium visceribus, nam ut ἀναγεμένους, aliorum abductis, corrigatur, caussae nihil, prohibetque Suidas; testatur, inquam, ex apertis

[ἀνοργμύνοι:] potuisse de herbarum certa qualitate cognosci. Succi plenissimae si designarentur, earum virtus ac bonitas ex boum palearibus, armorum crassitudine ac pinguedine spectari, citra sectionem aut alias in terras circumvectionem, abunde poterat. An ergo ἐπιχλωτάτη, bilis plenissima et ad eam generandam aptissima? Ἐπίχολος habuit hanc notionem; translata ad eos, quorum in pectore bilis intumescit: ὄργαῖς ἐπιχόλους Plutarch. dabit T. II. pag. 129. Talis Sophista Philagrus Θερμότατος καὶ ἐπιχλωτάτος Philostrato, Vit. Sophist. lib. II. 8. p. 578. Talis Pan, πρῶτος τὴν βίαν καὶ τὸ ἐπίχολον αὐτῆς λαλῶν, Icon. lib. II. p. 828. Insuper dubio vacat, herbas huius Ponticae orae mire amaras fuisse, ex Ovidio, cuius ap. Portum versus: [Tristia per vacuos horrent absinthia campos. Et alibi: Terraque de fructu, quam sit amara, docet.] praeterea varias regiones admodum biliosa generasse animalia. Aristoteles, quem mihi doctissimus Berglerus ostendit, in Naxo Πάντα τὰ τετράποδα tanta fellis copia instruit, ὥστε ἐκπλήττεσθαι τοὺς θύοντας τῶν ξένων. Hist. An. I. 17. p. 24. Atque haec efficiunt, ut Aldi et aliorum ἐπιχλωτάτη prorsus ne damnetur. Porti non dispar opinio, nec Reiskii olim in Miscell. Lipsiens., nunc ἐπιχλωτάτη unice illi proba. WESS. — In editis postea Animadverss. locum hunc Reiskius intactum reliquit, puto quod in veteri scriptura, quam Wess. revocavit, adquieverit. S.

Ibid. ἐπιχλωτάτη πασίων ποίων) In aliis est Editis ἐπιχλωτάτη. T. Fabro tribuitur εὐχλωτάτη a Gronovio, cui placet ἐπιχλωτάτη. Neutrum admittit accuratior scribendi modus; cum in χιλός prima producat, vox Fabro recte scribitur εὐχλωτάτη, in Epist. I. pag. 47. In Herodis Attici priori inscriptione versus est 24. Ἡ ποίην χιλῶν εὐαλδοῖ χλωρὰ θέουσαν. Est mihi ad manum Ed. Herodoti Hervag. ad cuius oram vir doctus adscripsit, ἐπιχλωτάτη videtur omnino legendum. Hoc rectum arbitror; aut, si quis ita mavelit, εὐχλωτάτη, ut sic herbam dixerit, quae succum optimum praeberet. Vocem de oleribus aliisque fructibus medicus frequentat Siphnius Diphilus, cui opponuntur εὐχλωτέρος et κακοχλωτέρος apud Athen. II. p. 68. f. et corpori salubris malva dicitur εὐχυλος, p. 58. e. Proxima Herodoti, [lin. 5.] ἀνοργμύνοισι δὲ τοῖσι κτήνεσι ἐστὶ σταθμώσασθαι, ὅτι

τοῦθ' οὕτως ἔχει, partim excitat Suidas in Ἀνοίγεις, et Ἀνοίγο-
μένοις interpretatur σχιζόμενοις. De Socrate Alcibiades in
Platonis Symp. p. 216. D. τὸ σχῆμα, inquit, Σειληνῶδες ἔξω-
θεν περιβέβληται - - - ἔνδοθεν δὲ ἀνοίχθεις πόσης, οἷσθε, γέμει σα-
φροσύνης: quae ex aliis eiusdem Symp. locis sunt explican-
da. VALCK. — At sic non explicavit Vir doctus, cur,
ad iudicandum quam sint εὐχυλοὶ herbae in illo terrae tra-
ctu, opus sit ut aperiantur pecora. Quare probabilior Wes-
selingii interpretatio; eoque magis, quod in primas voca-
buli literas ἐπιχ. libri omnes consentiunt, nec vero ullo
antiquitatis testimonio probari potest, vocabulum ἐπίχυ-
λος, idem atque εὐχυλος sonans, in usu graeci sermonis
fuisse. S.

CAP. LIX. 9. Ζεὺς ὀρθότατα - - - καλεῖται Παπαῖος)
Non aliam, opinor, ob rationem Iupiter videri potuit He-
rodoto Scythis rectissime dictus Παπαῖς, nisi quod credi-
derit hoc nomine Scythis etiam patrem fuisse designatum.
Homereum illud de Deorum Rege, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Philosophis etiam merito perplacuit, et Platoni, et, quos
expressit Plato, Pythagoreis: Stobaei Diotogeni p. 332., 16.
summus Deus dicitur χραστός διὰ τὸ εὐεργετικός τε ἡμῖν καὶ
ἀγαθοδότης, ὅπως δὲ καὶ λέγεται ὑπὸ τῷ Ἰωνικῷ ποιητῇ, (sic
Timaeo quoque Locro dicitur in fine libelli:) ὥς κ' εἴη
πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. vide ap. eundem Sopater pag. 312,
46. Dio Chrys. p. 556. c. Certe nondum articulate fanti-
bus pueris Scythis sonus idem ac in Graecia primum ex-
cidit, utpote facillimus enunciatus, ἀπ, πα, παπα, qui-
bus syllabis Patrem a balbutientibus designari statuerunt
ab ultima hominum memoria Graeci. Recte grammaticus
Aristophanes tanquam eiusdem generis προσωνύσεις παιγνιω-
δοτίας consideravit vocolas ἄππα, πάππα, μάμμα, τέττα,
ἄττα, similesque apud Eustath. ad Iliad ε'. p. 1159. [1118.
ed. Rom.] secundum quem ad Iliad. ε. p. 428. [565. ed. Rom.]
pater non tantum Πάπας, Παπίας, Πάππας, sed et Πᾶς (imo
Πᾶ) dicebatur, ut mater Μᾶ. [cf. Valck. ad Adonias. p. 382.]
Non vulgaria, linguarumque origines vestigantibus utilia,
notavit H. Steph. in App. de Dial. Att. p. 223. et seqq. In
Aeschyli Suppl. legitur vs. 897. μᾶ, γᾶ: vs. 901. ὦ βᾶ γᾶς παῖ
Ζεῦ. Scripserat in ora libri sui Scaliger: βᾶ, βασιλεὺς, ut μᾶ,
μᾶτερ. De veteri atque inde ducto recentiorum usu Pear-

sonus egit in Vind. Ignat. p. 345. Nonnulla dederat Io. Rod. Wetsten. in Epist. Origenis ad Afric. Tandem ex Arriani docet Bithyniacis Eustath. in Iliad. t. p. 429, 1. [pag. 565. ed. Rom.] Iovem Bithynis dictum Πάπαρ: et ex his Herodoti, Scythis Παπαῖον. Attigere etiam Spanheim. ad Callim. p. 129. et Wess. in Diodor. III. 58. VALCK.

10. Παπαῖος) Bithyni Iovem Πάπαρ parili ratione invocant, Arriano ap. Eustath. auctore. ΘΕΟΥ ΠΑΠΑΙΟΥ in Lapide Persico, modo valeat Ampl. Cuperi (Epist. ad Lacrozium IX. p. 29.) suspicio. Convenit, qui Nostri in animo fuit, Homeri Πάππας. Nullum profecto patris πατέρων ἀνθρώπων ὄνομα, vere Sopatēr ap. Stobaeum: nullum tribui Deo excellentius et grandius potuit. Haud annumero, quod nobis Christianis quotidie ore teritur iteraturque. ΠΑΤΡΙ ΑΜΜΩΝΙ, si non fallit arae inscriptio, in Indis iuxta amnem Hyphasidem, Philostr. Vit. Apoll. lib. II. 43. Ex Livii Andronici Odyssea, Pater noster Saturni filie, servavit Priscianus lib. VII. p. 741. WESS.

12. Ἀγρίμματα) Lapidum epigrammata et Codicum numerus sic volunt. ΑPTIMIΙΑΣΑ ex scripturae errore in Origene et Valla. Non repeto, quae viri doctissimi Sopin-
gius, Küsterus, Alberti ad Hesychium. Indicandae Io. Schef-
feri hariolationes Upsaliae Antiq. c. 8. p. 98., quibus Ἀγρί-
μματα sive Ἀγρὴ μᾶρα secatur, ut tota terra sit et Germano-
rum Hertha; et Ἀγρὴ fit Παγρὴ, quia Iupiter Papaeus,
cuius uxor terra. Satis est indicium. In Scythico Neptuni
titulo discordia amanuensium electionem moratur. Θαι-
μυμάδας arripi, ubi libitum fuerit, ex illo potest dissen-
su. WESS. — Qui etymologicas amat coniecturas, is
largam seriem Scythicorum nominum, si minus usquequa-
que certa ratione, ingeniose utique et erudite exposito-
rum, reperiet in Commentatione inserta Additamentis ad
Historiam Univers. ex Anglico sermone in Germanicum
translatam, Vol. III. p. 43 seqq. auctore F. W. Beer. S.

CAP. LX. 2. περὶ πάντων τῶν ἱερῶν) In Vallae Latinis
apud omnia templa. Atqui nulla simulacra, nullas aras,
neque templa Scythae, uti praescriptum, dedicabant,
nisi uni Marti. Ἱερᾶ non hic fana, sed res sacrae sacrorum-
que ritus sunt, qui iidem quotiescunque inmolabant; non
reticuit Laurentii peccatum Cl. Pauw. WESS. — Licet

templa et aedes diis consecratas non habuerint Scythae, possis tamen haud incommode cum Larchero τὰ ἱερὰ hic loca intelligere sacris faciundis destinata. S.

5. σπάσας τὴν ἀρχὴν τοῦ στρόφου) *Attracto capite lora-menti*, recte nostras L. Bos interpretatur Obs. Crit. c. 2. Permutantur phrases, σπάσαι τὸν χαλινὸν, et ἀνελκύσαι τὰς ἡνίας. *Funis extremitas*, τὸ ἄκρον τοῦ δεσμοῦ, Herodoto est ἀρχὴ τοῦ στρόφου. Euripides Hippol. vs. 772. Μουνυχίου δ' ἐπ' ἀκταῖς ἐκδήσαντο Πλεκτὰς πεισμάτων ἀρχαῖς: *tortas funium extremitates* nuper explicuit vir eximius Ier. Marklandus, cuius Notas in Hippol. praeter cetera debemus elegantissimo Musgravio. ἀρχὴν σχοινίου dixit Diodor. Sic. I. pag. 109, 71. τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχαῖς, Lucian. T. III. p. 83. Optimo S. S. interpreti Marklando non poterat omitti *Lucaneum Act. Apost. x, 11.*, coelo demissum instar lintei σκεῦος τέσσαρσι ἀρχαῖς δεδεμένον. Plato de Rep. X. p. 616. c. κατὰ μέσον τὸ φῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄκρα τῶν δεσμῶν αὐτοῦ τεταμμένα. Ista Lucae dimiserunt intacta Philologi: multa tamen saepe disputantur, de quibus nemo dubitat. In proximis [lin. 7.] vera Petavii et Reiskii est coniectura, περὶ ὧν ἔβαλε, Codicum etiam auctoritate munita. VALCK.

7. βρόχω περὶ ὧν ἔβαλε) Nitet oratio Ionum consuetudine, qua περὶ ὧν ἔβαλε idem atque περιέβαλε, sicuti ἀπ' ὧν ἔβαλε ἰωῦτὸν lib. II. 47. κατ' ὧν ἐπλάσατο τὴν κεφαλὴν c. 85. et ἐξ ὧν εἶλον τὴν κοιλίην c. 86. Plura Herodoti cultorem effugere nequeunt. Recte priscum περιὼν ἔβαλε eum in modum disiunxerunt Dion. Petavius, correcto quoque Vallae lapsu, ad Epiphanium p. 10. item Pavius et Reiskius. [conf. Gregor. Dial. Ion. §. 47. et ibi Koen.] Iam [lin. 9.] οὕτε κατεξάμενος nollem a Galeo vulgato praelatum: precum facta ante mentio est; οὕτε κατὰρξάμενος subdit, quoniam Graecorum in victimis constantissimum τὸ κατὰρξασθαι. Lege L. Küster. ad Comici Av. 960. et Valck. in Eurip. Phoen. vs. 576. Redibit similis verborum confusio c. 103. WESS.

CAP. LXI. 1. αἰνῶ; ἄξυλου εὐύσης) Hinc Aelianus de Nat. An. XII. 34. Σκύθαι, ξύλων ἀπορία, ὅτινα ἂν καταθύσωσι, τοῖς αὐτῶν ἐστίους ἔφουσι. Mela II. c. 1. sub fin. Lignorum egent, ignes ossibus alunt: ignes sacros intelligit Is. Voss. ex Herodoto et Aeliano: conf. Salmas. in Solin. pag. 186. Ubi mox [lin. 4.] λέβητας memorat ἐπίχωρίους, μάλιστα Λεσβίοις

κρητῆρες προστεκίλους: expectabimus qui nos doceat, quales isti fuerint Λέσβιοι κρητῆρες, mihi etiam aliunde ignoti. In *Athenaico* quidem Poculorum catalogo Λέσβιον etiam invenitur; sed, qua hunc usum adfirmat, auctoritas *Hedylii*, illa hac in re nulla est: vid. *Casaub.* Anim. XI. cap. 11. VALCK. — *Athenaeum* vide lib. XI. cap. 71. nuperae editionis, et *Animadv.* in *Athen.* Vol. VI. p. 206. Quod paullo ante [lin. 1.] ait ὧδε σφι --- ἐξένηται, alibi τοιόνδε pro ὧδε dicere adsuevit. S.

4. λέβητας ἐπιχωρίους) In *Erratis vir Celeb.* [Gronov.] ἐς λέβητας scribi iubet, quod festinanti excidisse opinor: ego praepositionem, utique inutilem, nusquam in schedis animadverti. Fecisset quoque operae pretium, si *Mediceo* Λέβιοι, quid indicetur, non celasset. Λέβια *Hesychii* nulli hic usui. *Lesbium*, genus vasis coelati, a *Lesbiis* inventum habet *Festus*; Λέσβιον ποτηρίον εἶδος *Athen.* lib. XI. p. 488. A. WESS. — Licet paullo post dicat Scriptor ἐς τούτους ἐσβάλλοντες, tamen et hic eidem praepositioni esse poterat locus. Itaque quum *Reizius*, *Gronovii* monito obtemperans, sic edidisset, ἔπειτα ἐσβάλλουσι, ἣν μὲν τύχῳσι ἔχοντες, ἐς λέβητας ἐπιχωρίους, eadem scriptura, me imprudente, in nostrum exemplum propagata est. Et in *Var. Lect.* adnotavi quidem, ἐς h. l. a nostro ms. F. abesse: nunc vero demum animadverto, nullo in codice voculam illam legi, recteque *Wesselingium* cum superioribus omnibus ἣν μὲν τύχῳσι ἔχοντες λέβητας ἐπιχωρίους edidisse; et sic in nostro contextu rescriptum velim, quemadmodum cautior *Schaeferus* etiam edidit, quum *Reizium* *Borheck* esset secutus. S.

8. ἐς τὰς γαστέρας) Sunt in *Aeliani* Nat. An. XII. 34. hinc derivata. In pellibus coquendi morem Arabes *Beduinos* probasse *Cl. Reiskius* significavit; *Scotos* olim etiam *Barnesius* ad *Euripid.* Cyclop. vs. 359., et hunc usque in diem *Tartarorum* plures *Ampl. Nic. Witsen* in *Tartariae* Descript. p. 659. WESS.

[14. τῶν κρεῶν καὶ τῶν σπλάγχων ἀπαρξάμενος etc.) *Carnium* et viscerum prosicias deo oblatas ante se (nescio an in ignem) proicit. (conf. III. 24, 15. Aliud est κατάρχεσθαι cap. 60, 9. quod fit priusquam mactatur victima; aliud nunc ἀπάρχεσθαι, mactatā et coctā victimā. S.)

15. τὰλλα πρῶτα) Generale quadrupedum priscis no-

μασθ. Πρόβατα, πάντα τὰ τετράποδα Ἡρόδοτος Δ'. Scholiastes San-Germ., et Iliad. ξ'. 124., Galenus in Hippocr. περὶ Ἀσθρ. p. 589. et sic in Musis saepissime, ubi passim oves vertunt. WESS.

Ibid. καὶ τὰλλα πρόβατα) Et alias oves, tum praecipue equos: ista dedit corrector antiquae versionis. Optime dederat Valla: immolant autem tum alia pecora, tum praecipue equos. Veteris usus et Hippocratei medicus immemor [Gronovius, medicam manum versioni Vallae adhibere parum felici subinde successu conatus,] haec quoque voluit mutata. Τὰ ἄλλα πρόβατα sunt, quae dicuntur in vicinia τὰ ἄλλα ἱερῆα, et τὰ ἄλλα τῶν κτηνίων, uti legit Valla, cui cuncinit Cod. Arch. Veteribus utique quaevis pecora, inter edendum etiam quatuor pedibus προβαίνοντα, πρόβατα dicebantur. Eam in rem haec etiam Herodoti advocat Eustathius in Odys. κ'. pag. 384, 14. [pag. 1649. ed. Rom.] et multa tradit, aliunde ignota, ex Aristophanē Gramm. ad Iliad. λ'. p. 828. [pag. 877. ed. Rom.] Herodotus VII. 171. λιμὸν τε καὶ λοιμὸν γενέσθαι καὶ αὐτοῖσι καὶ τοῖσι προβάτοισι. Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 356, 29. χρήματα καὶ πρόβατα διηρπάκασι. vid. Foessii Oecon. Hippocr. voc. Πρόβατα, Spanhem. in Call. Hymn. Apoll. vs. 51. VALCK.

CAP. LXII. 2. τῷ δὲ Ἀρνή ὧδε) Ex scriptis codicibus, quod vir doctus [Reiskius] voluit, interpunxi scripsique, τῷ δὲ Ἀρνή ὧδε κατὰ νόμους etc. [Olim κατὰ νόμους prisco ritu intellexerat Valla.] Fuit Scythia in praefecturas descripta, quibus singulis suus νομάρχης c. 66. Hos per regionis tractus dispersa ἀρχῆα erant [curiae, comitia, loca ad quae populus conveniebat] et sarmentorum strues, mirae longitudinis et latitudinis, quarum neutram sollicito. Nonne tamen inconmodum et otiosum, [lin. 5.] tribus stadiis congeriem istam [altitudinem istius congeriei] fuisse minorem, adscribere? Quis tam alte eductum cumulum exspectare posset aut suspicari? Videtur omnino certus pedum cubitorumve modus, quo minorem illam exaggerationem scripserat, deficere. Sic D. Petavius ad Epiphan. p. 10. a quo non dissentio. Adde Reiskii de hac prodigiosa struice iudicium Miscell. Lips. Vol. VIII. pag. 105. WESS. — Suspiciari possis, ὕψος δὲ σταδίου ἑλίσσον scripsisse Herodotum: sed et hoc incredibile, ad tantam fere altitudinem Herodot. T. V. P. II.

evectam esse immensam illam struem, in terra potissimum quae ligno carebat. Caeterum de cultu isto, quem ad Martem deum Herodotus refert, consuluisse iuvabit quae auctor Commentationis illius, quam supra ad cap. 69, 12. laudavi, §. 721. p. 72. disputavit. S.

2. κατὰ νόμους) Dum vertunt, *prisco ritu* [ut Valla,] vel *legitimo ritu*, [ut Gron.] ad eundem offendunt lapidem, ad quem saepius interpretes in rebus Aegyptiacis: multos indicavit errores Leopard. Em. VII. c. 18. Κατὰ νόμους scribi debet, et converti, in *singulis nomis*, sive *praefecturis*. Sunt nobis multo quidem notiores νομοί, *praefecturae*, in quas divisa fuit Aegyptus; neque tamen dubito quin hic Scythiae *nomi* designentur. Ut in Aegypto *nomi* suos habebant Praetores, quos Νομάρχας adpellant Graeci, sic se rem in Scythia habuisse vel ista demonstrant Herodoti c. 66. Ἀπ᾽ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκάστου ὁ Νομάρχης ἕκαστος ἐν τῷ ἑωυτοῦ (sic lego:) νομῷ κερνᾷ κρητῆρα οἶνου, ἀπ' οὗ πίνουσι τῶν Σκυθίων ὅσοις etc. Quae hic sequuntur ap. Herod. [lin. 4.] Φρυγῶν Φάκελοι συννέονται, sine Scriptoris nomine leguntur in Etymologico M. pag. 599, 23. parenti suo tributa ap. Eustath. ad Iliad. η'. p. 566, 17. [pag. 689. ed. Rom.] ubi vocem Φάκελοι [Φάκελλοι scribens] litera onerat superflua. μέγαν Φάκελον ξύλων dixit Eurip. Cycl. vs. 241. Fasces virgarum, Φακέλους ῥάβδων, Herod. IV. 67. Φακέλους ἕλης ἀγρίας, Thucyd. ap. Ammon. in voc. Φάκελος. VALCK.

9. ὑπὸ τῶν χειμῶνων) Cl. Pavius ὑπὸ χιόνων. Receptum, ipsas nives suo ambitu complexum, probatius. Fortasse non deerunt, quibus [lin. 10.] ἐπὶ τούτου δὴ τοῦ σηκεῦ blandietur. Ego Scholion censeo: mox iterum ἐπὶ τὸν ὄγκον τῶν Φρυγῶν. [At suspicari licet, vocabulum hoc ex posteriori loco in superiorem a nonnullis fuisse translatum. De voc. σηκός vide Valckenarii Animadv. ad Ammonium cap. 19.] Qui autem gladii olim Scythia cultus, idem Hunnis. Ammianus lib. XXXI. 2. p. 673. Nec templum apud eos visitur aut delubrum ---: sed gladius barbarico ritu humi figitur nudus, eumque ut Martem --- colunt: ubi docte et copiose Lindenbrog. et Vales. Id observo, καὶ δὴ καὶ τοῖς δ' [lin. 13.] acinaces, quos singulos in regionibus depositos plus venerabantur, quam ceteros suae nationis deos, monstrare. Quae, uti sunt, prohibent omnem verborum novationem. WESS.

τοῦ ἀκινάκης) Martis bellive symbolum, Scythis cultum. Ensem nihil habebant causae cur riderent Graeculi Romanique, rudes lapides et ligna male dedolata pro Deabus amplexantes; vide Luciani Iup. Trag. T. II. p. 690. Brodae Miscell. V. c. 6. Melae verba dedit Salmas. in Solin. p. 188. Apud Suidam [et Etymologum p. 48, 31.] ex Herod. profertur Ὀκινάκης, et τὸν ἀκινάκην. ὁ ἀκινάκης contrahi potuit in ὁ κινάκης: qualia sunt et apud Nostrum plurima. Paulo post [lin. 13.] Vallam legisse suspicabatur Io. le Febvre, καὶ δὴ καὶ τὸ ὅδ' ἴτι πλέω θύουσι ἢ τοῖσι ἄλλοις θεοῖσι: quae mihi quoque vulgatā multo melior videtur lectio. VALCK. — Vulgatam percommode Wesselingius defendit. S.

24. τὰ ἄλλα ἀπέρξαντες ἱρήια) Per sane tritum in Muisis ἀπέργιν, usu longe diverso. [pro communi ἀπέργιν.] H. Stephan. Thes. App. p. 484. „Ἀπέργω, ab ἔργω significante facio. Affertur ex Herodoto ἀπέρξαντες ἱερήια ἄλλα, pro ubi cetera sollemnia consecerint.“ Amplius nihil. Neque ego prospicio, si menda desit, quae melior adsumi notio queat. Placuit Cl. de Pauw ex Steph. margine ἀπαράξαντες, quo ad ἐξάργματα veterum, cum particulae interfectorum corporibus descabantur, relato, vertit, et dein alias victimas mutilantes abeunt: ad sententiam non male. Verum sermonis obstat consuetudo, qua ἀπαρξάμενοι τῶν ἱρηίων lib. III. 24. IV. 62. [voluerat puto Vir doctus „qua oportebat ἀπαρξάμενοι τῶν ἱρηίων, coll. III. 24, 13. IV. 61, 14.“] Homer. Od. Γ'. 446. Sunt et aliena ἐξάργματα, sicuti a Criticis explicantur ad Apoll. Rh. IV. 478. Equidem, si quid in voce maculae, ἀπαράξαντες h. e. ἀποκόψαντες, amputantes et mutilantes, praeferrem. Vid. Iliad. II'. 116. et hoc Synesii Provid. pag. 118. B. Ἐφίσταται δὲ τις Σκύθης τὴν κοπίδα σπατάμενος, ὡς ἀπαρξάων τῆς ἀνθρώπου τὴν κεφαλὴν. At ea hario-latio. Iustum est κίεται, [lin. 25.] siquidem κίεται, et eius moduli alia pleraque, in his libris numerum dant pluralem. Lucianus, modo is auctor Astrologiae et D. Syriae, ab Ionum eo more descivit. Confer Cl. Reitzium ad Deam Syriam c. 32. WESS. — Non sollicitandum videtur ἀπέρξαντες, licet nunc longe diversa atque alias notione accipiendum hoc verbum. ἔρξα (sive a praes. μέζω, sive ἔρδω, sive potius ab inusitato ἔργω derives, unde praet. med. ἔργα) vim habet praeteriti temporis verbi ἔρδω, et feci

significat. Quare, ut θυσίας ἔρδειν est *sacra facere, victimas caedere*, I. 131, 7. coll. 132, 6. utque apud Hesychium Ἐρξον, θύρον, legimus; sic ἀπέρξαντες τὰ ἱρήνια (praepositione ἀπὸ in compositione verbi ea notione accepta, de qua ad II. 40, 15. dictum) commode significabit postquam caedendarum reliquarum victimarum finem fecerunt. S.

CAP. LXIII. [1. ὅτι δὲ οὗτοι οὐδὲν νομίζουσι) *Valla*: sues pro nihilo putant. *Gronov*: sues nihil morantur. Rectius *H. Steph.* in ora: suam nullus est illis usus. Sic enim νομίζειν Nostro idem est atque χρῆσθαι, uti: et aliàs quidem cum accusativo casu aut cum infinitivo constructur, sed et cum dativo casu, ut φωνῇ νομίζουσι Σκυθικῇ, sermone utuntur *Scythico*, IV. 117, 1. S.]

CAP. LXIV. 7. καὶ λαβόμενος τῆς κεφαλῆς) Bona sunt, non infitianti, qui ante mutaverat, *Reiskio*. Legitimum praeterea ἐκσεῖσι Codicum auctoritate, tum maxime σαρκίσας, [lin. 8.] a quo vim, modis illatam variis, *Pollux* arcet: Ἡρόδοτος δὲ, Σαρκίσαι, τὸ τοῦ δέρματος τὴν σάρκα ἀφαιεῖν. Quae, cum Grammaticus omnium versetur manibus et *Iungermann* exstet admonitio, latere potuisse, mirum accidit. *Aem. Portus* a veritate proxime afuit, ὀργάσας itidem [lin. 9.] ex futili ὀργίσας fingens. *Suidas*, Ὀργάσας, μαλάξας, ex Glossis, ut opinor, *Herodoteis*, unde gemina in *Lexic. Timaeus*. Melius tamen schedarum ὀργήσας, unde originem ὀργίσας accepit, ex ὀργάω. *Ruhnkenius* ad *Timaeum* p. 130. praeclare. Scythicum institutum sic auctor inter *Fragm. Pythagorea* explicat p. 713. τοὶ δὲ Σκύθαι καλὸν νομίζοντι, ὃς ἄνδρα κἀνῶν, ἐκδείρας τὰν κεφαλάν, τὸ μὲν κόμιον πρὸ τοῦ ἵππου φορεῖ. Cui scriptori κόμιον, qua forma προκόμιον alii, pars est pellis, capiti detractae, crinibus vestita, quae Nostro χειρόμακτρον, mantile. Atque haec paucis: nam ut doctorum in coniecturas grasser, nec libet, nec licet. Mutata *Vallae* et aliorum Latina sententiam habent sinceriolem. *WESS.*

8. σαρκίσας βοῶς πλευρῇ) Perperam Latine vertunt, aut etiam tentant. Si quid novandum, scriberem, σαρκήσας: quod esset a σαρκᾶν, sicut vicinum ὀργήσας ab ὀργᾶν. Vide *Ruhnken.* ad *Tim.* p. 130. et *Wesseling.* *Diss. Herod.* p. 155. Horum loco frequentiora sunt ὀργάζειν et σαρκάζειν: hoc notat *carnem detrahere*, et *Herodoteum* verbum (scriptum

ibidem quoque *σαρπίσαι*) Pollux exponit τοῦ δέρματος τὴν σάρκα ἀφελεῖν, II. 233. Scythæ bovis costa carne detracta corium manibus subigit, atque emollito utitur tanquam mantili: σαρπίσας βοὸς πλευρῇ δίψει τῇσι χερσὶ, ὀργήσας δὲ αὐτὸ ἅτε χειρόμακτρον ἐκτεταται. Ἀποσκυβίζειν, *pellem detrahere*, cum his comparat Salmas. in Solin. p. 827. VALCK.

CAP. LXV. 3. πᾶν τὸ ἔνερθιν τῶν ὀφρύων) Haud inconcinnum τὸ ὑπερβ. Cl. de Pauw. [qua quidem novatione nil opus.] Calvam Scythæ purgabant, ut poculum esset, non quod infra supercilia. Eadem tamen, ubi nihil mutes, sententia. Serra postquam abscederant quod infra supercilia, expurgabant capitis calvam: ἐκκαθαίρει non spectat proxima, sed κεφαλὰς aut κεφαλὴν. Barbaram consuetudinem (ad Hunnos, Langobardos, Avares, Bulgaros tramissam) habet Strabo lib. VII. p. 460. [p. 300. ed. Cas.] atque alii, de quibus c. 26. WESS.

11. πόλεμον προσεθήκοντο) Vindob. προσθήκοντο venit in Abreschii coniecturam. Conveniret πένθος μέγα προσεθήκοντο lib. VI, 21. nisi προσεθήκοντο plures illic schedæ: par discordia in Thucydidis ἔχθραν οἱ προθεῖτο lib. VIII. 85. Laudo tamen. Mox hiulca esse verba, explendaque, οἱ δὲ οἱ συγκαίρουσι, ταύτην τὴν ἀνδραγαθίαν λύσσοντες opinatur Reiskius. Quo semel admissio consilio, veterum commentariis inculcari plura possunt et prorsus arbitraria. Ego cum Gronovio facio. WESS. — Nempe, pro olim vulgato λέγεται, recte Gronov. λέγοντες ex msto recepit: nec turbare nos debet pluralis hic numerus, quamvis præcesserit singularis ἐπιλέγει, et ὥς οἱ. Sic enim frequenter Herodotus a sing. ad pluralem transit, et vicissim: quemadmodum paullo ante, ποιεῦσι δὲ τοῦτο — — καὶ ἦν ἐπικρατήσῃ. Multo autem commodius, me iudice, progreditur h. l. oratio deleta τὴν articulo, qui post ταύτην olim erat intersertus. S.

CAP. LXVI. 6. ὄνειδος δὲ σφι etc.) Mela fere convertit II. c. 1, 108. Ut quisque plures interemerit, ita apud eos habetur eximius; ceterum expertem esse caedis inter opprobria vel maximum. Qui plurimos interfecere, [lin. 8.] οὗτοι σύνδυο κύλικας ἔχοντες πίνουνσι ὁμοῦ. Sequentia Melæ verba tentat Salmas. in Solin. p. 192 seq. ad Herodotea accommodare, quibus bibisse dicuntur duobus poculis iunctis, quæ combinata tenerent. Ita loquebantur Graeci, dicentes σύνδυο,

σύντρεϊς, σύμπεντε: neque enim cum Criticorum infelicissime Sam. Petito ad Legg. Att. p. 358 seq. sollicitarem Hyperidis verba apud Harpocrat. in Συμμορία' σὺν πέντε καὶ ἑξ τριηραρχοῦντες. Ego, inquit Demosth. contr. Mid. p. 362. ἐτριηράρχουν, ὅτε σὺνδύο ἡμεν οἱ τριηραρχοί, *quum bini communi sumtu triremem instruebamus.* σὺνδύο ἔδοξε χορηγεῖν, archonte Callia, secundum Aristot. in Schol. ad Arist. Ran. vs. 406. Machon Athenaei VIII. p. 337. D. καὶ τοὺς θεοὺς φασκουσιν οἰκεῖν σὺνδύο. Idem adhibent Plato T. III. p. 282. E. et Xenophon p. 222, 2. σὺνδύο καὶ σύντρεϊς est apud Lucian. T. III. p. 506. et Iamblich. de Vit. Pyth. p. 82. Κατὰ δύο et κατὰ τρεῖς adhibentur eodem sensu. VALCK. — σὺνδύο κύλικας ἔχοντες, *iuncta bina pocula habentes* interpretatus sum praeecuntibus doctis viris. Nunc, perpensis aliorum auctorum locis a Valck. citatis, nil aliud dixisse Noster videtur, nisi *bina pocula singuli habentes.* S.

CAP. LXVII. 1 seq. μαυτεύονται βαβδαῖσι ἱρεῖνσι)

Non nescio, quid pro vetere ἱρεῖνσι adferri queat. Placet msstos duces sequi. Ligna ἱρίνα habet Theophrastus Hist. Plant. lib. V. c. 4. et alibi. Vaticinandi Scythicum hoc genus ex Herodoto attigit Schol. Nicandri Ther. vs. 612. aliarum nationum βαβδομαντεῖα non neglecta. Fuit enim plurimis per orientis occidentisque plagas similis divinatio. De Chaldaeis Propheta Ezech. c. xxi, 21. ubi ill. Grotius erudite, et Ed. Pocockius Specim. Hist. Arab. p. 328. Adde, quae Casaubon. in Strabon. lib. XV. p. 1065. [p. 733. ed. Cas.] Lindenbrogus ad Ammian. lib. XXXI. 2. et Bulengerus Divinat. lib. III. 26.; et nihil desiderabis amplius. WESS.

7. Οἱ δὲ Ἐνάρες, οἱ ἀνδρόγυνοι) Nisi codices copulam inducerent, scribi cum viro docto [Gronov.] οἱ καὶ ἀνδρ. potuerat. Ἐνάρες etiam lib. I. 105.; ubi θηλέη eorum νοῦτος, cur hic ἀνδρόγυνοι effeminati et molles, clarissime exponit. Statim τρεῖς [lin. 9.] bene habet, offertque virgulae divinatoriae, à Vallemontio et vulgi credula superstitione mirè laudatae, quoddam genus. Credulitatis enim supersticiosae propagines laete semper surgunt, et ab radicibus everti renuunt. WESS.

7. καὶ οἱ ἀνδρόγυνοι) Enaries, qui sunt androgyni; Valla: legit itaque, quod et H. Steph. animadvertit: Ἐνάρες, οἱ καὶ ἀνδρόγυνοι: atque ita cepit ista Iac. Tollius ad Longin. p. 163. ubi multis pertractat Longino visum ἀρσενικόν τὸ

τοῦ Ἡροδότου, θήλειαν νοῦσον, I. 105. adpellantis, ut opinor, quod Faber et Boileavius putabant designari, nempe τὰ γυναικεία: sive αἰμορροΐδας, forsan velut in mulieribus μηνιαίας. Hoc statis temporibus recurrente fluxu debilitati fiebant ὑνεῦχοι, et ἀνδρόγυννοι, sive ἡμιάρβενες, et, ut in gripho veteri dicuntur, ἄνδρες οὐκ ἄνδρες. VALCK. — Vide ad I. 105, 15. et 18. notata. S.

CAP. LXVIII. 9. διαλαμμένος) Schol. in Aristoph. Ecclesiaz. vs. 1082. μέσος εἰλημένος, bene, sicuti c. 94. *Iusurandum per solium regis* hinc abiit multorum in connotationes, etsi apud Scythas nullum. Ἰστίην, Vestam, regiosque Lares, [τὰς βασιλείας Ἰστίας, lin. 5.] in intimis regiae penetralibus coli solitos, deierantes adpellabant. Παρὰ πᾶσι σχεδὸν ἀνθρώποις ἐν πάσαις ταῖς οἰκίαις sollemnis ea religio erat ap. Diodor. lib. V. 68. Scythae Vestam inter numina locarant, Ἰστίην τὴν Σκυθίων βασιλείαν dictitantes infr. c. 127. Vallae Latinis error debetur. WESS.

16. καταδήσῃσι ἐπιρκῆσαι) Athenis atque alibi quorundam criminum in iudicio convictos manebat ὁ δεσμός. Variis enumeratis, ἅπασιν, inquit, Demosth. contr. Timocr. p. 453. οἱ μὲν ὑπάρχοντες νόμοι δεσμὸν προλέγουσιν· ὁ δὲ σὸς λαλῆσαι δίδωσιν. Xenoph. Ἀπομν. I. p. 419, 3. κατὰ νόμον ἐξῆναι παρανομίας ἰδόντι καὶ τὸν πατέρα δῆσαι. Vel ista sola monstrant, quā figura loquendi Καταδῆσαι ponatur pro καταδικάζσαι, convictum condemnare: sunt eximie iudicis ista, καταδικάζσαι, et ἀπολύσαι, absolvere. Antiphon frequenter opponit ἀπολύσαι et καταλαβεῖν, p. 119, 34. p. 123, 43. 126, 37. ἀπολύσιμον et καταλήψιμον, 129, 4. Similiter apud Herodot. hic opponuntur, ἣν μὲν καταδήσῃσιν ἐπιρκῆσαι - - ἣν δὲ ἀπολύσῃσι: atque ita lib. II. c. 174. ὅσοι μὲν αὐτὸν - - ἀπίλυσαν μὴ Φῶρα εἶναι, et ὅσοι δὲ μιν κατέδησαν Φῶρα εἶναι. Reikius utroque loco κατέδησαν scribendum opinabatur: si fori non habebat Graeci perspectam rationem, illud tamen noverat, καταδῆσαι et ἀπολύσαι etiam in aliis rebus opponi velut contraria: in Magicis defigere καταδῆσαι, defixum liberare atque absolvere dicebatur ἀπολύσαι: de captivis legerat adhibita ἐλευθερῶσαι et καταδῆσαι. Si placebat adeo καταφῆσῃσι et κατέφησαν, cur non in vicinia scribebat etiam ἀποφῆσῃσι et ἀπέφησαν? Quae tandem isthaec est sincera quaevis incrustandi voluptas? Nonnunquam tamen con-

lecturas proposuit, quibus multa redimit incogitanter atque ita scripta, ut Doctorum hominum non satis illum reverentem esse adpareat. VALCK.

CAP. LXXIX. 2. ἄμαξαν καμάρης) An hinc, Καμάρης, δέσμης, Hesychianum? Hoc si illud fonte manavit, de insolentiore structura nulla amplius querela: apta erunt et nexa πλήσωσι καμάρης Φρυγάνων fasce cremiorum, Haec Cl. Abreschius Dil. Thucyd. p. 243.; cui nullus refragarer, modo de vocis usu omnia essent liquida. Καμάρας in curribus novit Herodot. lib. I. 199. et ex eo Polux. Καμαρωτόν ἄρμα Athenaeus lib. IV. 7. [p. 139. F. ubi, quae fornicata carpenta in lat. vers. nominavi, potueram cum Casaub. in Animadv. tectos currus dicere.] Quo de curruum genere erudita plura T. Hemsterhusius ad Comici Plut. p. 369. ἀμάξης καμάρην longe vulgato praeferebat: Hesychii καμάρα, quae vera magni viri emendatio, ἢ ἐπὶ τῆς ἀμάξης σκηνῇ per hic accommodata. Equidem, si quid mutandum, huc irem; quamquam, ut quod sentio, dicam, καμάρης vox, damnata a Codicibus, irreptitia videtur. Mox ἐμπεδήσαντες [lin. 3.] probum, et στομώσαντες idem ac φιμώσαντες, os obturantes, sicuti ad supplicium trahendis solebat. Conf. Schottum ad Append. Prov. Vatic. p. 273. WESS.

2. ἄμαξαν καμάρης) Dabit forsitan olim Codex scriptus ἀμάξης καμάρην, quod placebat Hemsterhusio ad Schol. in Arist. Plut. p. 369. Quod vir Clar. ex Hesychio Καμάρης hic interpretatur δέσμης, ut dici censeatur ἄμαξα sarmentorum impleta fasciculis; primum cuperem edoceri, quo modo fascis sarmentorum dici possit καμάρη Φρυγάνων; unius Hesychii perexigua est in talibus auctoritas; deinde qualis fascis ille fuerit ἀμαξοπλήτης? Sarmentorum fascies Herodoto quoque sunt Φρυγάνων Φάκελοι c. 62, 4. Φρυγάνων δέσμαι Hesychio, in Ἀγκαλίδες, ut alibi δέσμαι δραγμάτων. δέσμας δικανικῶν λόγων dixit Aristot. apud Dionys. Halic. T. II. p. 163. In proximis; [lin. 3.] ἐμπεδήσαντες τοὺς μάντιας καὶ χεῖρας ὀπίσω δέσαντες, variabunt forte Codd. utitur certe Valla eodem verbo, quo supra c. 60. in istis ἐμπεποδισμένον τοὺς ἐμπροσθίους πόδας. Συμπεποδίσας redditur συνδήσας τοὺς πόδας in Schol. ad Aristoph. Ran. vs. 1560. συμποδίσαντες. χεῖράς τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν, Plato de Rep. X. p. 615. E. Sed Herodoteum est ἐμπεδῆσαι,

pro πείδαις ἐνδῆσαι, compedibus, constringere. VI. c. 23. Scythen Hippocrates πεδήσας - - ἐς Ἴνυκον πόλιν ἀπέπεμψε. *Homerum Aeschylus* aliique adhibuere. VALCK.

CAP. LXX. 1. "Ορμία δὲ ποιεῦνται Σκυθαὶ ὧδε) Ubi de Scythis *Mela* II. c. 1, 112. *Sauciant se qui paciscuntur, exemptumque sanguinem ubi permiscuere degustant*; illustrat *Is. Voss.* barbaris gentibus usitatum morem, duo tractans *Herodoti* loca, hunc quidem altero felicius; nam docte corrigit in his, τὺψαντες ὀπίεατι ἢ ἐπιτάμοντες μαχαίρῃ σμικρὸν τοῦ σώματος: sed minus bene interpretatur ista e lib. I. c. 74. ἐπεὰν τοὺς βραχίονας ἐπιτάμωται ἐς τὴν ὁμοχροῖν, τὸ αἷμα ἀναλίσχουσι ἀλλήλων. Vrae interpretationis vocis ὁμοχροῖν, quam dedit ad *Aesch. Socrat.* [III. 15.] vir doctus [*Horreus*], auctor est *Mer. Casaubonus* in *Notis* ad istum *M. Antonini* [IX. 3.] locum; quem ultimum excitat: *Postquam brachiorum summam cutem secuerunt, mutuam sanguinem delingunt*: ad haec nostrum ille locum commode comparat; sed ad *Antonini* sui ἀψικάρδιον aptius composuisset *Theocritea* ex *Eid.* I. 35. τὰ δ' οὐ φρενὸς ἄπτεται αὐτὰς. *Eurip. Hec.* vs. 241. οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσέ μου. *Lucian. Nigrino* §. 36. ἄκρον μὲν ἐπιλγδὴν ἄπτεται, βαθύαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγὴν οὐ δὲ ἄπτεται ταῦτα τῆς ὁμοχροῖας. Quod illic τὴν ὁμοχροῖν, summam cutis superficiem, hic vocat *Herodotus* σμικρὸν τοῦ σώματος: ad quem praeter *Vossiana* conferri possunt verba *Posidonii* ap. *Athen.* II. p. 45. F. VALCK.

4. τὺψαντες ὀπίεατι) Placet ὀπίεατι *Vossii* ad *Mela* lib. II. 1. et *Hemsterhusii* in *Polluc.* X. 141.; nam rescripta, valida minus sunt, nec vocabulo lucem adspargunt. "Οπίας et ὀπῆτιον servavit *Pollux*, ὕπιας quis tandem? *Lucianum* *Toxar.* c. 37. in ipsa re Nostro ferme consentire, praeter alios *Hutchinson* ad *Cyri Ἀναβ.* p. 127. non oblitus fuit. WESS.

CAP. LXXI. 7. ἀνήθου) Si darent *Codd.* formam restituerem ἀνήθου, quibusvis usitatam, etiam *Poëtis, Alexidi, Eubulo, Theocrito, Moscho.* Suos etiam mores dialecto saepe sequentes *Lacones* lenius tamen σ litterae θ supponebant; molles *Iones* non item, quantum memini, in talibus; nam ἱυσμός et similia diversi sunt generis. VALCK. — Ἀνηθον h. l. cum *Valckenario Schneiderus* in *Lexic. crit. anethum* interpretatur, quod aliās ἀνηθον vel ἀνητον. *Larcher*

cum *Valla*, cuius versionem *Wess.* tenuit, *anisum* intelligit, quod rectius ἀνισον: pro quo quidem apud *Athen.* IX. 371. d. ἀννησον scribit vetustissimus codex, quemadmodum apud *Nostrum* h. l. ἀννήτου dant mss. *Pass. F. Pa. Pc.* Quare optioni locus est: utriusque quidem plantae aromaticum semen. *S.*

11. τρίχας περιέχοντα etc.) Transilierunt haec librario-
rum oculi *Florentiae* atque alibi: occasionem dedit ἀπο-
τάμνοντα. Nollem βραχίονας περιτάμνοντα explicitum de am-
putatis brachiis, ut omissorum caussa defenderetur. In
Scythico luctu convulnerarunt et inciderunt brachia ad san-
guinem eliciendum, quod περιτάμνεσθαι. Nihil aliud. Vide
lib. VI. 59. *WESS.*

16. ἐς τοὺς πρότερον ἦλθον) Additamento *Arnaldi* ὡς οἱ ἐς
τοὺς πρ. carere possumus. Verti satius fuerat, illi vero eos
comitantur, ad quos prius venerunt. Quod porro [lin. 18.]
καὶ ἐν τοῖσι ταφαῖς εἰσι corrigit, laudare non debeo. Posuerat
Herodotus in *Gerrhis* regum sepulcra, repetitionis ratio
nulla: praesertim cum *Codd.* commodi quid et opportuni
repraesentent ἐν τε τοῖς ἔσχατα κατοικημένοισι - - - καὶ ἐν τῇσι
ταφῇσι, inque ultima incolentibus adsunt - - - et illis in sepul-
cris. *Valla* id habuit, superioribus bene congruens. Non
abludit ex lib. I. 104. τοῦτο δὲ παραμειβομένοισι, εἶναι ἐν τῇ
Μηδικῇ. Vide et *Elsneri* Schediasma p. 55. *WESS.*

15. οἱ δὲ σφίς ἔπονται, ἐς τοὺς πρὸτ. ἦλθ.) Plures novi, qui
ad haec adhaeserint; mihi non videntur obscura, neque
adeo corrigenda. *Scythae* οἱ Βασιλῆῖοι, Regum funera cu-
rantes, rite compositum cadaver curru devehebant ἐς ἄλλο
ἔθνος. Ad quos primum venissent, hi soli τοὺς Βασιλῆους sequu-
τι, cadaver per singulas gentes circumductum, cum illis adeo-
que, *Gerrhos* usque prosequabantur: ταφαῖς τῶν βασιλέων ἐν
Γέρροις εἰσι: leguntur ista paulo superius. Quae vero se-
quuntur verba, ἐν Γέρροις ἔσχατα κατοικημένοις εἰσι τῶν ἰθύνων
τῶν ἄρχονσι, καὶ ἐν τῇσι ταφῇσι, illa mihi quoque videntur
ut visa fuerunt mendosa *G. Arnaldo* Animadv. p. 164. Li-
benter auctori suo relinquimus vulgatorum explicatio-
nem, quam dedit *Iac. Elsner* in Schediasmate Crit. c. vi.
Primum suspicor e proximis syllabis οἰσι male fuisse repe-
titum εἰσι, nisi natum sit ex τῖθῃσι: hoc, vel Ionico τῖθῃσι,
suo loco reposito, nihil in his desiderarem, si sic scripta

legerentur alicubi, ἐν Γέρροις, ἔσχατα κατασκευάσει τῶν ἰθύνων τῶν ἄρχουσιν, τῶν ἐκείνῃ (τὸν νέκυν nempe) ἐν τῇσι ταφῇσι. Aut fallor, aut sequentia talem poscere videntur lectionem. VALCK. — Equidem *Wesselingium* probo. S.

21. καὶ κατασπένδοντες) Laurentii pallii contegunt explorat Portus et uberius Georg. Arnaldus Animadv. c. 30. Vide et lib. II. 96. et Dion. Chrys. Or. XIV. p. 219. ad haec Herodotea alludentem. Barbarus contumulandi mos, etsi Seythae, in sacra Christianorum transgressi, eum abdicarint, Theodoro Or. ad Graec. IX. p. 129. teste, nondum plane in Tartariae Lithuaniaeque oris cessat. Vide Memor. Seyth. Bayeri. Comment. Acad. Petrop. T. III. p. 359. WESS.

CAP. LXXII. [7. ἐξιόντες αὐτῶν τὴν κοιλίην, καὶ καθήρναντες, ἐμπιπλάσι ἀχύρων etc. Haec planissime firman-
t quae a nobis ad II. 86, 16-21. disputata sunt; ubi ad hunc Nostri locum debueram provocare. S.]

9. αἰψίδος δὲ ἡμῖν ἐπὶ ξύλα δύο στήσαντες ὑπτιον) Delevi vocem ἡμῖν, imprudenter ex praegressis iteratam. Interpuncti praeterea, καὶ τὸ ἕτερον - - ἐπ' ἕτερα δύο, κατασπένδοντες τῶν τοιούτων πολλὰ ταῦτα: quippe artius nexa prius, quam res desiderabat. Atque hic utor consensu Pavii et Reiskii. Mox Abbas Melotus et Reiskius κατὰ μήκη [lin. 12.] per equorum longitudinem, vere: requirit oratio hanc notationem, probantque Ask. schedae. [quae commodè etiam intersertum dedere τὰ articulum.] Gemellum ferme νεκροῦ ἐκαστον παρατὴν ἀκάνθαν, quod sequetur. Dabit equi tale spectaculum, ex ultima Tartaria transmissum, Ampl. Nic. Witsen Descript. Tartar. p. 81. ostentaturque Leidae non dissimile in tabula. WESS.

[23 seq. κατὰθεν δὲ ὑπερέχει) Turbata aut pendens videri poterat orationis structura: ἐπὶ αὐτὴν - - διαλάσσει - - , κατὰθεν δὲ ὑπερέχει τοῦ ξύλου τούτου, τὸ ἐς τὸν ὅρον πηγνύουσι. Quem locum tractans Werfer Act. Philol. Monac. T. I. p. 112 seqq. commodè monuit, particulam δὲ hic similiter poni atque alias γὰρ ponitur in propositione incidente et quodammodo causali. Nempe, nisi prorsus abundare statueris δὲ particulam, sententia in hunc modum erit concipienda: postquam lignum - - transfixerunt, quum infra emineat pars huius ligni, hanc partem defigunt in foramen etc. Sic

istud τὸ valebit τοῦτο, sicut τὸν c. 36, 3. valet τοῦτον, et similia multa. S.]

24. ἐς τόρμον) Τόρμον Grammaticus [cui glossae Herodoteae debentur] reddit τρῆμα. Vide clar. Wess. ad Diodor. lib. II. [c. 8.] p. 121. VALCK. — In plerisque quidem Glossarum exemplis Τόρμιον, et Τόρτες apud Suidam legi, monuit idem Wess. in Notis ad Gloss. Sed τόρμον tenent Herodotei libri omnes, firmitque Hesychius aliique auctores a Schneidero in Lexico crit. laudati. S.

25. ἐπιστήσαντες δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα ἰπτίας τοιούτους) περὶ τὸ σῆμα Reiskius; et sic Valla fortasse legit, sive potius περιστήσαντες δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα etc. Codex scriptus si daret περίξ, una cum interpretamento κύκλῳ, commode servari posset ἐπιστήσαντες. VALCK. — Malunt docti viri περιστήσαντες, aut τῷ σήματι, aut περὶ τὸ σῆμα, ut niteat oratio. Sed nitori nihil decedet, si verba consideres, στήσαντες δὲ κύκλῳ ἐπὶ τὸ σῆμα, quod Scriptor voluisse censendus est. WESS. — Utique sollicitari ἐπιστήσαντες non debet, quod proprie significat, statuerunt contra, adversus, coram; nempe ita equites illos statuerunt, ut omnes sepulcrum respicerent: ac possis cum Wess. intelligere ac si dixisset Herodotus, στήσαντες αὐτοὺς ἐπὶ τὸ σῆμα, quemadmodum VIII. 79, 5. αἰτστάς ἐπὶ τὸ συνέδριον, et καταστάς ἐπ' αὐτὰ (τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων) III. 156, 8. Sed ad ipsum verbum ἐπιστήσαντες facile etiam per se intelligitur τῷ σήματι aut ἐπὶ τὸ σῆμα, quum praesertim continuo adiiciat auctor κύκλῳ τὸ σῆμα, quod idem valet ac περίξ τὸ σῆμα: nam, ut περίξ, sic et κύκλῳ cum accusativo casu construitur. cf. IV. 180, 14. scil. per ellipsin praepositionis περί, quemadmodum ἄμα cum dativo per ellipsin praepositionis σύν. S.

CAP. LXXIII. 3. ἐν ἀμάξει) Male ἐν ἀμάξῃ Medicus. WESS.

CAP. LXXIV. 1. Ἔστι δὲ σφι κάρναβις etc.) Antiquitus in his una vox alio forsitan ordine fuerit atque ita collocata: Ἔστι δὲ σφι κάρναβις αὐτομάτη φερόμενη ἐν τῇ χώρῃ, — — ταύτης (pro ταύτῃ) δὲ πολλῶν ὑπερφέρει ἡ κάρναβις αὕτη, ἡ καὶ σπειρομένη φέρεται. Ad istam rationem opponuntur τὰ αὐτόματα φέρεται, et τὰ σπειρόμενα φέρεται, lib. II. c. 94. Sequentia, [lin. 4.] καὶ ἐξ αὐτῆς Θρήϊκες μὲν καὶ εἴματα ποιεῦνται· ταῖσι λινόισι ὁμοιοτάτα, attigit Hesych. in Κάρναβις: ubi,

ἔστι δὲ φυτὸν τι λίνῳ ὅμοιον, ἐξ οὗ αἱ Θρηῆσαι ἱμάτια ποιοῦσιν. [addit: Ἡρόδοτος. τοῦτο σπέρμα θυμιαῶσιν. cf. cap. 75. init.] In Herodoteis incommodum esse μὲν sensit Reiskius: vox forsitan intercidit. Fac in antiqua scriptum membrana: καὶ ἰξ αὐτῆς Θρηῆ (σσαι γυναικῆϊον) κόσμον καὶ εἴματα ποιεῦνται: facile vox κόσμον in κες μὲν potuit deflecti. Ex proximis, οὐδ' ἂν, ὅστις μὴ κάρτα τρέβων εἴη αὐτῆς, διαγνοίη, λίνου ἢ καννάβιός ἴσται: novissima Pollux excitat VII. 72. Conf. Casaubon. ad Laërt. III. 63. VALCK.

2. ταύτῃ δὲ πολλῶ) Non placet ταῦτα δὲ Arch. Docetur, cannabim eatenus lino praestare, quod et crassior et maior sit, praetereaque sponte proveniat et sata; quae utique in lino discrepant. Hesychii verba, leviter prava, huc spectare, docti homines monuerunt. Confer et Valckenarii observationem ad lib. II. 94. WESS. — ταύτῃ, hac parte, hactenus, nil profecto opus est ut cum Valk. in ταύτης mutetur: immo, quo pacto in istius locum repositum hoc Vir doctus voluerit, non exputo. S.

CAP. LXXV. 6. πυρίη) Male thuribulum Laurentius. Πυρίην caldarium sive tepidarium Latini vocant, docente magno viro ad Strabon. Lib. III. p. 232. [p. 154. c. ed. Cas.] Fomentum qui volet, cum eo facilis transactio. Amplioris et difficultas [lin. 7.] in ἀγάμενοι τῇ πυρίῃ ὠρεύονται, quorum ultimum mirifice vexatur. Th. Galei ἐξικμᾶσθαι ἢ πυριασθῆναι alienissimum: ὠρεύσθαι aliud esse, norunt omnes: eiusdem ἰδρόνται haud praestabilius. Corn. de Pauw ὀρρόνται, ex ὄρρος. Norunt medici ὀρροῦσθαι, et Clemens Alex. ἐξορροῦσθαι, in lacte serescente: a quo ad sudorem incommodus transitus. Reiskius πυριῶνται; Heringa ἀρύονται, hauriunt; ὀρυγγῶνται Abreschius, aut ῥωννύονται, corroborantur. Quorum quidem quid excellentius meliusve, non finio, arbitratus macula verbum non esse adpersum. In ἀγάμενοι haesito; ἀγαλλόμενοι, delectati, si foret, in expedito et plano, ut equidem opinor, omnia. Memorat Dio Chrysost. Or. XXXII. p. 378. c. apud barbarorum nonnullos μέθην γίνεσθαι πρᾶξιαν δι' αἵματος θυμιαμένων τινῶν, lenem nasci ebrietatem ex suffitu rerum quarundam: tum gaudere, ridentes exsurgere, et omnia facere quae bene poti solent. Oratorem Scythas, qui laeti illo cannabis fomento et suffitu inconditum clamorem edebant, sive βεῶσι ὠρρόμενοι, uti lib. III.

117. respexisse puto. Forte tamen ἀγάμενοι, mirantes et stupentes, sanitatis est indubiae, siquidem cannabis semen, pollen et suffimen, stuporem et ebrietatis effectus gignere apta sunt. In Perside ac India hanc eius virtutem usu cognosci Engelb. Kaempferus Amoenit Exoticar. Fasc. III. p. 645. testificatur. Quare, quae his cohaerent, τοῦτο σφι ἀντὶ λουτροῦ ἐστὶ, superiora spectant et τὴν ἀτμίδα, Hesychiano κανναβισθῆναι explanata. WESS.

7. ἀγάμενοι τῇ πυρὶ ἀγύονται) Variis postremum, nemini, quem noverim, suspectum fuit ἀγάμενοι. Ἀγασθαι tamen vel ἀγασθῆναι, valde frequentatum veteribus, illis vereor ut ista fuerit adhibitum structura. Ceteris receptum in his scribendi morem sequitur Herod. IV. 46: τὰ μὲν τοι ἄλλα οὐκ ἀγαμαι. VI. 76. ἀγασθαι μὲν ἔφη τοῦ Ἐρασίνου οὐ προδιδόντος τοὺς πολίτας. Verbum ἀγύονται diversimode corrigunt: ἰδρύονται, excogitatum Calco, destituitur, opinor, auctoritate: [conf. tamen Hesych. in Κανναβισθῆναι.] nostro A. H. dubitanter venit in mentem ἀγύονται: [vide Adr. Heringae Obs. crit. c. 18. p. 151.] πυριῶνται, Reiskio; ἀμυγνῶνται, Abreschio. Quando vera vel adinventi, vel adfirmata fuerit lectio, mea cum reliquis refutari poterit coniectura corrigentis ῥύπονται, se abstergunt: hoc, me iudice, responderet verbo καθαίρονται, posito c. 74. θάψαντες δὲ οἱ Σκύθαι καθαίρονται τρέψῃ τειῶδε: istum, quo funere polluti se purgarent, modum, huc usque exposuit; tandem reliquis subiecisse videtur Herod. huius ferme sententiae participium, . . . μὲνοι τῇ πυρὶ ῥύπονται, istius vaporis fomento sudantes sudorem et sordes abstergunt; atque ita tanquam in cella sudatoria καθαίρονται, sicca veluti sudatione. τοῦτο σφι, addit Herodotus, ἀντὶ λουτροῦ ἐστὶ· οὐ γὰρ δὴ λούνται ὕδατι τὸ παράπαν τὸ σῶμα. Hoc itaque fuerit, quod nescio quis dixerit Κανναβισθῆναι. Hesychius in Κάνναβις, Herodoti facta mentione, ista scribit: Κανναβισθῆναι, πρὸς τὴν κάνναβιν ἐξηδρῶσαι καὶ πυριασθῆναι. Postremum illud de Graecorum etiam adhibebatur πυριάσι. Secundum Palaeph. π. Ἀπιστ. c. 44. quae πυρίας usum prima introduxit, Medea senes ἐπυρία, suisque saepe fomentis vegetabat; sed Pelias πυριῶμενος ἀπίθανε: prout illa codex exhibet scriptus. Dae-dalus qualis σπηλαίου Selinusiis fuerit architectus docet Diodor. Sic. IV. 78. in quo, naturalis ignis vapore commo-

dum introducto, fecerit utentes illo ἐξιδροῦν λεησόμενοι. *Timaeus Athenaei* XII. p. 519. E. apud Sybaritas cellas in usu fuisse scribit sudatorias, ἐν αἷς κατακείμενοι ἐπιρριῶντο. VALCK. — At, cur sollicitaretur verbum ἀγύουσαι, nulla prorsus caussa fuisse videtur. Et de ἀγόμενοι quoque cessare dubitatio debet: nec enim cum secundo solum aut quarto casu construitur hoc verbum, sed et cum tertio; ut apud *Xenoph.* *Cyrop.* II. 4, 9. et apud *Platonem* in *Sympos.* p. 318. Conf. *Zeune* ad *Xenoph.* l. c. et quem is laudat *Ruhnken.* ad *Timaei Lexic.* p. 8 seq. Quod si cui minus h. l. satis facit usitatio notio mirandi, probandi, laudandi; indicabit huic *Ruhnkenius* ibid. *Philonis* locum, ubi idem verbum ἀγασθαι ἐπὶ τινι cognati verbi ἀγάλλεσθαι notatione, laetandi exultandique, usurpatur. S.

10. κατασώχουσι) Glossator Σώχουσι, τριβουσι, et *Suidas* ex eo, nimis licenter, ut solet saepe. *Nicander Ther.* vs. 696. Σῶχε διακνήστι: ubi Critici διάσωχε καὶ τριβε τῇ κνήστιδι εἰς μικρά, et paullo ante ἀνάσωχε τῇ κνήστιδι: adde vers. 590. *H. Stephano*, merito mirante *Abreschio*, κατασώχω suspectum fuit. Mox [lin. 12.] παχὺ εἶν, καταπλ. abunde. Copula necessaria non erat. WESS.

CAP. LXXVI. [1 seq. Ἑλληνικοῖσι δὲ νομαίοισι καὶ οὗτοι αἰνῶς χρᾶσθαι φεύγουσι, μή τι γέ ὦν ἀλλήλων, Ἑλληνικοῖσι δὲ καὶ ἥμισυ) Locum hunc, quem haud immerito *Reizius* (in *Hermannii* Adnot. 266. ad *Viger.*) difficilem dixerat, obiter attingens *Werferus* in *Act. Philolog. Monac.* T. I. p. 263 seq. „nihil erit, ait, cur difficiliorem dicas, si ad negativam particulam μή τι γέ, χρᾶσθαι cogitaveris. Quippe φεύγειν in eorum verborum numerum, quae infinitivus, „negativa particula μή adiuncta, comitatur, referri debet. „De quo loquendi usu conf. *Herm. Observ. crit.* in *Aesch.* „et *Eur.* loc. p. 5 seq. et *Heindorf.* ad *Plat. Parmen.* p. 246. „atque ad *Soph.* p. 339.“ — Scilicet quoniam, sicut verba prohibendi, negandi et similia, (conf. Adnot. nostram ad II. 27, 3.) sic et fugiendi, abstinendi etc. notionem habentia, ita construuntur ut sequatur negans particula ad consequentem infinitivum alterius verbi pertinens; ubi ex aliarum linguarum genio negativae particulae nullus erat locus; inde facile intelligitur, cur hic post χρᾶσθαι φεύγουσι dicat *Herodotus* Ἑλληνικοῖσι ἥμισυ, ubi in eam-

dem quidem sententiam ex nostri sermonis usu *μάλιστα* expectasses. Nempe hoc vehementer cavent *Scythae*, ut minime instituta sequantur Graecorum: id est, vehementer et maxime abhorrent ab usu Graecanicorum institutorum. Sed indidem non dum satis patet quid sit quod dicat, *μή τι γε ὦν ἀλλήλων*. Illud quidem adparet, non posse *μή τι γε* h. l. usitata notione *nedum*, multo magis, aut multo minus, accipi. Ne quidem vertunt vulgo: ne quidem mutuo inter se, *Valla*; et sic fere *Wess.* cum *Gron.* At formulam *μή τι γε* nusquam alibi ista notione positam reperies. Similiter tamen *Hermannus*, et ipse hunc *Herodoti* locum in *Vigeri* editione secunda p. 804. leviter attingens, germanice vertit *wirklich nicht einmal*: at is veterem probat scripturam *μή τοι γε ὦν*, quam et equidem repositam velim. Sed, utcumque et de scribendi ratione et de vi huius formulae statueris, suspectum h. l. vocab. *ἀλλήλων* esse debebit: pro quo sicut *ἄλλων* me maluisse in *Var. Lect.* significavi, sic et eundem *Hermannum* (cuius novissimam illam *Vigeri* editionem nunc primum mihi inspicere contigit) video *ἄλλων* legendum censere. Quo posito, hoc dicere *Herodotus* videtur: *A peregrinorum institutorum usu vehementer abhorrent Scythae, utique quidem ab aliorum etiam populorum institutis, maxime vero Graecorum.* Quod in *Var. Lect.* ubi monui codicem *F.* cum *Arch.* in *μή τι γε* consentire, adieci „nec aliud ex *Paris.* adnotatum:“ id dormitanti excidit, et indictum velim. Quoniam enim *Parisienses* codices, in usum nostrae editionis, cum *ed. Wess.* collati fuerunt; hoc ipso, quod h. l. nihil ex illis adnotatum est, declaratur consentire eos cum *ed. Wess. S.*

3. ὡς διέδεξαν Ἀναχάρσις τε καὶ --- Σκύλης). Credo voluisse, uti *mssti* monstrant, διέδεξαν Ἀναχάρσις --- Σκύλης. Neque enim *Anacharsis* et *Scyles* ostenderunt, *Scythas* ab aliarum nationum ritibus abhorrere; sed utrique, data necis caussa, *Scythae* patefecerunt, quo ipsi animo in cultus et rituum sint novatores. *WESS.* — Scripturam a *Viro* docto commendatam recepi cum *Reiz.* et aliis. Fortasse tamen eandem in sententiam teneri debuerat id quod olim vulgabatur, Ἀναχάρσις τε καὶ --- Σκύλης, ut exemplo fuere *Anacharsis* et *Scylas*. Quod autem in nostra *Var. Lect.* scribitur, Σκύλης legi in *ed. Wess.* id typothe-

tae errore commissum: Σκύλης habet ed. *Wess.* cum superioribus. Meum illud erratum, quod scripsi „puto et Paris. cum *Arch.* et *Vind.* consentire.“ Ex *Parisiensibus* enim codicibus iterum h. l. nullus ab ed. *Wess.* dissensus notatus est. S.

4. Τοῦτο μὲν γὰρ Ἀναχάρσις etc.) Τοῦτο μὲν, ob copiosiore narrationem, non habet suum τοῦτο δὲ, quo et caruit lib. II. 99. et in *Plutarchi* Consolat. p. 115. c. *WESS.* — Isti Τοῦτο δὲ respondent illa, Πολλοὶς δὲ καὶ ἔτι ὑστερον etc. initio cap. 78. Et in hoc quidem nihil inest difficultatis: sed in hac ipsa periodo consecutionem connexionemque orationis non expedit; nisi illa δὲ particula, quae post πλέων inde ab ed. *Med.* inserta legitur, aut deletur, aut certe prorsus abundare statuatur. Quare, quum eam cum *Aldo* codices *Arch.* *Vind.* et *Pc.* ignorent, deletam velim; et nunc maxime animadverto, merito eam ab accuratissimo *Schaefero* abiectam esse. S.

5. ἀποδείξιμος) Quod ἀποδείξιμος mutatur, inprobo vehementer. Non iam dico, ἀποδείξασθαι ἔργα μεγάλα *Herodoti* sermone frequentari; id tantum, *Anacharsin* in *Graecia* plura prudentis viri argumenta et rerum inventarum, de quibus docti viri in *Diogen.* lib. I. 105., ostentasse. Simile est, sine caussa a *Stephano* sollicitatum, *Platonis* *Hipparch.* p. 228. B. ὅς ἄλλα τε πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα σοφίας ἀπειδείξατο. *WESS.* — Quis sit qui probam sollicitaverit scripturam, aut quid in ea nonnemo desideraverit, incertum est mihi. S.

7. ἐς Κύζικον, καὶ, εὐρε γὰρ etc.) Interpuxi post καὶ, serie rerum expostulante. Confer *Abresch.* *Diluc. Thucyd.* p. 373. [et quae ad *Herodot.* I. 24, 17. notata sunt.] *Matris Idaeae cultum*, ni fallunt *Cyziceni* et poëtae, *Cyzici Argonautae* instituerunt, apud *Strabon.* lib. I. p. 76. [p. 45. ed. *Cas.*] Legi dignus est ill. Comes *Caylus*, *Recueil d'Antiquit.* T. II. p. 199. *WESS.*

16 seq. τύμπανόν τε ἔχων) Inspice *Apollon.* *Rhod.* I. 1138. Sequens ἐκδησάμενος praeclare *H. Valesius* ad *Fragm. Polybii* p. 36. et *Gronovius* exposuerunt. [Vide *Polyb.* nostrum lib. XXII. 20. cum *Adnott.* T. VII. p. 469 seq.] Nihil tamen accommodatius *Clementis Alex.* *Protrept.* p. 20. conplussculis illis, sed mire opportunis: Πολλὰ ἀγαθὰ γένοιτο τῷ *Herodot.* T. V. P. II.

τῶν Σκυθῶν βασιλεῖ, ὅστις ποτὲ ἦν. Ἀνάχαρσιν οὗτος, sic vere Steph. Berglerus, τὸν πολίτην τὸν ἑαυτοῦ, τὴν παρὰ Κυζικηνοῖς μετὰ τῶν θιῶν τελετὴν ἀπομιμούμενον - - - τύμπανόν τε ἐπικυπούντα καὶ κύμβαλον ἐπηχοῦντα, καὶ τοῦ τραχήλου τινὰ, οἷα Μηναγύρτην, ἐξηρημένον, κατετόξευσεν. Sic, ex Herodoteis depromta, olim fuerunt; neque fugit eruditos Clementis interpretes, quos adire consultum erit. WESS.

[19. Σαυλίῳ) Ut Σαυλαίῳ Arch. et Vind. sic et Sauleo habet Valla; iterumque extr. cap. Saulei, et Sauleo. S.]

25. Ἰδανθύρσου) Scythicum nomen; etsi Gronovius ad Arrian. Indic. c. 5. aliud decreverit, videtur, modo in barbaricis valeat consensus, plurium auctoritate sic pingendum, etiam c. 127. Ἰδανθύρσος certe Straboni et Plutarcho, nonnunquam Ἰδάθυρσος, Clementi Ἰδανθύρας, quo de Salmas. in Solin. p. 594. non bene. WESS.

27. εἰ ὦν ταύτης - - -, ἴστω ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ ἀποθανόν.) Formulam expressit, ut Herodotea amat, Pausanias lib. I. 6. p. 17. εἰ δὲ ὁ Πτολεμαῖος οὗτος - - -, ἴστω τὸ ἐπιμαρὲς κατημένος. Optime Gronovius ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ. [conf. Laert. I. 102.] Perit enim Anacharsis manu fratris, patruus Idanthyrsi. Idem monuerat Stanley Hist. Philosoph. Atque ad haec vellem animum advertissent Editores Hist. Catholicae T. V. p. 124. [T. IV. edit. Germ. p. 541.] ubi Stephanicam secuti editionem mira conminiscuntur. WESS. — ἴστω sciat interpretatus sum cum Gron. Videndum vero, ne, ut ἴσθι non modo scias significat, sed et sis, a verbo εἰμι, sic et ἴστω subinde dixerint Graeci pro eo quod aliàs, ἴστω, sit, fuerit. Valla h. l. constat posuit; Pausaniae interpres l. c. facile credi potest. S.

CAP. LXXVII. 8. πίπαισται) Cum praeter Eustathium tres manu descripti codices πίπαισται edant, professus in Diss. Herodotea fui, verum videri. Παίξιν, qui per iocum quid produnt, vidimus lib. II. 28. Sunt varia in Platone, Plutarcho et aliis, quae stabiliendo verbo pro sunt; ἄλλως sollicitatum nollem: idem esse ac μάτην docuit Cl. Perizonius ad Aeliani Var. lib. II. 13. WESS.

Ibid. ἄλλως πίπαισται ὑπ' αὐτῶν) Sic ex Eustath. et Codd. restitutum iri constat e Diss. Herod. Wess. p. 71. ubi satis illud πίπαισται communitum; inventum etiam Vallae monstrant eius Latina: aliter haec narratio ab ipsis

Graecis delusa est: quibus recte substituerunt: *temere ab ipsis Graecis ficta est*: hic *πίπλωται* inservire potuit interpretando Herodoteo *πίπτωται*. *Galeum* miror, cur *ἄλλως* voluerit in *ἄλλως* mutatum. *Ἄλλως*, pro *μάτην*, quibusvis ferme fuit in usu, non veteribus tantum, quorum loca Clar. noster *Ruhnken.* exposuit in *Tim.* p. 144. [p. 199 ed. sec.] sed et Iudaeis Hellenistis. Ubi *Symmachus* dedit *διακνήs*, interpret *Alex. Iobi* xi, 12. habet *ἄλλως*. κατὰ ἀλθέειαν et *ἄλλως* opponuntur in IV. *Maceab.* v, 18. Vulgatum a *Schotto* in App. *Vatic. Prov.* I. 3. *Ἄδεις ἔχων* significare non potuit *μάτην* λίγαις καὶ ληρείς. Praefigatur vox *Ἄλλως* *Ἄλλως* ἄδεις ἔχων purus putus est Atticismus, qualis in ληρείς ἔχων similibusque obtinet: eius loco *Ἄλλως* ἄδεις est apud *Zenobium*. In Scholiis ad *Aristoph. Eq.* vs. 436. scripserim: ἦα ὁ λόγος αὐτῷ πίστεως ἔχεισθαι δοκῇ, καὶ μὴ ἄλλως τῆς τοῦ Κλέωνος διαβολῆς λαλέσθαι χάριν. Vulgantur ibi ista: καὶ μὴ μάτην, ἀλλ' ὡς περὶ τῆς τ. Κ. Ex alio Cod. ad ἄλλως, μάτην: ad χάριν, περὶ, tanquam diversas lectiones, ni fallor, adscripserant. VALCK.

9-11. ὁ δ' ὢν ἀνὴρ etc.) Duplex epilogus, qui succedit, orationem dedecorat. Adsentior doctis viris *Pavio*, *Abreschio*, *Reiskio*, alterutrum ex scholio venisse, et fortasse priorem, ὁ δ' ὢν ἀνὴρ - - διεφθάρη. Melior sane cultiorque qui insequitur. WESS. — Immo vero meminerimus, verbosiorum subinde, quam opus erat, esse *Herodotum*, et veniam optimo candidoque viro concedamus. Sed, verum si quaerimus, ne recte quidem dicitur, esse hunc duplicem epilogum. Nam priora verba, ὁ δ' ὢν ἀνὴρ, ὅσπερ πρότερον εἰρήθη, διεφθάρη, ad proxime praecedentia spectant; videnturque hi, qui a rege in Graeciam missum *Anacharsidem* dicebant, narrationem istam de illius obitu, et de causa caedis, pro fabulosa habuisse: contra quos contendit *Herodotus*, ipsorum narrationem temere fictam esse, vere obisse praedicto modo *Anacharsidem*. Deinde illis verbis, Οὗτος μὲν νῦν οὕτω etc. (collato principio capitis LXXVI.) transitum sibi parat Scriptor ad alteram, quam promiserat, narrationem, de *Scylae* calamitate. S.

CAP. LXXVIII. 4. Ἰστρινῆς) *Passionei* Ἰστρινῆς littera augeri debet. Urbs Ἰστρία *Arriano*, cives Ἰστριανοὶ *Diodoro*, lib. XIX. 73. Ἰστρίη *Ionibus*, inde Ἰστρινεὶ ap.

Steph. Byz. [voc. Ἰστρεός.] et supra lib. II. 33. [ex scriptura olim ibi vulgata,] tum ἸΣΤΡΙΗΝΩΝ numi apud *Vallantium*. *WESS.* — In *Var. Lect.* monere debueram, Ἰστρινῆς scribi in ed. *Wess.* et superioribus, scriptisque omnibus, excepto *Pass.* pariterque ex uxore istrina dare *Vallam*; veriolem scripturam Ἰστρινῆς primum a *Reizio* fuisse receptam. *S.*

Ibid. ἔξ Ἰστρινῆς) Ἰστρίνης scribi poterat; sed scripserat, ni fallor, *Herod.* ἔξ Ἰστρινῆς δι γυναικός. Urbem ad os Istri sitam, ubi se in Pontum exonerat, Ἰστρον et Ἰστρίαν dixerunt: hinc fit secundum *Steph. Byz.* Ἰστριανός, καὶ κατὰ τρωπὴν Ἰστρινός: hoc Ionicum et *Herodoti*, II. 33. τῇ Ἰστρίῃ νοὶ Μιλησίων οἰκίουσιν ἄποικοι: ubi tamen spectabilem nobis optimi duo Codd. praebent scriptionem, τῇ Ἰστρίῃ οἱ Μιλησίων οἰκίουσιν ἄποικοι. Horum cum Scythis commercia vel solae *Hesychii* demonstrarent Ἰστριανίδες, *Holstenio* commodum memoratae. *VALCK.*

- [20. λάβεσκε δὲ) Vide ad III. 119, 12. not. Similiter, ubi adicit ἔχων δὲ αὐτὴν ἡγόραζε, particula δὲ non ad ἔχων, sed ad ἡγόραζε fuerit referenda. *S.*]

- 28. ἐν Βορυσθένει) Quia Βορυσθενείτων ἄττυ et Βορυσθενείτων πόλις, et c. 53. ἐπὶ τῷ Ὑπάνι Βορυσθενεῖται κατοικηται, malebat vir doctus ἐν Βορυσθενεῖταις, nec confidenter tamen: nihil vulgato verius. Urbs amni Borystheni erat ὁμώνυμος ap. *Strabon.* lib. VII. p. 470. [pag. 306. ed. *Cas.*] et *Stephan.* Hinc cap. 24. τῶν ἐκ Βορυσθένης τε ἐμπορίου καὶ τῶν ἄλλων. *WESS.* — Eadem Olbiopolis et Olbia IV. 18. *S.*

29. γυναῖκα ἔγημε ἐς αὐτὰ) Plenius, ἔγημε καὶ ἡγάγετο ἐς αὐτὰ: ut lib. IX. 107. καὶ ἡγάγετο ἐς ἐωυτοῦ. *Lysias* de Caed. *Eratosthen.* c. 2. ἔδοξε μοι γῆμαι καὶ γυναῖκα ἡγαγόμεν ἐς τὴν οἰκίαν. Quales in omni sermone ellipses obviae. *WESS.*

Ibid. καὶ γυναῖκα ἔγημε ἐς αὐτὰ) Intacta hic Latina *Vallae* reliquerunt, quae sane minus tritae locutionis vim non explanant, significantis, et quam illic sumsit uxorem, in istas aedes deduxit. Inscriptionum *Herodis Attici*, quas *Salmas.* illuminavit, secundae vs. 5. de Regilla dicitur Romana puella: Γῆματο δὲ ἐς Μαραθῶνα: quod ita vir sumptus interpretatur, ut ad minuta talia non satis attendisse videatur. Significant ista: in agrum Marathonium, seu Marathona venit, ut ibi nuberet *Herodi*. Mulier γῆμασθαι, vir

dicitur γῆμαι. De Scyle Herodotus: οἰκία τε ἰδεῖματό ἐν Βορυσθηνί, (tentari non debuerat:) καὶ γυναῖκα ἔγχευε εἰς αὐτὰ ἐπιχωρίην: aedes sibi curavit in urbe construi Borysthenide, atque in istas aedes uxorem duxit indigenam. Ἀγεσθαὶ γυναῖκα quum idem vulgo notaret ac Γαμεῖν, novator Herodotus γαμεῖν ἐς οἰκία γυναῖκα dixit, quoniam plena phrasi dicebant et Graeci, domum uxorem ducere, ἄγεσθαι εἰς οἶκον. Lysias p. 4. γυναῖκα ἡγαγόμενῃ εἰς τὴν οἰκίαν. Pausanias IV. pag. 362. Φιλαμμόνα γὰρ οὐκ ἔβλειν εἰς τὸν οἶκον αὐτὴν ἄγεσθαι. Theodectes Trag. Stobaei pag. 422, 37., Ὅταν γὰρ ἄλογον εἰς δόμους ἄγῃ πόσις: illud ἄγῃ magistris minus Atticum videretur; et est certe multo minus usitatum ἄγειν γυναῖκα, quam ἄγεσθαι, quod et vulgaris usus fuisse docet Eustath. ad Iliad. ξ'. pag. 954, 35. [p. 969. ed. Rom.] frequentatam Pausaniae, cui pro ἀνάγισθαι restituit ἄγεσθαι Clar. Abresch. lib. VII. pag. 571. sicuti lib. X. p. 870., pro ἡγούμενος οὐκ ἐπὶ ἀμείνωνι τῶ δαίμονι, vir amicissimus primum ἀγόμενος corrigebat, deinde dedit ἡγόμενος. Scribi quoque potuit ἀγαγόμενος, illio ἀγαγίσθαι, ut in Epigramm. IX. p. 731. [Anal. Brunck. T. II. p. 179.] Ἀμφιτρίων ὅτ' ἔμελλ' ἀγαγίσθαι δέυρο γυναῖκα. VALCK.

CAP. LXXIX. 3. Διονύσω βακχεῖω τελεσθῆναι) Titulus Dionysi hic et deinceps βάκχειος, estque adeo Dionysio Bacchio initiari. Θεὸς βάκχειος Sophocl. Oed. Tyr. vs. 1124., δεσπότης βάκχειος, tum βάκχειος et βάκχιος in Euripid. Cycl. vs. 9. 38. etc. Plura L. Küsterus ad Comici Thesmoph. 997. Mox [lin. 6.] ὀλίγον τι, quomodo c. 81., adscisci posset, nisi in scriptis eadem ibi discordia, quae multis aliis in locis. Vide lib. VII. 113. et 239. WESS.

12. Θεὸν ἐξευρίσκειν τοῦτον, ὅστις etc.) Valla vertit τοῦτο, ὅ, τι μαίνεσθαι etc. refragantibus mssis. Scythae, non esse rationi consentaneum deum excogitare, qui homines in furem agat, innuebant: τοῦτον ἐξευρίσκειν Θεὸν, ὅστις μαίνεσθαι etc. Bene poeta de Cupidine, Τίς Θεὸν εἶπεν ἔρωτα; Θεοῦ κῆκόν οὐδὲν ὀρώμεν Ἔργον. Florileg. lib. I. 27. [Anal. Brunck. T. III. p. 249.] WESS.

14. διεπρήστεισε) De famoso ἐπρήστεισε sive διπρήστεισε neque scio quid dicam aut coniectem. Exstant doctorum emendationes διεδρήστεισε, ἰδρήστεισε, διπρήστεισε, ἐπρήκτεισε, διπρήσβεισε, partim alienae, partim auctoritate defectae, sola sermonis ex analogia arcessitae. Blandieba-

tur nonnihil Arch. διεπίστευσε --- πρὸς τοὺς Σκύθας λέγων, fidem fecit, seu ut Valla, indicium detulit Scythis dicens. Sed amplius aliquid Scriptor voluisse videtur. Rediit in possessionem διεπρήστευσε. WESS.

Ibid. ἐπρήστευσε --- πρὸς τοὺς Σκύθας) Nihil nos iuvat illud ἐπρήστευσε ex Med. Cod. positum, pro διεπρήστευσε. Varia viri docti excogitarunt: διεπρέσβευσε διεδρήστευσε διεπρήστευσε: quorum primum, Galei, sententiam praebet minus accommodam; reliqua carent auctoritate: διέπρησσε vel διέδρη potuerant exemplis firmari. Pro διεπρήστευσε praebet Arch. Cod. διεπίστευσε. Si quis daret διέπεισε, vel διέπιπτε πῶν τις Βορυσθενείτων πρὸς τοὺς Σκύθας, hoc reliquis omnibus anteponerem: debuit enim, dum portis oclusis sacris Rex Graecanicis operaretur, insciis custodibus urbe delator elabi: hoc Xenophonti saepius est διαπισεῖν. Eadem, qua hic poneretur, structurā, Ἑλλ. IV. p. 304, 14., διαπισεῖν βουλόμενοι πρὸς τοὺς ἑαυτῶν: μοχ, παρέντι τοὺς διαπίπτοντας: quae, totidem literis scripta cum vicinis leguntur in Agesil. Encom. p. 35, 36. ed. Hutchins: rursus Ἑλλ. III. p. 285, 14. ἀπεχώρησαν, ἐν τῇ μάχῃ διαπισόντες, ἀμελησάντων τῶν Βιθυνῶν. Hinc, et a se invicem, nonnihil diversa sunt διεκπείσειν et διεκπαλεῖν. VALCK. — διεδρήστευσε probans Schneider in Lexic. crit., quo auctoritatem aliquam inusitato verbo conciliaret, commode ad Hesychii Δρήσται, δραπεταί, provocavit. ἀδρηττα ἀνδράποδα dixit Noster IV. 142, 6. S.

18. καὶ βακχεύει τε καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαιν.) Vel servari debuerat βακχεύει καὶ, vel, primo καὶ (ex se nato) praetermisso scribi: βακχεύει τε καὶ ὑπὸ θεοῦ μαινεται, Bacchi sacris operatur, Deique furit instinctu. Instinctus divino spiritu, ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ θεοῦ, saepius ἐκ θεοῦ vel ἐκ θεῶν τοῦ κατέχεσθαι dicebatur: iunguntur et a Platone κατέχεσθαι καὶ μαινεσθαι. Dantur loquendi formae eiusdem ferme significatus. Διονύσω μαινεσθαι et ἐκ Διονύσου: ἐξ Ἄρεος μαινεσθαι ἐξ Ἑρωτος ἐκ Νυμφῶν. Verbis neutris ὑπὸ longe plurimis adiungitur; rarius verbo μαινεσθαι. Lucian. Dial. Deor. XII. 1. ἐκείνη μέμνηεν ὑπὸ σοῦ. XVIII. 2. μεμνήότες ὑπὸ τοῦ πότου. VALCK.

21. ἐπὶ πύργῳν ἀτάττει) Dedit hoc Med. pro ἐκάττει: alii forte Codices dabunt κατέττει, collocavit. Homericum καθῆσσι, pro ἐκάττει, Codices etiam praebent scripti Thucyd. p. 501, 95. [lib. VII. c. 82.] probatum Dukero, διαβάς πρὸς μέτω-

πὴν τι καθίστη τὴν στρατιάν. Euripides Phoen. vs. 1195. "Ἐξ αὐθροῦ καθίστην Ἀργείων στρατόν. VALCK.

CAP. LXXX. 4. ἐκ τῆς Τήρεω θυγατρὸς etc.) Vere scripti Codices: vere etiam ἐπανοστήσαντο Arch., Ionum more, pro ἐπανίσταντο. Agnovit hoc librariorum peccatum et correxit Portus; quem ducem, uti solet, sibi Editor Genevensis legit. Confer huius Musae c. 167. WESS.

Ibid. ἐκ τῆς Τήρεω) Docte Valla: ex filia Teris genitum; Vallam corrigens Gronovius, dum dat Terei, videri queat ipse potius reprehendendus; nam sicubi, hic certe, possunt adhiberi verba Thucydidis II. c. 29. Τηρεῖ, -- τῷ Περσικῇ -- σχόντι γυναῖκα, προσῆκεν ὁ Τήρης αὐτὸς οὐδέν· οὐδὲ τῆς αὐτῆς Θρακῆς ἐγένοντο· ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Δαυλίᾳ, -- ὁ Τηρεὺς, ὥς· -- Τήρης δὲ, οὔτε τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχων, rex fuit Odrysarum. Fuerunt itaque, secundum Graecos, diversa nomina Teres et Tereus: alterius sunt generis Ἀχιλλεύς, Achilles; Περσῆς, Perses etc. Rex hic Thraciae Teres pater fuit Sitalcis. Ista duo Thraciae regum nomina nota sunt ex historia Graeca, etiam Philippica. Teris filius Sitalces bello Peloponnesiaco cum Atheniensibus iniit societatem: huius filium Σάδοκον, sive patri cognominem, Athenienses civitate donarunt. Hoc ubi tradit Aristoph. in Achar. vs. 145., vitiosissimum hoc prostat Scholion: Τοῦτον πολίτην ἐποίησαν Ἀθηναῖοι τὸν παρ' αὐτοῖς παραπέμποντα· ἐλέγγο δὲ οὗτος Τήρης· ἔνιοι δὲ φασιν, ὅτι ὁμώνυμος ἦν τῷ πατρὶ Σιτάλκει. Σύμμαχος Ἀθηναῖος μέμνηται. Θουκυδίδης προστίθησι καὶ τὸ ὄνομα λέγων αὐτῶς, καὶ Σάδοκον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀθηναῖον. Postrema leguntur ap. Thucyd. p. 115. ult. Iam primum auferatur hinc in indicem relatus Symmachus, alibi saepius in his scholiis citatus: deinde sic ista me iudice sunt redintegrandae: Τοῦτον πολίτην ἐποίησαν Ἀθηναῖοι, τὸν πατέρα αὐτοῦ παραπέμποντα (patre insuper habito, filium civem fecere:) ἐλέγγο δὲ οὗτος Τήρης· ἔνιοι δὲ φασιν, ὅτι ὁμώνυμος ἦν τῷ πατρὶ Σιτάλκει, σύμμαχος Ἀθηναῖος μέμνηται Θουκυδίδης· προστίθησι δὲ καὶ τὸ ὄνομα. VALCK.

14 seq. ταῦτα -- ἐπικηρυκνέετο.) Neglexit haec Valla. Qui Latina adposuit, [Gronov. cuius sunt illa, pacem firmabat,] notionem verbi ἐπικηρυκνέεσθαι, in missis caduceatoribus obviam, et ab Ammonio indicatam, contempsit. Ad Valckenar. ad Grammaticum lib. I. c. 20. Statim [l. 16.]

ἀδελφεός Σιτάλκω, uti lib. VII. 137. ὑπὸ Σιτάλκω τοῦ Τή-
ριω. Neque temere damno πεφηνγῶς τοῦτον, tot schedis mu-
nitum. WESS.

CAP. LXXXI. [6. Ἑξαμπαῖος. Vide c. 52. S.]

9. ἄποτον ποιῆι) Lenius hoc ob cap. 52. WESS. —
Nempe, quia ibi non diserte dixerat ἄποτον ποιῆι. At,
quod ibi dicebat κερᾶ τὸν Ὑπανιν, id, si sententiam spe-
ctas, idem atque ἄποτον ποιῆι valet. Amat autem *Herodo-*
tus orationem infinitam ita continuare, ut nos, praeun-
tibus probatis codicibus, edidimus. S.

11 seq. κρητῆρος, τὸν Πανσανίης etc. *Athenaeum Pausaniae*,
Cleombroti F.; craterem ad os Ponti, inscriptumque illi
carmen, *Nymphis* habet in *Athenaei* lib. XII. pag. 536. et
Pet. Gyllius Bosp. Thrac. lib. III. 5. Tota autem haec mul-
titudinis Scythicae indicatio speciem praefert scriptoris
coniectantis ac nihil definientis. WESS.

[17. τοῦτον βουλόμενον εἶδέναι τὸ πλῆθος -- κελεύει μὲν
πάντας Σκύθας) Vide quae in *Var. Lect.* super hoc loco
disputavimus. Si τοῦτον valet, non video equidem quo
pacto teneri commodè potuerit κελεύει μιν, ubi ex con-
iectura μὲν pro μιν posui, quemadmodum video etiam a
Reiskio praeceptum. Quod vero repetitum βουλόμενον
cum viris doctis adieci; sic solere *Herodotum* studiosus
quisque Lector frequentibus exemplis observaverit: unus
tamen mihi occurrit locus, ubi tali in orationis structura
verbum ante positum, dein post τοῦτον non repetitur,
c. 172, 18. Itaque non intercedam, si quis hic aut *omitten-*
dum praeuntibus libris omnibus, aut certe *uncis includen-*
dum fuisse contendat. Etiam μιν fortasse non debuerat mu-
tari; quia post τοῦτον pluscula verba interiecta sunt. S.]

21. χρεῖμα πολλὸν ἀρδίων) Certam praestant *Porti* emen-
dationem schedae, et *Camerarii* [videtur *Passionei*, scribere
voluisse] lib. VI. 43. χρεῖμα πολλὸν νεῶν. Simile *Comici*
ex *Pluto* χρεῖμα πολὺ τεμαχῶν, [vs. 895.] et *Nostri* lib. I.
36. [ubi quidem non χρεῖμα πολλόν, sed σὺς χρεῖμα μέγα.]
WESS. — Restituetur χρεῖμα πολλόν ex codicibus, qui-
bus *Valla* concinit, [magnam vim aculeorum] et VI. c. 43.,
χρεῖμα πολλόν νεῶν: sic et alibi loquitur *Herodotus*. ὕδατος
χρεῖμα πολλόν dixit *Lucian.* de *Syr. Dea* [c. 13.] T. III. pag.
459. Σὺς μάλιστα χρεῖμα, *Soph. Meleagro*; *Θησαυροῦ χρεῖμα*
αἰμύθητον, *Philostratus*. VALCK.

21 seq. καὶ οἱ δόξαι --- ποιήσαντι λπίσθαι) ποιήσας insolentissimum est, et protectum minime. Nam auxilio quae arcessuntur, [ex I. 19, 9. et V. 109, 6.] ποιήσαντα postularent, qualia in Musis plura. WESS.

CAP. LXXXII. [6. βήματι non tam pedi interpretari debueram. quam *vestigio pedis*. S.]

CAP. LXXXIII. 4. ζεύγνυσθαι τὸν Θρηῖν. Βοσπ.) Malo ex schedis Britannicis ζευγνῦναι, quod Scriptori tali in re tritissimum, lib. III. 89. 90. 134. VII. 36. Verius statim [lin. 6.] στρατηγὴν --- ποιέσθαι, nec fugit vulgatae menda Editorem Genev., etsi male tollentem. Error frequens et manifestus, de quo I. 205. atque alibi. WESS.

CAP. LXXXIV. 7. τοὺς ἐπιστεῶτας) Accedo Gronovio. [scil. duo verba ἐπὶ τούτων ex codicis auctoritate abiiicienti.] Persae omnes, quotquot militari aetate, ipso rege in hosticum abeunte, obstricti ut eum armati sequerentur videntur fuisse. Hinc rex iram, quasi insigne regium, in Oeobazum stipendia unius e filiis suum in solatium deprecantem, exercuit, et occisos tres in conspectu parentis abiiecit, crudelis futurus, si omnes abduzisset, bene Seneca de Ira lib. III. 16. Hinc non dissimilis in Pythium Xerxis crudelitas, ab eodem Philosopho non praeterita, in Nostri lib. VII. 38. WESS. — Τοὺς ἐπιστεῶτας adstantes interpretatus sum cum Wess. et Gron. Sic I. 59, 6. λίβρις ἐπιστεῶτης, sunt adstantes, in propinquo stantes. Quod olim editum erat et a Schaeef. revocatum est, τοὺς ἐπὶ τούτων ἐπιστεῶτας, id Valla parum prudenter praepositos filiis Oeobazi; multo rectius H. Stephanus, quorum id officium erat. Et τὸν ἐπιστεῶτα quidem τῆς διώρυχος fossae praefectum dixit Noster VII. 117, 2. conf. II. 148, 20. Sed, quorum hoc officium est, dicuntur potius Nostro οἱ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι, aut τοῖς προετίτακτο ταῦτα. πρήσσειν, ut VII. 39, 16. S.

CAP. LXXXV. 5. ἐξόμενος δὲ ἐπὶ τῷ ἰρῶ) Ex conjectura Pavii ἐπὶ τῷ ἰρῶ, in promontorio, seu vertice Cyanearum, sed incongrua. Elegantior Valckenarii, quam amplecti non possum. Tacet Scriptor de regis in continenter exscensu ac transitu in fanum, quod praeter morem minime. Τὸ ἰρὸν ad os Ponti erat, sive παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πόντου in Philostrati I. Vit. Sophist. xxiv. 1. Ad idem os πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου Cyaneae, Strab. lib. VII. p. 492.

[pag. 319. d. ed. Cas. Conf. Nostrum mox cap. 87 extr.] Ex Fano ingens aperiebatur Pontus, patebantque lustrantibus petrae Cyaneae ipsumque mare clarissime, conspicique in hunc possunt diem, docente *Pet. Gyllio Bosp. Thr. lib. III. 5. WESS.*

Ibid. ἰζόμενος δὲ ἐπὶ τῷ ἱερῷ) Praeter ceteros accurate de templo Iovis Οὐρίου, quod ad os Ponti positum eximie dicebatur τὸ ἱερὸν, agens Clar. Io. Taylor in Praefat. ad *Marmor Bospor. Iovi Urrio sacrum*, Herodotea non omisit: meminit certe *Herod. c. 87., μέσον ἐστὶ Βυζαντίου τε καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱεροῦ*. Nostro vero loco quomodo tandem, obsecro, sedisse diceretur in isto templo Darius, qui in navi sederet Ponti spectator? nam ἰσθαῖς ἐς νέα ἔπλεε ἐπὶ ταῖς Κυανίαις κωλυόμενος ἰζόμενος δὲ ἐπὶ τῷ . . . ἰθὺίῳ τὸν Πόντον ἰόντα ἀξιολόγητον: tandem cap. 86., admirando hoc satius spectaculo Darius ἔπλεε ὀπίσω ἐπὶ τὴν γέφυραν: hic Bosporum contemplabatur: pons autem iungebat eam partem Bospori, quae esset media Βυζαντίου τε καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱεροῦ. Quid itaque? hic navigans Darius, ut Pontum oculis perlustraret, sedisse videtur iuxta navis magistrum in puppi, qui locus Homero dicitur ἱκρίον. Quid si scripserit itaque *Herod. ἰζόμενος ἐπὶ τῷ ἱκρίῳ*, sedens in tabulato navis. *Νηῶν ἱκρία Homero, Hesychio* sunt aliisque τὰ σανιδώματα τῶν πλοίων: vide *Io. Scheffer. de Mil. Nav. lib. II. c. 5. VALCK.*

7. τοῦ τὸ μὲν μήκας etc.) Constat pristina verbis sanitas. Ponti et longitudo et latitudo, antea deficiens, bene habet. Constat stadiorum numerus, reditque secum in gratiam *Herodotus*. Scripserat cap. 86. *in latum patere stadiis mmm ccc.*, quot utique ex trecentis et triginta orgyiarum millibus, quae illis aequantur, oriuntur; si quidem decem earum myriades mille efficiunt stadia, cap. 142. huius libri, et centum pares uni sunt stadio, lib. II. 149. Quae quidem nullum cum habeant dubium, merito cum *Pavio* stupemus, monitoris *Th. Galei* rationem non fuisse habitam, ac contra verum stadia cc. durasse. [Monuerat *Galeus*: „Cod. Arch. τριμύσιοι, quod verum est, „et ex sequentibus confirmatur.“ Ceterum conf. *Var. Lect.*] Statim ὁ αὐτὸν [lin. 11.] per appositionem, quam dicunt, deponitur; nec superfluous atque ex scholio Abbati *Meloto* esse debuerat. τοῦ πεταμοῦ τὸν αὐχένα c. 89. et ἐπὶ τῷ αὐ-

χίλι τοῦ βοσπόρου cap. 118. videbimus. Olim similis in his *Maximi Tyr. Diss. VIII. 7.* appositio: οἱ ἐσπέραιοι Λίβυες εἰκοῦσι γῆν, αὐχίνα στενὸν καὶ ἐπιμήκη καὶ ἀμφιβάλλον. Mutavit *D. Heinsius*, sequente, sed haesitante, *Davisio*, quem adi et Criticos ad *Sophocl. Oed. Col. vs. 688.* WESS. — Turbare l. 11. lectorem non nihil poterat quod τὸ articulus non ad proximum vocab. ὁ αὐχὴν, sed ad remotius referretur: ferendum id tamen hoc ipso, quod vocab. ὁ αὐχὴν velut in parenthesi interponitur. Porro idem τὸ articulus non ad ipsum per se στόμα, sed ad τὸ μήκος τοῦ στόματος refertur: nec enim ipsum per se ostium maris Euxini *Bosporus* vocatur, sed τὸ μήκος τοῦ στόματος, longitudo ostii, tota ostii continuatio, nempe universus meatus ab ostio Ponti Euxini usque ad Maeotidem paludem progrediens. Caeterum de usu vocabuli αὐχὴν conf. quae ad l. 72, 13. notata sunt. S.

CAP. LXXXVI. 3. νυκτὸς δὲ, ἐξακισμυρίας) Harum omissio vocum [nonnullis in codd.] ex scribarum est socordia. Stadiorum ex diurno nocturnoque navis cursu mire fallax computatio. *Aristidi* ναῦς πανημερία θύουσα, et vento impulsa prospero, absolvit stadia mcc. Or. *Aegypt. pag. 360.* *Theophilus* in *Ptolemaei Geogr. lib. I. 9.* τὸν τοῦ νυχθημέρου φορὸν πλοῦν, unius diei ac noctis secundam navigationem m. tantum stadiis aequiparat. Receptior *Herodoti* ratio, siquidem ὁμολογημένον τοῦτο seu in confesso erat, navim secundo vento pcc. stadia una die conficere, *Marciano* in *Peripl. pag. 67.* indice, iustissime adiciēte, arte augeri et huius neglectu minui eam cursus velocitatem posse. WESS.

[6 seq. ἑνδεκα μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὀργυίων) Potuerat *Herodotus* eandem in sententiam (nempe 1,110,000 org.) ἑνδεκα καὶ ἑκατὸν μυριάδες ὀργ. scribere: sed neutiquam necesse est, ut cum *Larchero* in *Notis* ad h. l. et cum *Breigero*, in *Comment. de difficiliorib. Asiae Herodoteae pag. 38.* istum in modum mutetur constans librorum scriptura. Nec enim ambigua est vis huius scripturae: nec significat illa (ut hi sibi persuaserant) 110,100 orgyas. Hoc si voluisset auctor, scripturus erat ἑνδεκα μυριάδες ὀργυίων καὶ ἑκατὸν ὀργυαί, aut, praemisso (ut fere solet) minore numero, ἑκατὸν ὀργυαί καὶ ἑνδεκα μυριάδες ὀργυίων. Quem-

admodum mox (lin. 12.) τρεῖς μυριάδες καὶ τριήκοντα ὄρνυται,
non sunt *tricies* mille et triginta *orgyæ*, sed *triginta tres*
myriades; sic ἑνδεκά μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὄρνυται, sunt *centum*
et *undecim myriades*. S.]

10. ἐκ τῆς Σινδικῆς } Quod in Latinis olim *e Scythica*,
inputatur *Vallae* iniuria: absunt haec et quae adhaerent
principi versionis editioni, addita aut a *Phoenice* aut *He-*
resbachio. [Immo leguntur ista, *e Scythica*, in *Laurentia-*
nae versionis editionibus, *Heresbachiana* et *Phoeniciana* ve-
tustioribus, in ea certe quae mihi nunc maxime sub ocn-
lis versatur, anno 1494. in lucem emissa.] Reposui, prae-
positâ literâ, quam articuli postrema, uti c. 28., deglu-
tierat, τῆς Σινδικῆς. Qua quidem in parte audacior si cen-
sear, patroni Cl. viri aderunt *P. Bertius* de Agger. et Pon-
tib. c. 2., *Holstenius* ad *Steph.*, *Is. Vossius*, *Gronovius*, *Ber-*
kelius, atque alii. WESS.

18. μήτηρ τοῦ Πόντου) Conmoda, et, quod sciam, nondum publicata haec Dionysii Byz. ex Anaplo Ponti: Μὲν ἔϋπερ αὐτὸν, Pontum, ἀνακίχεται λίμνη Μαιῶτις, ἣν μητέρα καὶ τροφὸν τοῦ Πόντου κατεφώνησε λόγος ἐκ παλαιᾶς μνήμης παραδεδομένος. ταύτης τὸ μὲν περίμετρον ἴσθι διοχιλίων σταδίων, τὸ δὲ πέρας ποταμὸς Τάναϊς, ὅρος τῶν δυσὶν ἡπείραις: in quibus ambitus paludis nimius, uti Casauboni ad Strabon. lib. VII. 477. [p. 310. ed. Cas.] observatio patefaciet. Mater Ponti, Macotis; quod huius gignatur aquis et incrementa capiat. Tzetzae ὡς μήτηρ καὶ μαίευτρα γένους παντὸς ἰχθύων Chil. VIII. 773., quae et Hipparchi professio ap. Voss. ad Melam lib. I. 1. WESS.

CAP. LXXXVII. 4. στήλας ἔστησε δύο ἐπ' αὐτὸν)
Si dedisset Med. ἐς αὐτόν, significari posset: *duas columnas illuc deportatas statuit, vel erexit: atque hoc cum aliis Herodoteis etiam comparari.* Sed placet coniectura Gronovii, legentis ἐπ' αὐτῷ, *ad Bosporum.* Quod vero in eam rem excitat e lib. VII. cap. 226. ὁ λίθινος λέων ἔστηκε ἐπὶ Λεωνίδῃ, mallet omisisset: *in honorem enim Leonidae Leo fuerat is erectus.* Clem. Alex. Protr. pag. 32, 23., Ἀργύρον νεῶν Ἀφροδίτης ἵστασθαι ἐπ' Ἀργύρῳ τῷ ἱερῶμένῳ. VALCK. — Ἐπ' αὐτῷ scripsi ex schedis, sicuti paullo supra [c. 86, 9.] ἐπὶ Θερμαίδοντι ποταμῷ. [Similiterque frequenter alias.] Si qui priscum ἐπ' αὐτοῦ servatum vult, utatur Pausaniae, de

quo supra, cratere, [vid. Adn. ad c. 81, 11 seq.] Μνᾶμ' ἀρε-
της ἀνέθηκε --- Πόντου ἢ Εὐξείνου, et consimilibus. WESS.

— Apud prosaicum tamen scriptorem praepositio ἐπὶ ista
notione cum genit. constructa aegre (puto) reperietur. S.

[4-6. ἐνταμὼν γράμματα, εἰς μὲν τὴν Ἀσσυρία, εἰς δὲ τὴν
Ἑλληνικά, ἔθνεα πάντα ὅσαπερ ἦν. *Literae Assyriae*, eae-
dem quae *Babylonicae* et *Chaldaicae*. Assyriae enim et
Babyloniae nominibus pro synonymis uti Nostrum, ad
cap. 39, 4. et ad l. 192, 8. monuimus. Caeterum super
hoc loco consulendi viri docti, *Anquetil* in *Actis Acad. In-*
script. T. XXXI. p. 436. et *Heeren Commentat. Soc. Goett.*
T. XIII. p. 35 seq. Γράμματα quidem h. l. non potissimum
literas sive caracteres intelligi par est: sed idem valet
γράμματα atque ἐπιγραφή, inscriptio, quemadmodum mox
cap. 91, 4. et l. 187, 5. et 18. Et, sicut ibi aīf Scriptor
γράμματα λέγοντα τὰδε, sic h. l. scribere potuerat γράμματα
--- λέγοντα ἔθνεα πάντα, aut tale quidpiam: verum
etiam per adpositionem, quam loquendi formam et alias
amat Noster, absque vinculo iungi ista poterant γράμματα,
ἔθνεα, insculpi iussit inscriptionem, vel titulum, (scilicet) po-
pulos omnes; id est, populorum omnium nomina, et co-
piarum fortasse, quae e singulis aderant, numerum. S.]

[11. τῆς Ὀρεθωσίνης Ἀρτέμιδος) De hac consuluisset iuvabit
quae *Fabricius* collegit ad *Sert. Empir. Pyrrh. Hypotyp.* III.
208. S.]

CAP. LXXXVIII. 3. ἰδωρήσατο πᾶσι δέκα) Unice
verum hoc. Tale Πανσανὴν δὲ πάντα δέκα ἐξαιρέθη καὶ ἰδῶθη
lib. IX. 80. et ὑπισχνέμενοι, τὰ πάντα οἱ μύρια δώσω lib.
III. 74. *Pavus* a veritate proxime afuit, πᾶσι δέκα, videli-
cet ταλάντοις, refingens: talenta enim aliena sunt. Genus
hoc egregie magnus *Is. Casaubonius* ad *Strabon.* lib. III. pag.
232. [ad p. 155. ed. Cas.] et ad *Athen.* IV. 10. [cap. 25.
nostrae edit.] illustravit. Pessime *P. Bertius* de *Aggerib.* et
Pont. cap. 2. πᾶσι δέκα [quod olim hic legebatur,] abstu-
lit orationi, coronā aureā virtutis ergo *Mandroclem* et aliis
muneribus abs rege donatum ex male intellecto, quod se-
quetur, epigrammate iactans. Πᾶσι et πᾶσι conmutari do-
cuit *Rigaltius* in *Artemidori* I. 47. II. 42. Ego vero [lin.
4.] insuper ζῶα γραψάμενος habere non debui. Ecce tibi
Eustath. καὶ παρ' Ἡροδότῃ τὸ, καὶ ζῶα γραψάμενος, ἦγον
ζωγραφήσας, ubi plura. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

3. πᾶσι δὲνα) Revocabitur et hoc ex Codicibus. Verba Herodoti ex lib. I. cap. 50., κτήνια τὰ θύσιμα πάντα προχέουσι ἔθυσσι, Galeus commodè contulit ad haec *Parthenii* π. Ἐρωτ. Πάθημ. cap. IX. πάντα ἑκατὸν ἐνοχλοῦσιν αὐτῇ. Omnia centena, Casaubonus interpretatur in *Athen.* IV. cap. 10. [pag. 344. F.] Homerea, quae collegit B. Martinus Var. Lect. III. 22., quaeque plura simillima videntur, sunt tamen diversa. VALCK.

7. ἀνθήκη ἐς τὸ Ἡραῖον) Vellicat Vallam ob Iunonis templum doctissimus Holstenius, ipsemet ab errore, si tamen eius sit, non immunis: nam Thraciae urbs Ἡραῖον, de qua *Stephan.* ex Nostri lib. IV., est in cap. 90. ubi Iunonis templum inprudenter Valla. Neco plane absolvo Pet. Gyllium, mire fluctuantem lib. II. Bosp. c. 13. Nobilissimum Iunonis Samiae templum, toties Herodoto lib. I. 70. III. 60. et aliis celebratum, indicatur: ipsa loquendi formula sanum requirit, non oppidum; καὶ ἀνθήκη ἐς τὸ Ἡραῖον recurret cap. 152. Pati autem possem, ut Ἀνδροκλῆς detracta priore littera pingeretur, ni msssti contra venirent omnes, et Tzetzes Chil. I. Hist. 31. WESS.

CAP. LXXXIX. [9. τοῦ ποταμοῦ τὸν ἀνχίνα) Eam Istri regionem quae proxime supra illum locum est ubi in duo ostia scinditur, fauces fluvii (sic enim hic commodius, quam collum, ἀνχίνα latine reddideris) vocat. conf. Adn. ad I. 72, 13. De loco ipso, quem hic designat Herodotus, vide Mannert Geogr. Graecor. et Rom. T. IV. pag. 220. S.]

CAP. XC. 1. Ὁ δὲ Τίαρος) Tearum Thraciae amnem Plinius habet. Ἐπὶ προχοῇσι Θερμαίου ἀνδρόου ad eundem ex Epigrammate Simonidis clar. Reiskius refert ad *Cephalae* Anthol. p. 241. Citra dubitationem huic admovenda *Libanii* Orat. Antiochic. p. 346. Α. Δαρείω μὲν οὖν ἐπὶ Σκύθας ἐλαύνοντι Τάιναρος ἐν Θράκῃ ποταμὸς ἔδοξεν εἶναι κάλλιστος καὶ στύλεν ὁ Δαρείος στήσας, τοῦτο ἐνεγράφη [i. ἐνέγραψε] αὐτῷ, Τάιναρον εἶναι ποταμὸν κάλλιστον. Sic *Fred. Morellus*: quid Sophista reliquerit, Herodotea contendenti adfulget clarissime. WESS.

CAP. XCI. 11. ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ) Ambitiosioris iactantiae ut rex absolveretur, Nobil. *Palmerius* Exercit. p. 21. vocibus πάσης ἡπείρου non universam Asiam.

sed quam *minorem* vocamus, intelligit; quae mihi quidem explanatio non ridet. Dario pleraque *omnis Asia* dicto audiens erat, quam *ἡπειρον* lib. III. 134. advertimus. WESS.

CAP. XCII. 2. Ἀρτισκός sive Ἀρτησκός *amnis* non alius fortasse ac *Hesiodi Theog.* vs. 345. Ἀρτησκός: ubi ~~est~~ suspicione Scholiastes, Ἀρτεῖσκος Σκυθίας *fluvius*. WESS.

CAP. XCIII. 2. Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας) Non indigemus *Eustathiano ἀπαθανατίζοντας*, a *Fabro* non provide arrepto. Simplex aequae ac compositum ea in re locum capessere *Diodoro* lib. I. 94. adscriptum est. Adde *L. Küsteri* *Diatrib.* *Anti-Gronov.* pag. 52. WESS. — Quod mutatum volebat *T. Faber* ob ista praesertim *Eustath.* in *Dionys.* vs. 304. Ἡρόδοτος ἀπαθανατίζοντας αὐτοὺς καλεῖ, tuetur non immerito *Gronov.* Explicuit utrumque de *Getis* adhibitum *Cel. Wesseling.* ad *Diodor.* T. I. p. 105. habet et ἀθανατισμὸν *Diodorus*, et rarissimum ἀθανατιῶν *Philostrophus*. VALCK.

5. Νιψαῖος) *Confidentiam* celeb. *Gronovii*, qua *Νιψαῖος* ex correctione *Holstenii*, fide *Stephani* et *Suidae* certissimi, exploduntur, [defendunturque *Μυψαῖος*] demiror; cum *Vallae* et *Areh.*, quod ex *Galeo* cognitissimum erat, *Codex* ita praeferret. Mihi alia mens, *Stephani* auctoritatem, *msstis* stabilitam, non esse suggillandam opinato. Σκυρμιδάδαι, ἔθνος σὺν Γέταις, in *Stephano* olim fuisse, non *Σκυρμιδάδαι*: cui suspicioni series in *Ethnicographo* litterarum robur addit. Utrumque amplexus sum. WESS.

CAP. XCIV. 3. Ζάλμοξιν δαίμονα) Male olim aberat postremum, siquidem pro *daemone* [pro deo] inter *Scythas* habitum *Lucianus*, *Clemens Alexandr.* atque alii testificantur. *Diogenes* VIII. 2. καὶ δοῦλον Ζάμολξιν, ὃν Γέταις θύουσιν, Κρόνον νομίζοντες, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος: quorum postrema, nisi cum *Steph. Monachio* ante *Κρόνον* posita primitus fuisse arbitreris, erroris *Diogenem* arguent. Recepi Ζάλμοξιν ex tanto *Codicum* consensu. *Porphyrius* *Vit. Pythag.* sect. 14. sic nuncupatum tradit ex pelle ursina, quae recens nato fuerit iniecta: nam talem *Thracēs* *pellem* Ζαλμόν adpellare: unde iusta *Cl. Alberti* divinatio, in *Porphyrio* etiam Ζάλμοξιν fuisse. Accedit *Hesychii*, leviter diserepens, ex *Herodoto* scriptura, et in primoribus editis

Aeneae Gazaei; teste *Rittershusio*. Certissimum est, ab aliis nomen pingi aliter: hoc quaeritur, quomodo *Herodotus*; cuius scriptis membranis si fidere licet, id maluit, quod datum est. *WESS.* — *Herodotea de Zamolside* respicit *Diogen. Laërt.* VIII. 2. a *Steph. le Moine* recte emendatus: Secundum *Iamblichum* *Vit. Pyth.* §. 173. *Zamolxis μέγιστος τῶν θεῶν ἐστὶ παρ' αὐτοῖς.* *Herodoto* cap. 94. dicuntur *Getae* οὐδένᾳ ἄλλον θεὸν νομίζοντες εἶναι, εἰ μὴ τὸν σφέτερον. *VALCK.* 4. Γεβελίζιν *Matth.* *Praetorius* in *Orbe Gothico* interpretatus est e lingua *Lithuanica*, qua *gyva leysis* significat auctorem et quasi datorem quietis, sicuti eadem *Zemeluks* aut *Ziameluks* est deus terrae; haec *Th. S. Bayerus* *Origin. Sinicar.* pag. 283. in re lubrica et admodum incerta. *WESS.*

9. διαλαβόντες τοῦ ἀποπεμπομένου --- τὰς χεῖρας) Codicum ἀποπεμπομένων, quidquid dicatur, tueri ac laudare haud possum. Planum est vetus, ac defensum abs *Abreschio* ad *Aristaenet.* p. 156. Πιπτεῦσι et ἀπειλεῦσι [l. 11. et 17.] Ionum dialectus adprobat. Superius διὰ πεντετηρίδος [lin. 4.] verissimum: *Clemens* quidem *Stromat. lib. IV.* pag. 590i singulis annis, κατ' ἔτος, legatum ad *Zalmoxin* lectum, sed aliunde memorat. *Laurentii* autem *navigium* quinque semigum, ex pravis Graecis progenitum, multos, neque indoctos homines, decepit, Latina magis quam Graeca lectitantes. *WESS.*

CAP. XCV. 9. ἤθελ βαθυτέρα) *Valesius* indolem dictionis ad *Polybii* Excerpt. p. 23. patefecit. [Vide *Polybium* nostrum *T. VII.* p. 601. *Adn.* ad lib. XXVII. 10; 3. *Conf.* eundem *Polyb.* VI. 24, 9.] Saepe *Philo Iudaeus*: Βαθεῖ δ' ὅμως ἤθει φησὶν αὐτοῖς, in prudente et gravi oratione, *Libro de Ioseph.* p. 550. E. et ἤθει βρυτάτω, sive βαθυτάτω potius, φησὶν αὐτοῖς p. 558. B. tum ὠνήσομαι σε, βαθεῖ ἤθει φαίμαι, sic recte ex manu descripto *Mangeyus*, *Quod Omn. Pr. Lib.* p. 887. Iam οὐ τῷ ἀσθενεστάτῳ σοφιστῇ [pro ἀσθενεστῶ lin. 11.] unde *Eustath.* hauserit, an memoriae sit peccatum, adfirmare nequeo. Melius certe in tanta msstorum consensione vulgatum, ab *Aristide* olim, uti adscripta lib. I. 29. ostendunt, spectatum. *WESS.*

11. οὐ τῷ ἀσθενεστῶ σοφιστῇ) Tanquam *Herodotea* scripsit *Eustath.* in *Iliad.* δ. p. 365., ὁμιλήσαντα Ἕλλησιν οὐ

τῷ ἀσοφωτάτῳ σοφιστῇ Πυθαγόρᾳ : atque ad ista, οὐ τῷ ἀσοφ-
 posuit, ἀλλὰ δηλαδὴ ἀνάπαλιν τῷ πάντῳ σοφῷ. Vocem ἀσοφω-
 τάτῳ, nisi quis forte Codex dederit, neque in suo repe-
 risse videbitur. Pythagoras, Archyta iudice, non sordidus
 auctor Naturae verique, Horat. I. Carm. 28, 15. His non
 omissis, multa huius generis viri Docti collegerunt. Ne-
 mo forte frequentius hoc genere loquendi fuit usus quam
 Thucydides, cuius hoc primum est p. 5, 82. ἀνδρῶν οὐ τῶν
 ἀδυνατάτων : sic vocat omnium potentissimos; nam in his
 μᾶλλον ἢ ἀπόφασις δηλεῖ τῆς καταφάσεως, ut vere iudicat Her-
 mogenes pag. 567. Thucydidi Μηθυμναίων οὐχ οἱ ἰδυνατότατοι
 memorantur p. 569, 14. quales Xenoph. pag. 349, 27. οὐκ
 ἐλάχιστον δυνάμειοι ἐν τῇ πόλει. Tritaei meminit Pausan. pag.
 656., τῶν οὐκ ἀδυνάτων ἐν Μεγάλῃ πόλει. Quod haec pro-
 ximum antecedit, [lin. 9.] ἤθεα βαυύτερα ἢ κατὰ Θρήικας,
 eleganter dictum; cuius simillima dantur apud Thucyd.
 Xenoph. Isocratem. VALCK.

[16. ἐν ᾧ δὲ ἐποίησεν etc.] ἐν ᾧ τόπῳ intellexi, scil. ἀνδρείων,
 atque ita in Latinis interpretatus sum. Vereor autem ne
 minus recte quam alii cum *Valla*: Dum ea - - - ageret
 atque diceret, (agebat atque dicebat malles) interim sub-
 terraneum aedificium (conclave) struebat. S.]

20. τὸ κατάγειον οἶκημα) Ἀντρωῖδες τι χωρίον vocat Strabo
 VII. p. 457. A. [p. 298. ed. Cas.] ἄβατον τοῖς ἄλλοις (δ) κα-
 ταλαβόντα, ἐνταῦθα δικιτάσθαι, σπάνιον ἐντυγχάνοντα τοῖς ἐκτός.
 Narrat et alia quaedam de illo, ab Herodoteis diversa.
 VALCK.

CAP. XCVI. 3. πρότερον τὸν Ζάλμοξιν τοῦτον γενέσθαι
 Πυθαγόρειω) Eadem Hellanici apud Suid. et Etymolog. doctri-
 na, neque spernenda. Cauta scriptoris de Zalmoxi, sive
 daemone seu homine, admonitio veterum religioni et phi-
 losophiae debetur, in primis praecipienti, nihil εἰς θεοὺς
 καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἱξμαρτάνειν· δεύτερον δὲ, εἰς τοὺς θεοὺς ἀνθρώ-
 πους : in Platonis Minoë p. 318. F. Hinc eiusdem Philosophi,
 τὰ μὲν οὖν δὴ τῶν ἀρχαίων περὶ μεθείσθω καὶ χαιρέτω, καὶ ὅπη
 θεοῖσι φίλον λεγέσθω ταύτη, in X. de Legib. p. 886. D. similes-
 que dictionum formulae, a doctissimo Berglero non negle-
 ctæ. Mox ὑπὸ Περγείων [lin. 7.] iustum est; accessio uberior
 ex scholio venit. WESS.

CAP. XCVII. 6. Κῶης δ' Ἐρξάνδρου) Recte, nec discre-
 Herodot. T. V. P. II.

pat lib. V. 37. Tzetzen scriptura, qualis *Arch.* et *Vallae*, in fraudem induit, cum *Chil.* III. 465. καὶ Κῶς Ὁρεξάνδρου, et brevi post Κῶς ὁ Ὁρεξάνδρου, aptato imprudenter nomini hominis articulo. Πέξανδρος nihili est, natum aberrantis calami ductu ex genuino Ἐρεξάνδρος. Qui quidem *Coës*, *Dario* asseverans, *Scythicae* regionis ἀρηρομένον esse οὐδὲν, noviasse non videtur *Scythas* ἀροήρας et γιωργούς, descriptos c. 17. et 18. Mox εὐ νυν, [ubi vulgo εὐ νῦν *lin.* 11.] ex *Abreschii* coniectura, verius. *WESS.*

10. ἀρηρομένον) Utpote rarissimum, in sua serie debuerat a *Porto* collocari, aequae ac Ἀραιρημένος. Formarum *Homeri* studiosus ne hanc quidem omissam voluit, quam legerat in *Iliad.* σ'. 548. Hinc *Hesychio* Ἀρηρομένη, redditum ἡροτριωμένη: quod et alibi posuit, Ἀνήροτον explicans μὴ ἡροτριωμένων. *VALCK.* — Ἀρηρόμενος antepenacutē scribitur in *Schneideri* *Adpend.* ad *Lexic. crit.* casu-ne, nescio, an auctoris consilio. *S.*

14. ἔσται ἄποδος ἡμῖν) Non refert multum, hoc retineas, an ἔσται ex manu exaratis libris: quamquam posterius paullo videtur significantius. Additamentum *Arch.* *Herodoteae* abundantiae praefert specimen, quo nunc non capior. Notabilis post pauca [*lin.* 18.] φαίη τις ἂν με ἐωῦτοῦ εἶνεκεν, cuius praesidio vir doctus *Miscell. Observ.* Vol. III. p. 143. usum ἐωῦτοῦ et ἐαυτοῦ in prima etiam persona positi, adstruit. Non refragor, siquidem *Sophocl.* *Aiac.* vs. 1151. ita nitidissime et plures alii. Parum hic tamen locus proderit, in quo olim, testibus *Vindob.* schedis, ἂν με ἐμειωτοῦ, more Ionum. [At ex scholio hoc natum debet videri. conf. *Adn.* ad III. 52, 16.] Quod quidem saepiuscule pronomē vexatum a librariis misere laceratumque fuit in fragmento philosophi apud *Stobaeum* *Serm.* I. p. 20. Statim [*lin.* 19.] ὡς παραμενέω [καταμενέω scribere puto, voluerat, quod commode praefert *Arch.*] non prorsus damnable. *WESS.*

20. ἐς μέτρον φέρω) Multo usitatius hoc est altero, quod e *Med.* promit *Gronov.* ἐς μέτρον φήσω: hoc tamen, vix a librariis expectandum, si codices adfirmarent alii, vel potius φήσας, nemo iure repudiaret: ἐγὼ γινώμην -- ἐς μέτρον φήσας, αὐτὸς μέτροι ἔψομαι τοι, ego, palam animi mei sententia verbis explicata, nihilominus ipse te sequar. ἐς μέτρον hic es-

set in concilio regio: ἐν Ἀργείοις μέτροις et similia prostant collecta D'Orvillio in Charit. p. 547. Ut Herod. VIII. c. 26. εἶπε ἐς πάντας τὰδε, sic saepe loquuntur Tragici. VALCK.

CAP. XCIII. 3. τοὺς Ἰώνων τυράννους) Ostentant membranae, quod placere poterit. [Ἰωνας τυράννους.] Aderant tyranni ex Hellesponto, Chersoneso, Aeolide et Ionia, quos omnes rex si compellavit, Ionum praecipuam duxit rationem, gratia et auctoritate potiorum; nisi si patrii moris tenax Ionum titulo Graecos comprehenderit. Lege c. 137. 138. Neque negligere lorum istud, fastorum quoddam instar et ruditatis Persicae illo in genere argumentum. Similes usurpant funiculos, nodis illigatos, ad dierum et temporis notitiam barbarorum novi Orbis nonnulli, de quibus Nobilissimus Auctor *Originum Leg. Artium et Scientiarum* Tom. I. lib. III. p. 225. egregie. WESS.

CAP. XCIX. 1 et seq. τῆς δὲ Σκυθικῆς γῆς etc.) Cum Auctor haec commentaretur, pictam Scythiae et Thraciae ob oculos tabulam habuit, cuius e mediterraneo tractu lapsum Istri atque ostia spectavit. Θάλασσα Pontus est, utramque in regionem sese insinuans: hoc κόλπου ἀγομένου τῆς γῆς ταύτης. Nam, quod vir maluit doctus, κόλπου ἀγομένου τῆς θαλάσσης ταύτης, superato maris huius sinu, nimium abit a scriptis Codicibus, et progressum itineris, quo de nihil hic, sistit. [Nec tamen satis adparet quid sit quod κόλπου ἀγομένου dicat. Larcher vertit: à l'endroit où finit le golfe de Thrace.] Mare ipsum, quatenus Scythiae et Tauricae oras adspersit, varie adpellat, modo in orientis, modo occidentis plagam diffusum. Quae vero adnectit, τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου ἔρχομαι σημαίνων, τὸ πρὸς Θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθ. χώρας ἐς μέτρησιν. Ἀπὸ Ἰστρου αὐτῇ ἤδη etc. dispuncta bene non sunt: voluisse puto, τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου ἔρχ. σημαίνων τὸ πρὸς Θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθικῆς χώρας ἐς μέτρησιν ἀπὸ Ἰστρου αὐτῇ ἤδη etc. Res postulat Aldusque cum schedis Parisinis. Plura moveri non patior, nactus adstipulatorem virum clar. Corn. de Pauw. Certe πρὸς μεσαμβρίην τε καὶ νότον, si spectatorem regionis ex Scythiae mediterraneae finibus detrectaveris, aberrabunt vehementer. Ab Istro enim versus Borysthenem et Carcinitin urbem septemtrio tendenti obiacet, non auster. WESS. — Mihi multo commodior uniceque vera visa est ea dispungendi ratio, qua

post ἐς μέτρησιν interpungitur: atque etiam, deleto post σημαίνων commate, cum Schaefero post Τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ incidi orationem, quo significarem, verbum σημαίνων ad τὸ πρὸς θάλα. referri, istud autem Τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ per se stare, valereque *Inde ab Istro*; sicut c. 100, 1. Τὸ δ' ἀπὸ τῆς Ταυρικῆς, *Inde a Taurica*. Istum τὸ articulum iam saepius eodem modo positum observavimus: (conf. Adn. ad l. 105, 4.) sive per pleonasmum ita dici statuas, sive per ellipsin κατὰ praepositionis, quemadmodum cap. 100, 6. τὰ κατ' ὑπερθε valet κατὰ τὰ κατ' ὑπερθε. S.

[7. αὕτη ἦδη ἀρχαίη Σκυθικὴ) Haec est vetus Scythia; nempe prisca Scytharum terra, priusquam illi, pulsus Cimmericis, versus orientem limites suos promovissent. Quod si ἦδη particulam etiam exprimere volueris, dices, *Hinc iam incipit*. Sic ἦδη habes c. 100, 1. et 6. III. 5, 10. et saepius alibi. S.]

12. μέχρι Χερσονήσου τῆς Τρηχέης) Stephano Byz. Chersonesus πόλις τῆς Ταυρικῆς, ex Herodoteis; perperam, iudice Holstenio. Consequens erit ergo, ut Taurica, tanta hic diligentia et cura expicta, extra Chersonesum fuerit, quorum et erudita disquisitio docti viri, quae inter manus, vergit. Nullus equidem infitior, Tauros et Tauricae partem extra eam sese porrexisse. Fossam Scytharum servi, ut accessu heros prohiberent, a Tauricis montibus ἐκ τῶν Ταυρικῶν οὐρέων ad Maeotin duxerunt c. 3. Scythaeque ad Tauricam regionem pertinent c. 20. et 100. At Taurici illi montes ad extimum Carciniten sinum, ubi Isthmi Tauricae Chersonesi exordium, semet erigentes et iuxta eundem sinum longe in Pontum protensi ad urbem Chersonesum, quae ob situs aspreta τρηχέη, terminabantur. Haec Noster, nec diversa Scylax et Arrianus in Periplus. Straboni pars Chersonesi maioris ἄκρα μεγάλη, ἐφ' ἣ ἴδρυται πόλις, αὐτὸ τοῦτο καλουμένη Χερσόνησος. Addit Strabo, peninsulae quoddam instar habuisse regionem, urbemque Chersonesum, ubi οἱ Ταῦροι, Σκυθικὸν ἔθνος, incoluerint olim, eversam lib. VII. p. 474. [p. 308. ed. Cas.] Non repeto, Stephani iudicium et Herodotea hinc stabiliri. WESS. — At recte Holstenius observasse mihi videtur, non urbem Chersonesum, sed totam peninsulae hinc Χερσόνησον τὴν Τρηχέην καλουμένην dici; quam alii, quo ab aliis peninsula

distinguatur, *Tauricam* aut *Scythicam Chersonesum* adpellant. Hanc igitur *ad mare, quod est Orientem versus*, pertinere ait; αὕτη ἐς θάλ. τὴν πρὸς ἀνηλιώτην ἄνεμον κατήκει. Nec enim de urbe, sed de regione, κατήκειν dici consentaneum est: et *Chersonesus urbs*, non in orientali, sed in occidentali peninsulae parte sita erat. Nam, quod *Larcherus* ait, esse *Chersonesum urbem* in occidentali quidem parte peninsulae, sed ab oriente *Scythiae*, id rem non conficit: etenim, quod mare hic τὴν πρὸς ἀνηλιώτην θάλασσαν vocat, idem mare mox τὴν πρὸς τὴν ἡῶ dicit, ubi haud dubie illud mare, quod ab oriente *Chersonesi* peninsulae est, intelligitur; nempe *Maeotis palus*, quam haud multo minorem ipso *Ponto Euxino* esse, (c. 86 extr.) *Scriptor noster* existimaverat. S.

[16. παραπλήσια idem valet ac παραπλησίως, sicut ὁμοῖα persaepe idem atque ὁμοίως. S.]

19. γουνὸν) *Perrarum* in promontorio. Γουνὸς Ἀθηναίων, quorum ager minime uber, in oraculo apud *Criticos* ad *Euripid. Medeam* vs. 679. Est, cui ἐς τὸν πόντον δὲ *Aegaeo* displicet mari, ἐς νότον, in austrum, reponenti. Dabit infra. c. 177. ἀκτὴν προέχουσαν ἐς τὸν πόντον, in mare *Aegaeum*. ἐν τῷ Αἰγαίῳ πόντῳ lib. II. 97. Inprobant praeterea τὸν ἀπὸ Θορικοῦ, maluntque aut τὸ aut τῶν. *Valla* verterat, quod a tribu *Thorica*, videlicet *iugum*: substitutum in postrema editione, [Gronoviana,] quod magis in pontum, qui a *Thorico*; me etiam atque etiam mirante. Namque τὸν ἀπὸ Θορικοῦ manifesto ad γουνὸν pertinet *Σουνιακόν*, quod *iugum* inter *Atticae pagos* *Thoricum* et *Anaphlystum* nonnihil artatum longe in *Aegaeum mare* prominet, prorsus ut *Taurica* in *Pontum Euxinum*, et *Iapygia* in primis, anguste inter sinum *Brundisinum* et *Tarentum* constricta. Quod [lin. 22.] reposui συμβαλέειν ratum Auctor habet lib. II. 10. WESS.

19. τὸν γουνὸν τὸν Σουνιακόν) *Edoceri* cuperem, cur hoc *Attices* in altum excurrens promontorium, γουνῷ, soli fertilis, hic honestaretur adpellatione; quum ab ea parte nunquam laudata sit *Attica*, sterilis in universum et λεπτόγειος, nihilque, quod quidem ego noverim, de *Sunio* dicatur, ad istius anguli τὸ γόνιμον καὶ κάρπιμον conmenandum. *Angulus* non γωνία tantum, sed et γῶνος dici potuit: *Hesych.* Γῶνος, γωνία, Ἀδάκωνες; et fortasse Γουνὸς eidem

non γουνιξιός sed γωνιαίος τόπος fuerat dictus, locus angularis. Saepe memoratur Attices illud promontorium Orientale, Σούνιον ἄκρον Ἀθηναίων. Herodotea sic primum reddidit *Valla*, ut eadem quidem legisse videatur, sed ordine a vulgato nonnihil diverso collocata: τὸν γουνὸν τὸν Σουνιακόν, τὸν ἀπὸ Θορικοῦ μέχρι Ἀναφλύστου δήμου, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα: quo modo si legerentur in Codicibus, non displicerent. Neglexit in his *Herodotus* pagum Azeniensem, quem, raro veteribus memoratum, minoris fuisse constat momenti: hoc excepto, in Attices ad sinum Saronicum latere demus erat *Anaphlystus*, Sunio vicinus: Sunii promontorium nave flectentibus, sive super Sunium navigantibus, ab altero latere primus occurrebat ad sinistram pagus *Thoricus*. Quidquid ab *Anaphlysto* ad usque *Thoricum* terrarum magis in altum prominebat γουνὸν vocat Σουνιακόν, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα. VALCK.

[Apud *Homerum* notum est γουνὸν vulgo intelligi τόπον γόνιμον καὶ κάρπιμον: quam quidem notionem alienam prorsus ab hoc *Nostri* loco esse adparet. *Angulum* hic significari, ex *Hesychii*, Γῶνος, γουνός, probabile videri poterat: qua notione vocab. istud, cum *Valckenario*, *Schneiderus* in *Lex. crit.* accipiendum h. l. censuit. Cur vero idem *Vir doctissimus* pro eodem adstruendo vocabuli usu etiam oraculum illud advocaverit, quod ab *Euripidis* vetere Interprete ad *Med.* 679. refertur, ubi est πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι, causam equidem video nullam. Habet *Homerus* γουνὸν Ἀθηναίων ἱερῶν, *Odyss.* λ'. 322. et *Pindarus* εἰν γουνόις Ἀθανῶν, *Isthm.* IV. 42. Quibus in locis, perinde atque in eis ubi apud *Poëtam* γουνός ἀλωῆς nominatur, foecundum solum γουνὸν vulgo intelligunt. Atqui haud immerito tamen mireris, quid sit quod *Attica*, cuius utique parum fertile solum fuisse constat, quamque κραναίς alioqui Ἀθάναις nominare *Pindarus* solet, (*Olymp.* VII. 51. XIII. 52. *Nem.* VIII. 19.) ab eodem *Pindaro* aliisque foecunditatis nomine celebretur. Itaque videndum, ne pervulgata illa vocabuli γουνός interpretatio nonnisi ex etymologica coniectura a Grammaticis fuerit conficta, longeque diversam vim veteres auctores ei subiecerint. Scilicet, sicut κραναή regio dicitur, quae edita est, montana, multas eminentias habens: similiter fortasse etiam γουνός eminentiam, locum edibum, vete-

rum sermone significaverit; quam in partem haud absurde olim *Pergerus*, vir doctus, illud γουνιαῖος τόπος accepit, quod apud *Hesychium* vulgo post vocem Γουνούσθαι legitur, ut sit locus editior, instar genu eminens. Quae quidem notio, sicut et huic *Herodoti* loco, et illis poetarum locis apte convenit, ubi γουνός Ἀθηνῶν nominatur; sic nec male congruet istis *Homeri* locis, ubi γουνός ἀλῶης dicitur, nempe *eminentia*, *altitudo*; quandoquidem *areas*, in quibus frumentum tritabant veteres, editis in locis fuisse constat, quo facilius paleae a ventis discuterentur. Ista igitur notione vocabulum hoc usurpasse *Herodotus* videtur; quae ne ab *Etymologo* quidem neglecta est, apud quem p. 233, 5. haec ipsa verba leguntur. Λέγεται δὲ γουνός, ὁ ὑψηλός τόπος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῷ σώματι γονάτων, ἃ ἐξέχει. S.]

[23. ἐγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω) Intellige τούτῳ ἐγὼ etc. quemadmodum et c. 81, 12. S.]

[27. πολλὰ λέγω παρόμοια, τοῖσι ἄλλοισι ἔοικε ἡ Ταυρικὴ.) Idem hoc valet ac si dixisset, πολλὰ ἄλλα λέγω παρόμοια, ὥς ἔοικε ἡ Ταυρ. S.]

CAP. CI. 8 seq. ὅδ' ἔς ἡ ἡμερησίῃ ἀνὰ διημέρῳ στάδια) In singulos dies stadia centum et quinquaginta lib. V. 53. di- numerantur: sed multiplex ex citatiore militarive gressu variatio, a magno viro ad *Strabon.* I. p. 61. [ad p. 35. ed. Cas.] adnotata. Mox [lin. 10.] πρὸς Codd. et sententiae ius- su exterminavi: quae enim pro voce asserenda vir Clar., non urgent. WESS.

CAP. CIII. 2. θύουσι μὲν τῇ Παρθένῳ) Mutato levi- ter articulo fingebat praestantissimus *A. Kluitius*, θύουσι μὲν δὲ τῇ Παρθένῳ. Nihil enim in anterioribus de virgine, mox demum memoranda. WESS. in *Addendis*. — At nec δὲ particulae hic erat locus, et percommode habet τῇ Παρθένῳ, nempe immolant ei numini, quam τὴν Παρθένον adpellant. Similiter *Strabo* lib. VII. p. 308. ed. Cas. non ante facta virginis mentione, de Chersoneso urbe loquens ait, ἐν ἣ τὴ Παρθένου ἱερὸν. Caeterum, *Tauros* istos reliquias fuisse Cimmeriorum a Scythis olim finibus suis pulsorum, pro- babile fecit *Gatterer* Comment. Societ. Reg. Goetting. Vol. XI. p. 140. probante *Heeren* in *Ideen* etc. T. I. p. 888. S.

4. καταρξάμενοι) Nihil verius liquidiusque. Recurre ad lib. II. 45. et IV. 60. Firmat *Euripidis* *Iphigenia in Taur.*

vs. 38. Θύω γὰρ, ὄντος τοῦ νόμου καὶ πρὶν πόλει, ὅς ἂν κατέλθῃ τῇδε γῆν Ἑλλήν ἀνὴρ, κατὰρχομαι μὲν etc. Quod sufficit. WESS.

Ibid. κατὰ β' εὐξάμενοι) In Editis antiquis scriptum κατάρχειάμενοι. Qui aliter primus scribendum curavit, [vide *Var. Lect.*] tmesin hic sibi deprehendisse visus est, qualis nulla datur apud *Herodotum*, voculam etiam *βα* non adhibentem. Duplex fuit in Codicibus lectio κατάρχειάμενοι et κατεύχάμενοι: ad quarum alteram doctum correctorem literis *ευ* imposuisse suspicor *αρ*, et utrumque recepit, ut solebant isti saepenumero, librarius: supra IV. 60. et alibi fuit in eodem verbo variatum. Nostro loco de Scythis Tauris, pro victimis advenas caedere solitis, ut ait *Mela*, scripserat procul dubio *Herod.* τοὺς ἂν λάβωσι Ἑλλήνων - - - καταρχειάμενοι βοπάλῳ παίουσι τὴν κεφαλὴν: *auspicati* velut vectimam, *clava caput percutiunt*; non ut Graeci, qui cultro victimam immolationi designabant. Huic adfirmandae lectioni sufficet vel unicus locus *Eurip.* *Iphig.* in Taur. vs. 1154. quo Taurorum Rex Thoas comites interrogat Iphigeniae sacerdotis, *utrum illa iam τῶν ξένων κατήρξατο, hospites sit auspicata.* In Graecorum sacris usitatissimum verbum de Indica gente *Nicol.* ponit *Damasc.* *Stobaei* p. 105. Sed, secundum *Herodoti* Tauros, non Scythicae fuit Iphigenia crudelitatis ministra, verum ipsa *Dea*, cui Graecos immolarent hospites: τὴν δὲ δαίμονα ταύτην, τῇ θύουσιν, λέγουσι αὐτοὶ Ταῦροι Ἰφιγένειαν τὴν Ἀγαμέμνονος εἶναι. *Hesiodus* in *Heroinarum* catalogo non mactatam Iphigeniam dixerat; sed, *Diana* volente, Ἐκάτην εἶναι: hoc tradens *Pausan.* in *Atticis* c. 43. ταῦτοις, ait, Ἡρόδοτος ὁμολογοῦντα ἔγραψε, κ. τ. λ. Ceterum ista potissimum inhumana Taurorum crudelitas effecisse videtur, ut hoc praesertim nomine Scythae fuerint a Graecis in universum infamati. In diversis gentibus Scythicis tria potissimum obtinebant, quae prorsus ab humanissima Graecorum mansuetudine, τὸ ξενουτεῖν, τὸ ἀνθρωποφραγεῖν, καὶ τὸ, τοῖς κεράνιοις ἐκπώμασι χρᾶσθαι. vid. *Strabo* VII. p. 458. A et 460. B. [p. 298. D. et 300. B. ed. Cas.] et *Iacob. Elsner.* *Observ.* in *Ep. ad Coloss.* III, 11. VALCK.

17. ζῶσι δὲ ἅπὸ ληΐης τε καὶ πολέμου) Tales Chaldaeorum, οἱ ληϊζόμενοι ζῶσι - - - εἰδισμένοι ἅπὸ πολέμου βιωτεῦν apud

Xenophontem K. Παιδ. III. p. 74. E. — *Conf. Nostrum* IV. 22, 8. S.

CAP. CIV. 1. ἀβρότατοι ἀνδρῶν) Tales in Scythia fuisse vix fidem invenit: de *Agathyrsis* dixerat, credo, ἀβρότατοι ἄνδρες εἰσὶ, sicut in suis legere Codd. L. *Valla*, et *Io. Stobaeus* Tit. XLII, p. 294. Habet tamen hinc ἀνδρῶν ἀβροτάτους *Eustathius* in *Dionys.* vs. 310. De *Agathyrsis* *Salmasio* notata in *Solin.* p. 188. partim corrigit ad *Melam Is.* *Vossius.* *VALCK.* — Praestat ἀβρότατοι ἄνδρες ex scriptis. *WESS.*

5. Θρήξι, προσκεχωρήκασι) *Geminum* lib. I. c. 172. προσκεχωρήκασι δὲ γλῶσσαν μὲν πρὸς τὸ Καρικὸν ἔθνος. *WESS.*

CAP. CV. 3. κατέλαβε ἐκλιπεῖν τὴν χώραν) Male in *Vallae* latinis, coacti fuerant solum vertere. Correxerit errorem clar. *Lambertus Bos*, *Observ. Crit.* c. 2. p. 9. *WESS.* — De usu verbi καταλαμβάνειν cf. *Valck.* ad IV. 11, 19. S.

[5 seq. ἐς δὲ πιεζόμενοι οἴκησαν μετὰ Βουδίνων) Haec *Gatterer* l. c. suffragante eodem *Heerenio* p. 893. sic vertenda contendit, quamdiu premebantur, cum *Budinis* habitabant. At id quidem contra *Herodoti* usum; apud quem ἐς δὲ nunquam quamdiu, sed constanter donec (hac notione, donec tandem, usque dum) significat; adeoque commode denique, postremo, reddi potest; qua cum notione frequenter coniuncta illa est, quam ob rem, quam ob causam. Hoc loco satis erat id quod a nobis in versione positum est, ad extremum, malis pressi, etc. quod quidem nil impedit, quo minus (quod voluere docti, quos nominavi, *Viri*) credibile sit, postea *Neuros*, finito male, priscas suas sedes repetisse. S.]

7. κινδυνεύουσι --- γόντες εἶναι) *H. Stephani*, *Vallam* corrigentis versio recipi debuerat: verbum hoc usu, quem *Portus* adnotare neglexit, semel tantum occurrit apud *Herodotum*. *Κινδυνεύουσιν εἶναι* notat esse videntur, sive sunt; et δοκῶσιν εἶναι saepius adhibetur pro εἰσὶ. Frequentavit illud inprimis *Plato*. *Xenophon.* Ἀπομν. IV. p. 465, 10. κινδυνεύει ἀναμφισγώτατον ἀγαθὸν εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν, et vs. 35. Φροντίζω μὴ κράτιστον ἢ μοι σιγᾶν κινδυνεύω γὰρ ἀπλῶς οὐδὲν εἰδέναι. [IV. 2, 34 et 39.] Sic ille saepius alibi loquitur, et in *Epist. Socrat.* xxii. *Demosthenes* I. contr. *Aristog.* p. 489. δυσκατάπαυστόν τι κινδυνεύει πρᾶγμ' εἶναι πονηρία. *Plato*

nis etiam imitatores *Sophistae* hunc flosculum scriptis saepe suis interserunt: vide *Clariss. Ruhnken.* in *Tim. Lex.* p. 116. quique, alienis tamen intermixtis, apta quaedam dedit *Clar. Wetsten.* in *S. Lucae Act. Ap.* xix, 27. *Neurorum praestigias* hinc attigit *Eustath.* in *Dionys.* vs. 310. *Mela* II. 2. fine: *Neuris statum singulis tempus est, quo si velint in lupos, iterumque in eos qui fuere, mutantur.* *Anilem fabulam* tangit *Salmas.* in *Solin.* p. 187. VALCK.

11. αὐτῆς ὀπίσω ἐς τὸ αὐτὸ κατίσταται) Demuto nihil; nam *λῃδίς Arch.* ex αὐδῆς progenitum librarii negligentia. De *Neuris, Mela, Solinus* atque alii, consimilia. Durant, ut solent quae cum primo lacte inbibuntur, similes in inferiore *Germania* fabellae. Memini, rusticos et pastores primo aetatis flore videre, quibus haec metamorphosis insulse inputabatur. Confer *Keisleri Antiq. Septemtrional.* p. 494. WESS.

CAP. CVI. 4. γλῶσσαν δὲ ἰδίην) Non pendent ex praecedenti *φορέουσι*, sed alio, quod in Scriptoris mente haerebat. Similes ex *Sophocle* atque aliis dicendi formulas animadvertimus antea. Dabunt plures *Thucydid.* I. 17.; *Virgilius Aeneid.* X. 26. ubi *Servius*; *Columella de Re Rust.* lib. VI. 32. et *Graev.* ad *Florum* III. 21. His vero nexa olim et apta volui, ἀνθρωποφαγέουσι δὲ μῦθοι τούτων, soli humana carne vescuntur, nunc isthic deposita, ubi seriem turbant. *Androphagi* sive *Anthropophagi* ex re ipsa, vorandisque hominibus, titulum habent; sicuti *Melanchlaeni* ex vestitu nigro. Illis notatio ista convenit excellenter, non his. Coniecturae doctorum hominum, ἔμυθοι τούτων, aut μῦθοι λυκοφαγέουσι sive αἰλουροφαγέουσι, aestus, quibus ex male locatis vocibus fluctuarunt, manifestant. Agnovit *Ampl. Nic. Witzten,* in Belgica horum versione, librariorum peccatum, et deterisit tacens, *Tartariae Description.* T. I. p. 199. edit. primae. *Strabo* Scytharum nonnullos adeo fuisse inmanes, ὥστε καὶ ἀνθρωποφαγεῖν lib. VII. p. 463. [p. 302. c. ed. Cas.] ex *Ephoro* scripsit. WESS. — Vide quae ad h. l. in *Var. Lect.* disputavimus. Quod ad verbum ἔχουσι adtinet, ex coniectura a nobis adiectum, fuerint quidem fortasse qui nil eo opus fuisse contendant, si quidem (docente *H. Stephano* *Thes.* T. IV. p. 89 seq.) verbi *φορεῖν* tam late pateat usus, ut interdum idem atque

ἔχειν valeat. Verum tamen, γλῶσσαν φερεῖν pro γλῶσσαν ἔχειν aut γλῶσση χρῆσθαι dicturum fuisse Herodotum, etiam atque etiam dubitare licuerit. S.

5. ἀνδρoφαγέουσι δὲ μόνον τούτων) *Εἰσι τούτων venerat in mentem Io. le Febvre: sed quae hac legit in sede Eustathius (vide in Dionys. vs. 399.) in suam restituet, de Anthropophagis olim scripta clariss. Wesseling. Vide Diss. Herod. p. 72. Recte Codices msssti vocant Ἀνθρωποφάγους, [nempe verbo utuntur ἀνθρωποφάγευσι] et Plinio dicuntur Anthropophagi Scythae, humanis corporibus vescentes, Hist. Nat. VI. c. 17. similiter Melae II. c. 1, 120. atque his τὸ ἀνθρωποφαγεῖν tribuit Ephorus Strabonis VII. p. 463. B. VALCK. — Proprium huius populi nomen, ut et Melanchlaenarum, Bastarnas fuisse, probatum ivit Gatterer l. c. p. 148. consentiente Heerenio p. 893. Vere quidem a Graecis Androphagos et Anthropophagos fuisse nominatos haud immerito fortasse negavit eruditus auctor Commemorationis supra laudatae, F. W. Beer, in Additament. ad Hist. Univ. ex Anglico sermone in Germ. translata, T. III. p. 20 seq. Crudis quidem equorum carnibus vitam illos sustentasse credibile fuerit, non humana vesci carne solitos: quali cum feritate parum convenit sapiens illud et aequitatis plenum responsum, Scythis auxilia petentibus datum, in quod horum rex cum aliis regibus consensisse infra (cap. 119.) perhibetur. Caeterum de his finitimisque populis consulendus Bayerus in Actis Acad. Petropol. supra laudatus Wesselingio ad cap. 18, 10. S.

CAP. CVIII. 1 seq. γλαυκὴν τε --- καὶ πυρρὴν) „Ad oculorum colorem referunt. Ego ad totum corpus retule-
rim, glauco vel caeruleo pictum et rufo: unde Picti Geloni
„Virgilio Georg. II. 115.“ belle Salmas. in Solin. p. 133.
Πόλις πιπέλισται recurret lib. V. 52. VII. 59. Homericomore. WESS. — Cum Salmas. et Wess. facit Larcher.
Est etiam apud Claudian. in Ruf. I. 314. Heynio ad Virgil. l. c. laudatum, Membraque qui ferro gaudet pinxisse Gelonus.
Ad oculorum tamen et naturalem vel comae vel cutis colorem referre etiam nunc docti viri malunt, ut Heeren l. c. p. 895. et Mannert. T. III. p. 7 seq. S.

2 seq. πέλις --- ξυλὴν) Quae sequuntur de urbe lignea Gelono in Budinis, quam Persae narrantur incendisse

e. 123., hinc tangunt *Steph. Byz.* in Γελωνοί, *Mela* I. c. 19, 140. et *Eustathius*. VALCK.

CAP. CIX. 1. οὐ τῇ αὐτῇ γλώσση χρέωνται καὶ Γελωνοί) *Herodotea* si fuerint, dederat, τῇ καὶ Γελωνοί. Equidem ob *Arch.* dissensum ambigo: praeferunt certe ex eo excerpta, quae *Herodotum* non dedecent, et comoda congruaque videntur. Utrumcunque est, vulgatum ab illis premitur maxime. WESS. — Pro καὶ Γελωνοί scribi poterit Γελωνοῖς, aut, quod malim, vocula τῇ interiecta: Βουδῖνοι δὲ οὐ τῇ αὐτῇ γλώσση χρέωνται, τῇ καὶ Γελωνοί. Sic et alibi loquitur, et IV. 171. νόμοισι δὲ τοῖσι αὐτοῖσι χρέωνται, τοῖσι καὶ οἱ ὑπὲρ Κυρήνης. Qui praetulerit alterum, *Herodoteis* etiam niti poterit ex p. 96, 11. p. 257, 24. [II. 20. et IV. 112.] VALCK. — Scilicet II. 20, 11. et IV. 112, 7. constructio cum dat. obtinet. Sed nec improbanda utique illa structura erat, quam nos ex plerorumque librorum consensu repraesentavimus, quae sane nihil differt ab ea quam cod. *Arch.* mox offerebat, δίαίτα ἡ αὐτὴ ἐστὶ Γελωνοῖσι καὶ Βουδῖνοισι, ubi, ex doctorum duumvirorum praecepto, ἡ καὶ Βουδῖνοισι oportuerat. Similiter V. 65, 14 seqq. ἰόντες καὶ οὗτοι — — ἐκ τῶν αὐτέων γεγονότες καὶ οἱ ἀμφὶ Κόδρον: non ἐξ ὧν aut ἐκ τῶν καὶ οἱ etc. S.

3. Φθειροτραχέουσι) Dederat, opinor, Φθειροτραχέουσι; et Φθειροτραχέοντας *Arrianus* in *Periplo Ponti Euxini* p. 18. ubi vulgatur: Ἡρόδοτος λέγει τούτους εἶναι τοὺς Φθειροτραχέοντας: in πτ facile πγ transierint. Φθειροφάγους vulgo dixere: vid. *Strabo* XI. p. 754. [p. 492. B.] et ibi *Casaub.* VALCK. — *Phthirophagi* occurrunt plures, etiam in *Libya*, cap. 168. huius libri. Praeclare, ut puto, de similibus, Φθειροφάγοι εἰσὶν, ἀπὸ τοῦ ῥύπου καὶ τοῦ πίνου λαβόντες ὄνομα, *Strabo* lib. XI. p. 763. [p. 499. ed. Cas.] WESS. — Notum quidem quod de *Sinensium* mulierum deliciis hodieque memoratur. Scripturam nec apud *Nostrum* nec apud *Arrianum*, necesse erat sollicitare. Quod autem *Portus* hunc *Nostri* locum sub verbo Φθειροφαγέειν retulerit, id imprudenti exciderat: verbum illud nusquam apud *Herodotum* reperitur. S.

10. ἐγύδριες) *Porti* coniecturam, a *Genevensi* editore perperam pictam, *Pass.* codex stabilit, et scriptor ipse lib. II. 72. Περὶ τὰς εἰς ὕδρα [lin. 12.] iure *Cl. Gronov.* vindicavit, cui calculum *Valckenarius* noster ad *Ammon.* p. 205.

adposuit. Σίσυρα, αἰγυιον στέρναστρον veteribus. Theophrastus lib. VII. Hist. Mauric. c. 6. σίσυρα ἐξ ἐρίου, ἐς τὰ μάλιστα ἐν-
 τελέης, etiam Apsyrto Hippiatricor. lib. I. 38. p. 135. Sed
 hoc Ruhnkenius ad Timaeum p. 165. [p. 231 seq. ed. sec.]
 Ὀρχμες laudabunt, qui sermonis Ionici genium Hippocra-
 temque et Aretaeum amant. WESS. — Licet differentiam
 quamdam inter σισύραν et σισύραν statuerint Grammatici
 nonnulli; parum tamen, verum si quaeris, ac nihil for-
 tasse, interesse videtur. Cur σισύρας nos praetulerimus,
 in Var. Lect. declaratum est. Ἐνύδριας, quae lutrae sunt,
 miratus sum canes marinos sive phocas intelligi a Mannerto,
 III. 7. Cur vero totam ῥῆσιν illam, ἐν τε ταύτῃ -- ὑστερέων
 ἄκισιν, L. 10-14. cum Heerenio p. 919 seq. pro emblemate
 habeamus, ab aliena manu adsuto, caussam equidem nul-
 lam video. Amat sane Scriptor noster qualibet data occa-
 sione talia referre. Quenam quidem alia animalia dicat
 quadrato vultu, definire non ausim. Praeter castorem et
 lutram tria alia quadrupedium genera Aristoteles Hist.
 Anim. VIII. 6. nominat, quae ex lacubus et fluviis victum
 quaerunt. S.

CAP. CX. 3. Οἰόρπατα) Hoccine, an Αἰόρπατα,
 Scythicum Amazonum sit nomen, non decerno. Si Αἰς Scy-
 this Armenisque vir sit, quae Wachteri in Praefat. Glos-
 sar. Sect. XII. professio, pristinum ex Aldo et Valla potius
 erit. Sed in talibus anceps haesitatio. Male Herodoti fidem
 Franc. Foris Otrokocksi Orig. Hungar. c. 14. p. 291. suggil-
 lat, aliena multa stipans, ut Hungaricum videatur voca-
 bulum; quasi Amazones ex ultima Tartaria, vetere Tur-
 carum et Hungarorum sede, processerint. Quod falsissi-
 mum. WESS.

13. εἰ δὲ Κρημνοί, εἰσὶ τῆς γῆς τῶν Σκυθίων etc.) Damnan-
 tur duae voces τῆς γῆς codicum quorundam iudicio; sunt-
 que ad rem non necessariae. [Uni Ask. desunt illae: com-
 mode alii γῆς τῆς.] Cremni, liberorum erant Scytharum, ad
 Maeotin c. 20. Cultum habent decus ista, [lin. 15.] ἐντυχού-
 σαι -- ἱπποφοβίῳ -- καὶ ἐπὶ τούτων etc. Scribentis in ani-
 mo erant, ἐντυχῶσαι -- ἱπποῖς, quibus ἐπὶ τούτων aptissime
 adhaerent. Talia medicinam respuunt. WESS.

CAP. CXI. 5. τῶν νεκρῶν ἐκράτησαν) Docent sequen-
 tia, Amazonum aliquas fuisse praelio peremptas: illa quoque,

καὶ οὕτω ἔγνωσαν ἰούτας etc. limpide asserunt, non aliud ex Scriptoris venisse calamo, quam τῶν νεκρῶν aut τινὰς τῶν νεκρῶν, sicuti in Codd. plerisque. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

[9. εἰκάσαντας) Sic edd. omnes, nec aliud e mssis enotatum. Videbatur autem mihi εἰκάσαντες scriptum oportuisse: et in nostro cod. F. postrema syllaba eo scripturae compendio picta est, quo terminationem τις indicare scriba adsuevit. S.]

15. βουλόμενοι -- παῖδας ἐγγενήσεσθαι) Substituunt clar. Reiskius et Abreschius ἐκγενήσεσθαι, sicuti c. 155. ἐξγίνετό οἱ παῖς. Schedae, in quibus ἐγγίνεσθαι et ἐκγίνεσθαι confunduntur lib. V. 105. h. l. silent. Pugnat etiam hoc *Thomae Mag.* decreto in Βούλομαι, saepius fallenti. WESS. — 'Contendit scil. *Magister* ille, verbum βούλομαι nonnisi cum praesenti tempore aut praeterito construi, numquam cum futuro: cui praecepto parere *Herodotus* recusat. S.

CAP. CXIII. 4. ἐς εὐμαρίην) Ex αι et ι Jones eiecere nonnunquam τὸ ἰῶτα, *Θηλέην* scribentes et εὐμαρίην. Hoc vocab. quo posuerint usu docuerat *Eustath.* in *Hom. Iliad.* ξ'. p. 970, 13. [p. 980. ed. Rom.] Ἰῶνες, inquit, τὸ περὶ τινὰ τῶν ἀναγκιῶν τῷ σώματι ἐκκρίσειν ἀσχυλῆσθαι, οἷον εὐρῆσαι, Φασίν, ἢ ἀποπατῆσαι, εὐχέριαν ἐκάλουν: scripserat, scribere certe debuit, εὐμάριαν ἐκάλουν, vel εὐμαρίην: quod vicina monstrant. *Suidas*: Εὐμαρίη, ἀπόπατος, παρὰ Ἡρόδοτον. Formam Codices custodiverunt rariorem lib. II. c. 35. εὐμαρίη χρέωνται ἐν τοῖσι οἴκοιτι: quod tanquam diversum a Graecorum usu de Aegyptiis dictum nemo mirabitur, qui *Casaubonum* legerit ad *Theophr.* Char. c. xiv. p. 115. Hebraeum morem loquendi, praeter *Casaubonum*, *Gatakerus* explicuit *Adv. Misc.* II. c. 3. Solitā sibi verecundiā Persicum morem *Xenophon* expresserat *Κυρ. Παιδ.* p. 5, 4. [I. 2, 16.] αἰσχροὺν ἔτι [Πέρσαις] καὶ τὸ ἰόντα που Φανερόν γενέσθαι: ubi, qui pueris lectam *Cyropaediam* suis saepe contaminarunt adsumentis literatores, adiecisse suspicarer ista, ἢ τοῦ εὐρῆσαι ἔνεκα, ἢ καὶ ἄλλου τινὸς τοιούτου: nisi *Zonaras* eadem in suo Codice legisse videretur *Annal.* III. p. 110. B. Scriptus Codex in loco huic *Herodoti* simillimo praebuit *Κυρ. Παιδ.* I. p. 21, 9. [I. 6, 36.] ἐπὶ τὰ ἀναγκαῖα -- ἔσθαι. Per euphemismum *Thucyd.* dixit πάντα πρὸς διὰ στί-

ἐν τῷ αὐτῷ, p. 504, 3. [VII. 87.] Multarum legum conditor S. Petitus, quam inter Atticas suas septimam posuit, illam quoque me iudice rectius omisisset. VALCK.

6. αὐτίων τινὶ ἐνὲ χρίμπτειτο) Vallae non intellecta nativā se simplicitate praeter cetera commendabunt elegantiarum spectatoribus Herodoti proxima; qui ubique, sicuti vere Hermogenes observat p. 509. ἢ θη προσώπων, εἴπερ τις ἄλλος, κάλλιστα καὶ ποιητικώτατα μεμύηται. Theocritum non dedecere ista: καὶ τις μουνωθεισίων αὐτίων τινὶ ἐνὲ χρίμπτειτο, καὶ ἡ Ἀμαζὼν οὐκ ἀπώθειτο, ἀλλὰ περιεῖδε χηρτάσθαι. Iusto diutius Amazo viduata Scytham iuvenem οὐκ ἀπώθειτο, sive τὸ ἔργον οὐκ ἠναίνετο, sed παρείχε βουλομένη, καὶ ὧν εἶχε μετεδίδου: quae singula reperiuntur in talibus adhibita. — Ἐνὲ χρίμπτειτο, hic idem ac συνεχρωτίζετο, atque Aristophaneum ἤρειδεν, de equo diceretur eximie ad equam admissio: apud Aelian. de Nat. An. IV. c. 7. a Rege Scythia generosus equus adduci non potuit, matrem ut saliret, ἐν μὴν ἐνὲ χρίμπτεισθαι legitur. Darii Oebares marem dicitur Herodoto ἐνὲ χρίμπτειν τῇ θηλή, III. c. 85. — [Opportune Tittmannus ad Zonarae Lexicon p. 610. monuit, videri huc spectare interpretationem ἀπολαῦσαι, quae apud Lexicographum illum, sicut et apud Suidam, verbo ἐνὲ χρίμπτει adiiicitur: Ἐνὲ χρίμπτει ἐμπεισίην, παραπολαῦσαι, παρ' Ἡροδότῳ.] — Est et illud pervenustum: [lin. 15.] εἰ λοιποὶ νεηίσκοι - - καὶ αὐτοὶ ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων: torvas viragines mansuefactas sibi fecere morigeras, ἐτιθάσσουσιν, χειροῖσιν αὐτοῖς ποιήσαντες. Socratis Aspasia τιθασὸν ποιῆσαι puerum dixit apud Athen. V. p. 219. f. De uxore iuvenula, Xenophontis Ischomachus in Oecon. p. 487, 32. ἐπεὶ ἤδη μοι χειροῖσιν ἦν καὶ ἐτιθάσσεντο ὥστε διαλίσσθαι. Conf. Eustath. ad Iliad. γ'. p. 305, 50. VALCK.

8. τῇ δὲ χειρὶ ἔφραζε) Idem ac εἰδείκνυε apud Hesychium. Geminum Diodori lib. III. 18. μιμητικῇ δηλώσει διὰ τῶν χειρῶν διασημαίνειν: sed prorsus germanum Aeschyli Agamemn. 1070. Σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζει καρβάνῳ χειρὶ. Talia Latino, Crudelem infesta saepe vocare manu; Nudaque vocat dextra, alibi conducta. WESS.

12. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ) Non sperno tritum iteratumque Scriptori: alibi δευτέρῃ ἡμέρῃ IX. 32. et 83. Optime Gronov. δευτέρην αὐτὴν [lin. 14.] restituit et explanavit. [ipsam cum socia] In Diodoro T. II. p. 577. ἀλλὰ τὸν ὅπου τύχοι δευτέρῃ

908 καὶ τρίτος, uno aut altero comite. Vide sis ad eius lib. XIX. 17. et *Wetstenium* in Epist. II. S. Petri, c. 2, 5. WESS. — Conf. *Hoogeveen* ad *Viger*. III. 2, 17. qui hic quidem cum edd. vett. εἶρε δευτέρην, αὐτὸν ὑπομένουσαν, legit; sed plura e *Thucyd.* exempla adfert, ubi δεύτερος αὐτὸς iunguntur. αὐτὸν quidem sive αὐτοῦς subintelligi h. l. poterat, nec ut adiiiceretur erat necesse. S.

15. καὶ αὐτοὶ ἐκτιλώσαντο) Ornat hoc et adauget iucundissimae narrationis lepores. *Pindarus* Cinyram, Veneris corculum et suaviū, ἱερὰ κτίλον Ἀφροδίτας h. e. Criticis eleganter exponentibus, συνήθη καὶ εἰδισμένον τῇ χειρὶ, descripsit Pyth. Od. II. 30. Addunt κτιλώσασθαι et κτιλεύσασθαι non aliud videri ac τιθασσιῦσαι: quod in ferocientes, nec cicurari recusantes, aptissimum. Iunge Schol. ad *Nicandri* Ther. vs. 452. WESS. — Conf. paullo ante a *Valck.* notata. S.

CAP. CXIV. 17. μένουςαι ἐν τῇσι ἀμάξεσι) Atque adeo velut οἰκουρεῦσαι. Civitatum Graecarum morem in Scythiam transtulit; nam Graecae mulieris prima virtus habebatur τὸ ἔνδον μένειν καὶ οἰκουρεῖν. *Phintis* Philosopha apud *Stobaeum* p. 444, 3. uxoris ἴδια iudicabat esse τὸ οἰκουρεῖν καὶ ἔνδον μένειν: cur *Wolfius* in Mul. Graec. Fragm. p. 196. ad ἔνδον adscriberet οἶκοι causae nihil habebat. ἔνδον μένειν praeter ceteros huic sexui saepenumero commendavit *Euripides*; *Philo Iud.* p. 803. c. et *Plutarch.* II. p. 142. c. qui in Quaest. Rom. p. 271. d. suorum tangit popularium in Boeotia consuetudinem; qui, novὰ nuptὰ in aedes introductὰ, κίονσι πρὸ τῆς θύρας τὸν ἄξονα τῆς ἀμάξης, ἐμφαίνοντες δὲ τὴν νύμφην ἐμβαίνειν: postremum levi molimine converti poterit in ἐμμένειν: mendὰ quoque liberari *Hyperidis* fragmentum in *Stobaei* Γαμικοῖς p. 441, 14. Δεῖ τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἐκπορευομένην ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εἶναι τῆς ἡλικίας, ὥστε τοὺς ἀπολυπόντας (corrigere, sodes, ἀπαντῶντας) πυνθάνεσθαι μὴ, τίνας ἐστὶ γυνή, ἀλλὰ τίνος μήτης. VALCK.

CAP. CXV. 4. Φόβος τε καὶ δέος) His usus *Ammonius* differre docet Δέος et Φόβον: quorum, ut ille noverat, plura possent similia proferri. Citat idem *Ammon.* in voc. Ἱερεῖον, velut *Herodotea*, κατάπερ ἔτι καὶ νῦν ὅταν χρηστήρια θύωσιν ἐν τῷ ἱερῷ, quae, ne quis frustra quaerat, apud *Herod.* non invenientur. Praeter *Aeschylum* neminem etiam

novi qui dixerit χρηστήρια θύειν, qui χαριστήρια θύειν, plurimos. VALCK.

CAP. CXVI. 8. ἐπὶ Ἰππων ἐκφοιτᾶσαι) Nihil de vulgato demutassem, nisi Codices iniecissent manum, vix repellendam. Hippocrates Aër. Aq. et Loc. p. 290. de Sauro-matarum ad paludem Moeotin uxoris, τούτων αἱ γυναῖκες ἰππάζονται τε καὶ τοξεύουσι καὶ ἀκοντίζουσιν ἀπὸ τῶν Ἰππων καὶ μάχονται τοῖς πολεμίοις. Unde, aut hoc sane ex fonte, Plato sua hausit lib. VII. Legg. p. 805. A. WESS.

CAP. CXVII. 1. Φωνῇ -- νομίζουσι explicitum ad lib. II. 43. illustratumque fuit. WESS.

4. πρὶν ἂν τῶν πολεμίων ἄνδρα) Ob oculos Nicolai Damasc. apud Stob. Serm. XLII. p. 292. fuerunt, παρθένον οὐ πρότερον συνοικίζουσι πρὸς γάμον πρὶν ἂν πολεμίων ἄνδρα κτείνῃ. Numerosior Cous senex, οὐκ ἀποπαρθενεύονται δὲ μέχρις ἂν τῶν πολεμίων τρεῖς ἀποκτείνωσι. Profecto dura, quantumvis bellatricibus, conditio. WESS.

CAP. CXVIII. 9. ἐκ τοῦ μέσου κατημένοι) Adi sis ad lib. III. 83. [ibique notata,] et VIII. 22. Ταῦτό νοήσαντες [lin. 10.] obtrudunt membranae, videturque ad rem obportunum: frequentius ταῦτό φρονήσαντες, I. 59. aut κατὰ ταῦτό lib. V. 2. Aldi ἀντιάζωμεν [ibid.] perperam neglectum fuit. WESS.

9. ἐκ τοῦ μέσου κατημένοι) Herodoto proprium illud satis fuit communitum in Diss. Herod. p. 125. Mox [lin. 10.] littera producta scribi malim: ἀλλὰ ταῦτό νομίσαντες ἀντιάζωμεν τὸν ἐπιόντα. In nonnullis, ubi Linguae Latinae ratio hunc modum poscit, alterum etiam adhibent Graeci; [poetae praesertim:] verum in talibus, et in dubitationibus, utuntur subiunctivo, saepius a librariis oblitterato. VALCK.

[11. οὐκ ὥν ποιήσετε ταῦτα, ἡμεῖς μὲν etc.) Pro εἰ ὥν οὐ ποιήσετε ταῦτα. Commode ἐρωτηματικῶς vulgo ῥῆσις illa effertur, οὐκ -- ταῦτα; quod in talibus enunciationibus praestare censuit Schaefer ad Bosii Ellipsis. Graec. p. 758. Exemplis ibi ex Nov. Test. prolatis, poterit hoc adiici Herodoteum. S.]

[16. ἢ οὐ καὶ ἐπὶ ὑμείας) Sic solet Noster cum Atticis particulam negativam pleonastice ponere. Vide Gregor. Herodot. T. V. P. II.

Dial. Att. §. 44. ibique Schaeff. p. 102. Cf. infra, V. 94, 14; VII. 16, 31. S.]

23. διέβη τήνδε τὴν ἡπειρόν) Consideravit Laurentius, quasi διέβη εἰς τήνδε, quod supra [lin. 5.] depositum, fortasse iniuriā: Thraciae vicinaeque regionis transitum Scythae designant. [Forsan vero idem valet διέβη τήνδε ac διέβη εἰς τήνδε. conf. Var. Lect. VII. 20, 12 seq.] Rectius ἡμεροῦται, pacat. Tale, πᾶσαν πόλιν καὶ πᾶν ἔθνος - - ἡμερεύμενος βασιλεῖ lib. V. 2. Alia in re eleganter τῆσασσέων καὶ ἡμερῶν ἐπράυνεν Philo Iud. Vit. Mos. lib. I. p. 606. D. et Aeschyl. Eumen. vs. 14. χθόνα ἀνήμερον τιθέντες ἡμερωμένην. WESS.

CAP. CXIX. 18. ἄρξῃ τε ἀδικέων) Verissime ex Med. vir Celeb.; locutio obvia, sive participium putes, seu casum secundum, longe tritissimum. Aelianus Hist. Animal. V. 34. ἀδικῶν μὲν οὐκ ἄρχει: et XVII. 24. οὐ μὲν ὥστε ἄρχειν ἀδικῶν, ἀλλ' αἰμύνασθαι τὸν ἄρξαντα. Auctior eadem ap. Demosth. ex vetere lege ἂν τις τύπῃ τινὰ ἄρχων χειρῶν ἀδικῶν contr. Aristocrat. p. 410. et saepiuscule. WESS. — 'Αδικέων non aliud esse videtur nisi participium verbi. Si nomen voluisset, ἀδικῶν puto dicturus erat, aut ἀδικιῶν, aut ἀδικίης, ut I. 130, 14. VI. 119, 5. S.

Ibid. καὶ ἡμεῖς οὐ πείσομεθα) Coniectori favet benignum Wesselingi praeiudicium in Diss. Herod. p. 126. cui non mirarer si quis alius obiecisset incogitantiam sincera tractanti. Talia videri poterunt prima facie veterum loca spectanti, qui quidem πείσομαι et πήσομαι in istum paene sensum adhibuerint, quo nostro loco cepit illud Valla; frequenter occurrunt, δεινὰ πείσομαι, vel ἀνόσια, τί πείσομαι; et similia: οὐδὲν πείσεται ἄχαρι, et ἄχαρι οὐδὲν παθόντες, sunt Herodotea II. 141. VI. 9. VII. 50. Verum, aut fallor, aut οὐ πείσομεθα significare nequit, haudquaquam tolerabimus, vel non sinemus. In suo forsitan Cod. Laurentius invenit, quod praebet Arch. οὐκ οἶσόμεθα. Si Graecum esset περιισόμεθα, sicuti περιιδέειν Herodoteum est, ingeniosa videretur Reiskii coniectura: meae me nondum poenitet, qua corripbam ἡμεῖς σφὲ τισόμεθα. Vos primi Persas iniuria provocastis; neque nos illis ullam fecimus, neque etiam inferemus: quod si tamen Persa nos armis infestis invadens prior affecerit iniuria, et nos de illo sumemus vindictam, iniuriam illatam propulsando, καὶ ἡμεῖς σφὲ τισόμεθα:

exemplorum in Τίσασθαι congesit affatim *Portus*. Crediderunt itaque barbari, contra Scythas iustum movisse bellum Dariū: a quibus dissentiens *Plato* in *Gorgia* pag. 483. D. ποίῳ, inquit, δικαίῳ χρώμενος Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐστράτευσεν, ἢ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς Σκύθας; VALCK. — Istud οὐ πεισόμεθα molestum est. *Vallae*, haudquaquam tolerabimus, congruit *Arch.* οὐκ εἰσόμεθα, ad sensionem eblanditurum, ubi verbo similis notio constiterit. Laudavi [in *Dissert. Herod.*] *Valckenarii* hariolationem, [ad *Euripid. Phoen.* pag. 533. prolatam,] doleoque schedis displicere. Relinquo quod reperi. WESS. — Et ego vulgatum praelaturus eram *Valckenarii* hariolationi. Caeterum vide *Var. Lect.* Fortasse vero et ego, si vulgatum (quantumvis suspectum) interim dum certius quidpiam foret repertum, tenuissem, prudentius eram factururus. Etenim blandiri quidem παυσόμεθα utique debuerat, si certis exemplis ostendi posset, significare id verbum, otiosi sedebimus, quieti manebimus. Vereor autem, ne in eisdem exemplis, ad quae in *Var. Lect.* provocavi, perinde atque alibi, παύεσθαι non quietum manere significet, sed requiescere, cessare ab opere, desinere, incepto desistere, quae notio parum opportuna fuerit huic loco. S.

CAP. CXX. 14. Ἰδάνθυσος optime mssti, uti c. 76. Mox [lin. 16.] προσγινομένην μοῖρην *Arch.* [pro προσγινομένων, ἡμέρης] speciem ostentat, praeterea nihil. *Diurni* enim itineris mentio exulare non potest ob c. 122. WESS.

24. ἢν δὴ βουλευόμενοι σι δοκῇ) Spectarunt librarii [qui βουλομένοις dederunt] ἂν ὑμῖν βουλομένοις ἢ apud *Demosth. Orat. Prolog.* p. 760., similesque *Thucydidis* lib. VII. 35. VIII. 93. ac plurium dictiones. Tum non insipide ex *Sallustii* *Ingurth.* cap. 84. si volentibus putatur. In vulgato equidem acquiesco. WESS. — *Bουλευόμενοι* inde ab *H. Stephani* edit. 1. receptum ex msstis, et sic *Medic. Ask. Pass. F.* et tres *Paris.* S.

CAP. CXXI. 6. τσαῦτα ὑπολιπόμενοι) Erunt quibus ἀπολιπόμενοι arridebunt. At *Noster* lib. VI. 7. τὸ δὲ γαυτικὸν πληροῦν, ὑπολειπομένους μηδεμίαν τῶν νεῶν. *Cl. Reiskius* distinguunt, τσαῦτα (ὑπολιπόμενοι τὰ ἄλλα) ἅμα etc. veritus, ne sententia emergat, liberos et uxores a Scythis desertos et hosti permissos, quae adtendenti nasci vix potest. WESS.

CAP. CXXII. 3. τούτους εὐρόντες, ἡμέρης ὁδῷ προέχοντες) Rectissime sic Pass. [et F. puto et alii.] Scythae sunt, quos ex nationis decreto unius diei itinere Persas praegredi oportebat: ἡμέρης καὶ τούτους ὁδῷ προέχοντας τῶν Περσίων c. 120. dixit. Neque fugit hoc Reiskii sollertiam. WESS.

4. τὰ --- φυόμενα λεαίνοντες) Ἐκτρίβοντες, explicante Hesychio. Ipsi Scythae decreverant τὴν ποίην ἐκ τῆς γῆς ἐκτρίβειν c. 120. Amplius autem λεαίνοντες, quam κόπτοντες. Philo Iud. lib. I. Alleg. p. 58. D. τοῖς ἀθληταῖς οἱ αἰεῖπται παραγγέλλουσι μὴ κόπτειν, ἀλλὰ κατὰ σχολὴν λεαίνειν, sed cibum per olivum masticare et minutatim commolere. τὰ φυόμενα ergὸ λεαίνειν deglabrare, uti in glabretis et glabrentibus locis apud Columellam. Graviter Menander Excerpt. Legat. p. 102. καὶ ταύτῃ λεῖναι τε καὶ ἐκτρίβειν τῶν Λογγιβάρδων τὴν δύναμιν h. e. friare et obterere prorsus. WESS. — Apud Philonem vero l. c. haud dubie κάπτειν, non κόπτειν, fuerit legendum. S.

8. πρὸς ἧῷ τε καὶ τοῦ Ταναΐδος) Notabilis structura: Potuisset πρὸς ἧδος aut ἧους τε καὶ τοῦ Ταν. ut Cl. Pauw. Verrum πρὸς ἧῷ in Musis sexcenties. Variavit, ut in verbis et praepositionibus solent, casus. [Qua de variatione ad I. 202, 16. pag. 204. dictum. conf. II. 121, 6. IV. 17, 11. et 13. VII. 176, 14 seq.] Vide Aeschyl. VII. contr. Theb. 930. Raphelium ad Lucae Eu. cap. 1, 54. ex Polybio, Abreschium in Aeschyl. Animadv. lib. I. 21. p. 149. Ipse autem hic Persarum trans Tanain traiectus, tam brevi temporis spatio, nec verus nec vero similis Nob. Palmerio. Ab Istro ad Maeotidem xx. dierum iter est expedito, c. 101.; quanto longius difficilisque exercitui inmenso, totque impedimentis praepedito? Confer Exercit. ad Graec. Auctor. pag. 21. WESS. — Perspecte PALMERIUS I. c. „Ut Alexander Bessum persequens, postquam eum in potestate habuit, Iaxartem usque perrexit, et se Tanain vidisse vel credidit, vel ad gloriam suam publicavit: sic et Darius Hypanin aut forte Borysthenem, Tanaim esse credidit, vel credere se simulavit, ut suae gloriae audaci mendacio velificaretur.“ Consuluisse neminem poenitebit, quae ad hoc cap. CXXII-CXXIV. spectantia disputavit auctor Commentationis iam saepius nobis laudatae, in Additamentis ad Hist. Univ. T. III. p. 9 seq. cum quo conf. Danville, Act. Acad. Inscr. T. XXXV. p. 582. S.

CAP. CXXIII. 10. εἴσα πλῆθος ἐπὶ ἡμερῶν ὁδοῦ) Vere atque ex finitione c. 22., ubi male in *Vallae* Latinis octo dierum. Πλῆθος locorum amplitudini quadrare, testabitur lib. I. 203. WESS. — Conf. Adn. ad I. 203, 6. Similiter χῶρος πολλός, *amplus, vastus locus*, IV. 39, 8. Ἰδὴ πλείστη, *vastissima sylva*, IV. 109, 9. Verborum structura h. l. talis intelligenda, εἴσα ὁδοῦ ἐπὶ ἡμερῶν (κατὰ) πλῆθος. S.

15. Σύργις) Idem Ὑργίς cap. 57. Ita *Halmydessus, Salmydessus: Halmyris, Salmyris*, et conplura hoc de genere. Nunc *Tanain* minorem vocari et *Seviersky*, quod vestigium veteris vocabuli, testem fero *Bayerum* T. I. Conm. Petropol. pag. 414. WESS. — Alium esse *Syrgin* fluvium, alium *Hyrgin*, contendit *Larcher* in Indice Geogr. voc. *Hyrgis*; item *Beer* in Addit. ad Hist. Univ. T. III. ubi vide pag. 11. §. 12. et p. 12. §. 14. S.

CAP. CXXIV. 2. πανσάμενος) Perperam πανσαμένου τοῦ δρόμου ex *Medic*. Vetat sermonis habitus, quo οὕτω πανσάμενος τοῦ δρόμου c. 126. et II. 159., neque oblitus est *Cl. D'Orvillius* ad *Chariton*. lib. I. 7. p. 91. WESS.

6. πρὸς ταῦτα ἐτράπετο) Tentatur ἐστρέψωτο ex *Hesychii* Στρέψωται, διατρίβειν. Addi *Nicandri Alexiph.* vs. 290. potuerat, tum στρατεύσον et τραγγεύσον manifesto confundi in *Alexandr.* versione Iudic. XIX, 8. Quid porro? Incrustandum-ne propterea, quod toties totiesque in usu versatur? WESS.

CAP. CXXV. 3. ὑπεκφύροντας) Vallam non arbitror ὑπεκφύροντας invenisse; vertit, uti passim, liberius; neque ulla urget necessitas ὑπεκφύροντας, cui in formae, virtutis, aliarumque rerum praestantia, sedes lib. VIII. 144. IX. 95., eligendi. Ὑπεκφύροντας, semet ex conspectu auferentes, illustrat *Eustath.* in *Homer.* p. 1478, 7. [*Odyss.* p. 142, 11. ed. Bas.] Iam, quod [lin. 4.] in membranis ἀνίει, dedit lib. II. 113. IV. 28. 152. etc. WESS. — Sed et percommodum et vere ionicum est id quod plures membr. cum edd. praeferunt ἀνίει, ex quo contractum ἀνίει. Et hoc ipsum ἀνίει nonnunquam quidem videri potest esse imperfecti temporis, ut II. 113, 5. IV. 152, 8. alibi vero haud dubie praesentis est temporis, ex ἀνίει per syncopen factum, de qua in *Var. Lect.* ad I. 180, 5. monuimus. S.

21. οὐτε πρὸς ἀλλήν ἐτρέποντο) Latina laxius. Τρέπασθαι πρὸς ἀλλήν, *ad vim propulsandam se convertere* lib. III. 78. [et saepius alias, tum] *Arrian. Indic. c. 24. Appian. Mithrid. pag. 328.* Simili in re saepiuscule *Procopius* ἰδεῖν, βλέπειν, ὕμν εἰς ἀλλήν, quibus non utor. Examinandum est, οὐκ ἔτι ἀπέσπαντας, [lin. 24.] quod *Laurentio* disiunctim οὐκ ἔτι, adprobante *Palmerio*. Malo *Stephani* vestigia legere, vertentis, *At Scythae*, non iam ad *Agathyrsos*, quippe qui ingressu regionis interdixissent, tendebant, sed ex *Neuride* regione in suam *Persis* praeibant. Nusquam Scriptor dixit, *Agathyrsos* damnassee, quod ante ingressi erant, consilium. *Scythae* praeterea non ex *Agathyrсорum* finibus, sed ex *Neuride*, ad quam devenerant cedentes, suam in regionem *Persis* praeiverunt. Necti debent Ἀγαθ. ἀπίπ. οὐκ ἔτι ἀπικνύοντο. Consimili usu ἀπίπας lib. III. 153. *WESS.* — Locum hunc, ab *H. Stephano* recte expositum, prorsus a Scriptoris mente aberrans *Valla* sic converterat: *Scythae* partim ad *Agathyrsos*, iam non recusantes societatem, se conferebant, partim e *Neuride* regione in suam *Persis* praeibant. De disiunctim scribendo οὐκ ἔτι, pro οὐκ ἔτι, nec *Valla* cogitavit, nec *Palmerius*: nec ista disiunctio ullum momentum in alteram partem erat adlatura. *Vallae* versionem nequitquam probans *Palmerius*: „Credo, ait, τὸ οὐκ ἔτι μο-
tum esse loco, et sic legendum puto, εἰς μὲν τοὺς Ἀγαθύρ-
σους ἀπίπαντας οὐκ ἔτι ἀπικνύοντο: id est, versus *Agathyrsos*
„recusantes non amplius iter fecerunt.“ Atque hoc ipsum haud dubie *Herodotus* voluerat; sed eandem in sententiam necesse non erat vocem οὐκ ἔτι loco movere: amare novimus *Nostrum* traiectionem verborum; et ad declarandam illius sententiam satis fuit verba ita distinguere, ut a nobis cum *Reiz.* et *Schaeff.* factum. ἀπειπεῖν idem valet ac paullo superius ἀπαγορεύειν. S.

CAP. CXXVI. 6. σὺ δὲ στάς τε καὶ πανσάμενος πλάτης μάχεσθαι) Verissime *Gronovius* ad *Arrian.* Ἀναβ. lib. V. 11. pag. 210., antiquissimos mssos hoc velle et ex margine in contextum repetendum: hic, quod mirere, altum silentium. [Vide *Var. Lect.*] Omnia praeclara et rege digna. Formula Scriptori familiarissima: Σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι lib. III. 134. Atossa ad *Darium*. Σὺ δὲ μὴ βασιλεὺς *Graeci* ad *Gelonem* lib. VII. 159. Multa ibidem vir

Celeb. coacervavit, quae Herodoti amatorem fugere non possunt. WESS.

CAP. CXXXVII. 1. et seq. Ἰδάνθυρος ἔλεγε ταῦδε· οὕτω τὸ ἐμὸν etc.) Quae dicentem facit Idanthyrsum, illa Scythae Regi mirabiliter congruunt, artisque sunt Herodoteae plena, qua semper τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις καὶ πράγμασι τοὺς πρέποντας ἐφαρμόττει λόγους. Hanc historici huius virtutem omnes agnoverunt artis bene dicendi magistri veteres, quam, inimitabilem plerisque, expresserunt accurate Lysias et Demosthenes. Hic locum quoque Theonis invenit observatum Progymn. p. 114., βερβαρικῶς εἰπεῖν πολλὰ λακίς τὸν Ἡρόδοτον, καί περ Ἕλληνας γράφοντα, ὅτι τοὺς ἐκείνων λόγους μιμήται. Quoniam haec etiam insignita sunt τῷ ἀφίλει αὐτοφυνῇ, in exemplum τῆς Σκυθικῆς ἀπλότητος designat Strabo VII. p. 461. c. [p. 301. ed. Cas.] ἃ λέγει Ἡρόδοτος περὶ τοῦ τῶν Σκυθῶν βασιλείας, ἐφ' ὃν ἐστρατοπέδευσε Δαρείος καὶ τὰ ἐπισταλμένα παρ' αὐτοῦ. VALCK.

2. ὁ Πέρσαι) Male Πέρσαι Med. et sequaces. Ὁ Αὐδός, ὁ Μῆδος, ὁ Πέρσης, ὁ Σαυρομάτης, ὁ Βουδίνος, et ceteri nationum earum reges, cap. 119. Attigit Cl. D'Orvillius ad Chariton. VII. 4. pag. 610. Elegantem autem huius epistolae sive Scythicae orationis simplicitatem commendat Strabo lib. VII. p. 461., ubi Casaubonus. [ad p. 301. suae edit.] WESS.

6. ἡμῖν οὔτε ἄσπεα, οὔτε γῆ) Hoc nihil audientem Darium iam ante frater monuerat Artabanus, καταλέγων τῶν Σκυθῶν τὴν ἀπορίην, IV. 83. Permanserant idcirco semper invicti, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύουσιν, secundum Ephorum apud Strabon. VII. p. 464. A. [pag. 303. ed. Cas.] et Aegyptii Regis legatis dixisse perhibentur Iustino II. c. 3., tam opulenti populi ducem stolidè adversum inopes occupasse belium. Apud eundem, IX. c. 2., Atheas Philippi legatis vere nullas sibi opes esse dicebat, quibus tantum Regem expleat. Dromichaetes apud Strabon. pag. 463. A. ἐκέλευε τοῖς τοιούτοις μὴ πολεμεῖν, ἀλλὰ φίλοις χρῆσθαι. VALCK.

11. φέρετε) Blanditur Arch. φέρε, quod lib. I. 205., alibi φέρε νυν δὴ. At vide cap. 115. Valerius Max. hinc culte lib. V. 4. Ext. 5. Responderunt Scythae: se nec urbes ulla, nec agros cultos, pro quibus dimicarent, habere. Ceterum cum ad parentum suorum monumenta venissent, sciturum quemadmo-

dum Soythae praebant solerent. In quibus venissent sine gravi sollicitatur ratione. WESS.

20. Τοῦτό ἐστι ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις) Nobilis paroemia, ab Erasmo in Chiliad. illustrata; qui quidem cum Herodoti mentionem neglexerit, Schotto [in Notis ad Paroemiographos, pag. 280.] praebita asseverandi ansa est, in Melpomène de eo dicto sileri. Tetigit errorem Abreschius. Qui in Cyri rebus proverbium adhibuit Ctesias ap. Auctorem. περὶ Ἑρμην. cap. 223. aut a vero abiit, aut probavit prolepsin. WESS. — Nisi proverbialis forma loquendi Herodoto statuatur antiquior, videri poterit ista nota fuisse marginalis: nam per τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν, quod e Paroemiographis liquet, intellexerunt illud Idanthyrssi Herodotei saepius adhibitum κλαίειν λέγω, vel ἀγορεύω. Atticis per euphemismum frequentius dicebatur χαίρειν λέγω, vel κελεύω. Bias Diogenis Laërt. I. 83. ἐγὼ δὲ, Φησὶν, Ἀλυσάτῃ κελεύω πρόμμνα ἰσθίειν, id est κλαίειν: notat ibi Menagius. VALCK. — Locus ex libello περὶ Ἑρμηνείας a Wesselingio citatus exstat sect. 216. ed. Schneid. At, quae ibi leguntur, τοῦτο γὰρ ἡ λεγομένη ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις ἐστίν, non sunt Ctesiae verba, sed ipsius Demetrii monitum, qui auctor illius libelli fertur, Ctesiae verbis intersertum. Videtur autem proverbialis illa formula utique fuisse Herodoto vetustior: cuius proverbii origines auctores ii, quos Diogenes Laërtius I. 101. secutus est, ab Anacharsidis apud Graecos peregrinatione, et ab huius viri simplici et aperta in dicendo libertate repetierunt. Herodotus vero nunc ait, hoc esse vere Scythicum loquendi genus, si quis rectà et sine ambagibus (ἀποτόμως, ut est apud Suidam, quasi dicas praecise, et abrupte) plorare aliquem iubet, sicut Idanthyrsus fecit in mandato ad Darium dato. Quem ipsum Herodoti locum et Suidas ob oculos habuit in his quae in Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις scripsit, et auctor Appendicis Vaticanae Proverbior. Cent. II. num. 7. ubi minus recte ἀτόπως legitur pro eo quod ἀποτόμως apud Suidam est. Eundemque Nostri locum et auctor libelli περὶ Ἑρμην. in animo habuisse videtur, et Clearchus in his quae apud Athenaeum lib. XII. p. 524. E. leguntur. Quo minus caussae esse mihi visum erat, cur eadem verba apud Nostrum cum viris doctis suspecta haberem. S.

CAP. CXXVIII. 6 seqq. ἔδοξε πλανᾶν μὲν μηκέτι Πέρσας etc.) *Valla* male, *errare Persas* : male, *conneatu erepto* ; et distributis illis, qui copiis frumenta auferrent. Corregerat *Stephan.*, quem sequor. Σίτα αἰρέόμενοι et ἀναίρεόμενοι, qui prandent cibumque sumunt, lib. III. 26. VII. 120. Docte, ut solet, *P. Leopardus* Emend. lib. VII. 14. Quia tamen αἰρέεσθαι eo in negotio teritur praecipue, maluit ἀν αἰρεομένοις, et iterum, *Abreschius*. Platonium ex *Cratylo* p. 411. D. τὸ γὰρ νόμῳ καὶ τὸ σκοπεῖν ταυτὸν, *Stephani* et *Porti* opinionem [νομῶντες observantes intelligentium] adfirmat, nec minus *Aeschyli* coecus *Tiresias*, auribus et mente observans, ἐν ᾧσι νόμων καὶ φρεσὶν, in VII. contr. Theb. vs. 25., tum *Agamemn.* vs. 791. πᾶν δ' ἐπὶ τέμει νόμῳ. *WESS.*

CAP. CXXIX. 7. τοπαράπαν οὔτε ὄνος) *Clemens Alex.* *Protrept.* pag. 25. *Scythias* victimas asinorum sollemnes ex *Callimacho* et *Apollodoro* dedit, derivatas lutulentis *Hyperboreorum* e fontibus, quod *Pindarus* docebit. Tu supra cap. 28. vise. Ὑβρίζοντας, Glossator σκιρτῶντας, et cum ea *Suidas* et *Corinthus*, [Gregor. Dial. ion. §. 149. ubi vide *Koen.*] non explodente [immo comprobante] in *Thes.* suo *Stephano*. Verius *Valla*. [rudentes interpretatus.] Quae deinceps et c. 135., ea unice animalis rudium sibi requirunt. Potest alioqui asellus ὑβρίζειν lascivire variis modis. Signate *Xenophon* Κυρ. Ἀναβ. lib. V. [c. 8, 8.] pag. 433. Ed. *Hutch.* αἱ ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ ὑβρίζον, ὁμολογῶ καὶ τῶν ὄνων ὑβριστεύερος εἶναι οἷς φασιν ὑπὸ τῆς ὑβρεως κόπον οὐκ ἐγγίνεσθαι. In *Pindari* *Pyth. Od.* X. 55. *Apollo*, dum *Hyperborei* asininis victimis operantur, γελᾷ δ' ὄρων ὕβριν ὀρθίαν κνωδάλων: ad quae *Critici*, τὴν ἀναίρεσιν φησι, διὰ τὰ σκιρτήματα, αἱ ἐν τῇ σφαγῇ ποιοῦνται οἱ ὄνοι: ubi tamen ingratus animalis clamor addi potuerat. *WESS.* — Utique de rudium maxime h. l. cogitaverat Scriptor: nec vero idcirco ὑβρίζοντες, in Lat. vers. rudentes reddi debuit, sed omnino lascivientes. S.

11. ὀρθὰ ἰστάντες τὰ ὦτα) Sumsit forsan a *Sophocle*, cuius ista nobilis est imago *Elec.* vs. 25. Ὡσπερ γὰρ ἵππος σύγνης, καὶν ἢ γέμων, Ἐν τοῖσι δαινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπάλεσεν, Ἀλλ' ὀρθὸν οὐς ἵστησιν: sed potius aures arrigit: integrum locum eleganter expressit *H. Stephan.* App. de Dial. Att. p. 144. Ubi eundem adhibet in *Observ.* in *Aeschylum* p. 390.,

haec in libro Leidensi manu sua Ios. Scaliger adscripserat: Nam sicut acer, sit licet senex, equus Non perdit iras in gravi discrimine. Hinc ad homines illud transfertur qui aures ad audiendum arrigeant. Philostr. p. 687, 2. ἔγώ σου ἀκούων τὰ ὦτα ἵστημι: et pag. 750, 2., ὦτα habet ἱστηκότα πρὸς τοὺς λόγους. Horat. II. Od. XIX., aures capripedum Satyrorum acutas: ut Latinum acuo, sic Graecum ἀκούω peperit vetus Ἄκω. VALCK.

13. ταῦτα μὲν νῦν ἐπὶ σμικρὸν τι ἐφέροντο τοῦ πολέμου) Haud absone Laurentius: [Atque hoc quidem paululum quiddam momenti ad bellum afferebat.] Proderat Persis non nihil, in Scytharum equestri incursu atque inpressione, asinorum is clamor, nec multum tamen ad belli successum. Si verba spectes, convenient ex lib. VII. 211. οὐδὲν πλέον ἐφέροντο τῆς στρατιῆς τῆς Μηδικῆς: eritque adeo ἐπὶ σμικρὸν τι non diversum ac σμικρὸν, quomodo ἐπὶ σμικρὸν Φράσκι paucis eloqui in Sophocle, quod admovit Abreschius. WESS. — Sententia quidem haud obscura: mira verò utique locutio, minimeque conferenda cum ea, quam ex lib. VII. c. 211, 6. vir doctissimus advocavit; quae, ad sententiam quod spectat, nihil cum hac commune habet. Commodius paullo conferri illud posset, ex III. 134, 9. ἐπ' ἀμφοτέρω δέ τοι φέρεται, ad utrumque tibi hoc prodest; si modo ἔφερον hoc loco, non ἐφέροντο, legeretur. S.

CAP. CXXX. 3. τῶν πάντων ἐπιδεύεις ἰόντες) Non sperno ἐπιδεύεις, gemmulae instar ex Homericō βίης ἐπιδευέες ἦσαν. Rhianus in Stob. Serm. III. pag. 54. βιότοιο μὲν ὅς κ' ἐπιδευῆς στρωφᾶται. Scytharum valde miror institutum. Persas conmeatu intercludere volunt, et pecora illis abigenda relinquunt; quae utique consilio non respondent. Expectasses ὅπως -- μὴ καταλάβοιεν, μετὰ τῶν νομέων αὐτοὶ ἂν etc. ne pecora interciperent, cum pastoribus ipsi in alium locum etc. Id si olim scriptum non fuit, intellexit parvum animalium, quem sibi ἐς Φορβήν, ad victum, servaverant, numerum, reliquis longe in septemtrionem dimissis, ut cap. 121. Hinc rapere, sed non sine difficili opera et periculosa, concessum Persis. Quod statim ἐπύρνον ἂν τῷ πεποιμένῳ, gesticientes pecudum abactores et praeda laetos sistit. At Darii angustiae et consilii inopia aliud postulat, cui ἐπειρῶτο, exercebantur, fatigabanturque, ut in scriptis, utcun-

que satisfacit. WESS. — Immo vero optime habet verbum ἐπέρητο. Scilicet (quod perspecte etiam *Larcherus* monuit) hoc fuit Scytharum consilium, ut spe Dario facta praedae idemtidem, unde exercitum aleret, faciendae, retineretur rex cis Istrum fluvium, donec ad extremum, ponte Istri ab Ionibus rescisso, (coll. c. 33.) reditu exclusus exercitus fame esset periturus. S.

CAP. CXXXI. 4. ὀρεῖσθαι τε καὶ μὺν etc.) Haec non satis accurate *Athen.* excerpserit VIII. p. 334. A. Δαρείῳ Σκύθαι ἐπερχομένῳ αὐτῶν τῇ χώρᾳ ἔπεμψαν, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ὄρειν, καὶ ὀστρὸν, καὶ βούτρυχον. Quid sibi vellent ista dona, primum dicit τὸν νόον τῶν δεδομένων, tum [lin. 9.] τὸ ἐθέλει τὰ δῶρα λέγειν: id est, τί διανοηθέντες, aut πρὸς τί ἀφορῶντες, sive τίς ποτὲ γνώμη χρώμενοι ἔπεμπον. Verbum *Noster* in talibus adhibet θέλει, *Homerum* sequutus. *Euripid.* *Hippol.* vs. 865., Ἴδω, τί λέξαι δέλτος ἦδε μοι θέλει; *Herodotus* II. 13. et V. 80. συνιέναι, τὸ ἐθέλει λέγειν τὸ χρηστήριον. VI. 37. τί θέλει τὸ ἔπος εἶναι; ut in *Homil. Clement.* XIV. 9., τί θέλει τοῦτο εἶναι; Magis usitata sunt τί τοῦτο βούλεται; et βούλεται λέγειν, vel εἶναι. Etiam apud *Herod.* δύναται in talibus adhibetur: δύναται τοῦτο τὸ ἔπος, II. 30. Hoc apud quosvis usitatissimum: neque tamen dici solet δύναται λέγειν, ut mirer cur adiectum sit apud *Eunapium* pag. 15, 23. Semel apud *Thucyd.* pro βούλεται εἶναι reperitur φρονεῖ, pag. 367, 5. In *Lysiacis* οἴεται pag. 266. de cuius sinceritate dubito. VALCK. — *Lysiae* locum habes p. 138. ed. Tayl. p. 505. ed. Reisk. ubi de scripturae sinceritate immerito dubitasse vir doctus videtur. S.

4. καὶ βούτρυχον) *Eustathio* inter τὰ τοῦ γλυκίος Ἴωνος Ἡροδότου est βούτρυχος ad *Iliad.* pag. 468, 31. [p. 356 extr. ed. Bas. Iterumque ad *Odyss.* p. 271, 46. ed. Bas. p. 1570. ed. Rom.] Qui nunc in manibus sunt Codices, editum probant. In *ranae* nomine Graecos mire, florente lingua, variasse, docet *Cl. Alberti Peric. Critic.* cap. 18. Ceterum Scytharum dona, sed auctiora, ex *Pherecyde Syrio*, seu *Lero* potius, adnumerat *Clemens Alex.* *Strom.* lib. V. p. 671. WESS.

CAP. CXXXII. 3. εἰκάζοντος τῆδε) Parum sibi constans vir *Cl.* hic vellem *Herodoto* *Mediceam* restituisset lectionem, εἰκάζων τῆδε, quam et *Valla* reperit et forte

plures dabunt Codices: Δαρτίου μὲν νυν ἡ γνώμη. ἦν, --- ἀπα-
ζων τῇδε. Ex usitatissima veteribus scribendi forma, qua
non τὸ ῥητὸν respicitur, sed τὸ σημαζόμενον, refertur εἰκά-
ζων ad ἔγνω Δαρτίος, ut pulcre monuit Cl. Abresch. Dil.
Thuc. p. 71. VALCK. — εἰκάζων dubio vacat. WESS.
— Conf. Var. Lect. S.

5. ὄρνις δὲ μάλιστα ἔοικε ἵππῳ) Quid hoc ad rem? In
Clemente Orthopagas coniectat aviculā aërem indicari, τὸν
αἰέρα ἀπὸ τῆς ὀρνίθος, quod in eo vegetur. Darii explicationi
Cl. de Pauw opitulatur, reponens, τῷ ἵππῳ, τὸν τοὺς τι
ὀιστρούς, avis equo maxime similis est, quem et sagittas, ut
potentiam suam, tradunt. Argute. WESS. — Poterit libro-
rum scriptura in eandem sententiam locum tueri, ut co-
gitemus, in equis et in telis positum esse robur Scytharum. S.

7. συνστήκει δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γοβρύεω) Bene schedat
veteres. Viri docti aut ἐνστήκει, aut οὐ συνστήκει corrigentes,
fruantur arbitrio. Equidem a Codicibus nihil deflecto.
Caussam dixi ad lib. I. 208. Congruit autem examussim
Gobryae, donorum Scythicorum et aenigmatis explana-
tori, Xiphodrae ap. Clementem declaratio. WESS. — Ad-
iicit idem WESS. notulam huiusmodi: „Mox τῶν ἀνδρ.
„τ. ἐστ. τῶν τὸν --- Arch. et Vind. voluisse videntur, quo-
„modo lib. III. 153.“ — In Var. Lect. ad h. l. notaverat,
duo verba ἐνός et τῶν non legi in Arch. et Vind. Nunc pu-
to monitum voluit Lectorem, satis commodam fore ho-
rum codicum scripturam, si una solummodo vox ἐνός ab-
esset. S.

9. Ἦν μὴ ὄρνιθες γενόμενοι) Huc transtulit aetatis suae
Graecis usitatum proverbialem locutionem, Euripid. Phoen.
vs. 1222., Ἦν μὴ γε Φεύγων ἐκΦύγῃς πρὸς αἰθέρα, nempe λεχρίον
σοι, vel λέξεις. Prostant ibi [in Valckenarii Notis] similia
quaedam; quale est et hoc Plauti, Amph. I. 1, 294. Qua-
drigas si nunc inscendas Iovis, Atque hinc fugias, ita vix po-
teris effugere infortunium. VALCK.

CAP. CXXXIV. 4. διῆξε) Sic pingunt omnes,
etiam Aldus. Maluit Cl. Abresch ad Aeschyl. Animadv. lib.
I. 4. διῆξε ex διήκω. Vulgatum in leporis celeri cursu aptius;
estque, uti eius simplex, in Euripidis et Sophoclis saepius-
cule fabulis. Adcommodatissimum Polyaeni lib. VII. cap.
10, 1. locum corruptisse Maasvicum adscripsit Berglerus.
Melius ibi Casaubonus. WESS.

Ibid. λαγός - - - διῆξε) Hinc recte *Casaubon.* διῆξε *Polyaeno* restituit VII. 10, 1. Δαρείος παρετάσσειτο Σκύθαις· λαγώς διῆξε παρὰ τὴν Σκυθικὴν φάλαγγα: pro διήλαξε: nam sua *Polyaenum* ex *Herod.* sumsisse sequentia demonstrant: attigit haec *D'Orvill.* in *Charit.* pag. 257. Ionico more scripserat *Herod.* διήλαξε. Atticis veteribus αἰσσειν semper scribitur ut dissyllabum, ἄττειν, et ἄξαι, ἥξει: in his saepe fuit erratum. VALCK.

17. νῆξ ἐπέλθῃ) Res levis, in Codicum discordia non praetereunda: sive ἔλθῃ, seu ἐπέλθῃ amplexere, eadem sententia; ingruenti tamen nocti, posterius propius. Sic τοὺς δὲ - - - ἀγωνιζομένους νῆξ ἐπελθοῦσα διέλυσε, lib. VIII. 11. In talibus iudicio et gustui, ut sic dicam, locus est. WESS.

CAP. CXXXV. 5. αὐτοῦ ταύτη ἐν τῷ στρατοπέδῳ) Herodoteum est αὐτοῦ ταύτη, et idoneis exemplis adfirmatum Gronovio et *Abresch.* Dil. *Thuc.* p. 403. Ab aliis scriberetur αὐτοῦ ἐν τῷ στρατοπέδῳ. αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ, est *Thucyd.* III. 81. ἐν τῇ Τεγείᾳ αὐτοῦ, *Xenoph.* Ἑλλ. VII. pag. 374, 23. αὐτοῦ Ἀθήνῃσι, *Theopompi* Athen. XII. p. 532. c. αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ, *Luciani* Prom. §. 8. Ut indidem *Thebis*, indidem *Megarisi*, indidem ex *Aventino*, sic ἐκ τοῦ Ἀργεῶς αὐτόθεν exstat ap. *Thucyd.* V. 83. Quia legitur in *Schol.* αὐτόθεν) ἐκ τοῦ Ἀργεῶς: Dukero haec ex interpretamento videbantur adiecta; a cuius hic iudicio non dissentio, quia semper sic αὐτόθεν simpliciter ponit *Thucyd.* cuius etiam *Scholias* p. 402., ad αὐτόθεν) ἐκ τῆς Σικελίας adscripsit; quantumvis Ἀργεῶς ἐξ ἱεροῦ αὐτόθεν legatur in *Theocriteorum Carm.* XXV. 170. VALCK.

8 seq. προφάσις δὲ τῆσδε δηλαδὴ, αὐτὸς μὲν - - - ἐπιθήσεται μέλλοι) Adstruitur a doctis ὡς εἰ αὐτὸς μὲν, vel ἔνα αὐτὸς, aut ἢ αὐτὸς μὲν etc. quibus scripti auxilium libri negant. WESS. — Ad προφάσις e superioribus repetenda vox ἔνεκα, ut προφάσις ἔνεκα idem valeat ac διὰ πρόφασιν, VII. 230, 2. hanc, quae praetendebatur, ob causam. Tum ad αὐτὸς μὲν μέλλοι per ellipsin intelligenda fuerit ὅτι particula. Denique videndum, ne paullo commodius sic distincta foret oratio: προφάσις μὲν τῆσδε δηλαδὴ αὐτὸς μὲν etc. Post δηλαδὴ quidem interpungunt nostrae membr. F. cum edd. neque alia distinctio aliis ex scriptis libris adfertur. S.

9. σὺν τῷ καθαροῦ τοῦ στρατοῦ) *De flore exercitus, Vallas; de integris et expeditis, Portus.* In *Thucydide* lib. V. 8. τῶν γὰρ Ἀθηναίων, ὅπερ ἐστράτευε, τὸ καθαρὸν ἐξῆλθε: explicant Scholiastae, οὐχὶ συγκλύδων, οὐδὲ ἐπικούρων, ἀλλ' αὐτῶν τῶν πολιτῶν. Hoc si hic valeat, Persae praeter ceteros erunt. Atque haec commentanti offerunt se ista *Plutarchi* in *Nicia* pag. 535. c. οὐδὲ Φυλακὴν ἐποιήσατο καθαρὰν, quae manifeste prava in ἐποιήσατο ἰσχυρὰν convertit *Moses Solanus*: praeferrem καρετερόν, quod saepe prioris sedem nullo iure occupavit. Huc trahitur *Appiani* *Punic.* p. 37. [cap. 44. nostrae ed.] καὶ γενομένης τῆς μάχης καθαρᾶς τῶν Θηρίων; quoniam in *Mithridat.* p. 361. [c. 65.] καὶ εὐθὺς ἀμφὶ τῷ ποταμῷ μάχη γίνεται καρετερά: et *Iberic.* p. 457. [cap. 31.] μάχη γίνεται καρετερά. At haec bene quidem, nec prava priora, in quibus καρετερᾶς si elegeris, deturbabitur rei nexus. Μάχη καθαροῦ Θηρίων, a qua elephantī absunt; ut sane convulserati et perterrefacti abierant: unde continuo apud *Appian.* ὁ ἀγὼν ἐγένετο μόνων ἀνδρῶν καὶ ἵππων. Verum alienis his non inmoror. WESS. — Apud *Nostrum* I. 211, 3. ὁ καθαρὸς στρατός opponitur τῷ ἀσχετῷ, inutili copiarum parti, quae *ibid.* cap. 207, 35. τῆς στρατικῆς τὸ Φλαυρότατον. Est igitur, vi oppositionis, ὁ καθαρὸς στρατός, melior saniorque pars exercitus. S.

14. οὕτω μὲν δὴ μᾶλλον πολλῶν ἴεσαν τῆς Φωνῆς) Capitur voculae μὲν usu Scriptor, neque adeo auferendae. In *Aldo* ἴεσαν, quomodo II. 2., etsi, quod [ibi, in *Adnot.* ad II. 2, 11.] adscriptum, contra sermonis indolem. *Ibidem* Φωνὴν ἴεσαι, atque alibi. Cur ab eo hic more discesserit, fortasse caussam vicens dialectus praebuit. WESS. — τὴν Φωνὴν malebat *Reiskius*. Quod si vero quarto casu uti voluisset Scriptor, non τὴν Φωνὴν, puto, sed nude Φωνὴν absque articulo erat dicturus. Nunc adiectus articulus significare videtur, a voce μᾶλλον pendere hunc genitivum, et ita accipiendam ἦσαν istam ac si dixisset μᾶλλον ἴεσαν (Φωνὴν) τῆς (εἰθισμένης) Φωνῆς, multo maiorem et frequentiorē, quam pro solito, ruditer ediderunt. S.

15. ἀκουσάντες δὲ οἱ Σκ. τῶν ἔνων) Addit ad ista *Polyaenus* lib. VII. c. 10, 4. καὶ τοὺς σκηνὰς ἀκεραίους ὀρῶντες, ὥντες παρῆναι τοὺς Πέρσας. *Darius* enim secundum illum, ὅπως λάβοι τοὺς Σκύθας, τὸ στρατόπεδον ὡς εἶχεν ἐκ κατὰ χώραν μένειν.

Fortasse legit in proximis Herodoti: [lin. 16.] πάλῃ κατὰ χώραν ἤλπιζον τοὺς Πέρσας μένειν vel μέναι, ubi vulgatur εἶναι. Εἶναι quidem et Μένειν permutantur in nonnullis loquendi formis; sed suo loco manere Herodoti aevo dicebatur κατὰ χώραν μένειν, non item κ. χ. εἶναι. Aristoph. Eq. vs. 1351., οὐχὶ κατὰ χώραν μένεις; Thucyd. IV. 75. οὐ μένειν κατὰ χώραν τὰ πρᾶγματα. Plura dedit L. Kiister. ad Hesychii Ἐν πείλῃ, et ad Arist. Plut. vs. 367. Herod. IV. c. 201. μένειν τὸ ὄρμιον κατὰ χώραν. Adde I. 17. VALCK. — Mirari saepenumero subit longe doctissimum Emendationum venatorem, sed in novandi studio utique nimium. Quod Herodotus κατὰ χώραν εἶναι dixit, id ipsum verbo παρῆναι Polyaeus expressit. Nec vero μένειν huic loco opportunum foret; ne μέναι quidem: quo verbo si nunc uti voluisset Auctor, μεμενηκέναι in perfecto praeterito dixisset. Atqui κατὰ χώραν εἶναι idem valet ac κατὰ χωρ. μεμενηκέναι. S.

CAP. CXXXVI. 6. καὶ ἡ μὴν, Σαυρομάται καὶ Βουδ. etc.) Arridebat primo intuitu καὶ ἡ μὴ Σαυροματίων καὶ ex Arch. Sed Scytharum, Sauromatis iunctorum, abesse mentio non potest. Clare c. 120. καὶ πρὸς μὲν τὴν μὴν τῶν μοιρῶν - - προσχωρεῖν Σαυρομάτας. Apertius c. 133. ἡ δὲ Σκυθίων μὴ μοῖρη, ἡ ταχθεῖσα πρότερον etc. Denique c. 128. τὴν μὴν δὴ μετὰ Σαυροματίων μοῖρην ταχθεῖσαν - - πέμπουσι. An excidit ex Arch. praepositio, olimque ἡ μὴ μετὰ Σαυροματίων fuit? an Σαυρομάται τε καὶ Βουδ., leniore Cl. de Pauw medicina? Non displicet. WESS. — Post Σαυρομάται quam pronus fuerit librariorum lapsus, τε praetermittentium, in oculos incurrit. S.

10. οὐ τετμημένων τῶν ὁδῶν) Ex Laurentianis, ea praesertim, quae divortia habebant, Nob. Palmerius, non legisse negantem eum voculam, confecit. Ipse Exercit. p. 22. incisas, id est, signatas orbitis, elegit. Cur non sectas? Quales solum Scythicum, ut olim Macedonicum, vix habuit. De Archelao, Macedonum rege, Thucydides lib. II. 100. καὶ ὁδοὺς εὐθείας ἔτεμε. Qua quidem in viarum munitione τέμνειν et ἀνατέμνειν ap. Philon. Iud. saepe. De Mundi Opif. p. 14. β. πολυσχιδεῖς ἀνατέμνων ὁδοὺς, λεωφόρους ἀπάσας: et Creat. Princip. pag. 723. β. ἐν ἀνοδίαις ἀπλανεῖς καὶ λεωφόρους ὁδοὺς ἀνατέμνειν, etc. WESS.

CAP. CXXXVII. 4. Ἰστιαίου δὲ τοῦ Μιλησίου) Hi-

stiacus Milesius, ne res conficeretur, obstitit; dicens, non idem ipsis qui summas imperii tenerent, expedire, et multitudini; quod Darii regno ipsorum niteretur dominatio, quo extincto ipsos potestate expulsos civibus suis poenas daturos: Corn. Nepos in Milt. cap. 3. quem D. Lambinus iam monuit Herodoti locum fere expressisse. Quam paucis tradit Noster, Miltiadis sententiam, argumentis adfirmatam, enarrat explicatius Nepos, qui hortatus dicitur pontis custodes, ne a fortuna datam occasionem liberandae Graeciae dimitterent. Miltiades iste fuit in ista nobili familia Attica huius nominis secundus. VALCK.

8. οὔτε ἄλλον οὐδένα οὐδαμῶν) Notabilis structurae ἀλλοίωσις. Debuisset οὔτε ἄλλος οὐδεὶς οὐδαμῶν: verum, tanquam praecessisset, οὔτε αὐτόν οἶόν τε εἶναι, instruxit orationem. Cuiusmodi variatae dictionis argumenta apud Homerum, Thucydidem, atque alios obvia saepe. Adi I. Fr. Gronovium ad Senecae de Benef. lib. IV. 32. WESS.

CAP. CXXXVIII. 7. Στράτις) Ita lib. VIII. 132. ἐπιβούλευον θάνατον Στράτι τῷ Χίου τυράννῳ. De Samio Tyranno lib. VI. 13. ὁ δὲ Αἰάκης - - - παῖς μὲν ἦν Συλοσῶντος τοῦ Αἰάκειος. Recte ergo scriptae schedae. Φωκαεύς coniecturâ L. Holstenius ad Stephani Φώκαια extuderat. WESS.

7. Αἰακίδης) Saepius idem ille Nostro dicitur et aliis Αἰάκης: hoc nisi Codices adfirmant, forsân illud inveniet defensores, qui quidem eorum meminerint, quâe summus docuit T. Hemsterh. ad Luciani Timon. p. 157. et ad Schol. in Aristoph. Plut. pag. 325. Paulo post [lin. 9.] articulum malim interiectum: τοῦ ἦν γνώμη ἢ προκειμένη. WESS.

CAP. CXXXIX. 12. χρηστῶς ὁδοῦται) Valla culte satis: ut vos nobis probe viam ostenditis. Prometheus in sui nominis fabula Aeschyli vs. 497. δυστέκμαρτον εἰς τέχνην ὤδωσα θνητούς, viam monstravi: et consimiliter Agam. vs. 184. τὸν Φροεῖν βροτούς ὁδῶσαντα. Sed vide lib. VI. 73. WESS.

CAP. CXL. 11. ταύτῃ διεξιόντες) Passionei διεξιόντες plus vice simplici legitur in c. 123. Itaque alterutrum ex glossa. Ἀντιπολέμους dabit lib. VIII. 68. 2. [et VII. 236, 18.] habetque Hesychius, Herodotea frequenter excerpens. Mox [lin. 13.] τὸν πρότερον ἐω ὑτῶν γενομ. στίβον belle

Arch. et Suidas. Viderat Pavii et Reiskii opinatio. WESS. — In ἀντιπολεμίῳ c. 134, 6. consentiunt (quod sciam) libri omnes. Rursus vero iidem omnes VII. 236. et VIII. 68. ἀντιπολέμων praeferunt, quemadmodum h. l. ἀντιπολέμους habent mss. *Arch. et Vind.* Facileque equidem *Schneidero* adsentior, unice veram videri breviorē hanc vocabuli formam. *S.*

15. Οἷα δὲ νυκτός, etc.) Nihil verius limpidiusque. [istamque scripturam, ni fallor, *Parisienses* nonnulli mss̄ti cum *Arch.* praeferunt.] Iustum quoque ἀπίκατο, [lin. 17.] ex formula linguae saepe sprete a librariis: vide lib. VI. 118. et 153. VIII. 6. [conf. *Adn.* ad I. 2, 11.] *Abydenus* in *Praep. Euang. Eusebii* lib. X. 12. ἀπίκατο γὰρ δὴ πηλοῦ κατάπλει τοὺς παρσούς, a quo *Vigeri* manus abstinere debuerat. Neque causa aderat [pro λευμένης τῆς γιφύρης lin. 16.] λευμένη τῇ γιφύρῃ reformandi; siquidem composita servare nonnunquam simplicium adsolent structuram. *Aeschyl.* *Suppl.* vs. 70. ἐν δυσμάτορος κότου τυχών. *Sophocles Philoct.* 325. οἶδα συντυχῶν κακῶν ἀνδρῶν. Monuit *Abreschius. WESS.* — Idem grammaticum praeceptum adstruxit *Brunck* ad *Sophocl. Philoct.* 320. et ad *Orest. Euripidis* vs. 1291. Videtur tamen huiusmodi enallage poëtis magis licita esse quam prosaico scriptori: ac lubens equidem hīc intelligam ἐντυχόντες τῷ πόρῳ, ut λευμένης τῆς γιφύρης sint genitivi absoluti: ad tractatū pervenerunt, ponte iam rescisso. *S.*

15. Οἱ δὲ, νυκτός τε ἀπικ.) Cum praecedentibus ista non satis apte cohaerent: οἱ δὲ δὴ Πέρσαι τὸν πρότερον ἰωυτῶν γενόμενον στίβον τοῦτον φυλάσσοντες ᾗσαν, καὶ οὕτω μόγις εὗρον τὸν πόρον. Haec sequentur accommoda, οἷα δὲ νυκτός τε ἀπικόμενοι, καὶ λευμένης τῆς γιφύρης. Ex *Arch.* οἷαδὲ enotatum *Galeo*; alterum usus est *Herodotei*: vide ad II. 28. *VALCK.*

CAP. CXXI. 6. τῷ πρώτῳ κελεύματι) κελεύματι *Pass.* non insuetum. Redibit ex *Pass.* et *Ast.* lib. VII. 16. In *Dionis Cassii* libro L. pag. 51. E. πολλά παρακελεύματα et πολλά κελεύματα. Christianis scriptoribus celeuma frequentari *Rosweidus* docet ad *Paullini Nolani Carm.* XVII. 109. p. 94. et *Munker.* ad *Hygini Fab.* XIV. fin. *WESS.*

CAP. CXLII. 3. ὡς ἰόντας Ἴωνας ἐλευθέρους) Vehementer aversor ἀνελευθέρους *Arch. et Vind.*; Scythae de Ionibus, et qua liberis et qua servis, sententiam ferunt. *Liberos, Herodot. T. V. P. II.*

habent censentque κακίστους τε καὶ ἀνανδροτάτους: mancipia vero, φιλοδέσποτα καὶ ἄδρηστα. Haec, meo quidem iudicio, verborum ordo modo legitime dirigatur, anxiam disputationem recusant. Gemina germana de iisdem Callicratidae opinio, quaerenti ὅποιοι ἄνδρες οἱ Ἴωνες, reagentis ἐλευθεροὶ μὲν κακοί, δοῦλοι δὲ ἀγαθοί, in *Plutarchi Lacon. Apophthegm.* p. 222. D. WESS.

3 seqq. ὡς ἰόντας Ἴωνας ἐλευθέρους etc.) Codicis lectionem ἀνελευθέρους, inventam quoque *Vallae*, *Galeus* adprobat. Est qui participium in his, νομίζοντες, vel quidpiam simile, putet deesse: mihi non videtur a vulgatis secedendum: nomen Ἴωνας, e situ suo naturali studio distractum, fraudi fuit. Nihil his inerit obscuri hoc modo collocatis: τοῦτο μὲν Ἴωνας, ὡς ἰόντας ἐλευθέρους, κακίστους - - κρίνουσι εἶναι ἀπάντων ἀνθρ. τοῦτο δὲ, ὡς ἰόντας δοῦλους (sive prout variata scribit structura, ὡς δούλων Ἴωνων τὸν λόγον παiewμενοι,) ἀνδράποδα φιλοδέσποτά φασι εἶναι καὶ ἄδρηστα μάλιστα. Servi fugitivi, δοῦλοι sunt δρηπύται Phocaeënsi Dionysio, de Ionibus loquenti *Herod.* VI. 11. *Heris fideles* et minime δρηπύται, sunt ἄδραστοι. Ex *Herod.* sua hausit *Plutarchus* T. II. p. 174. E. ubi Ioniae Tyrannos Ἰδαθύρσος (*Ἰδαθ. Herod.*) rex Scytharum διὰ τὴν πρὸς Δαρειὸν πίστιν ἀνδράποδα χρηστά καὶ ἄδραστα ἐκάλει. Vocem rariorem adhibuit *Dion Chrys.* in *Corinth.* p. 457. B. ab aevo usque Daedali neminem fuisse scribens statuarium, qui valuerit δρασμὸν ἐμπεῖν τῷ χαλκῷ: paulo post τό γε ἐπ' αὐτοῖς, ait, εἴη χαλκὸς ἄδραστος. VALCK.

6. καὶ ἄδρηστα) *Plutarchi* rex Idathyrsus, seu, ut alibi scribit, Idanthyrus, ἀνδράποδα χρηστά καὶ ἄδραστα T. II. p. 174. E. ubi similis error Latina maculat, qui haec olim. *Dionis Chrysost.* χαλκὸς ἄδραστος *Or. Corinth.* p. 457. B. a *Casaub.* expeditur optime. WESS.

CAP. CXLIII. 4. Μεγάβαζον) Qui hic [et lib. V.] Μεγάβαζος, is in superioribus [III. 70. et 81 seq.] Μεγάβυζος, etiam *Eustathio Vallae*que. Culpam, tametsi in vocis scriptura varietur, acceptam librariis fero. *Valla* lib. V. cap. 12. etc. moris sui tenax manet. WESS.

5 et seqq. ὠρμημένον Δαρείου ῥοιᾶς τρώγειν, etc.) De Megabazo (vel Megabyzo) dictum *Darii* per errorem transtulit in Zopyrum *Plutarchus* in *Apophthegm.* p. 173. A. vide ad finem libri III. notata. *Herodotea* paulo aliter expressit

Eustath. Iliad. β'. p. 182, 27. ubi Darius, Μεγαβύζης, εἶπεν, ἐθέλειν αὐτῷ τοσοῦτους εἶναι. De duplici Persici nominis apud Graecos scriptione Ti. egit Hemsterh. in Luciani Timon. pag. 134. VAI. C. 8.

CAP. CXLIV. 3 seqq. γινόμενος γὰρ ἐν Βυζαντίῳ etc.) Multo concinnius γινόμενος: [quam, quod Gron. e Med. adscivit, ἱερόμενος.] Adsolet quoque in talibus, ἱστορέων - - - ἐκύθητο. In tempore conditae Chalcedonis discrepat *Hesychius Miles. Rer. Constantinopol. pag. 48. δέκα καὶ ἐννέα ἔτισιν ἔμπεροθεν, XIX annis ante Byzantium.* Nostri numeros *Eustathius* tuetur. Si *Straboni*, *Tacito*, et aliis creditur, *coecos* *Apollinis* oraculum Chalcedonios dixit, ob neglectam aptiorem in urbe fundanda regionem. Docte ad *Strabon. lib. VII. p. 494. vir summus.* [Casaub. ad pag. 320. suae ed.] Cives Καρχηδονίους lib. V. 26. et τὴν Καρχηδονίην supra c. 85. vidimus, quo et hic modo mallet. Certum ex numis est veterumque testimoniis, valuisse hanc olim scriptionem. Lege adnotat. L.] *Holstenii* ad Καρχηδῶν *Steph. et Sirmondi* in *Sidonii Carm. II. p. 666. ed. Ven. WESS.* — Adde quae ad *Polyb. V. 39, 5. et ad Athen. III. 92. e. et VII. 320. a. notavimus. S.*

CAP. CXLV. 4 seqq. ἐξελασθέντες ὑπὸ Πελασγῶν, τῶν ἐκ Βραυρωνός etc.) A Pelasgis, qui *Brauroniae Dianae* sacra celebrantes Atticas rapuerant mulieres, eiecti *Lemno* quorundam *Argonautarum* posterī, (legerim in *Herod. ἐκ τῶν τῆς Ἀργεῦς ἐπιβατείων παίδων παῖδες.*) *Minyae* adeoque, narrantur hic in *Laconicam* venisse, certisque sub conditionibus in *Spartanam* recepti civitatem; atque horum uxoribus *Lacaenis* laudabilem tribuit *Herod. in* maritis servandis fraudem. *Minyas* *Lemno* exactos *Spartam* venisse narrat *Apollonius Rh. IV. vs. 1759. Οἱ πρὶν μὲν ποτὶ δὴ Σιντηίδα Ἀῆμνον ἔναιον Ἀῆμνον τ' ἐξελαθέντες ὑπ' ἀνδράσι Τυρρηνοῖσι Σπάρτην εἰσαφίκαλλον ἰφέστιοι.* Illud etiam clarum muliebri facinus enarrans *Plutarch. T. II. p. 247., nihil* de *Minyis* tradens aut *Argonautarum* posteris, uxoribus illud imputat *Pelasgorum* sive *Tyrrhenorum*, quos *Athenienses* exegissent *Imbro* *Lemnoque*. Sequutus eundem auctorem *Polyaenus VII. c. 49., Tyrrhenos* horumque commemorat uxores, quae *Lacaenae* certe verius dicerentur, quam *Tyrrhenides*, ut sane dicuntur ipsi quoque *Polyaeno VIII.*

cap. 71., quo sequutus Herodotum, Λακιδαιμονίων, αἰτ', αἱ θυγατέρες ἐγῆμαντο Μινύαις τοῖς ὑπὸ (lege ἀπὸ) τῶν Ἀργοναυτῶν γεγονόσιν: docte notat ibi Maasvic. Quos Herodotus hic Pelasgos, eosdem Tyrrhenos vocant Ἀπολλοῖ. Rhod. et Plutarch. l. c. et ubi tangit eandem historiam in Quaest. Gr. p. 296. B. Sed priori loco, quum primum Τυρρηνῶν meminisset τῶν Ἀἰμυον καὶ Ἰμβρον κατασχόντων. ἀπασιάντων δὲ Βραυρωνῶν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας, tandem subiungit, ταῦτα ἔπραττον οἱ Πελασγοί. Zenobius Cent. III. Prov. 85., Πελασγοὶ τινες τὴν Ἀἰμυον οἰκοῦντες ἦλθον ναυσὶν ἐς Βαίβρωνα (imo leg. Βραυρῶνα, pagum mari vicinum, ἀγχίαλον Βραυρῶνα dixit Euphorion in Schol. ad Aristoph. Lys. vs. 646.) τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὰς γυναῖκας ἐκείθεν ἤρπασαν. Saepe Pelasgos Atticā leguntur insulisque exegisse Athenienses; quod multis narrat Herod. VI. c. 137. Idem illi nonnunquam dicuntur Τυρρηνοί, Sophocli, Thucydidi, aliisque: vide I. Meursii Cecrop. cap. 5. P. Wess. ad Herod. p. 26. [ad lib. I. c. 57.] VALCK.

7. ἰζόμενοι) In Musis ἰζόμενος raro se tutari potuit. Ἐζόμενος ἐπὶ τῷ ἱερῷ exhibent Edd. cap. 85. Mssti frequenter, lib. II. 113. III. 64. IV. 165. Ita ludunt librarii. WESS. — Vide Var. Lect. II. 113, 14. III. 64, 4. 65, 8. IV. 165, 10. Ἐξῆσθαι videtur de singulis magis dici; Ἰξῆσθαι de multitudine hominum sedes alicubi capientium. In Ἰζορτο c. 146, 16. consentiunt omnes. S.

8. πῦρ ἀνέκαιον) Tutum hoc est et munitum ob καὶ πῦρ αἰθεῖν, quod deinceps, et Homeri Odys. η. 13. Confer D'Orvillium ad Charit. p. 633. et haec Heliodori Aeth. II. p. 96. ἐτέρα κάλπην ἔφερε καὶ πυρὰν ἔκαιε: ubi Codex Falkenb. ex vero πῦρ ἀνέκαιε. [Cf. Nostrum, I. 202, 9.] At in similibus delinquitur saepe. Strabonis de his Μινύις narratio, mirifice turbata, lib. VIII. p. 534. A. [p. 347. A.] auxilio (quod viri docti praeterviderunt) Eustathii ad Homer. p. 880, 51. [p. 837, 1. ed. Bas.] instaurari potest. WESS.

8. πῦρ ἡν ἔκαιον ex Med. dedit Gronov. pro πῦρ ἀνέκαιον. Hoc mea potius opinione hic servandum, et recte restitutum arbitror πῦρ ἀνακαίειν lib. VIII. cap. 19., pro πυρὴν. In his saepe variatum docebit Clariss. D'Orvill. in Charit. pag. 633. Ignem accendere, πῦρ ἀνακαίειν, infra dicitur hoc cap. πῦρ αἰθεῖν. πῦρ αἰθεῖν et πῦρ ἀναίθειν leguntur aliquoties apud Poetas Atticos; nusquam, quantum recorder, πυρὸς.

αἶθιν. Ut corripi posset syllaba, πυραλθιν scribitur in Eurip. Rheso vs. 78. Τίς γὰρ πυραλθεῖ πρόφασις Ἀργείων στρατὸν; sed in anapaestico versu 41. poni debuerat Πῦρ αἶθι᾽ στρατὸς Ἀργόλας, Ἐκτωρ: quorum loco dicitur vs. 95. Αἶθουσι πᾶσαν νύκτα λαμπάδας πυρός. Pro αἶθισθαι, fulgere, more suo Sophocles scribit Αἶθιν Αἰ. vs. 285., ἥνυχ' ἱσπιοὶ Λαμπτήρης οὐκ ἔτ' ἦθον: sed, si vera mea est divinatio, verbum iam ante sic adhibuerat Aeschyl. Choëph. vs. 534. Πολλοὶ δ' ἀνῆλθον ἐκτοφλωθέντες σκότῳ Λαμπτήρης ἐν δόμοισι: ubi vulgatur ἀνῆλθον: alterum, ut puto, spectat in Schol. ἀνέλαμψαν. VALCK.

22. τῶν Τυνδαριδῶν ἢ ναυτιλῆ) Similiter factum illud Minyis adscribens Valerius Maximus lib. IV. c. 6. ext. 4. Quos, ait, Spartana civitas respectu Tyn daridarum --- deductos inde (e Taygeto) legibus commodisque suis immiscuit: sed hoc tantum beneficium in iniuriam bene meritaе urbis, regnum affectantes, verterunt: quae de his expressa sunt Herodoti, οἱ Μινυῖαι ἐξύβρισαν, τῆς τε βασιλικῆς μεταίτιοντες καὶ ἄλλα ποιῦντες οὐκ ὅσια. Tyrrenos advenas, sive Pelasgos, cur iure donaverint civitatis, probabilem magis reddunt rationem Plutarch. T. II. p. 247. A. et Polyæn. VII. 49. De Spartiatis Herodotus, δεξάμενοι, inquit, τοὺς Μινύας, γῆς τε μετίδοσαν καὶ εἰς φυλάς διεδάσαντο. Postremum illud de receptis in civitatem [lin. 24.] dignum est observatu. Plataeenses, in Atticam receptos, κατανεῖμαι εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰς φυλάς, in demos et in certas tribus referre, psephisma iubet apud Demosth. pag. 741. Attigit istam non sane protritam antiquitatis Graecae partem T. Hemsterhuis (is enim latet sub literis I. E.) in Miscell. Obs. VII. p. 325. et ad Aristoph. Plut. p. 368. Cicero pro C. Balbo c. XII. Vidi egomet nonnullos --- nostros cives Athenis in numero iudicum atque Areopagitarum, certa tribu, certo numero. Suspisor a librario vocem numero male repetitam e proximis, et Cicero-nem scripsisse: certa tribu, certo demo. Hinc finis Epist. 46. Philostrati explicandus est. VALCK.

CAP. CXLVI. 4. κατέβαλον εἰς ἑρκτὴν) In proximam nempe noctem custodiendos, qua de illis supplicium sumeretur; hunc enim in finem subdit ista Herod. κτείνουσι δὲ τοὺς ἄν κτείνουσι Λακεδαιμόνιοι νυκτός, μετ' ἡμέρην δὲ οὐδένα: conf. huius insistens vestigiis Valer. Max. p. 387. Morem tangunt N. Cragius de Rep. Lac. pag. 457. et I. Meurs. Misc.

Lac. p. 139. Diutius Tyrrhenos in vinculis custodivisse dicuntur Plutarcho T. II. pag. 247. ζητούντες ἐλεῖν σαφέσι καὶ βεβαίοις ἐλέγχοις, atque interea temporis uxores ipsorum Spartanæ carceris exorasse custodes, ut sibi liceret ingressis morituros alloqui: πολλαῖς ἡμερίαις καὶ δέησις παρεῖθσαν ὑπὸ τῶν φυλαίκων ὅσον ἀπαύσασθαι καὶ προσιπεῖν τοὺς ἀνδρας: hinc Polyænum recte corrigit Casaub. p. 689. Apud Herod. mulieres in carcerem dicuntur intromisisse custodes, οὐδένα δόλον δοκίοντες ἐξ αὐτῶν ἔσεσθαι. [lin. 11.] Sic Valla legit in suo Cod. et e Med. optime reposuit Gronov. In enarrando dolo cum Herodoto conspirant Plutarch. Polyæn. et Valerius Max. qui non absurde addidit ista: *per simulationem doloris velatis capitibus eos abire passi sunt*, nempe custodes carceris viros velatis capitibus, vestibus indutos muliebribus, quos et ἀπίναί περικαλυψάμενους scribunt Plutarch. et Polyæn. Perperam itaque vulgatur apud Valer. *eos abire passæ sunt*. VALCK.

9. ἐς δ' ἐλθεῖν τε) Gronovii explicatio aliis fortasse placebit. Equidem ἐσελθεῖν τε praeferrem, nisi si ἐς ὧν ἐλθεῖν, Ionum more, quo de supra c. 60.; ἔσω in marg. Stephani huc tendit. WESS. — Stephani ἔσω videtur ex ipsis coniectura margini adscriptum, quum ἐσὸ in aliquo codice reperisset. ἐς δ', cum Gronovii interpretatione, eo usque ut intrarent, alienum est ab hoc loco, quoniam deinde demum ait Scriptor, οἱ δὲ σφίεας παρήκων. S.

11. οὐδένα δόλον Med. et sequaces pulcre, coniectarantque Galeus. Tot tamen schedarum λόγον, tantaque consensione propagatum, ducere ad λόχον insidias videtur. Elegans ea Cl. de Pauw suspicio. WESS. — At vocabulum λόχος, quod homines significat in insidiis locatos, non videtur huius esse loci. S.

16. ἐς τὸ Τάυγετον) Nihil in his contra usum. Admonuit Steph. [Byz.] montem Laconicae triplici genere poni. τὸ Τάυγετον iterum cap. 148., Strabo lib. VIII. pag. 557. c. [p. 362. extr. ed. Cas.] et Pausan. III. 20. In Plutarchi T. II. p. 247. c. τὰ Ταύγετα, et, qui eadem memorat, Polyæno Strateg. lib. VII. 49. Hinc Taygeta, Laconices, ap. Vibium Sequestr., frustra sollicitante Barthio. Iunge N. Heinsium in Claudiani sec. Consul. Stilicon. vs. 259. Atque haec, ne qui in posterum offendantur. WESS.

CAP. CXLVII. 1. Θήρας ὁ Αὐτεσίωνος) Quando saepe Nostro concinit in *Therae* genere tradendo *Pausanias*, in huius lib. III. [cap. 1.] p. 205., pro Θήρα τῷ ἀπὸ Ἴωνος restitui debuerat Θήρα τῷ Αὐτεσίωνος. *Palmerii* correctio *Kuhnio* venit in mentem ad p. 245. Ad *Herodoti* sententiam eidem *Pausaniae*, IV. [cap. 3.] p. 285. *Theras* fuisse dicitur τὸ ἀνέκαθεν Θηβαῖός τε, καὶ ἀπόγονος πέμπτος Πολυνείκους: atque adeo *Callimacho* ἔκτον γένος Οἰδιπόδαο, *Hymn. in Apoll.* vs. 74. VALCK.

[3. ἔστελλε ἐς ἀποικίην) „ἔστελλε, subauditur ἑαυτὸν: „sic etiam cap. 148. Alius dixisset ἰστέλλετο.“ REISKE. — Sic haud raro etiam apud *Tragicos* στέλλειν, pro στέλλεσθαι, iter parare, proficisci. Possis vero etiam, ut c. 148, 2. sic et hoc loco, intelligere ἔστελλε λαὸν ἐς ἀποικίην: sed tragicorum exemplis, quae offert *Brunckii* Index *Sophocleus*, et *Schneideri* Lexicon criticum, satis firmata prior interpretatio. Aliàs dux coloniae dicitur ἀποικίην στέλλειν, ἀποικίαν ἄγειν: coloni vero ἐς ἀποικίην στέλλεσθαι vel σταλῆναι, ut c. 159, 5. S.]

13. Μεμβλιάρειω) Secundus casus est, qualis Βάττειω IV. 160. Κροίσειω VIII. 122. Κλεομβρότειω V. 52. Δημοκρίτειω saepius in *Hippocratis* epistola. Critici ad *Pindari* *Pyth. Od.* IV. [vs. 88.] μετὰ Μεμβριάρειω (quomodo post pauca [c. 148; 10.] *Arch.*) τοῦ Κάδμου συνεξομήσαντος: cui scriptioni primas dat *S. Bochartus*, ut *Phoenicum* e lingua commodior esset originationo, de *Phoen. Colon. lib. I.* 15. ubi conplusscula de *Therae* coloniis. Quae proxime posita sunt, clarissime expressit, *Nostri* saepe aemulus, *Callimachus* apud *Strabon.* lib. VIII. p. 534. A. et XVII. p. 1194. B. [p. 374. B. et 837. B. ed. Cas.] nec non *Apollon. Rhod.* IV. 1763. WESS.

19. τῶν ἰωνοῦ συγγενέων Μεμβλιάρειον) Quem alii sic vocant, *Μεμβλιάρεια* dixisse videtur *Herodotus*. Non illum *Cadmi* συγγενία *Pausanias* III. [c. 1.] p. 206. sed *Phoenicem* de plebe fuisse scribit, ἄνδρα τοῦ δήμου, atque isthac de causa sibi persuasisse *Theram*, quod et evenit, futurum, ut *Membliari* posteris *Callistes* insulae sibi facile cederent imperium. VALCK.

CAP. CXLVIII. 1-3. Ἐπὶ τούτους δὴ ἂν ὁ Θήρας, λαὸν ἔχων ἀπὸ τῶν Φυλίων, ἔστελλε, συνοικήσων τούτοις) *Pædischedis* mutandi arbitrium: alioquin prius ἐπὶ τούτοις non damnabile. Iisdem συνοικήσων, sine quo oratio hia-

bat, debetur. Geminum c. 159. *χρήσασα ἡ Πυθὴ πλείων, συνοικήσαντας Κυρηναίους Λιβύην* ex Mssstis. WESS. — Ubi *The-
ras* profectus dicitur *συνοικήσων τούτοις*, et *λαὸν ἔχων ἀπὸ
τῶν φυλέων*, tribuum numerus, olim verisimiliter adiectus,
determinari non poterit: sed scribendum puto *συνοική-
σων*: nam ante octo generationes cum Membliare a Cadmo
relicti, hi tum insulam iam *συνώκησαν*. VALCK. — Com-
modius utique est *Ἐπὶ τούτους, Ad hos*, quam *Ἐπὶ τού-
τοις*, quod sonat *Adversus, Contra hos*: non enim *contra
illos* profectum esse, mox diserte declarat Scriptor. *ἀπὸ
φυλέων* idem valet ac si dixisset *ἀπὸ ἀστῶν* vel *πολιτῶν*, e
civium Spartanorum numero; quemadmodum ipse Valck.
ad c. 145, 24. adnotavit, *ἐς φυλὰς διδάσαντο* intelligendum
de *receptis in civitatem*: quare nil opus est, ut *numerum
tribuum* h. l. olim adiectum fuisse statuamus. Ferri utique
συνοικήσων potuit, quod nos etiam, a Wess. primum re-
ceptum, tenuimus. Sed verbum *συνοικῆν* non nisi de *coniū-
gibus* fere usurpat Noster: et VII. 73, 4. ubi de populis
unā habitantibus alii libri *συνώκουν* dabant, alii *συνείκησαν*,
ibidem ipse WESS. cum aliis *σύνοικοι ἦσαν* vel *ἔσαν* proba-
vit. Nec vero video, cur h. l. *hiatura* statuatur oratio, si
συνοικήσων teneretur, quum e proximo intelligi possit *τὸν
λαὸν συνοικήσων*. cf. ad c. 147, 3. notata. Denique nulla urget
necessitas, ut (quod Valck. statuere videtur) *συνοικίζειν* non
nisi de *primis coloniae conditoribus* dici posse arbitre-
mur: quin potius percommode, ac fortasse etiam commo-
dius, poterit id verbum de his etiam usurpari qui *novis
colonis urbem aut regionem quampiam frequentant*. S.

10. οὐ τι [perperam ὅ τι ms. F.] πάντας ἄγων τοὺς Μινύας)
Minyas istos, τοὺς ἐκβληθέντας ὑπὸ Πελασγῶν (sic leg. pro Πε-
λασγοῦ) ἐκ Λήμνου, cum *Lacedaemoniis* colonos in insulam
Callisten duxisse *Theram* narrat *Pausan.* VII. [c. 2.] p. 524.
De iisdem *Apollon. Rhod.* IV. 1761. ἐκ δὲ λιπόντας Σπάρτην
Αὐτεσίωνος εἰς παῖς ἤγαγε Θήρας Καλλίστην ἐπὶ νῆσον. Qui *Min-
yis* *Pelasgos* sive *Tyrrhenos* substituit *Plutarch.* T. II.
p. 247. D. p. 296. B. hos veluti coloniam *Lacedaemonio-
rum* e *Laconica* deducit in insulas *Melum* et *Cretam*; di-
cuntur ibi Πόλλιν ἡγεμόνα καὶ ἀδελφὸν καὶ Κροταῖδα Λακεδαι-
μονίους λαβόντες: quae, certo mendosa, fortasse non male
sic legerentur, καὶ τὸν ἀδελφὸν Καλλικρατίδαν. Secundum

Herodotum, Minyae plerique, manentes in Peloponneso, ἐργαστοῖσι [lin. 12.] ἑς τοὺς Παρωριάτας καὶ Καύκωνας: quibus antiquis incolis τῆς Τριφυλίας electis sex in ista parte Peloponnesi dicuntur urbes condidisse, [lin. 15.] Ἀέπειον, Μάνιστρον, Φερίξας, Πύργον, Ἠπειον, Νούδιον: sic cetera videntur nomina integranda, partim iam emendata Clar. *Wesseling.* ad *Diodor.* [lib. XIV. c. 17.] T. I. p. 653. qui, mihi nupiam inventum, postremum etiam illuminabit. Περὶ τῶν ἐν Τριφυλίᾳ Καυκόνων egit *Strabo* VIII. p. 531. [p. 345. ed. Cas.] cui p. 532. c. [p. 346. B.] Παρωριάτας tenuisse traduntur olim montanam Triphyliae regionem περὶ τὸ Ἀέπειον καὶ τὸ Μάνιστρον. Hi Ionice *Herodoto* sunt Παρωρήτας VIII. c. 73. Cur ibi fuisse dicantur origine Lemnii, hic narrata manifestant. VALCK. — Cur Παρωριάτας non absurde dare *Arch.* dixerit *Wess.* in Var. Lect., non magis equidem exputare possum, quam quid sit quod etiam *Valck.* in proxima adnotatione constanter Παρωριάτας scripserit: quandoquidem et origo nominis, et constans aliorum auctorum usus, et apud *Herodotum* editionum omnium et mssorum (uno *Arch.* excepto) consensus, Παρωριάτας aut ionico idiomate Παρωρηήτας requirit. Operarum puto incuria turbas istas peperit. S.

15. Μάνιστρον, Φερίξας) Sic oportuit. Prius habet *Vala*, quorsum codicis *Arch.* Κάκιστρον aurigatur: nam Μάνιστρον, quod *Galeus* excitavit, non ita scriptum: Μάνιστρον τῆς Τριφυλίας *Strabo* lib. X. p. 687. A. [p. 447. D.] et *Steph. Byz.* ubi bene *Holstenius.* Φερίξας *Pass.* cum *Stephani* margine constabilit, Φερίξα constanter *Polybio* lib. IV. 77. et 80. *Xenophonti* atque aliis. Ἠπειον, [lin. 16.] sive *Arch.* Ἠπειον, itidem *Polybius*: quo tamen in oppidi nomine turpis apud plures discordia. Verum in his occupabar olim ad *Diodor.* lib. XIV. 17. Νούδιον prorsus ignorans. Sunt Triphyliae quidem oppida, quae scripturā non longe deflectunt; electio anceps et difficilis. WESS. — Quum Φερίξας (acuto tono) casu in ed. *Wess.* irrepsisset, inde eadem scriptura in posteriores editiones atque in nostram propagata est. Rectius Φερίξας penacutē scribetur, quod et ipse *Wess.* voluisse videtur. De alterius oppidi nomine, quod Ἠπειον h. l. aut Ἠπειον scribitur, conf. Var. Lect. apud *Polyb.* IV. 77, 9. et 80, 13. et quae ad priorem *Polybii* locum olim

notavimus; ubi quidem tunc praeterierat me *Wesselingii* ad *Diodorum* Adnotatio. Verum oppidi nomen Ἡπειον esse censuit Vir doctissimus cum *Holstenio*. S.

CAP. CXLIX. 3. ὅτι ἐν λυκοῖσι) Memorabile illud Christi Nostri ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων cum *Herodoteis* prudenter contendunt praeclari viri, *S. Bochartus Hieroz.* lib. II. c. 43. p. 438. *Raphelius*, et *Wetstenius* ad *Matth.* Evang. c. x, 16. *Oiolycei*, *Therae F. patris Aegei*, commemorat *Pausanias* lib. III. 15. p. 245. *WESS.*

4. καὶ κως τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπεκράτησε) Non male *Valla* Scriptoris sui mentem expresserat: et id nomen alteri praevaluit. *Machon* apud *Athen.* XIII. p. 578. E. Μᾶλλον τὸ πάρεργον ἐπεκράτησ' ἢ τὸ ὄνομα, de muliere, quae vulgò *Μανία* nuncupabatur, infans olim nomine proprio dicta *Μέλιτα*. Idem in centenis obtinuit, ut nomini cognomen praevaluerit. *Plato* proprio nomine dictus fuerat *Aristocles*; *Tyrtamo Theophrasti* nomen tribuit *Aristoteles*, quod et, altero propemodum oblitterato, evaluit, ἐπεκράτησε: *Diog. Laërt.* III. 4. V. 38. ibique *Aeg. Menag.* Quem pater velut ὅτι ἐν λυκοῖσι reliquerat, *Therae* filium, *Οἰόλυκον* bis terve adpellat *Pausan.* III. p. 245. IV. [c. 7.] p. 296. ubi *Lacedaemonius Euryleon* antiqua dicitur origine *Thebanus* a *Cadmo*, Αἰγέως τοῦ Οἰολύκου τοῦ Θήρα τοῦ Αὐτεσίλωνος ἀπόγονος πέμπτος. *VALCK.*

8. ἰδρύσαντο) *Vallae* Latina, *Ex hac tribu viri - - exstruxerunt*, coniecturae *Cl. de Pauw* materiem dederunt, οἱ δὲ ἐν τῇ φυλῇ ταύτῃ ἄνδρες - - ἰδρύσαντο, admodum labanti et omni tibicine defectae. Itaque in ἰδρυτο vel ἰδρύνη inclinavit; cui accedere possem, si per *Codices* liceret. Ut nunc sese verba dant, ἰδρύσαντο de *Lacedaemoniis*, qui *fanum* tribui *Aegidae*, (cuius illustris in *Pindari* *Od. IV. Pythion.* memoria,) excitarint, accipiendum cum *Reiskio*. Excitarunt autem, quod *Aegidarum* stirps *Furiis Laii* et *Oedipodis* imminui et succidi putaretur. Τῶν δὲ Ἑρινύων τῶν Λαίου καὶ Οἰδίποδος μῆνιμα alia in re apud *Pausaniam* lib. IX. 5. p. 723. *WESS.*

8 seqq. ἰδρύσαντο ἐκ θεοπροπίου etc.) Ἰδρυτο vel ἰδρύνη si *Codex* exhiberet scriptus, mihi aptius in hac sede videtur; et σφι ἔμειναν, quam ὑπέμειναν. Τοῖσι δὲ ἐν τῇ φυλῇ ταύτῃ ἀνδράσι (οὐ γὰρ σφι ἔμειναν τὰ τέκνα) ἰδρύνη ἐκ θεοπροπίου Ἑρινύων

νύων τῶν Λαίου τε καὶ Οἰδιπόδω ἱρόν· καὶ μετὰ τοῦτό σφι ἔμενε.
A viris ex hac tribu, quum liberi ipsorum in vita non manerent, oraculo monitis delubrum fuit dedicatum Dirarum Laii atque Oedipi; hoc postquam fecissent, ipsorum liberi manebant in vivis, neque adeo pueri πρὸ ὄρας rapiebantur. Ἰδρύσθαι hac adhibetur structura quum alibi, tum bis lib. II. c. 44. ὁκίστος χρόνος εἴη ἐξ οὗ σφι τὸ ἱρόν ἰδρύται. In his dirae, quibus Aegidarum progenitor Oedipus, Furiis agitat, filios suos devovit, a Thera quodammodo renovatae, filium se dicente καταλείψειν ὅν ἐν λυκοῖσι, dicuntur Oedipodis Ἐρινύες. Laium quoque dirae dederant praecipitem, quibus illum Pelops devoverat ob raptum Chrysippum. Ἐρινῶς Oedipi diras vocant Tragici, Aeschylus Theb. vs. 70. Sophocles Oed. in Col. 1294. [vs. 1434. ed. Br.] Euripides Phoen. 627. VALCK.

[Nec sollicitari verbum ἰδρύσαντο, recte habens, debuit: nec vero Lacedaemonii (ut *Wess.* interpretatur) communi civitatis nomine fanum illud tribui Aegidae excitarunt: sed ipsi tribules huius tribus, quoniam liberi eorum in vita non manebant, sui caussa (haec vis est verbi medii) fanum illud Diris Laii et Oedipodis dicatum extruxerunt, quo illas placarent, quibus calamitatem eam acceptam ferebant. Hoc ipsum suo loquendi more Scriptor noster diserte et perspicue declarat. Est enim hīc usitata illa Nostro ἀνακολληθῆναι et hyperbaton, et familiaris particulae γάρ usus, de quo ad I. 24, 17. dictum est, et quem iam saepius deinde observavimus. Quae loquendi forma paullo minus fortasse offensionis habuerit, si post ἀνδράσι comma deleatur. Vallet autem τοῖσι δὲ - - - ἀνδράσι οὐ γὰρ ὑπέμειναν τὰ τέκνα, ἰδρύσαντο - - - ἱρόν, idem ac si dixisset, ὅτι δὲ (vel ἐπειδὴ δὲ) τοῖσι - - - ἀνδράσι οὐκ ὑπέμειναν τὰ τέκνα, ἰδρύσαντο - - - ἱρόν. Recte idem Reiskius, cui alteram istam interpretationem *Wesselingius* tribuit, in editis *Animadverss.* monuit, similem huic loco esse illum, qui eodem hoc libro cap. 200, 4 seq. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν τὸ πλῆθος μεταίτιον, οὐκ ἰδέοντο τοὺς λόγους. Adde I. 114, 9 seqq. ubi εἰς δὴ (sive ibi εἰς δὲ malueris) τούτων τῶν παιδίων - - - οὐ γὰρ δὴ ἐποίησε τὸ προσταχθῆν ἐκ τοῦ Κύρου, ἐκέλευε αὐτὸν τοὺς ἄλλους παῖδας διαλαβεῖν. Immo vero haud admodum dissimile est quod in eiusdem huius capitis, in quo versamur, initio legitur: Ὁ δὲ παῖς, οὐ γὰρ ἔφη οἱ συμπλεύσειν, τοιγαρὶν ἔφη αὐτὸν καταλείψειν etc. S.]

[9 seq. Si sana atque integra esse statuas ista, quae vulgo et in editis et in scriptis omnibus hic leguntur: καὶ μετὰ τοῦτο ὑπέμεινε τὴν τοῦτο καὶ ἐν Θήρῃ etc. sententia haec erit: et postea mansit idem hoc (nescio utrum templum, an malum) etiam in Thera etc. Sed persuasum equidem habui, et adfectum esse locum, et tali quodam modo curari debuisse, quo a nobis (praeunte Reiskio in Animadvers. editis) factum. Eandem Reiskii emendationem ex Miscellan. Lips. nov. T. VIII. p. 111. laudavit Larcher, et in gallica Herodoti versione expressit. S.]

CAP. CL. 6. εἶποντο δὲ οἱ καὶ οἱ ἄλλοι) Delendum est secundum illud οἱ. Scripserat suo more: εἶποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πολιτηῶν, καὶ δὴ καὶ Βάττος ὁ Πολυμνήστου, ἰὼν γένος Εὐφρημίδης τῶν Μινυέων. In his mirum est quantum a vero Valla aberrarit; sed illud magis etiam mirandum, a Palmerio reperiendam veritatem a Gronovio tamen fuisse repudiatam. Nobilis fertur inprimis inter Iasonis socios Minyas, Euphemus, de quo praeter ill. Spanhem. in Callim. Hymn. in Apoll. vs. 75. cel. Burmannus egit in Argonaut. Catal. Huius compressu gravis puella Lemnia Battis pepererat progenitorem: erat itaque Battus γένος Εὐφρημίδης [lin. 7.] τῶν Μινυέων, e posteris vel genere Euphemi, unius e Minyis. Εὐθυμίδης hic olim vulgabatur; Εὐθυμίδης: prodiit e Med. Εὐφρημίδης ex Arch. dederat Galeus: haec verae proxima scriptio; veram coniectura Palmer. fuerat adsequutus in Exercit. p. 23. Sicuti saepe patronymica facta sunt propria, in vera historia Graeca veteri et recentiori memorantur Euthymidas, et Euphemidas vel Euphamidas. Restituendum hoc nomen in Schol. ad Aristoph. Eq. vs. 791. Εὐφραμίδας Ἀριστωνίμου, pro Σισυφραμίδας Ἀριστοδήμου, ex Thucyd. IV. c. 119. ubi nomen Ἐρυξιδαιδα convertendum est in Ἐρυξιλαιδα: idem vitium Spartiatæ nomen corrumpit in Aeliano de Nat. An. XI. 19. Παντελίδας verum nomen fuit, non Παντερίδας: noti sunt Lacones Pasitelidas, Epitelidas, Eutelidas. Sed Corinthium Euphamidam in Thucyd. V. 55. praebent septem minimum Mss: cur itaque forma non Graeca Ἐφραμίδας in Thucydide fuit relicta? VALCK.

7. Εὐθυμίδης) Elegantem veramque Palmerii correctionem Εὐφρημίδης, Ed. Simsonius Chron. An. 3389. antevertit, laudavitque meritissime Bouherius Diss. Herod. c. 12.

Pindarus Battidas, Euphemi posteros, laudibus ferens, locuples suasor auctorque. Τόβι γάρ, Cyrenis, γένος Εὐφάμου Φυτιῶν, λοιπὸν αἰεὶ τέλλεται, Od. IV. Pyth. prope finem. [vs. 455. seq. ed. Heyn.] Quamquam autem nihil in hoc genere liquidius, relinquere pravum debeo, sine haesitatione instauraturus, modo Εὐφημίδης, sicuti Galeus ostentavit, in schedis Arch. foret: at secus habet. WESS. — At ea quidem cautio nimia profecto: scripturam, quam liquido veram agnoscas, non audere in locum haud dubie pravae substituere; praesertim ubi, quam pronus fuerit librariorum lapsus, satis constabat. Taceo vocalium η, ι, υ, confusionem. Literas Φ et Θ et alibi temere a librarianis inter se permutatas observavimus, et haud multo ante, cap. 148, 15. ubi ex Φρῆξας, Θρῆξας fecerant. Sic apud Polyb. XV. 34, 6. εὐφύστατον ab ingenti scribarum numero in εὐνύστατον vidimus detortum. Mitto reliqua: conf. quae ad Herod. II. 44, 6. notavimus, et quae ab eodem ipso doctissimo Wesselingio ad II. 48, 7. adscripta sunt. S.

9. χρωμένω --- περὶ ἄλλων, χρᾶ ἢ Πυθίν) Hoc illi saepe in more. Exempla Valokenarius conduxit ad Tragici Phoeniss. p. 678. Illud Grini καὶ βαρὺς αἰρεσθαι [lin. 11.] senii inconmoda, quibus difficulter erigebatur, explicat. Ἀίρεσθαι, ἄνω αἰρεσθαι Hesychio ex Sophoclis Trachin. vs. 220. cui senex χρόνῳ βαρὺς in scriptis Codd. Oed. Colon. vs. 926. et νόσῳ βαρὺς Trach. vs. 239. WESS. — Possis αἰρεσθαι interpretari loco me movere, quemadmodum αἰρεθίντες IX. 52, 5. idem valet ac κινθίντες, coll. vs. 7. S.

CAP. CLI. 1. οὐκ ὕε τὴν Θήρην) Hoc sanequam insolens. Aliis etiam usitato more scribi potuit οὐκ ὕε, non pluebat; in insula nempe Thera: hanc enim designatam fuisse vicina satis manifestassent. ὁ Ζεὺς vel ὁ Θεὸς ὕειν vulgo dicebatur etiam Herodoto; ὕει simpliciter etiam ponitur. pluit: εἰ ὕε, c. 185. huius libri. Fortassis ut alibi ὁ Θεός, hic quoque lectori relinquitur supplendum. Saepius ὁ Θεός vel ὁ Ζεὺς dicitur ὕσαι χερσὶν, τίφραν, ut λίθοις, βατράχοις. Utrumque etiam Latinis: lapidibus pluit; et pluit carnem vel sanguinem. Priori ratione hic οὐκ ὕε ὁ Θεὸς τὴν Θήρην significaret, Theram pluvia non irrigavit: atque ita saemel Pausaniam loquentum memini lib. II. [c. 29.] p. 179. αὐχμὸς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ χρόνον ἐπίεζε, καὶ οὕτε τὴν ἐκτὸς Ἰσθμοῦ

χώραν, οὗτοι Πελοποννησίοις ὕσεν ὁ θεός. Idem ille Herodotei forte loci recordabatur p. 186. novem annorum siccitatem memorans, quae Troezenios affligerit. VALCK. — De subintelligendo nomine ὁ θεός vide ad c. 28, 13. notata: et locis ibi citatis adde Herod. II. 13, 19. Tum, quod ad verbi ὕειν constructionem cum accusativo casu attinet: qua ratione dicitur ἡ χώρα ὕεται, II. 13, 15. IV. 50, 9. eadem etiam ratione dici poterat ὁ θεός ὕειν τὴν χώραν. S.

4. κακοῦ οὐδὲν ἦν σφι μῆχος) H. Stephano μῆκος debetur, id sero in recensione Voc. Herodoti corrigenti. Euripid. Androm. vs. 535. τί δ' ἐγὼ κακῶν μῆχος ἐξανύσαιμ' ἄν. Tale et Aeschylī Suppl. 743. μῆχος δ' οὐδὲν ἐν μέσῳ χρόνῳ. Nam μῆκος, quod Stanleio explicare et tueri visum, non respondet satis puellarum timori. WESS. — Perperam etiam μῆκος vulgatur in Aeschylī Agam. vs. 2. ubi vox Homerea μῆχος, vel Aeschylī μῆχος, quod et Stanleius suspicabatur, sine controversia restitui debet. Theocritea Eid. II. 95. χαλεπαῖς νόσῳ εὗρέ τι μᾶχος, haud sane felicissimus Poëtarum interpres Iac. Palmerius sollicitabat legendo, εὗρέ τι μ' ἄκος. Herod. II. c. 181. τοῦτο γὰρ οἱ κακοῦ εἶναι μῆχος. Conf. Eurip. Androm. 536. VALCK.

9. ἀπειρηθεὶς ἀπικέσθαι ἐς) Arch. ἀπαγέσθαι speciem habet allicientem, solidi nihil. Insulam sive tu Πλάταιαν scripseris, seu Πλάταιαν, minimi referet. Stephanus Byz. utrumque edit. Scylaci Πλάταια. Infra c. 156. et 169. idem, qui hic, in msstis dissensus. WESS.

15. σιτία καταλιπ. ὅσων δύο μηνῶν) ὅσων δὲ μηνῶν, quod praebent cod. Med. et Vallae, reponerem. VALCK. — Vitiosam veterem scripturam h. l. in contextu reliquerat Gronovius, sero demum in Notis professus se, ut alibi, sic et hic codicis sui auctoritatem colere debuisset. S.

CAP. CLII. 10. τὸ δ' ἐμπόριον τοῦτο ἦν ἀκήρατον) Ἀπείρατον offert Galeus ex Arch. intentatum. Ἀπείρατον est apud Herod. p. 384, 11. [VII. 9, 42.] Hoc si plerique darent Codd. alteri non postponerem. Emporium Graecis usque in hoc tempus intactum, solis ante Phoenicibus notum mercatoribus, Graecis intentatum dixerit noster, ut puto, potius ἀπείρατον, quam ἀκήρατον. Ἀκήρατον tamen etiam purum vocat, et intaminatum; quo usu vox Platoni praesertim et philosophis frequentatur aequae ac ἀνέριον: quae

quo permutat et in eadem locutione *Eurip.* Or. vs. 574. et *Helen.* vs. 48. De urbibus etiam et regionibus adhibetur integris sive nondum hostili ferro violatis: *Herod.* ἀνέραιον τὴν πόλιν, III. 146. *Thucyd.* II. 18. *Xenoph.* Κυρ. Παιδ. VI. p. 96, 4. VALCK.

17. περίξ δὲ αὐτοῦ) Postulat hoc schedarum concursus editum, patiturque usus. Adi sis *Portum*, et cap. 15. [ubi vide quae a *Valck.* et a nobis ad lin. 18 et seq. adnotata sunt.] Accessit crateris picturae ex schedis pronomen, [lin. 18. κεφαλαί οἱ πρόκροσσοί σις.] quo gryphum capita prominentia clarius signantur. Confer *Eustath.* in *Hom.* p. 903, 5. WESS. — Pronomine οἱ, (i. e. αὐτῶ) quod ex *Arch.* et *Vind.* receperat *Wess.*, carere utique potueramus: satis enim erat περὶ αὐτοῦ. Sed, quoniam passim et alibi per abundantiam adiectum illum dativum vidimus, (*Adn.* ad I. 86, 28 seq.) facile patiar si quis loco suo repositum voluerit. Apud *Eustath.* loco ab eodem *Wess.* citato (qui est p. 862. ed. Bas. ad *Iliad.* μ'. 258.) nihil aliud, quod huc utcumque faciat, reperio, nisi quod ait, κρόσσαι -- ὄν κρόσσαι καὶ κεφαλαί. Insequente quidem pag. 863. med. adfert idem illa ex *Athenaeo* verba, (I. 30. a.) πρόκροσσοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον: quae, pro significato paullo ante prolato vocabuli κρόσσαι, intelligere potueras praecipites in periculum; (vel, in pugnam ruebant;) sed aliter ille, et quidem variis modis interpretari conatur, βαθμυκὸν, κλιμακῆδον, κατὰ στίχος, κατὰ ἐπαλληλίαν, εὐτακτως. Alibi idem *Eustathius* (ad *Iliad.* ξ'. 35. p. 949, 24. ed. Bas. p. 965. ed. Rom.) adfert ex *Herodot.* VII. 188, 6. naves quae πρόκροσσαι ὀρμύοντο ἐς πόντον, quas praeceunte fere ipso *Herodoto* ἄλλας ἐπ' ἄλλαις, ἀντιπρώρους, interpretatur; hunc vero, in quo versamur, Scriptoris nostri locum nusquam, quod sciam, attingit. Mihi, fateor, quidnam potissimum hoc vocabulo significatum voluerit *Herodotus*, haud satis liquet. Altero loco, VII. 188. hariolando interpretatus sum naves rostris in mare spectantes, et octo deinceps ordinibus in quincuncem locatas: et sic ibi fortasse non male. Sed, quod hoc item loco gryphum capite in quincuncem disposita scripsi, id vereor ut eruditissimè approbaturus. Fortasse satis fuerat gryphum capita prominentia cum *Wess.* interpretari. *Vallae* versionem, quam tenuerant fere *Herodoti*

editores, *gryphum capitibus in circuitu altrinsecus obversis*; his gallicis reddidit Larcher, *des têtes de gryphons, l'une vis-à-vis de l'autre. S.*

22. *συνεκρίθησαν*) Miror cur dubio vacuum *συνεκρίθησαν* a Gronovio non fuerit in contextum receptum. VALCK.

Ibid. Φιλίαι μεγάλαι συνεκρίθησαν) Belle Gronovius. [scilicet qui in Notis scripturam hanc commendavit.] Putes hoc Epicharmi apud Plutarch. T. II. p. 110. A. pugnare, *συνεκρίθη, καὶ διεκρίθη καὶ ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, πάλιν*: at hoc aliud est, ex Philosophiae adytis sumtum. In coalitis et consociatis artissime animis illud valet. Scriptor incertus Stobaei Serm. XXVIII. p. 197. *δοκίοντός γε δὴ, ὡς τὰ πρὸς ἐωϋτὸν ἀρτίως ἐν Φιλίᾳ συγκεκρίσθαι.* Philostratus Vit. Soph. II. 2. p. 566. *τοῖς γούν ἀμφὶ τὸν Δημοστρατον οὕτω συνεκέντρατο, ὡς etc.* Talium apud alios magna merx. WESS. — Nonnulla huc spectantia collegit Porson ad Eurip. Med. vs. 136. S.

CAP. CLIV. 4. *ἔστι τῆς Κρήτης Ἀξὸς πόλις*) Stephanus Byz. *Ἀξὸς πόλις Κρήτης, ὡς Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ.* Docti interpretes Ethnographo errorem, quo ὁ Ἀξὸς fecerit ex Ὁαξὸς, imputant, ipsimet aberrantes. Humanus Meursius Cretae suae lib. I. 8. verbo hominem defendit, Ἀξὸς hic fuisse olim decernens; cuius quidem suspicionem mssti egregie tuentur. Cretenses Ἀξους suo vocabant sermone *κρημνώδεις τόπους, loca praerupta*, qui Graecorum aliis ἀγμοί, Stephano in Ὁαξὸς teste. Urbi ergo nomen ab indole situs et positurae. Sit-ne vero Ἀξὸς, Ὁαξὸς et Σαξὸς, quorum ΣΑΞΙΩΝ superant numi, eadem urbs, ab Edm. Chishull docte anquiritur, Antiq. Asiatic. p. 125. WESS.

6. *ἐπὶ ταύτῃ ἔγχευε ἄλλην*) Multum distat hoc Andocidis de Myst. p. 16, 44. *ἐπέγχευε τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα*, ab Euripideis in Alc. vs. 305. *καὶ μὴ πύγχευε τοῖσδε μητρὶν τέκνοις.* Andocidis ista rem continent Graecis propemodum inauditam, *filiam et matrem simul uxores habere*; Euripidea concinunt Herodoteis: *ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι* — — *ἔγχευε ἄλλην γυναῖκα*, quae τῷ ἔργῳ Phronimae fuerit *μητρική*. Dici quoque potuerat Etearchus *ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι ὑποληφθεῖς*. VALCK. — *ὑπολειφθεῖς*; scripserat aut scribere voluerat Vir doctissimus. Vide Hemsterh. ad Lucian. Dial. Mort. VII. 1. et quem is laudat Berglerum ad Alciphr. I. Ep. 3. S.

9. μαχλοσύνην ἐπενείκασα) Mutatum indignor, siquidem Ἰακόν, atque idem ac κατηγορήσασα, monente Eustathio. Sic hoc libro c. 167. αἰτίνην αἱ ἄλλην ἐπενείκας, cui persimile lib. I. 68. Quod deinceps [lin. 14.] παραλαβὼν ἐπὶ ξείνια, in controversia haeret, de qua olim ad Diodori lib. XIII. 80.; dubium enim in Codd. differitate, quid ipsi maluerint Scriptores. Ἐπὶ ξείνια lib. II. 107. VI. 34. IX. 88. at ἐπὶ ξείνια V. 18. quod tamen Ionismo non facit satis. WESS. — Conf. Var. Lect. S.

20. ἀφοσιούμενος τὴν ἐξόρκωσιν) Sinceram scripturam hic et infra IV. 203. dudum iam detexerat ante Portus, quam hic in Med. illic in aliis inveniretur Codicibus. Usitatam verbi formam praebet in voc. Βάττος Herodotea transscribens Suidas, ἀφοσιούμενος τὴν ἐξόρκωσιν: id est, ut exsolveret se iurisiurandi religione. Poterit et eodem hic modo verbum accipi, quo apud Isaeum illud interpretatur Harpocrat. τὸ μὴ ἐντελῶς τι ποιῆσαι, ἀλλ' ὥσπερ ὅσας ἔνικεν, Ἀφοσιώσασθαι εἶπεν Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἑρμῶνα: leviter et dicis causam defungi. Ista periit oratio; sed et in sexta superstitum Isaei adhibetur illud eodem modo; nam dicitur patriae civis utilissimus Apollodori pater solus ornasse triremem, οὐκ ἀφοσιούμενος, ἀλλ' ὡς οἶόν τε ἄριστα παρασκευαζόμενος, p. 67, 19. vide ad Harpocr. Mauss. et H. Vales. p. 259. Exstat insignis Isocratis locus p. 289. B. [Panathen. sub finem, T. II. p. 612. ed. Auger.] Plato de Legib. VI. p. 752. D. μὴ μένον ἀφοσιώσασθαι περὶ τῆς χώρας, — — συντόνως δ' ἐπιμεληθῆναι ταῖς πρώταις ἀρχαῖς εἰς δύναμιν, ὅπως ἀν' στῶσιν ὡς ἀσφαλέστατα καὶ ἄριστα. VALCK.

CAP. CLV. 3. χρόνου δὲ περιϊόντος) Is. Vossius προϊόντος adscripserat, quod lib. VI. 36. VII. 197. ut χρόνου προβαίνοντος V. 58. Addi complura aliunde possunt: sed cui bono? Utrumque usus patitur. χρόνου δὲ περιϊόντος vidimus lib. II. c. 121. et 133. Memorabilius Scholion San-Germ. [ad lin. 4. spectans:] Ἰσχυρόφωνος τὸν μογιλάον οὐκ ἰῶσι λέγειν, ἀλλ' ἀπειλάνουσι: Ἡρόδοτος ἰσχυρόφωνα. et hoc amplius, quod Budaeus in antiquo Herodoti exemplari idem invenit, Comment. Ling. Gr. p. 345. adprobaveritque Paul. Leopardo Emend. lib. III. 11. Scaligeroque ad Eusebium. Battus sane non erat λεπτόφωνος, exili linguae et gracili sono, quales ἰσχυρόφωνοι: sed vitio naturae innato lingua in proferendis Herodot. T. V. P. II.

animi sensis offendebat ac haesitabat; et tales ἰσχύφῳνοι: siquidem eorum praepeditur lingua, ὅτι ἰσχύονται τοῦ φωνῆν, ut loquitur Aristoteles Problem. Sect. XI. 35. ubi docte Sylburgius ἰσχυφώνους Philosopho, ex adiuncta originationis causa, instaurat. Mihi eruditorum consilium placet, docto Battum obligatione linguae laborasse primum et deinde linguae nodis solutis loqui coepisse ex Iustini lib. XIII. 7., sequi non licet, quoniam omnibus in mssis variatur nihil, et de Battō Heraclides Pontic. ἦν γὰρ ἰσχύφῳνος in Cyrenensium Politia. WESS. — Paulum Leopardum fefellerat memoria, Emend. III. 11. haec scribentem: „Admonuit Budaeus, se in antiquo Herodoti exemplari legisse ἰσχύφῳνος, i. e. haesitans.“ Nam, ubi de hoc vocab. egit Budaeus, (eodem loco qui est a Wess. indicatus, in Comment. Ling. Graec. p. 345.) ne nominat quidem Herodotum, nec antiqui meminit exemplaris in quo ἰσχύφῳνος legatur: sed locum Aristotelis ex Probl. XI. 35. tractans, ait: „Huiusmodi homines ἐνίσχονται τῇ φωνῇ ἐν τῷ διαλέγεσθαι. Quare ἰσχύφῳνοι fortasse legi posset, et, ut ἰσχυροὶ et ἰσχυροῖα ab urinae suppressione dicuntur, sic ἰσχύφῳνοι, quibus vox supprimitur et sistitur inter loquendum apud Aristotelem.“ Quae verbo tenus huc transscribere visum est, ne quis Wesselingii, praestantissimi viri, auctoritate commotus, (qui se a Leopardo in errorem passus est abduci) existimet, in prisco aliquo Herodoti codice scripturam istam fuisse repertam. Denique, librorum consensu nisus, ita statuendum arbitror, probum esse vocabulum ἰσχύφῳνος, eademque notione, qua ἰσχύφῳνος docti viri maluerunt, olim illud in usu fuisse, scilicet per syncopen ex ἰσχανόφῳνος natum: ἰσχάνω autem idem atque ἰσχω valuisse constat. Est etiam apud Hesych. in Βάττος, τραυλόφῳνος, ἰσχύφῳνος: et apud eundem, ubi ἰσχύφῳνος exponitur ἀπιχόμενος τὴν φωνήν, haud dubie ἐπιχόμενος legendum: sic quidem Schol. Pind. ad titulum Pyth. IV. τὸ ἐπιχέσθαι τὴν γλῶτταν βατταρίζειν φαμέν: ibidemque plus semel ἰσχύφῳνος scribitur. S.

9. ἀπὸ τῆς τιμῆς τὴν ἴσχι) Nihil verius. Batti pristinum nomen Aristoteles, apud Euseb. Chron., ubi p. 73. doctissime, ut solet, ill. Scaliger, ex Callimacho, Pindarique Criticis ad Pyth. Od. V. 117. Multa quoque Spanhemius ad

Callimachi Hymn. in Apoll. vs. 75. Ex oraculo autem, [lin. 15.] Βάττ' ἐπὶ Φωνῇν ἦλθες, liquidissima verbis Plutarchi T. II. p. 206. medela, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ τὴν Φωνὴν παραγμένομενον Βάττον, nam ἐπὶ τὴν Ῥώμην, quod nunc est, longe inep- tissimum. Idem Cl. Reiskium Animadverss. ad Plutarch. p. 261. conperio observasse. WESS.

15. Βάττ' ἐπὶ Φωνῇν etc.) Eadem habet Tzetzes Chil. VI. vs. 349. [et Scholiast. ad Pind. Pyth. IV. 10. ubi etiam ex aliis auctoribus alia caussa, cur oraculum Battus consu- luerit, aliudque responsum refertur.] Paulum diversa pro- stant in Schol. ad Callim. Hymn. in Apoll. vs. 76. ἀναξ δὲ σε Φοῖβες ἀνάγει ἐς Λιβύην ἐλθεῖν μελοτρόφον οἰκιστῆρα. His proxima, nisi fallor, Herodotus ista subiecerat: [lin. 19.] Ὁ δὲ ἀμείβετο τοῖσδε, Ὡς νᾶξ etc. Intermedia quae leguntur, mea quidem opinione, literatoris notam sapiunt marginalem: ὥσπερ εἰ εἶποι Ἑλλάδι γλώσση χρωμένη, ὧ βασιλεῦ ἐπὶ Φωνῇν ἦλθες. [Me vero non poenitet, Scriptori nostro, verborum neuti- quam ita parco, eadem adseruisse.] Herodotum utique sola decent ista: Λίβυες τὸν βασιλέα Βάττον καλεῖν, καὶ τοῦ- του εἵνεκα δοκίω θεοσπίζουσαν τὴν Πυθίην καλεῖσαι μιν Λιβυκῇ γλώσ- ση, εἰδυῖαν ὡς βασιλεὺς ἔσται ἐν Λιβύῃ. Ad interrogata non re- spondere mos Deo fuit Delphico, quem attigi in Schol. ad Phoen. p. 678. Quod suspicabatur Herodotus, aliud olim Batto proprium inditum fuisse nomen, aliorum firmatur testimoniis, collectis ill. Ez. Spanhem. in Callim. Hymn. Apoll. vs. 75. VALCK. — Hesychius: Βάττος βασιλεὺς, τύ- ραννος, Λίβυες. Videtur alium etiam, praeter Herodotum, se- cutus auctorem. S.

24. οἵχοιο μεταξὺ ἀπολιπῶν -- ἐς τὴν Θήρην) Sedandae sunt turbellae, quas innocens illud μεταξὺ fecit. Sive enim ex Hesychio, Μεταξὺ, ἐξάφνης, μετ' ὀλίγον interpre- teris; sive cum Porto, μεταξὺ ἀπολιπῶν (τὸν πρότερον τόπον) interea relicto priore loco abiit; quid tandem in sermone salebroso? Recurret c. 160. ἐς ὃ μιν οὔτοι ἀπολιπόντες οἴχοντο ἐς ἄλλον χώρον. In Platonis Lysid. p. 207. A. ἔπειτα ὁ Μενέξ- νος -- μεταξὺ παίζων εἰσέρχεται. Geminum dabit Isocrates Evagor. p. 200. E. Ex Plutarcho μετ' ὀλίγον Hesychii lucem mutuatur, referente Philippum, a Graecis terra marique imperatorem salutatum, καὶ μεταξὺ δὲ Ἀλέξανδρον -- μετὰ τὴν Θηβαίων καταστροφὴν, tum de insecutis deinde regibus,

τοῖς μεταξὺ Μακεδονικοῖς βασιλεῦσι, T. II. p. 240. At horum satis. WESS. — Pro μεταξὺ ἀπολιπῶν, Reiskius μετὰ ξυμπολιτῶν aut ionice μεταξὺ ξυμπολιτητίων legendum coniecit: quae violenta utique foret mutatio. Μεταξὺ quidni, ut alibi, *interim* intelligeremus? scilicet, interim dum occasionem nactus esset oraculo obtemperandi; dum ei δύναμις et manus hominum adfutura esset, qua ad coloniam in Libya condendam proficisceretur. Sic ἀπολιπῶν intelligi debet αὐτὴν, scil. τὴν Πυθίαν, aut ἀπολιπῶν Δελφοῦς, *interim relictis Delphis Theram abiit*. Possit vero etiam ἀπολιπῶν significare *desiit, destitit*: scil. desiit urgere Pythiam, et aliud responsum petere; atque *interim* (scil. dum accidit id, quod continuo deinde narratur) *Theram rediit*. S.

CAP. CLVI. 1 - 3. αὐτῷ δὲ τούτῳ --- συνεφέρετο παλίγκοτος) Παλίγκοτα et παλίγκοτος illuminat Galenus ad Hippocrat. de Fractur. p. 547. WESS. — Vide Foëtit Oecon. Hippocr. voc. Παλίγκος. Sunt παλίγκοτα παθήματα, *recrudescentes, denuo excandescences dolores*. Et homo παλίγκος Aristophani Pac. 389. dicitur, qui ἐξ ὑποστροφῆς πάλιν ὀργισθεῖς. Itaque non satis est quod in Gronovii latnīs positum, *male cessit*; aut quod in nostris, *ira dei incubuit*: oportebat, *denuo incubuit*; *denuo male cessit*: respicitur enim ad ea quae cap. 151. dicta sunt. Ad verbum συνεφέρετο videri τὸ θεῖον deesse monuit Reisk. similique ratione Portus nominativum ἡ Πυθίη subintelligebat. At verbum προσφέρεισθαι τινι isto modo construitur, non συμφέρεσθαι. Legimus c. 157, 1. οὐδὲν γὰρ σφι χρηστὸν συνεφέρετο, nihil illis prosperum accidit: et VIII. 86, 6. ἐμελλε τοιοῦτό σφι συνοίσεσθαι, οἷόν περ ἀπέβη. Tum vero impersonaliter, I. 19, 2. συνηείχθη τοιόνδε γενέσθαι πρῆγμα. Sic II. 111, 3. συνενεχθῆναι δὲ οἱ τυφλὸν γενέσθαι. Quoniam tamen, quando impersonaliter ponitur hoc verbum, constanter aliud adiicitur in infinitivo; si qui h. l. codices συνεφέρετο παλίγκοτα dedissent, id praelaturus eram: quemadmodum IV. 15, 15. αἶτ, πειθομένοισι δὲ ἄμεινον συνοίσεσθαι, nisi ibi ἄμεινον non nominativum adiectivi esse statuas, sed adverbium, sicut hic παλίγκοτος. S.

3. ἀγνοεῦντες δὲ τὰς συμφοράς) *Causas calamitatum; ut tritissima Novi Foed. ζωὴ, ἀνάστασις, [Iohann. xi, 25.] atque hoc de genere plura*. WESS.

[5 seq. συγκρίζουσι Βάττω --- ἄμεινον πρῆξι) „Aut

„συγκρίζουσαι legendum, (adnotavit Reisk.) aut εἰ συγκρί-
ζουσι.“ Copiose de hoc loco, in *Var. Lect.* disputavi: sed,
ut tunc, sic etiam nunc, quidnam potissimum probem,
incertus haereo. Erunt quibus expeditissima Schaeferi ra-
tio videatur, παρέχειν corrigentis: *meliora se* (nempe Dei
nomine Pythia loquitur) *illis daturum*, Cyrenen cum Batto
condentibus. Sicut πόνον aut πρήγματα, sic et ἀγαθόν et ἀμει-
νον παρέχειν τινι dici potuerit. Mirum vero, in vulgatam
scripturam libros coniurasse omnes. S.]

12. ἀπέπλων) In Ionum πλάων, derivataque, amanuen-
sium grassatur licentia. Ἀπέπλων ὀπίσω ἐς τὴν Ἀσίην msstī
lib. VI. 116. ἀπέπλων ὀπίσω ἐπὶ τὸ Ἀρτεμίσιον concorditer
plerique omnes lib. VIII. 14. Hic manum iniicit et mora-
tur [lin. 13.] εἰρήθη Codd. ex Poëtae εἰρήθη, quod lib. VI. 15.
sicuti prius supra in Edd. c. 77. et VII. 184. in scriptis.
Utrumque genio Ionismi minime pugnare ex *Eustath.* ad
Homer. p. 1540, 12. [Odys. p. 230, 32. ed. Bas.] certum
est. WESS. — Vide *Var. Lect.* ubi etiam significavi, non
Πλάτεια, (lin. 14.) sed Πλατεία editum me voluisse, sicut
Πλατεῖαν c. 151. et 152. *Stephanus Byz.* Πλατεία, νῆος Διούσης. S.

CAP. CLVII. 7. Αἱ τὴν ἱμεῦ) Principis poëtae πολ-
λῶν ἀνθρώπων ἰδὲν ἄστυ, et μεγάλα ἄστυ ἀνθρώπων Nostri
lib. I. 5. vereor, ut efficiant, *Libyam ἄστυ*, quod hic antea,
optime dici. [„Ἄστυ bene habet. (ait Reiske, in *Animadv.*
editis). Non urbem modo, sed provinciam quoque signi-
ficat; proprie populum coetumque. Vid. I. 5. Hinc emen-
dandus *Plutarch.* in *Opusc. T. I.* p. 726, 2.“] Mihi αἱ τὴν
blanditur mirifice, solo ingenii remigio a Cl. de Pauw
productum, atque a Gronov. ex manu exaratis assertum
quidem, sed haud feliciter explicitum. Sententia gravis
est et τῶν κη: Si tu Libyam, ovibus foecundam, neque a te
aditam melius, quam ipsemet ego, nosti, sapientiam huc acce-
dentis nimis miror. Ai Dorum, vice ei, et μμπτικόν, non
nesciunt Grammatici. WESS.

Ibid. Ἄστυ ἱμεῦ Διούην etc.) Edixit nonnemo, Ἄστυ omni-
no rectum esse, neque debere sollicitari. Perversa vir Cl. [Gro-
nov.] interpretatione corrumpit inventam a se lectionem in
Med. Codice, αἱ τὴν, vel αἱ τὴν, reddens *Eia tu: non recor-
dabatur ei, si, Dorice pronunciatum ei.* Huius oraculi leni
medela persanati laudem *Adrianus noster Heringa* reporta-

bit, qui mihi aliquando domi suae facile persuasit scribendum: Αἰ τὸ ἐμεῦ Λιβ. -- Μὴ ἐλθὼν ἐλθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ. Sua Dialecto Cyrenaei vel acceperant vel certe memoriae tradiderant oraculum, quod aestimare licet ex *Plutarchi* T. II. p. 408. A. Βάττος ἤκε δεύτερον ποτνιαῶμενος· ὑπειπὼν οὖν ὁ θεὸς -- -- με Λιβύαν μαλοτρόφον· οὔσθας ἄρειον, Μὴ ἐλθὼν· ἐλθόντος ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ· οὕτω πάλιν αὐτὸν ἐξέπεμψε. Sententiam prorsus obscurat inter voces ἐλθὼν et ἐλθόντος perperam posita distinctio, recte praetermissa in antiquis Edd. Hic naturalis esset ordo verborum, Αἰ τὸ, μὴ ἐλθὼν, Λιβύαν οἶδας ἄρειον ἐμεῦ ἐλθόντος, etc. Tuam ego valde miror sapientiam, si tu, qui Libyem nondum adiisti, melius illam nosti quam ego, qui illuc venerim. Proclive nunc erit suam oraculo formam indere, *Plutarcho* repertam:

Αἰ τὸ ἐμεῦ Λιβύαν μαλοτρόφον οἶδας ἄρειον
μὴ ἐλθὼν ἐλθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ.

Ore loquens Ionico Noster, quandoquidem Dorica quoque dedit in oraculo sequenti c. 159. fortasse ne hic quidem Doricum in Λιβύαν μαλοτρόφον evitaverat πλατειασμόν, sicut αἰ pro εἰ. In Doricis reliquiis, *Sophronis* inprimis et *Epicharmi*, pro εἰ κε, vel εἰάν, frequentatur αἶκα, subiunctivis modis iunctum. Commodum hic locum inveniet ingeniosa Medici nostratis *Heringae* coniectura, in *Hesychio* pro Βαῖκαν, Κρητίς· corrigentis, Βαίκα, εἰάν, Κρητίς. VALCK.

14. τῷ οὐνομα ἦν Ἀζιρις, τὸν νάπαι) Conspirant in voce Ἀζιριστον divellenda doctissimi homines *Is. Vossius*, *Pavius*, *Berglerus*, *Melotus*, *Bouherius*, *Bondam*, [*Petr. Bondam*, I. C. *Variar. Lect. lib. I. c. 3. Zutphan. 1759.*] a quibus non dissentio. *Herodotus* praeivit omnibus c. 169. Locus ipse promiscue Ἀζιλις ac Ἀζιρις, ut saepiuscule in talibus, ap. *Steph. Byz.* Mox συγκληθῶσι ex dialecti formula, qua συγκληθῶσι lib. VII. 129. etc. WESS.

CAP. CLVIII. [3. et seqq. ἦγον δὲ σφεας --- πρὸς ἐσπέριν· καὶ τὸν κάλλιστον τῶν χώρων, ἵνα --- μὴ ἴδωσιν --- νυκτὸς παρῆγον.) In ed. *Wess.* et superioribus edd. post χώρων interpungebatur oratio, ut verba καὶ τὸν κάλλ. τῶν χώρων ad praecedentia referrentur: et *Vallae* interpretationem (*vesperam versus et ad locorum speciosissimum duxerunt, et quidem noctu, ne Graeci --- diurnum spatium meliando animadverterent* :) ipse etiam *Wesselingius*, nihil ad hunc locum monens,

tenuerat. Veram verborum distinctionem et auctoris sententiam primus Reizius, quum in contextu, tum in *Praefat.* p. x-xii. aperuit. Cuius in distinguendis verbis rationem quum Borheck esset secutus, Larcherus, eandem rationem merito probans, in msto codice fuisse eam a Borheckio repertam putavit. Ita constanter ille, etiam tunc quam alteram Versionis suae editionem procuraret, Reizii de Herodoto merita ignoravit, et, quidquid hic ad expoliendum Scriptorem nostrum contulerat, id Borheckio suo acceptum retulit. Eandem vero verborum distinctionem in uno ex Parisiensibus codicibus a se repertam esse idem Larcherus significat. At noster quidem ms. F. et post ἐσπέρην, et post χώρων interpungit. Pro πρὸς ἐσπέρην, πρὸς ἐσπέρης se maluisse Reizius l. c. professus est: idque opportunum utique foret, sed et perinde ferendum vulgatum, in quod consentiunt libri. S.]

10. ἐνθαῦτα γὰρ ὁ οὐρανὸς τέτρηται) Virulentum est Comici, Iovem pluvium διὰ κοσκίνου εὐρεῖν, per cribrum meiere Nub. vs. 372.; Afrorum, ὁ οὐρανὸς τέτρηται, de copiosa isthiae coelesti aqua, suavius multo; Hebraeorum Genes. c. vii, 111 וַאֲרֶבַת חַשְׁמִ'ים נִפְתָּחוּ, et coeli fenestrae reseratae sunt, excellentissimum. Audiatur Eustath., ὁ δὲ περὶ τινὰ Λιβυκὴν γῆν, Nostrum spectans, τετρηῆσθαι τὸν οὐρανὸν, Φάμενος - - - ἐπεραυῶσθαι. θέλει γὰρ εἰπεῖν, τὸν οὐρανὸν, ὡς οἶά τινά διέξαμεν, ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις γαῖαις ἐστεγανῶσθαι περὶ δὲ τὸν τόπον ἐκείνον, οἷον συντετρηῆσθαι, ὡς ὑετὸν συχνὸν ἐξερεῦγεσθαι, καὶ ἄρδεν τὰ ἐκεῖ πρὸς τροφιμότητα: quibus ad loci explanationem nihil nitidius clariusve. Rem perspectam habuit citra Eustathii auxilium Ampl. Bouherius Diss. Herodot. c. 12. p. 138. WESS.

10. ὁ οὐρανὸς τέτρηται) Galeo significant ista loci fertilitatem et ubertatem: vellem docuisset, quo modo tandem fertilitas per coelum possit foratum designari. Dum quis ista nobis probabilius interpretetur, interea quae mihi venit olim in mentem coniecturam proponam. Οὐρανὸς in antiquis scribi solet Codd. οὐνός: unicam his literam praefigamus, recuperabimus vocem βουνός, quam ego hic valde commodam iudico, ut Battum et comites quum ad fontem indigenae duxissent Libyes, dixisse perhibeantur: ἄνδρες Ἕλληνες, ἐνθαῦτα ὑμῖν ἐπιτρεῖν οἰκέειν, ἐνθαῦτα γὰρ ὁ βουνὸς τέτρηται: hoc in loco commoda vobis erit sedes, heic enim col-

lis vel ager perforatus est; fontibus nimirum: id est γῆ ἐστὶ ἔκπυδος πίδαξι, quod legitur c. 198. Primum Βουνός vox fuit Cyrenaeis usitata: Herod. IV. 199., χώρων τὰ μέσα -- Βουνούς καλέουσι: attigit Casaub. in Athen. III. c. 22. [ad III. pag. 100. f.] Eustathius in Hom. Od. τ'. p. 680, 37., Κεῖται καὶ ἐν Ἡρόδοτῳ βάρβαρος λέξις ὁ Βουνός, Λιβυκὴ γάρ. Idem in Iliad. λ'. p. 831, 32. ἡ δὲ κολώνη καὶ λόφος ἀν' λέγοιτο καὶ Βουνός, ὅπερ Ἡρόδοτος μὲν Λιβύων λέξιν εἶναι φησιν, Αἴλιος δὲ Διονύσιος λέγει, ὅτι Φιλήμων ἐπισκώπτει τὸ ὄνομα ὡς βάρβαρον, λόφον γάρ καλοῦσι. [Eustath. p. 1854. et p. 880. ed. Rom.] Quos respicit Aelius Dionysius comici Philemonis duo senarios Io. Clericus e Phrynichi repetere potuerat Ecl. p. 156., cui Βουνός etiam ὀθνεῖα dicitur φωνὴ τῆς Ἀττικῆς. A Doriensibus in Sicilia vocem transsumsisse videtur Aeschylus; a Cyrenaeis accipere potuerunt Alexandrini: recentiores Graeci quivis colles et tumulos βουνούς dixerunt et μαστούς, Aetoli veteres βωμούς. Cyrenaicae regionis βουναὶ similes fuere βουνοειδέσιν ἀναστήμασι τόπων γεωργησίμοις, Diodoro memoratis V. 40. Praeterea tumulum hic a Batto occupatum fontibus fuisse constat irriguum: vide P. Leopard. Em. III. cap. xi. S. Bochart. Geogr. Sacr. II. 1. c. 25. et Ez. Spanhem. in Callim. Hymn. Apoll. vs. 88. Iustinus XIII. 7. Montem Cyram et propter amoenitatem loci et propter fontium ubertatem occupavere. Fons Apollinis Herodoto dictus et Pindaro, Callimacho est Κύρη, unde nomen acceperit Κυρήνη. κρήνη Θέστιν memorat Herodot. c. 159. VALCK.

CAP. CLIX. 1. 2. Ἐπὶ --- τοῦ οἰκιστῆς τῆς ζόης) Inprudens Valla, vertendo qui condidit Zoam, urbem exstruxit, nequaquam a viro Celeb., quod demiror, destructam, quandoquidem interpretis lapsum eruditissimus P. Leopardus dudum detexerat Emend. lib. III. 11. Potuerat Scriptor ἐπὶ τοῦ οἰκιστῆς, [absque τῆς ζόης] sicuti mox; elegit aliud, aequè adcommodatum et iucundum. Battus, Cyrenarum conditor, οἰκιστῆς Pindaro Callimachoque; nactus apud populares honores, quales οἰκιστῆς mos deferebat lib. VI. 38. Facessat ergo in Morboniam, quorsum a Pavio et Bouherio amandatur, urbs Zoa, addita in Abr. Ortelii Thesaurum Geographicum et pictas tabulas imprudenter: facessant irrita aliorum molimina. WESS. — Non modo Vallae latina intacta h. l. reliquerat Grono-

vius, verum etiam primus, pro excellenti suo nimirum iudicio, Ζόης maiuscula litera initiali curaverat edendum: neque in Notis retractavit errorem. S.

Ibid. Ἐπὶ μὲν νυν Βάττω τοῦ οἰκιστῆς τῆς Ζόης) Hic etiam Thesaurum Ortelii locupletavit urbium populorumque conditoris Vallae versio: illa Battum nobis dedit qui condidit Zoam. Error absurdus propagari per Edd. non debuerat, quem ante annos ducentos iam indicatum sustulit Leopardus Em. III. c. xi. *Vita*, ἡ Ζῶη, Herodoto scribitur Ζόν. ἐπὶ μὲν νυν τῆς Ζόης Βατ. τοῦ οἰκιστῆς. Errorem peperit editu suo, Herodoteo more, distracta vocola. Nihil est in his aut vicinis nodosi. Dum viveret Cyrenes conditor Battus, qui per annos regnavit quadraginta, huiusque filio Arcefila per annos xvi. regnante, res Cyrenaeorum in eodem ferme statu permanserunt: sub tertio demum rege, qui fuit Battus istius nominis II. Εὐδαίμων dictus, Graecis divinitus in Africam evocatis, amplificatae. Sed, si licet, suspicor equidem, ante haec verba, Ἐπὶ μὲν νυν Β. τοῦ οἰκιστῆς τῆς Ζόης, olim alia quaedam lecta, quae nobis perierint, de condita Cyrene, quo referretur appellatio τοῦ οἰκιστῆς, atque in his forte traditum, quando Battus expeditum acceperit usum linguae: Monte Cyra occupato, secundum Iustin. XIII. 7., Battus linguae nodis solutis loqui primum coepit; quae res animos eorum, ex promissis Dei iam parte percepta, in reliquam spem condendae urbis accendit. Auctore Pausania X. [cap. 15 extr.] p. 834., vidit Battus leonem, καὶ αὐτὸν τὸ δαῖμα τὸ ἐκ τῆς θείας βοῆσαι σαφές καὶ μέγα ἠνάγκασεν. Instar Batti forte τραυλὸς Croesi filius in subito terrore vitium nodumque linguae rupit, planeque et articulate eloquutus est, Gell. Noct. Att. V. 9. Ἐβήξε Φωνὴν ὑπὸ δέους τε καὶ κακιοῦ, Herod. I. 85. VALCK.

5. 6. ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου, Βάττω τοῦ Εὐδ.) Optime ad hunc modum interpunxit Nob. Palmerius Exercit. in Gr. Auctor. p. 24. Nam Battus, eius nominis secundus, Felix appellatus est, non tertius. Ἐπὶ τρίτου successionis ordinem requirit. Bene Plutarchus in Coriol. p. 218. Ε. εὐτυχίας δὲ (Graeci ἐπαύνημον ἔθεντο) τὸν Εὐδαίμονα, τῷ δευτέρῳ τῶν Βάττων. Attigi ad Diodorum T. II. p. 551. WESS.

24. ἀντὶ τούτων Αἰγ. κατὰ ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι Ἀπρίη, ἀπίστησαν ἀπ' αὐτοῦ) Adi sodes lib. II. 161. ubi ἐν τοῖσι Λιβυκοῖσι

λόγοις, de hac Melpomenes parte. WESS. — Κατὰ ταῦτά, ut apud alios, sic constanter alias apud Nostrum, quoad quidem aut memini aut adnotavi, eodem modo, significat. Sic II. 48, 5. 104, 18. 105, 3. III. 48, 14. etc. Sic item II. 30, 13. ubi quidem etiam eisdem in locis intelligi possit. Quarum notionum quum neutra huic loco opportuna esset, de eodem tempore accepi, et protinus interpretatus sum; idem significare posse κατὰ ταῦτά ratus atque αὐτίκα, quod adverbium eodem de fonte derivatum est: in eandemque sententiam Scriptor noster, de eadem re agens II. 161, 17. ἀπίστησαν ἐκ τῆς ἰθείης dixerat. Eandem formulam κατὰ ταῦτά de tempore etiam Wess. accepit: qui eam, quum in Vallae latinis nihil ei responderet, adverbio temporis tum expressit, qua de re Aegyptii tum succensentes Apriae, ab eo defecerunt: et sic ille quidem κατὰ ταῦτά cum ἐπιμεμφόμενοι iunxit, ego vero ad ἀπίστησαν referens, comma post ταῦτά inserui. Quodsi κατὰ ταῦτά cum ἐπιμεμφ. iungi debeat, tum vero κατὰ ταῦτά ἐπιμεμφόμενοι Ἀπρίῃ significabit hoc ipsum exprobrantes Apriae, propter hoc ipsum succensentes Apriae. cf. ad V. 33, 12. notanda. Atque haec verissima explicandae huius ῥήσεως ratio esse videtur; quare deletum comma post ταῦτά, et ante κατὰ repositum velim: sic vero etiam, pro κατὰ ταῦτά, commodè cum ms. Arch. κατὰ ταῦτά (aut potius κατὰ ταῦτά ταῦτα, coll. cap. 160, 8.) legetur. In eandem sententiam II. 161, 12. absque κατὰ praepositione ait, Αἰγύπτιοι ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι. S.

CAP. CLX. 1. Ἀρκεσίλειος) Sic [loco olim vulgati Ἀρκεσίλειος et Ἀρκεσίλαος] ob secundum quantumque casum Ἀρκεσίλειω, Ἀρκεσίλειων: et quoniam toties totiesque in sequentibus Ἀρκεσίλειως. Similis sunt flexionis Μενέλειος, Χαρίλειος, etc. WESS. — Pari ratione attica forma λείως, pro λείος, utitur Noster I. 22, 9. II. 129, 3. VIII. 136, 12. S.

[11. ἐν Δευκῶνι) Apud Ptolemaeum lib. IV. c. 5. p. m. 104. memoratur Μαρμαρικῆς κόμη μεσόγειος Δευκόν, nescio an eadem quae Herodoto Δευκῶν. S.]

[16. Φάρμακον nescio an δηλητήριον (venenatum) intelligatur, quod ei a fratre paratum fuisset, nec vero lethalem exercuisset vim, quare dein strangulatus ab eodem fuisset. S.]

16 seq. ὁ ἀδελφεὸς Λέαρχος) Habeat suum sibi nomen homo infelix et ingratus. Plutarcho Virtut. Mulier. pag.

260. E. *Ἀδάρχος*, quod idem nomen, non tamen Arcesilai frater; sed φίλος πονηρός, per amici nomen regis mortem architectatus et tyrannidem; ubi de perditū hominis interitu et *Ερύττο*, animosa matrona, plura. Quod ibidem de Amasidis, Aegyptiorum regis, militibus, id suspicionem firmat, qua de lib. II. 181. *Polyaeno* consimiliter *Ἀδάρχος* lib. VIII. 41. sed ex *Plutarcho*. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

17. *Ἀλάρχος*) Cyrenaica, ni fallor, nominis forma *Ἀδάρχος* in *Ἀλάρχος* vel *Ἀλάρχος* facile transiit. Amicus infidus, qui secundum Arcesilam suffocavit, quique tyrannus evasit patriae, frequenter *Ἀδάρχος* dicitur *Plutarcho* T. II. pag. 260. et 261. etiam in *Ἀλάρχος* concinit *Plutarcho* *Polyaenus* VIII. c. 41. Arcesilai viduae *Erytus* uterque virtutes praedicat. VALCK.

CAP. CLXI. 2. χαλός τε ἰὼν καὶ οὐκ ἀγρίους) Cl. de Ραῶν καὶ οὐκ ἀγρίους, et minime sollers. Quo non indigemus. Est inter exempla Herodoteae περισσολογίας. Claudum praeterea hunc Battum *Plutarchus* praedicat, non insulsum neque stupidum, nedum *Herodotus*. WESS.

6. ἐκ τῆς Μαντινίης) Secum in Africam ducere iubentur, qui ipsorum componeret dissidia, καταρτιστῆρα, sive reconciliatorem pacis; qualis petentibus concessus fuit a Mantinensibus Demonax. In Excerptis etiam e *Diod. Sic.* p. 550., τῆς Κυρηναίων στάσεως διαιτητῆς fuisse dicitur Δημόναξ Μαντινίως, συνέσει καὶ δικαιοσύνη δοκῶν διαφέρειν. Arcasim his non vulgaris honos iste fuit a Deo Delphico tributus tanquam εὐνοματάτοις. *Aelian.* Var. Hist. II. 22., εὐνοματάτους γενέσθαι καὶ Μαντινίας αἰκούω, οὐδὲν ἥττον Λοκρῶν, οὐδὲ Κρητῶν, οὐδὲ Λακεδαιμονίων αὐτῶν, οὐδ' Ἀθηναίων. Ex hac gente magistram Socrates, discipulam habuit Plato. Dissidentes inter se Milesii Parios ex omnibus Graecis sibi delegerunt καταρτιστῆρας, *Herod.* V. 29. VALCK.

7. καταρτιστῆρα) *Demonax*, τῆς Κυρηναίων στάσεως διαιτητῆς in *Diodori* T. II. p. 550.; Nostri ex nationis dialecto prius lib. V. 29. Pervenit in hanc usque aetatem aureus Cyrenaeorum numus, ab *Harduino* indicatus, in quo partim ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ, partim ΚΥΡΑΝΙΩΝ. Dubium non est, quin Mantinensem *Demonactem*, eiusque egregiam operam, haud ingratas Cyrenaeis inpensam, posteris ille tra-

diderit: an vero sub hoc tempus proculus, mihi quidem valde ambiguum. At vide Ampl. Bouherii Diss. Herod. c. 12. p. 142. super illa quaestione. WESS.

14. τεμένεια ἐξελών) Laurentius sana. Melius *certas agri portiones*, quales et illae, in quibus Silphii proventus ap. Hesychium Βάττου σίλφιον. Vetus consuetudo, a Poëta Iliad. ζ. 194. signata, et Aristide T. I. p. 12. ὥσπερ τοῖς βασιλεῦσι τεμένη καὶ χώρους ἐξαιροῦσι. Addidit Demonax ἱρωσύνας, quoniam τὰ γέρεα regum olim sacerdotia, uti Spartaē lib. VI. 56., complectebantur. Vallae lapsus tetigit consultissim. Barbeyracius Histor. Foeder. T. I. p. 58. WESS. — De vocab. τίμενος vide Homeri Interpretes ad Iliad. ζ. 194. Equidem sacros agros τεμένεια hic interpretatus sum, ratus agros intelligi e quibus sacerdotes reditum percipere soliti erant. Facile autem *certas agri portiones* cum Wess. reponi patiar. S.

Ibid. τεμένεια ἐξελών καὶ ἱρωσύνας) Itaque adeo, si sana est lectio vulgata, populi Demonax adsuetus imperio Regem fecerit *sacrificulum*; cui sane mirarer si nullam ille voluerit relictam praeterea honoris praerogativam, quam legitimam habuerant maiores. Diis solebant fatoque functis heroibus regibusve τεμένη ἐξελεῖν: vivo Batto cur τεμένεια voluerit ἐξελεῖν non exputo. Ne rigida quidem Arcadis severitas alia maiorum ἢ τὰ saltem γέρεα denegare Regi potuit, praeter ἱρωσύνας, sive curam sacrorum administrandorum. Legisse videtur a vulgatis diversa Valla, qui proxima, τὰ ἄλλα --- ἐς μέσον τῷ δήμῳ ἔθηκε, cetera in medium posita populo restituit, minus commode expressit. Legitur lib. III. c. 80. ἐς μέσον Πέρσῃσι καταθεῖναι τὰ πρήγματα: qui a patre acceptum imperium sponte sua populo restituit, dicitur ἐς μέσον Κώοις καταθεῖς τὴν ἀρχήν, lib. VII. 164. Graecorum more, in medium ponere, dicere non recusant Latini. VALCK.

CAP. CLXII. 10. ἐν τῷ Κορινθίῳ θησαυρῷ) Non Corinthiorum populus dedicarat, sed Cypselus, Herod. I. 14. Quam Olympiae dedicarat Sicyoniorum tyrannus Myron, aedícula tamen dicebatur Σικωνίων θησαυρὸς, teste Pausan. lib. VI. c. 19., quo capite in Altí Olympiaca superstites sua actate recenset aedículas sive θησαυροὺς καλουμένους Sicyoniorum, Carthaginiensium, (de horum spoliis a Gelone fuit

is thesaurus consecratus:) Epidamniorum, Sybaritarum, Cyrenaeorum, Metapontinorum, Megarensium, Geloorum: initio capitis, καὶ ἐν Δελφοῖς, inquit, Ἑλλήνων τινὲς ἐποίησαντο τῷ Ἀπόλλωνι θησαυροὺς: in quibus sua quaeque civitas donaria, aurum etiam et argentum Apollini sacrandum, deponeret, sive τὰ ἀναθήματα et τὰ ἱερὰ χρήματα. Civitatum thesauros hic Apollinis veluti fidei commissos, quibus ubi posceret usus illinc repetitis uterentur, mihi quidem non liquet. Τὸν ἐν Δελφοῖς τῶν Ἀθηναίων θησαυρὸν memorat Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. lib. V. p. 206, 33. Clazomeniorum, Herod. I. 51. Siphniorum, idem III. 37. Sicyoniorum, Thebanorum, Cnidiorum, Syracusanorum, Potidaetarum, Pausanias lib. X. c. 11., cuius aevo nihil in his erat pecuniae sacrae. Haec addantur H. Valesio notatis in Exc. Peiresc. p. 77. VALCK.

11. ἀπικομένη δὲ παρὰ τοῦτον) Operarum Aldi socordia τοῦτο peperit et secuturis reliquit. Critici ad Pindari Od. Pyth. IV. pr. de Pheretima filioque, πέμπτος δὲ ἴστιν Ἀρκεσίλαος, Φερετίμης υἱός, ὡς Ἡσίοδος μνημονεύει. Falso de Hesiodo, qui de eo nec scripsit, neque potuit. Voluerunt ὡς Ἡρόδοτος. Falso insuper πέμπτος. Arcesilaus hic regum fuit sextus. Salaminius Eueλthον locum occupat in Polyaei lib. VIII. c. 47. WESS.

14. λαμβάνουσα τὸ διδόμενον) Syllabam effecisse suspicor postremam, ut vocula nobis αἰεὶ perierit, reponendumque ἡ δὲ λαμβάνουσα τὸ αἰεὶ διδόμενον. De sibi invicem continue serie succedentibus sic solet αἰεὶ venuste poni pro συνεχῶς. Homerus μελισσῶν meminit, Πέτρης ἐν γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομένων, Iliad. β'. 88. Vide Hesych. in Αἰεὶ νέον. Thucyd. p. 277, 78., Ἀθηναίων ὁ αἰεὶ ἐντὸς γινόμενος. Herod. II. 168. ταῦτα τοῖσι αἰεὶ δορυφορέουσι ἐδίδετο: et saepius alibi. Vocem autem istam, quod fatendum est, valde accommodam, hoc in loco legisse videtur Eustathius, ex Herodoto sic historiam enarrans in Ἰλ. ζ'. p. 523. [p. 657. ed. Rom.] αἰεὶ γὰρ ἐκείνη τὸ μὲν διδόμενον, φησὶν, ἐλάμβανε, καὶ καλὸν ἔλεγε, κάλλιον δὲ ἔκρινε (lege ἐκείνη,) τὸ στρατιῶν λαβεῖν. τελευταῖον ἐξέπεμψεν αὐτῇ δῶρον ἄτρακτον χρύσειον καὶ ἡλακάτην, ἣ καὶ εἴριον προσέκειτο, καὶ προσετίπεν, ὅτι γυναῖκα τοιούτοις δωρεῖσθαι χρὴ, ἀλλ' οὐ στρατιᾷ θνησκούσῃ ἐκ τῶν τραυμάτων. Miror ultima, et in his vocem Ionicam Herodoti. Paene ultima lectiones adfirmant a Gronovio

reiectas. *Homericæ*, 'Ιστέν τ' ἡλακάτην τε etc. *Aristophanis* etiam expressit *Lysistrata* vs. 519., 'Ο δέ μ' εὐθύς ἔφασκιν ὑποβλέψας, εἰ μὴ τὸν στήμονα νήσω, 'Οτοτύξασθαι μακρὰ τὴν κεφαλὴν πόλεμος δ' ἀνδρείοι μελήσει: sic *modulus* *versui* *reddendus* est, *vitiat* in *vulgatis*, 'Ο δέ μ' εὐθύς ὑποβλέψας ἔφασκε, καὶ μὴ etc. *VALCK*.

20. ἀλλ' οὐ στρατιῇ) *Unde Eustath.*, qui *excerpsit*, *στρατιῇ* *adstruxerit* *Θησκούση* ἐκ τῶν *τρωμάτων*, cum illis scio, qui *penitissime* *ignorant*. *Sibi* *habeat* *servetque*: ad *Herodotum* *nihil*. *WESS*.

CAP. CLXIII. 6. 'Επὶ μὲν τέσσερας Βάττους etc.) *Quae* *de* *quatuor* *Battis* *totidemque* *Arcesilais* *hic* *leguntur*, *illuminarunt* *Palmerius* *in* *Exercit.* *pag.* 24. *H. Valesius* *et* *P. Wesseling.* *in* *Exc. Diodori* *T. II.* *p.* 550. 551. *VALCK*. — *Oraculum* *de* *quatuor* *Battis* *totidemque* *Arcesilais*, *ex* *tripode* *dictum*. *Valuit* *in* *illa* *regum* *stirpe* *et* *serie*, *quod* *celebri* *olim* *in* *usu*, *ut* *nepos* *avi* *nomine* *insigniretur*. *Multa* *ad* *Diodor.* *T. II.* *p.* 550. *H. Valesius*, *et* *Bouherius* *in* *Diss. Herodotea*. *WESS*.

11. ἀπόπειπε κατ' οὖρον) *Trade* *secundo* *vento*, *praestitit*; *ex* *formula* *Sophocl.* *Trach.* *vs.* 474. ἀλλὰ ταῦτα μὲν 'Ρεῖτω κατ' οὖρον, *et* *Aeschyli* *VII.* *Theb.* *vs.* 696. ἴτω κατ' οὖρον. *Adde* *Schol.* *ad* *Trachin.* *vs.* 328. *WESS*.

14. ταῦρος ὁ καλλιστεῦων) *Maxima* *taurus* *victima*, ὁ καλλιστεῦων τῶν ταύρων, *Diodoro* *lib.* *IV.* 23. *Pythia* *obscure* *Alazirem*, *Arcesilai* *socerum*, *indigetasse* *videtur*, *una* *cum* *genero* *interiturum*, *prorsus* *ut* *ταύρου* *titulo* *Philippum*, *Alexandri* *Magni* *patrem*, *apud* *Diodor.* *lib.* *XVI.* 91. *WESS*.

CAP. CLXIV. 12. ἐπ' ἐξεργασμένοις) *Sic* *vere* *ex* *Aldi* *ἐπιξεργασμένοις*. *Pravum* *idem* *in* *Plutarchi* *Malignitate* *pag.* 870. *B.* *e* *Nostri* *lib.* *VIII.* 94. *Elegans* *Euripidis* *Bacch.* *vs.* 1037. πλὴν ἐπ' ἐξεργασμένοις Κακοῖσι χαίρειν, ὡ γυναικες, οὐ καλόν. *Utitur* *plus* *simplici* *vice* *Aeschylus*, *in* *Pers.* *vs.* 526., *Agamem.* *vs.* 1388. etc. *WESS*.

15. ἔργετο ἐκ τῆς) *Hic* *quoque* *vetus* *et* *Vallae* *reperta* *lectio* *revocabitur*, ἔργετο ἐκ ὧν τῆς Κυρηναίων πόλις, *urbe* *Cyrene* *ul* *tro* *abstinebat*; *sive*, *semet* *ipse* *volens* *arcebat* *urbe*. *Male* *vir* *Cl.* *verbum* *ἔργετο* *reddidit* *arcebatur*: *apud* *Herod.* *ἔργεσθαι*, *formae* *mediae* *verbum*, *significat* *semet* *arcere*,

adeoque abstinere. Lib. II. c. 18. *Θηλέων βοῶν μὴ ἔργεσθαι*, idem est ac *Θηλέων βοῶν γέεσθαι*, IV. 186. Similiter πολλῶν ἐπιτάξαντες ἔργεσθαι, lib. V. c. 57. VALCK.

CAP. CLXV. 7. *Εὐεργεσία ἐς Καμβύσιον*) Non neglexit in Polyæni lib. VIII. 47. apud Aryanden τὰς ἐς Καμβύσιν εὐεργεσίας Pheretima. In pingendo Satrapæ nomine libri Strategematum et Pollucis [vide mox ad cap. 166, 9 seq.] discordes quoque sunt, in vulgatum tamen proniores. WESS. — Arcesilai non meminit Herodotus III. 13. ubi donorum mentionem facit, ad Cambysen a Cyrenæis missorum: quæ quidem dona neutiquam benigne a Cambyse accepta esse ait, sed per contemtum militibus ab illo projecta. Videtur deinde Arcesilaus tradidit Cambysi Cyrenæicâ melius de illo voluisse mereri. In Graecis nostris lin. 8. vitiosum ἔδωκε, pro ἰδωκε, facile vel tyro quilibet corriget. S.

CAP. CLXVI. 3. *παριστεύμενος*) Ionum ex more, saepe spreto. Dederunt schedæ ἀποσιεύμενος c. 154., praebebunt illud ipsum c. 203. tum ἀνταγωνισιεύμενος lib. V. 109. atque his similia. Ex Darii studio, quod Aryandes stolidè aemulabatur, aurum multo purissimum ψῆγμα Δαρείου χρυσοῦ apud Plutarchum in Pactolo, et numi aurei Δαρεικοί, Darici. Negant Critici ad Comici Ἑκκλησί. vs. 589. appellatos ἀπὸ Δαρείου, τοῦ Ἐξέου πατρὸς, sed ab alio rege Dario: sequitur Suidas, et omnibus Harpocratior prior. Equidem his dicam inpegi Observ. lib. II. 24., nec poenitet: nihil ad arguendos manifestius Herodoteis. Succurrit tamen labanti Grammaticorum fidei amicissimus H. Venema, Herodotea probans, Dariumque Hystaspiden Persis Daricos eudisse, Medis vero antiquiorem Darium, nomine Medum, cuius exemplum rex Persa fuerit imitatus, Dissert. ad Vatican. Daniel. p. 160. WESS.

9. 10. καὶ νῦν ἐστὶ ἀργύριον) Ita ex schedis oportuit. Polux argentum Ἀρυανδικόν lib. III. 87. VII. 93. hinc derivavit: quæ de Daricis ibidem, ἀπὸ Δαρείου, ὡς ὑπ' ἐκείνου ἀκριβαθέντος εἰς καθαρεῖν τοῦ χρυσίου, ostendunt originem. Statim ἐπανιστίαιτο [lin. 12.] dubio caret. WESS.

CAP. CLXVII. [5. ἄνδρα Μαράθιον) Vide I. 125, 13. S.]

Ibid. Βαδερην) Haesito, quid verius certiusque. In pro-

priis nominibus frequentissima mssorum discórdia. Idem classis praefectus c. 203. Βάρης, ubi *Badres* Laurentius, quod retineo: Μάδρης codicis *Vind.* huc ducit, ex confusione litterarum β et μ in codicibus tritissima. Mox [lin. 9.] αὐτοὶ ὑπέδεικτο ex c. 200. liquidissimum. WESS. — Infra c. 203., ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός dicitur Βάρης; ob tantillam ascriptionis, librario procul dubio imputandam, differentiam non debuerant tanquam diversi considerari *Badres* et *Bares*: genuinum forte nomen Βάρην onerat littera male repetita. Alexandri Macedonis sororem habuisse dicitur Βουβάρης ἀνὴρ Πέρσης, VIII. 136. et V. 21. qui idem videtur, cuius nomen scribitur Βούβαρης VII. 21. Persam Κατίβαρον ex *Clearcho* memorat *Athen.* X. p. 416. v. hinc *Aelian.* Var. Hist. I. 27. Ab Aegypti satrapa *Aryande* classem et exercitum accepisse *Pheretimam*, *Herodoto* consentit *Polyaenus* VIII. 47. VALCK.

12. πρόσχημα τοῦ λόγου) Ex Latinis titulus inferendi belli, putes πρόσχημα τοῦ πολέμου *Vallam* vidisse, quale *Polybii* ὄνομα καὶ πρόσχημα τοῦ πολέμου lib. XI. 5. [XI. 6, 4. nostrae ed.] sed eius nec vola nec vestigium in manu descriptis. *Reiskii* elegans coniectura πρόσχημα τοῦ στόλου, obtentus expeditionis, in eadem haeret difficultate. Potius erit novationi vale dicere. Λόγου πρόσχημα velamentum et color sermonis est, quo veritatem dissimulabant Persae. Geminum germanum lib. VI. cap. 133. τοῦτο μὲν δὴ πρόσχημα λόγου (sic mss) ἦν: hoc colore inter *fandum* *Miltiades* utebatur. Post nonnulla, ἐφρόντιζε Δαρείου [lin. 16.] ex *Aldi* et aliorum praescripto; ingrata erat βασιλῆος iteratio. Confer cap. 197. WESS.

13. ὥς ἔμοι δοκεῖν, ἐπὶ Λιβύων κατατροφεῖ) Ista *Herodotum* adiecisse ceteris opinor, ut commodam hoc in loco sibi pararet occasionem gentes recensendi *Libycas*: nam libenter ille narrationibus interiectis sic passim ab instituto sermone digreditur, ut lectorem semper iucunda varietate teneat et oblectet, παικίλῃν ἐβουλήθη ποιῆσαι τὴν γραφὴν, Ὅμηρον ζήλωτῆς γένόμενος, ut scribit *Dionysius Halic.* in Ep. ad Pomp. p. 208., hac etiam in parte *Thueydidi* *Herodotum* praeferens, et fatetur ipsemet *Herodotus*, quaesivisse se digressiones, lectoribus velut ἀναπαύσεις: IV. 30. προσθήκας δὴ μοι ὁ λόγος ἐξ ἀρχῆς ἐδίξητο. Istiusmodi *Thueydidis* imi-

tatori Philisto prorsus evitatas digressiones supra modum ineptas et fabulosas ubique captaverat Theopompus: hoc ubi tradidit Dionys. in eiusdem Epistolae fine pag. 213., Critici mentem vox obscuravit perperam scripta: nam ubi peccasse dicitur Theopompus κατὰ τὰς παραβολάς, in comparationibus, corrigi debet παρεκβολάς, quod p. 126, 3. dicitur κατὰ τὰς τῶν παρεκβάσεων ἐπισυναγωγάς, ubi eadem designantur exempla: e quibus in transcurso redintegrari poterit Theon. Soph. pag. 15. Theopompi Philipp. viii. narratio ἡ τοῦ σιλίνου, de apio, nulla fuit; emendandum, ἡ τοῦ Σιλινεύ, vel περὶ τοῦ Σιλινεύ, de Sileno, qui in Macedonia ferebatur adparuisse. VALCK.

CAP. CLXVIII. 13. Πλεῦνος) Tzetzes ad Lycophron. vs. 149. Πλεονόν, πόλιν Λιβύης habet; quae huic lacui si accubuerit, Πλεονός, ut veteres schedae, optabilior. WESS. — Scylaci, plurali numero, Πλένοισι μὲν, pag. 106. ed. Gron. S.

CAP. CLXIX. 1. Γιλγιάμμαι) Stephani Byz. Γιλγιάμβαι, ἔθνος Λιβύης, Ἡρόδοτος δ. robur accipit ex Med. et sequacibus, vicissimque addit. Recepi Γιλγιάμμαι et Γιλγιάμμιων ex ductibus Codicum et Stephani, obsecutus Gronovio, cuius laudatio libri Florentini modum excedit. Recepi tanto autem promptius, quod Brit. A., quo sicuti et altero deinceps utar, clare Γιλγιάμμαι, Γιλγιάμμοι, Γιλγιάμμιων. WESS.

5. Ἀζίρις) Callimachi πυκινὴν δὲ νάπαις Ἀζίλιν ἔναιον Hymn. in Apoll. vs. 89. stabilit haec et superiora cap. 157., nec nocet diversior, quae in Aldina eius et Basileensi constat editione, scriptura, uti monitum antea [ad c. 157, 14.] Quod de laserpitio, [lin. 6.] καὶ τὸ σίλφιον ἄρχεται ἀπὸ τοῦτον, sive ἐκ τούτου: in Scylace p. 108. ed. Gronov. post insulam Plateam, ἐντυθεν ἄρχεται τὸ Σίλφιον φύεσθαι γῆς: ubi Gronov. quid velit postrema vox, nec exprimit Vossius, nec ipse assequor, pro qua repono γνήσιον. Nonne φύεσθαι γύαις, aut γυίαις, in arvis, lenius et propius? Multa de Silphio Salmas. in Solin. p. 262. et ex Scylace φύεσθαι γῆς. WESS.

CAP. CLXX. 2. Ἀσβύσται) Irrita opera Viri Celeb. [Ἀσύντας, qui nulli sunt, defendentis.] Ἀσβύστας in Libya norunt complures, ab Holstenio ad Steph. Byz. signati, tum Lycophron quoque vs. 895. Quis Ἀσύντας tandem? Herodot. T. V. P. II.

Liquidus Mediceei lapsus ex schedis est *Pass.* Neque officit hilum, quod *Asbystarum* sedes latius in Africae mediterranea porrigatur ab aliis; siquidem in talibus multiplex variatio, et *Asbystae* minime maritimi. *WESS.*

CAP. CLXXI. 2. *Αύσχίσαι*) *Stephani* *Αύσχίται*, ἔθνος *Λιβύης* ὑπὲρ *Βάρκης*, optime hinc *Holstenius* emendat et *Cuperus* in *Sylog. Epistol. Burmanni* T. II. p. 690. Certe *Αύσχίσαι* in Codicibus *Diodori* et *Ptolemaei*, sicuti ad prioris lib. III. 49. adnotatum. *WESS.*

3. κατ' *Εὐεσπερίδας*) *Promiscue*, *Ἑσπερίδες* et *Εὐεσπερίδες*, cives *Ἑσπερίται* et *Εὐεσπερίται*: quod in promptu magno viro non fuit, *Strabonis* lib. XIV. p. 957. D. [pag. 647. B. ed. Cas.] καὶ ἔτι ἐν τοῖς *Ἑσπερίταις* *Λίβυσι*, reformanti ἐν τοῖς *Ἑσπερίταις* *Ἰβησι*. Amnis enim *Lethaeus*, quo de *Geographus*, correctionem non postulat, siquidem similis tituli fluvius apud *Libyae* *Hesperitas*. Iterum *Strabo* lib. XVII. p. 1193. C. [p. 836. D. ed. Cas.] ἔστι δὲ καὶ λῆμν *Ἑσπερίδων*, καὶ ποταμὸς ἐμβάλλει *Λάθων*, seu, uti aliis, *Λήθων*. Qui sequuntur [lin. 4.] *Cabales*, verius-ne *Bacales* scribantur, non finio. *WESS.*

CAP. CLXXII. [2. *Νασαμῶνες*] Horum iam facta mentio lib. II. c. 32. Confer vero paullo post, cap. 182. huius libri, ubi et de loco cui *Augila* nomen. S.]

6. τοὺς δὲ ἀττελάβους etc.) Credo ob oculos haec *Arriano* fuisse de piscium apud *Indos* captura, *Indic.* c. 29. p. 344. ὑπὸ ἡλίῳ αὐαίνοντες, εὐτ' ἂν ἀφανυνθῶσιν, καταλοῦντες: ubi mira *Celeb.* viri in participio isto fluctuatio. *Ἀττελάβους* *Arch.* et *Vind.* habet *Eustath.* in *Dionys.* vs. 209. [ubi quidem mendose vulgo ἀττεσλάβους, et εἶδες δὲ ἀκρίδος ὁ ἀττίσλαβος.] novitque *Graecus Nahumi* interpretes c. III, 17. Editum *Iones* maluerunt. *Vallam* autem, graviter in palmulis hic lapsum, primus adiuvit *P. Leopardus* *Emend.* lib. VII. c. 16., tum *Portus*, *Heraldus*, et *L. Bos* *Obs. Critic.* cap. 7., cui optimo viro temeritatem acerbius exprobratam nollem. Haeret adhuc animo iusta eius de malignitate *Gronoviana* querela, sancte testati, se, cum *Observationes* digereret, *Leopardum*, et quos nominavi, nondum lectitasse. Et quid si eorum aliquem versavisset, quis continuo omnium recordatur? Obsoleta haec quidem, sed memoriae praeclari Praeceptoris debita. Mox [lin. 8.] ἐπὶ γάλα

ἐπιπόσσοντες ex schedis non sine consilio Th. Galeus laudavit; nam locustis, in pulverem comminutis, bene congruit ἐπιπόσσειν, non lacti. Erunt tamen, qui ἐπὶ γάλα πόσσοντες explicabunt. WESS.

9. ἐπίκοινον αὐτέων τὴν μίξιν ποιῦνται) Quae posui verba sunt quidem Herodoti; sed nunquam mihi persuadere potui, hoc illa loco fuisse ab auctore collocata; quoque adeo visum fuit probabilius, aliis etiam reddere nitar verisimile. Duae sunt res sanequam diversissimae, tametsi de iisdem dici possint, ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιεῖσθαι, et ἐμφανέως, vel κτηνηδόν, μίσγισθαι. Utrumque facere sueverant secundum Herodotum Ausenses in Libya, cap. 180., μίξιν ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν ποιοῦνται, οὔτε συνοικίοντες, κτηνηδόν τε μισγόμενοι: quod ibi addit de liberis, habet et Mela I. cap. 8, 50. Alterum in Scythia molles probarunt Agathyrsi, IV. 104., ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιοῦνται, hac addita ratione, ἵνα κασίγνητοί τε ἀλλήλων ἔωσι, καὶ, οἰκήσοι ἰόντες πάντες, μήτε θρόνῳ, μήτε ἔχθει χρέωνται ἐς ἀλλήλους: quae a Platonica haeresi non abludunt; ut non iniuria Strabo dixerit ταῖς γυναικάς Πλατωνικῶς ἔχοντας κοινὰς καὶ τὰ τέκνα, lib. VII. p. 461. A. [p. 300. D. ed. Cas.] Gindanes Africanos promiscuos etiam probasse concubitus liquet ex Herod. IV. 176. Iam vero verba, ἐπίκοινον αὐτέων τὴν μίξιν ποιῦνται, bis apud Nostrum de aliis posita, hinc arbitrator aliena, atque a sciolo priorum memore primum in margine scripta, postea, ut fit, in contextum recepta. Primo ne Valla quidem ista legisse videtur in suo Codice; deinde quaero quem habeant inter se nexum μίξιν ποιοῦνται - - - μίσγονται? Praeterea, si dederat ista, cur tandem tanquam rem miram prodidit memoriae, novam nuptam prima nocte διὰ πάντων διαξελθεῖν τῶν δαιτυμένων μισγομένων? quale Diodorus etiam Sic. institutum in insulis obtinuisse narrat Balearibus, lib. V. c. 18. Neque Mela legit, quae reiicienda censeo; dum sic vertit Herodotea lib. I. cap. 8, 55., Feminis eorum solemne est nocte qua nubunt omnium stupro patere; - - - et tum cum plurimis concubuisse, maximum decus; in reliquum pudicitia insignis est. Evincit illud tandem, meo saltem arbitrato, comparatio moris Massagetarum. Istis autem reiectis, apte sibi respondent Herodotea: Γυναῖκας δὲ νομίζοντες πολλὰς ἔχειν ἕκαστος, τρέφῃ παραπλησίῳ τῷ καὶ

Μασσαγέταις ἐπειὶν σκίπωνα προστήσανται μίσγονται. Liquet, opinor, non quod cum multis habuerint commune Massagetarum, sed horum peculiarem quandam respici consuetudinem: quatenam autem illa? Herod. I. 216. ait: Μασσαγέτης ἀνὴρ, τὸν Φαρετρεῶνα ἀποκρεμάσας πρὸ τῆς αἰμάξης, μίσγεται ἀδελῶς: similiter Nasamones. Supra dixerat lib. I. cap. 203. [Sic haud dubie distincta verba in sua Adnotatione voluerat Valck. non (uti huc editum erat) „similiter Nasamones supra dixerat I. c. 203.“ quasi id quod I. 203. scribit Herodotus, ad Nasamones pertineret.] μίξιν τούτων τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἐμφανέα κατὰ πᾶρ τοῖσι προβάτοις. vide Zenobii Prov. p. 122, 17. VALCK.

[Zenobius I. c. (nempe Proverb. Cent. V. 25.) nil aliud, quod huc utcumque spectet habet, nisi quod de Massagetis ait, ἐν ταῖς ὁδοῖς πλησίαζουσι. Verba ista, ἐπίκοινον - - μίσγονται, quae cum Valckenario aliena ab hoc loco iudicaverat Reizius, prorsusque Borheck abiecit, eadem eodem hoc loco minutissima differentia libri omnes agnoscunt: pariterque Eustath. ad Dionys. vs. 209. de Nasamonibus loquens, ἄλλοι δὲ καὶ πολυγυναικας τούτους ἱστοροῦσι, καὶ τὴν μίξιν τῶν γυναικῶν ποιοῦμένους ἐπίκοινον: quae ex Herodoto desumpta esse, liquido adparet ex eis quae continuo deinde de divinatione ex somniis adiecta sunt. Et, cur ea verba ne Vallam quidem videri suo in codice legisse dixerit Vir doctus, nihil caussae erat. Legerat eadem Valla, hisque latinis interpretatus erat, et cum eis in propatulo coeunt; quam in sententiam Coray apud Larcherum, ἥσιν istam servans, pro ἐπίκοινον censet ἐπὶ κοινὸν legendum, quod idem valeat ac ἐμφανῶς, I. 203, 14. et III. 101, 2. Sed ne hac quidem ut novatione utamur ulla necessitas urget: nec enim video quid prohibeat quo minus constantem librorum scripturam teneamus, et ἐπίκοινον μίξιν, ut IV. 104, 2. et 180, 23. de promiscuo coitu intelligamus: qua item notione I. 216, 2. de Massagetis ait, ταύτησι (ταῖς γυναιξί) ἐπίκοινα χρίωνται: nempe ἐπίκοινα adverbialiter, pro ἐπικοίνως: mulieribus in commune utuntur, promiscue coeunt. Et sicut hic mos apud Massagetas non impedit, quo minus (ut ibidem refert Noster) uxorem quisque ducat: sic non secum pugnant quae hic de Nasamonibus traduntur. Quaerit Valckenarius, quem habeant inter se nexum μίξιν ποιῶνται - - - μίσγονται? At perapte ista ne-

χα sunt, ἐπίκοινον -- μίξιν ποιῶνται τρόπῳ παραπλησίῳ, τῷ καὶ Μασσαγέταις μίσγονται, ἐπειὰν etc. Videtur Virum doctissimum turbasse distinctio paullo fortior post verbum ποιῶνται interposita: quae si cui incommoda videtur, tolli prorsus nullo incommodo poterit, aut simplici commate mutari. Illud quidem negare nolim, si abesset h. l. μίσγονται, neminem id verbum magnopere desideraturum fuisse. S.]

11. ἐπειὰν σκίμωνα προστήσωνται) Strabo in Arabum consimili ritu ὃ δὲ Φθιάτας εἰσιὼν μίγνυται, προθεὶς τῆς θύρας ῥάβδον, plura absurditatis pro nostro more plenissima adiungens lib. XVI. p. 1129. D. [p. 783. A. ed. Cas.] De Massagetis ad lib. I. 216. WESS. — Gronovius e Med. σκίμωνα recepit: nihil interest, hoc probetur, an ante receptum σκίμωνα. Venit in mentem aliquando diversum ab utroque, ἐπειὰν σκίμωνα προθήσωνται, in propatulo posito grabatulo. De Mosynoecis legatur Apollon. Rhod. II. 1025. et Scholiasta. VALCK. — At apud Apollon. l. c. nihil, quod pro ista coniectura faciat, reperies: quin potius inde intelliges quam sit ridiculum de grabato h. l. cogitare. Mox lin. 14. vitiosum διατυμόνων, pro δαιτυμόνων, e Reiziano exemplo in nostrum irrepsit. S.

20. ἐπι κατακοιμῶνται) Servat verbum Ionismi indicia, servandumque fuerat. In illa incubandi superstitione ἐγκοιμᾶσθαι, κατακοιμᾶσθαι, et eiusdem originis alia teri, dixi ad Diodori lib. I. 53. Constat quoque, Tertullianum de Anima c. 57. ad haec allusisse. Quae statim e msstis mutata fuerunt, rata hac lege habeo, si τούτω etiam χρεῖται locum recipiat. Non obliviscor moris, qui suum tamen modum habet. [Quoniam ἴδῃ, ut par erat, in contextu cum Gron. posuit Wess.; mireris cur non perinde χρεῖται, quod ei mssti offerebant, haud continuo receperit.] Illa vero dandae accipiendaeque fidei; quae subsequitur, consuetudo, necdum in Africa prorsus evuluit, teste sollertissimo Shaw Itiner. T. I. p. 309. WESS.

CAP. CLXXIII. 5. ἱερατεύοντο ἐπὶ τὸν Νόρον) Fabulam enarrans ex Herodoto Gellius Noct. Att. XVI. 11., Psyllos, ait, re aquaria defectos, eam iniuriam graviter Austro succensuisse; decretumque fecisse, uti armis sumtis ad Austrum (proinde quasi ad hostem, iure belli res repetitum,) pro-

foiscerentur, etc. Ista forsā in vulgus vicini sparsere Nasamones, a quibus gens Psyllorum prope internecione sublata dicitur Plinio Nat. Hist. VII. c. 2. *Herodotus* fabulam se tradere formula significat adiecta: λέγω δὲ ταῦτα τὰ λόγους Αἰθίοες: qualibus utitur in fabulosis aut certe rebus dubiae fidei. Qui lenem non sentiunt historici nostri suavitatem, *Herodotum* ob ista talia, si lubet, exagitent huius seculi sophi! Quas innumerabiles esse scribit apud *Herodotum* fabulas, [de Legib. I. 1.] ne *Cicero* quidem vitio vertit historiae patri, neque severissimus ipsius *Thucydis* et *Platonis* censor *Halicarnassensis Dionysius*; qui et antiquioribus et *Herodoto* necesse fuisse docet, quas a singulis sibi gentibus traditas accepissent, fabulosas etiam narrationes tradere memoriae, atque ita ποικίλλειν τοῖς μυθώδεσιν ἐπισοδίοις τὰς τοπικὰς ἀναγραφάς, T. II. pag. 226, 32. [de *Thucyd.* c. 7. T. VI. ed. Reisk. p. 823.] VALCK.

8. ἔχουσι τὴν χώραν οἱ Νασαμῶνες) Superiora culte, sed liberius, Latine expressit *A. Gellius* Noct. Att. XVI. 11. Etsi autem *Psyllorum* natio internecione sublata fuerit, durarunt nonnulli in seriora aevi tempora. *Plinius*, qui *Nasamonibus* excidii causam adsignat: Genus hominum, ait, ex iis qui profugerant, aut, cum pugnatum esset, abfuerant, hodieque remanet in paucis: Hist. Nat. lib. VII. cap. 1., ubi *Harduinus*. WESS.

CAP. CLXXIV. 3. οὔτε ὅπλων ἐκτίεται ἀρήϊον οὐδὲν) Rectum est ὅπλον ἐκτ. ἀρήϊον. *Argippaei* IV. 23. ἰσθὶ λέγονται εἶναι, οὐδὲ τι ἀρήϊον ὅπλον ἐκτίεται. *Apollonius Rhod.* inter se permutat τεύχη θηρία, et τεύχε' ἀρήϊα. *Philostratus* Aetæten pingit ὅπλα μὲν ἐνδεδυκότα ἀρήϊα γίγαντός τινος, Icon. pag. 882. *Eustath.* in *Dionys.* vs. 217., οἱ Γαράμαντες -- οὔτε ὅπλα ἔχουσι πολεμικά κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, οὔτε ἀμύνεσθαι οἶδασιν. Gentis illud nomen servandum statuit *Salmas.* in *Solin.* p. 384. mihi *Pintiani* non displicet sententia ad *Melam* p. 52. VALCK. — Scil. *Pintianus* ad *Melae* I. 8. sub fin. statuit, Γαράμαντες hoc cap. ex *Melae* codicibus in Γαμφάσαντες esse mutandos, quo distinguatur hic populus ab illis *Garamantibus*, de quibus infra cap. 183. agitur. Ac sane ita diversa sunt quae de utroque populo memorat *Noster*, ut vix credibile sit, utrobique de eodem populo agi. Quod si etiam cum *Larchero* (in Not. ad h. l. et in Indice

Geogr.) aliisque viris doctis, duas eiusdem populi tribus statuas, quarum altera, de qua hic agitur, fixas tranquillaeque sedes in oasi quadam habuerit, altera nomas fuerit atque errans; mireris a Scriptore nostro cap. 183. nullo verbo significari, *Garamantes* illos, de quibus ibi agitur, esse eundem populum, aut aliam eiusdem populi tribum, aut certe cognominem illius, de quo hic. Quare quum de *Garamantibus* cap. 183. ita loquatur, tamquam de populo cuius nullam antea mentionem fecisset; quumque et ex eodem *Mela* et ex compluribus aliis auctoribus noti sint iidem illi *Garamantes*, de quibus ibi agitur; sane quam probabile fit, huius populi, qui hic memoratur, diversum fuisse ab altero illo nomen. At *Herodotei* quidem libri, qui hodie supersunt, nihil hic variant, nisi quod *Γαράβαντες* nostrae membr. F. praeferunt: *Γαράμαντες* vero suis in *Herodoti* exemplaribus h. l. non solum *Eustathius* legerat, sed iam olim multo vetustior *Stephanus Byz.* Verum cum *Mela* consentit *Plinius*, eundem hunc *Herodoti* locum ob oculos habens, quum lib. V. cap. 8, 8. scriberet: *Gamphasantes*, nudi (scil. sine armis; γυμνοί, ut Graeci dicunt;) praeliorumque expertes, nulli externo congregantur. Quod ad scripturam *ἑπλὼν* adinet, recte eam restituit *Wess.* et recte sic ms. F. cum aliis, non *ἑπλῶν*, ut per operarum socordiam in nostra *Var. Lect.* positum. S.

CAP. CLXXV. 3. ἔχονται τὸ πρὸς ἰσπίνης) Cum *Abreschio* τοῦ πρὸς ἰσπ. malo ob scriptoris adsuetudinem. Quid propter λόφους κείρονται [lin. 4.] *Portus* et *Salmasius* de *Coma* p. 541. fuerint machinati, *Gronovius*, a cuius iudicio non discrepo, docebit. Κροτάφους κείρονται, quod in coniecturam docti viri venit, nimium est, adversosque experitur Codices cunctos. *WESS.* — Bene habet τὸ πρὸς ἰσπίνης, nec sollicitari debuit: est abundans ille τὸ articulus, (sive per ellipsin pro κατὰ τὸ positus) centies Nostro frequentatus in huiusmodi formulis, sicut proximis in verbis τὸ δὲ παρὰ τὴν θάλατταν. conf. c. 191, 1. Genitivus casus ad verbum ἔχισθαι pertinens, in proximo est, nempe *Νασαμώνων*: unde hic facile αὐτῶν subintelligitur. λόφους κείρονται, ad verbum, *cristas sibi tondent*: id est, *capillos tondendo* (eo modo qui mox exponitur) *cristas sibi efficiunt*. S.

6. στρουθῶν καταγαίων δοράς φορέουσι) De Aethiopum armatura, προβλήματα δὲ ἀντ' ἀσπίδων ἐποιεῦντο γεράνων δοράς; lib. VII. 70., ut absonum adeo non sit quod proditur, eoque minus, quoniam Arabes struthophagi ταῖς δοραῖς τῶν στρουθῶν σκεπασθέντες avium earum venatui indulgebant, si Straboni, quem Pollux I. 138. spectasse videtur, fides, lib. XVI. p. 1117. c. [pag. 772. B. ed. Cas.] Iam cur *Valla* hic et cap. 192. *subterraneos struthiones* elegerit, causam habuit ex Graeco nimis presse sumto: Latine qui ita appellarit, novi neminem. Στρουθοὶ χερσαῖοι, *passeres terrestres*, quomodo praestat, *Aeliano* de Animal. XIV. 13. *Allos bestiae magis quam avis, licet pennatae*, ut *Tertallianus* Veland. Virgin. c. 16., titulos cumulatim doctissimi viri N. Heinsius ad Carm. de Phoenice vs. 145. et S. Bochartus Hieroz. Part. II. p. 221. congesserunt. WESS.

7. 8. ἐν λόφῳ καλευμένου Χαρίτων) Λόφου Χαρίτων mentionem Critici deposuerunt ad Pindari Pythion. Od. V. vs. 32. ex Callimachi fragmento: *Ὡς ὑπὲρ αὐσταλέων, sive, ex *Ruhnkenii* emendatione ἀσταλέων, Χαρίτων Λόφον: de quo et *Nicaeneti* Epigrammate in Dissert. Herodotea cap. 2. plura. WESS. — Vide *Callimach.* ed. Ernest. p. 534. S.

CAP. CLXXVI. 3. περισφύζια δερμάτων) Aut falsus aut mendosus est *Sextus Empiric.* Hypotypos. lib. III. 24. p. 177. cum de *Aegyptiis*, ὅτι αἱ πλείστοις συνοῦσαι, καὶ κόσμον ἔχουσι περισφύζιον, σύνθημα τοῦ κατ' αὐταῖς σεμνολογήματος. Nihil tale de eius nationis feminis. Scribi potest in *Philosopho* παρὰ δὲ πολλοῖς τῶν Λιβύων, loco Αἰγυπτίων, cum *Berglero*. At sunt in illa *Sexti* disputatione alia, negliger posita, ut alias observabitur. WESS.

CAP. CLXXVII. 3. ὁ δὲ τοῦ λωτοῦ καρπός etc.) *Loti* Cyrenaeae habitum attigit lib. II. 96., nihil dissentiente *Polybio*, sicuti animadvertit *Athenaeus* lib. XIV. 18. pag. 651. Utrum autem eadem ex loto cibum et vinum *Lotophagi* confecerint, Is. *Vossius* ad *Scylac.* p. 114. ed. Gron. et Bod. a *Stapel* in *Theophrastum* Hist. Plant. lib. IV. 4. p. 327. operose disputant. WESS. — Lib. II. 96. *loti arboris vel arbusti* mentionem obiter fecerat *Herodotus*: hic de fructu agitur. De utroque *Polybius* disseruit, referente *Athenaeo* lib. XIV. cap. 65. nostrae ed. Vide *Polybium* nostrum lib. XII. cap. 2. et quae ad eum locum.

Hermannus olim noster, Tom. VIII. Polybii nostri pag. 121. disputavit. Conf. *Munko Park, Voyage dans l'Intérieur de l'Afrique* p. 157 seq. ubi et icon arbusti et fructus. Iconem etiam exhibet *Desfontaines*, in *Comment. de Loto Lotophagorum*, inter Acta Acad. Scient. Paris. 1788. pag. 443. S.

4. γλυκύτητα δὲ) *Eustathii γλυκύτατος* aberrat, nec laudatorem *Th. Galeum* merebatur. *Herodoti* amatorem talia non morabuntur. WESS.

CAP. CLXXVIII. 1. Μάχλως) *Is. Vossius* Nostri *Μάχλως* et *Nicol. Damasceni* Ἰαλχλευεῖς apud *Stobaeum* eodem incertissimā censuit coniecturā: probabiliore *Holsténius* et *Berkelius* Μάχμης in *Stephani* Μάζμης hinc instaurant. *Machlyas* non neglexit *Plinius* Hist. Nat. VII. 1. WESS. — *Literarum* venatores huius nominis invenient vestigia in Ἰαλχλευεῖς, quorum *Λιβύων* morem enarrat *Nicolaus Damasc.* *Stobaei* pag. 292, 50. atque ibi restituent mecum Μάχλως. Qui *Herodoto* c. 191. Μάζμης, similiter dicti fuerant in *Hecataei* *Periegesi*: Μάζμης invenit in suo *Cod. Stephanus. Byz.* et probabiliter scripserat in ista voce, εἰσι δὲ ἕτεροι Μάζμης, καὶ ἕτεροι Μάχλως, uti corrigit *Berkel.* pro Μάχμης: facilem errorem fuisse monstrant saepius a librariis confusa συνέκαμψεν et συνεκάλυψε. VALCK.

[3. ἐπὶ ποταμὸν μέγαν) Locum hunc tractans *Heeren* in *Ideen etc.* T. II. p. 42 seq. suspicatur ex *Argonautico* quodam poëta exaggeratam esse fluminis magnitudinem. Augere eam etiam *Steph. Byz.* (voc. Φίλα) in citando hoc *Herodoti* loco ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν μέγαν scribens. S.]

6. τῇ οὐνομα Φλά.) Quae in palude *Tritonide* fuisse dicitur insula Φλά, Φίλα dicta videtur in *Cod. Steph.* ut illa nobilior inter *Aegyptum* et *Aethiopiam* sita: prostant hinc descripta verba quaedem apud *Steph.* ubi pro ἐκδιδόντος scribi debuerat ἐκδιδοῖ οὗτος. VALCK. — Dubium est, an Φίλα *Steph. Byz.* hic invenerit olim. Excitat Nostri verba illa in voce, nomen Φίλα non adiungens. [Postrema ab *Epitomatore* forsitan omitta.] Utcunque fuit, extremae *Aegypti* Φίλα, sive Φίλαι potius apud *Diodorum* lib. I. 25. longissime a *Tritonide* absunt palude. Sequentia, *Λακεδαιμονίοισι* *Φασὶ λόγιον εἶναι*, a *Laurentio* male reddita, *P. Leopardus* Emend. lib. VII. 16. explanavit. WESS. — Bene. H. Ste-

phan. in ora: *Alunt editum esse Lacedaemoniis oraculum de deducenda in hanc insulam colonia. S.*

15. ἐπιθισπίσαντρά τε τῷ τρίποδι) Consideranda docti homines viderunt, tanquam *θεσπίσαντα ἐπὶ τῷ τρ. super sive ex eo tripode vaticinantem. Non discrepat ex Oraculo in Eusebii Praep. Euangel. lib. V. 12. καὶ ἀγάλματι πολλὸν Κεῖνω ἐπευχόμενος. De tripode isto multa ex his Herodoti in Alex. Lycophron vs. 887., tum Pindarus, [Od. Pyth. IV.] Apollonius Rh. [IV. 1548 seqq.] non usque quaque concordēs, et Diodorus lib. IV. 56. WESS.*

CAP. CLXXX. 1. Αὐσιῖς) *Is. Vossius adscripserat Αὐσχίσαι: quos amplo hinc intervallo c. 171. Herodotus removet, et Stephanus damnat, Αὐσιῖς optime legens. Attica Αὐσιῖς, βασιλῆς, ἱππῆς, Herodotus improbat: sicubi occurrunt, librariis debentur. Adi sodes lib. VI. 57. WESS.*

Ibid. Αὐσιῖς) In Apollodori Periegesi [apud Steph. Byz.] Αὐσιῖς, dicti videntur Ionico Herodoti flexu Αὐσιῖς. Attica veteri dialecto nomen scriberetur Αὐσιῖς. VALCK.

8. τὰ πάτρια ἀποτελεῖν) *Laudo Arch. ἐπιτελεῖν, quale c. 186. καὶ ὁρτὰς ἐπιτελείουσι, et conplura ap. Portum. [Nec vero improbandum ἀποτελεῖν, hac praesertim notione, officium praestare, debitum honorem habere.] Laudo quoque καλέωμεν, a Gronovio praeclare illustratum. Τρωϊμάτων vocabulum [lin. 9.] dialectus tuetur, et Lucianus Dea Syr. c. 20. WESS. — Sed vide Var. Lect. S.*

17. τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ κράνος) *In Platonis Tim. p. 24. B. Aegyptius sacerdos genti suae prae omnibus Asiaticis ἀσπίδων καὶ δοράτων usum et originem vindicat; mirifica de illis Porphyrio et Iamblichō nugantibus apud Proclum in Comment. pag. 48. Fabulam de Minervae natalibus spectavit Pausanias lib. I. 14. Kühnio monitore. Adde Aeschyl. Eumen. vs. 292. WESS.*

19. Ποσειδῶνος εἶναι θυγατέρα) *Libycam attigit fabulam Pausan. in Att. p. 36., qua perhibebant illi Minervam Ποσειδῶνος καὶ λίμνης Τρετωνίδος θυγατέρα εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο γλαυκούς εἶναι ὥσπερ τῷ Ποσειδῶνι ὀφθαλμούς. Habet ista, partim et quae sequuntur, ex Herodoto Eustath. in Dionys. vs. 267., λέγει δὲ καὶ, --- ὅτι μεμφεῖσθαι (τι) ἢ Ἀθηνᾶ τῷ πατρὶ Ποσειδῶνι ἐποιήθη εἰς θυγατέρα (τοῦτέστι θετῇ θυγατρὶ ἐγένετο,) τῷ Διὶ. Adoptare sibi filium, υἱὸν τινὰ ποιήσασθαι, frequens*

apud Oratores; *θυγατέρα ποιήσασθαι* qui praeter *Herodotum* dixerit, neminem novi, nisi *Isaeum* p. 84, 12. et pag. 88, 15. Iunonem permovit adulter *υιοποιήσασθαι τὸν Ἡρακλέα*: *ridiculum commemorat Diodor. Siculus* ritum, quo hoc in coelo fingeretur peractum, lib. IV. c. 39. VALCK.

[22. *Μίξιν δὲ ἐπίκεινόν*) Vide ad c. 172, 9. not. Mox lin. 25. *τρίτου μινός* cum superioribus interpretibus pro *διὰ τρίτου μινός* accepi: de reliqua orationis structura conf. mox c. 181, 16. et III. 108, 20. IV. 53, 23 seq. S.]

CAP. CLXXXI. 1. *Οὗτοι μὲν οἱ --- εἰρέαται*) Corrigitur *Οὕτω μὲν* ex c. 186. *οὕτω μὲν μέχρι τῆς Τριτωνίδος λέμνης --- νομάδης εἰσι*. Verum recurrit c. 196. *οὗτοι μὲν εἰσι τοὺς ἡμεῖς ἔχομεν Λιβύων ὀνομάσαι*: positaque in superioribus similia saepe sunt. WESS. — Locum istum *Herodoti* (a **CAP. CLXXXI.** usque **CAP. CLXXXV.**) quo *Via publica* describitur, qua mercatorum et omnino itineratorum societates iam olim media *Africae* deserta peragrarare consueverant, post *Rennellum* et *Larcherum*, exquisita diligentia solertiaque *Heeren* T. II. operis iam saepius a nobis laudati p. 226 et seqq. tractavit, et, quae ab *Herodoto* traduntur, cum praecipuorum *Itineratorum*, in his recentiorum, *Brownii* et *Hornemanni*, contulit observatis. Nostrum quum non ferat institutum, ut singula persequamur, ad illorum virorum scripta remittimus Lectorem. S.

3. *ὀφρύη ψάμνης*) *Ὀφρύη ψάμνος*, si *ψάμνος* foret, uti lib. II. 99. aut *ψάμμου*, sicuti deinceps, neminem offenderet: nunc suspecta merito manet. *ψάμνης* ex codicibus sententiam rotundat, alibi vix obvium. WESS. — Apud *Aristoph.* *Lysistr.* 1260. dorico idiomate senex ait, *ἦν γὰρ τῶνδ' οὐκ ἰλάσσους τῶς ψάμμας*. S.

8. *ἀνακοντίζει ἐν μίῳ τοῦ ἁλὸς ὕδαρ*) Convenit *Callistrati* *Ecphras.* Stat. c. 14. *ὡς καὶ ἀνακοντίζειν θαλασσίους αἰῶνας*, et quae *Eustath.* in *Hom.* p. 995. 30. [p. 990, 45. ed. Bas.] Hinc vero, et post deinde iteratis, *H. Stephani* *Thes.* T. I. p. 366. et *Palmerii* *Exercit.* p. 793. arguitur lapsus, confidentius asseverantium, vocem *ἁλς*, *ἁλός*, [in sing.] de sale non usurpari, sed semper de mari. Alia omnia docte *Cl. Alberti* *Observat.* in *Matth.* c. v, 13. De salis autem ubere per *Libyae* hos tractus copia, et caussa fertilitatis, prudenter accuratissimus *Shaw* *Itiner.* T. I. p. 296. WESS.

13. ὡς καὶ προτ. εἴρηται μοι) Dixit lib. II. 54. et de Iove κριστοροσώπῳ, qui Athanasio κριστίφαλος Ἀμμων Orat. ad Gent. T. I. p. 9. cap. 42. eiusdem libri. WESS.

15 seqq. ὕδωρ κρηναίων ἰὸν etc.) Ex illis qui de mirabili hoc Solis apud Amimonios fonte egerunt, Herodotea mihi videntur vestigia sequuti Arrianus Ἀναβ. Ἀλ. III. c. 4. Curtius IV. 7. et Mela, l. 8. Unius Curtii ponam verba: Fontem aquam Solis vocant: sub lucis ortum tepida manat; medio die, quum vehementissimus est calor, frigida eadem fluit; (contra τὸ ὕδωρ μεσημβρίας γίνεσθαι θερμὸν, tradiderat Aristoteles, testibus Sotione π. Τδ. Παραδ. p. 125. et Antigono Carsyt. c. 159.) inclinato in vesperam calescit, media nocte fervide exaestuat; quoque propius nox vergit ad lucem, multum ex nocturno calore decrescit; donec sub ipsum diei ortum adsueto tepore languescat. Singula cum Herodoteis comparari poterunt. VALCK. — Conf. quae ad Antigonum a Beckmanno adnotata sunt. S.

18. ἀποκλινομένης δὲ τῆς ἡμέρας) Mutari non debet. Lib. III. c. 104. ἀποκλινομένης δὲ τῆς μεσημβρίας: sole a meridie devero. Vulgo Sol in vesperam inclinatus κλίνειν dicebatur: vide Lucae Ev. IX, 12. et Wetsten. VALCK. — Nempe duobus vocabulis ἀπὸ κλινομένης scriptum voluerat Reisk. S.

20 seq. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν etc.) Haec mutanti docto viro in Miscell. Lips. Vol. VIII. p. 112. non accedo: deest caussa, et vetant Codd. Posset ἐπὶ δὲ porro, deinde, uti in Indic. Arriani p. 316. sumi, si necessitas, quae nulla, urgeret. Vide lib. III. 104. [ἐπὶ μᾶλλον ἰὸν, magis magisque progrediens.] Πελάζει iustum et satis protectum est. [conf. II. 19, 10.] De miraculo huius fontis Diodorus etiam lib. XVII. 50. et isthic advocati. WESS. — Similem quodammodo fontem eisdem in locis Brownium et Hornemannum vidisse refert Heeren l. c. p. 239. S.

Ibid. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν --- πελάζει) Illud ipsum ἐπὶ μᾶλλον Codex praebet Arch. in loco simillimo III. c. 104. ἀποκλινομένης τῆς μεσημβρίας γίνεται σφί (Indis) ὁ ἥλιος κατὰπερ τοῖσι ἄλλοις· ὁ ἐσθινός· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐπὶ ὧν ἔτι μᾶλλον ψύχει, ἐς ὃ ἐπὶ δυσμῇσι ἰὸν καὶ τὸ κάρτα ψύχει: cui lectioni nisi faveret Cl. viri praeiudicium, alteram ego neque hic postposuissem. Arrianus de re eadem, ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἔτι θερμότερον ἔσται ἐπὶ μέσας τὰς νύκτας. In proximis nunc tan-

dem mihi quoque sincera scriptio videtur *Med. Cod.* *πελάζει*, adpropinquat; quod verbum apud *Hesychium* etiam in *Πελαγίζειν* male fuit transformatum. Credo equidem *Gronovium*, quum huc pervenisset, veterem voluisse lectionem suo loco relictam p. 95, 38. [II. 19, 10.] Statuit *Is. Vossius* *πελαγίζει* a *Mela* conversum *perfervet*; sed nuspiam illud in talibus legerat adhibitum. Erat, nam illuc abiit ante diem raptus, cui *παφλάζει* venerit in mentem, aptissimum quidem in talibus verbum; sed hic tantum locum invenit *πελάζει*: illud autem alterum sequente colo sic expressit *Herod.* *τηνικαῦτα δὲ ζεῖ ἀμβολάδην*. *Curtius*: media nocte fervide exaestuat. Idem dicitur *παφλάζει*: de fonte bulliente ad *Tyana* *Philostr. Vit. Apoll. I. c. 6.* *παφλάζει ὥσπερ ὁ θερμαινόμενος λίβης*: de crateribus fratrum *Palicorum Polemonis* nobis locum e iib. de admirandis *Siciliae* fluv. servavit *Macrobi. Saturn. V. 19.* qui, τὸ ὕδωρ, αἶτ, φέρεται κολπούμενόν τε καὶ παφλάζον, οἷά εἰσιν αἱ δῖναι τῶν ζεόντων ἀναβολάδην ὑδάτων. VALCK.

CAP. CLXXXII. 5. [*Ἀγγίλα*] Conf. cap. 172. Locus hodieque eodem nomine celebratus ab *Itineratoribus*. S.]

CAP. CLXXXIII. [4 seq. καὶ ἀνθρώποι οἰκίσουσιν ἐν αὐτῷ, τοῖσι οὖνομα *Γαράμαντες* ἐστὶ) Sic plane de hoc populo verba facere instituit, ut parum credibile videatur eundem huc populum significari, de quo haud multo ante iam ex professo disseruerat *Scriptor*. Vide quae ad c. 174, 3. notavimus. Quod mox adiicit auctor de *triginta dierum itinere a Garamantibus ad Lotophagos*: de illo itineris spatium consuli *Heeren* potest l. c. p. 255 seqq. S.]

8. οἱ ἐπισθονόμοι βόες) *Boves* ἐπισθονόμους hinc *Aristoteles*, *Mela*, *Plinius*, *Aelianus*, mutuati sunt; quos magnus *Animadversor* [*Is. Casaubonus*] contra *Athenaeum* lib. V. c. 20. antestatur. [Vide *Animadv. in Athen. V. p. 221. E.*] Id addo, *Plinium* lib. V. c. 4. *Hist. Nat. Garamantas ab Augilis dierum XII. itinere separare*; qui διὰ δέκα ἡμερέων ὁδοῦ [ut ait *Noster* *lin. 1.*] distabant tantum. Adjuvandum ergo optimus *scriptor*. WESS.

15. ἐς παχύτητα τε καὶ τρίψιν) *Τρίψιν* duritiem *Laurentius*; qua notione *τρίψιν* ignoro: attritum frictionemque indicare certum est: παρὰ τὴν τρίψιν, inter fricandum, in *Polyaeni* lib. VI. 1, 7. WESS. — Sed haud immerito

cum Larchero quaeras, quid sit quod dicat *corium horum boum frictione praestare*? Nec vero cum eodem Larchero intelligenda mollities videtur. Duritiem cum Schneidero tenendum putavi, firmitatem intelligens, attritui frictionique diutissime resistantem. S.

20. σάυρας) Hoc sibi postulant schedae et Auctor ipse met c. 192. nec minus τετρίγας, quo de ad lib. III. 110. WESS. — Σάυρας an σάυρους legas perinde est: atque hoc, quod e superioribus editis revocavi, probatorum etiam codicum auctoritate nititur. Quoniam vero cap. 192. foemininum genus communi consensu praeferunt libri, facile patiar σάυρας hic reponi. Caeterum conf. ad cap. 201, 6. notanda. S.

CAP. CLXXXIV. 3. Qui succedunt Ἀτλαντες, ex probabili Cl. Salmasii iudicio ad Solin. p. 292. Rhiani Ἀτάραντες sunt in Steph. Byz. voc. Ἀτλαντες, et Nic. Damasceni Ἀφάραντες. Nam qui deinceps memorantur *Atlantes*, utique ab his diversi situ et omni vitae instituto apud Diodorum lib. III. 54. et 56. Plerique tamen veterum unis iisdemque *Atlantibus* cuncta tribuunt, quae *Herodotus*. WESS.

Ibid. Ἀτλαντες, οἱ ἀνώνυμοι etc.) Parum videtur credibile, hos nominibus propriis carentes Africanos eodem universos designatos fuisse nomine quo decem ab his dierum itinere remoti, de monte nobilissimo Ἀτλαντες dicti; quantumvis, quae diversa veluti de diversis gentibus tradidit *Herodotus*, ad unos *Atlantes* retulerit *Mela* I. c. 8, 39. *Atlantes* solem exsecrantur et dum oritur et dum occidit, ut ipsis agrisque pestiferum; nomina singuli non habent; non vescuntur animalibus; neque illis in quiete qualia ceteris mortalibus visere datur. Melam sequuntur alii. Mihi quidem verisimillima Salmasii videtur sententia, in Solin. p. 410. vetustissimum mendum in *Herodoto* haesisse iudicantis; corrigendumque Ἀτράντες, atque hos esse, qui Ἀτάραντες Rhiano dicuntur, et perperam Ἀφάραντες apud *Stobaeum*. In eadem opinione videtur *Is.* fuisse *Vossius*; nam *Atlantes* hos ad Melam vocat *Atarantes*. Vide iam mihi quaeso quam parum ab Ἀτλαντες distent Ἀτδλαντες et Ἀτάραντες: postremum, opinor, mecum genuinum iudicabis munitum auctoritate Rhiani. *Eustathius* in *Dionys.* vs. 66. Ὁ τῶ Ἐθικῶ γράψας ἔθνος Λιβυκὸν λέγει τοὺς Ἀτλαντας. Ἐπὶ δὲ, ὡς

Φησιν, Ἀτάραντας ἱστορεῖ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κῆσθαι τοὺς Ἀτλαντας, οἱ καὶ λέγονται μὴ βλέπειν ὄνείρους: hinc Stephanum Byz. emendandum vidit L. Holsten. Ad mentem Herodoti Rhianus Ἀτάραντας ἱστορεῖ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κῆσθαι τοὺς Ἀτλαντας, οἱ καὶ etc. Nam Atlantes Herodoti λέγονται εὐτε ἐμψυχον οὐδὲν σιτίσθαι, οὔτε ἐνύπνια ὄρεν. Atarantes, ut opinor, ἀνάνυμοι εἰσι μούνοι ἀνθρώπων, et τῷ ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι καταρῶνται. De his Nicolaus Damasc. Stobaei p. 293. Ἀφάραντες (lege Ἀτάραντες) [sive Ἀθάραντες] λίβυες ὀνόματα οὐκ ἔχουσιν, ἡλίῳ δὲ ἀνίσχοντι λοιδοροῦνται, ὡς πολλὰ κακὰ φήναι. Horum prius attigit et Eustath. in Od. θ'. p. 327, 41. [p. 1609 extr. ed. Rom.] sequutus nobis etiam vulgatam in Herodoto scriptionem, [nempe Ἀτλαντας nominans,] οὐδείς, αἶτ, τῶν ἐκεῖ κυρίου ἐκληρονόμοι ὀνόματος. Alterum de malis precibus verbisque impiis in solem iactis, gente non nominata, prodiderunt praeterea Strabo XVII. p. 1178. A. [p. 822. ed. Cas.] et Diodor. III. p. 179. f. Utriusque verba quaedam cum Herodoteis operose compararunt Salmas. et Is. Vossius. VALCK.

4. ἀλίσι μιν) Sales, quos Valla ineptius verterat, Graece doctissimus et pariter humanissimus P. Leopardus Emend. VII. 16. removit. Homero, ob Odys. Θ'. 552. οὐ γὰρ τις πάμπαν ἀνώνυμος ἴστ' ἀνθρώπων, Atlantes, sive Atrantes, ignorati fuerunt, ubi Eustathius non male, iudice Steph. Berglero. Mox ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι, soli superantissimo vertit Vossius ad Melae lib. I. 8, 28. quem vide. WESS.

15. οὐδέποτε γὰρ αὐτὰς ἀπολείπειν νέφια) Vero fortasse respondet, quod hīc de nimbo Atlante. Cum tamen ex aliorum sermone fluxerit, placuit scriptura codicum; qui τὴν κίονα si dedissent, in ampliore fuissent honore. Namque Herodoti lib. I. 92. et Ionum ἡ κίων [foeminino genere] apud Criticos ad Sophoclis Aiac. vs. 108. et Eustathium et H. Stephanum de Dialect. p. 153. Κίονα οὐρανοῦ καὶ χθονὸς alia in re Aeschylus Prometh. vs. 349., Homerum aemulatus. Κίων οὐρανία συνέχει, νεφέσσ' Αἴτνα, Pindarus Pyth. Od. I. 35. audaci translatione. Stanleium ad Aeschyl., Abreschium Animadv. in eum Tragicum lib. I. c. 5. p. 30. et Alberti Peric. Crit. cap. i. adi. WESS. — Quamvis praecipiant Grammatici (in quibus et Etymologus, p. 514 extr.) ὁ κίων dicere Atticos, ἡ κίων Ionas; licitum tamen, puto, fuit Herodoto promiscue et masculo et foemineo genere usur-

pare hoc vocabulum: quare, quum τὸν articulum longe plurimi probatissimique agnoscant libri, ferendum illum putavi; quem qui rursus eliminatum cupient, eos suo frui iudicio lubens patiar. Conf. ad c. 201, 6. not. S.

17. ἐπὶ τοῦτον τοῦ οὐρεος) Huius montis accolae si de monte suam traxerunt adpellationem, oportet ante memorati, atque ab his itinere decem dierum discreti, alio fuerint *Heròdoto* nomine designati, cuius ut plerorumque Libycorum rationem ignoraverit. Ab his *Atlantibus*, qui neque animalibus vescebantur, neque insomnia visebant, qualia reliqui mortales, diversi fuerunt, si fuerunt uspiam, quos Ἀτλαντίους nobis humanissimos memorat et fortunatissimos *Diodorus Sic.* lib. III. c. 54. VALCK.

CAP. CLXXXV. 4. ἔστι δὲ ἀλός τε μέταλλον) Codicum ἐν δὲ videtur ex lib. II. 176. ἐν δὲ καὶ ἐν Μέμφι affirmari; discrepat tamen, ut attendenti patebit. WESS.

6. τὰ δὲ οἰκία τοῦτοις etc.) Domos ex sale structas (ἀλάνας οἰκίας) *Gerrhaeorum Strabo* memorat lib. XVI. p. 1110. c. [p. 766. v. ed. Cas.] WESS.

CAP. CLXXXVI. 5. δικαιεῖνσι πατίεσθαι) Displicuit πατίεσθαι *Is. Vossio*, *Cornelioque de Pauw*, πάσασθαι vel δαρίεσθαι amplexis; quorum utrumque posterius *Medicei* et aliorum ἄπτιεσθαι. Tale *Apost. Pauli* μὴ ἄψῃ, μὴ γιύσῃ, in *Epist. ad Coloss.* 2, 21. *Plutarchi* de Sanit. Tuenda p. 123. v. ἄπτιεσθαι γὰρ αὐτῶν διὰ χρέον παρήναι καὶ γιύεσθαι: et *Philonis Iud.* Exsecrat. p. 931. v. ἄψεται γὰρ καὶ πατὴρ τοῦ σαρκῶν. Quae usum quidem eius stabiliunt, minime vero, hoc legitimum esse loco. Πατίεσθαι *Ionum* librarii scholiis explicant, quale ἄπτιεσθαι. Dedit sese instituti exemplum lib. II. 66. ibidem profligatum. *Cl. Bos* *Observ. Critic.* c. 7. πατίεσθαι defendens, asperam iterum in reprehensionem [*Gronovii*] incurrit, ad *S. Bochartum* permeantem, quippe paria *Phal.* IV. 33. professum. Ὅρα δὲ ἐπιτηδεύουσι [lin. 7. pro ἐπιτελέουσι] etiam *Valla* vidit, blanditurque primo obtutu, ob καὶ εὐπαθείας --- ἐπιτηδεύουσι lib. I. 135.; ex grammatici tamen, nisi omnia me fallunt, interpretamento. WESS.

5. ἄπτιεσθαι) *Ionicum* et rarius πατίεσθαι, *Lamberto Bos* probatum *Obs. Crit.* p. 40. Si plerique tamen codices *Mediceo* concinunt et *Vallae*, ἄπτιεσθαι non temere reiice-

rem: de re eadem ponitur lib. II. c. 18. *μη ἔργεσθαι*, id vero est *ἄπτεσθαι*, sive *γεύσασθαι*, *πάσασθαι*, *πατίεσθαι*. Adhibetur apud alios interdum *ἄπτεσθαι* gustandi significatu, et apud Herod. II. 32. *ἄπτεσθαι τοῦ ἐπεόντος ἐπὶ τῶν δεινῶν καρπῶν*. VALCK.

CAP. CLXXXVII. [3. ποιῶντες, οἶόν τι) *Commodus tolletur post ποιῶντες incisum. S.]*

7. Ἐπειὶν τετραέτεα γίνεται etc.) *τετραέτεα* ex Aldo et scriptis: nam *τετραετής* postremae editionis operarum est delictum. Οἶσπη legatur, an οἶσῦπη, minimi refert. Prius ob eos, quos adpellavi, Galenumque in Exegesi Hippocrat. et Hesychium retinui. Quid sit, disquiritur. Hier. Mercurialis Var. Lect. II. 2. *stercus ovillum*, διαχώρημα, ex Erotiano interpretatur: Steph. Monachus ad Barnabae Epist. p. 727. *sordes ovium crassas et pingues*, fortasse praeter rem. Οἶσπη, lana succida, (sive ἔστιν τὸ ἀπὸ τῆς οἴσῃς ἔκκιν τοῖς λύμασι, in Aretaeo Cappadoc. lib. II. 5. de Morb. Diuturn.) ignis ob sordes concretas satis est patiens. Melius Monachus, et prior eo ill. Scaliger Emend. Temp. lib. VII. p. 682. durare apud Aethiops Christianos, Muhamedanos, paganosque similem ad destillationes vitandas ustionis consuetudinem, ab aliis in superstitionem versam, docuerunt. WESS.

13. πάντων ὑγιεινέστατοι) Aliam dat et magis probabilem rationem lib. II. c. 78. cur sint Aegyptii μετὰ Δίβνας ὑγιεινέστατοι πάντων ἀνθρώπων. Istam vocis formam ne hic quidem spernerem a Codd. oblatam. Proverbium erat Graecis in usu, Κρότωνος ὑγιεινέστερος, cuius originem pandunt Strabo VI. p. 414. A. [p. 269. ed. Cas.] et Schol. in Aristoph. Eq. vs. 1089. VALCK.

CAP. CLXXXVIII. 2. ἡπτιόουσι ὑπὲρ τὸν δόμον) Postremum sincerum non puto. VALCK. — Suspicio Reiskii, ὑπὲρ τὸν ὦμον super humerum, uti in Virgilii Pharmaceutria, Fer cineres Amarylli foras, rivoque fluenti, Transque caput iace, ne respexeris: aut ὑπὲρ τὸν βωμόν super aram. Alia Pavii, ἀποστρέφουσι τὸν ἀντίον αὐτῶν, avertunt cervicem suam, quale quidpiam in sacris olim piacularibus. Neutra ad palatum, quippe meri arbitrii, et Afris morem obtrudens, cuius an calluerint notitiam, ostendendum in primis fuerat. WESS.

Herodot. T. V. P. II.

Z

7. καὶ τῷ Τρίτωνι) Ecce aliam tibi Cl. de Pauw correctionem, καὶ τῇ Τριτωνίδι, cui adsensum, modo quid praesidii ex schedis adesset, non recusarem. Minervam Libyes Tritonide et Neptuno satam fabulabantur c. 180. unde parem matri patrique cultum potuerunt tribuere. Potuerunt profecto: Quidni et Tritoni, ad quem fluvium nata ferebatur? In talibus frequens hiatus, ex locuplete divinationum penu vix explendus. WESS. — Quod καὶ τῷ Τρίτωνι in Adnot. scripsit Wess. casu adiecta est καὶ particula, quam ibi et editi omnes et msssti ignorant. Pavius, puto, post τῷ Τρίτωνι excidisse καὶ τῇ Τριτωνίδι coniecitaverat. S.

CAP. CLXXXIX. 5. οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι, οὐκ ὀφείας εἰσι) Haud paulo melius, et genuinum procul dubio, quod insipidum videbatur viro Clarissimo, οἱ θύσασσι, οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇσι (nempe Libyssais) οὐκ ὀφείας εἰσι. VALCK. — Examen merentur οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι, sumpta ex Med. et laudata: quae boni si coloris, Palladis aegidem, non loris serpentinis, sed coriaceis ornabunt. Atqui Cyclopes Aegidaque horriferam, turbatae Palladis arma Certatim squamis serpentum auroque polibant, Connerosque anguis, Aeneid. VIII. 435. Hoc amplius, Libyssarum vestis pellicea describitur, quaque illa re a Minervae aegide discrepant: hanc serpentium in modum fimbrias ostentasse, illam coriaceas. Quare congruentior scriptura αὐτῇσι videlicet Λιβύσσαι: forsitan etiam ἐκ τῶν αἰγίδων, quales erant. WESS.

[6. τὰ δὲ ἄλλα - - ἵσταται) Minus curate haec a nobis sic conversa: reliqua eodem modo instructa sunt. Oportebat: in reliquis vero omnibus (s. quod ad reliqua omnia adinet) eodem modo instructa est, nempe vestis Libyssarum. S.]

8. αἰγίδας γὰρ περιβάλλονται) Ob sequentia placebit plerisque αἰγίτας, Maussaco probatum ad Harp. in Αἰγίς, et repertum in Codd. etiam Eustathio in Iliad. ε'. p. 459. [p. 603. ed. Rom.] Eadem tamen Libyssarum amicu-la pellicea dixit et αἰγίδας in proximis. [sc. l. 5. ubi quidem αἰγίων, pro αἰγίδων, scribendum coniecitavit Wess.] Glossar. Herod. Αἰγίς, ἢ Λίβυες (Λίβυσσαι, Hesych.)· φοροῦσι δοράν. Vid. Meurs. Lect. Att. VI. 10. et Wess. ad Diodor. T. I. p. 217. [lib. III. c. 49.] VALCK.

Ibid. αἰγίτας γὰρ περιβάλλονται) Sequentia, ἐκ δὲ τῶν αἰγίων τούτων, desiderant talem scripturam, nec veteres Gram-

matici et Codd. aliam. Docte Maussacus ad Harpocratonis Αἰγίς. [e quo sua hausere Suidas et Zonar. in Lexic. h. v.] Illud autem vestimenti genus Afris omnibus unicum olim et familiare: ἐν αἰγίαισι δέρμασι κατακίονται, καὶ κρέασι αἰγίαισι χρίωνται· ἐπεὶ οὐκ ἔχουσι οὔτε στῆθος, οὔτε ἱμάτιον, οὔτε ὑπόδημα, ὅ τι μὴ αἰγείον ἴστω· οὐ γὰρ ἴστω αὐτοῖς ἄλλο πρῶτον οὐδὲν ἢ αἰγίς καὶ βέες, notabiliter Hippocrates de Afris, mediterraneam regionem habentibus, de Morb. Sacr. p. 302. WESS.

12. καὶ ἡ ὀλολυγὴ) Sacrum mulierum iubilum, ὀλολυγὸν ἱερὸν Aeschyli, doctissimi homines, ad Diodori lib. XVI. 11. laudati, præclare exposuerunt. Nostri ob oculos fuit Poëtae ex Iliad. Z'. 302. Αἱ δ' ὀλολυγὴ πᾶσαι Ἀθῆναι χρίσας ἀνέσχον. Hinc illa observatio. Prorsus autem Herodoti genium habet, χρίωνται αἱ Αἰβυσσαι καὶ χρίωνται καλῶς, quod Galeo obsecutus scriptori ex Codd. redonavi. WESS.

Ibid. καὶ ἡ ὀλολυγὴ ἐν ἱεροῖσι) Sic legit interiectum ἡ articulum, ut sune requiritur, Eustath. in Hom. Iliad. ζ. p. 503, 48. rectius etiam proxima, quam vulgantar, et prout exhibent Codd. Arch. et Vallae: κάθ' ἃ γὰρ ταύτη χρίονται αἱ Αἰβυσσαι, καὶ χρίονται καλῶς. Sacer ululatus mulierum ὀλολυγὴ dicebatur: et, frequentatum veteribus in re ferme tantum laeta verbum ὀλολύζειν, planissime constat. VALCK. — Pro eo, quod apud Herodotum est, ἐν ἱεροῖσι, suo arbitratu aut memoriae lapsu Eustathius l. c. ἐπὶ ἱερῶν scripsit, quod idem valet. S.

14. τέσσαρας ἵππους συζευγνύναι) ζευγνύναι (cum Aldo) legit et Eustath. in Dionys. vs. 175. et simplici verbo facile poterimus esse contenti. A sua fortasse Minerva Neptunine hoc didicerant Libyes, Αἰβυεὺς ζυγωτῶν ἀρμάτων ἐπιστάται, Sophocli Elect. vs. 704. Vid. Steph. Byz. in Βάρκη, Harpocr. in Ἰππία Ἀθηνᾶ, ibique Valesius, et in Sophocleis Βαρμαῖος ἔχους Hesychius. VALCK.

CAP. CXC. [4. ἐπεὶ ἂν ἀπὴρ (scil. ὁ ἀποθνήσκων) τὴν ψυχὴν. Transitus a plurali numero ad singularem, familiaris Nostro. Conf. I. 195, 1 et 3. S.]

5-7. οἰκήματα δὲ σύμπηκτα --- περιφορητά.) Idem tradidit Hellenicus, quem scribit Athen. XI. p. 462. ἐν Ἑθνῶν ὀνομασίαις λέγοντα, ὅτι Λιβύων τῶν Νομάδων τινὲς --- οἰκίας ἔχουσιν ἐξ ἀνθερίκου πεποιμμένους μικρὰς ὕσσον-σκιάς ἔνεκα, αἷς καὶ περιφέρουσιν

ἔπον ἀν πορεύονται. Multa περὶ ἀνθρώπων, omissis tamen Herodoteis, notavit ill. Ez. Spanhem. in Callim. hymn. Del. vs. 193. aptiora quaedam L. Bos. Obs. Crit. p. 40. Sumsit et ista forsā Milesius Hellenicus ex Herodoto; nam et τὰ βαρβαρικά νόμιμα Ἑλληνικὸν ἐκ τῶν Ἡροδότου καὶ Δαμάστου (lege Δαμάστου) Damastes enim intelligitur, Sige natus:) συνήκται, teste Pophyr. in Eusebii Praep. X. p. 466. VALCK.

6. ἰξ ἀνθρώπων) Laurentii lentiscos explosit Nob. Palmerius Exerc. p. 25. et copiosius Cl. Bos Observ. Crit. c. 7. WESS. — Suidas: Ἀνθρώποις - - - Ἡρόδοτος τοὺς καυλοὺς φησι τῶν ἀσφοδέλων. S.

CAP. CXCI. 2. 3. οἰκίας νομίζοντες ἐκτῆσθαι - - - Μάξυς) Afri Maryes abs Steph. Byz. in Μάξυς agnoscuntur: [conf. Adn. ad c. 178, 1.] et horum quidem οἰκίαι veri nominis domus fuerunt; superiorum duntaxat οἰκήματα, tuguria; eaque περιφορητὰ, sicubi usus requireret. WESS. — Quae de eorumdem tonsura subiiciuntur, conferenda cum cap. 180, 4. S.

14. καὶ ἄρκτοι) In Africa ursum non gigni confidenter Plinius Hist. Nat. VIII. 36. Sequitur Lipsius Elect. II. 4. pellem Libystidos ursae [Aeneid. V. 37. ubi vide Interpp.] leoninam interpretatus, similemque in modum alia. Contra Plinium olim venerat Bodinus ad Oppiani Cyneget. lib. II. p. 76. contra vero utrumque, Lipsium et Plinium, operosa acerudita disputatione Cl. Salmasius ad Solin. p. 220. abducto in partes, alia prius arbitrato, G. Io. Vossio lib. III. Idol. c. 52. Harduinus tamen Plinio suo adstipulatur, errorem de ursis Afri ex commutatione vocis Λεγυκαὶ in Λιβυτικαὶ late sparsum coniiciens, quae utique in Herodotum, ἄρκτους sine eo titulo recensentem, non quadrat. Mihi Salmasiana non displicent, stabilita testimonio doctissimi Shaw Itiner. T. I. p. 323. Statim Gronov. belle, καὶ οἱ κυνοκέφαλοι καὶ οἱ ἀκέφαλοι, οἱ etc. [lin. 16.] quomodo Corn. de Pauw ex ingenio. Blemmyis, verba Plinii Hist. Nat. V. 8. traduntur capita abesse, ore et oculis pectori affixis, ad haec alludentis. WESS. — De his vide quae ad Plin. ab Harduino notata. Ut cynocephalos (simiorum quoddam genus, de quo Diodor. Sic. III. 35.) sic et acephalos, non ut populum aliquem memorat Herodotus, sed in bestiarum numero refert, et quidem in fabulosarum (ut ipsi

videbatur) bestiarum numero, quod his verbis satis significat, ὡς δὴ λέγονται γὰρ ὑπὸ Λιβύων. S.

19. ἀκατάφευστα) Scinduntur eximii viri *Montfauconius* et *Gronov.* in contraria studia hanc ob vocem: illi Ἰνφία ἀκατάφευστα, *ferae intractabiles*; huic ἀκατάφευστα, *haud ementitae*, ut olim *Valla*, *veriores*. Litis arbitrium ad priscos et manu exaratos *Herodoti* codices venit, quorum in locupletibus Italiae Galliaeque bibliothecis decem *Montfauconio*, totidem *Gronovio* favent, sicuti *Histlor. Acad. Inscript. T. VI. p. 264.* testificatur. Ita in aequilibrio negotium, quod ubi nostrorum pondus accesserit, praegravabitur. Verum in talibus numerari suffragia, non ponderari, iniqua lex. Ut ἀκατάφευστα valeant, series urgetur narrationis, fabulosa animalia ex Afrorum fide repetentis. Neque enim tam anilis Scriptorem fuisse credulitatis, ut huiusmodi monstra, *Cynocephalos* et *sine capite homines*, reapse exstitisse sibi persuaserit: cavisse ipsum praestruendo, ὡς δὴ λέγονται γὰρ ὑπὸ Λιβύων, ut quidem illi ab *Afris* memorantur. Nusquam quidem, quod *Gronovius* obiecit, ἀκατάφευστα [apud Graecos scriptores] nunc haberi; succurrere tamen analogiam, in haud paucis solidam et sufficientem, praesertim cum ἀκατάφευστα non exemplis et scriptorum auctoritate, sed parili ratione nitantur. Id non iniuria *D'Orvillius* arripit ad *Chariton.* lib. III. p. 241. ἀκατάφευστα, nisi si εὐκατάφευστα, de quibus facile quis mentiat, praefarendam, eligens. Atque haec viri doctissimi. Equidem pronior in ἀκατάφευστα olim fui; quam muto sententiam, arbitratus καὶ ἄλλα - - ἀκατάφευστα, et alias *feras* - - nullo mendacio fictas, clare a praecedentibus segregari. Libyū e fabulis *cynocephalos* et *acephalos*, quorum in pectore oculi, dederat. Qui copulantur viri *feminaeque ferae*, non item inde: sunt enim et fuerunt olim in *Africa*, sicuti multae aliae non fictae, Ἰνφία ἀκατάφευστα, *bestiae*, sive, ut alia in re *Iamblichus*, ἀδιάφευστα, *Protrept.* p. 137. *WESS.* — Merito mireris *Reizium* *Schaeferumque*, prudentissimos viros, hisce rationibus non persuasos, reiectā certissimā plerorumque et probatissimorum codicum scripturā, praeter necessitatem locum dedisse coniecturae, ne unius quidem veteris libri auctoritate comprobatae. S.

CAP. CXCII. 5. καὶ ὄρνεις) Passim ὄρνεις corriguntur, invito *Corn. de Pauw.* ad *Horapollin.* c. 49. ubi

peregrinum animal, atque ex Aegypto, ὄρυς, ὄρυες, ὄρυξ: ex illo ὄρυες, ex altero ὄρυγες venisse, coniectatur dubie. *Ορυς in nostris Codd. constanter. WESS. — Videntur ὄρυες Nostro dici qui aliis ὄρυγες: quo de genere dixi ad *Athen.* V. p. 200. f. T. III. Animadv. p. 413 seq. S.

5 seq. τῶν τὰ κέρα τοῖσι Φοῖνιξι οἱ πῆχες ποιεῦνται) Plus difficultatis [quam scriptura ὄρυες] verba trahunt τῶν τὰ κέρα etc. quomodo *Med.* et alii. [In nostra *Var. Lect.* per operarum socordiam „τὰ κέρα *Med.*“ pro τὰ κέρα *Med.* editum.] Gronovii sententiam utcumque evolvunt Latina, in quis normae fidium obscuriores. Saepe πῆχες cithararum cubita, sive ἀγκῶνας, dant, nec raro ulnas, quibus metimur: has Reiskius, damnatis, quae in *Miscellan.* Lipsiensibus deposuerat, sibi sumit, ut *H. Steph.* ante, τοῖσι οἱ πῆχες ποιεῦνται Φοῖνιξι ordinans vertensque, c quibus fiunt ulnae Phoenicibus. Sunt *Salmasio* in *Solin.* p. 157. et *Bocharto* Hieroz. p. 946. Φοῖνικες citharae, punicae dictae, quod Graeci orygm cornua haberent ex Africa, Poenis descendentibus. Memorantur sane Φοῖνικες inter Musica instrumenta, ab *Athenaeo* lib. XIV. p. 636. v. parcius, quam certi ut quid statui queat, descripti. Citharae si fuerint, πῆχες recte aptabuntur. Ex vetere scriptura τῶν κατὰ τὰ κέρα etc. [At non κατὰ τὰ κέρα dabat vetus scriptura: sed κατὰ κέρα: sub quo fortasse καὶ τὰ κέρα latebat.] ad modulum cornuum orygm Poenis cithararum ἀγκῶνας, cubita fieri, tradetur, sententia satis adcommodata. Mihi res anceps. WESS. — Non erat cur haesitaret Vir praestantissimus. Iam ante *Salmasium* et *Bochartum* perspecte *Conr. Gesnerus*, *De Quadruped.* p. 770. ὄρυγες pro ὄρυς legens, et τῶν καὶ τὰ pro olim vulgato τῶν κατὰ legendum suspicans, sic interpretatus erat hunc locum: ex quorum cornibus cubiti fiunt instrumentis musicis quae phoenices vocant. De instrumento musico, cui Φοῖνιξ nomen, paullo copiosius, quam p. 636. v., idem *Athenaeus*, a *Wesselingio* citatus, disseruit p. 637. v. quem ad locum et nos in *Animadverss.* T. VII. p. 475. quid sit quod πῆχες in instrumentis musicis Graeci dixerunt, declaravimus. Verborum structura, τῶν τὰ κέρα -- οἱ πῆχες ποιεῦνται, similis est illi VIII. 27, 20. ἡ δὲ δεκάτη ἐγένετο τῶν χρημάτων -- οἱ μεγάλοι ἀνδριάντες etc. S.

[7. Βασσάρια] *Hesychius*: Βασσαρίς· ἀλώπηξ. Et Βασσάρια· τὰ ἀλωπίκεια (Βασσάρια debuit, et ἀλωπίκεια) οἱ Δίβρες λέγουσι.

Suidas: Βάσσαρος, ἀλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον. *Etymologus* p. 190 extr. Λέγεται Βάσσαρος ἡ ἀλώπηξ ὑπὸ Κυρηναίων. S.]

[8. δίκτυες, καὶ θῶες) Thoëm consentiunt fere docti bestiam esse illam, aut ei similem, de canino aut vulpino genere, quae *chakal* vulgo nominatur. Qua de bestia *Aristot.* Hist. Anim. IX. 44. *Plin.* VIII. 34. *Arrian.* Indic. p. 329. et *Belin* ad *Oppian.* Cyneg. III. 338. laudati *Schneidero* in Lexic. crit. quibus adiici potest *Camus* in Notis ad *Aristot.* Hist. Anim. *Dictys* nulli alii scriptori nominatus: nec enim huc facit quod *milvum* apud *Lacedaemonios* δίκτυον nominatum fuisse *Hesychius* tradit: quandoquidem non de ave, sed de quadrupede hic agi, consentaneum est. S.]

[10. τῆσι σαύρησι) Conf. ad IV. 183, 20. not. S.]

13. ἔλαφος δὲ etc.) Nihil ab hac assertionione abeunt *Aristoteles*, *Antigonus Caryst.*, *Plinius*, *Aelianus*, alii. Falsam aiunt *Virgilius*, *Oppianus*, *Philostratus*, quorum testimoniis *Brodaeus* *Miscell.* VIII. 13. et *Bodinus* ad *Oppiani* lib. II. Cynaget. p. 76. utuntur. *Herodoti* aevo *cervi* et *apri Libyae* si defuerint, dicendum erit, aliunde in regionem devenisse: nam conspici isthic et venatu intercipi, docuit *Th. Gatakerus* *Miscellan.* II. 8. et *Shaw* *Itin.* T. I. p. 323. *WESS.*

15. δίποδες καλίστραι) Satis erit, si *Bochartum* *Hieroz.* p. 1010. et *Scultensium* ad *Salomonis* Proverb. c. xxx, 26. δίποδας hos mures uberrime magnaue eruditione ex Graecorum et Arabum copiis illustrasse dixero. Mures ζεγίρες, [*lin.* 15. et 17.] *Hesychio* ζεγρίαι, explicantur βουνοί, colles: an quod in collibus cubilia posuerint? Quae quidem inpeditiore foret vocabuli expositio. *Bochartus* *Colon.* *Phoenic.* lib. II. c. 3. βουνοί refingit, formatum ex βουνών: eam enim herbam esse, quae Punice *zigar*: inde ζεγίρες, sive βουνίνους, hos mures, quod plantae eius esu aut umbra delectentur, dictos; eleganter, modo vere. *WESS.* — Conf. *Beckmann* ad *Aristot.* *Mirab.* *Auscult.* cap. 27. De mure dipode, indigenis *Ierbóa* dicto, conf. *Schaw*, *Voyage* T. I. p. 321 seq. et *Bruce*, *Voyage aux Sources du Nil*, T. V. p. 146 seqq. laudatos *Larchero* in *Adnot.* ad h. l. S.

16. ἔστι μὲν Λιβυκόν) *Arch.* Λιβύστινον: quam formam adfirmat exemplis *Wetsten.* ad *Lucae* Act. Ap. vi, 9. Si *Libystina* Ζεγίρες; est adpellatio, quomodo tandem in barbarae vocis vi reddenda illa βουνῶν uteretur? quod nonster vocabulum veluti proprium tribuit *Cyrenaeis* IV.

c. 199. De his diversis murium generibus agentes *Aristot.* *Theophrast.* *Aelian.* nihil iuvant ad haec illuminanda. *Bovvives* venit in mentem *Bocharto* Geogr. S. II. II. cap. 3. et *Hieroz.* I. III. c. 33. *Bovviaδες* etiam dici potuerunt ob quamdam cum *napis* similitudinem. VALCK.

[17. *ἔχινες*) *ἔχινες* probat *Schneid.* in *Lex. crit. Conf. Sylburg.* et *Beckmann* ad *Aristot.* *Mirab. Auscult.* c. 27. Commodius vero *ἔχινες* videtur, a sing. num. *ἔχινος*. S.]

18. *τῆσι Ταπρησίσι*) Docte de his *mustelis*, *Iac. Perizonius* ad *Aelian.* Var. XIV. 4. Animalculum, quod cum his contenditur, numi Cyrenaeorum sub *silphio* ostentant in *Haymii* *Thes. Britan.* T. II. p. 124. ubi eiusdem accuratior ex *Africa* pictura. Id nollem, idem a doctissimo viro censi, ac *μὴν δίποδα*, quippe, ut superiora postulant, alium. Vidit descripsitque, in paucis discrepans, animal, quod hic adcommodatius, sollertissimus *Shaw* *Itin.* T. I. p. 321. *WESS.* — *Dipodi* nomen est a brevissimis pedibus anterioribus. S.]

CAP. CXCIV. 2. *Γύζαντες*) Sic oportebat. Erroris *Steph. Byz.* reus est in *Βύζαντες*, quando *παρ' Ἡεροδότῳ* *κακῶς διὰ τοῦ γ Γύζαντες*. Longe hinc distabant *Afri Byzantes* et *Byzacium*, infra *Carthaginem* *Syrtibus* adfines. *Γύζαντες* sunt et in *Apollonio* [*Dyscolo*] *Hist. Mirab.* c. 38. ubi his de mellificio artificioso ex *Eudoxo* *Cnidio* consimilia. Bonum itaque factum *Bocharti*, *Holstenii*, *Gronovii*, iudicium et *crisin Stephani* inprobantium. *WESS.* — Errorum suum ipse *Stephanus* tacite retractavit in voc. *Γύζαντες* et *Κύραντις*. *Apollonii* locum, ubi de melle arte facto agitur, exhibet *Holstenius* in *Notis* ad *Steph. Byz.* voc. *Γύζαντες*. Et hos quidem e collectis floribus mel parare *Eudoxus* ait, alibi vero (in *Cariae* oppido quodam) ex *myriea* et *tritico* confici *Herodotus* tradit VII. 31, 6. Qui conficiendi mellis (cuius in bellariis apud veteres maximus usus) artem exercebant, hi, ut h. l. *δημιουργοὶ ἄνδρες*, sic et VII. 31. *ἄνδρες δημιουργοὶ* vocantur: unde colligi par est, non ita male, ut *Casaubono* visum erat, apud *Athenaeum* IV. 172. A. legi, τοὺς τὰ πέμματα, προσέτι δὲ τοὺς ποιοῦντας τοὺς πλακοῦντας (eos qui bellaria conficiebant) οἱ πρότερον δημιουργοὺς ἐκάλου: ubi τὰς - - - ποιοῦσας scriptum oportuisse doctissimus *Animadversor* censuit. S.]

CAP. CXCV. 2. *Κύραντιν*) Eiusdem *Ethnicographi* [*Stephani Byz.*] scripturam amplector, *Κύραντιν* redu-

cendo. [*Κυραυνίς* quidem acute scribitur apud *Steph.*] Prae-eunt *Arch.* et *Ask.* Non obliviscor schedarum *Stephani* *Petrusinarum*, quarum auctoritatem potiore non arbitror. Ad lacum, unde *Afrae* virgines aurum egerebant, [*lin.* 5-7.] *Achilles Tat.* *Amor.* lib. I. p. 97. in paucis dissentiens, digitum intendit. *WESS.* — Nescio qui factum, ut pro *Cyraunis* temere *Ceraunis* in Latinis nostris sit positum. *S.*

8. εἴη δ' ἂν πᾶν) *Claudicare* hoc *Reiskio* videbatur ratio-cinium; nec miror. Tota periodus ista, εἴη δ' ἂν πᾶν, ὅκου --- usque ad αὐτός ἐγὼ ὤρεον, in sua mihi sede legi videretur ad finem capitis, post vocem *λίμνης* collocata; atque his ista proxime subiecta meā sententiā responderent aptissime: οὕτω ὦν καὶ τὰ ἀπὸ τῆς νήσου τῆς ἐπὶ Λιβύῃ καίμενης εἰκότα ἐστὶ ἀληθινή. Formulae, εἴη δ' ἂν πᾶν, habet alibi similem in re diversa, γένοιτο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ: qualibus utebantur fabularum et ἀπίστων narratores. Prudenter *Pausan.* in *Arcad.* et vere p. 601. ἐν τῷ παντί, inquit, αἰῶνι πολλὰ μὲν πάλαι συμβάντα, μηκέτι δὲ γινόμενα, ἄπιστα εἶναι πεποιήκασιν ἐς τοὺς πολλοὺς οἱ τοῖς ἀληθέσιν ἐποικοδομοῦντες ἐψευσμένα. Ab hac culpa vereor ut noster ille censi queat immunis. *VALCK.* — Sunt sane res non admodum similes, quae hic inter se conferuntur: et poterat utique, quae de *Zacynthio* fonte subiicitur *παρενθήκη*, loco non commodissimo interserta videri. Sed veniam concedamus *Scriptori*, huiusmodi *παρενθήκας* amanti, et occasione illius in *Libyae* insula fontis, de alio memorabili fonte, quem alibi ipse viderat, verba facienti; neque obtrudamus ei transpositionem verborum, quam ipse deprecaturus erat. Ex ratione a *Valckenario* proposita, fons ille, qui mox describitur, e quo *pix asphalti* odorem habens hauritur, in *Libyca* insula *Cyrauni* fuerit. Atqui *Cyraunius* fons non-nisi ex incerta *Carthaginensium* fama innotuerat *Scriptori* nostro: de illo autem, e quo *pix* hauritur, ita enucleate et particulatim loquitur, ut qui cuncta ipse viderit: et fontem, de quo hic agitur, in *Zacyntho* fuisse, ex dis-serto *Eudoxi Cnidii* testimonio apud *Antigonum Caryst.* c. 169. constat. *S.*

13. ἐπ' ἄκρῳ *μυρσίην* προσθήσαντες) *Zacynthii* lacus mira-culum attigerunt *Antigonus Caryst.* c. 169. et *Vitruvius* lib. VIII. c. 3. *Βυρσίην* et *Βυρσίην* qui instaurant, [ut *Reiskius*,] praeter scriptionis vicinitatem, quo nitantur, haud perspi-

cio: dubium mihi quoque, an unquam *βυσσίνη* sola *amphora* sit coriacea. WESS. — Percommode sane *μυρσίνη myrti ramus* potuerit intelligi. Ex Agragantino in Sicilia fonte liquidum bitumen incolae arundinum paniculis, citissime sic adhaerescens, colligunt, Plinio teste, XXXV. xv. 51. quo loco etiam *Zacynthium liquidum bitumen* laudatur. S.

15. τῆς Πιερίκῃς πίσεως ἀμείνω) τῆς πευκίνης πίσεως codicis Arch. [quam scripturam Galeus probavit] illaudatum transmitti debuerat. Asia olim, Plinio auctore Hist. Nat. XIV. 21. picem *Idaeam* maxime probabat, *Graecia Piericam*. WESS.

[19. Ubi in *Var. Lect.* nostra *Antigon.* c. 159. citatur, ibi c. 169. scriptum oportuit. S.]

CAP. CXCVI. 3 seqq. ἐπεὶ -- ἐξέλωνται τὰ φορτία etc.) *Merces navibus exemptas* deponere dicuntur παρὰ τὴν κυματογῆν, in litoris crepidine, prout in *Luciani Timone* §. 56. dedit *Hemsterhusius*. *Sophoclis Oed.* in Col. vs. 1237. ἀπὸ κυματοπληξ, aliis κύματος ἀγῆ et *Apollon.* *Rhodio* I. 554. aliquoties etiam *Herodoto* dicitur κυματογῆ, vide *Celeberr. Wess. Diss. Herod.* p. 207. Rarius illud *Archilochi* apud *Etymol.* p. 47, 22. Ἀκῆ, ἢ ὀξύτης οὕτως Ὀρος (praebet ista Cod. mstus.) Ἀρχίλοχος, Ἰστη κατ' ἡκὴν κύματος κυανίου: vitiatu senarius attento mendae moveret suspicionem; corrigatur Ἰστη κατ' ἡκὴν κύματος τε κανέμου, ex p. 424, 18. Enarrans *Herodotea Eustath.* in *Dionys.* vs. 752. αἰγιαλὸν habet, et, τὰ φορτία ἐξελόντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ὑποτύφουσι καπνόν: ubi rectius ex *Herod.* posuisset ἐξελόμενοι: in talibus enim apud veteres ἐξελεῖσθαι vel ἐξαιρεῖσθαι adhibetur; nunquam, opinor, ἐξελεῖν. Qualia de his Africanis absque linguae usu propositarum rerum pretia aestimantibus *Herodotus*, de *Seribus* saepius in eam rem citati tradiderunt, *Plinius*, *Solinus*, et *Ammianus Marcell.* ex *Uranii* forsan Arabicis petita; ex quibus *Stephano* Σῆρες esse dicuntur ἔθνος Ἰνδικὸν ὑπερσμίγεις ἀνθρώποις. Cum *Herodoteis* componi poterunt *Eustathio* I. c. narrata de *Seribus*: τῶν πωλουμένων τὸ τίμημα σακκίους ἐπιγράψαντες ὑποχωροῦσιν, εἴτα ἐλθόντες οἱ ἔμποροι καὶ δίντες τὴν τιμὴν ἀναχωροῦσιν· ἐφ' οἷς ἔρχονται οἱ Σῆρες, καὶ, εἰ μὴν ἀρίσκονται, λαμβάνουσι τὴν τιμὴν, εἰ δὲ μὴ γε, τὰ ἴδια. VALCK. — Nondum exolevisse permutandarum hanc mercium in interiore Africa Nigritas inter et Mauros consuetudinem, luculentus testis *Shaw* Itin. T. I. p. 393. Va-

luit eadem, valetque in pluribus utriusque Indiae nationibus apud amplissimum Orig. Legum, Art. et Scientiar. scriptorem T. I. lib. iv. c. 1. p. 265. WESS.

CAP. CXCVII. [2 seq. καὶ τούτων οἱ πολλοὶ - - - ἐφρόντιζον οὐδέν. Sic filum narrationis cum superioribus, unde digressus erat, paullatim rursusnectere instituit. conf. cap. 167 extr. S.]

4. τέσσαρα ἔθνη νέμεται αὐτὴν) Quod invexit vir Cl. [ταύτην] si lectum fuisset in Editis, alterum ego quidem censuissem restituendum. Quatuor gentes, in quas Africa fuerit Agathoclis aetate divisa, commemorat Diodor. Sic. XX. 55. Eidem lib. III. c. 49. quatuor αὐτοχθόνων genera tantum recensentur, Νασαμῶνες, Αὐχίσαι, Μαρμαρίδαι, Μάκαι: ceteros iisdem, Marmaridas diversis adpellationibus Herodotus designavit. VALCK.

CAP. CXCVIII. 2. εἶναι τις Λιβύη σπουδαίη) Putares ob cap. 23. οὐ γὰρ τι σπουδαῖαι νομαὶ αὐτοῖσι εἰσὶ, hoc etiam loco εἶναι τι ἢ Λιβ. σπουδ. oportere cum viro erudito. At hoc vide Philostrati Epist. 58. Οὐδ' αὖ τις ξανθὴ, ῥέδα ζητεῖς: inque primis Sophocleum Aiac. vs. 1283. τοῦ θανόντος ὡς ταχὺ τὰς ἑσπερίαις χάρις διαρρεῖ, ubi docte Critici veteres. Non adicio ex Act. Ap. cap. viii, 9. λέγων εἶναι τινα ἑαυτὸν μέγαν, tametsi adsimile. Homeri γαίῳ, de quo Eustath. p. 1598, 46. [Od. p. 311, 41. ed. Bas.] non me, quominus γαιῶν post pauca [lin. 5.] revocetur, impedit. Posterioris usum ex Democrito et Crinagora aliàs adfirmavi. WESS.

5 seqq. ἀρίστη γαιῶν Διμήτρος καρπὸν ἐκφέρειν etc.) Cinypis comparat fertilitatem cum illa agri Babylonii; Cinypis enim ager ἐκφέρει - - ἐπὶ τριηκόσια: Babylonius minimum ἐπὶ διηκόσια, ἐπειὶ δὲ ἄριστα αὐτὴ (ἢ χώρα) ἑωυτῆς ἐνείκη, ἐπὶ τριηκόσια ἐκφέρει, lib. I. cap. 193. ubi praeterea dicitur esse χωρίων αὐτῇ ἀπασίων μακροῦ ἀρίστη Διμήτρος καρπὸν ἐκφέρειν. Pro χωρίων ἀρίστη hic legitur ἀρίστη γαιῶν: multum me iudice praestat γαιῶν, munitum auctoritate Democriti in Diss. Herod. p. 183. Plurativum γᾶς vel γαίας qui adhibuerit veterum novi neminem, qui quidem scripserint accuratius; restituendum forsitan Aristoteli ap. Demetrium π. Έμ. §. 233., εἰ δὲ πρὸς ἀπάσας εἴχεται γᾶς Φυγὰς εὐτος, ubi vulgatur τὰς Φυγ. Τὰς ἀρίστας τῶν γαιῶν, Schol. Thucyd. p. 3., similesque dixere. Γαιῶν habet aliquoties interpres Gr. semibarbarus libri Esdrae: superest, quod ab aliis non anim-

adversum miror, eiusdem libri Graeca multo elegantior interpretatio, quam Hellenistae Iudaei cuiusdam additamenti auctam inter libros perperam retulerunt, quos vocant Apocryphos: ubi γαιῶν dederat alter ille, hic formam semper adhibuit usitatam γῆς: quod ille, ἐπιγαμβρεῦσαι τοῖς λαοῖς τῶν γαιῶν, ix, 14. id hic dixit (viii, 84.) ἐπιμυγεῖναι τῇ ἀκαθαρσίᾳ τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς. Quae de hac regione subiungit Herod. pervenusta sunt: et in seq. cap. quo de Cyrenaeicae regionis agit fertilitate, est elegantissimum illud, [cap. cxcix. 4.] ὄργᾳ ἀμᾶσθαί τε καὶ τρυγᾶσθαι, perdocte tractatum Ruhnkenio nostro ad Tim. p. 104. In talibus adhibitum [aliàs verbum] ἰδίαι nativum tamen istum e succi plenitudine tumorem non demonstrat. VALCK.

8. ὁμβρον πλὴν πιόῦσα) Veram praestant hanc *Raphelii* coniecturam schedae. Iovis erat in Graecia, cum plueret, ποιεῖν ὕδωρ, in Theophrasti Charact. cap. 3. cum Casauboni observatis: terrae vero, πίνειν sive ποιεῖν τὸ ὕδωρ, unde γῆ πίνουσα τὸ ὕδωρ lib. III. 117. et frequentissime alibi. Librariorum aberratio in ποιεῖν et πικεῖν exposita satis est Diss. Herod. c. 11. pag. 182. Mox [lin. 9.] τῶν δὲ ἐκφορίων bene habet. Τὰ ἐκφορία τῆς γῆς, terrae proventus, [sc. ἃ ἡ γῆ ἐκφέρει] illustrantur ad Hesychii Ἐκφορία. Minime autem displicet [lin. 10.] τῇ βαβυλωνίῃ γῇ ex lib. I. 193., ubi de ubertate et multa eius fruge. WESS.

CAP. CXCIX. 3. τρεῖς ὥρας ἐν ἰωῦτῃ) Hoc, apud H. Stephanum laudatum, multo potius. Ingratum certe ἔχει -- ἡ Κυρηναίη χώρα -- τρεῖς ὥρας. Diversa et sibi succedentia autumnitatis tempora elegantissime pinguntur. Ὅργᾳ [lin. 4.] ornat hinc *Timaei* Lexicon pag. 104., ubi Ruhnkenius erudite. [pag. 193 seq. ed. sec. Conf. Valck. supra, ad c. 198, 5 seqq.] Illa autem, [lin. 6.] τὰ βουνοὺς καλλέουσι, ad fructus non refero, verum ad τὰ μίστα, quae collibus videntur excelluisse: Profecto sanequam inconcinne βουνοὶ fruges dicentur, quod ἐν τοῖς βουνοῖς adolescant. Simile, controversum tamen, de muribus Afris cap. 192. Eustath. ad Hom. p. 1854, 21. [Od. p. 682, 37. ed. Bas.] vocabulum habuit in oculis. WESS. — Conf. Valck. ad c. 158, 10. S.

CAP. CC. 1. Οἱ δὲ etc.) Interruptum longa digressionem redordiens sermonem suam forsitan et hic voculam posuerat, Οἱ δὲ δὴ Φερεσίμης τιμωροί. VALCK.

[4 seq. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν etc. Idem sonat, ac si dixisset ὅτι (vel διότι) δὲ τούτων πᾶν τὸ πλῆθος etc. Vide Adn. ad I. 24, 17. et ad IV. 149, 7 seqq. supra p. 305. S.]

8 seqq. τὰ μὲν νυν ὀρύγματα etc.) *Barcaeī χαλκίως* laudabile factum hinc enarrans *Eustath.* in *Iliad.* N'. pag. 883', 40. firmat lectionem [*προσίσχει*] a *Gron.* mutatam: et ὀρύγματα ὑπόγαια dicta *Herodoto* vocat ὑπόνομον, cuniculos. Alio modo *Demetrii* cunicularios *Rhodii*, [simili vero quadam ratione] Romanos fefellerunt *Ambraciotae*, apud *Diodor.* XX. 94. *Livium* lib. XXXVIII. 7. et *Polyaen.* VI. 17. VALCK. — Confer *Polyb.* XXII. cap. xi. nostrae editionis; fragmentum *Polybii* ab *Herone* in libello de repellenda Obsidione conservatum. S.

11. προσίσχει πρὸς τὸ δάπεδον) Reduxi, quod errans *Med.* et alii mutaverant: aberrarunt pariliter in secuturis *Pass.* et *Ask.* Optime, etsi nunc luxatus, *Aeneas Poliorcet.* c. 37. ex *Herodoteis*, ἔπειτα ἀνὴρ χαλκίως ἀνεῦρεν, ἐνθυμήσας ἀσπίδος χαλκῶμα ἐπιφέρειν, καὶ ἐντὸς τοῦ τείχους προσίσχειν πρὸς τὸ δάπεδον· τῇ μὲν δὲ ἄλλῃ, κωφαὶ ἦν πρὸς δ' προσίσχει τὸ χαλκῶμα· ἣ δ' ὑπερύσσετο, ἀντήχει. Sic, puto, hiatus consarcitis, dederat primitus. WESS. — Non verbo tenus *Aeneas* transscripsit *Herodoti* locum in quo versamur: nec est in illius verbis, uti edita leguntur, tantus hiatus, quantum doctissimus *Wess.* aestimavit. Non nisi unum verbum ἐντὸς deest, latens in vitioso ὄντος, quod illius loco exhibent duo Codices mssti *Parisienses*, quorum penes me sunt Lectiones a *Godofredo Schweighaeusero*, filio, nunc collega meo, olim excerptae. Ista adiecta voce, et verbo ἐπιφέρειν in περιφέρειν mutato, (quae mihi necessaria emendatio videtur,) sana atque integra fuerit oratio, in hunc modum distincta: ἔπειτα ἀνὴρ χαλκίως ἀνεῦρεν, ἐνθυμήσας, ἀσπίδος χαλκῶμα περιφέρειν ἐντὸς τοῦ τείχους, ἐπάνω προσίσχειν. πρὸς ταῦδε, τῇ μὲν δὲ ἄλλῃ etc. Ad προσίσχειν facile τῷ τείχει intelligitur: ἐπάνω, superne, super toto tractu sub quo cuniculi agi posse videbantur: πρὸς ταῦδε, ad haec, quo facto: ἀνεῦρεν, invenit, reperit locum, quo cuniculos agebant hostes. S.

CAP. CCI. 6. τάρφην) Maluit τάρφρον c. 3. 20. 28., aliisque in locis. *Suidas*, haec excerpens, τάρφρον pro notabili deposuit in voc. Τάρφος. Cognitissimae quoque ex *Stephan.* Byz. Τάρφραι et Τάρφρη, et plures eiusmodi voces, ut

maculae suspicio cessare queat. WESS. — Ταφρος etiam pro vulgato τάφρου dant codd. Arch. et Vind. IV. 28, 7. quae ibi fortasse perinde atque hic, utpote rarior, vocis forma recipi debuerat. Quum verò apud eundem Nostrum, mox lin. 12. tum IV. 3, 5. alibique constanter ἡ τάφρος masculina terminatione, ut apud alios scriptores, frequentetur; intelligi par est id de quo iam saepius monuimus, nulla necessitate se adstrictum putasse Herodotum religiosissimam talibus in rebus constantiam servandi. Igitur similiter et ἡ ψάμμος et ἡ ψάμμη promiscue dixit, IV. 181, 3. 182, 2. itemque σαῦρος et σαύρη, IV. 183, 20. 192, 10. et ὁ κίων et ἡ κίων, IV. 184, 16. I. 92, 5. et similia. S.

12 seq. ἐς τ' ἂν ἡ γῆ αὐτῇ etc.) In foederis formula Latinos inter et Romanos, citra fraudem omnem, μέχρις ἂν οὐρανός τε καὶ γῆ τὴν αὐτὴν στάσιν ἔχωσι, apud Dionys. Halic. lib. VI. p. 415. Mox [lin. 14.] ὑποτελείειν Aldi et aliorum longe verius. Namque ὑποτελήν, de tributo, novum atque invisitatum; et ἀξίη Nostro omne, quod ex aequo iure debetur. Habe hoc ex VII. 39. τὴν μὲν ἀξίην οὐ λάμβαναι, ἐλάσσω δὲ τῆς ἀξίης. WESS. — Ἡ ἀξίη, scil. τιμή. S.

13. μένειν τὸ ὄρεον) Parum refert, hoc probetur, an futurum tempus μένειν. Nostrum sequutus in hac fraude Persica narranda Polyæn. VII. 34. tempus habet in talibus usitatus: στάς μετὰ τῶν τὰ ὄρεα ταμνόντων ὤμωσεν; ἐφ' ὅσον οὕτως ἡ γῆ μένει, φυλάζειν τὰ συγκείμενα: Herodoteo enim verbo respondet τὸ φυλάζειν, neque in istis μένει mutandum, nisi scripserit: ἐφ' ὅσον ἂν οὕτως ἡ γῆ μένη: sicut in simillima fraude eidem narrata VI. 22., nihil se novaturos iurant Locri Italici ἐφ' ὅσον ἂν τὴν γῆν αὐτῶν πατῶνι, καὶ τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τοῖς ὤμοις φέρωσιν: alliorum capita sub tunicis occultata humeris imposuerant. Κεφαλὰς in oraculo Dodonaco Pelasgis edito capita non viventium, sed fictilia, laudabili fraude Hercules interpretabatur ap. Macrob. I. Saturn. c. vii. VALCK.

CAP. CCII. 3. τοὺς μαζοὺς ἀπαταμοῦσα) Ammonius: μαστός μὲν γάρ ἐστιν ὁ γυναικείος κυρίως, διὰ τὸ εἶναι μαστός γάλακτος, in codice Bibliothecae Traiectinae. Paria Grammaticorum complures. Herodotus passim μαστὸν feminis tribuit lib. III. 133. V. 18.; μαστὸν tamen lib. II. 85. et IX. 3., ubi, uti hic, mssti μαστὸν malunt. Labare

vero criticorum illorum observationem docent ad Thom. Magistrum a doctis viris conducta. Significantissimum autem περιέστιξι, tanquam punctis moenia distincta mulierum fuisse mammis ab inmani regina, testatur. WESS. — Conf. IV. 2, 9. ibique notata. S.

CAP. CCIII. 5. ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατοῦ στρατηγός) Hinc tamen distant quae similia videntur HomERICA: et debetur forsitan errori describentis vox στρατοῦ. ὁ τοῦ πεζοῦ et ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός saepius occurrunt apud Herod. Qui Persis paulo post [lin. 11 seq.] οὐδένος μαχομένου φόβος ἐνέπει, terror fuit Graecis Panicus dictus, cuius utpote divinitus immissi non adpareret ratio. Thucydidi lib. VII. cap. 80. Φιδεῖ πᾶσι στρατοπέδοις, μάλιστα δὲ τοῖς μεγίστοις; φόβος καὶ δαίματα ἐγγίνεσθαι: et IV. 125. Euripid. Rhes. vs. 36. Κρονίου Πανὸς τρομερᾷ Μάστιγι Φοβῇ, Φύλακας τε λιπὼν Κινεῖς στρατιάν. Πανικός ταραχάς vocat Cornutus de Nat. Deor. cap. 27. Πανικά δαίματα, Eustath. in Iliad. O'. p. 1021, 32. De adpellationis egerunt origine Eratosth. Catast. c. 27. Plutarch. de Is. et Osir. §. 14. et Polyæn. I. 2. VALCK.

CAP. CCIV. 4. ἀνασπάστους ἐποίησαν) Praestantius hoc, atque in aliorum ex patrio solo abductione in Musis tritissimum lib. V. 12. VI. 32. et pluries: in quibus ἀνασπάστους ποιῆσαι amplius complectitur, ipsamque patriae everSIONEM. Solent ea in dictione varios se scribae dare, et ἀνάρπαστον, ἀνάστατον, ἀνάσπαστον conmutare, in Demosthen. Philipp. IV. pag. 81., Ioseph. Ant. Iud. lib. XIV. 8, 4. etc. WESS. — Ἀνασπάστους [pro ἀνασπάστους, quod Gron. tenuerat] recipietur ex Codd. in contextum: vide Diss. Herod. p. 114. Docta sunt quae dedere Vales. in not. Mauss. ad Harp. p. 212., et D'Orvillius in Charit. p. 318. necdum tamen liquido constat, quid distent in talibus ἀνάστατον, ἀνάσπαστον, et ἀνάρπαστον. Multa dici possent quae huius non sunt loci: vid. interim A. Dounaeus in Demosth. p. 8. VALCK.

CAP. CCV. 1. Οὐ μὲν οὐδὲ ἡ Φερετίμη) Crudelissimae mulieris fatum non illibenter commemorat, et ut ingenio suo malorum osor Herodotus satisfaceret, et ut formidine poenae lectores a talibus absterret; adparet ubique historici διάθεσις, qualis Dionysio dicitur Halicarn. II. p. 209. [Epist. ad Cn. Pomp. T. VI. ed. Reisk. p. 774.] Herodoti Phereetima [lin. 3 seq.] ζῶσα εὐλέων ἐξίξσει. Qui hoc

genere morbi perierint plures enumerantur Menagio ad Laërt. IV. 4. et Kühnio ad Aeliani Var. Hist. IV. 28. In Aethiopiae gente Ἀχιδοφάγοις, qui secundum Diodor. III. 29., teterrimo hoc morbo passim adfecti moriebantur, non potuit illud ut poena divinitus inflicta considerari: mihi de morbis similibusque non absurdum videtur Hieroclis iudicium in Stobaei Ecl. Phys. p. 10. Secundum Herodotum, pessima mulier viva a vermibus erosa mortalibus fuit documento, ὡς ἄρα ἀνθρώποις αἱ λίην ἰσχυραὶ τιμαῖαι πρὸς θεῶν ἐπίφθονοι γίνονται. Ob Dirce crudeliter raptatam Antiopae furorem divinitus immissum ubi scribit Pausanias IX. [c. 17.] p. 744., expressit haec etiam Herodoti, ista interserens: ἐπίφθονοι αἰεὶ πως περὰ θεῶν αἱ ὑπερβολαὶ τῶν τιμαριῶν εἰσι. Superbos et crudeles si lento pede Deus sequitur ultor, tamen

Ὁ Ζεὺς κατὰ τοὺς χρόνους εἰς τὰς διφθέρας.

VALCK. — Conf. ad I. 32, 6. et ad III. 40, 8. notata. S.

3. Ζῶσα γὰρ ἐν λείαν ἐξέζησε) Posses ex Tertulliano ad Scapul. cap. 3. cum viva vermibus ebullisset. Alexander Pseudomantis Luciani c. 59. καὶ σκολήκων ζήσας, quomodo et schedae quaedam heic loci et in versione Alexandrina Exodi xvi, 20. Id nollem, turpem Vallae errorem, quo Φερετίμης τῆς Βόρτω, [lin. 6.] Pheretimae Batti filiae, per omnes editiones sine animadversione propagari. Uxor Batti fuit, non filia; quod evidentissime c. 162. signatum. [Etiam mihi, quum nec capitis 162. meminissem, nec latinam versionem a Wesselingio h. l. emendatam, nec Eiusdem Adnotationem inspexissem, imprudenti accidit, ut Pheretimen, quae uxor Batti fuerat, filiam interpretarer.] Vertenti Laurentio non obversabatur Ἐκτορος Ἀνδρομάχη: ceteri praeterviderunt, non item doctissimi viri Bouhierius et Pavius, quos sequi iustissimum. Literae, quibus Melpomenes calcem Codex Passion. instruxit, numerales sunt, creberrime in Oxoniensi et Sandvicensi marmore obviae; indicantque, nisi fallor, hanc Musam στιχηρῶς olim exaratam; versus sive στίχους MMLCLIII. habuisse. Similes fini aliorum librorum adposuisse, adparebit deinceps. WESS.

